„Cel mai bun roman al lui Welsh de la *Trainspotting* încoace."
The Guardian

POLIROM

Irvine Welsh

Davaiştii

BIBLIOTECA POLIROM

Table of Contents

Ispitit
- Prolog: însemnări din jurnalul de la dezintoxicare
- Am făcut-o
- Blackpool
- Însemnări despre o epidemie 1
- Prea timid
- Prima doză: spune „Da“ şi gata
- Controlul natalităţii
- Calea dragonului
- Abstinenţă
- Boala ulmilor

Prăbuşirea
- Călătoria prin Europa
- Văicăreala ca tactică de futut
- Rugul funerar
- Însemnări despre o epidemie 2
- Pisicuţe îndrăgostite
- Libertate
- Însemnări despre o epidemie 3
- Niciodată nu plouă…
- Din nou la fel

Frig
- Union Street
- Baltic Street
- Dansator divin
- Aspecte economice ale lanţului de furnizori
- Un student mai în vârstă
- Musafiri
- Filiera Hoochie
- Davaista
- Însemnări despre o epidemie 4

Îl dor ochii de la lumină
Dezgheţ
Etajul şapte
Circulaţie proastă
Northern Soul clasic
Dick cel Jegos
Revelion
Însemnări despre o epidemie 5
Arta conversaţiei
Piele şi os
Ghena
Waters of Leith
Ocean
Lupi de mare
Futere
Pe mare
Dezertare
Din dilemele drogatului: nr. 1
Blocurile turn din Londra
Botulism prin plagă
Penurie
Din dilemele unui dependent de droguri nr. 2
Însemnări despre o epidemie 6
Un port sigur
Din dilemele dependentului de heroină nr. 3
St Monans (propaganda interpersonală)
Punctul culminant
Jurnal de dezintoxicare
Avanti
Chestii cafenii
Afaceri
Din dilemele unui dependent de heroină nr. 4
Dulcea pârnaie
Însemnări despre o epidemie 7
Trainspotting la Gorgie Central
MULŢUMIRI

Irvine Welsh

Davaiştii

Traducere din limba engleză
şi note de Carmen Toader

POLIROM
2013

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-3526-9
ISBN PDF: 978-973-46-3527-6
ISBN print: 978-973-46-3334-0

Coperta: Laurenţiu Midvichi
Foto copertă: © Lucie Mannova, Tomáš Sobel – www.lusym.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

În memoria lui Alan Gordon, „şeful echipei“, şi pentru Stuart Russell şi Paul Reekie, adevăraţii lideri ai opoziţiei din Anglia şi Scoţia
„Nu se poate spune că există societate.“

(Margaret Thatcher)

„Acea conştiinţă calvinistă a depravării înnăscute şi păcatului originar, de care nici o minte care cugetă profund nu se poate elibera cu totul.“

(Herman Melville)

Ispitit

Prolog: însemnări din jurnalul de la dezintoxicare

Din jurnalul intim: despre Orgreave

Nici măcar lemnul rigid al banchetei vechi şi incomode nu izbuteşte să-mi atenueze senzaţia de izbăvire. Îmi aduce aminte de căminul universităţii din Aberdeen; când zăceam întins în beznă, încălzindu-mă în exuberanţa că îmi lipseşte teama care creştea în pieptul meu, aidoma flegmei vâscoase dintr-al lui. Căci orice zgomot aş auzi de afară, maşinile scrâşnind pe străzile înguste ale cartierului sărac, măturând uneori cu farurile camera asta veche şi mucegăită, beţivii care protestează sau cântă serenade ori ţipetele sfâşietoare ale pisicilor torturate de plăcere, ştiu că n-o să aud acel zgomot.

Nici o tuse.

Nici un ţipăt.

Nici un bubuit ritmat: buum buum buum…

Nici o şoaptă din aia stridentă şi tensionată, din al cărui nivel de panică îţi dai seama cât de mult o să poţi dormi în acea noapte.

Doar întunericul somnolent, oarecum tăcut şi bancheta asta.

Nu. Futui. Tuse.

Fiindcă întotdeauna începe cu un tuset. Un singur tuset. Apoi, pe când îl aştepţi să se potolească, pulsul tău crescând îţi sugerează că, inconştient, aşteptai acel tuset. Apoi al doilea moment – cel mai îngrozitor –, când furia ta părăseşte sursa tusei şi se îndreaptă asupra celor care-l vor ajuta.

Lăsaţi-l dracu în pace, bulangiilor.

Însă, bineînţeles, tu auzi agitaţia din spatele pereţilor foarte subţiri; un oftat obosit, ţăcănitul strident al întrerupătorului electric, paşii timizi. Apoi vocile, rugătoare şi gângurite, iar pe urmă începe procedura sinistră: toaleta bronşică.

Buum… buum… buum…

…buum… buum… buum…

Ritmul înfiorător al mâinilor mari ale tatălui meu, care izbesc în spatele lui slab şi ghebos, insistent, chiar brutal. Un sunet

foarte diferit de bătăile uşoare şi timorate ale mamei mele. Încurajările lor şoptite şi exasperate.

Mi-aş dori să-l lase la spital. Să-l ţină acolo, departe, ce mama dracu’. Nu mă mai duc în casa aia până când nu dispare de acolo pentru totdeauna. E minunat că în refugiul ăsta poţi să uiţi de toate, poţi să-ţi laşi mintea şi corpul să se dizolve în somn.

— Haide, fiule! Trezeşte-te! Mişcă!

Mă trezesc înţepenit şi plin de junghiuri la auzul vocii scrâşnite a tatălui meu. El stă aplecat asupra mea, cu sprâncenele lui stufoase încruntate, dezbrăcat până la brâu, cu pieptul acoperit de blană cenuşiu-gălbuie, fluturând o periuţă albă de dinţi. Am nevoie de trei secunde, pe care le măsor clipind, pentru a-mi aduce aminte că sunt pe canapeaua bunicii mele din Cardonald. Am adormit doar cu câteva ore în urmă, iar acum încă ar fi fost beznă, dacă el n-ar fi aprins mica veioză, care emană o lumină albastră şi firavă în cameră. Dar are dreptate, trebuie să plecăm ca să prindem autobuzul din St. Enoch Square.

ÎN PIZDA MĂ-SII, IARĂŞI!

Io *ştiu* că, dacă mă urnesc, o să mă simt bine, chiar dacăs cam vraişte, şo rog pe Buni să-mi împrumute fieru de călcat; ca să-mi calc puţin tricoul bleumarin Fred Perry, înainte să mi-l trag pe corpul meu alb, slab şi cu pielea de găină. Da tata nici nu vrea s-audă.

— Las-o baltă, zice el, fluturându-şi periuţa de dinţi în drum spre baia din cealaltă partia holului şi aprinzând lumina din tavan. Nu-i o prezentare de modă! Hai!

Da io n-am nevoie de nici o încurajare; adrenalina mi se scurge prin vene şi mă pune pe jar. În nici un caz nosă pierd aşa ceva. Buni Renton se trezeşte şi ea, ca să ne conducă. Scundă, cu părul alb, în cămaşa ei de noapte matlasată, dar voinică şi ageră, se uită la mine pe deasupra ochelarilor, cu traista în mână. Cască gura la mine preţ dio clipă, gesticulează, pe urmă se cară ca să siagite în juru lu tata pe hol. Po să-i aud vocea melodioasă şi blândă.

— La ce oră pleacă autobuzu… încotro merge… când o s-ajungeţi acolo…?

— Du-te… la loc… în patu… tău… mamă, bolboroseşte tata cu gura plină de pastă de dinţi şi scuipând, pe când io profit de ocazie şi-mi trag repede pe mine ţoalele; tricou, blugi, şosete, adidaşi şi geacă. Mă uit la fotografiile înrămate cu bunicu Renton, de pe poliţa de deasupra şemineului. Buni a scos cele patru medalii pe care lia primit în timpu războiului, inclusiv o VC, pe care creca primit-o pentru Normandia. Lui nu i-ar fi plăcut să le vadă acolo, ca la expoziţie. Le ţinea într-o veche cutie pentru trabucuri şi tot timpu trebuia să-l linguşim ca să ni liarate. Frumos dimpartea

lui, nia zis încă de la-nceput, mie şi lu fratimiu, Billy, că totu io porcărie. Că unii bărbaţi curajoşi n-au luat nici o medalie pentru faptele lor eroice, pe când alţi labagii puteau primi decoraţii pentru nimic. Mi-amintesc că odată, când eram în vacanţă, în pensiunea din Blackpool, iol băteam la cap:

— Da *tu* ai fost curajos, nu, bunicule, când te-ai dus la atac pe plaja aia sigur ai fost curajos.

— Eram speriat, băiete, mi-a zis el, cu o expresie sumbră pe chip. Dar cel mai mult eram furios, furios că mă aflam acolo. Foarte furios. Voiam să mă descarc pe cineva şi pe urmă să mă duc acasă.

— Da trebuia să-l oprească cineva pe omul ăla, tată, spusese taicămiu co voce imploratoare, şi tu ziceai la fel!

— Ştiu. Eram furios că nu l-a oprit nimeni de la început.

Cele două poze cu bunicu sunt destul de diferite. Într-una iun gagiu tânăr şi îngâmfat, îmbrăcat co uniformă care-i dă un aer solemn, pe punctul să siavânte ţanţoş într-o călătorie plină de peripeţii, împreună cu camarazii lui. În cealaltă, care e mai recentă, el ariun zâmbet sincer, diferit de rânjetu din prima fotografie. Nu-i un zâmbet prefăcut, dar pare ferm şi chinuit.

Bunica revine şi mă prinde lângă poze. Poate că vede ceva la mine, în profilu meu; o frântură de trecut, pencă vine sfioasă lângă mine, mă cuprinde cun braţ şi şopteşte:

— Dă-le de furcă nenorociţilor ălora, băiete. Buni miroase frumos, dar cumva a vechi, de parcar avea un săpun pe care nimeni nu-l mai foloseşte. Pe când tata îşi faciapariţia, iar noi ne pregătim de plecare, ea adaugă: Da ai grijă de tine şi de băiatu mieu – adică de el.

E ciudat că încă se mai referă aşa laiel, că-i boşorog, trecude cinzeci diani!

— Hai, amice, a sosit taxiu, zice el, poate puţin ruşinat că ea siagită atâta, uitându-se prin draperie la strada din faţă, iar dupaia se răsuceşte şi o pupă pe bunica pe frunte.

Piormă ea mă ia de mână.

— Eşti cel mai bun dintreiei, băiete, cel mai bun dintre toţi, şopteşte ea co voce fermă, dar agitată.

Mi-a ziso ori de câte ori m-am văzut cu ea încă de când eram bebeluş. M-a făcut să mă simt minunat până când am descoperit că le spunea acelaşi lucru tuturor nepoţilor ei şi copiilor din vecini! Sunt sigur că era sinceră, da totuşi.

Cel mai bun dintre toţi.

Îmi dă drumul la mână şi-i pasează traista lu tata.

— Să nu pierzi termosu din geantă, David Renton, insistă ea.

— Da, mamă, promit să nu-l scap din ochi, zice el piun ton umil, de parcar fi iarăşi un adolescent mofluz.

El vrea să plece, dar ea îl reţine.

— Ai uitat ceva, spune Buni şi se duce pânla măsuța lipită de perete, de unde ia trei păhărele, pe care le umple cu whisky.

Tata îşi dă ochii peste cap.

— Mamă…

Ea nici nul aude. Ridică un pahar, obligându-ne să facem la fel, deşi io urăsc whisky-ul şi-i ultimu lucru pe care mi-l doresc de dimineață.

— Pentru noi şi ceica noi – al naibii de puțini am mai rămas, că restu au murit! spune Buni pio voce răguşită.

Tata îl dă pe gât dintr-o înghițitură. Alu Buni a dispărut deja printr-un soi de osmoză, că nici măcar n-am văzut-o să-şi ducă paharu la gură. Io tresă sorb în silă de două ori din el ca să-l termin.

— Ce naiba, băiete, eşti un Renton, mă muştruluieşte ea.

Pe urmă tata încuviințează din cap spre mine, aşa că plecăm.

— Io femeie îngrozitoare, spune el cu tandrețe în voce, pe când ne suim într-un taxi mare şi negru, iar stomacul mă ustură.

Io flutur o mână către silueta ei micuță, care stă în pragu uşii, pe strada întunecată, şi-mi doresc ca băbătia uşchită să intre n casă, la căldură.

Glasgow. Aşa am învățat să scriu în şcoala primară: Granny Likes A Small Glass of Whisky[1].

Încă e beznă, iar Weedgieville[2] e macabru luni la patru dimineața, pe când taxiul scârțâie şi huruie prin oraş. E nasol aici, borâtura de azi-noapte a unui bulangiu jegos încă mai pute.

— Iisuse Hristoase.

Taicămiu îşi fluturo mână în fața nasului. Tata iun gagiu înalt, cu umerii lați, pe când io semăn mai mult cu mama: slab ca un băț şi zvelt. Despre păru lui se poate spune că e chiar blond (deşi încărunțeşte), pe când al meu, oricât aş încerca să-l aranjez, e practic roşcat. Poartă o geacă maro cu cordon, despre care tresă zic că-i chiar mişto, deşi o strică insigna cu Glasgow Rangers FC de pe rever, prinsă lângă cea cu Amalgamated Union of Engineering Workers, şi duhneşte vag a Blue Stratos.

Autobuzul niaşteaptă în piațeta pustie din spatele lu Argyle Street. Câțiva grevişti sunt agasați diun bețiv care cerşeşte mărunțiş şi care tot pleacă împleticindu-se, ca pe urmă să se-ntoarcă şi să-şi reia discursu. Io mă urc în autobuz ca să scap n pula mea de nenorocit. Puțoiu ăsta mă dezgustă; n-are nici un strop de mândrie şi habar n-are de politică. Ochii lui demenți se dau peste cap, iar buzele aliale lui ca din cauciuc se strâmbă pe fața vineție. A fost făcut zdrențe de sistem, da toce poasă mai facă parazitu e să se milogească de oamenii cariau curaju să i siopună.

— Labagiule, mă aud răstindu-mă la el.

— Nu te repezi să-l judeci, fiule. Accentul lu tata e mai mult din Glasgow, când te muți din Edinburgh în Queen Street cam asta ți

se-ntâmplă. Nu ştii cia păţit omu.

Io nu spun nimic, da nici nu vreau să aflu cia păţit pocitania. În autobuz stau lângă tata şi vreo doi fârtaţi diai lui din şantieru naval Govan. Asta-i bine fincă mă simt mai aproape deiel can ultima vreme. Pare c-a trecut un veac de când n-am mai făcut nimic împreună, doar noi doi. Deşi el e tăcut şi gânditor, probabil îşi face griji din cauza fratelui meu mai mic, Micu Davie, care e internat din nou în spital.

Io droaie de pileală în autobuz, da nimeni n-are voie să siatingă de ea până ne-ntoarcem, atunci o să sărbătorim că i-am oprit pe spărgătorii ăia împuţiţi de grevă! Da putem băga din greu la maţ. Buni Renton a făcut mormane de sendvişuri cu pâine Sunblest albă şi pufoasă: brânză cu roşii, şuncă cu roşii, de parcam merge la onmormântare!

Să mor io, în autobuz parcar fi mai degrabun meci de fitbal, nu un pelerinaj la un cimitir sau o grevă, io atmosferă de Finala Cupei, cu toate afişele alea la geamuri. Juma din pasageri sunt mineri grevişti, de la minele din Ayrshire, Lanarkshire, Lothian şi Fife, iar cealaltă jumate sindicalişti ca taicămiu şi diverşi alţii, ca mine. Io am fost bucuros când tata mi-a spus că mi-a rezervat şi mie un loc, căci activiştii politici de la facultate ar fi invidioşi ca curu pe mine pencă sunt în autobuzul Sindicatului Naţional al Minerilor!

Autobuzu nici nu iese bine din Glasgow, când începe să se lumineze, răsăritu soarelui într-o zi frumoasă de vară, cu ceru verde-albăstrui. Deşii devreme, mai sunt câteva maşini pe şosea, iar unele claxonează, susţinând greva.

Măcar scot câteva cuvinte de la Andy, prietenu cel mai bun alu tata. Iun tip din Glasgow, vânjos şi de treabă, fost sudor şi membru dio viaţă în Civil Defense. Chipu lui osos are o piele aproape translucidă, gălbuie din cauza nicotinei, foarte întinsă.

— Deci în septembrie te întorci la facultate, nu, Mark?

— Mda, da vreo câţiva dintre noi plecăm cu trenu prin Europa luna viitoare. Am muncit pe brânci ca dulgher ca să strâng niscaiva bănuţi.

— Mda, io viaţă minunată când eşti tânăr. Profită, ăsta-i sfatu meu. Ai vreo iubită la facultate?

Până s-apuc să răspund, tata îşi ciuleşte urechile.

— Mai bine nu, car încurca-o cu micuţa Hazel. O gagicuţă mişto, îi zice el lui Andy, apoi se răsuceşte spre mine şi face: Cu ce spuneai că siocupă, Mark?

— Decorează vitrine. La Binns în West End, la magazinul ăla mare, gen, îi zic io lui Andy.

Un zâmbet larg de crocodil satisfăcut se întinde pe mutra lu tata. Dacă puţoiu ar şti ce relaţiam cu Hazel, nu i-ar mai arde să behăie despre ea tot timpu. ~~Îngrozitoare~~ Da asta-i altă poveste.

Taicămiu e încântat să ştie că sunt co gagicuţă, pencă ani întregi şi-a făcut griji caş fi poponar din cauza preferinţelor mele muzicale. În pubertate am fost un rocker agresiv, iar în adolescenţă punkist. ~~Sau atunci când Billy m-a prins făcând o labă~~

Altă poveste.

Autobuzu merge repede şincăi răcoare când trecem graniţa spre Anglia, da când ajungem lângă Yorkshire şo luăm piun drum mai îngust, începe să fie umpic cam ciudat. Peste tot sunt poliţai. Da în loc să opreasc autobuzu din cinci în cinci metri, aşa cum mă aşteptam, ne fac semn să trecem. Ba chiar ne spun cum s-ajungem mai repede în sat.

— Ce mama dracui asta? ţipă un tip. Undes toate barajelialea şi beţele-n roate?

— Poliţia comunitară, râdiun alt gagiu.

Tata se uită pe geam la un şir de poliţai zâmbitori, dintre care unu ne salută cu un rânjet pânla urechi.

— Nu-mi place asta. Nu-i în regulă.

— Ba da, dacă nu ne-mpiedică să-i trimitem înapoi pe spărgătorii de grevă, fac io.

— Tu să nu te bagi, mă avertizează el cu un mârâit, apoi se încruntă. Cine-i amicu cu care te-ntâlneşti?

— Unu dintre băieţii din Londra cu cariam stat moca în Sheperd’s Bush. Nicksy. De treabă.

— Încun cretin de rocker punkist, pumpariu!

— Nu ştiu ce fel de muzică ascultă acum, îi zic io, umpic iritat.

Uneori e sonat şi cam gherţoi.

— Rocker punkist, râde el împreună cu amicii lui, înco modă de care s-a sictirit. Care-i ultima, chestia aia soul toată noaptea? Când te duci la Bolton Casino şi bei Cola?

— E *Wigan* Casino!

— Tot aia. Ce noapte marfă! Cutii cu suc!

Andy şi alţi tipi se bagă şi ei în discuţie, iar io le încasez pur şi simplu miştourile pencă n-are rost să te contrazici cu nişte puţoi boşorogi şi buimaci de somn pe tema muzicii. Îmi vine să le zic că Presley şi Lennon sunt răsuflaţi şi să siobişnuiască cu gându n pula mea, da nu, io atmosferă meseriaşă în autobuz şi, cum spuneam, n-are nici un rost să mă contrazic cuiei.

Pânla urmă, cu ajutoru poliţailor, intrăm în sat şi parcăm autobuzul pe strada principală, lângă celelalte. E ciudat, pencăi foarte devreme, iar soarele abia se-ncălzeşte în timp ce sosesc din ce în ce mai mulţi oameni. Taicămiu o taie la un telefon public, iar io posămi dau seama din expresia de pe mutra lui despre ce vorbeşte şi că io veste proastă.

— OK?

— Mda… zice el, apoi clatină din cap. Maică-ta zice că ăla micu a avut o noapte groaznică. A fost nevoie să-i dea oxigen şi tot

tacâmu.

— Mmm… bine. Sunt sigur co să fie bine, îi zic io, ştiu ei ce să-i facă.

Pizda mă-sii. Chiar şi aici pulică ăla ne strică tot chefu…

Tata spune ceva de genu că n-ar fi trebuit să plece de lângă Micu Davie, pencă mama nu ştie prea bine cum să-i facă toaleta bronşică, apoi se frământă că infirmierele din spital sunt prea ocupate să siocupe suficient deiel. Clatină din cap, cu mutra îndurerată.

— Nu tresă lase tot fluiduăla să i se strângăn plămâni…

Io nu mai posaud iarăşi tot rahatu ăsta. Suntem în Yorkshire, iar atmosfera încăi nemaipomenită, da e ca şi cum senzația de Finala Cupei s-a preschimbat într-un gen diatmosferă de festival cu muzică. Toată lumea-i voioasă, pe când mergem spre câmpu unde s-au adunat greviştii. Chiar şi tata se înveseleşte şi siapucă să discute cun tip din Yorkshire, piormă îşi schimbă insigna AUEW cu cea NUM[3] a gagiului, amândoi prinzându-şi insigna celuilalt pe piept, mândri de parcar fi nişte medalii.

Văd cum siadună poliții în fața barajelor pe care liau construit. Sunt ca dracu de mulți. Îi ginesc pe puțoii cu cămaşă albă de la poliția metropolitană. Un tip din autobuz zicea că n-au chef să aducă prea mulți poliții din Yorkshire în prima linie, ca nu cumva să aibă vreun conflict de loialitate. Pe partea noastră sunt afişe pentru fiecare sindicat şi grup politic despre cariam auzit că ni s-a alăturat. Da începe să-mi cam țâțâie curu: sunt prea mulți poliții. La fiecare grup de greviști care soseşte printre noi, apariun număr proporțional de poliții, ba chiar mai mulți. Andy pune-n cuvinte tensiunea din atmosferă.

— S-au pregătit pentru asta ani întregi, de la faza cu minerii din Hearth.

N-ai cum să nu vezi fabrica pe care vrem s-o pichetăm, e dominată de două hornuri falice uriaşe, care se înalță printre câteva clădiri industriale în stil victorian. Parcar fi un semn de piază rea, da poliții ne-au mânat piun câmp mare din nord. Apoi brusc siaşterne liniştea, iar sloganele se sting. Mă uit la fabrică şi mi se pare că seamănă umpic cu Auschwitz, iar, preț dio clipă capăt senzația scârboasă co să fim mânați în ea, că acolos cuptoare cu gaz, fincă nu numai că sunt mai mulți poliții decât greviști, da acum s-au postat pe trei părți ale câmpului, iar o cale ferată ne blochează accesu în cealaltă parte.

— Cretinii ştiu ce fac, clatină Andy din cap. Niau mânat pe toți aici. Pun la cale ceva!

Io crecă are dreptate, pencăn față sunt vreo cincizeci de poliții călare şi încă vreo câțiva cu câini. Posăți dai seama căi groasă, fincă nu-i nici o polițistă prin jur.

— Să stai pe lângă noi, zice tata, ginind suspicios un grup de tipi îndesați cu accent de Yorkshire, care vor să se bage şi ei în

seamă.

Brusc, un zgomot asurzitor diaplauze răsună peste mulțime, pe când Arthur Scargill[4] îşi face apariția şi e întâmpinat ca o vedetă rock, iar oamenii siapucă să scandeze „Victorie minerilor!“. Păru pieptănat pe spate îi flutură-n vânt, iar piormă îşi pune pe cap o şapcă de baseball american.

— Am auzit cau venit aici o droaie de informatori din MI5, îi spune lu Andy un gagiu din autobuz pe nume Cammy, pe când noi ne-nghesuim în față ca să-l vedem pe Scargill.

Nu-mi place chestia asta, fincă prefer să cred că puțoii din serviciile secrete britanice arată ca Sean Connery, înțoliți în smoching prin Monte Carlo, nu nişte labagii amărâți care-şi bagă nasu prin satele din Yorkshire, prefăcându-se căs mineri şi ciripind desprioricine. Scargill a luat megafonu şi s-a lansat într-unul din discursurile lui caracteristice şi mobilizatoare care-mi ridică păru de pe ceafă. Vorbeşte despre drepturile muncitorilor, câştigate după ani de chinuri, şi despre faptu că, dacă ni se interzice dreptu la grevă şi dia ne organiza în sindicate, atunci nu suntem mai breji decât nişte sclavi. Vorbele lui sunt ca un drog, le simțim cum curg prin venele trupurilor din juru nostru; ochi umezi, spinări drepte şi inimi curajoase. Pe când îşi încheie discursul, cu pumnu în aer, „Victorie minerilor“ atingiun apogeu frenetic.

Liderii minerilor, inclusiv Scargill, se duc să se certe cu şefii polițailor, zicându-le că n pula mea nu stăm undiar trebui ca să pichetăm ca lumea, ci suntem închişi în câmpuăsta, care-i prea departe de fabrică.

— La fel de biniam putea fi şin Leeds, n pula mea, țipă un gagiu solid, îmbrăcat co geacă matlasată, la un polițai cu favoriți ca nişte cotlete de porc, în echipament complet de asalt. Mi-ar fi ruşinen locu vostru, ce pula mea!

Pulică stă impasibil, cu privirea în față, de parcar fi în garda de la Buckingham. Da atmosfera iarăşi se schimbă brusc, tensiunea pare să se împrăştie când o minge de fitbal e aruncatăn mijlocu mulțimii, iar unii dintre noi siapucă să joaciun meci, folosind căştile minerilor pe post de stâlpi de poartă. Un val de euforie dă peste mine când îl ginesc pe țăranuăla londonez tupeist, Nicksy. Are mingea şi înjură în gura mare, aşa că mă duc la el şi-i aplic un fault murdar, răzându-i ambele țurloaie.

— Ți-am tras-o, cretin de englez ceieşti! urlu io, pe când el cade, apoi sare-n sus, zbierând:

— Eşti în MI5, bulangiu obsedat, sau ce pula mea?!

Tipii din juru nostru siopresc din joc, de parcar anticipa o bătaie, da pe noi niapucă râsu.

— Ce mai faci, Mark? întreabă Nicksy.

Iun gagiu micuţ şi slab, co privire serioasă, breton pleoştit şi nasu coroiat, cariarată şi se mişcă precum un boxer de categorie pană, dând mereu din picioare şi bălăngănindu-se. Tipu are energie la greu.

— Bine, frate, zic io, privind spre poliţaii aliniaţi. Groasă azi aici, ai?

— Ca curu dă groasă. Am ajuns vineri cu trenu la Manchester şi am făcut autostopu pânaici azi-dimineaţă. E plin dă copoi pă aci, îşi înclină el capu spre poliţaii aliniaţi. Unii dintre ei s-au antrenat în noile tactici dă lupte dă stradă, dupe Toxteth şi Brixton. Abea aşteaptă, ce pula mea. Îşi smuceşte capu spre mine. Cu cine-ai venit, Măria ta?

— Cu taicămiu. Am venit cu autobuzu scoţienilor din NUM, îi explic io, pe când mingea zboară deasupra capetelor noastre, iar noi încercăm, fără prea mult chef, să intrăm iarăşi în joc.

Da pe când echipele îşi măresc treptat numărु, tensiunea creşte din nou. Oamenii nu mai lovesc în minge când cineva strigă că vehiculele spărgătorilor de grevă o să soseascăn curând, iar noi suntem prea departe de şosea casăi oprim. Câţiva tipi siadună şi siapucă să arunce cu pietre-n mascaţi, care formează un cordon de scuturi în faţa poliţailor. Răsună urale când un poliţai o-ncasează zdravăn peste mutră cun soi de cărămidă. Io simt greaţăn stomac, dan mine e şi un fel de curent electric cario înăbuşă, pe când siaude zvonu cau ajuns aici camioanele cu spărgători de grevă ca să ia cocsu din fabrică!

Toţi puţoii semping în faţă ca să treacă de poliţie, iar io sunt prins în mijlocu lor, cu braţele întinse-n lateral ca să mă sprijin. Câteva clipe înspăimântătoare, mă pierd de Nicksy şi mă-ntreb cuprins de panică undio fi tata, când îmi aduc brusc aminte ce zicea bunica. În faţa mea se deschide un spaţiu, iar io mă duc acolo, apoi poliţaii călare pornesc atacu asupra noastră, iar toţi puţoii se retrag n fugă. E ca o confruntare între galeriile de microbişti, doar că acum camioanele au pe unsă treacă, iar pe mine mapucă damblaua! Io urlu fix în faţa unui poliţai tânăr, dio vârstă cu mine:

— CE DRACU FACI, NAZIST JEGOS CE EŞTI?!

Mulţimea iarăşi înaintează brusc, da când poliţaii călare atacă din nou, toţi ceilalţi caralii vin imediat în spatele lor. Pietrele zboară prin aer spre puţoi, da un gabor ne avertizează la megafon că, dacă nu ne retragem o sută de metri, o să intre-n noi cu mascaţii. Îi văd cum se pregătesc, cu căştile lor, cu scuturile mici şi cu bastoanele de cauciuc.

— Ce porcărie, zice un miner bătrân din Yorkshire, cu ochii scăpărându-i de mânie, în ţara asta până acum n-au mai folosit mascaţii împotriva greviştilor!

— Împuţitelialea de scuturi mici, ţipă un alt gagiu, sunt pentru galeriile de microbişti, nu să-şi apere pielea!

Tipu a nimerit-o, pencă, pe când io stau pe loc, cretinii pornesc la atac şi io adevărată nebunie. Majoritatea oamenilor poartă haine obişnuite, câţiva au geci groase din fâş, da nimeni n-are nici o armă cu care să se apere, iar când poliţaii atacă, agitându-şi bastoanele de cauciuc, greviştii intră-n panică, căci poliţaii se dezlănţuie. Io sunt lovit în spate, piormă în braţ şi mi se face greaţă, apoi o-ncasez în tâmplă. Nu-i la fel ca atunci când eşti lovit cu pumnu sau cu picioru, posă simţi rănile de sub piele, da adrenalina e cel mai bun anestezic, aşa că m-apucă damblaua şi trag un şut într-un scut…

DE POMANĂ N PULA MEA.

Nu-i drept, ce mama dracu… nu-i drept, ce mama dracu… unde-i scutu meu? … unde-i bastonu meu de cauciuc, futui în cur pe puţoii ăştia de rahat… nu-i drept, ce mama dracu…

Dau cu pumnii şi picioarele-n plastic, încercând să trec de ei, da de pomană. N pizda mă-sii. Mă răsucesc pe călcâie, mă duc în spaţiul deschis şi-i fut una din spate unui poliţai, un bulangiu caria ţâşnit printre noi, fugind după un grevist. Se clatină pe picioare şi pare cosă cadă, da îşi recapătă echilibru şi se cară după gagiul ăla, ignorându-mă complet. Văd un tip prăbuşit la pământ, pe care-l lovesc în neştire trei poliţai. Sunt aplecaţi asupra lui şi-l lovesc cu bastoanele de cauciuc. O gagicuţă, cam diaceeaşi vârstă cu mine, cu părul lung şi negru, ţipă rugător la ei:

— Ce faceţi?!

Unu dintre poliţai ţipă la ea căi târfă de miner şo îmbrânceşte. Ea se clatină pe picioare şi cade pe spate, iar un tip mai în vârstă o trage lângă el şi ia un baston în umăr din cauza asta. Toţi puţoii ţipă şi zbiară, iar io stau în picioare, încremenit între gând şi acţiune, pur şi simplu *blocat*, iar un poliţai mai în vârstă se uită la mine, îi arunco privire poliţaiului mai tânăr, apoi se răsteşte la mine „CARĂ-TE DRACU DE AICI, CĂ ALTFEL O SĂ TE OMOARE N PULA MEA!“.

Grija lui pentru mine mă sperie mai mult decât ameninţarea. Mă trezesc că plec diacolo, dând din coate prin mulţimea care urlă buimacă, încercând să-i găsesc pe tata şi pe Andy sau măcar pe Nicksy. Peste tot io nebunie. Un gagiu imens şi vânjos, cu păru lung, ca de motociclist şi îmbrăcat în piele îl bate de-i sar capacele piun poliţai. Deşi porcu are scut şi baston de cauciuc, gagiu imens e mai puternic şi-l zdrobeşte pe cretinul de puţoi cu pumnii lui gigantici cât un ciocan. Un gagiu se-mpleticeşte, cu sângele prelingându-i-se din cap, fără să poată vedea nimic în jurului. Io simt o lovitură greţoasă în spate şi-mi vine să borăsc, da mă abţin şi văd un poliţai panicat, cu baston şi scut, care se

îndepărtează, de parcă io aş fi periculos. Acum totu parcă se mişcă cu încetinitoru, iar io zvâcnesc de anxietate din cauza lu taicămiu, da în acelaşi timp mă delectez cu ce se-ntâmplă, stârnit ca dracu. Din fericire poliţaii se retrag, iar greviştii bătuţi se regrupează, apoi avansăm, după ce luăm pietre de pe marginea câmpului. Iau şi io o piatră, crezând că sonaţii ăştia nosă aresteze pe nimeni, iar io am nevoie dio armă. Da de fapt acum vreau să-l găsesc pe tata.

Ce mama dracu…

Brusc, în aer răsună ţipete sfâşietoare de furie, oamenii par că suferă atât de mult, încât, o clipă crecă poliţaii ne-au aruncat amoniac sau cu ceva în ochi, da sunt camioanele cu spărgători de grevă. Pleacă pe rând din fabrică, încărcate cu cocs. Ne mai împing încă o dată, da noi suntem dezgustaţi de poliţie, iar Scargill se duce în faţa poliţailor aliniaţi, ţipând prin megafon, da nu înţeleg nimic, e ca un anunţ dintr-o gară britanică. Camioanele se îndepărtează în batjocurile şi huiduielile care se sting treptat, iar bătaia nia obosit pe toţi. Simt ceva tare şi oribil de îngheţat în piept şi mă gândesc: gata, s-a terminat, dal caut în continuare pe tata.

Dă Doamne să fie bine, Dumnezeule protestant, Dumnezeule catolic, Dumnezeule musulman, Dumnezeule evreu, Dumnezeule budist sau oricare altu, dă Doamne să fie bine…

Unii grevişti pleacă spre sat, împreună cu fârtaţii lor răniţi, da alţii stau la soare şi par atât de relaxaţi, încât nici n-ai crede cau participat la o încăierare doar cu câteva minute în urmă. Io nus aşa, dinţii-mi clănţăne şi dârdâi de parcaş avea un motoraş în mine. Pentru prima oară simt undiam fost lovit, spatele şi capu îmi zvâcnesc, iar braţu îmi atârnă inert pe lângă corp.

LA DRACU…

Mă simt aşa cum arată tata: îngrijorat. Aşa cum arată acum, nu în poze când era tânăr. Odată l-am întrebat despre asta, de ce totimpu pare îngrijorat acum.

— Copiii, mi-a replicat el.

DĂ DOAMNE SĂ FIE BINE!

Mă bate gându să mă întorc în sat, la autobuz. Presupun că taicămiu şi Andy au ajuns deja acolo, da tocmai atunci văd cum poliţaii mascaţi înaintează spre noi, bătând în scuturi cu bastoanele de cauciuc. Nu-mi vine să cred, pencă totu s-a terminat, împuţitele de camioane nu mai sunt aici! Da ei tot niatacă n pula mea, suntem neînarmaţi şi mult mai puţini decât ei, iar io mă gândesc: *bulangii ăştia chiar vor să niomoare*, treso şterg cât mai repede diaici n pizda măsii şi să fug pânla terasament şi piormă pe calea ferată. La fiecare pas, spatele îmi zvâcneşte ca dracu. Geaca mi se prinde diun gard şo aud cum se rupe. În spatele meu, pe calea

ferată, iun moş scund şi îndesat, co faţă stacojie, care şchiopătează şi bolboroseşte cun accent nordic:

— Asta-i… asta-i… vor sî ne-omoare, proştii!

Unde dracui tata?

Traversăm calea ferată şi-l ajut pe gagiu bătrân să urce pe cealaltă parte a terasamentului. Are picioru buşit, da spatele mă doare şi mă chinuiesc fincă braţu meu e şi el buşit. Tipumi bate câmpii la ureche, în stare de şoc. Mie mi se pare că-i din nord, da el îmi spune că-l cheamă Ben şi că-i un miner grevist din Notts. A încasat-o în genunchi.

Greaţa din străfundurile stomacului mi-a înlocuit durerea. Pencă din cealaltă partia căii ferate suntem martorii unui măcel teribil, greviştii cariau mai rămas acolo sunt bătuţi cu bastoanele ca nişte foci şi apoi arestaţi, da unii sunt beton şi încă se luptă. Un tip co cămaşă roşien carouri, în genunchi şi îngrijindu-şi tovarăşu lovit, e izbit în cap din spate diun poliţai mascat şi se prăbuşeşte peste prietenu lui. E ca o execuţie. Pe podu de deasupra, câţiva grevişti au luat diverse lucruri dintr-o groapă de vechituri şi le aruncă în poliţai. Nişte tipi au târât o maşină diacolo, au pus-o dia curmezişu şoselei şi i-au dat foc. Poliţia nu vrea să apere legea sau să ţină lucrurile sub control, iun război împotriva cetăţenilor.

Război.

Victorie. Înfrângere. Răniţi.

Plec de lângă Ben ca să mă-ntorc pe şosea şi mă simt uşurat când îl văd pe tata. E cun tip cariarată ciudat, parcar purta masca lu Batman. Când mă apropii, îmi dau seama căi sânge roşu-maroniu întărit, care-i acoperă complet faţa, doar albu ochilor şi dinţii i se mai văd. Sunt şocat când văd căi Andy, capu i-a fost zdrobit în bătaie. Poliţaii încă avansează, ne fugăresc şi ne mână înspre sat. Ne urcăm în autobuz, iar o droaie de tipi par buşiţi ca dracu’. Tata ario tăietură pe mână. Zice că-i de la sticla pe caria ~~aruncat-o~~ azvârlit-o un grevist care n-a vrut să se retragă. Andy e varză şi are nevoie de îngrijiri, da un puţoi de poliţai din escortă ne spune că, dacă siopreşte la spital, poate fi arestat şi să ne ducem acasă. Feţe arogante şi pline de ură, atât de diferite de mutrele zâmbitoare care niau întâmpinat la venire.

Bulangii ne-au întins o capcană.

N-am nici un motiv să crecă poliţaiu minte, da vreau să cobor şi să văd dacă Nicksy e bine.

— Colegu meu, îi spun eu lu taicămiu, da el clatină din cap şi face:

— Nici vorbă. Şoferu a închis uşa şi n-o mai deschide nici să tragi cu tunu.

Autobuzul o ia din loc, iar Andy are cămaşa cuiva legată în juru capului ca să-i oprească hemoragia. Tata şi-a pus un braţ în juru

lui, cu un bandaj improvizat pe mână, pe când bietul Andy murmură:

— N-am văzut niciodată aşa ceva, Davie… nu-mi vine să cred…

Io stau acolo, cu spatele care mă doare sprijinit de spătaru scaunului, întrebându-mă cât de sus s-a ajuns: şefu poliţiei, secretaru de stat, Thatcher… fie cau dat vreun ordin sau fie că nu, tot complici sunt. Bagă legi împotriva sindicatelor şi prime salariale pentru poliţai, da taie banu celorlalţi din sectorul public şi înrăutăţesc condiţiile de muncă… puţoii i-au pregătit la fix pentru asta…

Parcă-i o morgă în autobuzul care alunecă pe şosea. Pânla urmă, după ce şi-au împărţit-o şi s-a băut în duşmănie, pileala începe să-şi facă efectu, iar cântecu indignat „Victorie minerilor“ capătă forţă şi tărie. Da mie nu mi se pare nimic glorios în asta. Mi se pare cam fost fraieriţi, ca şi cum niam întoarce din Hampden, iar arbitru lia dat clubului de fotbal scoţian un penalti aiurea în ultimu minut de joc. Afară-i foarte cald, dan autobuz suflă aer rece, iar io îngheţ. Stau cu capu lipit de geam şi văd cum respiraţia mea îl abureşte. Acum mă doare rău peste tot, mai ales braţu, iar, de fiecare dată când trag aer în piept, parcaş primi un pumn în porcăria de coloană vertebrală.

Nişte tipi din spate siapucă să bată din picioare şi să cânte balade republicane irlandeze care-ndeamnă la revoltă, apoi printre ele mai răsună şi vreo două slogane pro-IRA. În curând nu mai cântă decât balade republicane irlandeze.

Taicămiu ţâşneşte în picioare, arătând acuzator înspre ei, cu mâna sângerându-i prin cârpa cu care şi-a înfăşurat-o:

— NU MAI CÂNTAŢI CĂCATURILE ASTEA, CRETINI ÎMPUŢIŢI DE TERORIŞTI IRA! ĂSTA NU-I CÂNTEC SOCIALIST ŞI NICI CÂNTEC SINDICAL, TÂRÂTURI ÎMPUŢITE IRLANDEZE!

Un gagiu scund şi aschilambic se ridică în picioare şi urlă la el:

— DUTEN PIZDA MĂTII, CONSERVATOR CRETIN DIN UVF[5]!

— NU SUNT CONSERVATOR N PULA MEA… cretinule…

Taicămiu se năpusteşte în spatele autobuzului, ca un taur, iar io mă ridic în picioare ca să mă duc după el şi-l înşfac de braţ cu mâna sănătoasă. Suntem la fel de înalţi, da io sunt mult mai pişpiriu şi slavă pulii că se ridică n măsa şi Cammy şi mă ajută să-l ţin pe boşorogu sonat. Tata şi puţoii din spate zbiară unii la alţii, da sunt îndemnaţi să se potolească, iar io şi cu Cammy îl tragem diacolo, iar un junghi de durere îngrozitoare mă străpunge-n spate şi-mi dau lacrimile, pe când autobuzu se hâţâne pe şoseaua alunecoasă.

Tâmpiţii din Glasgow nu posă facă nimic fără să ajungă totimpu la fotbalu lor de rahat sau la porcăriile cu Irlanda…

Îl liniştim, iar un sonat fair-play vine imediat la noi şi-şi cere scuze. E puţoiu aschilambic, practic n-are bărbie, da are

dinții mari şi neregulați.

— Îmi cer scuze, şefu, ai dreptate, nu-i locu pentru un cântec din ăsta…

Tata înclină aprobator din cap, pe când gagiu îi pasează o sticlă de Grouse. Taicămiu ia o sorbitură împăciuitoare din ea, piormă, la îndemnu Limbistului, mi-o pasează mie, da io o resping co fluturaria mâinii. Să mor dacă accept să beau cu bulangii ăştia şi-n nici un caz cu căcănaru ăsta.

— En regulă, niam ambalat umpic, face tata, înclinând din cap spre Andy, da el pare dus cu pluta, probabil în stare de şoc.

Piormă siapucă să discute despre incidentul de mai devreme, iar peste puțin timp deja se țin de umeri, de paracar fi cei mai buni prieteni. Mie-mi vine să borăsc. Şi mai rău decât să sară unul la gâtu altuia e când pocăiții ăştia de rahat încep să se lingăn cur. Nu posă mai suport durerea din spate. Ginesc afară semnele rutiere indicatoare spre intrarea în Manchester şi, fără să-mi dau seama ce dracu fac, probabil gândindu-mă la Nicksy, mă ridic în picioare.

— Cobor aici, tată.

Taicămiu e şocat.

— Ce? Vii cu mine acasă…

— Nu te da jos aici, amice, intervine diampulea un tip co voce ca scrâşnetul cioburilor de porțelan, da iol ignor pe puțoi.

— Nu, îi spun io lu tata, da am zis că mă văd cu nişte amici la Wigan Casino, mint io.

E luni la prânz, ce naiba, iar Wigan Casino s-a închis acum câțiva ani, da numai asta îmi dă prin cap să spun.

— Da tiaşteaptă bunica în Cardonald… o să ne-ntoarcem cu trenu la Embra mai târziu… fratitu en spital, Mark, maicăta o să moară de grija ta… mă imploră taicămiu.

— Cobor, îi zic io, fug până-n față şi-i spun şoferului să oprească pe banda de urgență.

El se uită la mine de parcaş fi dus cu pluta, da frânele scârțâie, iar io sar din autobuz, cu spatele zvâcnindu-mi brusc de durere. Întorc capu şi văd expresia îndurerată şi nedumerită de pe fața tatălui meu, pe când autobuzu se pune-n mişcare şi intră printre maşinile de piautostradă. Îmi dau seama că habar n-am ce caut aici, mergând pe marginea autostrăzii. Da spatele meu e mai bine când merg: aveam nevoie doar să plec n pula mea diacolo.

Soarele arde şi e cald ca naiba, o zi într-adevăr frumoasă de vară. Maşinile trec pe lângă mine, îndreptându-se spre nord, pe când io dezlipesc abțibildul cu CĂRBUNE, NU COMPENSAȚII de pe geaca de blugi. Mâneca nu s-a rupt prea tare, poate fi cusută fără probleme. Ridic un braț şi-l întind ca să scap de durerea sâcâitoare din umăr. Urc pe panta care duce spre podul ce traversează autostrada şi mă uit peste balustradă la maşinile şi camioanele care gonesc, trecând pe sub mine. Mă gândesc că sunt

confuz şi că niaşteaptă vremuri grele, iar piormă mă-ntreb: ce pizda măsii o să fac tot restul vieţii mele?

1. Bunicii Îi Place Să Bea Câte Un Păhărel De Whisky.
2. Glasgow (în argou).
3. National Union of Mineworkers – Sindicatul Naţional al Minerilor din Marea Britanie.
4. Fostul preşedinte al NUM.
5. Ulster Volunteer Force, grup paramilitar loialist din Irlanda de Nord.

Am făcut-o

Opt felicitări pentru ziua mea de naştere au sosit azi-dimineaţă: toate de la muiste şi asta fără să le pun la socoteală pe mama şi pe surorile mele. Marfă, ce mama dracu. Una de la Marianne, cu un trist şi implorator „sună-mă“, după o enumerare dramatică şi disperată de declaraţii sexy, pline de iubire şi sărutări. Probabil îşi dă seama că a devenit îngrozitor de plictisitoare: toate aiurelile alea cu „vino la nunta lu soră-mea“. Arăt io a Partener-la-un-Bairam-de-Gherţoi? Totuşi, văd că a apucat-o iarăşi religia, aşa că sigur mai târziu o să se umfle de prejudecăţi ca un şarpe.

Bineînţeles, buna mea dispoziţie e făcută praf diun plic cafeniu jegos de la Forţele de Muncă, co invitaţie la un interviu pentru un post beton de recepţioner la un service auto din Canonmills. Mor de fericire că s-au gândit la Simone, da tresă refuz politicos şi să-i zic vreo două amicului meu Gav Temperley de la Forţele de Muncă fincă se bagă în sufletu meu. Indivizii care muncesc nu pot să înţeleagă cum gândesc cei care fac toată ziua doar ce-au chef. Sunt şomer pentru că aşa *vreau*, cretini de rahat ce sunteţi, vă rog nu mă consideraţi *pe mine* un nenorocit din ăla sărăntoc, care mişună prin oraş în transă, căutând slujbe nonexistente.

Recepţioner la un service auto. Să mor daco să fiu aşa ceva în viaţă, Şparlitorule de Lapte şi Biciclistule. Dacă o să scoateţi şi legitimaţii de Gigolo Miliardari în birourile voastre de căcat, poate *atunci o să mă intereseze şi pe mine!*

Da cel mai mişto cadou vine sub forma unui telefon. La mulţi ani pentru cei douăjdoi de ani, Simon David Williamson, Coaie Şucărite în sfârşit s-a cărat! Primesc vestea pe care mi-o dă soră-mea, Louisa, într-o singură propoziţie precipitată şi icnită, dând cu un pumn triumfător în aer. Arunc o privire scurtă în dicţionar, azi e rându lu „M“ şi decid că noul meu cuvânt e:

MIOPIE, substantiv, vedere scurtă. *lipsă de imaginaţie, capacitate de anticipare sau perspicacitate intelectuală.

Pormă mă duc direct la apartamentele Bannanay!

Pizdă!

Cum pun picioru pe stradă, începe să plouă ca dracu: o ploaie rece care mă-nţeapă, da io rânjesc, întinzându-mi braţele goale, care ies de sub mânecile tricoului, şi uitându-mă spre cer în ziua asta frumoasă, lăsând belşugul bunului Domn să-mi răcorească pielea.

Da să revin la ale mele: urc în vizuina iepurilor Williamson de la etajul întâi al clădirii unde se află crescătoria de iepuri, care se înalţă impunătoare deasupra vechiului port, ăla ca lumea, nu căcatu de la sudul intersecţiei dintre Junction Street şi Duke Street, pe care nu-l consider *adevăratu* Leith.

— Simon… fiule… se roagă mama de mine, da io o ignor şi pe ea, şi pe Louisa sau Carlotta, căci mă duc imediat în budoarul parental, să văd dacă puţică ăla plin deiel şi afectat şi-a luat jachetele şi cămăşile din dulap. Un semn că a evadat *pe bune* din puşcărie, nu că a făcut asta doar ca să aibă cu ce să manipuleze mai târziu. Inima-mi bate mai repede când deschid uşile care scârţâie. Da! S-a dus! PIZDĂ!

O, Doamne, după câte i-a făcut, ai crede că o să fie încântată, da mama stă pe canapea, plângând şi înjurându-l pe labagiu care i-a furat inima de bronz.

— Curva aia i-a spălat creieru!

Non capisco!

Ar trebui să-i mulţumească piţipoancei descreierate că i-a luat lipitoarea jegoasă şi slinoasă de pe cap. Da nu: Louisa, sora mea mai mare, plânge lângă ea, iar cea mai mică, Carlotta, stă la picioarele ei, ca o fetiţă prostuţă. Seamănă co familie de evrei din Amsterdam, care au venit acasă şi au văzut că bărbatu le-a fost trimis în lagăr!

Sigur muistu şi-o trage acum c-o nasoală!

Mă prăbuşesc în genunchi lângă ele, o iau pe mama de mâna ei dolofană, cu inelele alea de rahat încă pe degete, iar cu cealaltă mână o mângâi pe Carlotta pe buclele ei brune.

— Acum nu ne mai poate bramburi pe toţi, mamă. Aşa e mai bine pentru toată lumea. Încearcă să înţelegi.

Ea plânge într-o batistă, etalându-şi rădăcinile cărunte ale părului ei vopsit în negru şi rigid de la fixativ.

— Nu posă cred. Adică, io am ştiut totimpu că-i un mârlan, zice ea cu accentul ei poticnit de macaronară de cartier, da n-am crezuco să facă asta…

Io venisem aici s-o consolez, chiar şi concret dacă ar fi fost nevoie, n pula mea, voiam chiar să-l ajut pe puţică să-şi facă bagajele, da slavă Domnului că s-a cărat. Dacă aş fi ştiut co să fie atât de uşor, m-aş fi dat în

bărci şi aş fi adus nişte Moët Chandon! Vreau o *super*-petrecere. Douăjdoi ce pula mea! Da aici am dat doar peste tristeţe, disperare şi mutre smiorcăite.

La dracu. Mă ridic în picioare şi le las să se dea de ceasu morţii, ies pe palier să fumez o ţigară. N-ai cum să nu-l admiri pe tâmpitu ăla pencă are o influenţă atât de mare asupra lor. Tata: David Kenneth Williamson. Am văzut fotografii cu maică-mea de când era tânără: o brunetă frumoasă şi aprigă, cu pielea măslinie, înainte ca pastele s-o umfle şi să capete proporţii de tir. Cum dracu o fi vrăjit-o muistu ăla parşiv?

Ploaia s-a oprit, iar acum soarele străluceşte puternic, ştergând orice urmă de ploaie, mai puţin câteva băltoace printre dalele denivelate de dedesubt, de pe asfaltul din cartierul şmecherilor. Asta ar trebui să fac, să şterg din casă orice urmă a puţoiului ăluia. Dan schimb trag profund în piept un fum din ţigara mea Marlboro.

Mă uit de la etaj la un Leith mai-însorit-ca-oricând şi-i detectez pe Coke Anderson, cu soţia şi copiii, dându-se jos din maşină. Nevastă-sa, Janey, a fost mai mult ca sigur benga, arăta beton pe vremuri şi încă ar mai merge o dată. Se contrazice cu Coke, care se-mpleticeşte în spatele ei, matol ca diobicei. Maimuţoiu cretin n-a mai fost treaz de când s-a pensionat pe caz de boală de la docuri, dracu ştie de când. Îmi pare rău pentru băiatu lui, Grant, are opt sau nouă ani, pencă ştiu cât de umilitor poate fi un tată care refuză să se lase de băut, deşi al meu mă făcea de râs mai degrabă din cauza femeilor, nu a pilelii. Da hopa… *alarma de futabile, alarma de futabile*… fiica s-a făcut marfă, numai bună de futut! Probabil co să fie o maimuţă de ştoarfă umflată la optâşpe ani, da pe mine *sigur* nu m-ar deranja să gust umpic din mierea ei atât de dulce, înainte de a se râncezi!

Aud cum îşi continuă disputa verbală, pe când urcă treptele, văicăreala gâjâită şi plină de scuze a lui Coke:

— Da, Jaaney… doar m-am întâlnit cu vreo doi tipi, Jaaney… nu-i frumos să refuzi, hă?

Oare cum o chema-o pe fiică… hai încoa la Simon…

— Schimbă placa, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Janey, cotind-o pe scară şi aruncându-mi o scurtă privire, înainte de-a se uita iarăşi ca viţelu la poarta nouă la Coke, nu mai veni pe aici, Colin! Lasănen pace, zău!

Îi transmit compasiunea mea micuţului Grant, care ario mutră roşie ca sfecla, prin intermediul unui zâmbet înţelegător. *Îţi simt durerea, Jim, băiete*. Fiica e-n spatele lui, bosumflată, cu buzele ei ţuguiate de

adolescentă, ca un fotomodel căruia tocmai i s-a spus că mai trebuie să se schimbe *încă-ntru-n* costum şi să mai ţopăie încă o dată pe podium, înainte de a se delecta cu mult-dorita linie de coca şun martini cu vodcă.

— Simon, spune laconic Janey, trecând pe lângă mine, da scumpetea, Maria – aşa o cheamă –, face pe-ngâmfata.

Blondă şi bronzată – crecă abia s-au întors dintr-o vacanţă cu toată familia în Majorca (unde Coke s-a făcut sigur de râs), iar culoarea pielii ei e accentuată de fusta aia neagră strâmtă şi de bluza galben deschis.

Şi brusc numele ăla…

Asta e ultima vacanţă pe care micuţa o s-o petreacă împreună cu familia. De acum încolo o să fie Gara Futaiului co droaie de tipi sau cun flăcău băftos şi pervers de prin partea locului. Iar subsemnatu Simon David Williamson poate o să intre-n peisaj şo să ocupe postu de însoţitor în *acea* vacanţă. Louisa i-a fost bonă, iar io ar fi trebuit să mă bag mai mult pe felie, doar în speranţa co să ajungă marfă. Dar cine ar fi putut să prevadă că balonaşuăla bocciu o să se preschimbe într-un fotomodel, ca o lebădă, în doar şase luni?

Coke se-mpleticeşte în spatele lor, iar până la urmă se răsuceşte spre terasă, gâfâind, cu mutra lui ameţită imploratoare şi palmele întoarse-n sus.

— Uf, da, Jaaney…

Soţia şi copiii îşi târăsc picioarele până-n coliba pe care le-a repartizat-o statu, iar Coke trece împleticindu-se pe lângă mine, părând din profil descreierat ca o sperietoare de ciori, pe când ea îi trânteşte uşa în nas. Stă acolo câteva secunde, după care se răsuceşte spre mine năuc.

— Coke.

— Simon…

Io n-am nici un chef să intru iar în casă şi să le aud pe mama şi pe *mie sorelle* cum se smiorcăie ca nişte tâmpite din cauza mârlanului care s-a cărat, iar Coke văd că a rămas *pe dinafară*. Am fost plecat doar un an, dar acum, când m-am întors, Maria a devenit o frumuseţe de-a dreptu strălucitoare. Am nevoie de mai multe informaţii pentru un dosar complet.

— Ai chef dio bere? E ziua mea!

Perspectiva băuturii îl înveseleşte puţin pe beţivu de Coke.

— Sunt cam lefter…

Reflectez o secundă. Io cu ce m-aleg din asta? O posibilă invitaţie parentală pe moşia familiei şi ocazia de a-i face curte fermecătoarei Maria. Io investiţie, iar chiria bătrânului Baxter mai poasă aştepte umpic. Şi-n afară

de asta, prietenu meu cu salariu rentabil şi cu păru roşcat, Renton, sătul de certuri domestice, se mută la mine. Păi, Rents o să fie de-nchiriat luna asta[1].

— Fac io cinste, frate. Sărbătoritu' stăn capu mesei!

1. Joc de cuvinte: rent – „chirie“ (engl.).

Blackpool

Sâmbătă la prânz

Radioul zbiară, pe când eu, Dave Mitch, Les şi Tânăru Bobby, ucenicu, cântăm din toţi bojocii în cor cu Nik Kershaw:

— CEEE BINIIIAR FI SĂ FIU ÎN LOCUL TĂU, CHIAAAR DACĂ DOAR PENTRU O ZIHI… pe când Ralphy Gillsland trasează conturu conform proiectului piun panou de lemn, strâmbându-se la noi.

Am fost cam băşicat pencă iarăşi am băut prea mult aseară, în Leith, şi no să posă stau decât câş din cauza spatelui meu buşit, piormă mi-am tăiat vârfu degetului încercând să cioplesc uşa ca să bag zăvoruăsta. Am crezucă no să mi sioprească hemoragia, da pân la urmă am oprit-o cun bandaj din vată şi tifon.

Pula mea, posă *simţi* că-i weekend, pencăi sâmbătă dimineaţă, iar io sunt departe de gaşcă, da nu pentru mult timp! Totuşi fac ore suplimentare, iar asta-i bine fincă sunt în oraş şi nun atelier, căci redecorăm bodega asta la roşu din Tollcross şi am avut o săptămână bunicică. Io am lipsit de la concursu de căcare de luni, pencam fost în pichetu de grevişti din Yorkshire, aşa că Sandy Turner, şoferu, m-a dovedit cu unu de juma de metru, pe care Les mi l-a arătat deja de două ori săptămâna asta, întins piun *Daily Record* ud fleaşcă, piacoperişu plat al garajului din fabrică. Totuşi pescăruşii răpciugoşi au atras niţică atenţie. Tipii care-nchiriază furgonete din clădirea de peste drum poasăi vadă cum se hrănesc frenetic piacoperişu care scârţâie, iar pe căldura asta, mirosu pluteşte pânla budă. E doar o chestiune de timp până îl apucă damblaua pe şefu.

Să mor io, oricum Ralphy e departe dia fi încântat, pencă vrea să muncim până târziu la baruăsta. Deşi îmi place la greu că fac iarăşi mobilă pe comandă, e sâmbătă la prânz, aşa că nici vorbă diaşa ceva.

Ralphy are ghinionu să aibă cea mai hidoasă mutră din univers. Are două guşe imense, cariarată ca labiile vaginului, iar Les zice despre nasul lui acvilin că e „un clitoris supradimensionat“. Şi pe deasupra, gura lui o ia de

la nord la sud în loc de est-vest. Odată Les l-a poreclit „puţoiu cu mutră de pizdă“. E adevărat: chiar aşa arată! Iatâde roşu la faţă, încât ai zice ca bătut cineva laiel ca la fasole, iar imaginea se completează cu părul lui tuns ca dracu pe creştetu capului chel, de parcă s-ar fi epilat inghinal.

Se smiorcăie ca curu prin nasuăla ca clitorisu, iar io nu mă pot gândi decât la noaptea de Northern Soul din Blackpool.

— Tresă terminăm de tăiat plinteliastea, Mark, tresă fie gata pândiseară, ca Terry şi Ken să le monteze mâine-dimineaţă. Obligat forţat.

Ei, nu zău.

Ios doar un rahat diangajat temporar, da Ralph îmi lasă mie toată treaba. De parcă mi s-ar rupe mie ce-nseamnă pentru el „obligat forţat“. Obligat forţat e că-i un gherţoi c-o faţă smiorcăită, de genu micilor patroni după care se dă-n vânt Thatcher, un puţică disperat, co minte de spărgător de grevă, mort pe dinăuntru, care vede doar cai verzi pe pereţi şi care trâmbiţează întruna că „trudeşte din greu pentru familia lui“. Adică vrea să spună că tresă stăm cu toţii smirnă şi să ne ţinem pliscu pentru scopuăsta măreţ. Da ce uită pulică e că *îi cunosc* familia: soţia aia a lui, o grăsană ahtiată după bani, cun suflet răpciugos şo pizdă plină de bălegar şi odrasla insipidă, ca un mutant. Aşa că iomi zic în sinea mea: *îmi bag pula*-n familia ta, faţă umflată de pizdă căcăcioasă ce eşti, în familia tas numai *paraziţi de rahat*, cariar trebui să fie exterminaţi înainte dia apuca să-ţi ducă mai departe opera şi să facă din lumea asta un loc şi mai plictisitor sau mai malefic decât e deja n pizda măsii. Aşa încât cară-te n pizda mătii diaici cu toate porcăriiliastea, cretin lacom ce eşti.

Vara asta am de gând să profit de minunata reputaţie pe cario am la slujba de aici cu fostu meu şef, iar piormă o să mă-ntorc la facultate.

— Acu o să mă car, Ralphy.

— Şi io, zice Davie Mitchell imediat după mine. Am treabă, băi.

Ei bine, asta-i face faldurile fălcilor să se bălăngăne, nu glumă. Ochii lui Ralph scapără de suferinţă. Parcă niar fi văzut cum am şparlit cartofii la cuptor McCain de pe farfuria lui, cu *chinta spartă* de cârnăciori filaţi.

— Sâmbătă avem dreptu la pileală, spune Les împăciuitor.

Les iun puţoi gras, cam de vârsta lu taicămiu, pe cale să chelească, cu faţa roşie de la băutură. E mereu nemulţumit.

— Chiar şi Boab ario întâlnire diseară la cinema, nu, Boab?

Bobby ariun zâmbet pe mutra lui cu pete albicioase, iar ochii săi închişi la culoare, ca de fetişcană, lucesc poznaş pe sub bretonu ăla marial lui.

— Aşa-i. O să-i bag gagicii un deşt n cur, râde el în hohote, un râs care-i zgâlţâie umerii şi care mereu ne face şi pe noi să râdem, chestie care-l bulversează nasol pe Ralph.

Îl vedem cum se uită la unghiile jegoase ale lu Bobby, imaginându-şi-le cum sfâşie himenul fiicei lui adolescente, în ultimul rând al vreunui cinema de rahat.

— Haide, măi băieţi, se smiorcăie el, pe o voce piţigăiată şi împăciuitoare, care acoperă sunetul ritmat şi *irevocabil*, încântător pentru urechile mele, al uneltelor care sunt puse pe jos. Mai staţi măcar înco oră!

Ne uităm cu toţii în pământ, pe când ne strângem echipamentu. Les cântă ca Sinatra:

— *…să pleci de lângă cineva care-nseamnă toootul pentru tine…*

Ralphy stă cu mâinilen şold.

— Mark, se roagă el de mine, tu diobicei nu mă laşi baltă, băiete…

Io *mereu* îl las baltă pe puţoi, deşi acum, cam fost plecat un an în Aberdeen, mă place mai mult. Dar rugămintea lui vizibil manipulativă şi penibilă nu mă-ncălzeşte deloc. Uită că atunci când i-am zis că-mi iau liber luni ca să particip la mitingu greviştilor, mi-a spus: „Tipic pentru tine. Pleci să susţii nişte paraziţi care nu vor să muncească, când aici io grămadă de muncă de făcut“.

Păi, n morţii mătii, mutră de pizdă, mi-am terminat programu şi mă car.

— Nema, îi zic io cu voce tristă, apoi îmi rânjesc dinţii, îmi holbez ochii şi m-apuc să intonez, imitând vocea melodioasă alu George Formby: Tresă fiu în fruuuumuşeeelu Lan-ca-sheeerrr…

Les şi Bobby mi sialătură, scoţând sunete de ukulele, aşa că improvizăm o scurtă sesiune de jazz, *da mai stăm o oră* pe măsa. După ce-l părăsim voioşi pe puţoiu smiorcăit, ne ducem la crâşma din Port Hamilton. Beau doar vreo două halbe, piormă mă duc acasă să mă schimb şi să mă-ntâlnesc cu băieţii.

Aşa că Tommy, Keezbo, Premiu Doi şi cu mine ne ducem la baru deschis toată noaptea din Blackpool, cu maşina lu Tam. Io am făcut o selecţie pio casetă, iar Otis Blackwell bagă la greu „It’s All Over Me“. Nimic nu se compară cu Northern Soul, aşa că ne lipseşte la greu Wigan Casino, de pe vremea când eram adolescenţi. Totuşi noaptea asta o să fie mişto, o să cânte câţiva dintre băieţii cariau fost în trupa Blackpool Mecca. Tam e la volan, cu tunsoarea aia cumplită a lui, ca a unui fotbalist din anii şaptezeci. Ios în spate cu Keezbo, stau cam naşpa din cauza spatelui meu futut şi încerc să-mi las toată greutatea pe buca stângă. Nu-i cea mai dezirabilă poziţie, pencă

umflatu ocupă toată bancheta şi-şi ţine mâinile pe burtă, de parc-ar fi un Buda cu păru roşcat. Premiu Doi, cu o tunsoare meseriaşă, care-l face să pară mai dur decât e, accentuându-i trăsăturile regulate şi unghiurile ascuţite ale craniului, stă în faţă. El şi Keezbo beau la greu, iar io mă prefac, da doar îmi pun limba-n sticla cu vodcă atunci când îmi vine rându. Nu momor după vodcă chioară şi vreau să rămân treaz ca să intru-n atmosferă şi să dansez pe amfetamină.

Gâtu grăsan şi păstos alu Keezbo, presărat cu pistrui, pare că i se umflă pe umeri, precum casca lui Darth Vader. Da ariun păr mişto roşcat, des şi aspru ca o perie şi n-o să chelească niciodată, nu rar ca al meu. Poartă pantaloni de bumbac, din ăia cu talia sus şi lată, adică o chestie naşpa pentru oricine, da catastrofală pentru grăsan. Tommy deja a comentat puţin despre „moda fiţoasă“. După cum m-aşteptam, Keezbo vrea să sioprească pentru a cumpăra cartofi prăjiţi, de îndată ce ieşim din Edinburgh.

— Mor de foame, domnule Tommy…

— Nici gând, abia în Blackpool. Vreau să văd meciu de fotbal la teve.

Keezbo înşfacă două falduri de grăsime.

— Osajung ca un băţ. Zi-le şi tu, domnule Mark, mă imploră el, cu sprâncenele roşcate ridicându-i-se deasupra ramelor negre şi groase ale ochelarilor.

— Keezbo pare malnutrit, Tam. Ai avut şi tu o contribuţie la farmecu lui de somalez, zic io, apoi imit vocea vecinei mele bătrâne şi rasiste din Fort, doamna Curran: Mai întâi s-avem grijă de ai noştri!

— Bine, da după benzinăria din Kendal, spune Tommy, trecându-şi o mână prin claia gen Rod Stewart din capului. Ce-ai păţit la deget? întreabă el.

— Dalta. În ultima vreme puţoiu nia dat de lucru doar să lipim lambriuri, aşa că mi-am pierdut dexteritatea şi am uitat cum e să munceşti la chestii serioase, zic io, pe când Keezbo bombăne ceva. Crezi că poţi să rezişti, măi? îl întreb.

— Simt cum mi se topeşte la greu grăsimea, domnule Mark. O să fie la limită. Poate dacă domnul Rab îmi pasează vodca, n-o să mă mai gândesc atâta la asta…

— Mmmm… Premiu Doi mârâie fără nici o tragere de inimă, iar laba durdulie alu Keezbo se întinde să ia Smirnofful.

Deşi arată din profil ca un sâmbure de nucă de cocos, iar din faţă zici că-i cu curun sus, Keezbo e cel mai bun dansator dintre noi, poate în afară de Tommy. Io stau mai ales pe bară, ca o pizdă, dorindu-mi să ştiu cum să

dansez, până când îşi face efectu metamfetamina. Piormaş vrea să ştiu cum să mă opresc. Odată-n Casino m-am lăsat dus de val şi mi-am futut spatele, încercând să execut un flic-flac. Bine că poliţaiu ăla a nimerit la fix locu, cu bastonu de cauciuc! Puţoiu stă co pungă de pufuleţi, uitându-se la teve, lângo nevastă frigidă şi nişte plozi nerecunoscători, habar n-are că i-a buşit seara de dans lu băiatu Renton. Slavă pulii că există paracetamol. Da Keezbo, deşii umflat ca curu, e cu totu altceva. E prea durduliu ca să facă flic-flacuri, da poasă intre-n acţiune pe ring, ca un zeu gras şi roşcat al sexului.

Ajungem la Blackpool şi ne dăm jos din maşină. Mirosu de prăjeală, motorină şi aer de mare îmi aduce aminte de weekendurile din septembrie, diacum o veşnicie. Mi-amintesc când am venit aici cu mama, tata, Billy, Micu Davie, Buni şi bunicu Renton. Io eram aschilambic şi călăream ţanţoş piun ponei, pe Davie îl împingea în fugă bunicu Renton pe lângă mine în scaunu lui cu rotile, iar amândoi zbierau „TE ÎNTRECEM, MARK!“

Io voiam să lovesc cu călcâiele în burta animalului stoic doar ca să intru-n galop în Irish Sea şi să nu mă fac de râs. Mi-amintesc c-am fost atât dioripilat, că m-am dus să văd *Oliver!* de şase ori diunu singur la sala de cinema din cartier. „Nu te duce să-l mai vezi o dată, fiule. O să mergem la Pleasure Beach“, a murmurat mama. „Ei, dă-i banii şi lasă-l să se ducă, altfel o să fie bosumflat toată ziua“, îşi clătina tata capul. Iar io luam banii cu lăcomie, tânjind după singurătatea încântătoare din întunericul sălii de cinema şi după gustul îngheţatei pe cario mâncam pe îndelete, departe de ochii ca de şoim ai lu Billy, cu cuvintele *la revedere, fraierilor* care-mi răsunau delicios în minte.

…niciodată un băiat n-a vrut mai multe…

Ajungem la Golden Mile şi intrăm în crâşma aia mare şi zbuciumată de sub Turn. E plină, da noi ne luăm băuturi exact înainte dial vedea pe Platini cum dă golu decisiv Portugaliei.

— Puţoiu-i marfă, nu, Rab? îi zic io lu Premiu Doi, care ario halbă şo vodcă dublă şi-ncepe să se simtă bine, da nu vrea să vorbească despre fotbal.

— Northern Soul? întreabă el, de parc-ar fi taicămiu. Ce-i aia, Mark? Cu ce se mănâncă n pula mea?

— O să vezi, frate, râde Tommy, pe când un grăsan de lângă noi destupă o sticlă de Becks, care explodează pe el, în vreme ce tovarăşii lui chicotesc.

I-am ginit cum agitau sticla când el nu era atent.

— Bulangii muişti ci sunteţi, zice el, cu accent de West Midlands.

— Ghinion, măi, zâmbeşte Tommy, bătându-l uşurel pe spate.

— Băi, nu ti băga cu puţoii ăştia, bolboroseşte el.

În orice gaşcăi un grăsan, în uneles mai mulţi. Suntem în Tower Bar din Blackpool, iar dacă eşti în toane bune şi cu cine trebe, e unu dintre cele mai tari locuri de pe planeta Pământ.

Cel mai bun prieten al meu e Tommy. Îi pasă de oameni, de multe lucruri, poatiumpic prea mult în lumea asta unde suntem obligaţi să trăim. Deşi e unu dintre cei mai duri şi mai arătoşi puţoi pe care-i ştiu, cu conformaţia lui de boxer de categorie mijlocie, Tommy e de fapt un gagiu modest.

Vorbim despre ce ne place la gagicuţe, iar io zic că prefer fetele cu sâni mici, adico blasfemie pentru puţoii ăştia. După ce mă fac în toate felurile, spunându-mi căs orice, de la homălău la pedofil, Keezbo clatină din cap şi face:

— Noo, domnule Mark, mie-mi placio pereche de ţâţe ca lumea pio gagică.

— Ţi-au plăcut atâde mult, că ţi-ai tras şi tu două, fac io, înşfăcându-l de ţâţele grase de la bere.

Da dialogu ăsta scurt îmi sugerează că, oricât ar fi de minunat baru Tower la un moment dat, momentu poasă treacă destul de repede. Tipii tresă treacă de la fitbal la gagici şi dans, aşa că ne terminăm băuturile şi plecăm în club. Când mergem pe promenadă, mintea mi se năpusteşte ca apa caldă asupra clipelor îngheţate ale trecutului. Poso aud pe mama cum ne citeşte de pe scaunul dintre paturi, al meu şal lu Billy, cu tonu vocii ei dogite de tutun, ba mai subţire, ba mai gros, şi capu răsucindu-i-se spre unul sau spre celălat. Cărţi despre câini, urşi sau cai. Amândurora ne plăceau poveştile, da aşteptam crispaţi următoarea tuse răguşită a Micului Davie, care cobora cortina peste timpul nostru preţios şi limitat.

Clubu e într-un salon al unui mare hotel de pe promenadă. Intrăm şi acolo-i mariagitaţie. Siaudiun album pe care nu-l recunosc, da n-am chef să-l întreb pe Keezbo, iar el să se umfle-n pene, aşa că m-apuc să cânt şi io, sincronizându-mi buzele cu versurile, pe când ne târâm prin mulţimea zbuciumată. Premiu Doi arunco privire spre noi, piormă spre bar şi dupaia spre sticlele de Pepsi, cuprins de panică. Îşi dă seama că bodega n-are licenţă.

— N-au… n-au pilealăn pizda măsii…

— Mda… rânjeşte Tam.

Premiu Doi explodează ca dracu, cu mutra stacojie, de parcă l-ar fi apucat pandaliile.

— Ce-i asta? M-AŢI ADUS AICI, LA MAMA DRACU, ŞI N-AU PILEALĂN PIZDA MĂSII, BULANGIILOR!

Am crezuco să sară la gâtu unuia dintre noi, pencă gâfâia de furie, da doar se răsuceşte şi pleacă val-vârtej din clubu de noapte.

— Ce morţii măsii… cam furios… mă duc după el, zice Tommy.

— Lasă-l în pace, fac io. E ridicol.

— Vrea şi el să bea umpic, domnule Mark, spune Keezbo.

— Şi noi vrem, da imaginează-ţi că nu posă rezişti câteva ore fără Christopher Reeve[1], râd io, asta-i mai rău ca un dependent de heroină, ce pula mea! Mai biniar fi băut o bere cu noi!

Arunc o privire prin jur, plăcut surprins de câte pizde mişto sunt înăuntru. Îmi place la nebunie Northern, dan unele cluburi de noapte sunt umpic prea mulţi tipi. Pe neaşteptate aud primele acorduri metalice de pian în surdină din clasica „(It's Against) the Laws of Love“[2] a celor de la Volcanoes şi mă duc pe ring, căci îmi bag picioarele în durerea de spate. Urlu spre Tommy:

— Hai, mă Tam, „Legile Iubirii“, da piormă îmi distrage atenţia priveliştea unui gagiu cu capu bandajat de pe ringu de dans.

E Nicksy.

Reevaluez siii-tuaaa-ţiiia…

O vreme mă uit la puţoi cum se bălăngăne, se mişcă odios, şi-mi fac şi io umpic de loc, pe când m-apropii de el. Tommy şi Keezbo încă o mai lălăie pe margine. Sunt pe punctu să mă duc şi să-i zic bună lu Nicksy, da începe „Skiing in the Snow“, aşa că mă car de pe ring, pencă e versiunea lu Wigan's Ovation şi nu originalu lu Invitations. Ca un puţoi gras ce e, labagiuăla fără gust care ţine cu Hearts de Keezbo se duce pe ring ca să epateze.

Stau lângă bar şi studiez fetele, toatiarată super, fie în rochii fără mâneci (minunat!), fie în maieuri şi pantaloni scurţi (bine, pizdă!), fie în pantaloni şi bluze strâmte (benga!), iar Tommy mă întreabă despre călătoria cu trenul prin Europa.

— Te duci cu un prieten şi două tipe, nu? Marfă.

— Mda.

— Ţi-o tragi cu vreuna?

— Nee, îi zic io, gândindu-mă pe neaşteptate la Fiona Conyers, una dintre fete, cât de benga e, o gagicuţă super-mişto.

E din Whitley Bay. Socialistă pătimaşă. Păr lung şi drept, negru ca cerneala, un zâmbet larg, care-i dezveleşte dinţii şi un piept care-ţi atragiatenţia. Uneori câteva coşuri minuscule pe frunte, o pată uleioasă pe care Clearasil nu o poate ţine-n frâu. Brusc mi se pune pata so sun. Poatei doar efectu metamfetaminei, da nui sigur.

Keezbo nu se-ncurcă, dansează cu patos pe ring, în uralele mulţimii. Tuturor le place să vadă un grăsan extrovertit care se dăn spectacol şi-şi bâţâie curu fleşcăit. Asta fincă dacă el se scoate, atunci ar avea şi ei şanse, probabil că o droaie de puţoi se băşichează când el se cară la sfârşitul serii co fetiţă, iar ei se duc acasă la culcare cun burdihan plin cu pileală şun pumn în gură de la cel mai bun prieten, pe care iarăşi l-au dezamăgit. Io ştiu, pencă am păţit-o de mai multe ori ca ei. Da nu posă caftesc un tovarăş roşcat, mai ales că io şi Keezbo cântăm împreună, io la bass, iar el la tobe. Da nu posă ţin niciodată pasu cuiel.

Tommy are pe el tricouăla galben Fred Perry, încercând să pară imperturbabil, şi aşteaptă până când o sapară mai multe gagicuţe. Cu toţii suntem disperaţi dupun futai, în fond e weekend, ce pizda măsii, da crecă Tam e cel mai naşpa dintre noi. Crecă n-a mai văzut una de când s-a despărţit de Ailise, de Crăciun.

Mă apropii pe la spate de Nicksy, care dansează nonşalant cu câteva gagicuţe din Manchester, da de fapt adulmecă pe ring, ca un câine poliţist într-un depozit din Amsterdam. Îl înşfac zdravăn de umăr şi fac:

— Brian Nixon, tiarestez pencă ai atacat bastonul unui ofiţer…

— MARK RENTON!

Mă pupă pe frunte. E razna pe câmpii, da gagicuţele şi alţi puţoi se uită la mine de parcaş fi un soi de super-vedetă, pencă Nicksy e destul de cunoscut prin cluburile Northern.

— Cum ţi-e bila?

— Un bulangiu de rahat m-a caftit ca curu. N-am putut să mă duc la spital, că-i arestau pă toţi. A fost o nebunie, nu?

— Da, pe bune. Bulangiii mi-au făcut praf Fleetwood Mac-ul[3]. Mă cam chinui pe ring.

— E o scuză bună, râde el, apoi arată spre tărtăcuţa lui. Da, şase copci, dar faultul tău dă căcat mă doare mai mult, bulangiu ce eşti, zâmbeşte el, aplecându-se să-şi maseze glezna, apoi se uită spre ieşire. Cu cine ai venit, băiete?

— Cu trei prieteni. Adică acum doi. Un puţoi a tulit-o cam băşicat când a văzut că n-au pileală. Pe cuvânt, e Rab, băiatu despre care ţi-am spus c-a fost odată la Manchester United. Acu nu poasă reziste nici zece minute fără să trago duşcă.

— E şi Matty aici? întreabă el surescitat.

Aş vrea să-i spun că Matty nu mai e acelaşi băiat pe care-l ştia în Shepherd's Bush din '79, da n-am nici un chef să-mi bârfesc prietenii.

— Nee, a picat un test de fitness. Shirley, bebeluşu şi toate astea.

— Naşpa, nu l-am mai văzut dă ani întregi pă puţoi.

— Mai sunt şi alţi tipi pe care tresă-i cunoşti. Şi mai e şi micuţu ăsta…

Scot vreo două pastile albastre din buzunaru din faţă al blugilor şi-i dau una pe furiş lu Nicksy. Le înghiţim şi piormă discutăm veseli. Brian Nixon, primu meu prieten din casaia de drogaţi, unde io şi Matty am tras nişte chefuri meseriaşe. Toată săptămâna, ce vremuri fericite. Mi-amintesc de Nicksy cum spunea că-şi detestă numele adevărat pencă seamănă cu cel alu Richard Nixon. Mie-mi place numele meu: mi-aş dori ca bulangiii să-l folosească mai mult în loc de rahatuăla cu Rent Boy[4]. Aşa că sporovăim despre trecut, despre grevă şi despre lupta de clasă. *Mamă ce pastilă mişto*…

Suntem rachetă când îl prezint pe Nicksy lu Tommy şi lu Keezbo. Vin teleghidaţi când îşi dau seama că el e însoţit de gagici: două puicuţe din Manchester pe nume Angie şi Bobbi. Nicksy e cunoscut piaici, fincă rar mai vezi pe cineva care să vinăn provincie de la Londra şi, sincer vorbind, puţoiu se mişcă bestial pe ring. Dami spune că nu-l interesează nici una dintre gagicuţe.

— S îndrăgostit.

— Marfă. E aici?

— Noo, nu vrea să plece din Londra. Dar să-ţi zic un lucru, nu mi-e deloc dor dă ea. Şi n-o deranjează că mă car, pentru că oricum ne vedem des, stă în aceeaşi clădire, un etaj mai sus ca mine.

— Nu te căca unde mănânci, frate.

— Eşti cam tupeist, zice el. Noo, frate, asta-i specială. Mama copiilor mei.

— Toates aşa pentru tine, moşule, replic io, revenind la o discuţie mai veche. Ţi-aminteşti de gagicuţa aia din Shepherd's Bush? Lorraine. Din Leicester. Tia făcut să suferi. Pui botu prea tare, frate, asta-i problema cu tine.

— Acu-i complet altfel, rânjeşte el, iar o puicuţă dintr-un apartament face cât două dă prin tufişuri, nu te-au învăţat asta la şcoală, băiete?

Mă bucur să-l văd pe bulangiu, aşa că vorbim despre cunoştinţele comune. Îmi spune că Chris Armitage din Salford, alt punkist din Londra, probabil o să vină şi el piaici. Se prevedio seară beton. Pe când Nicksy trăncăneşte cu Tommy, io vorbesc cu Bobbi.

Oare cineva poate fi un ticălos toată viaţa?

Ea-i o dulceaţă de fetiţă, cu părul castaniu închis, numele ei io prescurtare de la Roberta, da Tommy io pacoste şi întreabăn gura mare:

— Hazel ştie că te cari prin Europa cu două gagici?

— Hazel şi cu mine nu mai suntem împreună, Tommy.

— Mda, doar zece minute, piormă v-o trageţi iarăşi, ca de obicei.

— Nu şi de data asta, zic io, sperând că Roberta o să-nţeleagă. Mă gândesc că prefer Roberta, nu Bobbi, pencă n-am chef să zic desprio gagicuţă că are acelaşi nume ca Tânăru Bobby de la muncă.

Mă duc umpic pe ring cu ea, când începe „What Shall I Do“ alu Frankie and the Classicals. Roberta-i mai dolofană decât credeam, ori, mai bine zis, decât tipele la care mă dau io diobicei, ei, de fapt nu chiar dolofană, ci ariumpic mai multă carne pe coapse şi pe cur decât sugerează faţa, umerii şi sânii ei, care se-mping n bluza strâmtă cu pete roşii şi albe pe ea. Păru ei lunguţ şi închis la culoare e benga şi e drăguţă. Aşa că pânla urmă, aleg tactica să stau foartiaproape de ea, nu să delimitez o zonă. Îi cânt, şoptindu-i versurile refrenului:

— Ah, iubi, ce se-ntâmplă cu tine? Nimic? Of, nasol. Hei, vino la mine să vezi ce ţi se-ntâmplă, să vezi dacă e vreun chef. Ah, haide, poţi mai mult decât atât, ah…

— Eşti nebun, zău, face ea, da chicotind încurajator şi trimiţându-mi în burtă bule sprinţare, ca de şampanie. Piormă îmi gineşte mâna şi mă-ntreabă: Ce-ai păţit la deget?

— Un accident de producţie.

Îi fac cu ochiu.

Chicoteala se transformă într-o euforie absolută când DJ-ul pune piesa aia exclusivă pentru Wigan Casino, „I’m On My Way“[5] alu Dean Parish. Piormă, din păcate, aşa facem şi noi. Stăm afară, în faţa clubului şi e cancer, o frecăm piacolo o grămadă de timp, pencă Tommy îşi face griji din cauza lu Premiu Doi şi, sincer vorbind, mi se cam ia. Nicksy şi Roberta propun să

mergem la o petrecere în Manchester, la cineva pe nume Eccles, iar io sunt pe felie ca untu, deşi încerc să par impasibil.

— Ce facem cu Rab?

— Probabil că s-a dus la maşină, domnule Mark, spune Keezbo, n-are cum să mai găsească băutură la ora asta.

Îmi dau seama că în realitate io noapte liniştită şi caldă de vară şi că Lou Reed[6] îmi dă senzaţia de frig. Remarc că dinţii Robertei îi clănţăne-n gură, iar ea îmi zâmbeşte obraznic, dându-şi păru pe spate. Nu-i nici urmă de Premiu Doi pe lângă maşină.

— Poate s-a dus în Manchester, zic io, fără să cred ce spun, mai are piacolo niştiamici microbişti.

— Aşa e, domnule Mark, zice Keezbo, cario vrăjeşte pe Angie, o gagicuţă înaltă, cu păru lung şi închis la culoare, şi care vrea să continue petrecerea.

Mda, deşi e un Bulangiu Ochelarist Roşcat, Keezbo se descurcă nemaipomenit de bine să-şi facă rost diun futai. Le face pe gagici să râdă şi pariun ursuleţ de pluş vesel şi dulce, nicidecum un prădător sexual. Probabil că au fost vreo câteva care s-au întrebat într-un moment de luciditate „Ce naiba fac io cun puţoi obez şi transpirat pe mine, cu sula lui grasă şi roşcată trăgându-mi-o în pizdă?“.

Aşa că niurcăm în maşini: ios n maşina lu Nicksy, o rablă ruginită şi murdară, plină de ziare vechi, cutii de mâncare la pachet şi doze de bere goale, în spate cu Roberta şi cu altă gagicuţă, nu Angie, şi nu mă grăbesc deloc s-ajung la destinaţie, pencă Nicksy a pus o casetă mişto Northern, iar Tomangoes bagă la greu „I Really Love You“, iar io, Roberta şi cealaltă gagică, pe care creco cheamă Hannah, cântăm în cor şi ne frecăm puţin umerii unii de alţii pe bancheta din spate. O gagicuţă cu părul blond, lung până la umeri, stă în faţă, lângă Nicksy. Când ajungem acasă la Eccles, găsim acolo o droaie de inşi de la petrecerea din Blackpool. Mă izbeşte revelaţia că mă simt minunat în pielea mea: un tip tânăr, deştept şi muncitor de pio insulă frumoasă. Câtă baftă poasă aibiun om?

Roberta şi cu mine stăm pio canapea ponosită şi vorbim despre călătorii. Crecă, după ciam fost prin Europa, vara viitoare o să mă duc în State, mă bag în British Universities North America Club ca să-mi iau viza, îi învăţ fotbal pe plozii americani, piormă mă car şi mă plimb prin ţară până mi se termină lovelele. Ceilalţi sunt în bucătărie şi mai ies şi prin curtea mică din spate, dansează pe plăcile cu muzică Northern Soul, toate ca lumea, aşa cum e hitu internaţional „I Love My Baby“ alu GTO, iar noi ne aşezăm pe

scaune în aceeaşi cameră cu puţoii ăştia jegoşi, care fumează heroină dintr-un staniol. Io mă uit la ei, iar un gagiu cariare păru drept şi aspru şi pungi negre sub ochi se uită la noi cu un zâmbet sumbru şi co expresie glacială în ochi.

— Vreţi şi voi umpic din asta? bolboroseşte el, cu accent scoţian.

Bulangii găozari care iau rahat din ăla la un bairam cu muzică Northern…

— Nee… sunt OK, zic io, refuzând pipa din staniol cu un gest al mâinii.

Roberta pare cam supărată şi face la fel ca mine. Găozaru ridică din umeri, chicoteşte şi i-o dă prietenului lui, care ţine flacăra unei brichete pe fundu staniolului şi trage în piept un fum zdravăn din pipă, apoi înţepeneşte şi i se-nchid ochii când îşi face efectu.

Puţoi cretin, se face zombi din căcatuăla, când te poţi distra atâde bine…

— Vreau să plec de aici, zice Roberta. Hai să mergem să-i căutăm şi pe ceilalţi.

Mă ridic în picioare şi mă duc la bucătărie să văd dacă a apărut Salford Chris. O iau spre curtea din spate, iar Roberta vine la mine şi-mi spune:

— Mă gândeam să ne ducem la miniacasă.

— Marfă, zic io, sincer încântat, dând din cap spre Keezbo când du-du-du-du-du anunţă începutul piesei clasice alu Invitations „What’s Wrong With Me, Baby?“. Iar io mă gândesc, ar fi bine ca Roberta asta să se fută benga dacă mă ia diaici, apoi îi ţip prietenului meu unde să ne-ntâlnim:

— The Swinging Sporran în oraş, pe Sackville Street în Arndale, dimineaţă la douăşpe.

Keezbo e cu gagicuţa aia, Angie, şi face semn din cap spre Tommy, care discută despre meciuri de fotbal cu nişte tipi din Manchester.

— Doi zero pentru Fortu Roşcat al Ritmului, domnule Mark – şi-şi trage pe faţă un rânjet la fel de larg şi de unsuros ca River Forth.

— Hai, Fortu, îi fac io un semn de încurajare cu degetele mari de la mâini, cei mai tari campioni!

Pe când plecăm, soarele se ridică deasupra clădirilor de cărămidă roşie din vestul oraşului Manchester, da mie încă îmi mai e frig de la metamfetamină, iar Roberta mă ia de braţ. Iau hotărârea s-o prind de umeri, iar ea se ghemuieşte satisfăcută, lipindu-se de mine.

— Îţi distruge viaţa, spune ea, vorbind despre puţoii dependenţi de heroină, pe când ne ducem spre casa ei, devii dependent doar dupo doză, frate. Mă bucur cai fost deştept şi n-ai făcut-o.

— Aşa-i, îi zic io, piun ton inocent şi arogant, da acum mă gândesc că tresăncerc şi io căcatuăla.

De fapt mă-njur în sinea mea cam fost laş, pretinzând aiurea că-i vorba de nepăsare, deşteptăciune sau experienţă.

M-am abţinut n pula mea, ca un student homălău şi labagiu, care fumează doar iarbă, iar băieţii ăia şi-au dat seama n pizda măsii. Asta am ajuns? Un student bulangiu îngâmfat şi insipid, n pula mea?

Da io niciodată nu posă fiu prea mult timp băşicat când sunt piamfetamină, aşa că mă dezlănţui şi vorbesc despre cât de nemaipomenit e albumul *Sons and Fascination* a celor din Minds, zic că-i mult mai bun decât *New Gold Dream* (nu că NGD ar fi un album prost) şi nu mă pot gândi decât la cum i-aş scoate ţoalele Robertei – şi piale mele, bineînţeles –, iar lumea-i un loc bunicel n pula mea.

Luni dimineaţă

Capu-mi zvâcneşte de durere după weekend, iar porcăria de spate… Măcar Roberta aia a fost o iapă zvăpăiată: n-am mai fost călărit aşa până acum, iar flocii roşcaţi n-au părut s-o deranjeze. Ne-am şi distrat. Face: „De obicei nu mă culc cu cineva pe care abia l-am cunoscut, ştii?“ „Nici io“, am zis, „pencă nu mă lasă“. Preţ dio clipă a părut furioasă, piormă a râs şi m-a lovit co pernă. Mor după Manchester! Am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii de duminică în cârciumă, mai întâi în Sporran, apoi în Cyprus Tavern, cu Roberta şi prietena ei, Celia, cu Keezbo, Angie, Nicksy – Chris Armitage (care pânla urma apărut şi el), până când Tommy a trecut şi el piacolo, cu nişte microbişti din Manchester, şi i-a dat un ultimatum Fortului Roşcat al Ritmului: ori pleacă acum acasă, ori îşi găseşte singur cu ce să se-ntoarcă. Aşa că, fără nici un chef, mi-am abandonat noii şi vechii prieteni, abia aşteptând să-i revăd. Pe când ne-mpleticeam ieşind din crâşmă, matoli şi high de la iarbă, ne-am dus să căutăm maşina şi am văzut câţiva mineri concediaţi, care împărţeau pliante în Piccadilly. Nici nu m-am putut uita la ele, le-am făcut vânt tuturor puţoilor sub un pretext sau altu.

Roberta şi cu mine am făcut schimb de numere de telefon. Nu contează dacă n-o să ne mai vedem niciodată sau dacă o să ne îndrăgostim ca doi porumbei. Şpilu e că ne-am simţit benga şi nici unu dintre noi nu regretă nimic din cia făcut.

Regretele-s pentru luni dimineaţă, iar acum sunt din nou sub lumina puternică a neoanelor din atelier, transpirând ca o lesbiană chioară lâng-o

tarabă cu peşte. Insubordonarea de sâmbătă şi prestaţia călâie din cârciumă mi-au fost pedepsite, aşa cam fost mutat iarăşi la munca de jos: monotonia din fabrică. Aşa că acum prind panele unul de celălalt, apoi bat în cuie coliere peiele, pentru ca ei să poasă arunce şi mai multe porcării de locuinţe din prefabricate pe ultimele câmpii toxice dintre Edinburgh şi Glasgow.

PUUCOU fac pistoalele cu cuie, ataşate pe tuburile lungi dintr-un dispozitiv care suflă continuu aer comprimat, înfigând cuiele de cinşpe centimetri în lemn, de parc-ar fi gloanţe.

PUUCOU.

PUUCOU.

Luni dimineaţă: dimineaţa de luni, umilitoare, malefică, borâtă, în care-nghiţi muie cu polonicu. La muncă sunt vreo treizeci diangajaţi, iar io nu posă schimb două vorbe cu nimeni. Nici măcar cu unu dintre ei. Gillsland e singuru puţoi care s-a scos în recesiune, s-a transformat dintr-un hoţ de lux cu şase angajaţi într-un constructor de clădiri ieftine, cu treizeci de muncitori. Da salariile sunt cam aceleaşi, să mor io, scârţanu.

Conturile bancare nu cresc în copaci, tresă mai şuteşti şi dintr-un buzunar sau două…

PUUCOU.

PUUCOU.

Da mie nu-mi pasă cât de monotonă sau necalificată e munca mea, io vreau doar să-mi ţin capu la cutiuţă şi să m-ascund într-un bârlog, să construiesc câteva panele, să transpir toxinele din alcoolu şi metamfetamina de peste weekend şi să muncesc, cu vertebrele mele buşite şi cu deprimarea mea crâncenă, până când vine pauza de masă.

Piormă, în pauza tăcută, să dau pe gât trei cafele tari. Îl văd pe Les cum se uită la mine. Ştiu ce urmează.

— Bine, băieţi…

M-aş fi descurcat şi fără să mă dau în spectacol la budă, da nici nu m-aştept să ies victorios. Dai ritualu lu Les şi, sincer vorbind, puţoiu şi-a început săptămâna în plină glorie.

Noi, toţi cei şase, ne adunăm: eu, Davie Mitch, Sean Harrigan, Barry McKechnie, Russ Wood şi Seb (asta-i porecla lui Johnny Jackson – a ieşit odată cu o bunăciune pe nume Sonia, aşa că acum îi spunem Sonia’s Ex Boyfriend[7] fincă doar pentru asta-i cunoscut). Mergem la toaletă şi intrăm fiecare în câtio cabină de aluminiu. Les ne împarte câte o ediţie din *Daily Records* de săptămâna trecută, de luni până vineri, şi un *Sunday Mail* de

ieri, pe care-l aduce mereu ca să iasă la număr. Aici Les e-n elementu lui. Un actor de comedie frustrat, el joacă în Clubul Tartan şi în Clubul Docherilor. Da-i de fapt un rol de clovn patetic. Soţia lui l-a părăsit cu mulţi ani în urmă, iar fiică-sa locuieşte în Anglia şi nu se vede niciodată cu el. Viaţa-i plină de dezamăgiri, da Les îşi găseşte distracţia de rahat pe unde poate. În plus e atât de chinuit de hemoroizi, că-şi unge curu cu cremă *înainte* să iasă la băută.

Toţi ne întindem ziarele pe jos, în faţa closetelor, poţi s-auzi cum foşnesc şi din celelalte cabine. Apoi îmi dau jos pantalonii şi chiloţii şi mă ghemuiesc pe ziar.

Fii relaxat…

Şpilu e să tiasiguri că rahatu iese dintr-o bucată, fără întreruperi. Asta înseamnă că tresă stai lângă podea şi să fii destul de ager, încât să te mişti în faţă, ca să nu se încolăcească, ci să se întindă în linie pe ziar.

Ce îndemândare…

Io mă descurc binişor, îl pot simţi cum iese în ritm constant şi cu fluenţă consistentă, simt cum atinge podeaua, aşa căncep să alunec în faţă, cu o mişcare lentă şi fermă, pe când excretez în continuare… spatele ăsta împuţit… mă doare… continuă…

O frumuseţe…

Pleosc… îl aud cum cade pe ziar, ca o maimuţă care ţâşneşte dintr-un copac. Apoi mă ridic printr-o arcuire pe closet, simţindu-mă bine că nu-mi mai încordez spatele, şi termin căcarea, înainte de a mă şterge la cur. Asta-i cea mai complicată parte a operaţiunii căcarea, să scapi de placentă, cum zice Les. Fincă de obicei mănânci înainte dia bea, placenta en general mai moale, iar băutura şi drogurile toxice te ustură mai mult decât fătul maroniu, dar mi-am încheiat cu succes misiunea, aşa că mă şterg şi-mi admir opera. Buturuga aburindă e pe jos în faţa mea, o frumuseţe: solidă, cafenie, dintr-o bucată, cu coaja aia netedă şi mişto penca alunecat afară fără să siatingă de nimic. Iun bebeluş satisfăcut. Un căcat cu adevărat scoţian pe ziarul *Record*.

Ies şi mă spăl pe mâini, apoi înghit încă două paracetamoluri. Sean Harrigan, un exilat din Glasgow, caria eşuat în Liverpool, a ieşit deja, semn sigur că şi-a făcut treaba. Urmează Barry McKechnie, urmat de Mitch. Apoi Seb, nu posă văd dacal lui e dintr-o bucată. Pânla urmă apare şi Russ Wood, clătinând nefericit din cap.

Aşa că nialiniem produsele muncii pe podea, ordonat, pe când Les se pune pe treabă cu ruleta. Comentează pe când evaluează căcaţii:

— Barry McKechnie, slabă treabă, fiule. Ce weekend ai avut? Acasă, în faţa teveului?

— Uneori câştigi, alteori mai şi pierzi, spune Barry, ridicând din umeri.

S-a angajat de curând, nu lucra aici pe vremea când io aveam normă întreagă, dar pare destul de mişto.

— Seb, nu-i rău, frate. Da s-a încolăcit umpic, observă Les.

Bietu Seb e sortit să fie mereu domnişoară de onoare, e puţin prea gras ca să-şi poată ţine echilibrul şi s-aplice tehnica potrivită. E nevoie diun oareşce talent sportiv.

— Davie Mitchell – excelent.

— Mda, am mâncat curry sâmbătă şi apoi am ţinuton chef toată ziua, după meciul lui Hibs din Falkirk.

Livvy Sean îşi trage ziaru. Pe *Record* io broască ţestoasă mare, urâtă, aburindă, negru cu maro.

— Sean Harrigan: o frumuseţe, declară Les, uns cu smoală, ca primul bastard al prinţesei. Cel despre care n-auzim niciodată.

— Am ţinut-o pe Guiness, la Baird's în Gallowgate.

— Să nu te laşi fraierit de vreo Blondă, dulce prieten, zâmbeşte Les. Face minuni pentru tine, Sean. Russ Wood…

Se uită la produsul minuscul şi fleşcăit al lui Russ.

— …Haide, măi Russ… slabă mişcare.

— Din cauza nevesti-mii cu abureala ei de regim vegetarian. Mă cac ca un soldat. A trebuit să mă duc mai devreme, nu mai puteam, zău.

— Mda, bine, zice Sean.

— Sincer, Sean, protestează Russ, e regimu ăsta cu multe fibre. Primu lucru de dimineaţă mă cac un buştean cât casa.

— Tresă-ţi schimbi regimu dacă mai vrei să te joci cu băieţii mari, Russ, îi taie macaroana Les. Bine, Marky. Se uită la mine, apoi la cadoul meu, care zace pe Gordon Strachan din Aberdeen. Un produs excelent, de treizeci şi şapte de centimetri şi câştigătorul absolut. Nici o verigă slabă în el, frumos şi compact, caria alunecat formând o linie dreaptă.

— Iubituăla al tău, care iarăşi ţi-a băgat-o vârtos, Rents? râde Sean, cu ochii răutăcioşi şi crispaţi sclipindu-i de invidie.

Îi fac cu ochiu.

— Ios mereu poştaşu, nu cutia de scrisori, Sean, ar trebui s-o ştii cel mai bine.

Sean e pe punctul să-mi răspundă, da Les i-o ia înainte.

— Îţi trebuie un prezervativ când tiapropii dio găoază păroasă din Glasgow!

— Bulangiule, îmi trebuiun costum de scafandru, ce pula mea!

— Gura, şuieră Tânăru Bobby, cu silueta lui greoaie mulându-se pe uşă. Gillsland şi Bannerman!

Luăm ziarele de jos, deschidem ferestrele şi niaruncăm bombele piacoperişu plat, pe când Barry se duce cu Bobby ca să-l reţină pe puţoi. Da nu-l pot ţine prea mult, fincă noi închidem ferestrele şi ne ducem la chiuvete, când auzim miorlăitu scos pe nas.

— Ce-i asta? mormăie Gillsland. Avem treabă de făcut! De ce staţi aici, ca o grămadă de homălăi?

— Tiaşteptam să vii şi să niarăţi cum se face ca lumea o muie, Ralphy. Les îşi umflă obrajii cu limba şi scoate un sunet de parc-ar suge pula. Liai supt-o tuturor celor din faţă de la Granton, unde se vând peşte şi cartofi prăjiţi, Ralph? Ai înghiţit de fiecare dată, aşa am auzit. Tiai dus acasă şi ţi-ai lins nevasta ca să dovedeşti că-ţi plac şi bărbaţii, şi femeile, piormai borât în păsărica ei. Peste nouă luni a născut un bebeluş care seamănă cu toţi puţoii din Granton, nu, Ralphy?

— Ce zici tu acolo? face Gillsland indignat, apoi dă replica: Erai piacolo de ştii!

— Ah, nopţile alea de vară, pline de pasiune, în oraş la vechiul Granton, ah, oh, oh, oh, mai zi-mi cum e… se amuză Les şi-ncepe să cânte, iar noi îi ignorăm pe Ralphy şi pe Bannerman, care, simţind duhoarea persistentă, îşi flutură o mână în faţa meclei, apoi ne întoarcem la munca noastră plictisitoare.

PUUCOU.

PUUCOU.

PUUCOU.

Sean şi Mitch mă întreabă ce-am făcut în weekend.

— Blackpool. Seară Northern. N-a fost rău, da nimic nu se compară cu Wigan.

PUUCOU.

UIIIIIIIIIŞ…

POC.

Nu l-am văzut că vine, dar a trecut şuierând pe lângă capul lui Sean, cu viteza unui glonţ, şi s-a înfipt zdravăn vreo cinci centimetri, într-o scândură din mormanul care se află în spatele lui. Mi-a îngheţat sângelen vene o

secundă lungă cât o zi de post, probabil şa lu Sean la fel, apoi el a plonjat în spatele unor rame puse teanc pe plăci. Io eram destul diaproape de el, adicun lucru bun, pencă s-a auzit încun şuierat şi un POC, iar încun cui de cinşpe centimetri s-a înfipt în lemnul din faţa noastră.

— BĂ DEMENTULE! AI FOST CÂT P-ACI SĂ NIOMORI! îi urlă Sean lui Bobby, care împroaşcă peste tot prin jur cu pistolul lui cu aer comprimat.

— O să vă zbor creierii, muiştilor, rânjeşte Bobby, trimiţând încă vreo două cuie-gloanţe în plăcile de lemn din faţa noastră.

— POTOLEŞTE-TE N PULA MEA, BULANGIU DEMENT CE EŞTI! ţipă Les la el.

Bulangiul şi-a pierdut minţile şo s-omoare pe cineva. Îi place la nebunie pistolu ăla, iar acum stă acolo cu rânjetuăla tâmp pe mutră. Da imediat siopreşte pencă Les nu siopune niciodată unei farse.

— Hei, Bobby, fac io, ridicându-mă în picioare, haide, măi, pune siguranţa aia odată! Dacă vine Gillsland ne fute crezu la toţi. Haide, frate, ai luat-o razna?

Bobby se uită la mine, iar io *am impresia* că l-am văzut cum a pus siguranţa, da frica-mi înfioară coloana vertebrală, pe când el îşi răsuceşte pistolu cu aer comprimat spre mine şi trage…

Futu-i…

Bineînţeles, nu se întâmplă nimic, doar că io aproape că mă cac iarăşi, deşi am maţele goale.

— Eşti nebun de legat, Bobby. Haide, măi, hai să terminăm colierele astea.

Aşa că Bobby siapucă să tragă-n plăci, utilizând pistolu cu aer comprimat la ce se foloseşte de fapt, da Sean nu-i deloc fericit.

— Puţoiu ăsta mucos a luat-o razna la greu, spune el, răsucindu-şi un deget lipit de cap. Îţi zic, Mark, nu-i cu totu acasă. Dacă bulangiu mai face aşa ceva, osam grijă ca Gillsland s-audă despre asta!

— O să stau la taclele cuiel. Nu-l pârăsc.

— Nus turnător, Mark, şi nici nu vreau să-şi piardă slujba, da nu-i întreg la cap. N-ar trebui să aibă o slujbă ca asta!

Asta aşa e. Pe dinafară Bobby io vedetă fără frică, băloasă, cu fălci fleşcăite şi gura spartă, un tinerel dement, caria venit printre noi, ăia de jos, printr-un program de reabilitare, despre care se zvonesc din ce în ce mai multe chestii în armonie cu faptele lui descreierate. Îl iubim mult cu toţii, ne mai luminează umpic monotonia tristă din fabrică, da ştim că niar putea fute

oricând, târându-ne cu el, când i se pune pata, în abisul şomajului sau a rănilor grave de muncă. În momente din astea mă bucur că am scăpat diaici la universitate, pencă aici creco să se termine prost.

Ceasu arată ca venit pauza, aşa că-l bat uşurel pe spate pe Tânăru Bobby, piormă ne lăsăm jos uneltele şi ne ducem la cantină.

— Ştiam ce fac, Mark, protestează el, doar n-aş fi tras în nici unu dintre voi, zău.

— Te cred, Bobby, da tresă ai grijă, frate.

Bobby încuvinţează din cap în chip de scuze. Mă place, toţi descreieraţii par să mă placă. Io am acceptat demult că universul iun loc imperfect, dur şi complicat, aşa că nu judec niciodată pe nimeni, cel puţin în public, şi în general mă delectez cu ciudăţeniile şi capriciile handicapaţilor mintal. Îmi fac viaţa mai interesantă. Traversăm curtea interioară spre cantina de lângă magazie, unde vin angajaţi din mai multe companii aflate în zona industrială. Sean încă mai e puţin tulburat şi se ţine la distanţă de Bobby, de parcă puţoiu ar mai avea vreo unealtă la el.

La cantină se serveşte mâncare simplă. De curând s-au apucat să facă plăcinte, rulouri cu cârnaţi şi fasole sau cartofi prăjiţi, ori chifle umplute, da cei mai mulţi băieţi vin cu prânzu diacasă. Mel cea Mare, un buldozer de gagică, în ziua aia era singură, fără sperietoarea cario ajută.

— Eşti bine, Mel, păpuşă?

— Bună, frumosule.

— Nu-i şi Mozzer, Mel? o întreb, pe când io, Sean, Les, Bobby şi cu Mitch ne aşezăm la coadă.

— Noo, Mark, şi-a luat o zi liberă… îi e rău.

Îşi coboară vocea când Ralphy Gillsland intră, împreună cu Bannerman şi cu micul Baxy. Îi urăsc pe bulangii ăştia, Fălci de Pizdă, Bannerman, maistrul cu vocea scrâşnită, şi Baxy, micul ajutor al lui de căcat.

— E gata comanda lu Steel? urlă la mine din capătul cozii Bannerman, un bulangiu cât dulapu, cu corpu şi capu pătrăţoase.

În cel mai fericit caz detest să vorbesc cu Bannerman, mai ales când sunt în pauză, ce pula mea.

— A plecat cu furgoneta de dimineaţă, îi zic io foarte încântat. Comanda fusese executată mai ales de Tânăru Bobby. Chiar dacă-i dement, nenorocitu ăla din Niddrie Mains[8] chiar ştie să folosească pistolu ăla.

— Bine, mormăie acru Bannerman.

Nu-i arunc nici măcar o privire bulangiului cretin. Ralphy, în ciuda faptului că mi-e antipatic, într-un mod pervers pare că mă place, dar

Bannerman mi-a fost duşman încă de la-nceput. Bulangiul mă urăşte şi mai mult de când mă duc la facultate. Mă răsucesc spre Mel.

— Te mai vezi cu tipuăla, Mel?

Şi-o trage cun fiu voinic de fermier din West Calder.

— Cu ăla? Nici vorbă, replică ea, suflând aer prin colţu gurii cu forţa pistolului lui Bobby.

— Dai un tip voinic, Mel, zice subtil Les.

— Da ario pulă minusculă, spune ea dispreţuitor. N-am ce face cu ea!

Reflectez umpic la asta.

— Bine, măi Mel, atunci ar trebui să-ţi tragi un pitic din ăla. Au sule imense… aşa am auzit.

— Aha, bulangiu care fuţi pitici ceieşti, intervine Les.

Bobby afişează un zâmbet plin de dinţi şi nechează râsul lui şuierat, care-i cutremură umerii.

— Mi-au supt-o câţiva pânacum, îmi unduiesc io şoldurile, au o înălţime ideală, nu tresă stea în genunchi, da nu v-am povestit vouă. Mă bizui pe tine să dai detalii, Lesbo.

— Mda, du-te-n mă-ta, bulangiule, zice Les.

Nu-i o replică prea minunată, da aşa-i Les. Un gagiu bengos, da care, deşi are pretenţii de actor de comedie, nu-i Oscar Wilde: le are chiar şi mai puţin în materie de inteligenţă decât în sexualitate.

Tânăru Bobby iarăşi salivează, benoclându-se la sânii lui Melanie. Ea îl gineşte şi se uită bosumflată la el.

— Bobby, termină.

Îi trag o palmă în glumă peste ceafă, iar el îmi adresează un zâmbet, ca un bebeluş care gângureşte. Deşi are doar cinci ani mai puţin ca mine, fără îndoială că Tânăru Bobby îmi trezeşte un instinct patern latent, iar asta mă face să mă simt umpic stânjenit.

— Auzi, Mel? Boab ăsta-i bun pentru tine.

— Tipu ăsta mic şi slăbănog? Am văzut mai multă carne în plăcintele astea!

Preţ dio clipă am impresia că Tânăru Bobby o să roşească. Da el doar clipeşte şi-şi scoate în afară buza de jos.

— Oricând, oriunde, iubito.

Melanie scoate un râset nechezat şi trânteşte nişte piure de cartofi pe farfuria lu Mitch.

— Asta se spune despre tipii slăbănogi. Doar coastele şi puţa de ei, declară Les. Frank Sinatra avea doar şaizeci de kile, da Ava Gardner făcea

„cincizeci din ele erau pulă“.

Mel mă amuză, încercând să rămână serioasă, da o ginesc când îi aruncă lu Bobby o privire ca a unui beţiv care se uită la o plăcintă cu peşte, înainte de ora închiderii crâşmei. Îmi agit un deget spre ea, pencă sunt singuru caria ginit-o, iar ea rânjeşte la mine.

Mel îmi pune plăcintă, fasole şi piure, apoi face la fel şi cu Tânăru Bobby, care ia sticla de plastic şi acoperă fiecare centimetru pătrat de cartof şi plăcintă cu sos de carne, până când sticla scoate o băşină şi se goleşte. Nu-i mai rămâne nimic lui Bannerman, care-i în spate!

— Ai luat tot sosun pula mea, mârâie el indignat, benoclându-se la farfuria lu Bobby, pe când acesta ridică sticla goală. Sigur n-ai nevoie diatâta sos!

Bobby cugetă umpic la asta, apoi declară:

— Mă simt umpic cam… îşi dă păru pe spate, dezvelindu-şi fruntea încruntată… sosist!

Apoi ţopăie până la masă, pe când Les, Mitch şi cu mine nu ne putem abţine şi chicotim. Chiar şi Sean se luminează la faţă. Chestiiliastea mici par triviale, da sunt genu de mini-victorii triumfătoare, în care Bobby s-a specializat fără nici un efort. Merită să tragă-n mine pentru asta.

După muncă îl văd pe Sick Boy pe Fit of the Walk, stând în staţia de autobuz şi studiind-o cu ochii mari şi plini de admiraţie pio gagicuţă cariaşteaptă acolo, pe când îşi freacă bărbia ascuţită cu barba crescută de dimineaţă. Văd cum expresia i se schimbă-ntr-o clipită, din abătută, ca a unui pui de animal care se roagă de tine, în crudă şi arogantă. E pe punctul dia trece la acţiune. Păru lui negru, într-o tunsoare pânla umeri, la modă, ariun luciu frumos, iar el poartă un tricou alb, cu decolteu în V, care-i accentuează tenul oacheş mediteraneean, moştenit de la mama lui macaronară. Pantalonii cafenii din pânză groasă se mulează pe picioarele care par umpic prea lungi pentru corpu lui, iar acum e încălţat cu adidaşi mişto – diobicei poartă pantofi scumpi italieneşti, care de fapt sunt doar imitaţii. Sick Boy e totimpu pe felie, iar io îl deranjez exact acum, când e pe punctu să atace.

— Rents… spune el iritat, încuviinţând din cap spre gagicuţă… eram la *muncă*…

— Fă o pauză şi hai la o bere, îi zic io, pencă tresă vorbesc cu el despre faptu că mă mut în casa din Montgomery Street.

— Dacă faci cinste. Oricum sunt prea multe sfecle pe câmpia asta, mormăie el.

Sfecle le spune el gagicilor cu copii: Smiorcăit Fixat de Ea Cară-te La Alta.

Intrăm în Central şi stăm la taclale. El se prăbuşeşte pe un scaun de lângă bar, iar eu rămân în picioare. Sick Boy face ca diobicei: se plânge de Leith, îmi spune că e menit pentru lucruri mai bune.

— Ştiu că e greu, dar nu pot fi prea mulţi sfielnici în Leith.

— Ce?

— Sfielnici. Asta înseamnă că le lipseşte voinţa sau curajul de a merge mai departe. Se văicăresc. Se smiorcăie.

Un bulangiu boşorog, cu căciulă şi fără dinţi, care stă la bar lângă noi, intervine în discuţie.

— Multora nu liar plăcea să tiaudă că spui asta, îl avertizează el cu ochii scăpărându-i.

— Ai auzit vreodată de expresia conversaţie *privată*?

— Da tu ai auzit de expresia loc *public*?

Sick Boy îşi ridică sprâncenele, pare că s-ar gândi la asta, iar piormă face:

— Corect n pula mea, m-ai pus la punct, şefule, apoi ţipă după un rând de băuturi, inclusiv pentru bătrânu, care-şi trage un scaun la bar, simţindu-se tare mândru de el.

Însă boşorogu profită diocazie să ne povestească viaţa lui, motiv pentru care ne dăm băuturile pe gât şi ne cărăm.

Când ieşim sub razele calde ale soarelui, în lumina crepusculară a serii de vară, vaca aia bătrână şi băgăreaţă din Fort, cu faţa ca un fierăstrău, Margaret Curran, se îndreaptă spre noi pe stradă, cu sacu ei mare de rufe. Se încruntă indignată când vede o familie de pakistanezi, ei, n-ar trebui să spun asta pencă sunt mai degrabă bengali, cariaşteaptă în staţia de autobuz.

— Oare de ce pizda aia veninoasă are mereu la ea un sac de rufe? întreabă Sick Boy, pe când ea se apropie de noi.

— Se duce la spălătoria automată tot timpu doar ca să stea cu prietenele ei, îi zic io, imitându-i vocea: Io totimpu mă duc la Bendix.

— Heeei, doamnă! face Sick Boy.

Doamna Curran trece pe lângă noi, iar io nu posă m-abţin şi zic:

— Iarăşi faceţi pe spălătoreasa la Bendix, doamnă Curran?

— Mda, Mark, în fiecare zi. Io muncă ce nu se termină niciodată, chiar dacă Susan s-a mutat şo să se mărite. Olly şi Duncan au multe rufe pe care

tresă le spăl.

— Probabil că nu-i prea plăcut, spune Sick Boy, al naibii împuţit, adică atâtea rufe la Bendix *în fiecare zi*.

Ea pare buimăcită şi ostilă, colţurile gurii i se lasă-n jos şi-şi smuceşte capun spate, de parcar fi prins cun lanţ invizibil sau de parcar fi matoală.

— Adică mă gândesc la braţele şi mâinile dumneavoastră sau ceva de genuăsta, se explică el.

Ma Curran se linişteşte.

— Nee, fiule, mă duc pe jos pânacolo şi stau la taclale cu prietenele mele, piormă iau autobuzu pânăn Fort, ne explică ea, apoi se uită la mine co privire ostilă. Cum e în noul apartament?

— Nu-i chiar atât de nou. Stăm acolo de patru ani.

— Unii o duc bine, spune ea pe un ton amar. Acuma ei sunt în Zona D. Se răsuceşte spre asiaticii care se urcăn autobuzu 16. O familie întreagă în fosta casalu Johnstone. Strânge din buze dezgustată. Mirosu mâncării lor e greţos. Îţi vine să borăşti de nu mai poţi şi pute ca dracu. Din cauza asta mă duc aşa des la spălătorie.

— Orice pretext e bun, o muştruluiesc io, observând că Sick Boy s-a plictisit de jocuăsta şi acum se uită la o gagicuţă de pe stradă: meclă, ţâţe, cur, craci, da cea mai mişto dintre toate e poşeta ei.

— Nu-i nici un pretext, ţara asta nu mai e a albilor de succes.

Doamna Curran clatină din cap, piormă se răsuceşte şi, cu mersu ei de gâscă, îşi continuă drumu pe Walk.

Sick Boy o tuleşte şi el.

— Auzi, Mark, tresă plec, vorbim mai târziu, zice el şi se duce după gagicuţă.

O vreme îl urmăresc cu privirea, iar el o ajunge din urmă şi începio conversaţie cu ea. Iun bulangiu. Dacă io aş încerca o chestie de genuăsta cu vreo gagică, ar chema poliţia cât ai bate din palme. Nimeni n-ar putea să-l acuze că e sfie-cum-pula-mea-îi spune.

Aşa că rămân singur, da sunt destul de încântat. Soarele iese din nori, iar io îmi pun spatele la încercare, agăţându-mă de copertina staţiei diautobuz şi făcând vreo câteva tracţiuni, iar dupaia mă plimb pe stradă.

1. Argou scoţian rimat: de la *peeve* – „pileală“.
2. (Încalcă) Legile Iubirii.
3. Argou rimat scoţian, de la *back* – „spate“.
4. Prostituat.
5. Plec (engl.).

6. Argou scoţian: rimează cu *speed* – metamfetamină.
7. Fostul iubit al Soniei (în engl., în orig.).
8. Cartier din sud-estul Edinburgh-ului, unde în anii ’20 s-au construit multe case ieftine, care acum au fost demolate.

Însemnări despre o epidemie 1

La un referendum naţional de pe 1 martie 1979, majoritatea oamenilor din Scoţia au votat să se reinstituie Parlamentul. În acest fel şi-ar fi recăpătat parţial suveranitatea ţării, după aproape trei sute de ani de uniune impusă nedemocratic cu Anglia. George Cunningham, un ministru al muncii scoţian, dar care locuia la Londra, a propus un amendament al Declaraţiei de Retrocedare, conform căruia parlamentul să nu fie votat direct de cetăţenii Scoţiei.

Partidul Conservator, condus de Margaret Thatcher, a ajuns la putere în mai 1979. Deşi procentul de scoţieni care l-a votat a fost minuscul, astfel încât pe atunci s-a susţinut că n-aveau mandat democratic, Partidul Conservator s-a opus ferm proiectului de lege şi a respins instaurarea Parlamentului din Edinburgh.

Prea timid

A— sta-i marea tragedie a Scoţiei, mâncaţiaş.

Frank Begbie, Franco, îndesat, cu părul tuns periuţă, tatuaje vizibile pe mâini şi pe gât, face această declaraţie pe un scaun de lângă barul simplu mobilat al unui mic hotel de pe strada principală din Leith, bar care n-ar fi putut niciodată să apară în vreun ghid turistic despre Edinburgh. Pentru a-şi accentua spusele, el trage un pumn în bicepsul subţire al lui Spud Murphy, iar lovitura lejeră de baros aproape că-l răstoarnă de pe scaun pe prietenul lui.

— No să ne mai calificăm niciodată în Campionatul European n pizda măsii!

Pentru a-şi accentua spusele, Franco arată spre televizorul instalat într-un colţ al cârciumii, deasupra tonomatului, unde, în culori aprinse strălucitoare, se văd două echipe de fotbalişti de pe continent, care intră pe teren. Tommy Lawrence îşi încordează muşchii vânjoşi, înclinându-şi gâtul spre ecran, chiar şi chiorul de Mark Renton face acelaşi lucru, pentru că acum joacă Platini. Studiază şirul de jucători ageri, pe care camera de luat vederi îl parcurge în prim-plan, încercând să prevadă cum o să decurgă meciul. În barul părăginit unde se află – pereţi murdari de nicotină, gresie crăpată şi mobilă ponosită – se întreabă cum s-or simţi acolo jucătorii, cu pieptul umflat, concentraţi, la nouăzeci de minute de un soi de nemurire.

Spud, cu părul blond spălăcit în smocuri, se strâmbă, îşi masează vânătaia, încercând să scape de durerea persistentă pe care Renton şi Tommy o cunosc atât de bine. Referindu-se la expresia smiorcăită de pe faţa lui, Renton declară plin de afecţiune că, dacă *Oor Willie*[1] ar fi crescut în Kirkgate, ar fi purtat tricouri Fred Perry decolorate, ar fi furat de prin magazine şi s-ar fi îndopat cu o droaie de metamfetamină, atunci el şi Spud ar semăna ca două picături de apă. Pe lângă zâmbetul strălucitor şi indescifrabil în stilul lui Dudley D. Watkins, Spud mai are încă două expresii: complet-buimac-pentru-că-nu-ştiu-ce-se-întâmplă-futu-i-morţii-mă-sii şi tot-timpul-pe-punctul-de-a-plânge, cea pe care o afişează în

momentul de faţă. Se urăşte şi se compătimeşte, fiindcă a făcut prostia să se aşeze lângă Begbie. Aruncă o privire în jur.

— Mda… e naşpa, gen, recunoaşte el, întrebându-se cum ar putea să se mute pe alt scaun.

Însă Tommy şi mai ales Renton, căci pe el îl dor spatele şi braţul, sunt hotărâţi să-l ţină pe Spud între ei şi agitatul Franco. Privind în jos la ţeava aprinsă a nasului de dimensiune XXXL al lui Frank Begbie, cu vârful scăpărându-i, ca un al treilea ochi, şi la obrajii care i se sug în timp ce inhalează fumul de ţigară, pe Renton îl năpădeşte o senzaţie copleşitoare de „ce morţii mă-sii fac eu aici?“.

Între timp, Tommy îi cercetează cu privirea gâtul gros ca al unui taur şi trupul îndesat. Franco nu-i prea înalt, e aproape cât Renton, are ceva mai puţin de un metru optzeci, adică un pic mai scund decât el, dar este vânjos, iar în corpul său voinic par să se combine greutăţile tuturor clienţilor de lângă bar. Poartă o jachetă din piele, care lui Tommy i se pare identică cu a lui Renton, deşi el insistă să-i fie lăudată.

— Mda… o jachetă super-benga, dar, ăăă… pizdoasă, declară el încă o dată, pe când o pune cu grijă pe spătarul scaunului.

Spud contemplă şerpii răsuciţi ai bicepşilor şi antebraţelor lui Frank Begbie, care ies de sub mânecile tricoului lui alb Adidas, minunându-se de forţa lor, în comparaţie cu membrele subţiri şi lăptoase ale lui şi ale lui Renton. Tommy cercetează cu o privire glacială trunchiul bombat al lui Begbie şi se gândeşte la croşeul de dreapta din răsucire, care ar isca o bătaie şi l-ar trimite pe Franco la podea. Tommy este în stare să execute o asemenea lovitură, iar piciorul care l-ar izbi în cap după aceea se înscrie şi el în dicţionarul său afectiv şi marţial. Dar aşa ceva nu se face, căci, fiind vorba despre Begbie, abia atunci ar apărea adevărata problemă. În plus face parte din gaşcă.

Un semn belicos din cap al lui Begbie către Mickey Aitken, care se află în spatele tejghelei, iar moşul se pune în mişcare, aidoma unui rezervor de petrol învelit într-un pulover încheiat cu nasturi în faţă, ia telecomanda, o îndreaptă spre televizor şi dă mai tare „La Marseillaise“. Platini, cu sclipiri de geniu în ochi, se dă în spectacol, pe când silueta vastă a lui Keezbo intră ţanţoş, cu paşi voioşi, în cârciumă. Tommy, Spud şi Renton nutresc cu toţii aceeaşi dorinţă ascunsă: *poate muistu ăsta grăsan, care ţine cu Hearts, o să se aşeze lângă Begbie şi o să-i încaseze pumnii*. În bodega aproape pustie, Keezbo îşi vede imediat prietenii de lângă bar, apoi pe Lesley, barmaniţa care ieşise din birou ca să-şi înceapă tura. La naiba cu Platini, ea are cel mai

mult farmec de aici, arată bine în stilul ei deşănţat, are părul blond şi lung până la umeri şi un decolteu zdravăn, deşi blugii strâmţi şi abdomenul dezvelit îi atrag privirea pe furiş a lui Mark Renton.

Keezbo o măsoară din cap până-n picioare cu privirea, apoi întreabă:

— Ce mai face iubirea vieţii mele?

Lesley îi aruncă şi ea o privire apreciativă, deşi îşi limitează raza vizuală doar la ochii lui albaştri, ciudat de pătrunzători, de sub ramele negre ale ochelarilor. Încercând să-şi dea seama dacă glumeşte sau flirtează cu ea, spune pe un ton neutru:

— Binişor, Keith. Da tu?

— Înfloritor, acu că mă delectez cu frumuseţea ta, domnişoară Lesley.

Zâmbetul lui Lesley are o scânteie autentică de timiditate, pe care Keezbo deseori izbuteşte s-o aprindă chiar şi în cele mai experimentate fete din oraş.

— Tacăţi fleanca, bulangiu grăsan ceieşti, zice Begbie, ia mea, nu, Lesley?

— În visele tale, fiule, îi spune Lesley, cu vioiciunea şi mândria reînviindu-i, după ce Keezbo a dat-o-n bară.

— Şi toates erotice la greu, râde Begbie, cu capul lui tuns la chelie, părând la fel de dur ca o bilă pentru demolare, montată la macara.

Keezbo comandă un rând de bere. Ca să vadă mai bine ecranul, se aşază într-un colţ, pe o canapea de forma unei semiluni, din piele crăpată, care-şi varsă maţele spongioase în jurul unei mese din plastic. Renton tocmai a găsit în buzunarul blugilor o punguţă mai veche cu metamfetamină şi le-o dă şi celorlalţi, tuturor în afară de Begbie, ai cărui ochi sunt aţintiţi asupra lui Lesley, care ia o doză de amfetamină.

— E fâşneaţă, remarcă el în numele tuturor.

Pe chipul lui Keezbo se lăţeşte un rânjet, când ea vine cu halbele pe tavă, expresia lui radioasă sugerând bucuria înflăcărată a unei persoane pe punctul de a-şi împărtăşi o obsesie. După ce pune tava pe masă, el trage din amfetamina umezită de flegma comunală. Zvâcnind din cauza gustului sărat, se drege sorbind din bere.

— Domnule Mark, domnule Frank, domnule Tommy, domnule Danny, ce păreriaveţi despre asta: Leo Sayer sau Gilbert O’Sullivan?

Begbie se uită întrebător la Renton: după ce s-au mutat, s-au trezit că stau unul lângă altul. Renton deschide gura ca să spună ceva, apoi se răzgândeşte. În schimb, se uită la Tommy, pe când acesta soarbe din berea şi mai amară de la urmele de sulfat pudră care i-au rămas în gât.

— Bună-ntrebare, recunoaşte Tommy.

Keezbo născoceşte frecvent scenarii imaginare de dueluri între participanţi neverosimili. De această dată par adversari de acelaşi calibru.

— Gilbert O’Sullivan a compus porcăriaia de cântec pedofil despre bebeluşi demenţi, se răsteşte pe neaşteptate Begbie, bulangiuălar trebui omorât, mâncaţiaş. Vamintiţi? Rahatuăla de clip?

— A, „Claire“, poate, da mie nu mi se pariaşa, Franco, îndrăzneşte Spud să spună, era doar un cântec desprio fetiţă pe cario cunoştea şi care mai rămânea din când în când acasă co bonă, gen.

Begbie îi aruncă privirea lui caracteristică, care parc-ar vrea să-l jupoaie. Spud se ofileşte instantaneu.

— Deci acu mai eşti şi critic de muzică n pizda mătii? Ce pula mea, e normal pentrun bărbat în toată firea să compuno porcărie de cântec desprio fetiţă care nicimăcar nui a lui? Hă? Răspundemi dacă ştii sau ţio dau la bot!

De-a lungul anilor, Renton a învăţat că cel mai rău lucru cu putinţă este să-l faci pe Frank Begbie să se simtă exclus, aşa că i se pare recomandabil din punct de vedere politic să treacă de partea lui.

— Tresă recunoşti, Spud, căi umpic cam dubios, ce mama dracu?

Spud pare cam descurajat, dar Renton poate să distingă o umbră de recunoştinţă în privirea lui pentru că i-a oferit un colac de salvare.

— Dacă stau mai bine să mă gândesc, crecă aşa e…

— Aşai n pizda mătii, rânjeşte dispreţuitor Begbie, ascultă-l pe puţoiuăsta roşcat. Arată spre Renton. Bulangiul ştie mai multe despre muzică decât oricarialt bulangiu de la masă – el şi Keezbo. Puţoiua cântat în trupă cu Stevie Hutchison, se răsteşte el, privind în jur pentru a vedea dacă îndrăzneşte cineva să-l contrazică.

Nici un voluntar.

— Deci ce credeţi, băieţi, întreabă din nou Keezbo, turnând gaz pe foc. Leo Sayer sau Gilbert O’Sullivan?

— Strâns cu uşa iol aleg pe Sayer, afirmă Renton. Amândoi sunt nişte gagii meseriaşi, da Sayer mai şi dansează, aşa că-i şi agil, pe când O’Sullivan diobicei doar stă la pian.

Toţi cugetă la această afirmaţie preţ de câteva clipe. Tommy îşi aduce aminte cum se ducea pe vremuri la Clubul de Box Victoria Leith cu Begbie şi Renton, club care se dovedise a fi prea mult pentru unul dintre ei, prea puţin pentru celălalt, dar perfect pentru el. Când l-a trimis la podea pe Begbie, care pe atunci abia împlinise cincisprezece ani, pe ring, cu ambele picioare vârâte pe un singur crac al pantalonilor sau când şi-a băgat în

apoplexie adversarul, făcându-l mereu să-l urmărească, ca pe un vânat, până când a obosit de frustrare neputincioasă, căci n-a fost capabil să treacă de pumnul lui rapid şi năucitor ca să-l prindă la-nghesuială pe Tommy. Când a rămas fără zvâc, a fost pus la pământ, un luptător de stradă care a primit o lecţie de la un boxer. Pe atunci Tommy crezuse că o să plătească cu vârf şi îndesat pentru victoria lui, dar de fapt i-a câştigat respectul lui Begbie, deşi adversarul a profitat de ocazie pentru a-i spune că orice confruntare în afara ringului ar fi fost cu totul altă mâncare de peşte.

Iar Tommy, care, cu părere de rău, a ales până la urmă fotbalul şi nu boxul, n-avea nici un motiv să aibă vreo îndoială în această privinţă. Până la urmă recunoscuse că Begbie era un luptător mai priceput de stradă. Tommy putea să se ocupe doar de un singur inamic pe ring, dar intra în panică în învălmăşeala surescitată a luptelor de pe stradă, unde era nevoie de o rază vizuală cât mai largă pentru a percepe ce se întâmplă cu mai mulţi adversari. Frank Begbie izbutea să se descurce de minune într-un asemenea haos.

— E aşa cum zice al dracu de bine Rent, trage el concluzia, io luptă de categorie muscă, iar asta diobicei e dinamică. Sayer îl învinge pe pedofil, deocamdată trei la zero. Tam?

— Mda, şi io cred asta.

— În cinstea lu Sayer, zic ei şi-şi ridică paharele, iar Spud adaugă:

— Spectacolul tresă continue.

— Păi, dacă spectacoluăsta tresă continue n pizda măsii, atunci mişcă-te diaici şi mai adun rând, n morţii mătii, evreu de rahat ceieşti, spune Begbie, golindu-şi halba dintr-o singură înghiţitură şi obligându-i şi pe ceilalţi să-l imite.

Spud afişează o expresie bosumflată şi plină de iritare, dar se supune. Încă mai lucrează la o companie care transportă acasă la clienţi mobila vândută, deşi patronul lui a renunţat la un camion şi se zvoneşte că vor mai fi şi alte restructurări. Dar el se calmează spunându-şi că lucrează acolo încă de când a terminat şcoala: e un muncitor competent şi de încredere. Fără doar şi poate că nu-i în pericol. Keezbo n-a fost atât de norocos: le spune că a fost dat afară de la firma de construcţii unde tencuia cărămizi.

— Încă mai muncesc din când în când la ei, da nu-şi mai permit să mă trimită la Telford College ca să-mi termin calificarea.

— Unde pizda măsiii Premiu Doi? întreabă Begbie. Am auzit că puţoiu şa luat-o, mâncaţiaş. Şi, din câte ştiu, nici nu vrea să spună cinia fost.

— Nu-şi aminteşte, s-a dus la agăţat în club, după cia băut tot weekendu. Dunfermline l-a concediat, acui pe liber. A ţinuton chefuri diatunci, exlică Tommy uitându-se la Keezbo şi la Renton. N-ar fi trebuit să-l lăsăm în Blackpool.

— El a plecat de lângă noi, din câte-mi amintesc, zice Renton.

— Mark are dreptate, Tommy. Keezbo îşi scoate ochelarii şi îşi masează ochii. N-ai cum să stai cu ochii pe el de pacar fi un bebeluş.

— Bulangiul o sajungun alcoolic, n pizda măsii, spune Begbie pe un ton dispreţuitor.

— Aşa-i, domnule Frank, încuviinţează Keezbo din cap, biciuind aerul cu ochelarii, pentru a-şi accentua spusele.

În timp ce se discută despre talente irosite, Renton profită de ocazie ca să se mute. Aproape spre dezamăgirea lui, metamfetamina îşi face efectul, iar toată lumea sporovăieşte, fără ca nimănui să-i pese de meci. Aşa că-l roagă pe Mickey să dea mai încet sonorul pentru o vreme, lucru pe care acesta îl face fără nici o tragere de inimă, dar doar după ce îi aruncă o privire lui Begbie pentru a vedea dacă e de acord. Capetele unor beţivi nemulţumiţi se întorc spre celălat ecran, din colţul îndepărtat, de lângă intrarea în bar. Apoi Renton se duce la tonomat şi pune „Too Shy“[2] al lui Kajagoogoo. Gândindu-se la versul *Medicina modernă nu-ţi împlineşte aşteptările*, i se pare amuzant că tunsoarea lui Begbie este ca a lui Limahl. Când începe refrenul, el îşi flutură genele, aidoma unei fete care ţipă într-un cor din anii ’20, în spatele capului ţuguiat al lui Begbie, atrăgând expresiile înfricoşate şi chinuite ale celorlalţi.

Însă ceva probabil că apare pe radarul de psihopat al lui Franco, căci se răsuceşte brusc, fiind cât p-aci să-l prindă pe Renton cu mâţa-n sac.

— L-ai mai văzut pe Sick Boy?

— Mda, chiar ieri am dat de el pe strada principală. Am băut o bere în Cenny în drum spre casă de la muncă, răspunde impasibil Renton. Mă mut cu el pe Montgomery Street.

— Cum rămâne cu meciu? bolboroseşte Keezbo.

— Încă ne mai putem uita, dăm sonoru mai tare la repriza a doua. Mi-ar plăcea să ascult nişte muzică, le explică Renton, observând că nici Tommy nu-i prea încântat.

Dar Begbie nu vrea să renunţe la subiectul Sick Boy până când nu termină ce are de zis.

— Bulangiul zice totimpu căi sub nivelu lui să stea în apartamentele Bannanay, dam auzit că stă mai mult pe la măsa.

— Asta pencă ta-su s-a cărat cu gagica aia mai tânără, spune Renton.

Keezbo îşi scoate din nou ochelarii şi îi şterge de tricoul lui cu *Combat Rock* al lui Clash. E XXL şi tot i se întinde peste burtă.

— Aşa e, domnule Mark. L-am văzut în oraş cu ea. Are doar vreo douăjcinci de ani. Are şun copil, din câte ştiu.

Renton se răsuceşte către ecran. *Să te fuţi cu cineva cariariun copil*. Oricum e nasol când te gândeşti că pula altuia a fost în gagica cu care ţi-o tragi, darămite că i-a mai ieşit şi un bebeluş prin pizdă… în nici un caz, se gândeşte el, şi se scutură ca să-şi alunge dezgustul.

— Marfă gagica, nu? întreabă Tommy.

— Bunicică, recunoaşte Keezbo, ar mergio dată.

— Moş obscen şi băftos.

— Ai mare nevoie să dai la buci, băi, Tam, zice Begbie, apoi se răsuceşte spre masă. L-am văzut ieri cum încerca s-o vrăjească pe Lizzie McIntosh pe Fit of the Walk.

— Doar am salutat-o, ridică Tommy din umeri.

— Io categorie mai sus ca tine, domnule T, râde Keezbo.

Tommy îi răspunde cu un zâmbet calculat, pe când Spud deapănă amintiri.

— Am vorbit şi io cu ea odată. Picta, cu şevalet şi chestii dinastea, pe Shore. Picta benga, pe bune. Asta iam zis şi io: pictezi benga. E la Facultatea de Arte, nu, Tam?

— Da.

— Pizdă snoabă, zice Begbie, mi-amintesc de ea din şcoală. N-o sătialegi cu nimic de la ea, Tam. Ar fi trebuit să vii cu mine la Spiral, s-o vezi pe gagica aia de săptămâna trecută. Curviştină, mâncaţiaş!

Renton scrâşneşte din dinţi, amintindu-şi de un incident cu Begbie din timpul şcolii, pe care îl bate gândul să-l povestească, dar pe urmă se răzgândeşte. În schimb îşi aduce aminte de Lizzie de la ora de desen. O pizdă meseriaşă, deşi erau o droaie ca ea la ora aia, meditează el: încă mai apare în cincizeci la sută din fantasme când şi-o ia la labă.

— Da Lizzie nui snoabă de fapt. Înjură ca un soldat, ce pula mea, spune Tommy.

Pe când îi ies din gură cuvintele, se simte ruşinat de laşitatea lui şi a celorlalţi din jurul mesei. Când au cunoscut-o pe fată, cu toţii au avut impresia că au zărit un soare pe care nu-l mai văzuseră de multă vreme, care

te smulge dintr-un loc întunecat, te înfioară şi te aduce într-o stare de neputinţă, de parcă te-ai găsi în faţa unui boboc de floare.

— Ai nimerit-o la fix cu dulceaţa de McIntosh, zâmbeşte Renton, strângând pe ascuns oasele şi cartilajele genunchiului lui Tommy. Dă impresia aia de răceală pe care multe gagici futabile o lasă, dai doar un mecanism diapărare ca să-i alunge pe sonaţii care vor să se dea la ele. En regulă dacajungi s-o vrăjeşti.

Ceilalţi par să-i accepte punctul de vedere. Toţi în afară de Begbie.

— Mda, pizdele snoabe înjură doar ca să se dean spectacol, nunjură normal ca o pizdă obişnuită, ce pula mea.

Dintr-un motiv care-i scapă, Renton simte o mare iubire pentru Franco, aşa că-i face cu ochiul.

— Aici ai dreptate, prietene.

Begbie se umflă în pene, sprijinindu-se de spătarul banchetei şi torcând satisfăcut. Apoi expresia de pe chipul lui se schimbă radical, iar Renton e copleşit de paranoia şi-şi spune-n sinea lui: *am apreciat greşit ce-i în capul ăla plin de toanial bulangiului*!

Pe urmă îşi dă seama că Begbie se uită la ceva din *spatele* lui, aşa că se răsuceşte pe scaun şi vede o fată slăbănoagă şi osoasă, de vreo optsprezece ani, cu părul ţepos de un galben murdar, aproape ras în părţi. Ignorând-o pe Leslie de la bar, ea se apropie de ei, se opreşte la câţiva metri de masă, cu braţele împreunate peste pieptul ei îngust. Ei o zăresc pe rând, pe când Begbie se lasă pe spătarul banchetei, cu o expresie belicoasă pe faţă:

— Ce morţii mătii vrei?

— Să stăm de vorbă, zice ea.

Renton se gândeşte instantaneu că fata arată interesant. *De fapt e mai mult genu meu decât alu Franco. El diobicei preferă umpic de carne pe oase, nu uscatele*.

— Vorbeşte cât vrei, spune Begbie pe un ton dispreţuitor, respingând-o printr-o ridicare din umeri, io ţară liberă, mâncaţiaş!

— Nu aici, spune ea, aruncându-le o privire veninoasă celorlalţi, care se uită iarăşi la ecran, cu excepţia lui Tommy, care-i adresează fetei un zâmbet firav, apoi îşi înclină capul mai întâi spre Begbie şi apoi spre uşă, plin de optimism.

Franco pare că se gândeşte la asta, apoi se ridică în picioare şi se duce la masa de alături, cu halba în mână, îndemnând-o pe fată să vină lângă el. Ceilalţi observă că nu se oferă să-i cumpere fetei nici o băutură.

— Asta nu-i a bună, murmură Tommy, pe când a doua alegere a lui Renton, „White Lines“ a lui Grandmaster Flash şi a lui Melle Mel începe să cânte la tonomat.

— Pencă ştiu că-i al tău! o aud ei cum cârâie, acoperind muzica, pe un ton piţigăiat şi gâjâit, în vreme ce, la televizor, Platini trage în tăcere un şut peste bara porţii.

— Mda, asta crezi tu, ce morţii mătii, replică Begbie, sprijinindu-se de spătarul scaunului, acum calm şi evident distrându-se de minune.

Şi ceilalţi se distrează, toţi stau cu urechile ciulite.

— Doar tu ai fi putut să fii!

Begbie se gândeşte la priveliştea mătăsoasă a hainelor fetei din noaptea aceea, la delicateţea cu care şi-a dat jos pantofii. La cum acele amintiri efemere au prioritate în capul lui faţă de imaginile trupului ei dezbrăcat. Îi plăcea mai mult îmbrăcată. Deşi era vară, afară se făcuse frig. N-ar fi trebuit să plece de acasă fără geacă. În port deseori se făcea foarte frig.

— Ascultă, dacă ieşi din casă fără geacă, când încă mai poasă ningă, atunci posă răceşti, ce pula mea!

Ea îl priveşte nedumerită, apoi izbucneşte într-un ţipăt oripilat:

— Despre ce pizda mătii vorbeşti? Geacă? Zăpadă?

La televizor, Dominique Rocheteau respinge o lovitură liberă, care zboară peste poartă. Renton îşi mută privirea dinspre ecran la Begbie şi la fată.

Pe când discul urlă Mai sus, iubito, Begbie îşi ridică tonul vocii.

— Ai plecat fără pilulă, când io grămadă de spermă prin jur, iar tuntăreşti pulile, ce mama dracu!

Lesley ridică o sprânceană spre Renton, prefăcându-se că spală paharele. Mickey Aitken aruncă o privire spre doi clienţi curioşi, care se răsucesc spre celălalt televizor.

Fata îl studiază în tăcere pe Begbie preţ de o clipă, muşcându-şi buza de jos.

— Şi?

— Şi descurcă-te n morţii mătii. E problema ta, mâncaţiaş, nu-i a mea, clatină Franco Begbie din cap, ia o sorbitură zdravănă din pahar, apoi îl pune cu grijă pe masă. Se gândeşte că picăţelele de pe masa din plastic seamănă cu ouăle pe care-şi aminteşte că le-a găsit într-un cuib de păsări în copilărie. Io ţi-am zis „Vreau să te fuţi cu mine“. N-am zis niciodată „Fă-mi un copil“. De ce? Fincă vreau să mă fut, nu vreau copii!

Fata se ridică în picioare, ţipând şi arătându-l cu degetul:

— SĂ NU-ŢI ÎNCHIPUI CĂ O SĂ TE LAS ÎN PACE, BĂIETE!

Apoi se răsuceşte şi se îndreaptă spre ieşire, pe când la televizor se aude fluierul care anunţă pauza, iar jucătorii ies de pe teren. Până acum spaniolii s-au evidenţiat pe teren, dar francezii au avut mai multe ocazii de gol.

— HEI! Begbie se ridică în picioare şi urlă după ea: UIŢI CĂ ERAU TOŢI BĂIEŢII ACOLO PE BUNE! Face un gest spre ceilalţi. NIAI LUAT LA RÂND PE TOŢI!

Gagicuţa se opreşte brusc. Se răsuceşte, se uită oripilată la ei, apoi ţipă spre Lesley, pe un ton rugător:

— MĂNÂNCĂ CĂCAT! Lesley se uită la Mickey şi ridică din umeri, pe când fata se întoarce spre Begbie. O SĂ ŢI-O TRAG RĂU DE TOT, BĂIETE!

— DEJA MI-AI TRASON PULA MEA! ţipă şi Begbie la fată, încrucişându-şi braţele. ŞI A MAI FOST ŞI DE RAHAT SĂ MOR IO!

Renton o vede cum se chirceşte umilită, apoi iese pe uşa batantă a barului, cu umerii ei albi şi slăbănogi, mai dezgoliţi ca niciodată, de parcă chiar şi noaptea ar fi putut să-i înfăşoare umerii în chip de şal. Îşi imaginează o altă lume, una în care ea nu ar fi fost însărcinată cu copilul lui Begbie şi în care el s-ar fi dus după ea, ar fi mers alături de fată şi poate i-ar fi pus jacheta lui pe spatele ei graţios şi firav.

Frank Begbie îşi goleşte halba, ţipă să i se mai aducă un rând de băutură şi vine înapoi la masă.

— Dacă asta o să mă dea în judecată, vă pun pe voi să mă susţineţi şi să spuneţi că i-aţi tras-o şi voi acolo, n pula mea. Pencă ştie toată lumea că noi împărţim mereu totu acolon port!

— Acum se vede din analizele de sânge, Franco, face Tommy.

Pe Renton îl bate gândul să povestească ce a citit despre noile analize ADN în *Scientific American*, la Biblioteca Centrală, dar apoi îşi aduce aminte că se află într-o cârciumă de pe strada principală, nu la sindicatul studenţilor din Aberdeen, iar aici ipotezele cuiva care face pe deşteptul nu sunt prea apreciate.

Begbie îşi rânjeşte buzele, dezvăluindu-şi dinţii.

— Ştiu chestiasta, Tam, ce morţii măsii, se răsteşte el, apoi se mai calmează, dar o s-o împiedice pe curvă să se ducă la tribunal n pizda măsii, dacă crede co saparacolo juma din Leith, ca să declare că i-au tras-o şi ei pe timpu lu Franco, aşa-ţi trebe, pizdă proastă!

Deşi râd, celorlalţi le pare rău de fată. Mai ales lui Spud. *Brea multe Bacardi Cola, piormă vrea să se fută, facio singură greşeală şi piormă se*

trezeşte cun mic Begbie pe cap pentru toată viaţa. Nu contează dacă gagicai umpic cam varză, nimeni nu meritaşa ceva.

Începe a doua repriză, iar Platini, inevitabil, înscrie, iar francezii iau conducerea. În cârciumă e o mare hărmălaie, cel puţin la celalalte mese din colţ, iar Begbie e vizibil supărat din cauza asta, aruncând din când în când câte o privire mută spre barul îngust. Tommy se întreabă dacă o să-l mai înfrunte vreodată pe Franco şi în ce circumstanţe n-o să se poată abţine s-o facă.

După-amiaza se scurge cu încă două rânduri de băutură. Pe ecranul televizorului, Platini şi-a depăşit recordul personal şi ridică victorios Cupa campionatului european de fotbal. Renton şi Keezbo îşi dau seama uimiţi că scorul e doi-zero şi că nu remarcaseră celălalt gol. Amfetamina, adrenalina şi poveştile lor personale i-au împiedicat.

— Nici măcar nu ştiam cum o cheamă, spune Begbie, pe un ton pe care el l-ar fi vrut agresiv şi plin de dispreţ, dar care, nu se ştie cum, spre marea uimire a lui şi a celorlalţi, îi iese acuzator şi smiorcăit.

Preţ de câteva clipe, el se gândeşte la acel ou plin cu picăţele, fără să-şi poată aminti dacă îl storcise sau dacă îl lăsase în cuib.

1. Copil poznaş escroc – personaj din benzile desenate ale lui Dudley D. Watkins.
2. Prea timid (engl.).

Prima doză: spune „Da“ şi gata

Perversitatea şi încăpăţânarea sunt tipice pentru caracteru scoţienilor. De când i-am refuzat pe bulangii ăia din Manchester, m-am gândit întruna la heroină. Uneori îmi doresc să fi spus „da“, pencă dupaia probabil că n-aş fi luat-o. Plus cam auzit căi un bun sedativ, iar spatele încă mă doare, mai ales noaptea. Doctoru crede căi vând gogoşi, da paracetamoluăla e apă de ploaie n pula mea.

Iun secret cunoscut în cercul nostru că Matty, care ne face rost de majoritatea metamfetaminei, ia dava dio grămadă de timp. De la el ştiu că Johnny Swan, un vechi coechipier fotbalist dial meu, face rost de marfă bună. Nu m-am mai văzut cu Johnny diun veac, de când jucam împreună la Porty Thistle. Juca binişor. Io eram de rahat, da mă chinuiam, voiam doar să scap şi să nu mă duc la clubu de box cu Begbie şi Tommy.

E timpu să-mi reiau relaţia cu el.

În apartamentu din Monty Street îi zic lu Sick Boy despriasta, iar el e de acord.

— Sună mişto. Mi-ar plăcea nişte căcat din ăla, demult mă bate gându. Siapucă să fredoneze vestitu cântec alu Velvet Underground, despre cum îţi bagi acun vină… vino-ncoace la Simone, spune el, scoţându-şi în afară falca şi punând jos dicţionaru pe care-l răsfoise.

— Da doar umpic, să vedem cum e, pencă ne-ntâlnim cu Franco în oraş diseară.

Sick Boy îşi tragio palmăn cap.

— M-am săturat până-n gât ca bulangiuăla să-mi facă mereu program. N-am *nevoie* diaşa ceva. Să-l aud toată seara cum behăie despre cinia mai fost omorât sau înjunghiat…

— Mda, da umpic de heroină o să ne binedispună, dupaia o să mergem să ne vedem cu el în Mathers.

Io ridic din umeri, iar el ţâşneşte în picioare şi ia pernele de pe canapea, cotrobăie după mărunţiş, piormă bagă sărăcăcioasa captură în buzunar.

— Ar trebui să iau o alocaţie mai mare de la stat, bombăne el. Mi s-a acrit să cerşesc de la gagici ca să-mi cresc venitu.

Ieşim din casă şi-l luăm pe 16 spre casa lui Johnny din Tollcross. Io zi caniculară, aşa că niaşezăm în spate ca să ne uităm la pizdele care trec pe stradă. Ba sus cu Begbie, ca să-i intimidăm pe fiţoşi, ba jos cu Sick Boy ca să bălim după gagicuţe. Viaţa are reguli simple.

— O să ne distrăm la greu, spune Sick Boy şi-şi freacă mâinile. Drogurile sunt *întotdeauna* mişto. Crezi în forţe cosmice, destin şi tot rahatuăsta?

— Nu.

— Nici io, dar ţine minte ceva: azi e o zi „G“.

— Ce…? întreb io, apoi îmi dau seama. Chestia aia a ta cu dicţionaru.

— O să afli totu, încuviinţează el din cap, apoi vorbeşte despre heroină.

Heroina e singura chestie pe care n-am luat-o, nici măcar n-am fumat sau n-am tras pe nări. Şi tresă mărturisesc că mă cac pe mine. Am fost educat să cred că o ţigară cu haş o să mă omoare. Şi, bineînţeles, a fost o minciună. Dupaia o linie de metamfetamină. Piormă o pilulă de LSD, toate sunt doar nişte minciuni răspândite de oamenii decişi să se sinucidă cu pileală şi ţigări.

Da heroina.

Depăşeşte o limită.

Însă, aşa cum a zis băiatu: orice mergio dată. Iar Sick Boy nu pare să-şi facă nici o grijă, aşa că mă chinuiesc să-mi păstrez calmu.

— Mda, abia aştept să iau nişte prafuri.

— Ce? Sick Boy se uită la mine oripilat, pe când autobuzul hârâie urcând panta. Ce pizda mătii spui, Renton? *Prafuri*? Nu spune astan faţa dealerului că o să-ţi râdă-n nas frate. Zi-i dava, ce mama măsii, se răsteşte el, piormă se benoclează la o gagicuţă îmbrăcată co fustă scurtă, care se unduieşte seducător pe Lothian Road. Ce dulcică… e prea relaxată ca să fio sfeclă…

— Bine… îi răspund io pio voce firavă.

Ajungem la Johnny Swan acasă şi, deşi iun interfon la intrarea-n bloc, uşa se deschide ca gura unui cretin. Urc pe scară, ştiind din instinct că apartamentu o să fie la ultimu etaj. E singuru apartament care n-are scris numele pe uşa neagră jegoasă. Johnny ne întâmpină zâmbind, deşi el şi Sick Boy se uită umpic chiorâş unula altu.

— Domnule Renton! Nu ne-am mai văzut demult… intră…

— Mda, de cel puţin doi ani, recunosc io.

De când am fost la un chef piaici pe undeva. Cu Matty. După ce niam întors de la Londra. Swanney încă mai are păru blond, da acui mai lung şi

mai ciufulit, şi ochii ăia albaştri pătrunzători, da dinţii sunt verzi-maronii. Cu nelipsita lui expresie de uimire şi părând mereu pe punctul să-şi iasă din pepeni, îmi aminteşte de Ron Moody care l-a jucat pe Fagin în *Oliver!*. Pe când îl urmăm în casă, în aer se simte un miros din ce în ce mai acru, ca sudoarea stătută, care vine ori de la locatar, ori de la clădire. După ce fac prezentările, Sick Boy simte duhoarea şi nici măcar nu încearcă să-şi ascundă dezgustul.

O fereastră e acoperită cu scânduri, lăsând camera de zi în întuneric. Celelalte au pe pervaz plante mari, căţărătoare, cu roşii verzi pe ele, şi absorb ce mai rămâne din lumină. Pe jos încă mai e linoleum, deşi deasupra iun covor scârbos. Pe perete, deasupra şemineului, iun afiş benga cu Siouxsie Sioux la bustul gol.

Ne trântim pio canapea de piele. Un papagal jigărit, cu pene unsuroase, se târâie pe stinghia dintr-o colivie, semănând leit cu Richard al III-lea. După ce vorbim umpic despre trecut, Johnny trece la afaceri.

— Matty Connell mi-a zis că încă-ţi mai place chestia aia Northern Soul. Înţeleg că vrei nişte metamfetamină?

Ioi arunc o privire lu Sick Boy, piormă lu Johnny, încercând să par cât mai calm.

— De fapt am auzit că ai nişte dava bună.

Sprâncenele lu Swanney se arcuiesc, iar el îşi ţuguie buzele.

— Acum toată lumea vrea asta, rânjeşte el. Aţi mai luat vreodată heroină? întreabă el, suflecându-şi mâneca tricoului. Îi văd urmele roşii, inflamate ca nişte coşuri. Adică v-aţi băgat în venă?

— Da, mint io, fără să mă uit la Sick Boy, în Aberdeen.

Swanney se prinde că mint, dal doare-n cur. Scoate o cutie din lemn de sub o măsuţă joasă din sticlă, pe care este un vas benga albastru cu auriu, o cană cu Campionatul Mondial din Scoţia din ’82, o lumânare pe jumate topită dintr-o farfurioară din aia albastru cu alb, de care are toată lumea, şi o scrumieră de metal plină de chiştoace.

— Vrei o doză?

— Da.

Deschide cutia şi pune nişte praf alb dintr-o punguţă de plastic într-o lingură, apoi trage apă din cană într-o seringă. Pune conţinutu în lingura pe care o încălzeşte deasupra lumânării, amestecând cu acul până se dizolvă. Îl surprinde pe Sick Boy cum se uită la el cu ochii bulbucaţi, îmi adresează un rânjet obraznic peste umăr, storcind helasu, de parcar fi o lămâie, nu doar o

sticlă cu lichid în ea. Mai amestecă umpic cu vârful acului, piormă o trage iarăşi în seringă.

Io stau sprijinindu-mă pe spătaru canapelei, fascinat de pregătirile lui. Nu sunt singuru: Sick Boy e ca un elev tocilar la ora de ştiinţe, care-şi admiră mentoru. Johnny se uită la mine cu gura căscată, de parcar fi o puţă de rezervă la un congres de curve. Îi pică fisa.

— Vrei s-o fac io?

— Îhî, înclin io din cap.

Iun puţoi de treabă Swanney, că m-ajută să nu mă fac de râs.

Îmi smuceşte braţu spre el, de parcar fi un biscuit de Crăciun, şi mi-l pune pe pulpa lui. Blugii lu Johnny sunt murdari şi lipicioşi pe încheietura mâinii mele, de parcă ar fi vărsat miere sau melasă pe pantaloni. Leagă o fâşie din piele pe bicepsul meu şi bate uşurel în vene. Spatele îmi palpită diun junghi, parcă lovit cun ciomag invizibil, pe când mă străbat fiorii.

Ştiu că depăşesc o limită.

Inima-mi bubuie-n piept. Adică chiar îmi bubuie. Tresă ne-ntâlnim cu Franco la o băută, să vedem finala europeană de fotbal din ’84, iar lui nu-i place să i se tragă ţeapa!

Spune nu.

Johnny bate uşor în braţul meu, iar io încerc să nu mă mai gândesc la asta, uitându-mă la cojile din capul lui, de pe marginea frunţii.

Begbie. Tresă mă văd cu Begbie la nouă!

Mă bate gându să zic Stop, da ştiu că acum n-o să mă pot opri. Dacă heroina provoacă dependenţă atât de repede cum se zvoneşte, atunci io deja sunt junkie-ul care niciodată n-o să fiu.

Spune nu.

Mă gândesc la universitate, la cursurile mele, la filosofie şi la libertatea de a alege opusă determinismului…

Spune nu.

Mă gândesc la Fiona Conyers de la cursul de istorie, cum îşi flutură într-o parte părul ei lung şi negru, ochii ei mari de un albastru deschis şi dinţii albi când îmi zâmbeşte…

Spune noo.

Johnny încă bate uşurel, aidoma unui căutător de comori bătrân şi perseverent, care caută aur. Se uită la mine şi-mi zâmbeşte strâmb.

— Ai vene de rahat.

Nu-i prea târziu! Nu-i prea târziu să găseşti o scuză, acum ţi-a dat ocazia, spune nu, nu, nu…

— Mda, nu posă donez sânge…

Spune altceva… spune nu n pizda mătii…

NOO, NOO, NOO…

— Merge şi asta, zâmbeşte el şi înfige acu în braţu meu.

Io mă uit la el cam iritat, mă supără durerea ascuţită şi intruziunea. El îmi zâmbeşte cu dinţii ăia stricaţi ai lui, piormă trage puţin sânge de-al meu în seringă. Cuvintele „Nu vreau“ mi se schiţează pe buze, da el apasă şi bagă tot conţinutu seringii în mine. Io mă uit la seringa goală. Nu posă cred ca băgat tot căcatuăla *în mine*.

Frica îmi urcă pe coalana vertebrală, aidoma mercurului dintr-un termometru pus deasupra flăcării. Apoi dispare. Îi zâmbesc lu Johnny. În clipa aia un gând prinde contur: asta-i tot? brusc simt o nelinişte şi o căldură, apoi tot corpu meu, trup şi creier, sunt ca o bomboană cu jeleu de fructe, care se topeşte în gură. Pe neaşteptate, tot ce mă rodea, orice teamă sau îndoială, se dizolvă, le simt cum se micşorează, îndepărtându-se de mine…

Da, Da, *Da*, *Da*, DA, *DA*

În minte am imaginea lu fratimiu Billy, când ne plimbam pe promenada din Blackpool, traversam strada şi apoi intram pio alee laterală, mărginită de pensiuni din cărămidă roşie. Io zi caniculară de vară, iar io mănânc un cornet de îngheţată de 99p.

Johnny spune ceva de genu:

— Bună marfă, nu?

— Da…

Da…

Sunt compleşit de senzaţia că totul este, a fost şi va fi absolut în regulă. O stare de încântare pură şi euforică mă cuprinde, ca razele soarelui care se pogoară peste umbră, iar lucrurile devin nu doar minunate, ci *perfecte*.

Da…

Brusc greaţa îmi chirceşte maţele şi simt cum voma umedă mi se urcă-n gât. Swanney mă vede că-mi vine să vomit şi-mi dă o pagină de ziar.

— Marfa asta-i tare, am uitat că eşti începător, respiră adânc… spune el.

Oh, da, da nu-ţi fie teamă, Swanolito, acum plutesc n pula mea…

O înghit din nou, îmi trece şi mă simt nemaipomenit de bine, mă rezem de spătaru canapelei. Nu ştiu la ce mă aşteptam, poate la halucinaţii, ca la LSD, da nui nimic de genuăsta, totui la fel canainte, nu car *părea*, ci chiar *e* minunat, îmbietor şi *super mişto*, de parcă toate muchiile ascuţite din lume s-ar fi înmuiat şi s-ar fi rotunjit. Coloana mea vertebrală înţepenită şi plină

de cioturi acum e ca o bandă flexibilă de cauciuc. Un baston de poliţai ar recula şi l-ar pocni pe bulangiu fix în bot…

Ah da.

— E bine, frate? face Swanney.

— Mi-ai… făcut… o… chestie… interesantă, John.

Simt cum cuvintele mi se rostogolesc alene din gură, aşa că râd încetişor împreună cu el.

E rându lui Sick Boy, care se uită la mine uluit. Apoi garoul ajunge pe braţu lui, iar acu lu Johnny îi intră în vena mare şi vineţie.

— E cea mai tare, zic io şi-l văd cum îl izbeşte, apoi îl simt cum se lasă pe mine, cald şi moale, ca o jucărie uriaşă de pluş.

— Ah… ce mişto… icneşte el, apoi vomită pe ziar. Când se ridică în capu oaselor, îmi adresează un zâmbet tâmp. Cuvântu… cuvântu carencepe cu G… dicţionaru meu… era garou… coaiele cariatârnă ale Sfântului Duh… e cosmic…

— Cosmic… îl imit io, râzând încetişor.

Rămânem acolo, am luat un gram de la Swanney, pe care Sick Boy l-a pus n buzunar, mai stăm aici încă umpic, în tăcerea profundă şi tihnită a zăpuşelii de după-amiază, tulburată doar de câte un ţipăt răzleţ al vreunui copil sau de claxonul unei maşini care trece pe stradă. Swanney puniun album alu Doors. Până acum nu mi-a plăcut porcăria asta, da acum încep so înţeleg. Cel mai mult îmi place dialogu lent, înţelept şi cretin, plin de îngâmfare şi replici, şi cum mă încălzesc în acordurile finale hipnotice ale lu „Riders on the Storm“, ba chiar şi când mă delectez cu muzica de pe prima parte, pe caria mai pus-o o dată. Pe când întunericu ne împresoară, mă simt minunat. Nu mai ies în oraş, ce pula mea, în aleile meschine din spate, unde paznicii ciufuţi din cluburi se ciondănesc cu beţivii şmecheri şi plini de ei, încurajaţi cu ţipete ascuţite, ca ale unor pescăruşi, de gagicuţe aproape dezbrăcate, cu pielea de găină. Acum nu simt decât dispreţ nimicitor pentru toate astea. Nu contează că-i Mickey Platini sau Franco Begbie, toţi tresă aştepte.

Controlul natalităţii

Belle Frenchard a auzit pe cineva vomitând în baie, pe când urca pe scară, cu o cană de ceai cu lapte pentru fiica ei în mână. Instantaneu s-a rugat să nu fie vorba despre Samantha. *Doamne ajută să fie Ronnie, Alec sau George, toţi au ieşit azi-noapte. Da nu Samantha*.

Când fiica ei, pământie la faţă şi plăpândă, a ieşit, iar ea a văzut-o, au schimbat între ele o lungă privire sumbră, care a confirmat bănuielile lui Belle. Cuvintele au ieşit poticnindu-se pe gura ei flască.

— Eşti borţoasă…

Samantha n-a încearcat să nege. A simţit cum umerii i se îndreaptă, pe când s-a întors spre silueta războinică a mamei ei. S-a gândit la viaţa care îi creşte în corp şi şi-a dat seama uluită de adevărul absurd că şi ea a ieşit din trupul fleşcăit şi transpirat al mamei sale.

Ticălosuăla de Sean… Dar prima idee care i-a venit lui Belle în minte s-a dus repede pe apa sâmbetei.

— Da Sean e în armată de şase luni, ce mama măsii… a gândit ea cu voce tare, înainte de a întreba răstit: Alu cine e?

Samantha s-a uitat dispreţuitor în ochii demenţi ai lui Belle, dorindu-şi să declare războinică „E al meu“. Dar de pe buze nu i-a ieşit decât un firav:

— Cum adică?

— Ce mama dracu crezi că vreau să spun? s-a proţăpit Belle, cu mâinile în şolduri şi venele umflându-i-se pe gât. CINE MORŢII MĂSII E TATĂL?!

În acel moment, Ronnie, care urca alene pe scară, simţindu-se îngrozitor de mahmur, s-a năpustit spre ele, căpătând brusc energie. Fiind un tip musculos, care frecventa cu sfinţenie sala de forţă, el rareori bea alcool, iar în acel moment se bucura că accesul de adrenalină îi înlăturase letargia băuturii pe care încă o mai avea în sânge. Cu o privire glacială şi fixă, el întrebă pe un ton grav şi ameninţător:

— Ce sentâmplă?

— Spunei, a insistat Belle, împreunându-şi braţele durdulii. Zi-ne cine morţii măsii e tatăl!

— Nui treaba voastră!

— Zău? Daco să rămână în casă cu noi sigur căi treaba mea! a mugit strident Belle. În casa asta nimeni nu câştigă bani n pizda măsii! George e şomer, el e şomer. A arătat spre Ronnie, care a simţit cum mocneşte de furie. Detesta faptul că mama lui folosea termenul ăsta pentru a-i descrie statutul profesional. Alec e şomer!

Acum George cel sfrijit, cu ochii pătrunzători ai fratelui său mai mare, şi Alec, mai voinic, mai lent şi mai blând au ajuns ajuns la etaj şi s-au aliniat în spatele mamei lor, judecătoarea, iar fratele, şeriful poterei care deja luase hotărârea s-o linşeze. Samantha a simţit cum oxigenul dispare din aer.

— Nul ştiţi. E din Leith.

— Chiar dacă nul ştim, o săl cunoaştem noi, nuţi face griji, ce pula mea, a spus Ronnie, cu o voce joasă şi ameninţătoare, încordându-şi muşchii braţului şi spatelui, încântat de forţa pe care o simte în corpul lui.

— O să-l recunoască, oriciniar fi, a scrâşnit Belle, clătinând din cap şi strângând în mână balustrada, apoi brusc a pocnit-o nedumerirea. Cum mama dracu ai rămas gravidă acu?

Samantha şi-a muşcat buza de jos şi a înghiţit în sec.

— Eram la o băută cu Wilma şi Katie. Am uitat să-mi iau la mine anticoncepţionalele… pencă Sean e plecat… A tresărit, gândindu-se la asta. Am cunoscut un tip. Niam îmbătat şi dupaia…

— Sean o săl caftească, a zis George cu o încântare răutăcioasă, delectându-se cu acest gând, aidoma unui cunoscător care gustă un strop de vin bun, apoi a adăugat: Da ştiai asta, nu?

Samantha s-a răsucit puţin spre perete. Nu-i prea plăcea să se gândească la Sean.

— Cum îl cheamă? a întrebat Ronnie.

Maxilarul mic al Samanthei a ieşit refractar în evidenţă.

— Ario gagică, nu vrea să fim împreună şi nu-l interesează copilu, a spus ea, într-un acces de indignare, simţind forţa cu care afirmaţiile ei îi izbesc pe ceilalţi. Spune că dacă încerc să obţin ceva de la el, o să-şi puno mulţime de prieteni să declare la tribunal că au participat şi ei, i-a ieşit Samanthei porumbelul pe gură, apoi a izbucnit în plâns.

— Da nai… nu s-a putut abţine Belle.

— SIGUR CĂ NU! s-a lamentat Samantha. Drept cine mă iei?

— Păi, tipuăsta tresă tiajute, a murmurat Belle, simţindu-se puţin vinovată.

— Da nu vrea! Mia zis asta!

— O să vedem noi, ce pula mea, a zis Ronnie cu o voce moale, plină de furie stăpânită.

Belle, acum mai calmă, a cuprins-o cu braţul, conştientă că fiica ei o manipulează.

— Gata, gata, draga mea… o să ne descurcăm noi.

Însă Ronnie, cu sângele zvâcnindu-i în muşchii uriaşi, proţăpit în faţa ei, era ca un super-erou în tranziţie. Felul în care Franco se purtase cu ea era o insultă la adresa lui, nu numai a ei. În cârciuma aia o făcuse de rahat, iar acum avea să şi-o ia la greu.

— E ultima oară când te-ntreb, a şuierat Ronnie. Cum îl cheamă?

— Francis, a zis ea pe o voce moale. Francis Begbie.

Fraţii s-au uitat unul la altul.

— Nul ştiu.

Ronnie s-a răsucit spre George, având impresia că fratele lui mai mic avea mai multe şanse să fie de aceeaşi vârstă cu băiatul care le-a batjocorit sora.

— E un bulangiu şmecher, a spus George pe o voce firavă, acum îngrijorat că pe el o să-l trimită Ronnie ca să se răzbune.

A zărit privirea de ucigaş a fratelui său, apoi s-a gândit la reputaţia crescândă a tipului ăsta, Francis Begbie. A evaluat potenţialul pericol de a fi prins între cele două forţe.

Fratele mai mic al lui George, tăcutul Alec, care, din cauza cheliei premature, era deseori considerat a fi cel mai mare dintre ei, vorbi pe neaşteptate:

— Îl omor dacă nu se poartă ca lumea cu Sam a noastră.

— Ai dreptate-n pula mea, s-a răstit Ronnie. Voi doi duceţi-vă săi faceţi o vizită puţoiului de Francis Begbie. Săi spuneţi despre cei vorba. Rezolvaţi problema. Spuneţi-i să nu mă făcă *pe mine* să vin la el!

Cu braţul mamei ei cuprinzându-i corpul slăbănog, Samantha a izbucnit într-o altă serie de hohote de plâns, chiar dacă, fără a fi văzută şi cu faţa îngropată în pieptul cărnos, a schiţat şi un zâmbet.

Calea dragonului

În după-amiaza asta să-mi bag pula dacă nu ne-am căcat pe noi, Rent Boy şi cu mine. Suntem în apartament, eu tolănit pe cele două fotolii puf, iar Renton răscrăcărat pe canapea, şi discutăm despre cât de mişto a fost aseară, când am luat dava. Îl lăudăm pe Denis Law[1] şi ne uităm la scena apoteotică de luptă cu Bruce Lee şi Chuck Norris din *Calea dragonului*. Punguţa aia cu un gram de marfă, de la talciocu lu Swanney, mă arde-n buzunar, da Rents vrea să mai aşteptăm puţin şi am căzut la înţelegere că o s-o luăm împreună. Sunt pe punctu să abordez iarăşi subiectu, când cineva bate la uşă. Apoi o voce bubuie de pe hol, prin cutia de scrisori:

— Bulangiilor! Deschideţi dracu uşa!

Ne uităm unu la altu şi ne gândim la acelaşi lucru: *E Begbie! I-am tras ţeapă!*

Nici unu dintre noi n-are chef să se mişte. Doar Renton ar putea s-o facă şi să îndure un pumn în bot. Dar şi el se gândeşte la acelaşi lucru:

— Hai să-l ignorăm, şoptesc io.

Rents face ochii mari.

— Da probabil a auzit televizoru.

— Futui! Bine, hai să ne ducem amândoi. Tu vorbeşti… nu, eu vorbesc cu el… nu, tu vorbeşti cu el!

— Cario fi n pizda măsii!

— Tu vorbeşti cu el!

Ne ridicăm în picioare şi ne ducem la uşă, pregătindu-ne în gând tot felul de scuze, io crăp uşa, iar Begbie, surescitat, ne îmbrânceşte şi intră în apartament. Are la el şase cutii cu bere.

— Scuze că vam tras ţeapă aseară, băieţi, un cadouaş ca să mă revanşez n pula mea, zice el, pe când îl urmăm în camera de zi, schimbând între noi o privire surpinsă şi plină de uşurare. Franco se prăbuşeşte pe canpea. Bruce Lee… super-benga! Da, m-am întâlnit co pizdă, mâncaţiaş. Vă amintiţi de June aia, June Chisholm din Leith? Pe vremuri nu era cine ştie ce, da săi vezi acu ţâţele, băgamiaş, super mişto! Şi face de toate, să mor io…

— Ah, da, zice Rents, ducându-se cu paşi şovăitori lângă el şi deschizând o cutie.

Îmi aruncă şi mie una, o deschid, deşi e o porcărie de Tennent şi nu poso beau, pencă simt imediat în gură un gust metalic. Mă trântesc iarăşi pe fotoliu.

— Diun veac pusesem ochii pe ea, ce morţii măsii, bulangiilor. Franco se freacă la coaie prin blugi şi ne încântă cu o mişcare smucită a pelvisului. Am ginit-o în Spiral vineri noapte şi m-am aprins ca curu, mâncaţiaş! Oricum, iam traso tot weekendu. Şin cur, peste tot. La început nici măcar n-a vrut să mi-o sugă. Io fac: „Hei, pizdă, o muiei cel mai mic lucru de care săţi faci griji căţi dau!“. Da a vrut de toate după cia intrat în priză!

Şi se apleacă pe canapea, ridicându-şi cutia ca să ciocnim, aşa că acum dăm noroc. Mă întind să-i fac pe plac. Mi-amintesc de curva aia Chisholm: o sfeclă în pregătire. Francis al nostru este cu siguranţă cel care o s-o ajute să-şi împlinească destinul scârbos.

— Văd că-ţi intră una după alta, Franco, face Rents.

— Aşa-i. Voi doi probabil că v-aţi îmbătat muci şi v-aţi futut iarăşi cu drăguţa de „Pam“, flutură el o mână, pe când io i-am traso până când i-au ieşit ochi din cap pizdei ăleia de June tot weekendu. Loveşte de mai multe ori cu pumnu în palmă. Dacă staţi pe lângă mine, vă fac io rost de pizde, să mor io, puţoi neputincioşi ce sunteţi!

Mai sorb o dată din lichidu cu gust de aluminiu acru.

— Mă inspiră succesul tău, Frank, rânjesc eu, ridicându-mă în picioare şi ascunzând cutia şi conţinutul ei împuţit pe pervaz, în spatele draperiei. Am vreo două combinaţii, aşa că vă las, băieţi, ca să văd cum stă treaba cu ele. Mark, nu mă aştepta diseară.

Bietul Rent Boy. Nu numai că l-am potcovit cu Begbie, dar nici nu-i mai tihneşte partea cea mai palpitantă a filmului. Mai bine te spânzuri decât să te uiţi la filme cu kung fu împreună cu Franco, e foarte periculos, pentru că încearcă să execute toate figurile, de obicei pe tine. Acum, că Renton s-a mutat în apartamentul meu, să facă bine şi să-şi împartă îndatoririle de gazdă ospitalieră cu mine.

Mă car s-o văd pe *mama mia* şi, bineînţeles, pe bunii noştri vecini, Coke şi Janey. M-am învârtit destul pe lângă apartamentele Bannanay şi nu doar ca să-mi gătească mama. Da, viaţa pe acolo e mai mişto *sans* Pizdă Pizdoasă, iar mama a aflat vestea nemaipomenită că în sfârşit a obţinut de la departamentul de repartizare a locuinţelor sociale apartamentul ăla nou din

South Side, pe care şi-l dorea de ani de zile! Asta o să-i pocească mutra ăluia!

Plimbându-mă cu paşi plini de entuziasm pe Walk, spre vechiul meu centru strategic, mă gândesc că prefer să sar peste căminul naşpa matern şi să mă duc la reşedinţa identică a vecinilor. Janey, îmbrăcată cu o bluză albastră, care-i vine bine, şi cu colanţi negri, îmi face semn să intru şi să mă aşez pe un fotoliu. Altă poveste care te adoarme din *Coronation Street*, drogul etern care le arde creierul britanicilor, se insinuează între pereţii rozalii ai apartamentului familiei Anderson.

Dar Simone abia îşi păstrează calmul, căci Maria şade pe canapeaua din faţa lui. Picioarele mele bat un ritm persistent, pe când mă uit la ea cu coada ochiului. Păru blond prins la spate, bretonu care-i cade peste ochii ei mari şi albaştri. Cu pleoapele ei grele, genele lungi şi părul prăbuşit peste ochi, are o alură somnolentă care-ţi zbiară să i te alături în pat. Pielea aia delicioasă de culoarea mierii, care se vede prin rochia ei cafenie, cu spatele gol, dezvăluindu-i gâtu mlădios şi membrele tari, cu un puf blond aproape invizibil pe ele. Rochia e până la genunchi, iar picioarele ei lungi şi atrăgătoare se subţiază până la unghiile vopsite cu lac din şlapii aurii. Apoi se apucă să se lupte în joacă cu micul Grant; revista i-a căzut din mână, iar ea a luat-o de jos, dezvelindu-şi preţ dio clipă o frântură din chiloţii ei albi, atât de hipnotizanţi pe coapsele ei bronzate în Majorca, încât aproape că-mi dau drumu acolo, în cameră.

Nu-ţi mai face griji degeaba! spune Deidre la televizor.

Buzele alea pline…

Din fericire, *da-l şi urăsc pentru asta*, Coke îşi răsuceşte mecla zbârcită spre mine, molfăind.

— Mă gândesc car mergiacu o băuturică. Vii şi tu la crâşmă, Janey?

Ios excitat şi-mi umflu pectoralii, pe când Janey, încolăcită pe fotoliul mare, ca o pisică, zice:

— Noo, stau să văd ce se mai întâmplă-n seriale. Dacă ieşiţi în oraş, aduceţi-mi şi mie nişte peşte.

— Io vreau plăcintă cu carne, spune micul Grant, chiţăind de entuziasm.

Mă uit la Maria, care e absorbită de revista ei şi ne ignoră pe toţi.

— Fată, nu vrei şi tu ceva de la chioşcu cu peşte şi cartofi prăjiţi? o întreabă Janey.

Ea îşi ridică privirea de pe revistă. Îmbufnarea ei dulce şi dispreţuitoare: Dumnezeule, sunt pe punctul de-a mă îndrăgosti, aşa cum niciodată n-am mai fost până acum.

— Nu.

Coke îşi ridică sprâncenele şi-mi face semn să mă ridic în picioare. Aşa că plecăm.

— Adolescenţii ăştia, meditează el, pe când o luăm pe scară în jos.

— Mda, crecăi cam greu să creşti copii, zău. Îţi spun, io n-aş faciaşa ceva. Deşi mama doar astar vrea, ca io, Carlotta şi Louisa să turnăm o doaie de plozi şi să-i aducem la ea acasă ca să-i răsfeţe.

— Noo, mai binei să fii tânăr şi liber cât poţi, mă sfătuieşte Coke. Nu caş regreta vriumpic – explică el pe un ton strident şi ştiu că o să aud o grămadă de rahat de genuăsta după ce ajungem la cârciumă şi niapucăm de băut – pencă deşi Maria i-o gagică benga, nu ne dă deloc de furcă. Iar băieţelu e mititel şi haios.

Chiar nu ştii cât de extraordinar de futabilă e fiică-ta?

Ieşim din scara cenuşie a blocului sub razele orbitoare ale soarelui şi mergem agale pânla Bay Horse de pe Henderson Street. Inevitabil, după ce bea puţin, Coke se apucă să bată câmpii. Are două stări de spirit: treaz, morocănos şi tăcut sau beat, lingău şi zgomotos.

— Am auzit că amicu tău, fotbalistu, ancasato în Grapes.

Pun pariu că tot bulangiul ăla Dickson a fost. Deşi probabil că în cazu ăsta a avut dreptate.

— Rab McLaughlin. Îi spunem Premiu Doi din cauza cafturilor la caria participat. Când se matoleşte, tot timpu se ia la harţă cu câte cineva. Sunt sigur că nu numai şi-a căutat-o cu lumânarea, da şi că s-a rugat să şi-o ia, îl anunţ io pe Coke, gândindu-mă că-i doar o chestiune de timp până când o să-l cunoască pe Premiu Doi şi o să-i devină cel mai bun prieten.

Mi-i şi pot imagina într-un hotel ieftin, cum îşi povestesc la beţie tot felul de suferinţe.

Îmi cam pierd răbdarea. Ar fi trebuit să trec pe la mama şi mă bate gându să iau din marfa aia de la Johnny Swan. Rents m-a pus să promit că o să mai aşteptăm câteva zile şi că o s-o luăm împreună, dar probabil c-o să fie obligat să bea cu Begbie, iar acum sigur se duce spre crâşmele de pe Queen Charlotte Street sau de pe High Street, cu nenorocitu ăla psihopat după el. Acum aş vrea să scap de Coke, dar fără ca el să se supere, căci tresă-mi las o portiţă deschisă. Micuţa Maria e o puicuţă cam rece şi cred că o să am nevoie de ceva special ca s-ajung în chiloţeii ei obraznici. Probabil e răţuşca urâtă, care s-a preschimbat în lebădă peste noapte şi îşi dă seama câtă putere are asupra celorlalţi. Mie mi se pare o Kathleen Richardson sau o Lizzie McIntosh Nr. 2 în devenire. Tresă guste şi umpic de pulă scoţiană, înainte

dia-ncepe să-şi dea talente ca alea două. Brusc mă copleşeşte teama că am pierdut trenul, aşa că mă gândesc cum să trec la acţiune.

Batem cârciumile spre râu, apoi o luăm în cerc şi ajungem în porcăria de Grapes. Io n-am nici un chef să intru acolo, dar tresă mă piş, aşa că intru. Coke e deja beat muci şi se ţine de bar, văicărindu-se că a fost nedreptăţit cândva. Io mă duc la baie şi acum îmi doresc şi mai mult să iau din marfa aia de la Johnny Swan. Gherţoiul ăla cât un butoi, Dickson, mă opreşte:

— Ia-l de aici, bine?

— Da nu deranjează pe nimeni.

— Mă deranjează pe mine. Ial diaici n pula mea!

— Mda, bine, ai răbdariun minut.

Mă răsucesc şi intru-n budă.

Pulică ăsta Dickson e nesimţit ca curu, aşa că mă decid să trag umpic din marfa asta superbă chiar în localu lui. Tresă capăt experienţă s-o prepar fincă fără îndoială Renton o să fie turbat ca curu. Bulangiul ăla sigur a citit tot ce se poate despre heroină şi o să-mi ţină nişte teorii, de parcă el însuşi ar fi inventat-o, ce pula mea. Aşa că mă aşez pe closet, încui uşa şi încep ritualul: brichetă, lingură, tampoane de vată, helas, apă dintr-o cutiuţă cu capac, seringă, acu şi, cel mai important lucru, marfa. Nu iau prea mult din ea, da îmi strâng cureaua în juru braţului, aşa cum ne-a arătat ciudatul ăla de Swanney. O strâng încet, nu brutal, ca şi cum ar ateriza un avion, nu un elicopter. Găsesc uşor o venă, unii dintre noi au conducte de gaz în braţe, ce pizda mă-sii, nu ca Rent Boy cu sârmele lui de gagică.

Hai la tata… uau iuhuu… mă trec fiorii, da probabil e doar adrenalina…

Futu-i…

E adrenalina n pula mea… mă arde pe dinăuntru… mă înalţă în al nouălea cer…

Slavă pulii, e o marfă tare, iar io m-am topit de tot! Simt broboanele de sudoare de pe frunte şi inima cum îmi bubuie. Tresă rămân o vreme pe closet. Un handicapat bate la uşă. Încă o dată. Da să-i fut în gură: mă simt atât de bine. N-au decât să se cace pe ei, labele alea triste ar fi trebuit să defecheze înainte de a pleca diacasă.

Simt că plutesc… oooh ah!

Deşi aş putea să rămân fericit acolo toată ziua, mă chinuiesc să mă ridic în picioare.

Nu-l văd pe Coke când ies de acolo, aşa că mă aşez într-un colţ, simţindu-mă împăcat cu toată lumea asta minunată, deşi pe de altă parte îmi

dau seama că nu-i o idee prea bună să atrag atenţia într-un bar al unui fost poliţai, cu atât mai mult cu cât sunt drogat, am la mine o punguţă cu dava şi n-am nici o băutură în faţă.

Aşa că mă ridic în picioare şi mă strecor pânla bar, unde mai sunt încă doi handicapaţi. Unul dintre ei îmi adresează un zâmbet din ăla sinistru, din care nu te poţi prinde dacă individu-i poponar sau psihopat.

— Dickson ţi-a dus prietenun spate ca să aibă o discuţie din aia specială cu el.

Simţind că treaba se-ngroaşă, mă gândesc că-i timpu să mă car. N-am nici o şansă să-l împiedic pe Coke s-o încaseze şi el, ca Premiu Doi, mai ales în starea asta în care sunt acum, cu căcatu în vene şi aproape un gram în buzunar. Dar Dickson brusc se înapoiază şi pare zdruncinat ca curu. Matahala e zdrenţe, iar eu mă gândesc: doar nu l-o fi făcut muci tocmai *Coke*? Fostu poliţist voinic vine la mine c-o expresie înfricoşată şi stânjenită pe faţă.

— Prietenul tău… e în spate. Nici nu l-am atins, doar ne certam, iar el a căzut pe butoi şi s-a lovit la cap. Dickson se înroşeşte la faţă, iar buzele îi tremură. Pare cam naşpa.

Clatină din cap şi-şi suge buza, vârând-o sub dinţii din faţă. Toate expresiile astea groteşti de pe chipul lui par că se derulează cu încetinitorul, de parcă aş fi într-o grădină zoologică, unde pot studia în detaliu orice comportament al membrilor propriei mele specii. Apoi vocea-i devine stridentă, parcă cerând îndurare celor din bar:

— Nici nu l-am atins!

Mă duc în spate c-un bulangiu solid, pe nume Chris Moncur, unde îl găsim pe Coke bătut şi întins pe jos. Mă aşez pe vine lângă el, îl zgâlţâi, dar e inert, n-are nici o reacţie.

— Coke… Coke!

Coke… ah nu…

Are faţa umflată şi gura deschisă.

— Pare să fi căzut pe butoi, spune Moncur, îngenunchind lângă mine şi aruncându-i o privire acuzatoare lu Dickson. A picat pe burtă?

— Chris… haide, măi… pur şi simplu s-a prăbuşit, e mangă, zice Dickson, căcându-se pe el.

— Mie mi se pare că n-a căzut doar din cauza beţiei, zice alt bulangiu tupeist, cu mâinile-n şolduri.

Dickson e atât de tâmpit încât crede că handicapaţii ăştia-i sunt prieteni, da nimeni nu-i iubeşte pe foştii gabori, evident că abia aşteptau să i-o tragă.

Dar Coke…

E mort. Io stau lângă puţoi, uitându-mă la gura lui flască şi plină de bale, apoi ridic privirea spre faţa înfricoşată a lui Dickson, răsucită în profil.

— S-a dus, zic io şi mă ridic în picioare.

Un alt tip cu o vestă roşie de nailon se aşează pe vine lângă el.

— No, are puls şi respiră…

Slavă pulii…

Mă întorc în bar: tresă mă car diaici, băga-mi-aş. Vreo doi tipi vin după mine, un gagiu care formează 999 la telefonul public şi cheamă şi poliţia, nu doar salvarea. Dickson vine după noi şi încă se cacă la greu pe el.

— Tipu era matol, matol ca un rahat. I-am spus să se care!

Io mă duc spre ieşire, dar matahala de Moncur mă vede că mă furişez şi urlă

— Hei! Simon! Ar fi bine să stai!

— Desigur, mormăi eu şi n-am ce să fac, sunt muci şi am un gram de marfă la mine când sosesc salvarea şi poliţia.

Medicii de la salvare încearcă să-l resusciteze pe Coke, pe când poliţia adună declaraţii. Un gabor tânăr, un ţărănoi cam imbecil după felul cum arată şi cum vorbeşte, cască gura la mine şi mă-ntreabă dacă am fumat „o vegetală“.

— No, sunt doar umpic matol, am stat prin oraş toată ziua, îi zic io.

Se duce la alţii, pe când un poliţai mai în vârstă îl interoghează pe Dickson. Medicii l-au suit pe Coke, cu masca de oxigen pe faţă, în salvare. Eu simt marfa cum se freacă de mine prin buzunar şi cum îmi curge prin vene, aşa că mă car pe furiş n pula mea din locul ăsta de doi bani, o iau pe Junction Street, unde mă urc într-un taxi şi mă duc la spital. Şed în sala de aşteptare de la urgenţe, simţindu-mă bine, şi îl aştept pe Coke, dar aţipesc, iar când mă trezesc brusc, văd pe ceasul de pe perete că au trecut patruzeci de minute şi am un gust oribil în gură. Îmi ia o grămadă de timp, da pânla urmă găsesc salonu unde a fost internat Coke. Când ajung acolo, Janey, Maria şi Grant sunt afară, într-o sală de aşteptare.

— Ce s-a întâmplat? suspină Janey, ridicându-se în picioare.

Preţ de o clipă perversă mă gândesc la cartofii prăjiţi pe care Coke n-a mai apucat să-i aducă acasă.

— Nu ştiu, eram în budă, iar când am ieşit diacolo, deja dispăruse. Pe urmă mi-au spus că s-a dus în spate cu Dickson. Îşi pierduse deja cunoştinţa când l-am găsit acolo, pe jos. Am chemat poliţia şi salvarea. Ce zic doctorii?

— E rănit la cap, îi fac analize. Da nu s-a trezit, Simon. Nu s-a trezit!

Simt trupul plinuţ şi matur al lui Janey cum se lipeşte de mine, pe când micul Grant pare buimac, iar eu văd lacrimile care se formează în ochii Mariei, lacrimi pe care aş vrea să le ling până încetează, piormă le zic:

— En regulă… o să fie bine… ştiu doctorii ce să-i facă… o să fie bine.

Io ştiu că n-o să fie aşa, da o îmbrăţişez pe Janey şi mă gândesc cât de mult ţi se poate schimba viaţa în timp ce tu ţi-o bagi în venă.

1. Fotbalist scoţian (n. 1940), celebru în anii ’50-’70.

Abstinenţă

Vizita acasă la părinţi a fost o greşeală. După ce tiai cărat diacolo, mai bine stai departe, când te întorci îţi faci apariţia în mijlocu nebuniei altora. Mama şi tata trăncănesc agitaţi despre Micu Davie, care e în spital, şi mă bat la cap să mă duc la el. *Nu posă suport* fantezia asta alu mama că „întreabă de mine“, când bietu nenorocit n-are nici cea mai mică idee cinei cu el în cameră. Îmi vine să urlu: să-i spuneţi asta cui îi pasă.

— Ştii cum face, fiule, ştii ce zice: Maaarrryyyk…

Şi imită pervers chemarea aia îngrozitoare pe cario face după-amiaza.

Micu Davie primeşte toată atenţia de care are nevoie de la sistemul medical. Are nu numai fibroză chistică cronică, dar a fost diagnosticat şi cu distrofie musculară *şi* autism grav. Şansele ca o persoană să aibă toate bolile astea au fost estimate la aproximativ una la patru miliarde de către un medic cu experienţă de la Universitatea din Edinburgh, carel consideră pe fratele meu mai mic un fel de vedetă.

Tocmai când crecă discuţia la un pahar de bere de la masa din bucătărie nu poasă fie mai nasoală, chiar aşa se şi-ntâmplă n pula mea, pencă mama şi tata, deja oarecum beţi, siapucă să vorbească, ca nişte penibili ce sunt, despre Emma Aitken, o gagicuţă din şcoala primară.

— Mda, îi plăcea de mica Emma. O ducea la serbări, râde tata de mine.

— Ce-ţi dădea la schimb? întreabă Billy, rânjind răutăcios.

— Lasă-mă-n pace, mă răstesc şi io la maimuţoiu ăla scârbos.

— Ios sigură ca fost un gentleman desăvârşit. Mama îşi trece degetele prin păru meu, intervenind în cearta noastră, apoi se răsuceşte spre Billy. Spre deosebire de alţii.

— Nu-mi spune că n-ai pus şi tu mâna pe vreo ţâţă, râde Billy, apoi gâlgâie din doza de Export.

— Du-te dracu, sandilăule.

Degetu arătător alu tata se agită între mine şi Billy de parcar fi pendulu unui ceas.

— Gata, ajunge. Aşa puteţi vorbi la cârciumă, nu acasă. Din respect pentru mama voastră.

Aşa că a fost mişto când m-am întors în Montgomery Street. Deşi apartamentu e închiriat pe numele lui (sau poate tocma de aia) Sick Boy nu-i niciodată acasă. Apartamentu e într-un loc perfect: la capătul dinspre Walk al străzii, exact între Leith şi Edinburgh. Touşi ar mai fi nevoie de nişte mobilă. În camera din faţă sunt o canapea ponosită, nişte fotolii puf şi două scaune vechi de lemn, plus o masă care se clatină ca dracu. În dormitor sunt un divan de rahat şi un dulap rablagit. Mai e şo cămăruţă, dai plină cu ţoalele lu Sick Boy. În bucătărie sunt o măsuţă, două scaune şubrede puse pe gresia crăpată, pe care poţi aluneca în beznă, şi un aragaz pe care nici nu-l poţi vedea pencăi acoperit de grăsime, iar frigideru troncăne de te îngrozeşte. Buda… nu se poate vorbi despre ea.

Se aude un ciocănit în uşă, e proprietaru Baxter. Un bulangiu cam bătrân, cu mutră de cerşetor, da dacă pomeneşti de Gordon Smith, Lawrie Reilly sau altă fostă vedetă din Hibs, mecla i se luminează.

— Se zice că Smith a fost cel mai bun, declar eu, pe când el scoate un registru ferfeniţă de chirii, respirând şuierat, aidoma unui tren antic, care intră scârţâind în Waverley Station.

Baxter are doar un singur ochi funcţional. Faru bun scapără plin de scântei grandioase. Celălalt seamănă c-o pizdă cheală din *Penthouse*, plină de suc vaginal întărit.

— Matthew, Finney… cârâie el meditativ, aşezându-se pe un scaun şubred de la masa din bucătărie, apoi îşi linge degetul mare şi răsfoieşte paginile, nici unu n-a fost la fel de bun ca Gordon. Întreabă-l pe Matt Busby cine-i cel mai bun jucător pe care l-a cunoscut vreodată!

Premiu Doi?

N-am cum să-i răspund, aşa că-i zâmbesc tâmp boşorogului şi-i ascult amintirile.

Pânla urmă Baxter pleacă, trăncănind despre Bobby Johnstone. O să ajungă la Willie Ormond abia când iese pe stradă. Rămân singur şi mă bate gându să bag o labă scurtă, da sunt prea fleaşcă dioboseală după tura din Gillsland. Măcar am ieşit din fabrică ş-am făcut muncă adevărată de tâmplărie, am decorat o altă cârciumă, de data asta pe William Street. Abia aştept să mă-ntorc la facultate. Îmi place să fac caterincă cu băieţii, da, dacă vin cu vreo carte, toată lumea în afară de Mitch se supără, da şi el siabţine, aşa căn curând n-o să mai am cu cine să vorbesc despre nimic mişto. Da înainte diasta, o să fie InterRail, cu Bisto, Joanne şi Fiona. Bineînţeles dacă gagicile o să vină şi n-o să ne tragă ţeapă.

Mă uit la emisiunea *Lumea în acţiune* despre asiaticii din Uganda în Marea Britanie, iar Sick Boy intră pe uşă, are ochii roşii şi e palid, de parcă ar fi văzut o fantomă. De fapt nu greşesc prea mult.

— Coke. A murit.

— Coke Anderson? Să mori tu! Glumeşti!

Da să-mi bag pula, el clatină din cap şi-mi spune că nu glumeşte.

— A fost în comă şi l-au scos de la aparate azi-dimineaţă.

Se pare că Dickson din Grapes l-a caftit pe Coke şi i-a crăpat capu. Tipu-i un bulangiu: a fost dat afară din poliţie pencă-i caftea pe ăia din arest. Toţi poliţaii fac asta, da de fapt şi de drept, cei mai mulţi beţivi care-s arestaţi noaptea preferă să-ncaseze câteva lovituri de la nişte fascişti rămaşi pe dinafară şi să fie eliberaţi a doua zi dimineaţă decât să-ndure toată tevatura cu tribunalu şi plata avocatului. Însă Dickson a făcut exces de zel şi a fost rugat să plece sau, mai bine zis, aşa umblă vorba. Se zice că el i-a tras-o lu Premiu Doi, după ce a ţinut-o trei zile-n chefuri atunci, când l-au concediat ăia din Dunfermline. Da ar fi putut fi oricine. Sărmanu Coke: Sick Boy îmi spune că şi-a pierdut cunoştinţa şi nu şi-a mai revenit. Săptămâna viitoare o să fie gata raportul medicului legist. Asta io chestie îngrozitoare.

Sick Boy îşi tot trece mâinile prin păr, apoi clatină din cap. Din când în când icneşte câtiun „Băga-mi-aş pula“.

— Janey şi copiii sunt distruşi, spune el, aruncând o privire prin apartament, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară-n viaţă şi nu-i place cum arată. Mă duc la ei… în Cables Wynd House… să-ncerc să-i consolez umpic.

Îmi dau seama că-i în stare de şoc, pencă nu l-am auzit niciodată spunând despre blocu Bannanay că e „Cables Wynd House“, poate doar dacă încearcă să vrăjească vreo gagică bogată din altă parte, caria venit la vreun concert de piaici.

— Chestia e… îşi întoarce el capul, apoi se uită iarăşi trist la mine, îmi băgasem umpic în venă când s-a întâmplat asta…

— Ce?

— Mi-am băgat în venăn toaleta din Grapes, marfa de la Swanney. Când am ieşit diacolo bulangiu ăla de gabor deja îl caftise pe Coke…

Ce morţii măsii…

— Aha… fac io, fără să-mi pot ascunde dezamăgirea, pencă ne învoisem s-o facem împreună aici.

Tresă recunosc că şi pe mine m-a bătut gându să fac asta, după ce mi-am petrecut seara cu Franco. Bulangiul bătea întruna câmpii despre cât de

benga s-a futut cu June, povestindu-mi printre picături şi interpretarea lui personală despre Duke la Edinburgh Awards: cinia mai fost înjunghiat sau ce sărmani ghinionişti care abia aşteptau să lio dea cineva la bot mai erau piacolo.

Sick Boy uită de Coke preţ dio clipă şi se răsuceşte spre mine îngrijorat.

— Tu ai luat heroină?

— Marfa e la tine! Cum aş fi putut să iau n pula mea?

— Te-ai fi putut duce la Johnny.

Îmi dau seama că, dacă Begbie nu m-ar fi târât în oraş şi nu m-ar fi pus să bag băuturăn mine, probabil caşa aş fi făcut.

— Noo, îi spun io, tresă ai grijă ce faci cu marfa aia… Dupaia intru-n panică. Înc-o mai ai, nu? N-ai luat-o pe toată?

— Nici vorbă, doar puţin din ea. Mai e aproape un gram, spune el, ridicând punguţa şi arătându-mi că bila e aproape intactă şi mai sunt şi câteva firimituri.

— Ia zi, vrei şi tu puţin?

— Noo… o iau mai uşurel.

— Mda, m-a apucat umpic tremuriciu, recunoaşte Sick Boy. E cam nasol când îţi iese din sânge, aşa că o s-o las mai moale o vreme. Tresă respecţi căcatu ăsta, deocamdată mă rezum la amfetamină, zice el, stingând o ţigară în scrumiera cu McEwan Export de pe masa şubredă, piormă scoatiun pacheţel şi ia o pastilă. Vrei şi tu?

— Noo, vreau să mă uit la televizor, îi zic io.

— Bine, pa.

Se ridică în picioare.

— Am plătit chiria. Baxter a trecut paici.

— Biniai făcut, o să-ţi dau banii mai încolo. Ne vedem mai târziu, face el şi iese pe uşă, bulangiul.

N-are sens să insist pentru lovele pencă acum trece printr-un mare căcat şi oricum mă simt bine când sunt singur. Pânla urmă mă hotărăsc să fac o labă, având în minte imaginea gagicuţei ăleia slabe, cu dinţii mari, care lucrează la brutăria din Aberdeen. După ce ejaculez pe canapeaua maronie ponosită, mă simt cam deprimat şi-mi dau seama că mă gândesc la heroină. Ar fi trebuit s-o iau de la Sick Boy. *Bulangiul*. Seara aia a fost meseriaşă.

Îl sun pe Johnny, da nu răspunde la telefon, aşa că-mi iau geaca şi mă duc la Matty. Deschide uşa, cu faţa palidă şi părul lui ţepos şi negru, pieptănat cu cărare pe mijloc, pentru a ascunde începutu de chelie de pe tâmple. Privirea lui suspicioasă se mai înmoaie când vede că sunt singur.

Un şuvoi de muci îi curge dintr-o nară pe obrazu supt, aidoma unei cicatrici căpătate într-un duel. Probabil că a moţăit pe canapea. Matty se poartă de parcă i-ar fi sortit ca toată viaţa să dea iama prin resturile unui ospăţ al altcuiva. Mă invită înăuntru cu o smucitură a capului, piormă imediat dispare în bucătărie, lăsându-mă singur în camera de zi. Acoloi un televizor pervers de mare şi de impozant, cel mai uriaş pe care l-am văzut vreodată.

Gagica lu Matty, Shirley, intră în cameră, e drăguţică, cu o faţă ovală şi ochii mari, cu corpul cam buşit de când a născut-o pe Lisa, care-i la ea în braţe, şi e îmbrăcată cu un costum dintr-o bucată. Shirley parcă *încă* e gravidă. Mă aşez pe canapea, iar Lisa se urcă la mine-n braţe.

— Bună, frate… cam naşpa la doi ani, nu? înclin io din cap spre Shirley, pe când plodu înşfacă o şuviţă de păr roşcat.

— Mie-mi spui? Deci cum e la universitate? întreabă Shirley.

Deşi are câteva kile-n plus pe ea, mi se pare că-i şi puţin sexoasă. Probabil că datorită ochilor ei căprui, mereu plini de viaţă.

— Primu an a fost super-mişto, Shirl, abia aştept să mă duc iarăşi, zic io, ferindu-mă când Lisa, care are-n mână ceva ce seamănă cu un biscuit, pare hotărâtă să mi-l înfigă în meclă. Mersi, dragă, da am mâncat deja… Mă răsucesc iarăşi spre Shirley. Îmi place să lucrez la Gillsland când nu-s acolo, mai fac caterincă cu băieţii sau chestii de genuăsta, îi zic io.

Tresă recunosc că apartementu ăsta e jegos rău şi nu din cauza bebeluşului şi scutecelor ei. Parcă Matty ar fi adus-o pe Shirley la nivelu lui, în şcoală nu era aşa şleampătă. Ştiu că Matty mi-e prieten şi că taicăsu a fost alcoolic, da tresă spun că bulangiul este, a fost şi o să fie întotdeauna un vagabond de căcat.

— Te mai vezi cu Hazel? întreabă Shirley, pe tonul ăla cochet, dar iscoditor, tipic pentru o gagică.

— No, nu chiar, suntem prieteni doar. Am cunoscut o gagicuţă în Manchester acum câteva săptămâni, i-am zis c-o să mă duc s-o văd. Da am muncit prea mult, încercând să fac rost de bani pentru excursia prin Europa.

— Foarte bine. Mi-aş dori să plec şi eu prin Europa. Acu nu mai am nici o şansă. Îi aruncă o privire melancolică bebeluşului agitat, care sare în poala mea. Poate după cio mai creşte, spune ea, apoi întreabă: Ce mai face fratele tău?

— Bine… zic io, neştiind dacă se referă la Micu Davie sau la Billy.

— Au zis că-l trimit acasă?

Micu Davie.

— No.

— Haiosule! ţipă Lisa la mine.

— Aşa-i, fetiţă. Ştii să apreciezi oamenii, îi zâmbesc io lu Shirl, luând copilu în braţe şi scoţând sunete de băşini pe burta ei, iar ea e încântată.

Pe când se derulează scena asta domestică şi ciudată, ciudată pentru mine în orice caz (e înspăimântător că oamenii pot trăi aşa), io ginesc nişte cutii cu marfă de contrabandă, îngrămădite într-un colţ, în spatele fotoliului. Din câte-l ştiu pe Matty, probabil căi de proastă calitate, pencă poso văd în cutia de sus, carei deschisă. Io geacă scurtă, ce pare din nailon, într-o pungă care pare dio calitate mai bună decât marfa din ea. De pe Junction Street posă cumperi ţoale chiar mai rafinate în comparaţie cu asta. Shirley chicoteşte când Lisa mă atacă din nou cu biscuitul, da io mi-am depăşit limita răbdării cu tot căcatuăsta.

Ia-ţi copilu ăsta de pe faţa mea n morţii mătii.

Matty iese din bucătărie şi se strâmbă la Shirley, care se ridică în picioare şi se duce la el, lăsându-mă singur cu Lisa. Posaud şoapte răstite din spatele uşii, iar Shirley nu pare prea încântată. Pânla urmă Matty vine şi o opreşte pe Lisa să mai scuipe firimituri de biscuit pe mine, piormă zice:

— Hai să ne cărăm, bulangiule.

Shirley nu-i prea fericită când îşi ia copilu-n braţe. Io nu zic nimic, iar ea nici nu se uită la mine.

Deşi arată ca un spiriduş dement şi fornăie de parcar fi o capră cu guturai, Matty ţopăie coborând pe scară, de parcar fi apucat, iar mie-mi vine greu să ţin pasu cu el. În şcoală la Fort mereu a fost ca un titirez. Nu prea avea tehnică pe terenu de fitbal, da fugea la greu.

— Ce marfă de furat ai în cutiilialea, Connell?

— Rahatu obişnuit, mă anunţă el voios. N-am loc în dormitor, iar Franco bombăne căi prea mult capital blocat. Puţoi, ai lovele pentru taxi? întreabă el.

— Nu, mint io. Am scos biştarii pentru rahatu de chirie alu Sick Boy şi tresă mai plătesc şi excursia aia prin Europa, aşa că uneori tresă mai fii şi chibzuit.

— Băga-mi-aş pula, face el, tresă luăm autobuzu, bulangiule.

— Unde mergem?

— La Muirhoose.

— Ţi-am spus că m-am văzut cu Nicksy, nu?

— Mda… în Londra?

— Nu, în Manchester. A întrebat de tine.

— Aha.

Ne urcăm în 32 pe Junction Street. Matty e tăcut ca un cadavru, pe când autobuzu înaintează pufăind. De parcă s-ar fi izolat de lume.

— Vreo problemă? întreb io.

El zâmbeşte, dezvelindu-şi gura plină de dinţi galbeni. Labagiu împuţit, îţi ia cinci minute pe zi să te speli pe dinţi.

— Gagicile, îşi dă el ochii pe spate. În sfârşit ne-au repartizat o casă.

— Astai bine. Apartamentuăsta e cam mic pentru tine *şi* droaia de puicuţe care chiţăie.

— Da, da niau dat unu-n Wester Hailes. Nu mă duc acolo, frate.

Wester Hailes en cealaltă partia oraşului, la periferie. Un loc impersonal, plin de jegoşi care ţin cu Hearts.

— Shirley nu-i prea încântată, din câte-nţeleg.

— Nee… păi, sincer să fiu, din cauza heroinei. Băi, e cam ciufută, ştii, bulangiule? Presupun că acum ariun copil…

— Da asta contează, nu?

— Aşa cred, face el, ştergându-şi mucii cu mâneca. E super benga, da când i se duce efectu… Swanney îşi bagă pula şi dispare de pe faţa pământului când i se pune pata. Frate, m-am dus în Tollcross aseară şi luminile din apartament erau aprinse, liam văzut de jos, de pe stradă, sigur era acasă bulangiul, da n-a răspuns, futul n gură. Uşa blocului era încuiată, aşa că am sunat la alt interfon şi am intrat. M-am zgâit prin cutia poştală şi l-am văzut pe dement n pula mea. Mergea pe hol dinspre bucătărie spre camera de zi, ochii lui Matty se bulbucă nedumeriţi. Pistruii par pictaţi pe faţa lui palidă. Aşa că am bătut şi mai tare în uşă şi am ţipat prin cutia poştală. Şi ce crezi? Bulangiul *tot* s-a făcut că nu-i acasă!

Încerc să-mi trag pe faţă o expresie plină de compasiune, da faza mi se pare destul de amuzantă.

Matty e de altă părere. Acum e agitat, ca o marionetă mânuită diun epileptic, mâinile-i tremură atâde tare, încât, dacar vrea să şi-o ia la labă, şi-ar sfâşia pielea de pe pulă.

— Aşa că l-am sunat azi-dimineaţă, iar nemernicu tot mai are tupeul să susţină că n-a fost acasă. Ioi zic „Johnny, dăon pula mea, mongoloidule, *te-am văzut* n pizda mătii!“ Bulangiu antorso: „Nu m-ai văzut, ţărane, probabil aveai halucinaţii“, da vocea lui era aşa de… Matty siopreşte umpic şi se uită sumbru la mine. Ştii cum e când un bulangiu te trage-n piept?

Io încerc să-i ţin umpic partea lu Johnny, da Matty mă-ntrerupe.

— Ştiu căi prieten vechi cu tine, dal fut n cur! Ne-ntâlnim cu Goagsie şi cu Raymie la Mikey Forrester acasă. Băi, frate, ario casă unde se ia heroină

şi unde niadunăm ca să folosim împreună seringilialea imense. Ca fraţii de cruce. Matty îmi zâmbeşte pe neaşteptate, încântat de perspectiva asta. Îl ştii pe Forrester?

— Crecă i-am auzit numele.

— E din Lorne Street. Iun tip mişto, ciordău, uneori iumpic cam ciudat.

— Nu l-a caftit Begbie mai demult?

— Ba da, spune Matty, pe Lothian Road, da asta a fost acu un veac, adaugă el puţin stânjenit.

Povestea lu Begbie (pe cariam fost nevoit s-o ascult de multe ori) e că el şi Matty erau pe Lothian Road, unde s-au întâlnit cu Gypo, un puţică din Oxgangs, care era cu gagiuăsta Forrester, şi, toţi beţi, s-au luat la ceartă. Matty a lăsat-o baltă, da Begbie nu şi pân la urmă i-a caftit piamândoi. N-a fost deloc încântat de Matty că nu s-a caftit şi el. Oricum, când aude despre asta, Matty amuţeşte. Până la urmă întrerupe tăcerea şi zice:

— V-aţi văzut cu bulangiuăla gras de Keezbo?

— Da, am ieşit cu el aseară.

Matty nu siomoară după Keezbo, pencă mai demult a fost combinat cu Shirley. Asta s-a întâmplat mult înainte de Matty, da unii nu trec niciodată peste lucruri de genuăsta. În plus, Keezbo chiar poasă cânte la tobe, pe când Matty cântă ca naiba la chitară. Nici măcar nouă nu ne place cum cântă, aşa că de fapt despre asta-i vorba.

— Iun gherţoi care ţine cu Hearts, zice el printre dinţi.

Io nu zic nimic, pencă Keezbo e cel mai bun prieten al meu, aşa cum eram cu Matty pe vremea când eram punkişti şi ne-am dus împreună la Londra.

Coborâm la Muirhoose, traversăm zona comercială acum pustie, cu graffiti pe obloanele metalice ale magazinelor, şi ne ducem spre un bloc cu cinci etaje din spatele bibliotecii din prefabricate. În cartiere din astea mai rău-famate, Wester Hailes sau Niddrie, nu găseşti nimic în afară de chestii rău-famate. Poate câteva magazine de rahat, care vând conserve şi legume putrezite foarte scumpe sau câte un bar ca o cazemată plină de criminali. Măcar în Leith, chiar dacă-i un cartier rău-famat, sunt o droaie de cârciumi, localuri cu pariuri sportive, cafenele, magazine şi o droaie de lucruri de făcut.

Matty îmi spune că, de când mârlanii au închis magazinu cu ace de pe Bread Street, acum câţiva ani, e greu să găseşti seringi, da susţine că gagiuăsta Forrester face rost de nişte seringi mari de la o pilă dia lui dintr-un spital. Sick Boy deja s-a dus şi s-a descurcat să intre-n graţiile unei

infirmiere pe cario ştie, pencă nu-i place să folosească acelaşi ac împreună cu alţii, da pe mine nu mă deranjează. Da zice co să-mi facă şi mie rost de nişte ace.

Urcăm câteva etaje şi batem la o uşă, iar de partea cealaltă a geamului opac şi zgrunţuros îşi face apariţia o siluetă. Uşa se deschide, dezvăluind un gagiu înalt, co faţă rotundă şi cu părul blond, da şun început de chelie. Se uită cam chiorâş la noi, da dupaia îl gineşte pe Matty.

— Mathew… intră, prietene.

Io intru după Matty, într-o cameră cu covoare decolorate şi ponosite trântite pestio gresie de culoare cenuşiu închis. Pe pereţi sunt doar nişte afişe. E unu mişto cu Zeppelin, cu cele patru simboluri, şi altu meseriaş enorm cu *Setting Sons* alu Jam, da restu sunt trupe de căcat despre care nici nu merită să vorbesc. O canapea ruptă, două măsuţe joase identice, din lemn de tec, un fotoliu buşit şi două saltele soioase sunt toată mobila din cameră. Casa pare bună doar pentru consumul de droguri, poate că şi pentru orgii.

Cea mai tare chestie e căi plină de mutre cunoscute. Goagsie din Leith iaici, şi Raymie, prietenu lu Swanney, care garantează pentru noi, iar Forrester se destinde umpic. Sunt uimit s-o văd pe Femeia din LA (aşa cum îi spune Spud), Alison Lozinska, care mi-a fost colegă la şcoală, şi care, într-un moment de nebunie, s-a combinat cu Billy. Lesley Blonda, de la crâşmă, e co gagicuţă pe nume Sylvia: înaltă, slabă, cu părul blond-şaten pânla umeri. Fac cunoştinţă cu doi băieţi, un tip pe nume ET (despre care mi se spune că e prescurtare de la Eric Thewlis) şi un gagiu mai în vârstă, American Andy, care prepară marfa într-o lingură mare din metal, pe o spirtieră, aşa că nu mi-e greu să ghicesc cinio să fie primu. Nimeni nu mi-i prezintă pe doi gagii. Unu pare periculos, un puţoi cu păru grizonat şi faţa dură, pe care ario cicatrice nasoală şi care se benoclează la mine până-mi întorc privirea. Celălalt e micuţ şi ariun cap mare ca curu, nu chiar ca un pitic, ci *ca* al unui pitic. Forrester pare OK, puţin cam ostil la început, probabil pencăs nou, da rânjeşte când scot echipamentu, sugerând că nus aici ca să le iau pe gratis din marfă sau să lio iau în faţă la coadă.

Mă aşez pe saltea lângă Alison. Ea îmi zice bună şi mă pupă cast pe obraz.

O doză a fost preparată în seringa aia mare şi acum ajunge la mine. Încerc să-mi găsesc vena, cu cureaua strânsă-n juru braţului, aşa cum a făcut Johnny, da nu-mi iese n pula mea. Seringa trece de la American Andy la ET, apoi la Mikey şi Goagsie, toţi se prăbuşesc ca piesele de domino, piormă io vin la rând, da încă mă bat pe braţ, ca un balerin. Îl văd pe

Raymie cum îşi pregăteşte separat marfa proprie şi se injectează, pe când Ali, Lesley şi gagicuţa Sylvia sunt doar spectatoare, îşi rulează ţigări şi refuză dava. Io nu mă uit spre Matty, dal aud cum se răsteşte la mine:

— Hai odată, că se face noapte ce pizda măsii!

N-am ce să fac şi i-o pasez gherţoiului smiorcăit. O las baltă şi iau o pipă din staniol de pe o masă, piormă mapuc să ard aiurea nişte dava, iar ceilalţi mă privesc dispreţuitor.

— Strici marfa n morţii mătii, mormăie Forrester, trecându-şi o mână prin păru care-i cheleşte.

— Ce pula mea, Renton, clămpăne gura micului Goagsie ca o pedală de gunoi.

— Mda, rezolvă-te, cretin ceieşti, siaude vocea stridentă şi plină de ciudă a lui Matty, pe când Forrester, drogat şi care la-nceput părea că se-nvârteşte-n juru cozii ca măgaru, reuşeşte să-l injecteze.

— Hei, nu te descărca pe mine n pizda mătii! Am plătit marfa, mă răstesc şi io la el. E de la Swanney şi el ştie cum să-mi găsească vena…

— Gura, mongoloidule… siaude dispreţu de reptilă a lui Matty, pe când se prăbuşeşte din cauza drogului pe canapea.

BULANGIII.

— Calmează-te, Mark. Vino aici, face Alison, chemându-mă lângă ea, Lesley şi fufa de Sylvia, iar piormă-mi dau o pipă din staniol. Te faci de râs şi asta-i puţin spus, mă muştruluieşte ea.

— Nu ştiam că tiai apucat diaşa ceva, Ali, îi zic io.

— Toată lumea s-a apucat, dragă. Mestecă nişte gumă. Da doar fumăm, nu niatingem de ace!

Punio flacără sub staniol, iar marfa de pe ea arde, pe când io inhalez fumu.

Fute-m-aş…

Trag vreo două fumuri zdravene în piept. Detest să fumez *orice*, aşa că mă chinuiesc să nu dau într-o criză de tuse, deşi intru în convulsii şi pieptu mi se umflă, iar ochii îmi lăcrimează de parcaş fi un furtun de incendiu găurit…

Ce mişto e…

Simt cum cineva îmi ia cu blândeţe din mână pipa şi staniolu…

— Fumezi cu fetiţele… spune Matty batjocoritor, cu un accent ironic jamaican şi faţa palidă ca o floare de codiţa-şoricelului.

Forrester mai spune ceva de genu că fetele sunt OK, iar Goagsie râde. Io mă răsucesc şi spun:

— Bulangii ce sunteţi…

Nu posă termin propoziţia, pencă marfa mă izbeşte ca un baros din bezea. Sunt prea drogat ca să-mi mai pese de porcăriile lor şin plus prefer să stau lângă gagici, mai bine decât lângă handicapaţii ăştia de rahat…

Cretini labagii traumatizaţi…

Alison e cam lovită, are gura bleagă şi pleoapele grele, da bate câmpii desprio slujbă nouă, pe cario începe de dimineaţă, să salveze copaci, futon cur. Piormă siapucă să-mi povestească despre cenaclul de poezie la care se duce. O cred pencă era tare la şcoală, avea sacou din ăla de şefă a clasei, cu pomponuăla pe el…

— Emily Dickinson, zic io şi mă apropii de ea… gagica aia chiar se pricepea să scrie poezii ce morţii măsii…

— Ştii, Mark… se chinuieşte Ali să zâmbească larg, ar trebui să stăm ca lumea de vorbă, odată când om fi amândoi treji…

— Am făcut-o pe vremuri… demult. Zeppelin sau Doors… atunci în Windsor. Ţi-aminteşti?

— Da… da atunci luasem nişte ciupercuţe…

— Mda… şi io nişte LSD… din câte-mi aduc aminte.

Dal văd pe Forrester cum scoate seringa cea mare din braţu sfrijit alu Matty şi remarc pentru prima oară urmele de înţepături. Bulangiu-i idiot, mereu a fost aşa. Mă vede că mă uit la el.

— Nimeni n-are nimic cu tine, Mark… bulangiule, tu ţi-o faci cu mâna ta… zice el, cu un rânjet acum satisfăcut. Fă-ţi rost dio sârmă ca lumea, frate…

Apoi se prăbuşeşte pe spate. Io mă târăsc pânacolo şi mă sui lângă el pe canapea.

— Scuze, frate… face el, piormă râdem amândoi încetişor şi ne ţinem de mână de parcam fi iubiţi.

Seringa cea mare ajunge la bulangiii ăia periculoşi, Sergentu Sur şi Păpuşa Ventriloc, iar imediat dupaia puţoii se dezintegrează. Mă bate gându să mă car de lângă ei, da gagicile năvălesc pe mine, iar Ali îşi pune capu pe picioarele mele, îi simt spatele cum se sprijină de ţurloaiele mele. Codiţele ei sunt atât de negre şi de lucioase, încât mi se pune pata să liating, da m-abţin şin schimb îi zâmbesc fufei ăleia de Sylvia, cu faţa ei albă, ascuţită şi dură. Goagsie s-a dus la răscrăcăratu de Sergent Sur şi-i spune că Motörhead sunt de fapt punk, nu metal, iar piormă toţi siapucă să vorbească singuri, pe când soarele apune şi umbre negre siaştern peste noi în cameră.

Io aţipesc umpic, apoi simt cum gâtu mi se contractează şi mă trezesc zvâcnind, cu senzaţia aia de prăbuşire, de parco maşină ar fi frânat brusc. Matty nu doarme şi e lângă mine, are ochii deschişi şi se uită-n gol. Transpiră şi-şi strânge pumnii, îşi înfige unghiile în palme, de parcă şi-ar fi băgat atâta marfă-n vene, încât deja mai are nevoie dio doză. Cretin dement, io no sajung niciodată atâde rău din cauza unui drog de rahat!

Forrester e ghemuit lângă mine, vorbeşte cu gagicile, dai cam libidinos. Slavă pulii că cei doi bulangii ciudaţi sunt varză, iar Sergentu Sur moţăie. Capu puţoiului pitic se rostogoleşte de colo-colo de parcar fi pe punctu să-i pice de pe umeri.

— Acum nu, cât timp hă…? bolboroseşte Forrester, vorbind cu fetele.

— Cât timp ce? face Ali, rupându-i-se din cauza drogurilor.

— Cât timp tresă fie împreună un gagiu şi o gagică până când să facă sex?

Ali îşi întoarce dezgustată capul spre Lesley şi spune ceva ce nu-nţeleg, da am impresia că e: „Taie-i în bucăţi înainte să-i infecteze pe toţi“, iar Forrester se uită la mine, ca un copilaş cu pojar ca să-mi vadă reacţia. Io încerc să fiu impasibil. Dându-şi seama probabil că n-o sajungăntre picioarele lu Ali sau ale lu Lesley, el insistă la urechea Sylviei.

— Ei, cât timp?

— Cu tine, o veşnicie aş zice.

— Ce?

— Chiar şi aici, Mikey, nimeni n-o să se culce cu tine – şi îi suflă nişte fum de ţigară în nas. Nici. Măcar. Aici.

— Nu băga mâna-n foc, spune Raymie, ridicându-se în picioare şi scoţându-şi o pulă mare şi albă, piormă vine şi o flutură sub nasu lu Mickey. Atunci trimiteliaici, frate, haide scumpete!

— Duten pizda mătii! urlă Mickey din rărunchi, îmbrâncindu-l, pe când noi chicotim.

Din fericire Raymie se supune şi se prăbuşeşte din nou pe saltea, piormă ne povesteşte despre perioada când era un tânăr gimnast amator, când avea obsesia să se antreneze la greu, asta până când a izbutit să şi-o sugă singur.

— Încă mai ajung pânla vârf şi uneori, când am baftă, chiar la prepuţ, da nu mai posă mi-o sug ca lumea până-n gât.

— Naşpa, zice Lesley.

— Diacord. Deci dacă vreuna dintre domnişoariar vrea să m-ajute…

Nu sioferă nici o voluntară, căci Sylvia se ridică-n picioare şi apoi se înghesuie lângă mine pe canapea, împingându-mă până când ajung lipit de

Matty, care bolboroseşte un protest. Sylvia mestecă gumă, da io nu-mi aduc aminte dacă a fumat heroină cu mine, Ali şi Les. Un cântec dialu John Lennon siaude dintr-un casetofon de rahat, da io fredonez în gând Grandmaster Flash…

— Dacar fi posibil, n-aş pleca niciodată diacasă… îi spune Goagsie lu Raymie.

— Oricum nu pleci, Gordon. Eşti o băbătie de şoarece storcit, care suge pula şi nu iese niciodată din casă…

La care toată lumea râde puţin, pencă Goagsie ario mutră de coaie.

— Bulangiule, râde Matty şi pare că şi-a revenit, pe mine crecă m-ar apuca durerea de cap după vreo două săptămâni!

— Eşti nou piaici, îmi zice Sylvia asta. Şi eşti drăguţ.

Ştiu că flirtează cu mine doar ca să-l întărâte pe Forrester, cariascultă ce-mi zice, da io intru-n jocu ei. După ce batem câmpii umpic, niapucăm să ne pipăim. Buzele ei par amorţite sub ale mele, da corpul ei lipit dial meu mă linişteşte, niciodată nu m-am simţit mai relaxat bulănindu-mă co tipă. Limba mea ajunge în toate cotloanele gurii ei, trece peste dinţii şi gingia ei, da, deşi părem plini de pasiune, mie mi se pare mai degrabo mişcare detaşată, nu sexuală. Evident că din exterior nu pare că-i aşa, pencă aud un urlet:

— Sylvia, eşti o fufă, o pizdă proastă!

Ne dezlipim unu dialtu şi-l văd pe Forrester cum stă-n picioare lângă noi, părând cam şucărit şi trecându-şi o mână prin păru rar.

— Nu-i frumos să-i spui asta unei fete, exclam io. Zău aşa, posăi spui asta unui *gagiu*, da nu-i prea mişto să i-o zici unei *tipe*.

— Nu te băgan asta, ce pula mea.

Băga-mi-aş…

Încerc să mă ridic în picioare, da sunt strivit între Matty şi Sylvia şi, cu atâta marfă-n sânge, abia posă mă mişc. Mă împing în mâini, da una dintre ele e pe ciorapii negri şi fini ai Sylviei, iar cealaltă pe blugii jegoşi ai lui Matty, iar el se smuceşte şi mă-njură, de parcaş fi vrut să-l molestez.

— Eşti nasoală, Sylvia. Mereu ai fost o curvă. Totimpu de rahat. Niciodată altfel. Nu-i aşa? o ia peste picior Forrester, piun ton grav şi ameninţător.

— Mda, bine, face ea.

Io o strâng de coapsă şi ţip la el.

— Termină, handicapatule.

— Ei, liniştiţi-vă n pula mea, bine? zice Ali.

— Cine pizda mătii mai eşti şi tu? o ignoră Forrester şi mă înfruntă pe mine.

Io o înşfac iarăşi de picior pe Sylvia.

— Bruce Wayne, fac io, iar ceilalţi râd umpic.

Forrester, de frustrare, loveşte în talpa adidasului meu, iar io ţâşnesc cu încetinitoru în picioare şi mă duc lîngă el, cu faţa la câţiva centimetri de faţa lui.

— Doamnelor, vă rog. Fără poşete, sâsâie Raymie, vă implor.

— Nici unu dintre voi nu prea liaveţi cu bătaia. Şamândoi sunteţi cu marfan vene, ne aminteşte împăciuitor micu Goagsie.

Forrester şi cu mine avem bunu-simţ să părem stânjeniţi, când amândoi ne dăm seama, fără nici o tragere de inimă, că are dreptate. Apoi gazda noastră îşi întoarce privirea obosită spre Sylvia.

— Fute-te cu cine vrei, pizdă cretină ceieşti, spune el, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind din cameră, trântind uşa după el.

Pe când mă prăbuşesc pe canapea, îi aud paşii când urcă pe scară.

— Mulţumesc foarte mult, urlă ea după el, după care se răsuceşte spre ceilalţi, cerându-le ajutoru. Ce, oi avea nevoie de permisiunea *lui* n morţii măsii? Din câte ştiu, nui tatăl meu şi nu-mi aduc aminte să mă fi căsătorit cu el!

— N-am catadicsit niciodată să-i cer voie lu tata ca să mă fut cu cineva, remarc io nonşalant.

— Mă bucur s-aud asta, spune Sylvia pio voce poticnită, iar Ali scoatiun chicotit.

— Nici io… mormăie Matty… doar dacă-i vorba de mama.

— Aşa-i politicos, ridic io din umeri.

Raymie se uită la Eric Thewlis, faţa i se-nseninează, apoi spune:

— Chiar ar trebui s-o suni pe mă-ta.

Dupo tăcere buimacă, toată lumea se sufocă şi râde. Toţi siapucă să facă mişto, da efortuăsta pe mine m-a secat, aşa că mă trece iarăşi somnu. Posăl aud vag pe Goagsie cum se contrazice cu unu sau doi bulangii din colţ depsre inşi pe care nu-i cunosc şi despriun gagiu Seeker pial cărui nume l-am auzit destul de des în ultima vreme. Piormă mă trezesc afară, clipind sub ger şi suindu-mă într-un taxi cu Matty, Goagsie, Lesley şi cu fufa de Sylvia, ca să ne-ntoarcem în Leith.

— Ştiai că mama lu Ali e pe moarte? face Lesley.

— Da? Băga-mi-aş picioarele…

Mâna Sylviei e pe pulpa mea.

— Are C.

— Cancer? fac io.

— Da… Lesley icneşte, de parcă dac-auzi cuvântu tiai putea molipsi şi tu. La sâni. A făcut o dublă mastectomie, da nu i-a trecut. O să moară.

— O dublă masectomie… frate, adică i-au scos ambii sâni, nu? întreabă Matty, iar io nu mă pot abţine să nu mă uit la cât de bine-i dotată Lesley. Lesley se cutremură şi încuviinţează din cap. Naşpa, face Matty, mai ales că n-a ţinut. Frate, cât de nasol poasă fie să-ţi taie ţâţele şi dupaia să-ţi spună că tot o să mori? meditează el cu o veselie otrăvitoare. Apoi parcă îl apucă inspiraţia şi spune: Frate, mama lu Keezbo, şi ea a avut asta, nu, Rents?

— Da, da acui bine, i l-au găsit la timp, fac io, pe când Sylvia îmi şopteşte că am fund mişto.

— Însă a luat-o razna ca curu. Cu papagalii ăia, râde Matty.

Îi arunc o privire severă ca să-l fac să tacă, piormo mângâi pe Sylvia pe coapsă. Mama lu Keezbo chiar a luat-o umpic pe câmpii şi şi-a adus în casă toată crescătoria aia de papagali, da nu posă vorbeşti despre problemele din familia unui prieten dial tău. Sincer vorbind, omu nu scoatiun ban din asta.

— Da unde-i Ali? fac io, brusc îngrijorat că nu-i cu noi.

— Bulangiule, s-a dus cu Raymie la Johnny, face Matty.

Goagsie s-a lipit de geam şi scoatiun soi de geamăt.

— Voia să-mi povestească despre Seeker… mormăie el, îl ştiu pe boul de Seeker…

Sunt *high* şi mi s-a sculat umpic.

— O vrei? şoptesc io în urechea Sylviei, simţind mirosu de ţigări şi de parfum ieftin.

— Dacă mi-o dai, zâmbeşte ea cam tăios.

Ceilalţi coboară la Fit of the Walk, iar io şi Sylvia ne continuăm drumu spre Duke Street şi dupaia pânla ea acasă, în Lochend. Ea zice că-i „Restalrig“, da de fapt e chiar Lochend. Iar io detest Lochend. E naşpa rău. Colcăie de asasini psihopaţi cariabia aşteaptă să ţi-o tragă la bot. În mod normal m-aş speria şi de umbre aici, noaptea la ora asta, mai ales că mă duc să mă fut cu una dintre gagicile lor, da când taxiu opreşte, iar un grup de ciudaţi mari cât casa vin împleticindu-se spre noi, mie, curios lucru, nu mi-e deloc frică.

Şefu găştii îi adresează Sylviei un zâmbet glacial, aşternându-i îngrijorarea pe mutră, iar io păţesc la fel.

— Tu eşti prietenu lu Begbie, nu? Fratele lu Billy Renton?

Nu l-am mai văzut niciodată pe puţoiu ăsta, dai recunosc pe iubiţii lu Franco oriunde i-aş vedea.

— Domnul Charles Morrison.

— Ce?

M-aleg co privire fixă cu gura căscată şi fălcile atârnânde, pe când buzele îi dezvelesc dinţii, iar ochii i se bulbucă.

— Îmi face plăcere să vă cunosc. Aveţi o reputaţie impecabilă.

Morrison pare uşor amuzat. Ario expresie sumbră şi îndurerată, de parcar bănui că-i victima unei conspiraţii. Un prieten voinic dial lui spune cu o voce piţigăiată:

— Cine-i bulangiul ăsta?

Nu mă uit la ceilalţi şi nici prin cap nu-mi trece să vorbesc cu ei. Doar Cha e important, aşa că nu-mi mut privirea de pe el nici o secundă. E alb ca varul la faţă, da ario frumuseţe de bestie şi o demnitate bizară, sub lumina portocalie a felinarului de stradă. Apoi chipu i se încreţeşte şi scoate un chicotit gutural, iar pe mine în sfârşit m-apucă frica, însă el declară:

— Îmi place cum vorbeşte bulangiuăsta!

Şi se pare că exact aşa stau lucrurile. Aşa că trăncănesc umpic cu gagiii ăştia demenţi, piormă simt cum Sylvia mă trage de mânecă, gest care nu-i scapă lu Cha.

— Ai face bine să pleci, frate. Du-te şi fă-ţi datoria, zâmbeşte el complice. Pa.

După ce Cha ne concediază, intrăm în blocu Sylviei şi ne refugiem în apartamentu ei. Am impresionat-o în seara asta când l-am înfruntat pe Forrester (n-a fost prea periculos) şi când am dat piept cu Cha Morrison (un demers riscant din toate punctele de vedere).

— Ţie nu ţi-e teamă de nimic, zice ea plină de admiraţie.

— Nu-i aşa, mi-e teamă de *orice*, îi zic io şi poasăşi dea seama că de fapt asta înseamnă cam acelaşi lucru.

Totuşi am nimerit-o, pencă ea n-o mai freacă şi mă conduce în dormitor. N-am văzut niciodată atâtea ţoale, pe jos, prin dulapuri, se revarsă din valize şi geamantane. Dar nu sunt şi pe pat, aşa că mă sui pe ea şi ne pipăim iarăşi, piormă ne dăm jos hainele. Sylvia ia o cămaşă de noapte galbenă, cu tivu rupt, de parcar batio gându să şi-o pună pe ea, da dupaia se răzgândeşte. Da nu-i timidă deloc, mă-nşfacă de pulă şi se uită la ea, minunându-se când i se-ntăreşte în mână. Trage prepuţu, iar capu pulii iese plin de graţie la lumină. Degetele mele alunecă spre blăniţa ei dulce, îi desfac gaura umedă şi închisă la culoare, iar când dă drumu pulii mele, o

iau de la ea şi împing, cu inima bubuindu-mi în piept de bucurie că şi-a *încheiat* drumu şi s-a furişat până acasă.

Aşa că ne futem în draci. Ea nu pare să fie drogată, da ios amorţit şi nus prea creativ, doar îmi intru-n ritm şi încerc s-o călăresc şi să transpir ca să-mi scot rahatu din sânge. E benga pencă spatele meu pare în regulă. Poate că-i de la heroină, da, deşi nu mi se-nmoaie, nici nu posămi dau drumu, chiar şi când ea „îşi exprimă sincer şi zgomotos sentimentele“, aşa cum ar zice Sick Boy.

Doamna îşi exprima sincer şi zgomotos sentimentele.

Pânla urmă fac ceva ce n-aş fi crezut niciodată c-o să fac şi anume simulez un orgasm, gem, apoi îmi încordez corpul. Probabil o să-şi dea seama că n-am lăsat nimic în ea, pencă n-am catadiscit să folosim prezervativ. Leoarcă de o transpiraţie rece şi plină cu heroină, mă gândesc la Begbie şi la ţărăncuţa aia din crâşmă. Deşi acum n-am ejaculat, tot e posibil să mai fie unele picături de spermă şi „e nevoie doar de unu“, aşa cum spunea bătrânu nostru profesor de ştiinţe, domnul Willoughby.

— Eşti… ăăă… bine? întreb io, adică pilula sau ceva de genu ăsta?

— Da, da întrebi cam târzior, băiete.

— Scuze, ar fi trebuit să te întreb înainte. Pasiune spontană, nu?

Ea-şi dă ochii peste cap, fără să mă creadă, şi scoate nişte praf din care-mi oferă şi mie. Io refuz, iar ea se uită nedumerită la mine. Bricheta îi luminează chipul aspru şi ciupit. Mi se pare că ario mutră de femeie bătrână. O să arate mereu la fel.

— Mikey ăla e gelos dacă vorbesc cu altu. E obsedat. Cam sinistru. Nu-mi place de el şi i-am spus-o foarte clar, ce pizda măsii.

Forrester iun găozar, da nimeni nu siomoară după uşuratice, iar io posămi dau seama că gagica asta e-ncântată că i-a dat cu flit dementului. Nu mă distrează s-o aud cum bate câmpii desprio obsesie faţă de cineva *cu care nici măcar nu se fute*, aşa că-mi pun ţoalele pe mine şi mă car sub pretextu că muncesc a doua zi dimineaţă.

Când mă-ntorc în apartament, Sick Boy nu-i acolo. Mă dezbrac iarăşi şi mă uit la corpu meu în oglinda cea mare. Îmi strâng sistematic venele, încercând să aflu unde sunt cele mai potrivite. Cele mai mişto sunt în picioare, una ca lumea în încheietura braţului, alta în încheietura mâinii şi poatiaşa o să fac şi io faţă diacu încolo. Să mor daco să mai rămân pialături.

Siaud bătăi în uşă, e foarte târziu, în jur de ora două, deschid în chiloţi, crezând că e Sick Boy care şi-a uitat cheiliacasă. Dai Spud. Cu mâncare la

pachet. E cam matol şi-mi spune că a primit ultimii bani de la compania de mutat mobilă, la care a muncit de când a terminat şcoala, săracu de el.

— Ai chef dio bere ori poate să mergem la Hoochie pentru ultima strigare, gen?

Nu-mi place să recunosc, da mi s-a acrit de Hoochie. Nu-i de bine: Hooch şi Easter Road sunt singurele temple de iluminare spirituală cariau mai rămas în oraş. Îi zic că sunt drogat cu dava şi că, pe lângă asta, până ajungem acolo, o să se-nchidă.

El îmi urmăreşte privirea şi se uită la echipamentu de pe masă. Clatină din cap şi fornăie strident prin buzele ţuguiate.

— Am făcut o grămadă de lucruri, măi, da respect cu stricteţio graniţă când vine vorba de heroină, gen.

— Io doar fumez, afirm io. Aşa nu devii dependent. E benga, frate, cel mai mişto lucru din lume. Ţi se rupe de toate, totui atât de beton, îi zic io.

— Vreau şi io să văd cum e.

Nu l-am convins prea greu. Aşa că scot marfa şi pipa din staniol (am exersat făcând o droaie de pipe din astea) şi tragem câteva fumuri. Posă simţi particulele de aluminiu din fumu murdar cum ţi se lipesc de plămâni, da încep să-mi simt şi capu greu, apoi euforia îmi năvăleşte-n suflet şi se dilată-n mine, ca o explozie de raze de soare. Spud, cu zâmbetu lui strâmb şi pleoapele grele, mi se pareo reflexiea mea în oglindă şi împărţin acelaşi gând răzleţ: *Să se ducă cu toţii n pizda măsii că mie mi se rupe*. Mă sprijin de spătaru canapelei şi-i zic:

— Vezi tu, Spud, asta-i doar o chestie palpitantă, până când îmi plătesc datoriile pentru Europa şi mă-ntorc la facultate.

— Palpitantă… scrâşneşte el, abţinându-se să nu borască şi piormă dându-şi drumu, iar voma galbenă şi vâscoasă ţâşneşte din el pe podea, unde e şi mâncarea la pachet, de care nu s-a atins nimeni.

Boala ulmilor

Întârziase şi ştia că aşa n-o să facă impresie bună în prima ei zi de lucru. Fusese o idee proastă să iasă în oraş ieri, dar, după ce îşi vizitase părinţii, Alison îşi dorise să uite de toţi şi de toate. Clipa îngrozitoare când mama ei tuşise, scuipând sânge vâscos în batistă. Cum se dezintegraseră toţi: mama şi tatăl ei, lângă ea, uitându-se ca prinşi în transă la pata de culoare roşu închis din mâna mamei. Dar cea mai mare oroare fusese expresia de vinovăţie de pe chipul lui Susan Lozinska. Şi-a *cerut scuze*, zicându-le supărată fiicei ei mai mari şi soţului său, Derrick:

— Iar m-a luat.

Alison îşi luase liber în acea după-amiază, o pauză între slujba de la piscină, la care renunţase, şi noul ei serviciu. A trecut pe la casa părinţilor săi, pentru a nu se mai simţi atât de vinovată că nu se vede cu ai ei cât poate ar fi trebuit să se vadă de când se mutase de acolo, cu doi ani în urmă. Sora şi fratele ei mai mici, Mhairi şi Calum, nu erau acasă, iar ea s-a bucurat că nu i-a găsit acolo. Chipul palid şi crispat al tatălui său, pe când încerca să protesteze:

— O să facem analize şi, dacă-i aşa – poate că nu –, dar dacă-i aşa, o să ne descurcăm noi, Susan. O să ne descurcăm împreună!

Alison simţise cum se învâsteşte camera cu ea şi că lumea se sfărâmă în interiorul ei. A mai stat o vreme acolo, răspunzând amabil vocilor lor firave, care păreau îndepărtate, de parcă ar fi venit din altă cameră. Mama ei, acum atât de speriată şi copleşită de suferinţă, iar tatăl său, un bărbat slăbănog, cu mustaţă, care izbutise să rămână cât de cât dichisit şi fercheş chiar şi după ce depăşise jumătatea vieţii, se micşorase vizibil din solidaritate cu soţia lui, în urma acestei veşti îngrozitoare. *Iar m-a luat.* Apoi Alison plecase, se dusese în apartamentul ei din Pilrig. Nu s-a putut relaxa deloc, aşa încât spre seară a ieşit în oraş. A dat de Lesley şi de Sylivia, două fete pe care nu le cunoştea prea bine. Se duseseră la o petrecere cu droguri în Muirhouse, după care ajunsese în Tollcross, pe canapeaua lui Johnny Swan.

Johnny avea o mână cam plimbăreaţă şi încercase s-o pipăie în timpul nopţii. Ea s-a dezmeticit din amorţeala ei drogată, emoţională şi năucă şi i-a

spus să se ducă naibii. Nu era *chiar atât* de ameţită. Apoi el a implorat-o atât de mult să facă sex, încât Alison a fost cât p-aci să creadă că *ea* îl chinuieşte, pentru că refuză să şi-o tragă cu el. Preţ de o clipă a fost pe punctul să cedeze, doar pentru a-i închide gura, dar instantaneu şi-a dat seama cât de îngrozitor ar fi fost, din toate punctele de vedere. Până la urmă, el s-a lăsat păgubaş şi a plecat de lângă ea, bombănind pe când se ducea în dormitor.

A plecat în zori şi s-a întors în apartamentul din Pilrig, a făcut un duş, apoi s-a împleticit până la noul ei serviciu, la întrunirea din City Council Chambers.

În timpul lungii boli a mamei ei, Alison se obişnuise să-şi umple viaţa cu lucruri care s-o ajute să nu se mai gândească la asta. Cenaclul de Poezie al Femeilor din Edinburgh era unul dintre cele mai eficiente. Avea şi avantajul de a fi zonă interzisă pentru bărbaţi. Se dusese la cenaclu împreună cu prietena ei, Kelly, până când iubitul acesteia, Des, se simţise neglijat şi, prin atitudinea lui batjocoritoare şi plină de dispreţ, o oprise pe prietena ei să mai participe la întruniri. Se simţise distrusă s-o vadă pe Kelly, care avea o fire atât de deschisă şi de veselă, cum se retrăgea într-o carapace casantă ori de câte ori apărea Des prin preajma-i. Era refugiul unde se strecura de obicei şi de unde urmărea orice cuvânt, oricât de neînsemnat ar fi fost, care-i ieşea lui pe gură. Totuşi era alegerea ei, iar Alison continuase să se ducă la cenaclul de poezie.

Nu se omora după toate fetele de acolo. Foarte multe dintre ele aveau interese vizibil legate de sex, iar alte câteva urau bărbaţii, generalizându-şi experienţele personale. Dar Alison îşi dăduse seama că unele nu se învăţaseră minte, aşa încât erau sortite să găsească alte versiuni ale misoginului semialcoolic, care cugeta plin de amărăciune pe scaunul de lângă bar la ultima ticăloasă care-i dăduse papucii. Exista câte un Des pentru fiecare dintre fetele acelea, mare păcat că el era cu Kelly. Pe urmă mai existau fetele pe care Alison le considera cele mai nasoale membre ale grupului: cele care chiar se credeau poete autentice.

Însă lui Alison îi plăceau cele mai multe dintre femeile de acolo. Trecea printr-o perioadă experimentală. Învăţase multe despre structura versurilor şi despre haiku, apoi aflase, după ce se culcase cu o fată pe nume Nora, că n-o să fie niciodată lesbiană. O vreme i-a plăcut când Nora i-a făcut sex oral, dar după aceea Alison a început să-şi spună în sinea ei *Bine, nu-i rău, dar când o să apară şi pula?* Însă evident că n-a apărut, aşa că a prins să se înfurie şi să se încordeze, de parcă şi-ar fi pierdut timpul acolo. Măcar Nora

n-a fost egoistă şi a înţeles mesajul, căci şi-a ridicat capul dintre floci, resemnată: „Nu prea-ţi place, nu?“ Alison a fost nevoită să admită că nu-i plăcea. Şi s-a simţit prost că n-avea nici un chef să se revanşeze: mirosul Norei, oarecum greoi şi ca de mosc, o dusese cu gândul la propria-i menstruaţie.

Însă Nora fusese foarte perseverentă, iar săptămâna următoare i-a spus lui Alison că are „o soluţie pentru problema noastră“. O deranjase chiar şi exprimarea ei, dar Nora adusese un dildo care se prindea cu o centură. Era o imagine şocantă, iar când şi l-a legat, Alison a izbucnit instantaneu în râs. Apoi a năpădit-o gândul că, dacă un dildo s-ar fi putut pleoşti, atunci expresia Norei ar fi putut sugera că exact asta se întâmplase. Însă ea îşi dăduse silinţa, iar Alison ar fi putut declara cu mâna pe inimă că n-are nici un os safic în trup.

Intrând în clădirea cu lambriuri de stejar, doborâtă de zăpuşeala de afară, Alison s-a simţit intimidată nu numai de prezenţa atâtor oameni ocupaţi şi puşi pe treabă, dar şi de duhoarea scârboasă care venea de la subsuorile ei, deşi făcuse duş şi se dăduse cu deordorant. *Câh. Damf de alcool şi droguri. Te speli tot timpul. Dar revine mereu*.

A ajuns în partea din spate a salonului de la intrare, care era pe trei sferturi plin cu oameni, şi s-a aşezat pe un scaun. Noul ei şef, Alexander Birch, s-a îndreptat spre podium şi s-a dus în spatele pupitrului. Cu costumul lui de culoare gri deschis şi tunsoarea lui la modă, a impresionat-o şi a buimăcit-o pe Alison. Avea o înfăţişare de homosexual, dar şi aerul puţin războinic al unui heterosexual cu nasul pe sus.

— Sunt Alexander Birch[1] şi m-am simţit tentat să muncesc printre copaci dintr-un motiv care-mi scapă, a zis el, stârnind în public inevitabilele râsete politicoase.

Se obişnuise de multă vreme să profite de coincidenţa potenţial jenantă a numelui şi profesiei sale. A aşteptat ca veselia să se stingă, apoi a continuat, cu o expresie glacială şi impasibilă pe chip.

— Nu vreau să fiu melodramatic, a privit el în jur la mulţimea tăcută şi înghesuită de oameni, dar am venit aici ca să vă vorbesc despre o boală teribilă, care ameninţă să ne distrugă oraşul, aşa cum îl ştim până acum.

Freamătul mulţimii a amuţit şi toată lumea şi-a îndreptat atenţia asupra lui, chiar şi Alison, care se întreba dacă nu sărise calul cu ironia lui.

Dar şi-a schimbat repede părerea când faţa lungă a lui Alexander s-a răsucit, plină de o concentrare sinceră, spre un proiector. A pus un

diapozitiv cu imaginea frontală a unei insecte închise la culoare. Cu picioarele ei lungi, părea să provoace întreaga încăpere la bătaie.

— Acesta este gândacul de ulm sau *Scolytus multistriatus*. Gângania răspândeşte o ciupercă fatală pentru toţi ulmii. Încercând să împiedice ciuperca să se extindă, ulmul reacţionează impregnându-şi propriile-i celule cu răşină, lucru care opreşte apa şi substanţele nutritive să ajungă până la vârful copacului, apoi începe să se usuce şi moare.

Nu glumeşte!

A răsunat din nou clicul, iar al doilea diapozitiv a apărut pe ecran. Era o imagine cu un copac care se îngălbenea din vârf până jos.

— Primele simptome ale infestării sunt crengile din vârf veştejite, de pe care cad frunzele în timpul verii, iar copacul arată de parcă ar fi venit toamna prea devreme, a explicat Alexander pe un ton solemn. Apoi boala se extinde în jos până când ajunge la rădăcinile copacului, care se atrofiază.

Alison s-a sprijinit pe spătarul scaunului ei din spatele sălii. S-a aşezat picior peste picior şi s-a lăsat în voia gândurilor erotice, care-i apăreau cu uşurinţă în minte din cauza mahmurelii nasoale, singurul mod de a-şi crea o senzaţie de plăcere.

În jos. Spre rădăcină.

Apoi brusc, cutremurându-se involuntar, s-a întrebat ce i-ar putea face doctorii mamei ei. Analizele. Mai multă chemoterapie. Oare de această dată o să aibă efect? Probabil că nu. O s-o trimită la azil sau o să moară acasă ori în spital?

Mamă…

A simţit că se sufocă. Panicată, a tras cât putea de adânc în piept aerul stătut şi fierbinte din încăpere. Pe ecran se derula un şir de diapozitive, poze din Edinburgh, unele uşor de recunoscut, din Princes Street Gardens and Botanics, altele din cotloane ascunse ale oraşului.

— Edinburgh-ul este un oraş plin de copaci, de păduri, de la frumuseţea magnifică a zonelor împădurite din Corstorphine Hill sau Cammo, la uriaşa diversitate de specimene superbe din parcuri şi de pe străzi, a continuat Alexander, înflorindu-şi frumos discursul. Copacii şi zonele împădurite au o mare valoare intrinsecă şi pentru biodiversitate, iar, în acelaşi timp, oferă condiţii pentru recreere şi educaţie ecologică. Obiectivul nostru este să întreţinem pădurile străvechi, ce conţin o gamă largă de specii, care să ducă la un echilibru fizic, economic, social şi spiritual al oraşului. Edinburgh are peste douăzeci şi cinci de mii de ulmi: ei fac parte integrală din flora oraşului.

Pe când Alexander se uita la pădurea de chipuri din public, Alison şi l-a închipuit pe noul ei şef, pe vremea când era copil, învârtindu-se puţin înfricoşat pe marginea unei păduri. Însă în vocea lui nu se simţea nici urmă de teamă când a continuat:

— Un eşec este inacceptabil. Trăim acest coşmar încă de când a fost descoperit, în 1976. Deja am pierdut 7,5% din ulmi. Acum trebuie să ne sporim eforturile de a tăia copacii bolnavi, chiar dacă asta înseamnă că de acum încolo nu vor mai exista ulmi în Edinburgh.

Asta simţea mama ei. Eşec. Invadată de boala aia oribilă, se simţea vinovată. *Are impresia că ne abandonează, de parcă ea ar fi suferit un eşec*.

Pe următorul diapozitiv au apărut muncitori îmbrăcaţi în salopete, care tăiau copaci cu drujbe. Lui Alison, Alexander i se părea sumbru, de parcă ar fi jelit moartea unui vechi prieten. Altă imagine, de astă dată cu un morman de copaci în flăcări, o pâlnie neagră şi groasă de fum, umflându-se în aer pe fundalul cerului alb-albastru. Alison s-a gândit la ultima înmormântare la care fusese, cea a lui Gary McVie de la şcoală, care murise pe Newhaven Road, în drum spre casă, la volanul unei maşini furate, beat. Fusese un băiat popular şi chipeş, aşa încât venise multă lume. Acum şi-a imaginat trupul lui zdrobit, ars până la cenuşă şi fragmente de oase în acel cuptor unde-i vârâseră coşciugul. Matty, care a lucrat puţin la crematoriul Seafield, i-a spus pe un ton vesel că incinerarea nu transformă tot corpul în cenuşă şi că angajaţii îl trec printr-un aparat care macină oasele mai mari şi mai dure ale scheletului: pelvisul şi craniul.

Mamă… of, mamă…

Privirea charismatică a lui Alexander s-a îndreptat asupra adunării formate din diverşi consilieri, autorităţi, angajaţi şi jurnalişti, apoi s-a mutat spre cei câţiva cetăţeni îngrijoraţi din loja publică.

— Eradicarea din ce în ce mai drastică a bolii ulmilor, prin tăierea şi arderea lor, este obigatorie pentru a ţine sub control ciuperca şi ne permite să înlocuim treptat ulmii cu alte specii de copaci.

Alison şi-o închipuia acum pe mama ei cum se juca cu nepoţii, copiii pe care ar fi putut să-i aibă ea, Mhairi şi chiar Calum la un moment dat, pe când Alexander a trecut la o imagine cu oameni care plantau copaci. Brusc redevenise entuziasmat. Oare el avea copii? Alison şi-a adus aminte că l-a auzit odată spunând într-o doară ceva de genul ăsta. După interviu, când i se stabilise o întâlnire cu el, iar ea venise şi avuseseră o discuţie neprotocolară la o cafea.

— Această strategie de a selecta copacii bolnavi şi de a-i tăia fără scrupule, pentru a fi după aceea înlocuiţi cu alţii, este singura metodă care ne permite să ne păstrăm pădurile şi, deci, oraşul, aşa cum îl ştim, a declarat el, încheindu-şi prezentarea pe acest ton optimist şi mulţumind cu eleganţă publicului.

Părea că discursul lui avusese succes, deşi el îşi dorise o şedinţă de tip dezbatere, aşa cum îi şi spusese. Comitetul responsabil de parcuri aprobase deja hotărârea, iar săptămâna următoare avea să fie supus formal la votul întregului consiliu, căci era nevoie de fonduri suplimentare de la ministerul scoţian. Pe când cobora de pe podium, Alison i-a evaluat zâmbetul lui Alexander: clar şi serios, cald şi îmbietor, şi totuşi într-un fel lipsit de frivolitate, acceptând cu nonşalanţă admiraţia pentru modul în care îşi formulase strategia, iar acum se pregătea s-o pună în practică.

Când până la urmă a zărit-o, Alexander era în compania unui bărbat care se apropia de bătrâneţe. Avea o faţă incredibil de roşie, de parcă ar fi fost vopsită cu spray, impresie acceantuată şi de părul argintiu şi de cămaşa galben aprins.

— Alison… a zâmbit Alexander, pe când ea se apropia de ei, el este consilierul Markland, preşendintele comitetului responsabil de parcuri. Apoi s-a răsucit spre bărbatul-semafor. Stuart, Alison este noul administrator al departamentului. E susţinută de RCP[2].

— Cum stau lucrurile pe la Commie?

— Bine, a zâmbit Alison, începând să-i placă consilierul pentru că folosise termenul în argou, nu limbajul steril politic care-i intrase-n sânge lui Alexander. E prima mea zi de lucru cu Alexander, am fost transferată aici pentru un an.

— Vino cu noi la masa de prânz, a spus Alexander, după care o să te plimb un pic cu maşina ca să-ţi arăt cele mai afectate zone.

Au plecat din primărie, prin canicula năucitoare, şi au traversat Royal Mile, ajungând la o cramă. Era ultima zi a festivalului, iar strada îngustă era burduşită de mulţimea care urmărea artiştii cum îşi execută numerele pe pavaj. Când a ajuns pe partea cealaltă a străzii, Alison primise deja broşuri pentru opt spectacole. Alexander a luat vreo două, dar Stuart Markland i-a alungat pe tinerii studenţi care le împărţeau cu un mârâit grosolan şi gutural, care exprima atitudinea ameninţătoare tipică pentru un om uns cu toate alifiile. Însă s-a entuziasmat când au intrat în restaurant, frecându-şi pur şi simplu mâinile de încântare pe când erau conduşi la o masă din colţ.

Deşi savura vinul mult mai mult decât mâncarea – stomacul ei părea să se fi micşorat – Alison s-a străduit s-o înghită pe toată, amintindu-şi că nu mâncase mare lucru în ultimele două zile. Lui Stuart Markland păreau să-i placă şi una, şi alta. A rânjit lacom, uitându-se la mâncare şi înfulecând pui à la Kiev, apoi ştergându-se la gură cu şerveţelul.

Alexander, trăgând de un pahar de vin roşu, a rostit pe un ton serios:

— Nu-mi place că unii folosesc acronimul „DED“[3]. în corespondenţa din consiliu. I-am adus la cunoştinţă opinia mea lui Bill Lockhart. Dacă află vreun jurnalist, iar ziarele încep să-l folosească, asta o să creeze o impresie oribilă şi pesimistă. Trebuie să evităm autogolurile, Stuart, a zis el, forţându-l pe consilier să se gândească la acest subiect.

— Neapărat, s-a răstit Markland.

— *Boala ulmilor* sună mai bine. Alexander spintecă aerul cu furculiţa. Presa joacă un rol foarte important în campania asta, aşa că haide să cântăm după aceeaşi partitură cât mai repede. Alison, poate ar trebui să verifici corespondenţa departamentului şi în general cea referitoare la ulmi, iar apoi poate trimiţi un mic mesaj diplomatic celor implicaţi.

— Bine, a zis Alison.

Ce morţii măsii vrea?

Markland părea că reflectează, încruntându-şi sprâncenele stufoase. Preţ de câteva clipe, Alison a avut impresia că el doar îşi savurează vinul, dar a întrebat:

— Deci când începe operaţiunea asta de tăiere şi plantare?

— Chiar acum am trimis o echipă pe teren. Tocmai în sumbrul West Granton, lângă uzina de gaz. Ieri s-au apucat de treabă, a spus Alexander, aproape îngâmfat în mulţumirea lui de sine.

Ştia că încălcase regulile şi sărise calul, trimiţându-i pe teren înainte ca ordonanţa să fie aprobată, dar el avea intenţia să pară o persoană dinamică.

Alexander a studiat chipul de beţiv al lui Markland pentru a-i evalua reacţia, părând vizibil uşurat când faţa i s-a încreţit într-un zâmbet.

— N-ai deloc chef să tai frunze la câini, a zis consilierul şi apoi a adăugat: N-am vrut să fac nici un joc de cuvinte, apoi, spre încântarea lui Alison şi vizibila jenă a lui Alexander, a fluturat o mână spre bar şi a comandat încă o sticlă de vin.

Când a sosit cea de-a doua sticlă, Alexander şi-a pus o mână pe pahar şi şi-a ridicat privirea spre chelner.

— Sunt cu maşina.

Când s-a răsucit spre ea, Markland i-a amintit lui Alison de un desen cu motanul de Cheshire dintr-o carte pe care o avusese în copilărie.

— Minunat, ne rămâne nouă mai mult! În cinstea noului departament, a ridicat el paharul.

Alison în Ţara Minunilor, aşa zicea mama.

Când a plecat din bar împreună cu Alexander, Alison era cam pilită şi se simţea atât de bine, încât a fost nevoie să fie atentă cum se aşază pe scaunul din dreapta şoferului în Volvo. S-a gândit că n-are nici un rost să se prefacă trează.

— Uau… nu-s obişnuită să beau după-amiază, a spus ea, tresă recunosc că sunt cam ameţită şi asta-i puţin spus!

— Da, mersi că ai salvat imaginea echipei, a încuviinţat Alexander din cap, pornind maşina şi părând sincer încântat că băuse singură aproape o sticlă întreagă cu vin.

Ce slujbă bengai asta…

Având în vedere excesele de cu o zi în urmă, lipsa de somn şi beţia de adineauri, chiar asta credea.

— Pentru nimic…

— Nu mă-nţelege greşit, Stuart Markland e un om nemaipomenit, a zis Alexander, cotind-o pe South Bridge, dar face parte din vechea generaţie, e tradiţionalist.

Alison a fost cât p-aci să spună că pe ea n-o deranjează, dar s-a abţinut. *Eşti la muncă*, îşi tot zicea în sinea ei. Doar că nu simţea asta, şezând pe scaunul tapiţat din maşină, cu geamurile deschise şi soarele pârjolind interiorul vehiculului. Alexander era cam labagiu, dar arăta bine în costumul ăsta, iar Alison avea chef să flirteze cu el. Şi-a întins picioarele şi s-a uitat la gambele şi la unghiile ei de la picioare, date cu ojă roşie, care ieşeau de sub baretele sandalelor ei fără toc. A copleşit-o senzaţia că privirea lui Alexander a avut aceeaşi traiectorie, dar când s-a răsucit brusc, ochii îi erau aţintiţi asupra şoselei.

— E o privelişte groaznic de tristă, s-a încruntat el, pe când mergeau cu maşina pe West Granton Road.

S-au oprit lângă imensul turn albastru al uzinei de gaz şi, când s-au dat jos din maşină, Alison a zărit echipa de muncitori care tăiau un copac cu ustensile, de parcă ar fi fost o versiune animată a imaginii de pe diapozitivul pe care îl prezentase mai devreme Alexander.

— La copacul ăsta se văd simptomele infestării, a spus el, mijindu-şi ochii îndreptaţi spre soare şi arătând spre un alt copac bolnav, în jurul căruia

săpau bărbaţii. Apoi şi-a îndreptat braţul spre o pădurice din cealaltă parte a turnului uzinei de gaz. Ăia sunt încă sănătoşi. Cel puţin deocamdată. Asta-i linia întâi.

Te vreau în mine, îşi zise în sinea ei Alison, mai întâi dintr-un impuls oarecum răutăcios şi insinuant din cauza alcoolului. Apoi nucleul crescând al poftei trupeşti, care părea s-o fi cuprins după ce îşi recunoscuse sentimentele nepermise, a surprins-o şi a excitat-o deopotrivă, pe când au trecut de pe asfalt pe iarbă.

Pe malul dezvelit de râul acum scăzut, doi copaci tăiaţi erau târâţi spre un morman format din alte trunchiuri. Deşi era zăpuşeală, acolo pământul era mai moale, iar Alison a simţit cum lipăie în mâlul jilav şi rece. S-au apropiat de un bărbat care împroşca cu benzină dintr-o canistră paralelipipedică copacii bolnavi. Era pe punctul să le dea foc, când Alexander a răcnit:

— Stai!

Bărbatul şi-a ridicat privirea spre el şi s-a încrutat ostil. Un alt tip, cu un aer autoritar, părul negru tuns scurt şi trăsături îndesate, despre care Alison a presupus că era maistrul, s-a uitat ameninţător spre ei şi a mârâit:

— Jocky, ardiodată porcăriilialea, după care i-a aruncat o privire agresivă lui Alexander, cu maxilarul împins în faţă.

Alexander a întins o mână, sperând să aibă efect.

— Tu probabil că eşti Jimmy Knox. Am vorbit la telefon. Alexander Birch, departamentul care se ocupă de boala ulmilor.

— Bine… a răspuns Jimmy Knox, fără nici o urmă de respect şi strângându-i mâna întinsă fără tragere de inimă. Păi, tresă ardem porcăriile înainte ca nenorociţii de gândaci din ei să-şi ia zboru. Atunci am pus-o, a zis el şi s-a uitat la Alison, care-şi ridicase o mână pentru a-şi feri ochii de soare, apoi a adăugat: Scuză-mi limbaju, păpuşă.

— Bineînţeles, Jimmy, eu tocmai voiam să-i arăt domnişoarei Lozinska… adică Alison… Alexander a tras-o spre el pe Alison, care a făcut un pas prudent, dar tot n-a izbutit să evite o zonă mlăştinoasă în care i s-a afundat piciorul. Alison, Jimmy Knox. El şi băieţii lui fac treabă bună aici, lângă stâncă, şi nu vreau să-i deranjez, a clătinat el din cap pentru a-şi accentua spusele, dar trebuie să-ţi arăt vârful copacului ăstuia. Te rog, mai ai răbdare o clipă, l-a îndemnat el pe muncitorul nedumerit. Uită-te la scoaţa asta, s-a aplecat şi a luat o bucăţică galbenă de copac. Putrezită. Vino mai aproape, a rugat-o el pe Alison. Uite, totu-i putrezit, a declarat el încă o dată, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Alison nu voia să se ducă mai aproape, dar s-a simţit datoare să se supună. Pe când piciorul drept i se afunda în noroi, s-a împiedicat şi a fost cât p-aci să cadă, şi-a recăpătat echilibrul, dar a tras un şut în canistra cu benzină. Jimmy a scos o înjurătură în barbă, iar Alexander a făcut un salt în faţă, căci l-a stropit pe cracul pantalonilor.

— E OK, a gângurit el, pe când unul dintre bărbaţi a luat canistra şi a pus-o pe pământul mocirlos.

La îndemnul lui Alexander, mâna lui Alison s-a afundat fără nici o tragere de inimă în scoarţa moale, având aceeaşi senzaţie ca atunci când păşise pe iarba umedă.

S-au retras pentru a-l lăsa pe bărbat să dea foc copacilor. Nu părea să mai existe multă apă în ei, aşa încât crengile s-au aprins cu uşurinţă, iar scoarţa a luat foc, scoţând o spirală de fum negru. Alison a urmărit cu privirea focul şi lemnul care trosnea, fascinată. Îl simţea pe Alexander aproape de ea, pe când valurile de căldură o izbeau în faţă. Ar fi putut rămâne acolo o veşnicie, deşi picioarele îi erau reci şi se afundau din ce în ce mai mult în mâl.

L-a auzit pe Alexander cum îşi drege glasul, aidoma unui actor, iar vraja focului s-a spulberat, apoi şi-au luat rămas-bun de la membrii echipei. Pe când se îndepărtau, Alison a auzit râsul dispreţuitor al lui Jimmy Knox şi al câtorva dintre bărbaţi. S-a uitat la Alexander, dar pe el nu părea să-l fi deranjat, chiar dacă probabil îi auzise. I se părea ciudat că ea se supărase în locul lui şi că el o enervase.

— Tipii ăsta sunt cam şucăriţi, a remarcat Alexander, pe când se apropiau de maşină. Au fost culeşi cu toţii dintre cei care au fost de multă vreme şomeri, prin Programul de Iniţiativă Comunitară al Comisiei Forţelor de Muncă. Acum guvernul schimbă legile şi toate slujbele vor deveni temporare din motivul că poţi să angajezi un număr dublu de şomeri cu acelaşi cost. S-a uitat la grupurile de muncitori. Asta totuşi nu schimbă cu nimic faptul că nu sunt destule locuri de muncă. Acum oamenii ăştia sunt nevoiţi ori să accepte plata cu ziua, ori să intre iarăşi în şomaj.

Alison a încuviinţat din cap, gândindu-se la un articol dintr-un ziar de seară, unde se afirma că Comisia pentru Sănătate Lothiană fusese nevoită să mărească intervalul de timp între analizele pacienţilor cu cancer în remisie, din cauza reducerilor fondurilor guvernamentale. Îi atrăsese atenţia, deşi era un articol care până atunci i s-ar fi părut o aiureală neînsemnată, publicat pentru a umple spaţiul în paginile unui ziar local.

— Mă întreb unde or să ajungă.

Şeful ei a clătinat din cap, pe când se suiau în Volvo. Alexander şi-a pus cheile în contact, dar, în loc să pornească maşina, părea că reflectează. S-a răsucit brusc spre ea şi a fixat-o cu privirea.

— Auzi, ce faci acum? Adică mai târziu?

— Nimic… de ce?

S-a auzit cum trage ţeapă cenaclului de poezie. Cum aşa? De ce? Nu voia să se ducă acasă şi să se confrunte cu mesajele sumbre care cu siguranţă aveau să-i umple robotul telefonic. Era important să rămână în oraş.

— E o petrecere cu grătar la mama acasă în Corstorphine. Împlineşte şaizeci de ani. O să fie o plictiseală de nedescris, dar nu trebuie să stăm prea mult, ci doar să facem act de prezenţă. Mă bate gândul să las maşina şi să beau şi eu vreo două beri. Nu pot să nu recunosc că am fost un pic invidios pe tine şi pe Stuart cu vinul ăla, a zâmbit el cu ochii scăpărându-i.

— Sigur, de ce nu, a replicat ea cu o nonşalanţă prefăcută, vrând de fapt să-l mai asculte puţin pe Alexander cum vorbeşte despre copaci.

Iar în tot acest răstimp fusese conştientă de faptul că, indiferent cum s-ar fi simţit până atunci, de acum încolo avea să fie cu totul altfel.

S-au dus în oraş şi au trecut pe lângă Tollcross, unde Alison s-a gândit la Johnny. La cum i-au lucit ochii şi cum a strâns din buze când i-a respins avansurile. De parcă şi-ar fi părăsit trupul, iar ea ar fi fost nevoită să ţipe la el ca să-l facă să revină. Pe Dalry Road, Alexander a frânat brusc şi a oprit maşina.

— El e fratele meu, a spus, iar ea a privit într-acolo şi a zărit o copie mai scundă a lui, îmbrăcată tot într-un costum, intrând alene în ceea ce părea o bodegă. N-o duce prea bine, a adăugat Alexander parcă citindu-i gândurile. Hai să mergem să-l salutăm. Pot să las aici maşina şi apoi o să chem un taxi care să ne ducă pe toţi în Corstorphine.

Cârciuma din Dalry Road era un local tipic pentru clasa de jos, asemănător cu multe altele de pe Leith Walk. Alison s-a simţit dezbrăcată cu privirea de zece ori, pe când mergea de la uşă până la bar. Alexander, foindu-se stânjenit în costumul lui, a aruncat o privire spre un separeu din spatele cârciumii, unde fratele lui, Russell, şedea lângă un bărbat în salopetă.

Michael Taylor stătea nemişcat şi tăcut, uitându-se la Russell Birch. Avea o privire aspră. Lui Alison i s-a părut că cei doi bărbaţi se certau.

— Bună. Vă deranjează dacă ne aşezăm şi noi la masă? a întrebat Alexander pe un ton şovăitor, simţind ostilitatea din atmosferă.

Russell a făcut ochii mari, mai întâi uluit la vederea fratelui său, apoi privind curios la Alison.

— Mike… ăăă, fratele meu. I-a aruncat o privire scurtă partenerului său de băutură, care părea buimac, apoi s-a răsucit spre Alexander. Te rog. Deci, a întrebat el, trăgând un scaun la masă, cum merge treaba cu silvicultura?

— A trecut de comitet, acum a ajuns la consiliul local, a spus Alexander, aşezându-se şi trăgând un scaun pentru Alison.

— Am auzit. Şi cum merge treaba? a întrebat Russell.

Alison şi-a dat seama că îi studia picioarele şi s-a aşezat cu precauţie, netezându-şi fusta pe coapse.

— Merge bine, dar catastrofa asta cu boala ulmilor ne distruge. Dar farmacologia?

— Nemaipomenit. Toată lumea vrea calmante, a zâmbit Russell, răsucindu-se spre bărbatul de lângă el. El e Michael, e… a ezitat Russell, părând să-i stea pe buze cuvântul „coleg“ şi apoi remarcând salopeta însoţitorului său, lucrează cu mine.

— Şi Alison la fel, a răspuns Alexander. Mergi la mama?

— Da. Asta voiam să fac.

Şi-a agitat halba.

— Eşti cu maşina?

— Nu.

— Hai să mai bem una şi după aia chemăm un taxi, a zis Alexander, arătând spre băutura lui Michael. Bere?

Michael a clătinat din cap.

— Eu nu mai beau, mersi. Trebuie să plec. S-a ridicat în picioare, lăsând pe masă halba pe sfert plină cu bere. Russell, pe curând.

Alexander l-a urmărit cu o privire cam nedumerită cum pleacă, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a dus să cumpere un rând de băutură.

— Cum e să lucrezi cu frati-miu? a întrebat-o Russell pe Alison, după ce şeful ei s-a îndepărtat şi nu-i mai putea auzi.

— Păi… e bine, a spus ea cam stânjenită, dar e prima mea zi de lucru.

După ce Alexander s-a întors, fraţii au vorbit despre ce li s-a mai întâmplat de când nu s-au văzut, iar Alison şi-a pierdut interesul pentru conversaţie. A văzut cum intră în bar un tip tânăr slăbănog, cu păr roşcat. Preţ de o fracţiune de secundă a avut impresia că e Mark Renton, dar era doar un alt produs al fabricii de albi roşcaţi care exista pe undeva prin Scoţia.

Nu ştiuse niciodată ce să creadă despre Mark. Acum nu era băiat rău, dar în şcoala primară fusese un mic nemernic plin de cruzime. Îşi amintea porecla pe care el i-o dăduse plin de nonşalanţă: *Evreica*, lucru care o făcuse să se ruşineze cu nasul ei. Era ciudat să se gândească acum că e student, probabil Kelly urma să se ducă şi ea la facultate. Alison s-a uitat la fraţii Birch, care avuseseră succes în vieţile lor, şi a încercat să-şi dea seama ce aveau ei şi n-avea ea. Ea fusese întotdeauna bună la învăţătură, chiar dacă îşi futuse Bacul. Asta se petrecuse atunci când mamei ei i se pusese pentru prima oară diagnosticul. Dar ar fi putut să-l mai dea încă o dată. Doar că nu putea să se concentreze. Pare-se că perseverenţa îi fusese răpită: o mutilare care a lipsit-o de vlagă cerebrală. Acum viaţa părea o căutare permanentă a următoarei distracţii efemere. S-a întrebat dacă avea să-i revină vreodată capacitatea de concentrare.

Miniaturile acre de vin menajer pe care le vindea cârciuma aia nasoală nu prea-i intrau pe gât după pileala de bună calitate de la prânz, din restaurant, aşa că Alison s-a bucurat când s-a suit pe bancheta din spate a taxiului, împreună cu fraţii Birch. I-a trecut prin cap că era cu doi bărbaţi pe care nu-i cunoştea aproape deloc, deşi fusese invitată la petrecerea pentru ziua de naştere a mamei lor. Iar cei doi păreau să se simtă în competiţie unul cu celălalt.

— Puţi, i-a zis Russell fără menajamente lui Alexander.

— Am vărsat nişte benzină pe pantaloni la serviciu. O să mă spăl acasă la mama.

Au ajuns în Corstorphine, la o vilă uriaşă, placată cu gresie roşie. Aleea enormă din pietriş era deja plină cu maşini, altele fiind parcate pe stradă. Au ajuns în grădina din spatele casei, un spaţiu mare înconjurat de un gard din piatră, plină de tufişuri tradiţionale, copaci şi răzoare cu flori, iar oamenii se adunaseră stânjeniţi pe terasă, în grupuleţe. Tatăl lui Alexander şi al lui Russell, un bărbat apatic, cu părul cărunt şi falduri lălâi de piele, care-i atârnau în jurul feţei şi gâtului, stătea lângă grătar prăjind cârnaţi, burgeri, bucăţi de pui şi fleici de vită.

Pe când Russell s-a dus să se plimbe printre grupurile de vecini, rude şi prieteni, Alexander i-a prezentat-o pe Alison tatălui său, Bertie, care i-a răspuns absent. Lăsându-l în pace să-şi vadă de treabă, Alexander i-a explicat că tatăl lui era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât mama sa. Lui Alison i s-a părut că e un bătrân izolat, care nu mai avea relaţii profesionale, cu o soţie veşnic ocupată cu întâlnirile de dimineaţă de la club şi cu propriile-i îndeletniciri, cu copii activi, care se apropie de egoismul

frenetic al vârstei mijlocii şi cu partenerii de golf bătrâni, morţi sau pe moarte. Ochii lui, parşivi şi duri, păreau să sugereze că sufletul său încerca să scape de rămăşiţele mătăhăloase ale trupului.

Plictisită de ceilalţi, pe Alison o încânta de fapt liota de copii care fugeau în jurul unui bazin cu apă puţin adâncă, într-o frenezie din ce în ce mai mare. Dintre adulţi i-a sărit în ochi un singur cuplu. O femeie cu buze pline şi părul blond şi prost vopsit şi-a dat capul pe spate, râzând gutural la cuvintele celui cu care venise: un bărbat înalt şi musculos, ras în cap şi îmbrăcat cu un costum care nu-i venea bine. Apoi chipul i-a încremenit şi a tăcut, pe când ea i-a tras un pumn zdravăn în piept, după care a izbucnit iarăşi într-un râs isteric.

Alexander i-a adus un pahar cu vin şi a văzut la cine se uita Alison, aşa încât a prezentat-o blondei, care era sora lui, Kristen.

— Mă bucur să te cunosc, a rânjit ea. El e Skuzzy, a declarat Kristen, răsucindu-se spre Alexander. Nu l-ai cunoscut pe Skuzzy, nu?

— Nu.

Alexander a strâns, fără nici o tragere de inimă, mâna bărbatului.

— Alexander se ocupă cu *horticultura*, a spus ea, strâmbându-se.

— Ei bine, nu chiar…

— Posă duci o curvă la teatru da nu poso faci să citească o carte, a spus Alison, apoi a adăugat: Dorothy Parker a zis asta.

Preţ de o clipă Kristen i-a aruncat o privire buimacă, apoi a scos un chicotit strident, răsucindu-se spre Alexander.

— Îmi place de ea! Mă bucur să te văd şi io în sfârşit co gagică cu simţu umorului!

— Alison lucrează cu… a început el să protesteze, dar Kristen deja se apucase s-o bârfească pe soţia lui absentă, iar mama lor a venit la ei, a înclinat scurt din cap, cu buzele strânse, spre Alison şi l-a tras deoparte pe Alexander.

Lui Alison, Rena Birch i s-a părut o femeie hrăpăreaţă, cu ochi bulbucaţi, care-l domina autoritar pe fiul ei cel mare.

— Vii cu o fată la petrecere, iar soţia ta stă acasă cu copiii şi suferă! Halal bărbat mai eşti şi tu! Am vorbit la telefon cu Tanya şi cu copiii care abia aşteptau să le vină tatăl acasă, iar tu aduci aici o beţivă, spuse ea uitându-se spre Alison, o *fată* la petrecerea mea…

— Io nu sunt, a protestat Alison, apoi a fost nevoită să-şi ducă mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un sughiţ.

— …în loc să-mi aduci nepoţii, s-a răstit Rena la fiul ei. Ce-o să zică lumea, Alexander?

Alexander i-a răspuns ridicând impasibil din umeri.

— Mi se rupe de ce-o să zică. A aruncat o privire spre Alison, care şi-a dat seama că a făcut un pas în spate, spre Kristen, încercând prin expresia lui plină de exasperare să-şi ceară scuze. În primul rând, Alison e o colegă. În al doilea rând, Tanya m-a dat *pe mine* afară din casă. A fost ideea ei să plec, ca să – iar Alison a simţit cum se crispează de jenă când Alexander a mimat cu degetele ghilimele – ia o hotărâre în linişte. Aşa că asta am şi făcut. Iar acum ar trebui să fiu la cheremul ei şi s-o sun? Nici gând. Mi-a zis o mulţime de lucruri care m-au rănit, că vrea să dispar din viaţa ei. Păi, ai grijă ce-ţi doreşti, fiindcă exact asta şi fac acum. Şi o să-ţi mai spun ceva, să-i zici şi ei asta, dacă vrei: nu mă grăbesc să mă întorc la ea pentru că mă distrez de minune!

— Ai *copii*! a cârâit Rena.

Alison, cu braţele încrucişate şi paharul în mână, începea să se simtă bine. A zâmbit, pe când Kristen îi trăncănea la ureche, însă îşi dădea silinţa să audă cum înfruntă şeful ei dispreţul mamei lui.

— Ştii cemi zice? o întreba Kristen pe Alison, aruncând o privire încărcată de ură spre o rudă care părea ursuză. Poate că era fratele mamei ei. Face „Cu ce te ocupi?“. Mi-a venit să-i spun „Ce? Cum adică cu ce mă ocup? Fac dragoste. Mă uit la teve. Ies să beau ceva“. Oare de ce tresă se subînţeleagă că atunci când tentreabasta se referă la *carieră*?

Alison şi-a îndreptat privirea spre grătar şi a văzut cum văpăile se înteţesc, topind grăsimea din jurul cârnaţilor care sfârâiau. I-a plăcut expresia de concentrare de pe chipul lui Bertie, pe când punea bucăţile de piept de pui cu cleştele pe grătar. Deşi simţurile îi erau plăcut amorţite, şi-a dat seama că Alexander vorbea mai tare, cu intonaţia plină de încredere în sine de la serviciu.

— Adică tu crezi că e mai bine să stea copiii mei în casă cu doi părinţi care se urăsc sau să locuiască în două cămine normale cu oameni întregi la cap?

Pe când Bertie Birch îşi întorcea cârnaţii, iar flăcările se unduiau în jurul cărnii care sfârâia stropind cu grăsime, Alison şi-a dat seama că acesta se delecta în tăcere cu cearta în public dintre soţia lui şi fiul lui mai mare. Pentru el, decăderea frenetică a lui Kristen sau peţitorii ei gherţoi, atitudinea infatuată, dar jignită a lui Russell ori aroganţa ecologistă a lui Alexander probabil căpătaseră accente exotice, mistice.

Chiar şi Kristen amuţise, iar acum era atentă la disputa din ce în ce mai aprinsă şi s-a apropiat, silind-o pe Alison s-o urmeze, pe când Rena urla cu o voce piţigăiată:

— Deci despre mine şi tatăl tău e vorba de fapt, nu? Ai putea să ai curajul s-o spui! Sărăcuţul de tine: taxele la Stewart Melville pe care abia am putut să le plătim, taberele de vară în Bavaria şi Oregon ca să te uiţi la copacii tăi mult iubiţi…

Un ţipăt strident s-a auzit brusc dinspre Alexander. I-a speriat pe toţi. Părea să vină din senin, chiar dacă apăruse în toiul certei din ce în ce mai furtunoase cu Rena. Lui Alison i s-a părut că face un atac de apoplexie, căci mâinile au început să i se bâţâie sălbatic şi a luat-o la fugă, împiedicându-se de tatăl lui şi de grătar. A presupus că Alexander fusese pişcat sau că era urmărit de o albină sau de o viespe, apoi Alison a văzut cum partea din spate a pantalonilor şefului ei e cuprinsă de flăcări.

Lumea a încremenit de groază, cu gura căscată, de parcă nu le-ar fi venit să creadă, pe când Alexander s-a apucat să se plesnească fără succes pe pantalonii în flăcări. Russell a fost primul care a făcut ceva, târându-şi fratele până la bazinul pentru copii, în care Alexander s-a prăbuşit recunoscător, rostogolindu-se într-un mod care lui Alison îi amintea de un copilaş pe plajă. S-a ridicat în capul oaselor în apă, gâfâind, cu o pată neagră de arsură pe partea din spate a sacoului. De parcă şi-ar fi dat seama brusc unde se afla, s-a grăbit să se ridice în picioare şi a ieşit din piscina de cauciuc, mai degrabă umilit decât zdruncinat. S-a opus propunerilor de a chema salvarea.

— Sunt în regulă, a spus el cu convingere şi, deşi costumul era distrus, părea să nu fi suferit nici o arsură gravă.

— Mă duc acasă să mă schimb, a spus el, domolind agitaţia trepidantă din jurul lui.

S-a ţinut de cuvânt şi şi-a mişcat ţanţoş curul şi picioarele înnegrite şi ude până a ieşit din curte. Acum mama lui se certa cu Kristen, iar Alison l-a auzit pe Skuzzy spunând:

— Las-o baltă, nu faci decât să cauţi ceartă, aşa, ca într-un cerc vicios şi dement.

S-a dus după Alexander şi l-a văzut cum mergea pe stradă. A fost nevoită să alerge ca să-l ajungă din urmă şi l-a strigat pe nume, pe când se apropia de el. El s-a oprit, vizibil jenat s-o vadă că vine în urma lui.

— Îmi pare teribil de rău, a fost vina mea, a spus Alison, din cauza benzinei sau aşa ceva.

— Nu-i nimic, a fost un accident. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi intrat în panică… viespea… un accident după altul.

Brusc el a bufnit în râs, iar ea s-a trezit că i se alătură.

După aceea, el a spus pe un ton amărât:

— Îmi pare rău că a trebuit să asişti la o asemenea scenă.

Alison s-a gândit imediat la propria-i familie, în care multe lucruri fuseseră ţinute sub tăcere de când se îmbolnăvise mama ei. Uneori tensiunea era insuportabilă. Măcar aici totul părea pe faţă.

— A fost destul de palpitant, a mărturisit ea, iar pe urmă, amintindu-şi că el fusese în pericol, şi-a dus mâna la gură.

Alexander a clătinat din cap.

— Nu-mi plac albinele şi viespile. Din cauza asta am încercat să stau aproape de grătar şi de fum. Vezi tu, m-a înţepat una în copilărie şi a fost cât p-aci să mor.

Alison n-a înţeles cum putea cineva să moară de la o înţepătură de albină, dar s-a simţit obligată să scoată un icnet compătimitor.

— Da, a reieşit că aveam o alergie gravă şi am intrat în şoc anafilactic, a explicat el, iar ca răspuns la privirea ei nedumerită, a adăugat: Am leşinat şi m-au luat cu salvarea. Tensiunea mi-a a scăzut periculos de mult şi am fost în comă câteva zile.

— Doamne sfinte! Nu-i de mirare că te-ai speriat.

— Da, mă simt ca un fraier să fac atâta tam-tam din cauza unei insecte, dar prefer să mă aleg cu arsuri decât să…

— Şşşş, a zis Alison, înaintând spre el şi sărutându-l pe bărbatul care încă mai fumega acolo, pe strada din zona rezidenţială.

1. Mesteacăn (engl.).
2. Royal Commonwealth Pool – cea mai mare piscină publică din Edinburgh.
3. Dutch elm disease – „boala ulmilor“, omofon al lui *dead* – „mort“, în limba engleză.

Prăbuşirea

Călătoria prin Europa

Am cunoscut-o pe Fiona Conyers la seminarul de istorie a economiei. O sală obişnuită de curs: mică, mese puse în semicerc şi o tablă albă piun perete. Cariocile n-au fost niciodată bune, astal şucărea mereu pe profesorul Noel, un gagiu în general flegmatic, care se îmbrăca totimpu co geacă din piele neagră roasă. Eram cam doişpen grupă. Doar patru mai sociabili: eu, Fiona, un tip înalt şi mai în vârstă din Sierra Leone, pe nume Adu, şi o gagicuţă mai rotofeie şi dulcică din Iran, Roya. Ceilalţi opt erau complet muţi: retarzi din punct de vedere social, îi îngrozea când le puneai *orice* întrebare.

Fiona se tot contrazicea cu Noel, îi contesta orice opinie mai tradiţionalistă, dar păstrându-şi calmul, nu ca majoritatea fripturiştilor. Vorbea cu un accent educat din Geordie, care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce ne cunoşteam mai bine. Probabil ca al meu din Edinburgh. Imediat m-am simţit atras de ea. Nu numai că era foarte frumoasă, dar avea şi opinii personale. Majoritatea gagicilor cu cariam fost în oraşu meu natal erau tăcute, şirete şi lipsite de personalitate tocmai pencă, mi-am dat io seama, exact aşa mă purtam şi io cu ele. Da între mine şi Fiona nu se-ntâmpla nimic, io niciodată nu m-am prins dacă vreo gagică mă place sau nu. Mi se părea că prietena ei, Joanne Dunsmuir, de la cursu de literatură engleză dianu trecut, şi-ar fi tras-o cu mine, da pe mine nu mă interesa gagica asta. Era o pipiţă băgăcioasă din Glasgow, nu chiar din oraş, ci de pe undeva de pialături. Spre deosebire de cei mai mulţi tipi din Edinburgh, care îi consideră vagabonzi, io n-am nimic cu împuţiţii diacolo, pencă şi tata tot din Glasgow e. Da Joanne avea o atitudine autoritară şi plină de fiţe, care-mi displăcea. Genu de gagicuţă care se duce la facultate ca să-şi cautiun tip pe care să-l ţină sub papuc toată viaţa.

Acasă eram un pierde-vară, descreierat şi frivol, mereu în căutarea vreunei distracţii. Mă-mbătam, futeam curve, încercam să mi-o trag cu diverse gagicuţe. Aici eram pe dos. De ce nu? Mie mi se părea firesc. De ce să mai plec dacă şin altă parte o să fac aceleaşi tâmpenii pe care le fac şacasă? De ce să fiu la fel? Motivu meu e căs tânăr, vreau să-nvăţ şi să

evoluez. La facultate sunt un tip foarte serios şi, mai mult decât atât, muncesc mult şi sistematic. Nu pencaş vrea să „mă adaptez“. După părerea mea deja îmi mergea *bine*. Când şedeam sub luminile puternice din bibliotecă, înconjurat de cărţi, într-o linişte deplină, mă simţeam în al nouălea cer. Nimic altceva nu ar fi putut să mă încânte mai tare. Aşa că învăţam mult: nu venisem în Aberdeen să-mi fac prieteni. În anul întâi, în majoritatea weekendurilor mă întorceam în Edinburgh, ca să mă uit la meciuri de fitbal sau ca să mă duc la concerte sau prin cluburi cu prietenii mei, ori cu iubita mea, Hazel, cu care mă vedeam din când în când. Dar îmi făcusem şun prieten bun, Paul Bisset, un gagiu din Aberdeen. Bisto era un tip din Torry, cu părinţii muncitori, cam scund, dar voinic, cu părul blond foarte deschis şi care arăta de parcă ar fi lucrat la o fermă, deşi era de la oraş. Umbla cu golanii din A deen, locuia acasă cu mama lui şi, ca şi mine, învăţa la greu. Alt lucru comun era că amândoi aveam slujbe (el lucra într-o tipografie) şi ştiam cât de naşpa era asta, ne bucuram că suntem la facultate mai mult decât indivizii care veniseră direct din liceu sau de la vreo altă facultate de rahat.

Bisto şi cu mine plănuiam o excursie la Istanbul. Io mereu îmi dorisem să călătoresc. Plecasem din ţară doar de două ori, la Amsterdam, cu prietenii mei, în adolescenţă ca să ne distrăm şi noi umpic şi mai demult în Spania, în vacanţă cu familia. Atunci fusese mişto, doar eu, mama, tata şi Billy, pencă mătuşa mea, Alice, rămăsese să aibă grijă de agitatuăla de Micu Davie. Tata s-a simţit bine, da mama îşi tot făcea griji din pricina lu Davie şi a cheltuit o avere pe telefoanele date acasă. Mie mi-a plăcut la nebunie, a fost cea mai mişto vacanţă a noastră, căci nu era ciudatu ăla cu care să ne fie ruşine mie şi lu Billy.

Când Fiona şi Joanne au auzit despre excursia pe cario plănuiam, s-au autoinvitat şi ele. Mai întâi a fost doar o glumă, da piormă au luat-o-n serios. Chiar şi după ce am făcut schimb de numere de telefon şi ne-am făcut planuri concrete, Bisto şi cu mine tot mai credeam ceva de genu: mda, bine, o să le credem când o să le vedem că pleacă cu noi.

După ultimu curs din ultima zi a semestrului, Fiona, Joanne şi Bisto au vrut să ne matolim la sindicatu studenţilor. M-am băgat şi io, da mai întâi a trebuit să mă văd cu tipu de literatură engleză, Parker. Bulangiul îmi dăduse 6,80 pentru lucrarea mea despre F. Scott Fitzgerald. Nu eram deloc mulţumit de rahatuăsta: era prima oară când luam o notă sub 7 pentru vreun proiect şi eram foarte şucărit. Mi-amintesc că Joanne a zis:

— Eşti dement, Mark, 6,80 e foarte bine!

Bine pe dracu, muncisem pe rupte şi aveam anumite pretenţii. Voiam să absolv cu două specializări în istorie şi literatură sau, mai bine zis, istorie, căci am renunţat anul ăsta la literatură. Făcând analiza unui roman, simţeam că-i smulg sufletul şi nu-mi mai făcea nici o plăcere să-l citesc. N-aveam nici un chef să învăţ aşa ceva. Doar refuzând să mai studiez literatura îmi puteam păstra pasiunea pentru citit. Mă mai bătea gându să-mi schimb şi materia principală de studiu, să trec de la istorie la economie. Da io diobicei fusesem primu din grupă, doar Adu Africanu mai era la nivelu meu, el şi Lu Chen, o gagicuţă chinezoiacă teribil de obsedată de învăţătură. Aşa că am tăiat-o, pregătit să mă iau în gură cu gherţoiu ăla de Parker, un şoricel mucos cu papion, care se credea profesor la Oxford sau ceva de genuăsta. Susţinea în însemnările pe care mi le dăduse că ăsta era cel mai slab eseu al meu şi că interpretasem prost viaţa şi opera lu F. Scott şi personaju Dick Diver din *Blândeţea nopţii*.

Aşa cam ajuns acolo, iar bulangiul şedea în fotoliu lui. Biroul lui mic era burduşit cu cărţi şi cu hârtii. Avea rafturi până-n tavan şi două scări pe care să te poţi urca pânla rafturile de sus, pline cu cărţi vechi şi prăfuite. Toate cărţiliastea, înghesuitiaici, în văgăuna asta tihnită. Mai avea şi-o agendă din aia Rolodex, cu cărţi de vizită, pe care io pretindeam c-o dispreţuiesc, da care în sinea mea mi se părea super-benga. Îl invidiam pe nemernicu ăla că ariun birou aşa mişto, un loc unde te puteai retrage ca să citeşti şi să meditezi. Mi-am dat seama cu uimire căl cunoşteam pe bulnagiu ăsta, da şi pe dalde Frank Begbie, Matty Connell şi Spud Murphy. Parker avea un aer detaşat şi cumva superior, cu ochelarii lui cu ramă din aur pe nas, iar când catadicsea să se uite la tine, avea o expresie iscoditoare de poliţai, de parcai fi făcut ceva nasol. Aşa că mi-am spus punctu de vedere, daiel a rămas impasibil.

— Pierzi din vedere un lucru foarte important, Mark, face el, şi trebuie să mărturisesc că asta m-a surprins.

— Ce lucru? am zis io, aruncând o privire spre o ediţie din *Jane Eyre* care părea foarte veche, de piun raft de lângă fereastră.

— Mai citeşte o dată cartea, analizele critice şi, de asemenea, biografia suplimentară a lui F. Scott, m-a sfătuit el, ridicându-se în picioare când un puţoi a bătut la uşă. Şi acum, te rog să mă scuzi…

Pe când el s-a întors cu spatele la mine şi s-a dus să vadă cine e la uşă, io am profitat de ocazie şi m-am întins după *Jane Eyre*, pe cariam strecurat-o pe furiş în sacu meu. El a invitat înăuntru un doctorand cretin şi m-a concediat cu aceeaşi mişcare largă a mâinii. M-am uşchit plin de spume de

la el din birou, da şi surescitat pencă i-am tras-o escrocului burghez şi i-am şparlit marfa antică şi scumpă. Am ajuns la bar şi le-am povestit Fionei, lui Joanne, lu Bisto şi altora despre discuţia noastră, sărind peste răzbunarea mea îndreptăţită, adică acţiunea de „realocare a resurselor“, aşa cum io şi Sick Boy îi spunem furtului, ca ei să n-o interpreteze greşit.

— Vrea s-o citesc încodată, ticălosu tupeist, m-am văicărit io, ducându-mi berea insipidă la gură.

— O s-o citeşti prin trenuri, traversând Europa, a spus Fiona, cu un zâmbet mişto pe faţă, trăgând cu nădejde un fum dintr-un Marlboro, pe când Joanne a chicotit, întărindu-mi convingerea co să ne tragă ţeapă.

Însă, după ce m-am întors în Edinburgh, Bisto m-a sunat şi mi-a spus că sigur or să vină şi ele, pencă îşi cumpăraseră deja biletele pentru circuitu prin Europa. Io i-am spus că o să cred asta când lioi vedea cu ochii mei.

Şi, să-mi bag pula, în ziua când trebuia să plecăm, era să dau pe spate când am ginit-o prima oară pe Joanne în Waverley Station, în sala diaşteptare. Citea *Viaţa şi vremurile lui Michael K* de J.M. Coetzee, fără doar şi poate pencă autoru câştigase un premiu de rahat, iar oamenilor de genu ei, deşi susţin că gândesc liber, întotdeauna tresă li se zică ce să citească. Ne-am urcat în InterCity-ul mişto, cam stânjeniţi, într-o atmosferă de antipatie reciprocă. Ea probabil că se gândea, ca şi mine, cum pizda măsii o să suportăm să stăm unu lângă altu patru săptămâni. Din fericire Bisto ne aştepta în tren, căci se suise în Aberdeen şi comandase deja mâncare. Am băut o bere sau două fiecare pe drum pânla Newcastle, eu entuziasmat că o s-o văd pe Fiona, iar pe urmă încercând să par nonşalant, când am zărit-o pe peron şi s-a urcat în tren. Joanne a urlat brusc, cu accentul ăla de Glasgow al ei:

— Fiona, suntem aciii!

Fiona arăta superb, frecându-şi concentrată limba pe dinţii ei micuţi şi regulaţi din faţă, pe când îşi punea bagajul pe raft; apoi a venit la noi. Prezenţa şi mişcările ei m-au răvăşit.

— Bună, mi-a zis ea mie, iar io sunt sigur că pielea mi s-a înroşit pâna ajuns ca păru sau ca tricoul echipei de fotbal din Aberdeen pe care-l purta Bisto, cu dungilialea albe şi emblema cu ECWC 1983.

N-am izbutit decât să-mi ridic impasibil halba, de parcaş fi vrut să ţin un toast teatral, pe când toate organele mele erau făcute chisăliţă. Purta o jachetă din piele neagră, cu gulerul răsucit, pe care şi-a dat-o jos şi a rămas într-un tricou cu formaţia Gang of Four, dându-şi părul pe spate. Niciodată nu mi-a plăcut mai mult de cineva.

Eram pe drum: Londra-Paris-Berlin-Istanbul.

Nicăieri nu-i mai mişto decât în Paris. Şedeam într-o cafenea pe trotuar, în Cartierul Latin, bând Pernod cu gheaţă. Era o zăpuşeală ameţitoare şi ne-am matolit repede. În aer plutea o tensiune sexuală jucăuşă. Naiba ştie cum, da niam apucat diun joc, în care ne pasam cuburi de gheaţă direct din gură. Asta a dus la sărutări mai adânci: Joanne şi Fiona, în faţa mea şi alu Bisto, care stăteam cu gurile căscate, pe urmă Joanne cu mine, apoi Bisto şi Fiona, pe când io plângeam în sinea mea, după aia io şi Bisto (ne-am lipit gurile închise şi crispate, într-un gest ostentativ), în aplauzele gagicilor, piormă am făcut o rocadă şi inima mi-a bubuit în piept, când eu şi Fiona ne-am uitat unul la celălalt la un moment dat şi am căzut la înţelegerea *Sunt al tău şi tu eşti a mea*, iar apoi am trecut la acţiune. Pânla urmă ne-am dat seama, când aplauzele s-au preschimbat în mârâieli, că gheaţa se topise şi nu numai ea. Am rămas cu feţele lipite una de alta, ignorând comentariile la mişto şi vulgare ale lui Bisto şi protestele piţigăiate şi manipulative ale lui Joanne. Îi stricasem planurile. Voia să cunoască tipi din altă ţară şi să se înfrupte din plin cu pulă de pe continent, înainte dia pune laba pe vreun handicapat plin de coşuri din facultate, căruia să-i fută crezu toată viaţa. Mai târziu Fiona mi-a povestit că spusese „N-ar fi trebuit să iasă aşa!“. Bisto şi Joanne se simţeau stânjeniţi când ne vedeau aşa hipnotizaţi pe mine şi pe Fiona. Nu erau deloc atraşi unul de celălalt, iar noi le făceam în ciudă, fără să vrem.

Pe dracu.

Îmi plăcea la nebunie să le fac în ciudă! Când ne-am întors la hotel, lângă Gare du Nord, era evident că o să ne culcăm unul cu celălalt. Era o împuţiciune algeriană, da pentru mine era cel mai mare rafinament cu putinţă. A fost de parcă aş fi locuit c-o gagică, da în Europa, şi chiar ăsta era adevăru. Crescusem cu doi fraţi, iar traiul domestic împreună co gagicuţă mă fascina. O priveam, minunându-mă, cum şedea pe pat, pe cuvertura roasă şi destrămată pe alocuri, îmbrăcată cu halatul mare de baie surprinzător de elegant, pe care îl găsisem în cameră. Şi-l dădea jos, se băga în cadă şi se rădea pe picioare. Nu se spăla pur şi simplu pe dinţi, ci mai folosea şi o chestie ce se numeşte aţă dentară, ca aia pentru pescuit. Şedea la masa de toaletă, în faţa oglinzii, şi se farda sau îşi pilea cu nonşalanţă unghiile, cu părul ud înfăşurat într-un prosop.

Ba chiar am ascultat şi sfatul lui Parker şi am citit încă o dată *Blândeţea nopţii*, visând la Mark Philip Renton şi Fiona Jillian Conyers în chip de Dick şi Nicole Diver moderni, un cuplu boem, care călătoreşte prin Europa şi are multe peripeţii interesante, făcând multe comentarii rafinate despre

lume în general. Era un pas imens pentru mine. Viaţa mea sexuală fusese în mare un şir de copulaţii pe ascuns, amare şi teribil de rapide, pe scara blocului, în dormitoarele altora sau sub plăpumi slinoase din apartamente pline de larmă, unde locuiau o mulţime de oameni. Asta mi se părea pură decadenţă, iar bietul Bisto şi Joanne erau nevoiţi să stea în camera de alături, în paturi separate.

La Berlin a fost cam la fel. Berlinul mi s-a părut super-mişto. Era o porţiune meseriaşă, de pe Linia 6, care duce în Friedrichstrasse, unde metroul intra pe sub Waw şi trecea prin vreo două staţii abandonate şi înfricoşătoare din partea comunistă, care fuseseră închise când ţara se despărţise în două, după care ieşea din nou la suprafaţă în partea vestică. Fiona şi cu mine am plecat pe furiş de lângă ceilalţi doi (deseori făceam asta) şi am trecut în Berlinul de Est, io eram disperat să-l vizitez. Era mult mai frumos decât în vest: nu erau reclame care să strice priveliştea clădirilor vechi şi superbe. O masă de prânz enormă, care a costat doar treizeci de penny. O partidă de sex oral în parc, condiment clandestin cu efect sporit de prezenţa din apropiere a paznicilor înarmaţi. A fost cât p-aci să pierdem ultimul tren, căci ajunsesem în Friedrichstrasse şi am încercat să ne întoarcem traversând zidul Berlinului pe la punctul de control, habar n-având că ar fi trebuit să o luăm pe unde veniserăm.

Mai târziu ne-am aşezat la o masă într-o cafenea, la o cafeluţă, pe când zgomotele oraşului – tramvaie, claxoane şi oameni – răsunau frenetic în jurul nostru, dându-ne o stare ciudată, dar mişto, de surescitare tihnită. Ochii Fionei scânteiau plini de fascinaţie.

— Îţi mai aduci aminte cât de luminoasă era sala aia în care se ţinea cursul lui Noel?

— Mda, mereu bătea soarele acolo, iar oblonul era stricat.

— Mi-amintesc odată când era o lumină orbitoare, care-ţi intra în ochi, iar tu ţi-ai dus mâna la faţă în timp ce te contraziceai cu Noel despre cum au apărut capitalul şi piaţa în Europa.

— Ei… mda…

— Îmi doream atât de tare să mă fut cu tine…

Io m-am simţit încântat, dar în acelaşi timp şi plin de disperare de dezvăluirea asta a ei.

— Asta a fost acum şase luni… am fi putut să facem asta de şase luni n pula mea…

Însă ne-am continuat drumu spre est, plini de elan, ameţiţi de vinul ieftin şi de frenezia din grupul nostru. Inima-mi era într-un zbucium neîntrerupt,

iar a Fionei la fel. Ne clădiserăm o lume năucitoare, greu de descris, ca o sărbătoare perpetuă, doar a noastră, trăgându-i în ea pe toate şi pe toţi cei pe care-i vedeam în faţa ochilor, cântând melodia cu Istanbul şi Constantinopol cu un accent american fals, în trenurile care ne plimbau prin Europa.

De ce şi-a luat-o Constantinopolu?
Numa pe gherţoi îi fute grija.

Noaptea, când ne întorceam la hotel, tulburaţi de simpla apropiere dintre noi, ne prăbuşeam fericiţi unul în braţele celuilalt, încheindu-ne sublim ziua într-o explozie de trăiri. Tehnica ei elaborată de a-mi masa spatele, degetele ei iubitoare, care îmi dezmierdau vertebrele rănite, alinându-mi astfel durerea cu care mă gratulase guvernul. Ne-am născocit porecle, Fiona îmi spunea că sunt Puştiul ei Voluptuos din Golf, căci îmi plăcea să mă cufund în baie. Când am trecut graniţa cu Turcia, Bisto şi Joanne în sfârşit au cedat şi au devenit şi ei iubiţi. Da a fost umpic cam macabră chestia pencă nu fuseseră prea atraşi unu de altu, ci s-au trezit împreună prin forţa împrejurărilor.

La Istanbul a fost benga, plin de grupuri de militari handicapaţi cu nasu pe sus şi cu expresii ameninţătoare pe faţă, care patrulau pe stradă, holbându-se de parcă n-ar fi mai fi văzut nici o gagicuţă în toată viaţa lor: era exact ca-n Leith. Io am stat mereu foarte aproape de Fiona. Într-un restaurant am comandat nişte ciudăţenii. Muşchii de cioban la oi s-au sculat pe Bisto când ne-au adus o farfurie cu *koc yumurtasi*, adică coaie de berbec; bulangiul nu ştia dacă să le mănânce sau să le mângâie.

Cel mai palpitant a fost când am traversat Bosforul cu o barcă până la Beşiktaş. Soarele sălbatic şi violent de la prânz se insinuase în rolul principal, asuprindu-ne şi copleşindu-ne printr-o pătură apăsătoare de nori. Tricou se lipise de mine ca o a doua piele. La întoarcere ne-am hotărât să luăm nişte LSD, de care io făcusem rost cu o seară în urmă de la un tip dintr-un club de noapte, doar ca să nu cumpăr heroina pe care mi-a oferit-o şi care mă tenta ca curu. La bordu bărcii, drogu ne-a izbit ca o tonă de cărămizi. Mi-am dat seama că traversam *un continent*, plecam din Asia şi ne duceam în Europa. De îndată ce mi-am dat seama diasta, dimensiunile reduse ale bărcii s-au dilatat, depăşind raza mea vizuală, cario conţinea doar pe Joanne. Nu puteam să-i văd pe Bisto sau pe Fiona, însă ea era lipită de mine, puteam s-o simt, eram ca o fiară cu două capete. Respiraţia ei şi sângele care curgea prin noi, de parcă am fi avut aceleaşi vene, plămâni şi

inimă. Viaţa mea, trecut, prezent şi viitor, părea că se-ntinde într-o panoramă spaţială, deasupra bordului dilatat al bărcii. Dormitoru din Fort se continua în cel din apartamentul pe care ni-l repartizaseră funcţionarii de la primărie şi care se afla lângă un râu similar Bosforului, iar piormă m-am întors la stadionul East Terracing din Easter Road, apoi în camera mea de zi din Montogmery Street, care dădea spre noi peisaje şi străzi fără nume, pe care ştiam încântat co să mă plimb într-o bună zi…

— O să mă plimb sau m-am plimbat într-o viaţă anterioară, i-am şoptit io Fionei care râdea strident, apoi a zis de mai multe ori:

— Fleegle, Bingo, Drooper şi Snork[1].

Mi-amintesc cum i-am povestit că mama ne poreclise pe mine, pe tata, pe Billy şi pe Micu Davie cu numele personajelor din „Banana Splits“ de la teve. *Facem un iureş de distracţie*, ne-am gândit noi la unison, pe când ne uitam acum cu coada ochiului la Joanne, asupra căreia drogul avusese un efect de rahat şi care se văicărea în continuu:

— M-am sictirit diasta, cât mai ţine? Cât mai ţine?

Singura revelaţie a mea, neaşteptată şi copleşitoare, m-a izbit aidoma unei bâte de baseball: *Parker a avut dreptate*, pe când mai multe cărţi, fluturându-şi copertele, asemenea unor păsări, au plutit în faţa ochilor mei, *trompe l'oeil*-uri batjocoritoare, care-şi anunţau victoria.

Acum m-am prins, am recunoscut io în sinea mea, cu braţul în jurul Fionei, pe când Bisto o liniştea pe Joanne, cea apucată de pandalii, iar marea a căpătat culoarea şi consistenţa unui tricou gigantic al clubului de fotbal Hibs, care flutura în vânt. Am înţeles de ce totui de rahat.

Fiona a râs încă o dată, un sunet ciudat mecanic, de parcă s-ar fi blocat un dispozitiv, pe când îi dădeam la o parte părul şi-i şopteam la ureche: „Blândeţea nopţii“, apoi mi-am lipit buzele amorţite diale ei.

LSD-ul îmi completa iubirea, ilegal, plutitor, liber, zdrobind barierele înguste ale minţii mele.

— Cât mai ţine? continua Joanne să bombăne. Nu-mi mai place. Vreau să *înceteze*. Când o să *înceteze*?

Un gagiu cu un păr superb, negru ca cerneala, cu vârfuri galben aprins şi ridicat într-o creastă, aidoma unei stele de mare din Bariera de Coral, a venit la noi. Purta ochelari cu lentile-oglindă, în care l-am văzut pe Monstrul Fiona-şi-Mark cum se reflectă. Avea două capete caraghioase, cu limbile afară, pe un singur corp. Gagiul a arătat spre cheiul care se materializaze brusc lângă puntea acum pustie.

— N-aveţi de gând să coborâţi din barcă, fraţilor?

Îngroziţi, aidoma piraţilor condamnaţi să sară de pe scândură, ne-am împleticit pe picioarele ca de cauciuc, trecând prin pasaju care ne-a dus pe mal.

— Băga-mi-aş… băga-mi-aş… super-mişto drogu ăsta… a bolborosit spre mine Bisto.

— Nu-i rău, am fost io de acord.

— Umiuş de ditricţie… a murmurat Fiona.

— *Cât mai ţiiiine*…? s-a miorlăit Joanne.

Răspunsul era că, asemenea tuturor lucrurilor bune, ţine prea puţin n pizda măsii. Trebuia să ne întoarcem. Bucuria noastră tristă, care ricoşa în pereţii compartimentelor, de-a lungu Europei, pe când ne întorceam la Londra, cântând „Istanbul şi Constantinopol“, „Luminile nordului din vechiul Aberdeen“, „Sunt din Glasgow“. (Cântat cu o surprinzătoare lipsă de inhibiţii, entuziasm şi mult suflet de Joanne, care a explicat că nu exista nici o melodie a orăşelului Paisley.) Mi-aş fi dorit să fie unu şi pentru Leith, ba chiar ar fi mers şunu pentru Edinburgh. Da cea mai mişto a fost versiunea veselă a „Blaydon Races“, interpretată de Fiona.

Depresia scârboasă pe măsură ce trenu siapropia de casă. Fiona la minen braţe, bombele greoaie ale lacrimilor ei care i se rostogoleau pe obraji, în gara Newcastle. Sărutul pe fruntea ei micuţă şi uleioasă. Pura disperare când s-a dat jos din tren şi a vrut să vină cu mine acasă. Da nu puteam s-o duc nici în apartamentul lu Sick Boy şi nici atât în casa alor mei. În schimb i-am zis, pe când bulangiul cu faţa stacojie a fluierat:

— Mai sunt doar două săptămâni pânla facultate! Vin în Newcastle weekendu viitor!

Am mimat din buze „Te iubesc“ unu spre celălalt, aidoma unor peşti de acvariu prin geam, pe când trenul ne despărţea, trântindu-şi uşile, luându-mă de lângă Fiona, fără ca io să pot face nimic în privinţa asta, şi ducându-ne în micile noastre lumi tâmpe şi separate.

— Ah, minunata iubire a tinerilor.

Buza de jos a lui Joanne s-a strâmbat de amărăciune pasiv-agresivă, pe când ne îndreptam către nord, un trio pustiit. Apoi Joanne şi cu mine am coborât în Edinburgh, lăsându-l pe Bisto singur să se întoarcă la oile lui. Pe punctu să-mi iau rămas-bun impasibil de la ea în Waverley, dar ea, părând supărată, mi-a zis:

— Nu vreau să ştie nimeni că Paul şi cu mine niam combinat!

M-am cărat cu un zâmbet neutru pe chip şi cu sacul plin de haine răpciugoase. De fapt nu-i aşa… nu s-a întâmplat chiar aşa, da astai altă

poveste.

Zău? Fii sincer.

Fii sincer n morţii mătii…

Ajunge.

În loc să mă duc în Montgomery Street, am luat un New Musical Express de la un chioşc de ziare. Mereu îmi aducea aminte de Hazel şi mă simţeam vinovat. Piormă am sărit într-un autobuz 22 ca să mă duc la maică-mea şi să-i las rufe ca să le spele. În Monty Street n-aveam maşină de spălat şi, spre deosebire de doamna Curran, n-aveam nici un chef să mă duc la Bendix.

Când am ajuns acasă, eram atât de absorbit de propriile-mi gânduri, încât nu mi-am dat seama imediat că mama plânge. S-a aşezat pe canapea şi şi-a pus capul în mâini. Umerii ei slăbănogi se cutremurau din cauza hohotelor de plâns. Mi-am dat seama. Instantaneu. Dar trebuia s-o întreb.

— Care-i problema, mamă? Ce e?

M-am uitat la Billy, care şedea la masă. Mi-a aruncat o privire exasperată şi mi-a zis:

— Micu Davie a murit în spital. Alaltăieri noapte.

Am simţit cum mă izbeşte un junghi violent la aflarea veştii despre sfârşitul implacabil. Mantra *s-a terminat*, care-mi răsuna în minte. *Un iureş de distracţie. Destulă pentru toată lumea*. Snorky nu mai e în trupa din „Banana Splits“ a mamei, cel care nu vorbeşte. Fleggle hunul, Billy Bingo şi eu, dragul de Drooper, leul calm, dar cam nesociabil, noi încă mai suntem aici. Pe măsură ce trece timpul simt cum emoţiile îmi paralizează. O amorţeală profundă mă cuprinde, aidoma anestezicului de la dentist, şi se împrăştie în trupul meu. Piormă tata iese din bucătărie, iar Billy şi cu mine ne ridicăm privirile, de parcă un profesor niar fi prins făcând vreo boacănă. Ambii noştri părinţi se răsucesc spre mine, apoi spre Billy, piormă iarăşi spre mine. Eu doar încuviinţez din cap, un gest lent consolator, dar n-am nimic să le spun. Niciodată n-am nimic să le spun.

1. Personaje din emisiunea tv de desene animate „The Banana Splits Adventure Hour“.

Văicăreala ca tactică de futut

Le-am ajutat pe mama şi pe surorile mele să se mute în noua lor casă din South Side, pe Rankellior Street şi, în lipsa nesimţitului de Marco Polo (deşi, în pofida defectelor lui serioase, e singuru puţoi de piaici piaceiaşi lungime de undă ca mine), am mai stat şi pe la Janey, în speranţa c-o să-i ofer un oareşce sprijin ei şi copiilor. De asemenea, şi ca s-o evit pe femeia-din-ce-în-ce-mai-crampon, Marianne. Mi-a zis că prietena ei, April, şi un tip pe nume Jim aveau acum o „relaţie stabilă“, privindu-mă cu o expresie plină de speranţă şi cerşind afecţiune, pe când îmi dădea informaţia asta complet nefolositoare. *Relaţie stabilă*. O expresie care sigur mă pune pe fugă unde văd cu ochii n pula mea!

Aşa că în după-amiaza asta plictisitoare şi amorţită de la sfârşitul verii, am aranjat s-o duc pe Janey să se vadă cu unchiu Benny, la Clubul Docherilor. O găsesc afundată în buimăceala ei perpetuă, bând la greu, cu un pahar de vin roşu ieftin pe masă. De parcă aşa s-ar simţi mai aproape de Coke. E trasă la faţă sub părul ei tuns în scări, dar care ar trebui aranjat puţin de un stilist, iar privirea ei e apatică şi absentă, pe când şade îmbrăcată cu pantaloni de trening gri decoloraţi şi un tricou galben, cu imprimeu din plastic, pe care sunt câteva numere de bingo în juru unui slogan care afirmă cu tupeu: *Am dat lovitura la Caister Sands*.

Janey are toate motivele să fie amărâtă. Autorităţile s-au distins la ceea ce britanicii se pricep cel mai bine prin tradiţie: să-i fută pe cei de jos. Au făcut front comun extrem de repede n pizda măsii. Familia a vrut ca Dickson să fie acuzat de crimă, da ei au lăsat-o imediat baltă, iar acum nu-i acuzat nici măcar de omor din culpă! În raportul medicului legist scrie că cea mai probabilă cauză a decesului au fost leziunile grave ale craniului în timpul căderii. Au trecut cu uşurinţă peste rănile de pe faţa lui Coke şi au insistat asupra nivelului alcoolemiei. Aşa că tântălăul o să fie judecat pentru act grav de violenţă şi poate primi o condamnare de cel mult doi ani (iese în douăsprezece luni) dacă e găsit vinovat.

Trăgând cu nonşalanţă din ţigară, Janey îmi dă o veste de super-rahat, îmi spune că Maria a plecat împreună cu Grant la fratele ei, în Nothingham.

— Copiii au fost afectaţi la greu. Grant e zăpăcit, iar Maria a luat-o razna de tot! Spune-ntruna c-o să-l omoare pe Dickson. Am fost nevoită s-o trimit diaici.

Simone pusese ochii pe micuţa asta frumoasă, iar scorpia asta, baba asta cretină a stricat totu…

— O înţeleg, zic eu, suferind atât de mult că nu mai e aici, încât mă simt înjunghiat fix în piept, să-mi bag pula.

— Vii cu mine la tribunal săptămâna viitoare? mă imploră Janey, cu ochii mari şi plini de speranţă.

Obiecţie! Apărarea îl şantajează emoţional pe martor!

Obiecţia este respinsă.

— Bineînţeles.

În momentul ăsta cea mai mare grijă a ei e că o să piardă pensia medicală a lui Coke. M-am interesat la Benny, fratele mai mare alu tata, un boşorog partizan din Sindicatul Muncitorilor din Transporturi. Janey dispare în dormitor şi se întoarce complet schimbată: trăsăturile ei sunt înfrumseţate de farduri, s-a îmbrăcat cu o rochie lungă până la genunchi, neagră cu auriu şi ciorapi fini de culoare închisă, despre care presupun că sunt dresuri, dar mi-i imaginez cu portjartier. Mă dă pe spate când o văd. Nu-mi vine să cred că sfecla asta bătrână mi se pare sexy! Mă simt de parc-aş fi la o întâlnire, pe când ne îndreptăm spre bulibăşeala arhitecturală din prefabricate a anilor ’70 şi în stil victorian care e Clubul Docherilor din Leith, o clădire reprezentativă pentru zona în care se află.

Dacă tata pute a şmecheraş dezgustător prin toţi porii, Benny e la polu opus. Pare cu cincisprezece ani mai tânăr şi nu bea decât apă scoţiană de la robinet. Scopu vieţii lui e să-i reprezinte pe alţii şi-şi ia rolu foarte în serios.

— Condoleanţe, fetiţă, spune el.

După aia, pe când noi bem o halbă de bere Tennent, iar el un pahar cu H2O, ne explică care-i situaţia. Se pare că în statutul Autorităţii Portuare se stipulează că orice pensie este reevaluată când beneficiarul moare şi nu trece automat la ruda cea mai apropiată sau la copii. A fost o schimbare recentă în legislaţie, căci toţi bulangiii se grăbesc să profite acum de îndemnurile guvernului Thatcher de a-şi reduce cheltuielile, mai ales dacă aşa iau bani de la proletariat. Asta înseamnă că Janey se mai alege totuşi cu ceva, dar suma o să fie neglijabilă.

Ea primeşte şi vestea asta nasoală cu stoicism şi îi mulţumeşte cu eleganţă lui Benny cel solemn. Io o duc la ea acasă şi ne punem pe pileală, ea aşezându-se pe canapea şi aruncându-şi pantofii din picioare, iar io pe

fotoliul din faţa ei. După ce terminăm vinul, trecem pe whisky Grouse. În cameră se aşterne o atmosferă apăsătoare şi stătută, pe când afară se lasă întunericul.

Tăcerea lui Janey mă cam tulbură, da mă delectez cu strălucirea caldă a whisky-ului şi cu arsura pe care mi-o lasă în gât şi în piept.

— Nu le spune ca murit, îi sugerez io, doar ca să scot un sunet în vidul ăla sinistru. Ăsta-i sfatu meu, no să afle dacă nu le spune nimeni.

— Dar asta-i fraudă, zice ea, brusc îngrozită, cu ochii puţin holbaţi.

Îşi întinde o mână ca să aprindă o lampă mică de pe masă.

— Ce-i aia fraudă? o întreb eu, încântat de cum se mişcă ea în gogoaşa de lumină maro-aurie, apoi îmi susţin cu convingere punctul de vedere. Hai să lăsăm deoparte legile statului şi să vorbim puţin despre *moralitate* n pula mea. Uite cum bulangii ca Dickson nu păţesc niciodată nimic. *Asta*-i fraudă, ce pizda măsii. A ucis un om şi tot în cârciumaia din subsol a rămas, vânzând halbe de bere, de parcă nimic nu s-ar fi-ntâmplat n morţii măsii!

— Aşa e. Futu-i în gură pe toţi, se răsteşte ea indignată, ridicând paharul la gură şi sorbind din el. Oricum, ce-aş putea să păţesc mai rău diatât? Începe iarăşi să se văicărească. Nu zic că Colin ar fi fost uşă de biserică, Simon, nici prin cap nu-mi trece să zic asta. Adică ar fi putut să fie un soţ mai bun, un tată mai bun… zice ea şi îşi pune un picior peste celălalt, netezindu-şi rochia fincă i se lipise de ciorapii fini.

— Era mult mai de treabă decât taicămiu.

Chestia asta evidentă o ia prin surprindere.

— Da tatăl tău părea cumsecade.

— Ei, nu zău, zic io cu dispreţ în voce, poate cu *tine*. Întotdeauna se purta foarte frumos co femeie cariarată bine, îi explic io, văzând-o cum roşeşte împotriva voinţei ei. Cu familia lui nu se purta prea frumos.

— Cum adică?

Amintindu-mi că văicăreala e o tactică de futut, îmi aţintesc asupra ei o expresie posacă.

— Când eram mic, obişnuia să mă ia cu el şi să mă lase-n maşină co cutie de cola şo pungă cu chipsuri, în vreme ce el se vedea cu tot felu de femei fiţoase. Mesajele noastre secrete, obişnuia el să spună. După ce m-am prins ce făcea, nu m-a mai luat cu el, de fapt nici nu m-a mai băgat în seamă dupaia.

— Doar nu… adică, doar nu i-ar fi făcut aşa ceva unui băieţel…

— Ei, nu zău? Nici nu ţi-ar trece prin cap ce făcea! O să-ţi spun o povestioară care descrie cel mai bine şi cum e el şi relaţia dintre noi. Tata

era aşa un bulangiu, încât odată a returnat un ceas de mână pe care io i-l cumpărasem de Ziua Tatălui. A obţinut o sumă de rahat pe el, da nu asta contează. Ci intenţia lui n pizda măsii. Da nu, nesimţitu s-a dus la Samuel's din St James's Centre cu chitanţa pe cario păstrasem pentru garanţie în caz că-l buşea.

— N-aş fi crezut car face una ca asta…

— O, da, căcănaru s-a dus acolo şi nici măcar n-a vrut să-l schimbe, a insistat că vrea banii înapoi, îi explic io, delectându-mă cu reacţia ei nu doar nedumerită, ci şi ostilă.

Ea îşi duce paharu cu whisky la gură, se scarpină pe genunchi, iar rochia i se ridică într-o parte, dezvăluind o coapsă care, spre încântarea mea, încă mai e musculoasă. Simt junghiu familiar care mă anunţă că mi s-a sculat, pe când mai iau o gură de scotch.

— Şi asta nu-i totu. S-a mai dat şi mare în faţa mea, mă aplec eu, înfigându-mi degetul mare în piept, iar io pe vremea aia aveam cinşpe ani, cinşpe, să mor io, răcnesc eu, cu o expresie traumatizată în ochii holbaţi şi înfipţi într-ai ei… că dupaia s-a dus pe Danube Street la o curvă ca lumea, apoi în Shore la un curry şi câteva beri. Mi-a zis că i-au mai rămas bani pentru o muie co ştoarfă împuţită de pe stradă. „Totimpu mi-e poftă diun futai şi am chef de sex după ce bag la maţ“, a râs el n pula mea, bătându-se pe burta lui fleşcăită. Era o *încercare a bulangiului să siapropie de mine*, clatin io din cap, aducându-mi aminte. Mă gândesc la martira aia cu care s-a însurat şi ce-om fi făcut noi să merităm una ca asta!

— Da tu nu eşti ca el, spune Janey pe un ton optimist, pe când îşi pune iarăşi un picior peste altu, iar io o văd din ce în ce mai mult pe fii-sa în ea şi mă gândesc: *Cum pizda măsii o fi reuşit Coke să şi-o tragă cu asta*? Tu semeni cu mama ta. Io femeie atât de mişto. Şi surorile tale la fel.

— Şi-i mulţumesc lu Dumnezeu pentru asta în fiecare zi, îi spun io şi arunc o privire spre ceasul încastrat în lemn de stejar, de pe măsuţa lipită de perete. Bine, ar cam trebui s-o şterg.

Asta pare s-o înspăimânte pe Janey, căci se cuprinde cu braţele şi aruncă o privire prin apartamentu rece şi pustiu ca un mormânt. Ochii i se măresc, iar gura i se crispează rugătoare.

— Nu pleca, şopteşte Janey.

— N-am diales, mă trezesc eu că spun pe acelaşi ton implorator.

— Nu posă rămân singură, Simon. Nu în clipa asta.

Îmi ridic sprâncenele, mă împing în mâini de pe fotoliu şi mă duc la ea. Străpungându-i cu privirea ochii amărâţi, o iau de mână, ea se ridică în

picioare, iar io o duc în dormitor. Mă opresc lângă pat şi şoptesc:

— Eşti sigură că vrei?

— Da, zice ea pe o voce moale, sărutându-mă pe buze, iar respiraţia îi miroase a alcool şi a tutun. Apoi se întoarce cu spatele, dar îmi spune pe o voce răguşită: Desfă-mă.

Văd cum fermoarul se deschide sub mâna mea, despicând rochia negru cu auriu în două. Ea o lasă să cadă şi face un pas, abandonând-o pe podea, apoi se aşază pe pat şi-şi arcuieşte trupul ca să-şi scoată dresul şi chiloţii, arătându-mi preţ de o clipă flocii, după care se bagă sub pătură.

Io îmi dau jos ţoalele şi mă duc lângă ea. Alunec uşurel în braţele ei. Trupul ei e cald şi mult mai ferm decât aş fi crezut că ar putea să aibă o femeie de *cel puţin* treizeci şi cinci de ani. Tremură, iar dinţii îi clănţăne, da pula mea e super-tare şi ştiu co să i-o trag toată noaptea şi că regretele şi Coke o să dispară până dimineaţă.

Rugul funerar

În oglinda kitschoasă furată din cârciumă se vede bucătăria din spatele nostru, în toată scârboşenia ei. Îmi place la nebunie să fac caterincă de puroiuăla de bere cu McEwan pe etichetă. Nu-i de mirare că mereu rânjeşte şi ţine toasturi: convinge lumea să *dea banu* ca să-i bea pişatu ăla insipid şi otrăvitor. Încun rateu cu cravata aia neagră împuţită: trag de ea pentru a zecea oară.

— Rahat!

Sick Boy vine lângă mine ca să mă ajute. Nimereşte din prima cravata.

— Haide, haide, mă consolează el, făcându-mă să mă simt ca un căcăcios cu muci la nas. Ar trebui să mănânci ceva la micu dejun.

Să mănânc în groapa asta de lături? Nici vorbă.

— O să halesc ceva la mama. Aici nu-i nimic de mâncare.

— Am făcut lasagna.

Arată spre cuptor.

— E de căcat, am gustat umpic aseară. Am fost nevoit să mănânc ceva după ce o bere cu doi gagii din Gillsland s-a transformat într-o băută cu iarbă.

Sick Boy îşi pune mâinile în şold.

— E reţeta lu mama, bulangiu tupeist ce eşti, se preface el că urlă ca să mă mai înveselească umpic.

— Am mâncat lasagna făcută de mama ta, iar căcatuăla, fac io semn din cap spre cuptor, n-are nimic dia face cu ea. E clar că n-ai respectat reţeta, în primu rând lasagna n-ar trebui să aibă bucăţi de ton.

— Am pus ciam găsit. *Doar dacă* tiai mai duce din când în când prin supermarket, ţi-aş da voie să critici talentul culinar al celorlalţi.

Ce nesimţit tupeist. I-aş zice vreo două de dulce: chirie şi bani. Da să-mi bag pula daco să mă cert cu puţoiuăsta acum.

— Gata, mă car.

Întind o mână şi-mi iau geaca din cuiu înfipt în uşă.

— Bine, ne vedem la crematoriu la două, face el, după care vine şi mă îmbrăţişează pe neaşteptate. Te simţi bine?

— Binenţeles, dementule, îi zic io.

Îmi dă drumu, da îşi lasă mâinile pe umerii mei.

— O să te izbească durerea, ştii? declară el, lăsându-şi o mână să cadă pe lângă corp. Da poţi să faci pe scoţianu stoic cât vrei. Totuşi îţi dau un sfat: modul în care jelesc italienii e cel mai bun. Deschide-te. Simte suferinţa. Vorbeşte despre ea.

Îşi întinde cealaltă mână şi-mi trage câteva palme *oarecum* blânde şi pline de afecţiune în coaste.

— Mda, bine, zic io şi piormă ies pe uşă.

Mă uit la ceas şi o iau pe Walk. Soarele a ieşit la joacă pânla Pilrig, unde niscaiva nori imenşi şi jegoşi îşi fac apariţia ca să-l dea afarăn şuturi. Ajung pe Junction Street la ţanc să scap dio ploaie torenţială de vară care începe.

Mama şi tata sunt ca nişte zombi. Concret. Au ochii sticloşi şi se tot lovesc de mobilă. Nu posă cred că sunt încă zguduiţi de decesul unei persoane a cărei moarte le-a fost anunţată încă din ziua în care s-a născut de către toţi experţii din Marea Britanie. Oare n-au înţeles ce înseamnă „durată de viaţă scurtă“? Oare au crezut că, dacă îi scot lichidul din plămâni Micului Davie, o să-l ţină în viaţă la nesfârşit?

Acum nu mai ascultă crispaţi respiraţia lui, nu mai e bum-bum-bum-ul şi poc-poc-poc-ul toaletei bronşice, după care Micu Davie adormea extenuat, pe când plămânii lui scârţâiţi se umpleau cu aer. Între timp, noi toţi aşteptam tulburaţi şi îngroziţi să-l apuce din nou. Toate astea au dispărut. De ce nu se simt deloc uşuraţi?

Au dispărut pentru *totdeauna*.

Plec de lângai mei, care se cramponează cu pumnii încordaţi de masa şi blatul de lucru din bucătăria mică, înghesuită şi insipidă, de unde pare că n-o să mai iasă niciodată. Camera de zi e plină de fum de ţigară. Billy şi gagica lui fumează ca şerpii, Micu Davie nu mai e, aşa că ei nu mai sunt nevoiţi să stea la fereastra din dormitor şi să sufle fumu afară. Acum putem să ne distrugem *cu toţii* plămânii. Ochii mă ustură şi-mi lăcrimează, au nevoie de câteva secunde ca să-l vadă pe Billy cum îmi aruncă o privire gen „uşchit de rahat“, care mă face să fiu foarte atent cum mă port. Mă simt de parcaş fi regresat vreo zece ani.

Eşti mai tare ca mine, Băiatule Tabagist.

Sharon e futabilă, în stilu ăla vulgar al unei vânzătoare dintr-un magazin cu ţoale scumpe. Are ţâţe, cur, păru blond şi frumos aranjat şi o talie subţire care îi înnebuneşte pe bărbaţi, totu în afară de cracii care sunt cam scurţi şi cam butucănoşi. Şiretenia estimativă din ochii ei mă face să presupun că ar

merita s-o vrăjesc când nu s-o mai găsi în prezenţa tâmpă alu Billy. Acum ea bate câmpii desprio gagicuţă pe nume Elspeth, iar io aş vrea s-aud mai multe pencăi probabil sora drăguţă alu Begbie (şi slavă Domnului că nu seamănă deloc cu el), da fumu şi atitudinea răutăcioasă alu Billy mă cam sufocă, întrucât alungă tot oxigenu preţios. Îmi vine-n minte un citat din gagiul ăla, Schopenhauer şi anume: aproape toată suferinţa noastră e provocată de relaţiile cu alţi oameni.

Nu-ţi dai seama, Băiatule Tabagist, ce forţă distructivă are fumul tău malefic, deşi încerci să-l ascunzi în plămânii şubrezi ai fratelui tău mai mic?

Şterpelesc revista de muzică pe cariam lăsat-o ieri pe măsuţa de lângă perete. Rânjetu ironic alu Mark E îmi aminteşte de caseta cu Fall din dormitoru meu, pe cariam făcut-o pentru Hazel, căci sigur o să vină şi ea la înmormântare. Iau hotărârea s-o iau la mine şi sunt pe punctu s-o şterg în bârloguăla vechi şi mucegăit al muzicii şi masturbării, când telefonu izbucneşte într-un ţârâit strident, zgândărind nervii încordaţi, aidoma coardelor de pian, ai tuturor. Nu siopreşte, da nimeni nu se mişcă.

Mein bruder Wilhelm, regele privirilor ameninţătoare şi pline de reproşuri:

— Răspunde cineva la telefonu ăla, ce pizda măsii?

Îţi înţeleg dilema, Băiatule Tabagist. Dacă ai răspunde la telefon, asta ar însemna să vorbeşti în receptor, lipsindu-te astfel de câteva secunde preţioase în care ai inhala nicotina după care tânjeşti cu atâta disperare!

— Sunt sigur c-o s-o facă cineva, declar io, rânjindu-i lui Sharon. Adică într-o bună zi, adaug şi sunt răsplătit cu un zâmbet foarte firav.

— Nu fi obraznic, ce pula mea, mă ameninţă Billy, nu tocmai azi!

Handicapatu ăstai tupeist la greu, iar io presupun că şi-a amintit cum îl masturbam pe Micu Davie. Ar fi cam greu să le explic c-am făcut asta doar pentru binele bietului puţoi, că io să mor dacam simţit cea mai mică plăcere. Posă faci un lucru cu cele mai bune intenţii, da mereu o să se găsească unii găozari care or să interpreteze greşit, după mintea lor defectă. Da io ştiu în ce toane e Bilbo şi, sincer să fiu, mă cam cac pe mine de frică.

— Nu pe mine mă caută, protestez io.

Aud cum cineva ridică receptorul, apoi pe mama cum rosteşte câteva cuvinte şi piormă vine la noi ca să-ngroaşe fumul dens cu B&H-ul ei. Stăm înghesuiţi în camera asta prăpădită şi parcă ne-am juca de-a v-aţi ascunselea.

— Mark, e pentru tine.

Billy îşi mijeşte ochii: enervat şi, în acelaşi timp, mulţumit că a avut dreptate. Ultimu sentiment câştigă şi, după ce se holbează la mine preţ dio clipă, amândoi izbucnim în râs: hohote stridente care spulberă tensiunea. Nu-mi place bulangiul ăsta belicos, niciodată nu mi-a plăcut, da, spre ruşinea mea, uneori mă simt obligat să-mi aduc aminte căntrun fel îl mai şi iubesc. Însă în familia Renton de îndată ce unu trece de partea ta, altu ţi-o trage de nu te vezi.

— De ce dracu vă hliziţi? urlă mama. Mie nu mi se pare nimic amuzant n pizda măsii!

Limbajuăsta al tău o să te trimităn iad, Mater. Tiaşteaptă mai multe Tatăl Nostru pe cario să te pună un cretin în sutană să le zici dupaia!

Îmi ridic palmele, semnalând că mă predau.

Mă duc să vorbesc la telefon şi traversez holu, unde tot timpui curent, ca să ajung la telefonu prins pe perete.

— Alo?

— Mark, tu ieşti?

— Da. Fi?

— Ce mai faci, scumpule?

— Binişor, da mă simt şi mai bine pencă îţi aud vocea.

— Auzi, Mark, sunt la Waverley. Vreau să vin cu tine la înmormântarea fratelui tău.

Prima reacţie: euforie. A doua: nelinişte pencă se prevede o potenţială situaţie socială jenantă. *Caseta lui Hazel cu Mark E. N-am ce face.*

— Minunat, ăăă… mersi, e nemaipomenit, fac io, cotrobăind în serarul din etajera şubredă din lemn de sub telefon.

Iun toc gol de ochelari, pe care mama îl foloseşte pentru ochelarii ei vechi pentru citit. E la fix pentru echipamentu pe care mi l-a dat Sick Boy. Îl pun în buzunaru de la geacă.

— Iau un taxi, scumpule. Unde ne vedem?

— Roagă-l pe taximetrist să te ducă la o cârciumă de pe Leith Walk, care se cheamă Tommy Younger’s.

— Bine. Ne vedem acolo în zece minute.

Mama evident că a ascultat ce spuneam, pencă iese pe hol, cu o ţinută de puşcaş. Corpul ei slăbănog tremură, iar ţigara îi zvâcneşte în mână.

— Nu te vezi cu nimeni în nici o cârciumă! Am chemat maşina! Plecăm diaici! Plecăm cu toţii *împreună*!

— Mă întâlnesc cu, ăăă, iubita mea de la universitate.

— Iubită? icneşte ea, pe când tata vine în spatele ei. Nu niai zis de nici o iubită, protestează mama, după care îşi mijeşte ochii. Da oricum nu niai fi spus, Mark, fincă tu totimpu ai secrete, fir-ai tu să fii!

— Cathy… încearcă tata s-o calmeze, punându-i o mână pe umăr.

Îşi smuceşte capu spre el, cu ochii scăpărându-i de furie.

— Aşa e, Davie! Ţi-aminteşti de fătuca aia pe cariam auzit-o cum îl salută în scara blocului? N-avea de gânso invite înăuntru!

Era o borâtă… o lipitoare împuţită de căcat, care m-a urmărit până acasă după ciam pipăit-o în magazie… ei au invitat-o în casă şi s-au fâţâit în juru ei, insistând să rămână şi să bea cafea n morţii măsii în bucătărie, iar iomi doream să mor, mor, mor… sau mai bine zis ei să moară, huliganilor ce sunteţi…

Simt cum urechile şi gâtu mi se înroşesc când îmi aduc aminte de faza aia, iar Billy iese din cameră, brusc interesat de ce se-ntâmplă.

— Ceie?

— Nimic important, zice tata, iar io tac, pe când un rânjet ca o rană de secure îi despică mutra lu Billy.

— Ado aici, mă roagă mama, scuturându-şi scrumul de pe mâneca puloverului ei galben aprins, avem loc în maşină.

— No, ăăă, ne vedem acolo. Crecă s-ar simţi cam nasol cu toată familia, pencă nu cunoaşte pe nimeni, gen, le explic io, pe când Sharon vine lângă Billy, încruntându-şi o sprânceană epilată.

— Adică *tu* tiai simţi nasol! mă acuză mama. *Încă* îi e ruşine cu noi, cu familia lui! Se răsuceşte spre ceilalţi, cerându-le ajutoru. Ei bine, *el* acum nu mai e, *el* nu ne mai face de ruşine… sufleţeluăla care n-a omorât niciodată nimăcar vrio muscă… îngeraşu…

Şi mă fulgeră iarăşi cu privirea.

— Cathy… zice taicămiu, tot cu voce împăciuitoare, lasă-l să plece.

— No, zice ea, cu ochii bulbucaţi ca ai unui peşte. De ce sănuşi aducă gagica aici? Gagica asta pe care n-o cunoaşte nimeni! Nimăcar n-a pomenit deia! Ca diobicei numa secrete! Ie ruşine! mă acuză ea. Ie ruşine cu propria-i familie!

Billy Boy scoate niscaiva fum pe gură, iar dupaia îmi arunco privire fioroasă de căcat.

— E reciproc n pula mea, asta vă pot ziciacum.

Forţa cu care inhalezi fumu e impresionantă, Băiatule Tabagist. Mult mai mult decât remarcele tale obscure.

Mama se uită în tavan.

— Doamne Dumnezeule… ciam făcut…?

— Nuncepiacum cu asta, nu tocma azi, o ameninţă tata pe un ton implorator. Haideţi, măi. Liniştiţi-vă cu toţii. Aveţi umpic de respect pentru copilaşuăla. Mark, du-te şi întâlneşte-te cu gagicuţa, cu… se poticneşte înainte dia rosti acel cuvânt, de parcar fi o îmbucătură dintr-o mâncare exotică în care nu prea are încredere, iubita asta a ta, da să nu întârzii la cimitir. Şo să stai în primu rând, lângă mine, mama ta, fratele tău şi Sharon. Ai priceput?

Toată tevatura asta cu unde tresă stai n pula mea…

Încuviinţez uşor din cap, dar imediat îmi dau seama că asta nu-i de ajuns pentru el.

— Am zis *ai priceput*?

Bănuiala mi se confirmă.

— Da, nu-ţi face griji, îi zic io, ieşind pe holu blocului şi scăpând de ceaţa arhaică şi puturoasă de pe scară, o iau pe stradă şi dupaia pe Junction Street.

Un taxi fomist se hârâie pe stradă, iar io îi fac semn cu mâna, apoi o tai spre cârciuma TY de pe Walk.

În cârciuma ca o peşteră, îi salut printr-o uşoară înclinare a capului pe Willie Farrell şi Kenny Thompson, doi tipi mai în vârstă pe care-i ştiu vag. E groaznic cât de reprezentativi sunt ăştia doi pentru gagiii din Leith: trec de la un bar la altu până când ajung să se aciuieze în vreo crâşmă unde îmbătrânesc. Acolo o să-i vezi şi peste douăjde ani. Din fericire, Fiona soseşte doar la vreo două minute după mine, iar, când o văd cum arată, mă simt în al nouălea cer.

— Mark… mă bucur să te văd, iubitule, zice ea, apoi îşi mângâie cu limba dinţii ăia ai ei albi ca perlele.

E fermecătoare n pula mea.

Newcastle Station… Waverley… îmi bag pula…

Ne îmbrăţişăm, iar io nu liarunc nici o privire lu Willie şi lu Kenny, iar Fiona crede căs aşa de ţeapăn din cauza morţii lu fratimiu. Niaşezăm într-un colţ cu câtio bere-n faţă. Ioi povestesc cât de greu mă descurc cu familia mea. Ea zice căi un moment nasol pentru toată lumea. Io sunt de acord. Iau hotărârea ca pur şi simplu să uit de tot căcatuăsta naşpa, slăbiciunea asta idioată. Poartă-te ca şi cum nu s-ar fintâmplat nimic, ce pizda măsii. Pencă acum suntem doar noi doi, aşa o să fie şi în viitor, iar restu sunt doar o grămadă diaiureli neînsemnate ca curu.

Ne dăm pe gât berile, iar io plătesc nota. Acum e bine. Îmi umplu simţurile de ea: o ating, o privesc, o sărut, o îmbrăţişez, da când încerc să spun ceva, limba mi se încleiază şi-mi vin în minte doar clişee.

— E OK, Mark, zice Fiona şi mă ia în braţe, pe când o minge de acid gastric regurgitat mă sufocă, dar mă forţez s-o înghit.

Simt cum mărului Adam mi se umflă, când îi cuprind faţa cu palmele mele reci.

— Mă *bucur atât de mult* să te văd, zău.

— Ah, Vanilie Dulce, spune ea, pe când ne ridicăm în picioare, iar io sunt cam paranoic ca nu cumva bulangiii de la bar să audă ce poreclă mi-a pus (pencă arăt ca îngheţata de vanilie cu zmeură deasupra), apoi ieşim pe Walk.

Fac cu mâna unui taxi care vine spre noi şi care ne duce la crematoriu.

Oamenii intră în capela pentru înmormântări, da n-am întârziat, ci am ajuns imediat după dric şi coşciug, aşa că se dau la o parte ca să trecem. Mai sunt unii corbi cărora le place la nebunie partea asta a ritualului, da cei mai mulţi sunt răvăşiţi pe sub hainele lor negre prost croite, aşteptând nervoşi băutura de dupaia. Şi mama şi tata par teribil de uşuraţi când mă zăresc, iar noi niaşezăm pe locurile care ne-au fost rezervate, în faţa rudelor din Glasgow şi din Midlothian şi a mai multor prieteni şi vecini. Un prostănac căruia-i curg balele nu-şi poate face o droaie de amici sănătoşi la cap, da nimănui nu-i place să vadă un tânăr mort, aşa că au venit destui oameni. Îmi văd şi prietenii: Begbie, Matty, Spud, Sick Boy, Tommy, Keezbo, Premiu Doi, Sully, Gav, Dawsy, Stevie, Mony, Moysie, Saybo şi Nelly, lângă Davie Mitchell, Tânăru Bobby şi Les de la Gillsland. Swanney nu-i acolo. O ginesc pe Hazel, e cu Alison, Lesley, Nicky Hanlon şi Julie Mathieson, încă una cu care făceam schimb de muzică, caria făcut un copil cun gagiu şi cariarată ca doi ochi mari piun băţ. Sunt bunici, unchi şi mătuşi, nişte rude mai în vârstă de care nu-mi aduc aminte prea bine, toţi într-o senilitate posacă şi amorfă. Din când în când o pereche de ochi fioroşi de piun cap alb durduliu sau schilod îmi mai amintesc de identităţile lor precedente, de *oameni reali*, da Schopenhauer a avut dreptate: viaţa trebuie să fie o dezamăgire, implacabilul drum împleticit spre dezastrul final.

Slujba iun căcat pe bandă rulantă: pocăitu dement vorbeşte cu jumade gură despre căile misterioase, iar iol ginesc cum se uită la ceas de vreo două ori. Apoi îmi aţintesc privirea pe coşciugul închis; cu tot cu îngrijirile medicale şi eforturile disperate ale părinţilor mei, Micu Davie s-a zbătut atât de tare, încât au fost nevoiţi să-i rupă braţele şi coloana vertebrală în

două locuri pentru a-l putea vârî acolo. Nu-i de mirare că taicămiu a refuzat slujba cu coşciugul deschis, pe care maicămea şi-ar fi dorit-o.

Da se întâmplă ceva ciudat. La ieşirea din capelă, când mergem spre maşini prin burniţă, după ce m-am tot izbit cu corpu meu slăbănog şi rece de ceilalţi participanţi la înmormântare, tata mă sărută pe obraz. N-a mai făcut aşa ceva din şcoala primară. Mirosul de loţiune după ras şi bărbia lui mare şi aspră lipită de pielea mea mă infantilizează. Piormă, când ne suim în maşină şo luăm pe Ferry Road spre recepţia de la hotelul Ken Chanan, mama mă strânge tare de mână şi spune de sub masca opacă de lacrimi:

— Acum tu eşti copilaşu meu.

Io crecă vorbeştiaşa din cauza suferinţei, da cumva mă gândesc: *Femeia asta e nebună de legat, să-mi bag pula*, pe când în mine se ducio bătălie între resentiment şi duioşie.

La hotel, pe când beau un whisky şi mănânc un rulou cu cârnaţi care mă ustură la maţe, Hazel vine la mine şi la Fiona. Mi se pare că sar scântei între ele, da de data asta sunt prea pleoştit ca să mă simt ruşinat.

— Bună, Haze. O sărut plin de castitate pe obraz. Mulţumesc că ai venit. Păi, ea e Fiona, apoi adaug cu o politeţe grosolană: Fiona Conyers, Hazel McLeod.

Hazel îi strânge mâna Fionei.

— Sunt prietenă cu Mark, zice ea.

Dialogul lor e plin de demnitate, aproape înduioşător, iar io simt cum mă emoţionez. Iau o sorbitură zdravănă de whisky pentru a-mi înăbuşi emoţia.

Fiona a spus ce zice lumea de obicei într-o astfel de situaţie: mă bucur să te cunosc, da păcat că într-o asemenea împrejurare. Împrejurare. Io am în buzunar caseta cu Fall alu Hazel, pe care am mixat melodiile mele preferate din *Slates*, *Enduction Hour* şi *Room to Live* şi pe care plănuiam să i-o dau. Da nu mi se pare OK să i-o dau cu Fiona de faţă. Schopenhauer a spus că relaţiile dintre bărbaţi sunt caracterizate de o indiferenţă firească, iar cele dintre femei de duşmănie. Da repet, a fost un puţoi foarte cinic.

Casetele lu Hazel.

Hazel şi cu mine suntem prieteni din şcoală. Din clasa a opta. Ascultam muzică împreună: Velvets, Bowie, T. Rex, Roxy, Iggy şi the Stooges, Pistols, Clash, Stranglers, Jam, Bunnymen, Joy Division, Gang of Four, Simple Minds, Marvin Gaye, Sister Sledge, Wire, Virgin Prunes, Smokey Robinson, Aretha Franklin, Dusty Springfield, *nu* Beatles, Stones, Slade, Springsteen, U2, OMD, Flock of Seagulls, Hall and Oates, împreună, fiecare în dormitoru lui. O plăceam, da mă atrăgeau alte fete: mai târfuliţe,

cred. Alea cu râsul strident, care spuneau „şterge-o, băiete“ sau „mă deranjezi“ când mă dădeam la ele. Cele care mă măsurau din cap până-n picioare cu privirea şi răspundeau „poate“ când le întrebam „ieşi cu mine, ce zici?“ de parcă liai fi provocat la un duel. Da, chiar dacă nevoia mea de sex era stringentă, io n-am vrut niciodată doar să-mi bag pula într-o gagică. Mereu am căutat ceva mai complex: poate un zbucium mai mare sau poate chiar iubire, cine dracu ştie?

Prietenii mei au refuzat să creadă că Hazel şi cu mine nu ne futem. Ea arată bine, în stilu ăla depresiv. Gotică în sinea ei, dacă faci abstracţie că se îmbrăca totuşi pur disco: culorile alea pastelate ridicole din Top Shop în timpu săptămânii, iar în weekend spărgea toţi banii în Etam. Piormă, odată când îi pusesem un album cu Stranglers, *Black and White*, am început să ne bulănim. Crecă io am avut iniţiativa, poate că mă săturasem de bănuielile ălorlalţi bulangii, sau poate că nu-mi aduc io biniaminte, aşa cum deseori mi se întâmplă. Poate că m-au inspirat versurile lu Stranglers. Da, indiferent ciniar fi început, niam oprit când io am vrut să merg mai departe. A făcut ceva ce crecă se cheamă atac de panică, iar violenţa lui m-a zguduit. A intrat în convulsii, o vreme n-a putut să respire şi s-a înroşit la faţă. A fost ceva de genu unei crize de astm, din alea de care făcea Spud pe vremuri, sau Micu Davie când se zbătea…

Toaletă bronşică… bum-bum-bum, ca pumnii istovitori, traşi din tot corpu în sacii din sala de forţă din Leith Victoria…

Când eram adolescenţi, am mai încercat de câteva ori, într-un mod ciudat, după ce Hazel mă aţâţa. Da a fost mereu la fel. Încremenea, apoi avea o reacţie violentă, era de parcar fi fost alergică la sex. Nici măcar nu voia să mi-o sugă ca lumea, deşi o mai făcea uneori, concentrându-se pe pula mea, aidoma unui om de ştiinţă care face un experiment. Odată, după ce mi-am dat drumu, sperma i-a intrat în ureche şi i-a căzut pe părul dat într-o parte. A atins pasta vâscoasă şi a spus:

— E oribil, atâta mizerie…

Şi au apucat-o iarăşi convulsiile, după care s-a dus să se spele pe faţă. Când s-a întors, avea păru ud, se spălase pe cap. Mi-amintesc cât de mult o doream atunci, voiam să i-o trag la greu, cum stătea acolo în picioare, cu păru ud. Şi abia ejaculasem.

Da nici vorbă diaşa ceva.

Când până la urmă ne-am tras-o, a fost cam sinistru, da asta-i altă poveste. Acum ne vedem foarte rar, piormă ajungem să ne-ntâlnim sub pretextul că mergem la vreun concert sau să ascultăm muzică şi facem sex

nasol. Sex foarte nasol. Amândoi ne gândim că n-o s-o mai facem niciodată, da unu dintre noi, diobicei ea, pune mâna pe telefon.

Stevie Hutchinson şi gagică-sa vorbesc cu mama şi cu tata. Vine la mine cu mersuăla târşit al lui, lăsându-şi greutatea ba piun picior, ba pe celălalt şi-mi puniun braţ pe umăr.

— Cum îţi e, frate?

— Binişor, Hutchy, da, tresă trec pestiasta, nu? Da tu ce mai faci?

— Nasol ca curu, face el, cu ochii scăpărându-i. M-au expediat de la Ferranti. Am trimis un CV la Marconi, în Essex. E ca dracu acolo. Oricum, mi-ar plăcea să încerc puţin şi pe la Londra. Poate îmi găsesc vreo trupă piacolo. Îi aruncă o privire gagicii lui, Chip Sandra, care vorbeşte cu Keezbo. E cam handicapată, nu-i de nasu lu Stevie, iar io crecăi vina ei că vechea noastră trupă, Călugăriţa Rasă-n Cap s-a destrămat. N-are chef să vină cu mine, zice el cu un zâmbet zbârcit. În sfârşit, mă gândesc io, îmi face el cu ochiu.

Îi zâmbesc şi io. *În sfârşit, da*.

— Ce mai faci, Stephen? face Chip Sandra, simţind ceva putred în atmosferă.

— Vorbim despre muzică, ştii cum suntem. Stevie îmi face iarăşi cu ochiu, apoi se răsuceşte spre ea. Hai să ne luăm ceva de băut, spune el şi o duce la bar, ţinându-şi două degete în V pe spatele ei, ca io să le văd.

Lu Chip Sandra i se spune în feluăsta pencă halea cartofi prăjiţi în timp ce se futea în picioare cu Matty, pe alee la Goods Yard. Asta a fost acu un secol. Cam jenant pentru Matty ca o gagică să mănânce cartofi prăjiţi în timp ce i-o tragi, iar ea e lipită de perete. Şi mai naşpa când pe lângă tine trec diverşi tipi. Io am avut tupeu să-i cer Sandrei un cartof prăjit, iar ea mi-a întins pachetu ca să iau unu. Matty zbiera:

— Cară-te, Renton!

Io nu ştiam că toţi – Begbie, Nelly, Saybo, Dawsy, Gav şi încă câţiva – făcuseră coadă în spatele meu ca să ia şi ei cartofi prăjiţi, pe când Matty dădea din curu lui gol, vizibil în întuneric. Mi-amintesc că Saybo mi-a zis, lingându-şi sosu maro de pe buze, pe când ieşeam pe Walk:

— Cel mai mişto futai în grup de caria avut parte vaca aia, bulangiule!

Franco şi gagica aia pe cario fute, June Chisholm, vin la noi iar ea vorbeşte cu Hazel. Cerşetoru îmi tragiunan coaste cu pumnu lui gras, mâine dimineaţă o să am o vânătaie, deşi iun gest diafecţiune din partea lui.

— Dăl pe gât, măi. Îmi dă un whisky mare. Văcă rezişti bine, frate, nu?

— Mda, îi zic io şi sorb din pahar.

Taicămiu mi-aruncă o privire de parcă mi-ar spune „Cam naşpa cu fetele astea două, moşule“. Da dezaprobarea lui e împănată co zdravănă uşurare, pencă iomi dau seama căn ochii lui, dintr-un potenţial poponar, m-am transformat într-un afemeiat şmecher.

Franco se uită la Fiona, piormă se răsuceşte spre mine.

— Fă prezentările, puţoi nesimţit ce eşti.

— Fiona, el e prietenul meu, Frank Begbie. Franco.

Sau Milogu. Cerşetoru. Ori Generalu. Sau mai bine Puţică Bătăuşu Psihopat. Io am fost sacu slăbănog de box caria încasat pumnii ăia zdraveni în Leith Vic. Bum-bum-bum…

— Bună, Frank.

Vrea să-i strângă mâna, da primeştiun sărut sofisticat piobraz. Bulangiul mai poate din când în când să-ţi mai facă şi câtio surpriză plăcută (non-violentă). Bravo, Cerşetorule.

— Mark mi-a povestit multe despre tine.

Scânteia de paranoia a sonatului îşi faciapariţia în ochii lui.

— Zău?

Privirea lui îmi pătrunde până-n suflet, sau, mai bine zis, în cia mai rămas din el.

— Vorbeşte foarte frumos despre tine, aş putea să adaug, zice Fiona, co eleganţă nonşalantă.

Mutra lu Begbie se destinde şi se strâmbă într-un zâmbet firav. Să-mi bag pula, a izbutit să-l vrăjească până şi pe bulangiul ăsta. El îşi puniun braţ pe umerii mei.

— Păi, suntem prieteni foarte buni, nu, Mark? Îl ştiu din şcoala primară, ce pizda măsii. De la cinci ani.

Io zâmbesc cam crispat, iau o sorbitură zdravănă de whisky şi simt cum mă arde pe gât.

— Omuăsta iunu dintre cei mai mişto tipi, zic io iar pe moment o şi cred.

Pencă acum mi-o permit, îi ard una cu nădejden piept.

Begbie nici măcar nu clipeşte. E în elementu lui, îi priesc înmormântările, aşa cum se-ntâmplă co droaie de psihopaţi. Presupun că dacă scopu vieţii tale e să omori sau să aduci disperare în viaţa oamenilor, când eşti într-o situaţie din asta, probabil că te simţi satisfăcut de succesu tău, munca dejai făcută, iar tu posă tiodihneşti umpic. El mă strânge şi mai vârtos în braţe şi-şi apropie faţa plină de afecţiune psihotică dia mea, iar esenţa lui fierbinte, întunecată şi fumegândă îmi invadează simţurile.

— Nu prea mai vii să mă iei la o bere, doar noi doi, aşa ca pe vremuri, n morţii măsii.

Pencă totimpu cafteşti pe câte cineva.

— Sunt în Aberdeen de cele mai multe ori, Frank.

— Da nu totimpu. Poate fincă mereu ne caftim cu câte cineva!

Cum adică „noi“, handicapat nenorocit ce eşti!

— No… mereu ne tăvălim de râs când ieşim în oraş, adică noi doi.

— Aşai, ce pizda măsii, îi spune el Fionei, piormă îşi flutură o mână în direcţia camerei şi mă strânge-n braţe cu cealaltă. Da nimeni nu nenţelege umoru, nu, Rents? Nu posă le explici bulangiilor, scuză-mi expresia, îşi cere el scuze, iar piormă chiar încearcă să-i demonstreze stilu unic de comic al absurdului pe care-l avem împreună.

Hazel a mai auzit toate astea, aşa că se răsuceşte spre mine.

— Ţi-am făcut o casetă cu concertuăla alu Joy Division.

— *Still?*

— Da.

— Mersi mult. Am auzit că ario versiune meseriaşă alu „Sister Ray“, îi zâmbesc io plin de recunoştinţă.

Am albumu de când a apărut, da n-am de gând să-i spun. Facem selecţii pe casete, în ciuda faptului că Sick Boy spune că iun act de agresiune făţişă şi de control egocentric al minţilor, da de fapt contează că faci cuiva un serviciu şi selectezi melodiile. Posă îmi imaginez ce scrie pe cotoru casetei, cu scrisu ăla frumos alu Hazel:

```
Joy Division: Still
```

Ne simţim umpic stânjeniţi, iar io zâmbesc şi-mi termin whisky-ul, pe când Hazel clipeşte, îşi lasă mâna să cadă pe lângă corp, sfioasă, se scuză şi se duce la masa cu mâncare. Io îi surprind privirea Fionei şi piormă ne plimbăm prin cameră, iar io îmi mai iau niscaiva pileală, apoi vorbesc mai întâi cu mama şi tata lu Keezbo, Moira şi Jimmy, apoi cu nişte rude dialu mama, clanu Bonnyrigg-Penicuik, cario consolează.

O văd pe Alison cum se duce la masa cu mâncare şi o opresc din drum.

— Ali… îmi pare rău pentru mama ta. Cât de nasol e?

— Acu e ca şi cum aş facio repetiţie. Îmi adresează un zâmbet tăios. Nu crecă mai rezistă mult. Da mersi că m-ai întrebat, zice şi se strecoară pânla bar, unde se află restu gagicilor. Piormă parcă şi-ar fi amintit ceva şi se

răsuceşte spre mine. Kelly îţi transmite condoleanţe, îi pare rău că n-a putut să vină, da săptămâna viitoare are examene.

— Marfă, fac io, şi mă uit după ea cum se îndepărtează, ducându-se spre Matty şi Gav.

O văd pe Fiona cum discută cu Tommy şi cu Geoff, aşa că mă aşez lângă mama. Poartă o pălărie ciudăţică pencă nu şi-a vopsit rădăcinile cărunte de ceva vreme. Şi-o dă puţin pe ceafă, iar buclele ei decolorate, ude de sudoare, i se lipesc de frunte, iar fardul i se întinde din cauza lacrimilor. Apăsarea suferinţei şi ţigările fumate una după alta au făcut-o să răguşească precum un marinar.

— Uneori cred că aşa mă pedepseşte Dumnezeu, spune ea.

— Pentru ce?

— Nu mi-am respectat credinţa când m-am măritat cu taicătu.

Un şuvoi de fum îi iese printre buzele ţuguiate. Obrajii supţi şi privirea ei dementă îmi sugerează că-i cam dusă cu pluta.

— Chiar crezi că te pedepseşte Dumnezeu pencă eşti catolică şi nu tiai măritat cun catolic?

— Da, da, cred, zice ea cu convingere în voce şi pupilele dilatate.

E ofuscată că n-am fost la nici o slujbă la St Mary’s Star of the Sea. Îl mai lua acolo pe Micu Davie pe vremea când era mai mic şi se descurca mai uşor cuiel.

— Da tata? Taicămiu e cu Andi şi cu familia lui din Glasgow, bunica Renton şi fraţii lui, Charles şi Dougie. Îmi termin whisky-ul şi pun paharu gol pe masă. E protestant, iar Micu Davie a fost fiul lui. Deci asta înseamnă că Dumnezeu e imparţial: vă urăşte piamândoi.

— Nu spune asta, Mark, nu spune asta…

— Sau poate, gândeşte-te umpic, poate că-l doare-n cur de voi. Tiai gândit vreodată la asta?

— Nu! ţipă ea, iar io mă gândesc cât de beton ar fi un Dumnezeu din ăsta: să-i urască pe toţi tâmpiţii de creştini, musulmani, evrei sau alţi bulangii care-L deranjează.

Chiar şi pe – sau mai ales – pe puţoii ăia care susţin sistemu de caste: budiştii. Însă mica mea remarcă a fost auzită, aşa că, fără să vreau, am declanşat o manifestare unanimă a creştinismului.

— Haide, măi Mark, nu mai fi rău, băiete, face Kenny, iar tata şi fraţii lui vin la noi împreună cu Billy.

Dougie nu-i atâde nasol, da Charlie iun fanatic toxic idiot. El l-a băgat pe Billy în căcatuăla cu Ordinul de Orania[1], iar tata ştie asta. Se chiorăşte la

mine de parcaş fi dracu, iar io sunt convins că Billy i-a povestit despre faza aia cu laba lu Davie. Se învârtesc în juru nostru ca nişte corbi. Iol caut cu privirea pe Franco, da el e la bar cu June. Piormă Fiona vine lângă mine, cerându-şi scuze şi fermecându-i pe toţi.

— E supărat. Of, iubitule…

Supărat pe dracu, mă doare-n curu meu păros. Tot căcatu ăsta mă supără de fapt. Protestanţii şi catolicii din Irlanda şi Scoţia; toţii căcaţii ăştia rataţi gherţoi, aleşi dintre scursurile creştinismului european, cele două triburi de albi imbecili. Paraziţi turbaţi plini de dispreţ la adresa altora, care intuiesc că sunt cele mai jegoase gunoaie, cele mai râioase pietre îngheţate din Marea Nordului. Nu poasă facă decât să-şi caute ţapi ispăşitori pentru necazurile lor meschine, iar când l-au văzut pe monstrul de fratimiu, pentru ei a fost o mană cerească (creştină). Da ei nu-şi dau seama că Micu Davie era cel mai mare geniu cariar fi putut ieşi din toţi cretinii ăia sectanţi, pencă, cu toate culorile alea ca găinaţu pe care şi le pun pe umerii lor cocoşaţi sau baladelialea de loialitate sau răzvrătire dintr-o singură notă pe care le cântă, toţi sunt croiţi din aceeaşi stofă jegoasă a tâmpeniei nocive.

Mama ne lasă pe mine şi pe Billy s-o ajutăm când face tort de ciocolată, în bucătăria aia de la etaj din Fort. Noi ne tăvălim de râs. Piormă urletele lu Micu Davie, agresive, autoritare, intruzive. Io şi Billy ne uităm la ea, spunându-i din ochi „lasă-l în pace“, dar după aceea ne amintim pe rând, mai întâi ea, apoi şi noi, unde suntem. Oftatu nostru lent, la unison, pe când ea se năpusteşte pe scară în jos. Degetele noastre care se înfig în compoziţia de ciocolată, în chip de consolare amară.

Moartea Micului Davie nu mă supără. Când mă gândesc la el, îmi vine în minte doar cât de anormal şi de hidos era. Chestia e că arăta ca mine: păr roşu aspru, piele albă ca laptele şi ochi albaştri pătrunzători. Pe vremuri credeam că lumea zicea asta ca să mă oftice, da ăsta era adevăru. Spre ruşinea lu Billy – Morcoviul, el arăta ca un ţărănoi căcăniu, îndesat, cu păru închis la culoare, venit din minele midlothiene, la fel ca toţi masculii catolici din familia lu mama.

Când eram mic îi imploram piai mei să mă ducă la piscina în aer liber, Porty, cu Micu Davie, Billy şi tata. Porty era întotdeauna rece ca curu şi nu-mi plăcea deloc, iar ameninţările lu Billy atingeau un nivel psihotic şi mai înalt acolo, da preferam la orice oră să merg acolo, decât să îndur umilinţa de a fi văzut cu ei la bazinele Vickie din Leith.

Mama siapucă să urle la Margaret Curran, „Bendix“, fosta noastră vecină înrăită, care crede că niam folosit de Micu Davie să ne facem rost de

locuinţa aia socială mişto, apoi l-am dus într-un centru pentru handicapaţi.

— Nu spun decât că pe listă erau alţii înaintea voastră, Cathy…

— Nu l-am dus niciodată la sanatoriu! A murit în spital, în salon!

— Da acu, că nu mai e, ar trebui să renunţaţi la casa aia, asta vreau să zic, spune individa şi arată spre prietenu meu, Norrie, care lucrează la Comisia de Repartizare a Locuinţelor Sociale. O, da, ce face ăsta aici? Nu contează decâsă ai pile, zău aşa!

— Pleacă de lângă mine! ţipă mama, iar taicămiu vine împreună cu Olly Curran, rasistu schilod, cariarată ca un gropar, şi se alătură hărmălaiei, pe când io o tulesc la bar, unde Spud stă la coadă să-mi cumperio bere.

Io mereu am tendinţa să evit conflictu social între alţii, prefer să-l provoc io. Pe când îl urmăresc cu privirea pe Spud, care încearcă să-i atragă atenţia barmanului, simt cum cineva mă îmbrăţişează pe la spate. Mai întâi cred că-i Fiona, da o văd cum discută cu rudele, apoi presupun că, în condiţiiliastea, Hazel a devenit ciudat de tactilă. Îmi răsucesc capu şi o văd pe Nicola Hanlon.

— Am vrut să te iau umpic în braţe, zice ea şi mă pupă pe obraz.

Io mă gândesc: De ce pula mea n-a mierlit-o bulangiuăla de Davie anu trecut? Acu am iubită, iar pizdele stau la coadă!

— Mersi, Nicky, îmi pare bine.

Spud vine la mine co bere. Se tot ţine după Nicky ca un căţeluş pe care l-a salvat luându-l acasă cu ea, de la adăportul pentru câini şi pisici Seafield.

— Noroc, frate.

— Naşpa, Mark. Bea o bere, motănele.

Io îi fac cu ochiu, iar dupaia simt cum cineva mă-nşfacă de cur şi îmi spun în sinea mea: cât de benga poasă fie? Dai doar Sick Boy care face mişto de mine.

— Micuţa Nicky e moartă după tine, îmi şopteşte el, pe când ioi văd pe Billy şi pe Sharon cum se vâră între ai mei şi Currani. Şi io i-aş trage-o numai ca să-l oftic pe Spud, îşi declară el de fapt intenţia dia se retrage din nefericita competiţie pentru ea.

Iol ignor pe Sicko şi mă uit la profilul Fionei. E superbă, iar io nu vreau decât să rămân singur cu ea. Da bulangiul insistă, aşa căi zic:

— Da, crecă azi am parte de votu futaiului din milă.

— Compasiunea pentru fratele mortului handicapat e doar o parte a chestiunii. Elementul decisiv e că deja ai gagică.

— Ce vrei să spui?

— Factorul indispensabil. Gagicile te văd cu Fiona, apropo, e mişto, Rent Boy, spune el şi mă loveşte uşor în burtă, aruncându-i o privire, pe când ea îi linişteşte pe mama şi pe tata, în vreme ce Curranii se cară, da, te observă în postura de pretendent curtenitor şi de treabă, iar atunci sunt atrase de tine fincă se gândesc la ultimu uşchit cu cariau fost şi care le neglija.

Nu posă cred că puţoiu îmi faciun compliment.

— Deci asta se întâmplă pencă mă consideră un iubit ca lumea?

— Mai mult ca sigur, da ele nu-şi dau seama că încă eşti în luna de miere. O să ajungi şi tu un uşchit care-şi neglijează iubita, toţi suntem la fel. Aşa că bate fierul cât e cald, când îţi tragi o gagică de care eşti îndrăgostit lulea, *exact* atunci e momentul să te fuţi cu tot ce mişcă.

Ceva îmi bubuie-n piept. Îmi aud vocea firavă:

— Da nu vreau asta, io o vreau doar pe Fiona.

— Bineînţeles, spune el cu trufie, luând un mini-rulou cu cârnat, din care se scurge grăsimea pe farfuria din carton, piormă se răzgândeşte şi-l pune la loc. Iun paradox. Nu i te poţi împotrivi decât printr-un mare efort de voinţă şi având încredere în pula ta sculată, căreia trebuie să i te supui în orice împrejurare. Dă-i prioritate în faţa oricărui dubiu pe care l-ai putea avea, tinere Skywalker. Să-mi bag pula, spune el, de parcă i-ar fi picat doar atunci fisa, ar trebui să fiu plătit pentru asemenea sfaturi, n-ar trebui să le dau pe gratis. Din fericire, tu o să fii prea matol ca să-ţi mai aduci aminte diasta mâine-dimineaţă.

Îmi dau seama că bulangiul e dio mie de ori mai evoluat decât mine. Io nu sunt decât un băieţel mic şi prost.

— Cum pizda mătii de le ştii piastea?

— Doar fincă am studiat foarte atent regulile jocului. Experienţă şi spirit de observaţie. Privesc şi ascult, sunt pregătit să simt toate emoţiile posibile, declară el, dându-şi pe gât paharul şi plecând ţanţoş de lângă mine.

Io mă gândesc că probabil are o zi fantastică, pentru că Norrie Moyes vine şi siapucă să trăncănească despre Currani. Se pare că şi el îi urăşte pe bulangiii ăia la fel de mult ca mine, pencă se duc mereu pe capu lui la comisia de repartizare a locuinţelor sociale şi-l fut la creier. Născocim un plan de răzbunare şi izbucnim în râs, imaginându-ne cum ar fi să-l punem în aplicare.

Piormă surprind privirea ameninţătoare şi scârboasă alu Billy care vine spre mine. Discutase cu ramura din Glasgow a familiei şi apoi îi condusese

până la ieşire pe Margaret şi pe Olly Curran. Norrie îi vede expresia şi o şterge.

— Ce faci, frate? îl întreb io piun ton dispreţuitor.

Billy duhneşte a whisky.

— Deci acu o să-ţi cauţi alt iubit, nu?

O furie mocnită se aprinde în măruntaiele mele. Îmi dau ochii peste cap.

— Io propunere? Să rămână în familie!

Amândoi îi vedem pe Fiona şi pe subţirelu de Geoff din Bonnyrigg cum se îndreaptă spre noi. Sper să nu se fi vrăjit cu ea bulangiuăla…

— Sugi pula, mucos pervers…

— Eşti nemaipomenit, îi zic io.

— Ce zici? Hei! zbiară el.

Toată lumea aude şi vine la noi.

— Nimic, spun io cu nonşalanţă. Ziceam că eşti un tip extraordinar.

— Mark… mă imploră Fiona, înşfăcându-mă de braţ.

Sharon îl întreabă pe Billy:

— Care-i problema, Billy, de ce ţipi la Mark? E înmormântarea Micului Davie, Billy!

— Nu ştiu de ce s-a înfierbântat atâta, protestez io cu o expresie inocentă pe chip.

Begbie vine la noi. Intervenţia lui crispează ca prin farmec trăsăturile destinse ale beţivilor, făcându-i ca temporar să-şi recapete raţiunea şi luciditatea. O privire încruntată îl amuţeşte pe Billy. Charlie şi Dougie îl iau diacolo pe fratele meu mai mare, iar Dougie îmi aruncă o privire peste umăr, clătinând cu tristeţe şi plin diamărăciune din cap. Îmi vine să râd de mutra lui tembelă. În schimb îi fac cu ochiu lu Franco, care încă se strâmbă (oare-mi place de gagiuăsta? Da!), înşfac un pix de la bar, mă urc piun scaun şi bat cu pixu în paharu din mâna mea.

— Mi-aş dori să-mi acordaţi puţină atenţie, vă rog!

Ochii se rostogolesc în ambele direcţii, să vadă dacă scandalagii încă mai sunt pe teren, iar apoi siaţintesc asupra mea, când io îmi încep discursu:

— Micu Davie şi cu mine – arunc o privire spre părinţii mei năuci şi văd că mama îl linişteşte pe fratele meu mai mare – în ciuda handicapului său grav, aveam o relaţie *deosebită*. Preţ de câteva clipe îi adresez un zâmbet furiosului Billy. Mama şi tata i-au oferit cea mai frumoasă viaţă cu putinţă, nimeni n-ar fi putut să facă mai mult pentru el, iar ei niciodată, absolut niciodată n-au încetat să-l iubească sau să-i poarte de grijă şi, în pofida tuturor previziunilor, nu şi-au pierdut niciodată speranţa. Iar el întotdeauna

a adus în casa noastră multă bucurie şi mereu nia făcut să râdem. O să ne fie tare dor de el, fac io o pauză ca să le văd feţele solemne şi vinovăţia cum se strecoară pe chipul lui Billy.

Şi brusc m-apucă ameţeala acolo, sus pe scaun. De la băutură. Aşa că trag adânc aer în piept, îmi ridic paharu şi declar:

— În cinstea Micului Davie!

Chipurile din încăpere se strâmbă de tristeţe şi toţi beau din pahar, iar apoi izbucnensc în cor:

— Micu Davie!

Io sunt încântat când mă dau jos de pe scaun şi mă prăbuşesc în braţele Fionei şi să mor dacă nu îmi înăbuş lacrimile, pe când mama şi tata se simt mândri de mine, iar iubirea străluceşte în ochii lor copleşiţi de durere.

1. Ordin protestant unionist din Scoţia şi Irlanda.

Însemnări despre o epidemie 2

În perioada când la putere a fost guvernul laburist al lui James Callaghan (1976-1979), rata inflaţiei şi a şomajului au crescut, bătând orice record de după război.

Partidul Conservator a conceput un afiş electoral în ton cu situaţia economico-socială, în care apăreau mai mulţi oameni demoralizaţi, stând la coadă pentru a-şi lua ajutorul de şomaj, şi având pe el sloganul „LABOUR ISN'T WORKING“[1].

După ce Margaret Thatcher a fost aleasă în postul de prim-ministru, în primăvara anului 1979, rata şomajului s-a triplat, crescând de la 1,2 milioane, la 3,6 milioane în 1982 şi a rămas peste trei milioane până în 1986.

Tot atunci, numărul şomerilor pe termen lung a ajuns la mai mult de un milion.

S-a estimat că treizeci şi cinci de oameni concurau pentru o singură slujbă.

În acelaşi interval de timp, posturile permanente au fost înlocuite cu cele temporare sau cu cursuri la universitate (de obicei fără frecvenţă), sub pretextul „recalificării“, pentru a răspunde cerinţelor noii situaţii economice.

În acest răstimp, statisticile guvernamentale au căpătat un caracter politic şi mai pronunţat decât până atunci; au fost efectuate douăzeci şi nouă de modificări ale tehnicilor de calcul pentru rata şomajului, fapt care a făcut imposibilă aflarea numărui real. Sute de mii de oameni au fost eliminaţi de pe listele de şomeri, prin impunearea unor condiţii din ce în ce mai drastice pentru acordarea ajutorului de şomaj, iar apoi considerându-i şomeri reali doar pe cei care deja primeau ajutorul de şomaj, nu şi pe cei care depuseseră cerere ca să-l primească.

În toată învălmăşeala politică din acea vreme, un singur factor este incontestabil: sute de mii de tineri din clasa muncitoare britanică aveau mult prea puţini bani în buzunar şi mult prea mult timp liber.

1. *Labour* are dublul sens de „muncă“ şi numele Partidului Laburist. Sloganul are mai multe sensuri: 1. Membrii partidului laburist nu muncesc. 2. Partidul Laburist nu mai ţine. 3. Nu mai sunt slujbe disponibile.

Pisicuţe îndrăgostite

Sunt plictisit ca dracu, băi. Diatâta timp bântui pe străzi şi iaceeaşi poveste, cunosc fiecare hârtoapă de pe Pilrig… Viaţa meai de căcat de când ăia de la firma de transportat mobilă miau dat banii de disponibilizare, deşi am muncit acolo de cândam terminat şcoala. Credeam co să fie marfă să fiu liber, da mie dor de băieţi, de drumurile pe care le făceam, să intrun caselialea mari cu mobila ca să văd cum trăiesc şalţii… Acu totu sa dus dracu.

Şi na fost corect, na fost drept. Ninumia venisă cred când Eric Brogan mi-a zis:

— Îmi pare rău, Danny, tresă te dăm afară.

Io nam zis decâcă:

— Of… bine…

Şi miam luat toate lucrurile diacolo.

Da io ar fi trebuisă zic: de ce tocmaieu? Donny şi Curtis veniseră în firmă deodată cu mine. Daio ştucă femeia aia, Eleanor, a fost de vină; bărbasu ma turnat. Ma pus primu pe lista de concedieri. Iar io nam vrudecâso ajut şi să fiu de treabă, când am văzuto cum plânge şi chestii diastea. Pencă păriatâde amărâtă cânmia zis de fiuiei. Cânam ajuns la casaia mare din Ravelston cu factura pentru mutatu mobilei, ştii?

— Stai jos şi bea un pahar cu mine, Danny, a spus ea, cu ochii plini de lacrimi.

— No, doamnă Simpson, nu pot…

— Te rog, ma imploratia.

Ştii, femeia aia deşteaptă, mişto şi rafinată ma implorat pe mine, gen. Ciaş fi putusă fac?

— Spune-mi Eleanor, face ea. Te rog, Danny, doar un pahar. Să-ţi fac şi un sendviş?

Ciaş fi putusă spun? Păi, nam putuso refuz, aşa cam ascultato umpic când îmi vorbea despre diverse chestii. Adică doar din politeţe, pe bune. A destupat o sticlă cu vin, dacolo mai era încuna goală, daia nu părea beată, ci doar tristă, să mor io.

Nam făcudecâsă stăm de vorbă. Adică ea vorbea iar iouascultam. Despre fiusu, care siomorâse la doar şaptâşpe ani şi că nimeni nu sa prins diasta.

Piormă a intrat el pe uşă, adică bărbasu. Sa apucasă urle laia, piormă la mine, iar peia a apucato plânsu. Aşa că io am zis doar:

— Mai bine plec, gen…

El sa uitala mine şa zis:

— Da, ai face bine să pleci.

Şi mia fosprea jenă săncerc săi explilu Eric. Da pur şi simplu miam daseama că Simpson ma turnat, miam daseama după câde naşpa sanfipt Eric n mine dupaia. Iar acu sunt piafară. Mă plimb şi hoinăresc pe străzi. Dia lungu lu Walk. Pânla Leith Library, piormă direct în oraş. Kilometrintregi pe zi. Am fost şi la Centrul de Repartizare a Slujbelor, da tonimic. Încă mă duc acolo în fiecare zi. Gav Temperley spune co să ţină orice slujbă ca lumea pentru mine, da nu mam ales decâcun curs de calculatoare.

Îl văd pe Sick Boy în staţia diautobuz. Ăstai un tip care na muncit nici o zi în viaţa lui, da pare car avea buzunarele burduşite cu verzişori, ştii? Da să mor dacă nui ia din poşeta vriunei femei. Îi urmăresc privirea pânăn cealaltă partiastrăzii, undei un afiş mare, unu pus de guvern pentru ai face pioameni să se dean gât unu pialtu, can Germania nazistă, undei încurajau pe copii săşi toarne părinţii:

SUNĂ-NE, NOI SUNTEM DISCREŢI…

ŞI O SĂ-I AVERTIZĂM SĂ NU MAI TRIŞEZE CU AJUTORUL DE ŞOMAJ!

Şi mai e un mare număr de telefon, unde poţi suna oricând. Gamba lu Sick Boy bate uşurel în geamu cenuşiu al adăpostului din staţia diautobuz. Mă vede că vin spreiel şi face:

— Spud.

— Bine, Si, fac io, deşi i-aş putea spune „Sick Boy“ în public, dai cam nepoliticos, gen, dacă nu suntem mai mulţi, ştii? Ce mai faci?

— Ca de obicei. Probleme cu păsăricile.

— Ca mine, frate, ioc atâta timp cât nici una nu muşcă, ştii?

Râde în hohote şi pare sincer. Un zâmbet de genuăsta tiajută sănţelegi de ce gagicile îi permitorice. Când îţi adreseazunu, te simţi de parcai fi singuru om de pe planetă.

— Rău cu ele, dar mai rău e fără ele. Ar fi trebuit să rămân la St Mary’s pe vremea cânieram acolit şi să devin preot. Aş fi fost deja un al doilea Papă. O viaţă de contemplare şi serenitate, la cariam renunţat pentru gagicile care nici măcar nu apreciazaşa ceva. Da ţie cum îţi merge? Ai găsit ceva de lucru?

— Azi sper să reuşesc, fac io. S complet falit. Mau trimis sănvăţ să lucrez pe calculator, gen, da io mam căcat pe mine că le buşesc computerele, co să apăs o tastă greşită, chestii de genuăsta, ştii?

— Nu prea mă pricep, clatină el din cap.

— Nici io. E umpic cam insipid, frate, nu prea crecăi de viitor… adică pânla urmă tot omu ştie mai bine ce să facă. Ştii?

— Mda, zice el, dami dau seama că nui prea convins.

Mă uit iarăşi la afişuăla. Mi se pare că scrie pe el: noi vă putem ajuta să fiţi răi.

— Cam şocant, nu? Arăt spre trotuatu de vizavi. Săncurajezi oameni care nau nici un sfanţ să se dean gât unii pe ceilalţi. Ecan *O mie nouă sute optzeci şi patru*, fac io şi piormămi dau seama.

Adică ştiu că chiar *e* can 1984, da io vorbesc despre carte, nu despre an.

— Am înţeles ce spuneai, ziceiel, privind în josu străzii, la autobuzu care se târăşte pe Walk. Scoate cinci lire din buzunar. Mi-a venit autobuzu, pa, face el şi, spre uimirea mea, mototleşte bancnota şi mio punen palmă.

— Nu voiam să te tapez de bani, protestez io, pencă chiar no făcusem, dai frumos din partea lui, gen.

— Nu-ţi face griji, frate, spune el şi-mi face cu ochiu, suindusen autobuz.

— Ţii dau înapoi săptămâna viitoare, ţip io, pe când el dispare în autobuzu care se urneşte din loc.

De treabă gagiul, Sick Boy, unu dintre cei mai de treabă.

Aşa că io o iau iarăşi pe Walk, cu un mers mai săltăreţ, căci datorită gestului lu Sick Boy miam recăpătat încrederea în specia bipedă. Intrun magazin ca sămi iau ziaru şi nişte ţigări de la doamna Rylance, iar ea se uită la mine, cu un zâmbet larg pe chip, pe când io pun restu în puşculiţa galbenă din metal plastifiat cu LIGA DE PROTECŢIE A PISICILOR pe ea.

— Eşti un gentleman, Danny, băiete, face ea, iar dinţii ei falşi, mari şi jegoşi, îi ies din gură ca să siusuce.

— Păi, tresai grijă şi de tovarăşele noastre feline, doamnă R. E bine cu patru picioare, da poate că nici două nus prea naşpa, ştii?

— Aşa e, băiete. Vezi tu, animalele nu-ţi pot spune când ceva nu en regulă. Crecă pe măsură ce-mbătrânesc, prefer din ce în ce mai mult animalele oamenilor.

Astai super tipic pentru băbuţasta obsedată de pisici.

— Posănţeleg ce ziceţi, doamnă R, pencă ele nu provoacă războaie, gen fiascoul din Insulele Falkland, iar io tocmai vreau să ies pe uşă, când, mamă, mamă, altă pisicuţă îşi faciapariţia, iar de datasta io vedetă americană, Los Angelos, Alison Lozinska, care poartă o beretă şo geacă albă de blugi şarată super sexy şi dulce. Bună, Ali.

— Bună, Danny, cum o mai duci?

— Mă fâţâi pe străzile deplorabile din Leith, nici o schimbaren tabieturile motănelului, casă zic aşa. Datu?

— Mă-ntâlnesc cu Kelly şi cu ceilalţi în Percy, spune ea, cumpărânduşi ţigări de la bătrâna doamnă R. Încerc să fac faţă, zice ea. Mama…

— Ce mai face? Am auzit de la Mark şi de la Si, gen.

— Nu-i mai pot face nimic, e doar o chestiune de timp, se smârcâie Ali. Mâna mea sendreaptă spre spateleiei, ea o vede, zâmbeşte şi matinge pencheietura mâinii. Eşti un dulce, face ea şi piormăşi revine. Da, mă văd cu fetele într-o cârciumă, dupaia ieşim în oraş. E ziua lu Sally. Vii şi tu la o bere?

Sally probabil căi Bâţâita. Murphy a cam puso. Nu prea mănţeleg bine cu Bâţâita, da nu primeşti în fiecare zi o invitaţien Comitetu Gagicilor, frate, aşa că nam cum să refuz aşa ceva, ştii? Îmi bag ziaru *Evening News* în buzunaru interior de la geacă, iar piormo luăm pe Strada Borâtă, iar ioi povestesc despre faza cu Mark din Aberdeen, iar ea face:

— N-am crezut că e-n stare diaşa ceva. Ştiu că se crede intelectual, da mă mir ca reuşit să intre la facultate. La şcoală a fost mereu prost.

Io cuget umpic la asta.

— Toţi eram.

— Nu mă băga şi pe mine-n aceeaşi oală, io nu eram aşa.

— Da, dai altfel pentru gagici. Io vorbesc despre băieţi, gen, fac io.

Miaduc aminte cum arăta Ali n sacouăla de şefă de clasă. Uau, frate, să mor io, chestiiliastiar trebui interzise. Păcat absolut.

Ali râde şi-şi duce mâna la gură. Are nişte mănuşi drăguţe din dantelă, doar aşa, căs la modă, caltfel nus bune de nimic, ştii?

— Danny, tu nici n-ai dat pe la şcoală destul cât să afli dacă eşti prost sau nu. Şi-ai fost exmatriculat din două şcoli!

— Da, recunosc io, pe cântrecem pe lângă Leithy, una dintre şcolile la cariam fost cu Augies şi Craigy, da poate că unii motănei nu posănveţe la şcoală. Vreau să zic că cele mai multianimale învaţă prin joc, îi fac io cu ochiu, iar diasta am avut partio grămadă pe străduţele murdare din vechiu port!

Aici io încercam să flirtez cuia, gen, da cuvintelemi ricoşeazăn gagicuţă, ca gloanţelen pieptu lu Superman, ştii? Deşi presupun că pisicuţasta are multe pe cap. Da poate ca ieşit din casă ca să nu se mai gândească la nimic. Şi cineva mia spus că se vede cun gagiu, probabil vriun tip mai în vârstă de la serviciu. Naiba ştie.

Ajungem la Percy şacoloi plin de gagici: Kelly, Bâţâita, Claire McWhirter, Lorraine McAllister, Lizzie McIntosh, super-gagica aia sexy de la fosta mea şcoală, Esther McLaren şi, frate, micuţa Nicola Hanlon (cea mai frumuşică şi mai sexoasă pisicuţă dintre ele, frate, să mor dacă te mint) şi multe altele pe care nu le cunosc, pencă Bâţâita şi altă gagicuţă, Anna, împlinesc amândouă douăşunu diani, aşa că toate Meseriaşele din Leith au ieşit n oraş săşi facă de cap.

Băţâita siacreşte când mă vede, pencă io iam pus poreclasta cu ani în urmă, pe ea o cheamă de fapt Sally Quigly, dupo caracatiţă de la teve când eram ţânci. Nu mai ştiu ce santâmplacu pisicaia, din acelaşi program alu Hanna-Barbera ca Top Cat, Yogi Bear şi Huckleberry Hound, da care na avut prea mult succes, ştii? Da, lu Bâţâita nu preaia plăcut asta, deşi a fost oarecum o răzbunare pentru rahatuăla cu „Murphy Damfi“. Probabil că mam răzbunat aşa pencă chiar *eram* cam neîngrijit la şcoală, pencă pe vremiaia familia Murphy o ducea cam prost cu banii.

Da altfel totui super mişto, iar io îmi zic n sinea mea: dăi în măsa pe tipi, nai dece sasculţi tot căcatuăla despre fotbal şi muzică, sau cine mai zice că la caftit pe nuştucare, ori ce tâmpenii au mai făcut matoi. Da, niminu se compară cu a sta prăbuşit piun scaun, înconjurat numa de fete frumoase careţi încântă toate simţurile, gen, frate:

— …deci tu ce crezi, Danny?

Io mă gândesc: eşti cea mai tare, pisicuţo.

— Ei bine, Nicky, nu crecă poate să iasă nasol în Hoochie. În celelalte locuri din Edinburgh toţi sundoar la agăţat, ştii?

— Da dacă vrei şi tu sagăţi? spune ea, vulpiţa obraznică, iar mie mi se rupe sufletu, pencă Sick Boy, Tommy sau chiar Rents şi Begbie ar spune ceva de genu: „Păi, în cazuăsta, stai cu mine, iubi“. Însă io nu spun chestii din astea, ci doar îi zâmbesc, meditând la cât de reai lumean ziua diazi,

unde toată frumuseţiaia se iroseşte cu unu căruia i se rupe deia şi cario consideră pe fata asta plină de pasiune doarun fluturen clasor. Pur şi simplu aş vrea să spun: „Vrei să ieşim la un restaurant? Sa deschis unu chinezesc tare pe Elm Road“, da io nu mă pricep să fac bani, iar o tipă care munceşte la Gaze nosaccepte niciodată să iasă cun pârlit. Şi pumpariu că boşoroguăla libidinos de la serviciu, cariare bafta să fie cu Ali, am auzito că ia spus cum îl cheamă lu Bâţâita, aşa, cam ruşinată, pumpariu că ario droaie de lovele. E foarte nedrept, frate, totui foarte nedrept.

Piormăşi termină băuturile, la îndemnu lu Bâţâita, şi se cară, iar Nicky îmi arunco privire tristă şi zice:

— Mă simt prost să te las aici singur, Danny…

— Haide, Nicky! urlă Bâţâita.

— Nui nimic, o să mă duc şi io cu băieţii pe Walk, o să fiu prin Cenny sau Spey ori Volley, sau ceva de genuăsta, ieşim în oraş şi ne căutăm refugiun băutură, frate. Ştii, traseul obişnuit.

Zâmbeşte, iar ea şi Ali îşi iau rămas-bun. Toate se cară şi mă lasă cu inima zdrobită. E de căcat când gagicile se poartă mişto cu tine, da *doar ca amic*. Mie mi sentâmplă totimpu asta, pur şi simplu mi se distribuie rolu *tip de treabă cu care nu şiar tragio*. Miar plăcea săl mai joc din când în când şi pe *nesimţitu cu care şio trag până le sar ochii din cap*, da Sick Boy îşi păstrează toate replicile din scenariuăsta, ştii?

Aşa co iau pe Gordon Strasse, scurtătura din Easter Road pânăn Walk, iar pe când traversez pasaju cel mare, îi ginesc pe doi tipi cum ies din Volley şo iau la fugă pe stradă. Imediat îl văd pe Begbie co ia după ei, urlând:

— Bulangiilor, vreţi o poză n pula mea?

Uuuuf… floricele pe câmpii… floricele pe câmpii…

Tipii sentorc şil măsoară din cap pânăn picioare pe Cerşetoru. Unuiai cam ţâţâie curu de frică, iun tip rotofei şi tânăr, dai cam necopt. Celălalt gagiu e cam fiţos, da ario privire ameninţătoare diucigaş pe sub păruăla şaten şi zbârlit. Tipuăsta nui poponar piascuns, cil înfruntă cu toce poate: ario sclipire malefică n ochi.

— Iai traso lu sormea…

Probleme domestice, frate. Aşa că traversez strada şi mă duc lângă Begbie. Măcar săl susţin moral, gen. Cerşetoru e prietenu meu şin plus io tresă mă văd cu el în fiecare zi, nu ca tipii ăia pe care nui ştiu. Ambii motănei, şi cel grăsan şi cuminte, şi cel fioros îmi arunco privire, iar amândoi parsă creadă că nu contez cine ştie ce. Şi nu posăi contrazic, gen.

Nu că Cerşetoru ar lăsa impresia care nevoie diajutor.

— Liam traso mai multor surori de bulangii, râde el. Se răsuceşte spre mine şi face: Dacăs diacord, le fut, nu? Piormă le spune iarăşi tipilor: Aveţi vreo problemă cu asta, muiştilor?

Ei bine, se vede de la o poştă că motanuăsta acu dejaşi urăşte sora, frate, îşi doreşte ca gagica să se fi futut cu oricinialtcinevan afară de Franco sau să-şi fi luat pilula cu ceaiul de la micu dejun din dimineaţaia aia fatidică, ştii? Da jos pălărian faţa gagiului, pencă faciun pas n faţă şi zice:

— Nu crecă ştii cu ciniai dia face!

O, nu, frate, simt cum mi se zbat ochii şincep să lăcrimeze, de parcar fi zgurăn ei. Mă întreb undes ceilalţi.

Da Franco nu se dă bătut, de fapt văd căi încântat ca curu, pencă motănelului ăstuia îi place la nebunie să se certe, şacu şia pus laba lui de beţiv pe tipii ăştia cariau pus botu laiel.

— Vezi câde invidioşi sunt unii puţoi, Spud? Io vam dat înco şansă, ori cel puţin aşa a zis şi curva de sora voastră când s-a mai futut şi cu altu!

Cu asta a nimerito: păla dement îl apucă pandaliile, se năpusteştiasupra lu Franco şii dă un pumn în umăr. Begbie îi tragiun croşeu întro parte şi tipu crede ca scăpat, da io văd sclipirea metalului, iar următoarea lovitură e fix în burta gagiului, iar el încremeneşte. Se uităn jos, la sângele de pe cămaşa lui albastră, şi paralizează îngrozit. Begbie şia băgat cuţitun buzunar, da a rămas pe loc ca săşi admire calm opera, asemenea unui maistru care testează calitatea produsului. Rotofeiu vine la noi, iar io mă duc alene spre el, da nam mâinilen buzunare, pencă suntem doi la doi şi tresă mă bag şi io în caftuăsta.

Uau…

Dan clipa aia ies din cârciumă Tommy şi alţii, iar Tommy se năpusteştiasupra rotofeiului şii tragiun pumn în gură.

— Carăte diaici n morţii mătii, e spre binele tău, zice el, iar tipu se cară împleticinduse, cu gura plină de sânge.

Tommy se uită la celălalt gagiu care sângerează, ţâşneşte pe Walk şi face semn unui taxi.

Taxiul siopreşte, iar Tommy îl conduce pe psihopatu înjunghiat pânla maşină, spunându-i:

— Du-te şi tratează-te imediat, rana din burtă nui prea nasoală, da cea dintr-o parte mă-ngrijorează, frate, acolo poatia nimerit vreun organ, iar acum, când posă vezi expresia înspăimântată de pe chipu lui, nu mai

pariatât de dement, ci doar un puştan înfricoşat, pe când Tam închide portieran urma lui, iar taxiu demarează în viteză.

Gagiul rotofei şi mucos merge împleticinduse pe Walk, ţinânduse de faţă când niarunco privire. Noi toţi râdem, piormă intrăm în cârciumă. Da posămi dau seama că Tommy e şucărit pe Begbie. Pânla urmă zice:

— Ce naiba a fost n capu tău să vii cu cuţitu în Walk? Nu era nevoie diaşa ceva. Au intrat aici, ne-au ginit şi s-au cam speriat de noi.

— Nu puteam să mă caftesc cu gagiuăsta pe Walk, nui aşa? rânjeşte dispreţuitor Franco. Aşa că doar l-am înjunghiat de două ori ca să aibă la ce să se gândească după ciajungiacasă.

Ai zice că individui rezonabil.

Tommy îşi muşcă buza de jos.

— Păi, tresă plecăm diaici, iar tu scapă de cuţit să nu-l găsească poliţia dacă vine.

— Dai un cuţit super benga, protestează Franco, cea mai marfă lamă pe cariam avuto vreodată, aşa că se răsuceşte spre un boşorog care sendreaptă spre ieşire: Jack, ial la tiniacasă şo să vin io să-l recuperez mâine-dimineaţă.

— Desigur, băiete, zice boşorogu şi bagăn buzunar cuţitu, apoi se târăştiafară din cârciumă.

— S-a rezolvat, zâmbeşte Begbie. Acuar mai mergio băuturică. Se răsuceşte spre bar. Hei, Les, făte cun rând de Grouse, bomboană! Şunu pentru tine, prinţesă!

Lesley încuviinţează din cap şi siapucă să toarne tărian pahare, iar Tommy clatină din cap.

— O nebunie totală! face el.

Da Nelly nisă naudă.

— Franco are dreptate n pula mea. Asta-i o problemăntreiel şi gagică, iar bulangii ar fi trebuisă nu îşi bage nasu, rude sau nerude. Sunt doi adulţi responsabili, ce pizda măsii. Dacă bulangii crecăi problema lor, atunci devine şi problema noastră, ce pula mea.

— Aşai mâncaţiaş, face Franco. În ziua de azi ninuma posă tiaperi. Da bulangii n-au decâsă sufere dacă fac mişto de mine, nu?

Tommy îşi dă seama că discuţia nu poasă ducă la nimic bun.

— Tare mişto faţa bulangiului cânsa urcat în taxi.

Franco îi tragiuna pe spate, pe când Lesley aliniază pe masă tăriile. Mie nu preami place whiskyul, aş prefera nişte rom, pencăs mai curândun marinar din port, da Generalissimo sar băşica dacă refuz.

— Ai avut o idee bună, Tam, spune el, săl bagi pe bulangiu întrun taxi. Naş fi vrut să meargă plin de sânge pe Walk şi să atragă atenţia gaborilor.

— Aşa mam gândit şi io: săi fac vânt de pe stradă.

— Oricum, face Nelly, împărţând păhărelele, hai noroc.

Bem cu toţiin cinstea lu Franco, iar whisky-ul ăla nasol mă arde pe gât ca un vătrai, când îl înghit, dami dă o fierbinţeală plăcută. O simt mai ales când ieşim pe stradă.

Trecem pe la Tommy Younger în drum spre Edinburgh, toţi surescitaţi, iaceeaşi senzaţie pe cario aveam când mă trezeam întro dimineaţă frumoasă şi plecam la muncă ca să transport mobilă, când măntrebam daco să am vriun drum mai lung de făcut, pânăn Perth ori poate pânăn Inverness sau ceva de genuăsta, sau dacăi doar în oraş, şi cât de mişto mă distram cu băieţii. Acum nu mai e deloc aşa, nu mai e nimic de muncă pentrun muncitor necalificat ca mine. Da în momentuăsta mă simt bine, nu tresănjunghii pe nimeni, gen, Tommy are dreptate, Francoi dus cu pluta, da simt că fac parte dintro echipă şi am despre ce să vorbesc, mi se mai întâmplă câte ceva. Pencă asta ne tre tuturor: să avem despre ce să vorbim şi să ni se mai întâmple câte ceva.

Libertate

Se zice că libertatea niciodată nu-i pe gratis. În curând o să-mi taie bursa şi o s-o transforme în împrumut, iar atunci s-a terminat. Mă fut pe dobânzi şi credite, niciodată n-o să fiu în stare să le plătesc. La fel de biniai putea să-ţi legi o bilă cu lanţ de gleznă sau de gât. După ce d-alde Joanne şi Bisto îşi pun şaiba pe deget, o să ajungă profesori sau funcţionari ai guvernului şi o să-şi petreacă restu vieţii acumulând o droaie de datorii: împrumuturi pentru studii, ipoteci, rate la maşină. Mai târziu o să-şi dea seama că au fost victimele unor escroci.

Da de ciar conta viitoru? Am casa mea, o gagică cu propia-i locuinţă, chiar dacă stăm mereu unu pe la altu. Stăm mereu împreună în biblioteca universităţii, dezbatem tot felu de lucruri, vorbim despre proiecte, ne recomandăm unu altuia diverse materiale, pe urmă ne ducem în cămăruţa ei ticsită cu cărţi sau la mine la cămin. Gătim pe rând. Ea m-a convins să devin vegetarian, oricum mă bătea gându şi înainte diasta. Îmi place carnea, da dacă nu-ţi permiţi să cumperi din aia mai scumpă, e pur şi simplu otravă. Să-ţi bagi pula, nu posă mănânci decât rahaturile alea procesate pe care le pun în plăcinte sau în fast-food.

Chestia cea mai importantă e că nio tragem de cel puţin două ori pă zi. Sex ca lumea, relaxaţi şi fără să ne grăbim şi nici nu tresă niascundem. Luxul sublim dia ne scoate pe-ndelete ţoalele şi să ne îmbrăcăm dupaia fără nici o grabă. Mă gândesc că, deşi mi-am tras-o cu optâşpe fete, Fiona e singura care m-a văzut dezbrăcat mai multă vreme. Chiar şi acum mi-e teamă să nu vină cineva peste noi. Tresă-mi tot zic în sinea mea: *nu te grăbi*.

Da dupaia, când stau la ea în braţe, ca acum, mă simt de parcaş fi prins într-o menghină. Vreau să plec diacolo şi să mă duc la plimbare.

— N-ai stare, Mark, spune ea. Tu poţi să te relaxezi vreodată?

— Mi-ar plăcea să mă duc umpic la plimbare.

— Da afară-i ger.

— Şi ce dacă. Poate dau o raită prin magazine. Poate cumpăr câte ceva pentro chinezărie.

— Du-te, spune ea cu o voce visătoare, dându-mi drumu din braţe, piormă se întoarce cu spatele şi-ncearcă s-aţipească.

Io îmi pun ţoalele pe mine şi ies pe uşă. Oare cum ai putea să-i explici unei persoane pe cario iubeşti că asta nu ţi-e diajuns? Cum ai putea să faci asta? Se presupune că iubirea e soluţia supremă, îţi oferă totu. *Doar de iubire ai nevoie*. Însă asta-i o aiureală de rahat, am nevoie de ceva, da nu de iubire.

Telefonu cu plată din coridoru căminului îmi face cu ochiu. Diobicei o găsesc acolo pio grecoaică sonată, care trăncăneşte ore-ntregi. Da acum nu-i nimeni, aşa că-l sun pe Sick Boy în Monty Street. Ieri a fost la tribunal ca să depună mărturie. Răspunde piun ton scârbos:

— Cine-i acolo?

— Mark. Sună-mă tu, că se-ntrerupe, zic io, piormă ţip numărु de telefon, îl repet, iar dupaia nu se mai aude nici un sunet.

Nu mă mir când grecoaica îşi faciapariţia, bântuind pe coridorul zugrăvit în albul specific instituţiilor publice. Pizdai ţeapănă ca o farfurie de la nunta lu sorsa.

— Ai nevoie de telefon?

— Mda, aştept să mă sune cineva.

Ea ţâţâie strident, curvă tupeistă posesivă de căcat ceie, da siaşează piunul dintre cele trei scaune şi scoatio carte.

Pestiun minut sună telefonu.

— Aha, Rents. N-ai mărunţiş, bulangiu scârţan ceieşti?

— Nu, mi l-a înghiţit telefonu adineauri. Cum a fost la tribunal?

— Cât se poate de rău. Un coşmar îngrozitor. De cum am intrat şi i-am văzut mutra judecătorului m-am gândit că n-o să iasă bine deloc. Eu, matahala de Chris Moncur şi un alt tip pe nume Alan Royce am zis cu toţii acelaşi lucru. Da cea mai importantă a fost mărturia lu Dickson despre ce s-a întâmplat. Au crezut toate porcăriile lui: cearta, schimbu de lovituri, Coke a căzut, şi-a crăpat capu şi a murit. O sentinţă pentru agresiune, un rahat de cinci sute de lire amendă. Fără închisoare şi nici măcar nu-şi pierde licenţa n pula mea.

— Glumeşti, ce mama măsii…

— Aş vrea io. Janey e-n stare de şoc, iar Maria a izbucnit în plâns şi a ţipat la ei în sala de tribunal, a fost nevoie să fie luată diacolo de mătuşa ei. Iar judecătoru stătea acolo cu mutra aia a lui arogantă şi impasibilă. Dupaia a behăit că băutura e cauza acestui accident tragic, că patronii tresă înghită

o droaie de rahat de la beţivi şi că Coke avea faimă de beţiv… Familia e distrusă, Mark. Să mor io, a fost cea mai naşpa zi din viaţa mea…

Sick Boy bate câmpii în continuare şi, deşi io nu l-am cunoscut prea bine pe Coke, mi-amintesc că, atunci când bea, era un tip fericit, care cânta, uneori cam nesuferit, da niciodată agresiv sau violent.

— Procesu-i aranjat, îi zic io, uitându-mă la grecoaică, care se încruntă la mine cu cartea în poală.

Când convorbirea se termină, deja mă simt deprimat, aşa că ies pe stradă şi mă plimb umpic. Ploaia sâcâitoare a fost înlocuită dio ceaţă lucioasă, care învăluie oraşu. Colind pe străzi o veşnicie, iar faţa mă ustură din cauza frigului, piormă mă-ntorc la Fiona, care s-a trezit şi s-a îmbrăcat, şi-i povestesc despre Coke. Ea spune că ar trebui să facem o campanie, o campanie să li se facă dreptate în justiţie alcoolicilor şomeri, în procesele cu foştii gabori, francmasoni, cârciumari şi judecători de la Curtea Supremă.

Io o ascult cum bate câmpii, nu-mi pierd răbdarea cu ea, da totimpu mă gândesc: *nu asta-i soluţia*. Piormă vine vremea să se care. Trebuie să mă duc acasă la ea mai târziu. Pe când se îmbracă cu paltonu ei lung cafeniu, Fiona îşi pune degetele iubitoare pe ceafa mea. Ario expresie atât de senină în ochi, încât aş putea mă pierd pentru totdeauna în ei.

— La ce oră vrei să vii la mine?

Reflectez la întrebarea asta simplă până când se dilată şi-mi sfâşie gândurile. La ce oră?

Însemnări despre o epidemie 3

În 1827, Thomas Smith, un absolvent al cunoscutei Facultăţi de Medicină a Universităţii din Edinburgh, a preluat conducerea farmaciei fratelui său, William. Împreună au început să producă medicamente şi substanţe chimice de foarte bună calitate din plante. Peste zece ani s-au apucat de alcaloizi, în special morfină, pe care o extrăgeau din opiu.

John Fletcher Macfarlan, un chirurg din Edinburgh, care preluase conducerea unei farmacii în 1815, a avut succes în comerţul cu laudanum. Mai târziu a produs morfină, care, după ce s-a inventat seringa, s-a cerut din ce în ce mai mult pe piaţă. Aceasta a sporit efectul drogului prin injectarea lui directă în sânge. Afacerea lui Macfarlan a prosperat, a început să producă anestezice (eter şi cloroform) şi substanţe necesare în chirurgie. În 1840, el şi-a deschis o fabrică, iar în la începutul secolului XX, J.F. Macfarlan & Co a devenit unul dintre cei mai mari producători de alcaloizi din ţară.

Ambele afaceri au continuat să se dezvolte prin achiziţii de alte companii, iar în 1960 au fuzionat, formând Macfarlan Smith Ltd. Firma a fost preluată de consorţiul Glaxo în 1963. Chiar şi acum are peste două sute de angajaţi în uzina de pe Wheatfield Road, din cartierul Gorgie al oraşului.

Se bănuieşte că heroina care a ajuns pe străzile din Edinburgh la începutul anilor ’80 era făcută din substanţele pe bază de opiu care se produceau în această uzină, prin intermediul angajaţilor corupţi. Când problemele legate de securitatea fabricii au fost rezolvate, cererea enormă de pe piaţa locală pentru heroină a fost satisfăcută de o substanţă ieftină adusă din Pakistan, care deja invadase restul Marii Britanii. Teoreticienii conspiraţiei subliniază faptul că această supra-abundenţă de heroină importată a apărut imediat după revolta generală din 1981, în multe regiuni mai sărace ale Marii Britanii, fapt foarte dezbătut în presa din Brixton şi Toxteth.

Niciodată nu plouă…

Janey nu poasă spună că n-a fost avertizată: ar fi trebuit să stai pe Marte ca să nu remarci faptu că Partidu Conservator ia măsuri punitive împotriva fraudelor legate de ajutorul de şomaj. Aşa încât justiţia a pedepsit-o în mod exemplar. După ce a condamnat-o la şase luni de închisoare, judecătorul a declarat că „a avut o atitudine indulgentă faţă de ea“ datorită circumstanţelor tragice ale vieţii ei. N-a fost acelaşi judecător care îl pusese pe ucigaşu soţului ei să plătească doar o amendă.

Expresia ei îngrozită de vită-dusă-la-abator când a fost luată de gardieni! Îi imploră, imploră chipurile acelea împietrite să aibă puţină milă de ea. Vegetarianu filantrop pe care i-l repartizaseră din oficiu ca avocat al apărării pare aproape la fel de traumatizat ca Janey şi probabil deja se gândeşte să-şi înceapă o carieră în drept corporatist. Maria, care stă lângă mine, izbucneşte încă o dată în lacrimi incredule.

— Nu poasă… nu poasă… repetă ea uluită.

Elaine, mătuşa ei şi cumnata lu Janey, o femeie slăbănoagă şi palidă, care arată ca un cuţit de bucătărie, se şterge la ochi cu o batistă plină de muci. Din fericire, lu Grant, aşa cum se-ntâmplase şi-n procesu Dickson, i s-a interzis să asiste, iar acum stă tolănit lângă Murray, fratele lu Janey, în Nottigham.

N-aş fi crezut c-o să iasă aşa. Tremur şi io, pe când le conduc pe Maria şi pe Elaine în Deacon Brodie’s Tavern de pe Royal Mile. Cârciuma e ca o anexă a tribunalului, se află chiar alături de el, plină de infractori, mai sunt şi câte un avocat pledant răzleţ pe ici pe colo şi mai mulţi turişti care se întreabă cum de au nimerit în mijlocu balamucului de aici.

Io pun pe masă nişte păhărele cu tărie pentru mine şi Elaine şi o cola pentru Maria, care, spre mirarea mea, se grăbeşte să dea unu dintre păhărele pe gât.

— Ce faci? Nici măcar n-ar fi trebuit să vii aici, îi zic io, aruncând o privire prin preajmă şi încercând să văd cine mai e prin cârciumă, pe când Elaine spune ceva insipid cu accentul ei din East Midlands.

Maria şade pe scaunul cu spătar înalt, mocnind de furie.

— Nu măntorc n Nottingham! Rămân aici!

— Maria… draga mea… vino-n Not-ink-goom, o imploră Elaine.

— Ţi-am mai spus că rămân aici, n morţii măsii!

Înşfacă paharu gol, iar articulaţiile degetelor i se albesc când încearcă să-l spargă în mână.

— Las-o să mai stea aici câteva zile, la mama, o îndemn pe mătuşa Elaine, apoi murmur: Piormă o conving io să se-ntoarcă cu trenu. După ce se mai linişteşte.

În ochii sticloşi şi lipsiţi de viaţă ai cumnatei se poate zări o scânteie.

— Dacă nu ti diranjează…

Nui de parcaş fi încercat să-i bag pe gât geamuri scumpe într-un conac de lux. Nu cred că Maria e un musafir prea agreabil. Da oricum, e vremea să mă car dracu diaici. Pe când o luăm pe Mound spre Princes Street, Maria-i o epavă. Scuipă invective despre Dickson printre lacrimi, iar oamenii care trec pe lângă noi ne aruncă priviri pe furiş. O conduc pe slăbănoaga inconştientă de Elaine până la staţia de atobuz şi o urmăresc cu o privire recunoscătoare cum se suie în autocaru National Express. Maria stă acolo, în îmbulzeală, pe când autobuzu se pune în mişcare, cu braţele încrucişate peste sâni, uitându-se la mine de parcar vrea să mă-ntrebe „Şi acum ce facem?“

N-o duc la mama acasă. Ar tulbura-o prea mult să se mai mute încă o dată. Ne urcăm într-un taxi şi o duc în căminul ei parental, acum fără părinţi. Fireşte, ştiu că cea mai bună metodă s-o conving să facă un lucru e să-i sugerez să facă pe dos.

— Tresă te-ntorci în Nottingham, Maria. Mama ta o să iasă doar peste câteva luni.

— Nu mă-ntorc acolo! Tresă mă văd cu mama! Nu plec nicăieri până nu pun laba pe afurisituăla de Dickson!

— Păi, ţi-aş sugera să-ţi iei câteva lucruri diacasă, iar dupaia să mergem la mama.

— Rămân la miniacasă! Posămi porşi singură de grijă!

— O să faci tâmpenii. Cu Dickson.

— O să-l omor! E vina lui pentru toatiastea. Doar a lui!

Taximetristu se uită la noi prin oglinda retrovizoare, da io îmi aţintesc privirea asupra lui, iar puţoiu băgăreţ îşi fixează până la urmă ochii jalnici şi tâmpi asupra drumului de rahat, aşa cum ar trebui.

Taxiul rulează până la Cables Wynd House, iar io-l plătesc fără nici o tragere de inimă pe taximetrist. Maria se dă jos repede din maşină, iar io

tresă fug ca s-o ajung din urmă. Preţ de câteva clipe pline de tensiune, mi-e teamă c-a dispărut, iar io o să rămân pe dinafară, da ea mă aşteaptă în holu scării, bosumflată. Urcăm până la etaj, iar ea descuie uşa.

— Lasă-l pe Dickson în seama mea, insist io cu blândeţe, pe când intrăm în apartamentu friguros.

Ea se chirceşte pe canapea, cu capu-n mâini şi buza de jos atârnându-i. Trupu îi tremură uşurel şi mai bâzâie umpic. Io aprind focu electric şi dupaia m-aşez delicat lângă ea.

— E firesc să vrei să te răzbuni, te-nţeleg perfect, zic io pe o voce blândă şi calmă, da Coke a fost prietenu meu, iar Janey e prietena mea, aşa că *io* am de gând să-l fac pe Dickson să plătească şi nu vreau să fii şi tu băgată-n asta!

Se răsuceşte spre mine, plină de lacrimi şi de muci pe faţă, la fel de dezgustătoare ca gagica aia din *Exorcistul* şi schiaună:

— Da *sunt* băgatăn asta! Tatai mort! Mamai n închisoare, băgamiaş picioarele! Iar ăla diacolo, arată ea spre fereastra largă, se plimbă în libertate pe stradă n morţii măsii şimparten dreapta şin stânga halbe cu bere de parcă nimic nu s-ar fintâmplat!

Brusc ţâşneşte-n picioare şi fuge spre uşă. Io mă duc după ea. Da ea e total dementă şi fuge pe scară în jos, cu mine în urma ei.

— Unde te duci, Maria?

— AM DE GÂND SĂ MĂ DUC ŞI SĂ-I ZIC VRIO DOUĂ!

Ajunge la parter şi-o taie pe hol, dupaia iese pe stradă şi o ia spre crâşmă, iar eu sunt la un pas în spatele ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maria!

O înşfac de umăru ei slăbănog.

Da fata se smulge din strânsoarea mea, deschide brutal uşa şi fuge în mijlocu cârciumii, iar io după ea. Toţi îşi întorc capetele spre noi. Spre mirarea mea, Dickson s-a întors la lucru şi e în spatele tejghelei. Discută nonşalant cu un client şi dezleagă cuvinte încrucişate. Îşi ridică privirea de pe ziar, când toată lumea amuţeşte şi liniştea se aşterne în cârciumă. Da nu pentru mult timp.

— UCIGAŞULE! răcneşte Maria, arătându-l. L-AI OMORÂT PE TATA, TICĂLOSULE! UCI…

Se sufocă, căci criza de mânie frustrată o seacă, iar io o înşfac de mâini şi o trag spre ieşire, pe când aud replica trufaşă, da pe o voce firavă alu Dickson:

— Nu asta a decis judecătoru…

Am dus-o afară, iar aerul pare s-o învioreze.

— HAI DIAICI, zbiară ea, strâmbându-se de furie şi suferinţă.

Io mă lupt ca curu cu ea, fincă isteriile şi furia i-au dat putere trupului ei mlădios, şi chiar mă gândesc să-i trag o palmă, aşa ca-n filme, dar ea pânla urmă cedează, dupaia plânge şi suspină la mine în braţe, iar io o duc pe stradă şi prin parcare, apoi pe trepte, spunându-mi în sinea mea că *aici* voiam s-ajung de fapt.

Iar când o duc în casă şi ne aşezăm pe canapea, parcă pentru Maria toată povestea cu Dickson s-ar fi preschimbat într-un vis urât, căci stă la mine-n braţe, iar io o mângâi pe păr, îi spun că totu o să fie în regulă. Îi spun că o să rămân cu ea cât timp o să aibă nevoie de mine şi co să punem laba pe bulangiu ăla de Dickson, ea şi cu mine…

— Zău? face ea cu o disperare dementă, gâfâind. Eu şi cu tine?

— Ai încredere în ce spun, prinţeso. Ai. Încredere. În. Mine. Găozaru ăla l-a băgat în mormânt pe Coke, iar Janey e în închisoare, îi zic şi-mi apropii faţa mânioasă şi răzbunătoare de a ei. O. SĂ. ŞI-O. IA. N. MORŢII. MĂSII.

— O să-l omorâm pe ticălosuăla ucigaş!

— Tu şi cu mine. Crede-mă!

— Vorbeşti serios? mă întreabă ea pe un ton implorator.

O privesc fix în ochii ei nefericiţi.

— Jur pe vieţile mamei şi surorilor mele.

Ea încuviinţează lent din cap. Îi simt trupul încordat cum se destinde umpicuţ.

— *Dar*… tresă fim foarte atenţi. Dacă n-avem grijă, o să sfârşim ca Janey. Înţelegi?

O înclinare lentă şi seacă a capului.

— Gândeşte-te la asta, insist eu. Dacă dăm buzna înăuntru şi-l căsăpim, ne petrecem restu vieţii în închisoare. Tresă rămânem în libertate şi să ne bucurăm diasta, să fim încântaţi că noi facem ce vrem, iar ticălosului îi curg balele într-un scaun cu rotile sau e îngropat adânc într-un şanţ!

Respiraţia îi devine mai regulată. Mâinile ei sunt într-ale mele.

— Tresă ne gândim. Iar când o să-l atacăm treso facem la rece. Atâde rece ca acolo, arăt io spre geam, altfel el o să câştige. Are poliţia şi tribunalu de partea lui. Asta înseamnă că o să aşteptăm, o să ne păstrăm calmu şi o să-i găsim punctele slabe înainte să-l caftim. Pencă dacă suntem neglijenţi sau ne pierdem cu firea, tot el câştigă. Nu *putem* să-l lăsăm să mai câştige încodată. Înţelegi ce spun?

— Mă doare capu… iun coşmar… nu ştiu ce să fac…

— Ascultă-mă. O să-l prindem la înghesuială, insist io, iar ea încuviinţează din cap şi se lasă pe spătaru canapelei, cu mâna pe frunte.

Io sunt suficient de calm, încât să-mi scot echipamentu şi să m-apuc să prepar marfa.

Scânteia brichetei o face pe Maria să-şi răsucească gâtu.

— Ce faci…? mă-ntreabă făcând ochii mari.

— Îmi cer scuze, suntem la tiniacasă, ar fi trebuit să-ntreb înainte. Îmi pregătesc o mică doză de dava.

— Ce? Ce-i aia? E… heroină?

— Da. Ascultă, asta rămâne între noi. Nu mă mândresc cu asta, da în ultimu timp am mai luat umpic din când în când. O s-o ţin sub control, da, ei bine, acum simt nevoia să iau umpic. De când tatăl tău… îmi dau seama că clatin din cap, dupaia mă uit la faţa ei roşie şi înlăcrimată, … mă simt atât de deprimat şi de neputincios…

Chipul Mariei e încremenit ca porţelanul. Ochii ei sunt aţintiţi asupra lichidului care clocoteşte, dizolvându-se în lingură.

— Ăsta-i singuru lucru care-mi alină suferinţa… îi zic io. O să iau doar umpic, doar ca să nu mai tremur aşa. De fapt nu vreau să devină o obişnuinţă, da *a fost* o zi de căcat.

Aşa că m-apuc să trag soluţia printr-un tampon de vată, dupaia mă-nţep cu vârful acului. Când trag sângele care umple seringa, ochii Mariei se întunecă, de parcă un lichid vâscos şi închis la culoare s-ar îngroşa şi îndărătul lor. Sângele meu intră încet la loc, da nu simt presiunea mâinii mele pe piston, de parcă venele mele l-ar suge din seringă…

BĂGA-MI-AŞ… BĂGA-MI-AŞ, CE MIŞTO… SUNT NEMURITOR, INVINCIBIL…

— Vreau şi io… o aud pe Maria cum murmură, cu un icnet pofticios.

— Nici gând… marfa nu-i bună, îi zic io, asudând rezemat de spătaru canapelei şi gângurind, aidoma unui bebeluş în extaz, pe când drogu se răspândeşte în mine, precum un cântecel pentru copii.

Dupaia simt cum greaţa, ca o miere de albine, ajunge până-n nucleul fiinţei mele… Inspir adânc, încercând să-mi reglez repiraţia.

— Da tu de cio faci?

— M-am simţit nasol… uneori mă simt atâde nasol… e singuru lucru care m-ajută…

Atât de nasooool….

— Da şi io mă simt nasol! Cum rămâne cu mine! face ea, iar faţa ei capătă o nuanţă stacojie, pe când io preţ de o clipă vag neplăcută îi pot zări *şi pe* Janey, *şi pe* Coke în ea. Ai zis că o să majuţi!

Io mă uit cu tristeţe la ea şi-i iau mâinile tremurânde într-ale mele.

— Eşti o fată frumoasă şi tânără şi nu vreau ca tu să iei droguri… Dumnezeule, e un înger căzut, care a fost obligat să se prăbuşească în magherniţa asta întunecată şi abjectă… Adică, io ar trebui să am grijă de tine… nu să-ţi fac şi mai mult rău. Clatin din cap şi simt cum mi sângele se scurge alene prin el. Nici gând…

— Da nu se poate mai rău diatât! zbiară ea, iar dupaia pare că meditează la situaţia oribilă în care se află. Da… da… doar puţin de tot, aşa cum zici tu, mă imploră ea din nou, doar ca să mă simt mai bine…

Simt cum aerul mă apasă în piept, o împotrivire crispată ca a pistonului unei seringi, când îl tragi spre tine, cureaua aia strânsă *etanş*…

— Bine, dar doar o singură dată… io tâmpenie… nu mi se pariun lucru bun… doar un strop ca să te relaxeze. O mângâi tandru pe obraz. Dupaia o să vorbim despre cum să i-o tragem lu Dickson…

— Mersi, Simon…

— Probabil că acum ţi se pare că-i sfârşitu lumii, încuviinţez io din cap, pe când torn umpic de praf pentru ea. Asta o să tiajute, iubire, o să-ţi aline suferinţa.

Faţa ei e bolnăvicioasă şi uimită pe când io îi leg cureaua mea de piele în juru braţului ei subţire şi alb, iar dupaia bat uşor în el ca să-i găsesc o venă. Are vene mişto gagica. Micuţa asta suferă, are nevoie să uite de toate, iar io nu pot decât să ajut o domnişoară în primejdie…

I-o bag şi mă uit la ea cum suspină încetişor şi apoi se cuibăreşte în canapea.

— Mă simt bine… e mişto… e benga…

Dupaia o întind, cu capul pe braţul canapelei, ca s-o pregătesc să i-o bag şi-n alt fel.

— Acum tu eşti stăpâna casei şi tresă fii tare de dragu lu Grant. Amândoi tresă avem grijă să n-o dăm în bară. De dragu mamei tale şi în memoria tatălui tău. O să mergem s-o vedem în curând, îi spun io, dându-i din ochi bretonu ăla şi punându-i-l pe frunte. Bine, draga mea?

— Da… zice Maria, privindu-mă cu ochii scânteietori, ca două monede lucioase din argint.

— Te simţi mai bine?

— Da… mă simt mişto… n-aş fi crezut co să mă mai simt vreodată atâde bine…

— O să i-o tragem noi lu Dickson, nu scapă el de noi. Tu şi cu mine o să i-o plătim ticălosului, şoptesc io. Îngenunchez pe covor lângă splendoarea ei tolănită. Îmi strecor o mână sub capu ei, i-l ridic şi pun o pernă dedesubt. Însă acum doar relaxează-te. Ai avut o zi grea. Vrei să mă-ntind şi io lângă tine… să te ţin în braţe?

O înclinare lentă afirmativă a capului.

— Te porţi atâde mişto cu mine…

Îşi ridică o mână şi mă mângâie pe obraz. Io mă aplec, apropiindu-mă de buzele alea ale ei atât de pline, încât parcar fi fost înţepate de o viespe.

— Sigur că da. Şi tu eşti mişto, meriţi să mă port mişto cu tine. Acum hai, sărută-mă umpic.

Se uită la mine, zâmbind trist, şi mă sărută pe obraz.

— Nu, nu, nu, iubire, nu aşa. Un sărut ca lumea de femeie, gen.

Buzele i se lipesc de ale mele, iar limba ei e în gura mea, deocamdată o las pe ea să facă toată treaba. Îmi închid ochii şi mă gândesc puţin la biata Janey, care o să facă jucării din pluş în Corton Vale în următoarele câteva luni. Aşa cum a spus şi judecătorul, trebuie ca asta să fie un avertisment pentru indivizii care vor să-i exploateze prin fraudă pe cei care au cu adevărat nevoie de ajutor de şomaj. Cred că l-a citat cuvânt cu cuvânt pe ministrul de Interne. Dar pentru Janey o să fie o experienţă educativă, penco să lingă mai multe pizde decât linge un funcţionar timbre. Însă acum sunt mai preocupat de educaţia fiicei ei, pencă progresează minunat cu săruturile astea lungi şi umede. Da, aşa e, iar io fără doar şi poate că nu mai sufăr deloc. Pencă acum e a mea. Mă desprind de Maria şi-i spun cu o privire tristă, drogată şi sexy:

— N-o să te părăsesc niciodată, nu sunt ca ceilalţi. Acum totul o să fie bine.

Un zâmbet melancolic îi ondulează trăsăturile.

— Vorbeşti serios, Simon?

— Da, îi zic io şi crecă niciodată n-am fost mai sincer în toată viaţa mea de rahat, sigur că da.

Din nou la fel

Io tocmai ieşisem din Easter Road nr. 1, lângă cârciuma Persevere, când o văd pe Lizzie McIntosh carialeargă după autobuz, chinuindu-se să nu scape din mână mapa ei mare pentru Facultatea de Arte, care-i smulsă în toate părţile de vijelie. Arată absolut superb, cizme negre sexy peste dres din lână, o fustă cloş scurtă, negru cu roşu şi galben, sau poate că-i rochie, nu-mi poda seama prin paltonuăla voluminos cafeniu, fular şi mănuşi. Părul ei lung şi şaten e o nuanţă mai închisă decât paltonu.

— Stai aşa, frate, îi zic io şoferului, care vrea să plece din staţie.

Îmi pun înăuntru geanta mea sport, ca nu cumva să-nchidă uşa şi sunt răsplătit co privire acră.

Totuşi a meritat, pencă arată şi mai mişto când siapropie de mine. E foarte puţin fardată, doar puţin creion dermatograf şi buze de culoarea cireşelor.

— Mersi… Tommy… gâfâie ea, pe când trece pe lângă Puşca Neînfricată alu Tommy, urcând în autobuz şi punându-şi banii în aparat. Am întârziat la o chestie… Îmi zâmbeşte.

Aşa, frumoaso!

Păi, dacă eşti slab din fire, nu cucereşti nici o gagică, aşa că zic:

— Îmi eşti datoare c-o băutură – nu strică să-ncerc, eşti obligat s-o faci, pe când văd cum se-nchid uşile, iar şoferul bombăne ceva, iar dupaia porneşte motoru autobuzului şi pleacă din staţie.

E frig. Încă suntem în octombrie, da de dimineaţă pământu a îngheţat şi crecă şi asfaltu. Mai rău e că vântui cam nasol pentrun meci de fotbal. Da Rents a venit în weekend de la Aberdeen, io am ieşit aseară, iar dupaia, de dimineaţă, am venit în Easter Road pentru derbi. Aşa că mă reped pânla sormea, Paula, ca să-mi las geanta şi să bag ceva la maţ. Am primit o invitaţie la ceai, da nu prea ştiu ce să cred despre soţuiei, un bulangiu smiorcăit din Coventry, despre cariam impresia că-i deprimat totimpu. Toţi mai suntem deprimaţi uneori, da nu tresă te dai bătut şi să te laşi pe tânjeală. Tresă te ţii tare.

Da Lizzie… uau…

Aşa că înfulec ceva, îmi las geanta şi mă duc spre Volley, crezând co sajung primu acolo. Nici gând diaşa ceva! Stau grămadă ntrun colţ, cu Begbie n capu mesei, carei foarte încântat cânmă vede.

— Tommy băiete! Bulangiule!

— Marfă, fraţilor. Înclin din cap către Rents, care poartun tricou în dungi roşu cu negru, gen Dennis, pericol public, dupaia către Nelly, care şi-a mai tras încun tatuaj pe mutră, o ancoră pio partia obrazului! Ce puţoi uşchit. Puştan periculos! glumesc io, arătând spre el, dupaia îl salut fără nici o tragere de inimă pe Larry, un labagiu pervers cu care n-am nici un chef să stau, iar piormă pe Davie Mitchell, un fost coechipier dial meu, care lucrează cu Mark la Gillsland.

La o bere, povestim ce ni s-a mai întâmplat între timp şi murim de râs.

— Ai fost la vriun meci în Aberdeen, Mark?

— Nu… zice Rents. Parcă-i drogat cu haş totimpu. Are mereu un zâmbet tâmp pe faţă. Obişnuia să-i fută-n gât pe ăia care fumau iarbă, îi plăcea doar amfetamina, pe bune. Student sadea bulangiu! Nu mi-am mişcat curu, face el, jucându-se cun toc de ochelari.

— Să nu-mi zici că ţi-ai pus ochelari! Haide, arată-mi-i!

— Nu, spune el şi îi pune n buzunaru interior al gecii de blugi.

Probabil că-i e ruşine, sărmanu puţoi. Să intre-n clubu ochelariştilor *şi* al roşcovanilor în care e nscris şi Keezbo!

Spre norocu lui, Begbie discută cu Nelly şi cu Larry despre tatuaje şi încă n-au ales nici unu, aşa că iau hotărârea să-i dau o pauză lu Patru Ochi. Mark e de treabă, da, deşi e roşcat, uneori îşi cam dă aere şi-i cam orgolios.

Da acum Begbie are chef de bârfe.

— Cum e gagica aia din Geordie cu care te vezi? Fiona parcă? Se răsuceşte spre noi, ceilalţi, şi arată spre Rents. Apele liniştite sunt adânci, pe bune! Are tupeu bulangiuăsta!

— Benga, frate, e super frumoasă, zâmbeşte Mark cu afecţiune. S-a dus la Newcastle ca să se vadă cu sorsa. E ziua ei de naştere… adică, gen, ziua lu sorsa, ştii?

— Dacă sorsa seamănă vrumpic cu ea, pune-mi şi mio vorbă bună n morţii mătii, bulangiule, zice Franco.

— Zis şi făcut, face Rents, cu zâmbetuăla al lui nonşalant de matol, da iomi dau seama că nici nu-i trece prin cap să facaşa ceva. Se răsuceşte spre Davie. Ce mai fac băieţii la Gillsland?

— Bine. Les mantrebade tine. Şi Tânăru Bobby, puţică ăla mucos. Da Ralphy e la fel de bulangiu, râde Mitch.

— Omul ăla… mormăie Renton, pe urmă îşi îndreaptă spatele, puţoiu ăla iun bulangiu *pur*.

— Da, zice Begbie, piun ton cam sumbru, iar iomi dau seama că îl frământă ceva, în ultima vreme îi aud peste tot numele.

— Carei şpilu? îl întreabă pe Franco labagiul de Larry.

Mai demult am avut o altercaţie cu el în Leithy. Îl teroriza pe micu Phillip Hogan. Tupeist cretin, futui morţii măsii. Nu se uitaşa ceva.

Vocea lui Begbie capătă tonalitatea aia joasă înfricoşătoare, când parcă-l putem auzi şi mai limpede decât dacă vorbeşte normal.

— Am auzit multe despre bulangiu ăsta de la Pilton. E fratele curvei, face el, ar trebui să-şi ţină gura după ce ăilalţi doi fraţi au venit aici şi şi-au luaton bot.

— Da, încuviinţez io din cap, gândindu-mă la săracu puţoi caria mânjit cu sânge tot taxiuăla.

Atunci a fost prea de tot.

— Ei bine, idiotuăla de frate mai marial bulangiului bate câmpii despre ciare de gânsă facă. Zici că are reprezentanţă n Pilton, ce pizda măsii, face mişto Franco.

— Şi ce dacă? Numa gurai de el, aşa mi se pare, fac io, iar Nelly încuviinţează din cap.

Lu Begbie îi dă prin cap o chestie care-l amuză.

— Păi, dacă m-ar fi omorât toţi puţoii care mi-au zis pânacu „eşti mort“, ar fi trebuit să am nouăşnouă de vieţi, mâncaţiaş!

Sunt pe punctu să schimb subiectu, da Larry zice, ca un mârlan ceie:

— Se spune că face karate. Antrenade George Kerr. Centura neagră, am auzit.

— Mă fut, spune Begbie piun ton dispreţuitor, unii ţi-o trag la coaie de nu te vezi, se pişă pe karate. Ce morţii măsii, îţi face coaiele de oţel? îl întreabă el pe Larry.

— Nu… dă el înapoi ca un laş ceie, io vreau să zic doar…

— Atunci ţine-ţi fleanca n pizda mătii! îl întrerupe Begbie.

Nu-mi place ce se-ntâmplă. Ar fi trebuit să bem umpic în linişte, iar dupaia să ne uităm la meciu ăla tare de dimineaţă. În weekendu cânse joacun derbi e altă atmosferă, parcar fi lună plină.

— Crecă niai convins, Franco, fac io şi mimez că-njunghii cu cuţitu, iar el îmi rânjeşte umpic. O să-l fuţi în gât. Şi n-o să mai ardă nimeni de nerăbdare sapară piaici dupaia.

— Da, fratele bulangiului acu io perniţă diace n morţii măsii, râde Nelly.

Io mă uit la Begbie, da mutra lui iarăşi e mpietrită. Cunosc expresia asta a lui.

— Da, da pe unii nu-i poţi convinge atâde uşor. Încă mai aud că fratele ăsta mai mare al pizdei spunio grămadă de porcării despre mine. Aşa merg lucrurilen ziua de azi, tresă omori pe cineva ca să fii luat n serios, futui n gură. Aruncă o privire în jurul mesei, apoi declară:

— O să dăm o fugă pânacolo ca să discutăm umpic cu bulangiu ăsta şmecher din Hong Kong!

Io mă trezesc că-nghit la greu, fără să am nimic în gât.

— Când?

— Cel mai binei să nu amâni. Buza lu Franco se arcuieşten jos. Hai să le facem o vizită. Să vorbim umpic cu bulangiuăla.

Io mă uit la băieţii de la masă. Se bagă toţi. Chiar şi Mark, caria venit doar în weekend aici, zâmbeşte şi face:

— De ce nu?

— *Tu* nu vii cu noi, face Franco.

Mark îi arunco privire băşicată.

— Cum aşa?

— Tu te duci la facultate n pizda mătii. Nu treso dai de gard. Asta nu-i treaba ta. E şi colegu tău aici.

Arată spre Mitch.

Rents clatină din cap.

— Franco, *eşti* tovarăşu meu. Aşa că e şi treaba mea, face el, da privirea i se-ndreaptă către uşa de la intrarea în cârciumă.

De fiecare dată când se deschide, el se uită într-acolo.

Begbie îl trage pe Mark spre el, cu braţu n juru umerilor lui. Îl priveşte fix în ochii lui drogaţi.

— E pe dracu. Treaba ta e să iei note bune la facultatea aia împuţita ta şi să te cari n pizda mătii diaici. Oricum eşti varză de la iarbă, bulangiule. Nu eşti bun de nimic n pula mea!

Io mă uit la Mitch. E unu dintre cei mai buni prieteni ai mei, dan ultima vreme nu niam mai văzut. Îi zic lui şi lu Mark:

— Voi doi niaşteptaţi aici. Măntorc într-o oră.

Mitch încuviinţează din cap, iar Mark se uită de la unu la altu, de parcar fi pe punctu să protesteze, da dupaia ridică din umeri. Pe când ne dăm pe gât băuturile, pare şi uşurat, şi trist că rămâniaici. Rents nu-i un gagiu violent, da uneori îl mai apucă şi pe el. L-a înjunghiat pe Eck Wilson la şcoală şi l-a pocnit în cap piun băiat cu o sticlă, după faza aia din Hampden.

Chestiile astea mi-au rămas în minte fincă diobicei el nui aşa. Spune că devine violent doar când e foarte speriat. Mitch e tare cânvine vorba de cafteală, da e din Tollcross şi n-are nimic de mpărţit cu ăia.

Nelly şi Franco sunt demenţi, iar puţoiuăla de Larry îi terorizează pe toţi. Ieşim din cârciumă şi ne nghesuim în maşina lu Nelly, el şi cu mine niaşezăm pe bancheta din spate. Mergem în Pilton, iar Begbie e surescitat, ne dă instrucţiuni de pe scaunu de lângă şofer.

— Voi staţi n maşină şi nu veniţi decâdacă vă strig io! Nu uitaţi, staţi aici până vă strig io!

— Eşti sigur? fac io, pencă lucruriliau luat-o razna, iar io, sincer să fiu, nu mă simt deloc Tommy Neînfricatu Pistolar.

Da uneori e diajuns să fii umpic speriat ca să intri n priză.

— Aşa cum spuneam, zbiară Franco, o să ţip n pula mea dacă am nevoie diajutor!

Io nu zic nimic fincă a vorbit foarte limpede. Da tot drumu stau şi mă benoclez la capu lu Franco, gândindu-mă câte lovituri ar putea să încaseze până să se prăbuşească la pământ. Combinaţia de lovituri care l-ar trimite la podea e: bum, bum, una-n partea dreaptă, un croşeu de stânga, altu de dreapta, încă unu-n stânga, croşeu de dreapta, croşeu de stânga. Iar tâmpituăla de Larry… un singur croşeu zdravăn de dreapta i-ar sfărâma fălcilialea subţiri ca din sticlă…

În cartier vedem nişte băieţei care joacă fotbal piun teren viran. Nelly lasă geamu jos.

— Unde locuiesc alde Frenchard, frate?

Copilaşii schimbă priviri între ei, iar dupaia unu arată spre nişte blocuri vechi cafenii de la capătu străzii, cariacu sunt în curs de renovare şi zugrăvite n alb.

— Acolo, în Rise. Număru 12.

Ştiu cum en Rise. Io stradă îngustă şi dărăpănată în pantă abruptă, cu o biserică n vârf şi nişte magazine naşpa pe margine. Nioprim în faţa blocului, lângo ladă aproape plină cu resturi de materiale de construcţie. Franco se dă jos din maşină şi arată spre apartamentu de la parter, din dreapta.

— Ăla e, spune el concentrat.

Dupaia o ia pe stradă, se duce la ladă şi cotrobăie umpic prin ea. Ochii i se măresc când vede o bară care atârnă dintr-un gard de fier forjat. Probabil că o maşină s-a izbit în el şi l-a rupt. O desprinde diacolo şi-o ţine cu ambele mâni, fluturând-o de parcar fi o măciucă. Dupaia o ia nspre bloc, lăsându-şi reteveiu sprijinit diun tufiş de lângă poartă. Da, sunt la parter, îi

văd cum se uită la teve în camera de zi, nu posă cred când Franco ia o cărămidă din ladă şi o aruncă n geam! Siaudiun zgomot asurzitor, apoi ţipete. Mă uit spre Nelly şi ne pregătim să-l înhăţăm pe bulangiul dement şi s-o ştergem diaici.

— SUNT DE LA AVON! E VRUN BULANGIU ACASĂ? urlă Franco de pe stradă.

Ai zice că toţi sunt plecaţi de acasă, căci în afară de câteva draperii care se mişcă umpic, nu se vede nici un semn că ar mai fi şi alţii în bloc. Cele mai multe apartamente s goale, părăginite sau sunt în curs de renovare.

Adică n afară de casa familiei Frenchard. Zdrahonu iese primu pe uşă, iar nevastă-sa vine la fereastră, arată spre Franco şi zbiară:

— Ăsta e! TU! TU! AI ÎNCERCASĂMI OMORI BĂIATU!

— Doar l-am înjunghiat, râde Franco şi zice piun ton dispreţuitor: Dacaş fi vrut să-l omor, acu ar fi mort deja, mâncaţiaş!

Zdrahonu e furios şi se năpuşteşte pe potecă spre poartă, unde e Franco. Franco îl aşteaptă şi faciun pas în spate, ia bara şi-i tragiuna n bot dintr-o singură mişcare. Zdrahonu se prăbuşeşte ca o tonă de cărămizi, mă sperie teribil cum cade tipu, iar Franco îi trage una cu capătul plin de cuie, ţinând bara cu ambele mâini şi folosindu-şi toată greutatea corpului, fix în coaiele bietului om. Dupaia îi mai trage vreo două lovituri vârtoase în mutră.

— SĂ NU MAI CALCI NICIODATĂ ÎN LEITH!

Tipu nu se mişcă deloc, din el curge sânge pe asfalt. Of, Doamne, îmi vine să vărs. Nu ştiu din ce motiv, cobor din maşină şi mă duc lângă Franco, care-mi arunco privire dură şi dementă cu coada ochiului, iar io mă uit la tipu de pe jos. E naşpa. I-a crăpat capu. Dinţii sunt împrăştiaţi pe asfalt, de parcar fi nişte piese de domino pio masă dintr-o cârciumă. Băga-mi-aş pula.

Gospodina urlă la ceilalţi doi băieţi:

— PRINDEŢI-L! Gagicuţa stă lângă ea şi-şi roade unghiile, da băbătia ţopăie ca o nevastă de pescar din Bowtow, caria descoperit un căcat în pragu uşii. AM ZIS SĂ-L PRINDEŢI!

— HAIDEŢI ÎNCOACE! zbiară Franco spre ceilalţi doi fraţi.

Biata matahală încă mai geme pe jos, la picioarele lui. Fraţii stau acolo şi se cacă pe ei, parcar fi n stare de şoc.

Nu sunt singurii.

— Băga-mi-aş pula… face Larry, scoţând capu pe geam, cu ochii bulbucaţi ca coaiele unui ogar cenuşiu.

Mama răcneşte la băieţii ei:

— TRĂGEŢI-I-O, NEMERNICI DE RAHAT CE SUNTEŢI!

Begbie se uită la ei cu o expresie plină de dispreţ în ochi.

— N-o să facă nimic, zice el şi se uită la puţoiu mare şi musculos prăbuşit la pământ, şi nici el n-o să mai facă nimic acum n pula mea! Râde spre gagică: Dacă-i băiat, să-mi spui şi mie, da dacă-i gagică, nu-i a mea n morţii măsii!

Aruncă bara pe jos şi dă din cap spre mine, ne suim în maşină, el în faţă, io în spate. Nelly porneşte motoru şi trecem pe lângă poartă. Mama încă mai urlă la băieţii ei, pe când ei încearcă, ajutaţi şi de gagică, să-l ia pe nenorocit de pe asfalt. Franco se uită la mine şi la Larry.

— Asta se-ntâmplă când te pui cu tinerii terorişti din Leith, zice şi, în timp ce trecem pe lângă casele dărăpănate şi magazinele de rahat, îşi scoate capu pe geam: NESPĂLAŢI PLINI DE PĂDUCHI DE RAHAT DIN PILTON, SĂ NU CUMVA SĂ CĂLCAŢI PE LA NOI, VAGABONZI DE CĂCAT CE SUNTEŢI!

Mi-e teamă de poliţie, deşi nu crecă ăia o să ne toarne, iar io m-aş mira dacă cei din Drylaw Station şi-ar întrerupe pauza de ceai pentrun asemenea flecuşteţ, da cine ştie dacă nu s-o găsi vrun boşorog care să sune.

Deşi Franco se foieşte ca curu, şade cun rânjet imens pe mutră.

— Prea mare tărăboi penco curvă de căcat a rămas borţoasă. Data viitoare o să i-o trag în cur ca să n-aibă de ce să mă acuze.

— Tot romantic ai rămas, nu, Franco? rânjeşte Nelly la volan, iar noi ieşim cu maşina din cartier pe West Granton Road.

— Poate, da vagabonzii ăştia din Pilton nu s aşa. Şi n-am terminat-o încă cu ei! De fapt, spune, strâmbându-se de indignare, nimăcar n-am început!

Tresă recunosc că mă cac pe mine, iar pulsu nu-mi revine la normal până când băgăm maşina în garaju din Newhaven, care-i probabil alu Nelly, da Begbie şi Matty se pare că au şi ei cheile, iar dupaia ne cărăm fiecare pe drumu lui. Io mă ntorc pe Walk, ca să mă întâlnesc iarăşi cu Mitch şi Rents la crâşmă. Când ajung acolo, Mitch stă singur la masă, iar Rents nu mai e piacolo.

— Unde-i Mark?

Mitch ridică din umeri.

— S-a cărat cu un tip scund caria apărut piaici, Matty ăla. A zis că are de livrat un mesaj împreună cu el şi c-o să se ntoarcă, explică Davie. E bine? Se purta cam ciudat, adică îl ştiu pe bulangiuăsta dio droaie de timp şi niciodată nu l-am mai văzut aşa.

— Mda… râd io, adică, aşa cred.

— Eşti sigur?

— Probabil prea mult haşiş.

Şi crecă puţoiu-i îndrăgostit de gagicuţa aia din Aberdeen. Probabil că s-a dus să ia iarbă sau amfetamine, asta a făcut din câte-l ştiu io, zic. Şi tresă spun că-l invidiez pe Rents, se descurcă bine. O gagică mişto, şcoli ca lumea şi ştiu că după cio să absolve facultatea o să se care diaici, n-o să rămână prea mult prin preajmă. Îl admir pentru asta, că io sunt un tip prea domestic. Totuşi mi-ar plăcea şi mie să plec. Ar fi marfă.

— Bine, spune Davie, dându-şi pe gât paharu.

Îşi agită halba goală, iar io îi bunghesc mesaju.

— Încun rând?

— Ca diobicei.

Frig

Union Street

Încă o zi de peregrinări stoice prin oraş, pe când vântu puternic îmi trage palme reci. Edinburgh-ul poate fi deprimant, dar Aberdeenul chiar arată de rahat. Posă aştepţi toată viaţa ca ceru să-şi schimbe culoarea din cenuşiu în albastru. Da acum io îmi petrec aproape totimpu aici, nu prea mă mai duc piacasă.

Ultima oară când m-am dus, m-am făcut varză cu heroină împreună cu Matty, Spud şi Keezbo la Swanney acasă.

Nu ştiu cum am ajuns la Johnny acasă după o sindrofie cu droguri de la domiciliul drogatului veteran, Dennis Ross din Scabbeyhill, da mi-amintesc vag că m-am scototcit o veşnicie prin buzunare, încercând să găsesc niscaiva mărunţiş pe când un bulangiu de taximetrist mă futea ca curu la creier, totuşi am reuşit să mă trezesc pânam ajuns în Tollcross. Mi-aduc aminte că soarele răsărea, învăluind sufrageria lu Johnny într-o lumină nimicitoare, care ne-a bombardat plină de cruzime cu toate slăbiciunile şi degradarea noastră de muritori. Io m-am ridicat în picioare, iar piormă Matty, Spud şi cu mine ne-am întâlnit cu restu băieţilor în Roseburn Bar, mult înainte de derbi, iar dupaia o parte dintre noi ne-am dus în Haymarket la încă vreo câteva crâşme. Cele două grupuri de microbişti se pizduiau unii pe alţii pe stradă, da gaborii au stat totimpu între ei. Meciu a fost o remiză plină de sudoare şi mormăieli, da fără nici un gol. Pencă eram varză, n-am prea fost atent la joc, da mi-amintesc că Hibs au fost cât paci să câştige în ultimu moment. McBride a trecut de unu din Hearts şi i-a dat o pasă lu Jukebox, care l-a fentat piun bulangiu izolat de ceilalţi şi i-a pasat mingea lu Steve Cowan, al cărui şut cu dreptu a ratat la mustaţă poarta din care portaru dăduse bir cu fugiţii. Ciorditoru de fetiţe, Sick Boy, s-a delectat şi el cu marfa, da l-au apucat pandaliile rău de tot cu frumuşica aia de Maria, pe care şi-o trăsese remorcă. E cam tinerică pentru el şi părea cam pierdută pe marea zbuciumată de uşchiţi.

Begbie a luat-o iarăşi razna după meci. El, Saybo şi încă vreo câţiva i-au caftit pe handicapaţii ăia în Fountainbridge. Puţoiuăla mai mult ca sigur o să ajungă la balamuc dac-o ţine tot aşa. Da haosu din Edinburgh mi-a amintit

cât de mult a început să-mi placă ritualu vieţii mele din Aberdeen. M-a făcut să-mi dau seama că-i o aiureală să pretind că-s liber. De fapt mi-am umplut zilele cu tot felu de ritualuri, până când m-am ofticat atâde tare, încât am fost nevoit să le dau peste cap cu o ieşire din asta dramatică. Un chef cu dava mi-a prins bine. Dar aici o aveam pe Fiona, cursurile şi plimbările. Iar motivu pentru care vin din ce în ce mai rar piacasă e că mi-am găsit o sursă de marfă.

Mă plimb la greu. Bântui pe străzi o groază, indiferent cum e piafară. Pare că n-am nici un scop, da mereu am ajuns pe cealaltă parte a gării, pe lângă docuri. Mă opresc şi mă uit la vapoare, care se duc la Orkney, Shetland şi pizda măsii unde s-or mai duce. Pescăruşii care ţipă se învârtesc deasupra capului meu. Uneori, pe când merg dia lungu lu Regent Quay, mi se pare că râd piun ton răguşit de mine, de parcar şti ce caut, chiar dacă nu-i aşa.

Bodegile alea de marinari: The Crown and Anchor Bar, Regent Bridge Tavern (o cârciumioară bestială) şi Cutter Wharf. Peep Peeps, una mai naşpa, care e pio străduţă laterală şi unde mereu sfârşesc prin a şade cu o bere în faţă, da dorindu-mi altceva. O aştept. Aproape co şi miros. Stau mereu în acelaşi loc, ştiind că, dacă aştept destul de mult timp, pânla urmă cineva tot o să vină la mine.

Acolo l-am văzut: puţoiuăla care stătea singur lângă tonomat, citind *Financial Times*, cun Pepsi în faţă. Fără să siatingă de el. Păru lui lung şi negru, dar grizonat şi slinos, pestio faţă subţire şi cadaverică, co nuanţă translucidă albăstrie. O barbă rară şi asimetrică crescându-i din coşurile cu vârf căcăniu pe bărbie. Dinţii lui mari şi galbeni par co să-i cadă dacă strănută. Cu alte cuvinte, puţea a heroinoman. Io nu. Io eram un student bulangiu, îngrijit şi c-o gagică mişto. Io n-aveam cum s-ajung aşa, cu ochii mei scânteietori, pielea netedă şi dinţii albi. Fiona mă pusese chiar să mi-i curăţ cu aţa dentară. Şi totuşi, când m-a văzut, parcă şi-a dat seama din prima. Ca şi mine. M-am aşezat lângă el.

— În criză? a întrebat el.

N-avea nici un rost s-o frec.

— Nu mi-e prea bine. Mi-e puţin cam rău.

— Cârâi?

Dracu ştie cia vrut el să spună, da mi s-a părut la fix, pencă parcă mi-ar fi dat voie să mă simt nasol. Înainte dia mă simţi naşpa, am avut o senzaţie vagă, similară cu simptomele de gripă: mişcări greoaie, dureri de cap şi de

gât, diferite junghiuri prin tot corpu. Acum o senzaţie de nerăbdare acută siascundea sub starea asta nasoală.

— Aşa că ai nevoie de nişte medicamente, nu, frate?

— Da.

Don mi-a aruncat o privire pătrunzătoare şi confuză, ca alea pe care le remarcasem la davaiştii mai bătrâni de pe stradă.

— Du-te afară, fă un tur în juru cartierului, mi-a zis el pe o voce firavă şi gâjâită. Şi ne vedem la poarta docurilor peste zece minute, a spus şi s-a apucat din nou să citească ziaru.

De fapt am aşteptat şaptâşpe minute până când Don a ieşit din bar şi şi-a târât picioarele pânla mine, arătând la fel de naşpa cum mă simţeam io. Io n-aveam cum să fiu dependent fizic, nu doar după un chef dintr-un weekend, da mintea şi corpu meu îşi doreau la greu doza. M-am străduit din răsputeri să-mi ascund surescitarea şi anxietatea aproape copleşitoare, pe când ne-am dus în apartamentul lui jegos de după colţ şi am făcut tranzacţia.

Camera lu Don era la fel cu alu Swanney, alu Dennis Ross, alu Mikey Forrester şi chiar cu a noastră din Montgomery Street. Aceleaşi afişe prost lipite pe tapetu cu imprimeu urât şi degradat, care fuseseră pusiacolo de nişte puţoi care muriseră sau erau atâde bătrâni încât era cam tot aia. Coşurile de gunoi pline ochi, teancuri de vase puse alandala într-o chiuvetă, ca un oraş în plin cutremur pe Mediterana, şi nelipsitele mormane de ţoale vechi pe podea: emblemele rataţilor cronic dezechilibraţi de pretutindeni.

Don a preparat pentru amândoi marfa. Io m-am bătut uşurel pe braţu unde, supusă, s-a umflat cea mai bună venă a mea din încheietura mâinii, aşa că mi-am băgat-o acolo. Rahatu era de bună calitate, iar senzaţia pe care mi-a dat-o a fost nemaipomenită. Mi-a cuprins tot corpu, iar io am înflorit imbatabil sub impactu cu ea, ca un boboc primăvara. Piormă am simţit cum îmi vine din stomac ceva acru, dulce şi acid. Am borât, iar Don mi-a vârât sub nas un *Financial Times*, da io l-am dat deoparte. Nu mai aveam nevoie, iar acum eram invincibil.

Deşi mă mulţumeam doar să stau tolănit şi să mă bucur de marfă (uluitor cum chiar şi porcării precum caseta cu Grateful Dead pusă de Don păreau acum acceptabile), el a insistat să stăm de vorbă chiar şi după ce şi-a injectat şi el în venă. Bulangiu şi-a băgat o doză zdravănă, da părea să nu-l prea afecteze. M-am întrebat cât de des se droga.

— Deci… eşti din Edinburgh, băiete, nu? Destul dă beton piacolo, nu?

— Da… am zis io.

Am simţit nevoia să-i explic că noi, cei din Leith, nu ne consideram din Edinburgh, da eram atâde relaxat şi de euforic, încât acum mi se părea o chestiune neînsemnată.

— Diacolo vine. Mi-a arătat o punguţă plină cu praf alb sub lumina unui bec aprins, fără lustră. Acolo o prepară: în frumosu centru al lui Gorgie. Îl ştii pă Seeker?

Dracu ştie ce voia el să spună cu chestia asta despre Gorgie, io eram din Leith, dar *que sera*.

— Nu direct.

— Da, e turbat, frate. Să te ţii departe dă uşchitul ăla.

Am zâmbit gândindu-mă cât de inutil era totu. Pânla urmă inevitabil Seeker ăsta şi cu mine tot o să ne cunoaştem. Mă mira doar că nu se întâmplase până acum. Aşa că am stat acolo, pe când Don bătea câmpii în camera învăluită de întuneric. Nu mă interesa câtuşi de puţin ce spunea el: bulangiuăla ar fi putut să trăncănească şi despriun căţeluş nou-născut, pe care i-l dădusei nepoatei lui, sau despre cadavrele de sub duşumea, da îmi plăcea ritmul liniştitor al vocii sale.

Când am putut să mă mişc, m-am cărat şi m-am întors în camera mea din cămin. Fiona strecurase un mesaj pe sub uşă:

M

Am trecut pe aici, da n-am găsit nici un gagiu sexy luxuriant din Leith. Huuo.

Ne vedem mâine la cursul de Renaştere sau vino diseară la un ceai… şi o gogoaşă?

Te sărut

F xxx

Mesajul mi-a tremurat în mână. O iubeam din toată inima pe fata asta. M-a trecut un junghi oribil când în acea clipă mi-am dat seama că în curând o să devină mai puţin importantă pentru mine decât un descreierat pe care abia îl cunoscusem şi nici măcar nu-mi plăcuse prea mult. Da a fost doar o şoaptă efemeră din capu meu, care s-a dizolvat în număru de cântec şi dans al heroinei, care fredona: „Eşti bine, totu o să fie bine“.

Da nu m-am dus la ea. M-am întins în pat şi m-am zgâit la spiralele Artex de pe tavan. După ce am tras un pui de somn anemic şi zbuciumat, m-am trezit cu crampe de foame în lumina slabă a dimineţii. Mi-am dat seama că nu mâncasem absolut nimic cu o zi în urmă. Ţoalele erau azvârlite lângă

pat, mă dezbrăcasem cumva în timpu nopţii. Pe încheietura braţului meu era o vânătaie galbenă. M-am hotărât să nu mă duc la cursu de Renaştere din dimineaţa aia.

În schimb m-am dus la plimbare. Era frig. Preţ diun minut, ceru cenuşiu s-a despicat brutal şi soarele a ţâşnit prin el, pogorându-se peste oraş şi reflectându-se în granitul strălucitor. Sângele-mi bubuia în cap, îndemnându-mă să mă duc în altă parte. Piormă a încetat, iar mantia apăsătoare şi cenuşie m-a învăluit iarăşi. Asta-mi plăcea cel mai mult: felu în care mintea mi se înceţoşează când mă plimb sub ceruăla, până când sunt amorţit şi orice gând mă părăseşte, fără a mai simţi povara opresivă a nenumăratelor îndatoriri cotidiene.

Izbutisem doar să-mi înlocuiesc un sicriu cu altu, de piun alt litoral. Dar era în regulă, mă simţeam bine în Aberdeen. Îmi plăcea oraşu şi în general îmi plăceau oamenii. Erau destul de mişto şi de amabili, nu nişte labagii nesimţiţi şi plini de aere, ca mulţi scoţieni gherţoi, care băteau câmpii, crezând că sunt interesanţi şi plini de importanţă, când de fapt toţi sunt foarte plicticoşi. Deşi mai mult decât viaţa socială a studenţilor îmi place să beau cu tipi mai în vârstă, care-mi spun poveşti despre pescuit şi docuri. Gagiii microbişti care trăncănesc despre meciuri şi bătăi din trecut. Foarte rar simt nevoia să se laude, diobicei totu e foarte concret. Totimpu eram singurul student de piacolo.

Şi totuşi eram atâdiaproape de Marischal College, clădirea unde se găseşte tipografia Universităţii din Aberdeen. Rareori mă-ncumet să intru în baru sindicatului studenţilor, cu Bisto şi ceilalţi sau cu Fiona. Da-l evit când pot. Odată am fost dus cu forţa acolo la băuta de ziua de naştere a lui Joanne. Ea era umpic cam şucărită şi s-a luat de mine în public piun ton naşpa răutăcios:

— Ce faci toată ziua, Mark, unde te *duci*?

Cineva a zis o chestie de genu „misteriosu Mark Renton“, iar io am zărit-o pe Fiona privindu-mă încurajator. Toţi aveau privirea aţintită asupra mea, pe când io am râs şi am zis o tâmpenie de genu că-mi place să mă plimb. De fapt acum îmi petrec timpu liber învârtindu-mă prin barurile de la docuri, în aşteptarea lu Don.

Fiona a venit la mine abia sâmbătă dimineaţă. Nu era prea mămoasă, da, deşi eram împreună, amândoi aveam şi vieţi separate. Edinburgh-ul era suficient de aproape ca io să-i spun că mă duc acasă pentru o noapte sub un pretext sau altu, diobicei să am grijă de familia mea îndoliată. Da io şedeam pe canapeaua lu Don, într-o zonă a Aberdeenului unde puţini studenţi sau

profesori se încumetau să se ducă. Însă de data asta, înfăţişarea mea a părut să-i confirme explicaţia pe care i-o dădusem despre absenţele mele de la cursuri în toată săptămâna dinainte, şi anume că ceva nu era în regulă cu mine.

— Mark… undiai fost… eşti bine?

— Crecă am luat o gripă super-nasoală.

— Arăţi îngrozitor… Mă duc să-ţi cumpăr nişte Lemsip, iubire.

— Posămi dai un xerox cu notiţele tale de la Renaştere?

— Sigur că da. Ar fi trebuit să-mi spui că eşti atât de bolnav, prostuţule, a zis ea, sărutându-mă pe fruntea plină de sudoare şi apoi ieşind pe uşă.

S-a întors peste jumătate de oră cu medicamentele. Piormă a plecat să se ducă la slujba ei de sâmbătă. Io am aşteptat-o umpic şi, vrând să scap de mirosu stătut de chimicale din cameră, mirosu *meu* (nu simţise cum miros? *Io*-mi dădeam seama că miros urât!) m-am dus după ea.

Fiona făcea muncă de voluntariat sâmbătă cu copii cu nevoi speciale. Golani de pe stradă cario iubeau. Psihopaţi în fază incipientă, cu urechi clăpăuge care se înroşeau la faţă când îi saluta; gagicuţe agresive, care mestecau totimpu gumă, îşi doreau ca ea să le acorde atenţie. Cu câteva săptămâni în urmă, în timpu perindărilor mele, am ginit-o cum s-a întâlnit cu mai mulţi dintre ei lângă Lemon Tree. Părea fericită şi convenţională. Mi-a zis că vrea să găseascun loc unde să stăm împreună la anu. Piormă, după ce terminam facultatea, slujbe de la nouă la cinci şi alt apartament cu ipotecă. Piormă logodna. O ipotecă şi mai mare pio casă. Copii. Cheltuieli. Dupaia cei patru D: dezamăgire, divorţ, diabet, deces. Deşi susţinea contrariul, de fapt aşa era Fiona. La asta siaştepta. Da io eram îndrăgostit de ea şi, de aceeea, mă străduiam să ascund urâţenia pe cario stârnea în mine. Ştiam, stând acolo pe stradă şi urmărind-o răbdător cu privirea cum îi mână pe copiii ca pe nişte feline în teatru, că io niciodată n-o să pot fi aşa. Niciodată n-aş putea să fiu al ei: să fiu cu *adevărat* al ei, în sensu dia mă dărui cu totu. Sau poate că doar aşa eram io, handicapat. Aş fi putut să fiu acceptat cu uşurinţă în lumea ei. Aspiraţiile mamei şi tatălui meu erau modeste. Uram cuvântuăla n pula mea. Mi se-ncreţea pielea pe mine când îl auzeam.

Da lor le păsa.

În librărie m-am aşezat în aşa fel încât să-i pot spiona şi am tras cu urechea la ce vorbeau în bufetu dialături. Lângă Fi mai era şun ochelarist patetic şi plin de entuziasm.

— Ah, băieţi şi fete, aţi vrea să puneţi creioanele jos şi să veniţi cu mine acum?

Pânla urmă o să fie cu cineva ca el. Poate co versiune mai mişto, care se mai şi fute din când în când, ori poate vreun puţoi mai arogant care pânla urmă şi-ar bate joc de ea, da tot cam la fel. Fie că-l îmbraci într-un hanorac şi-i pui pe mutră nişte ochelari Coca-Cola sau fie că pui pe el o cămaşă de rugby şi-i pompezi muşchii, tot aia e, tot un tradiţionalist rămâne.

M-am dus acasă. Când Fiona se întoarce, io sunt treaz şi o aştept. N-am luat nimic în afară de două pastile de Lemsip. Are păru ud de la ploaie. Şi-l şterge cun prosop pe care-l scoate din geantă. Ibricu e pe foc pencă fac ciocolată caldă.

Ştiind ce părere am despre păru ud, Fiona arunco privire spre pat, piormă îşi dă seama că mi-e atâde rău, încât n-am cum s-o iau în braţe şi s-o arunc pe el.

— Dârdâi, iubire. Ar trebui să te duci la doctor…

— Posăţi spun ceva?

De îndată ce pupilele ei se dilată şi spune: „Bineînţeles, Mark, ceie?“ ştiu că nu posăi spun ciaş fi vrut, da pentru a ascunde chestia asta, tresăi mărturisesc ceva la fel de profund şi de important.

— Fratele meu mai mic, îmi aud io vocea, care aproape că mă zguduie, de parcă în cameră ar mai fi şi altcineva care mă pârăşte, n-am mai spus nimănui asta…

Ea încuviinţează din cap, îşi înfăşoară părun prosop şi ia ceaşca fierbinte. Arată ca gagica aia abandonată din reclama la Nescafe.

Io îmi dreg vocea, iar ea siaşează în lotus pe scaun.

— Lu Micu Davie, mi-am dat io seama, îi plăcea de Mary Marquis, care prezintă ştirile la teve. Poate c-o ştii şi tu, are… crecă arată în stil mediteraneean, brunetă, cu o droaie de farduri, mai ales la ochi, şi cu ruj de culoare roşu aprins.

— Crecă ştiu despre cine vorbeşti, iubire. Apare seara?

— Da, ea e. Ei bine, am observat că Micu Davie devenea cam agitat când apărea la televizor. Respira mai adânc. Şi n-aveai cum să nu remarci ce se întâmpla în pantalonii lui de trening…

Fiona încuviinţează aprobator din cap. Pe blugii ei, în dreptu genunchilor, e o pată roşie pe care n-o remarcasem până atunci. Probabil vopsea de la vreo şedinţă de pictat cu copiii.

— Obişnuiam să rămân singur cu el vineri după-amiază. Când începeau ştirile din Scoţia, îl vedeam pe Davie cum se holbează la ecran, cu pula

vizibil sculată şi la un moment dat m-am gândit, are cinşpe ani, ce mama naibii, bietu de el… ştii la ce mă refer?

— Da, zice Fiona, da piun ton trist, dar ştiinţific. Adică are şi el nevoi sexuale şi cum ar putea să şi le satisfacă.

— Exact, expir io, uşurat că în sfârşit cineva *mă-nţelege* n pula mea. Aşa că m-am hotârât să i-o iau la labă.

Preţ dio clipă, ochii Fionei se-ndreaptă spre podea, piormă se ridică spre ai mei. Are buzele strânse. Nu-mi spune nici să povestesc mai departe, dar nici să mă opresc.

Respir adânc.

— Aşa că asta am şi făcut. Mi s-a părut că-l linişteşte.

— Of, Mark…

— Ştiu, ştiu… e fratele meu şi-i o chestie sexuală, aşa că n-a fost un lucru prea inteligent. Acum îmi dau seama diasta. Da în momentuăla nu mă gândeam decât să-l ajut, ca atunci când îl băteam pe spate ca să elimine fluidu din cavitatea toracică. Aşa că am făcut-o. Bietu micuţ a fost zguduit şi a ejaculat în mai puţin dio secundă. Piormă a început să moţăie satisfăcut. Nu l-am mai văzut niciodată atât de liniştit. L-am spălat, iar el a părut că s-a distrat de minune, poate cel mai mişto în toată viaţa lui. Aşa că mi-am zis în sinea mea: n-a fost prea rău pentru el.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi întinde picioarele şi pune cana pe jos, privindu-mă fix în ochi.

— A ajuns să siaştepte mereu la asta. Copiii autişti sunt dependenţi de tot felu de rutine. Ca ceasu. Mesele la aceeaşi oră, aceeaşi oră de culcare. Ajunsese să fie un fel de plăcere vineri. Dacă n-ar fi avut şi alte probleme de sănătate, s-ar fi masturbat întruna, toată ziua şi toată noaptea. Da în celelalte zile când începeau ştirile, se uita la ecran, piormă la mine şi urla, iar io imit ţipătul ăla oribil: MAI-HAI! MAI-HAI! Binenţeles că nu puteam să-l ajut, pencă toată lumea era acasă.

Chipul Fionei exprimă acum dezgustul. Stă ţeapănă, cu picioarele încrucişate, pe scaun.

— Toţi credeau că ţipa „Marky“ şi li se părea înduioşător. Doar el şi cu mine ştiam că ţipa „Mary“, îi explic io, iar Fiona e atât de nemişcată, încât mă sperie. Crezi că am făcut ceva greşit?

— Nu… spune ea fără convingere, bineînţeles că nu, iubire… doar că… doar că… n-ai fi putut să le spui despre tine şi Davie?

— N-avem o relaţie de genuăsta. Sunt *părinţii* mei.

O înclinare meditativă a capului, pe când Fiona îşi ia ceaşca şi o acoperă cu ambele mâini.

— Ei bine, am continuat să i-o iau la labă în fiecare vineri, când Mary apărea pe ecran. N-a fost uşor, ci din ce în ce mai greu. Ea citea ştirile în studio, iar el era pe punctu să ejaculeze, da piormă arătau nişte cadre de exterior, iar el se chircea şi zbiera, iar uneori mai făcea câte o criză de tuse. Şi am ţinut-o tot aşa. Pânla urmă chiar trebuia să munceşti la greu ca să-şi dea drumu. Iar într-o zi am uitat că Billy o să vină acasă în permisie din Belfast. Nu l-am auzit când s-a strecurat înăuntru, aşa cum avea el obiceiu, ca s-o surprindă pe mama. A venit în spatele canapelei unde eram noi… exact când Mary a revenit pe ecran…

Fiona a făcut ochii mari.

— Deci… deci… te-a prins făcându-i asta lu Davie? Fratitu Billy?

— Mai rău. Sula Micului Davie a explodat şi a ejaculat un jet care a ţâşnit în aer şi l-a mânjit pe Billy, ca spuma de la o petrecere, pe faţă şi pe uniforma lui militară.

Fiona şi-a dus mâinile la gură.

— Of, Doamne… of, Mark… ce s-a întâmplat?

— S-a pus între mine şi Davie, m-a târât de pe canapea şi mi-a tras un şut. Io m-am ridicat şi, deşi am reuşit să-i trag şi io vreo două, am cam încasat-o. Micu Davie urla. Vecinii au auzit scandalu, iar doamna McGoldrick a bătut la uşă, ameninţându-ne că cheamă poliţia, chestie care probabil că l-a împiedicat pe fratimiu să mă facă surcele. Ne-am calmat amândoi, da când mama şi tata s-au întors, şi-au dat seama că ne-am bătut. Aşa că ne-au interogat, iar noi le-am spus fiecare perspectiva lui asupra poveştii.

Afară a început să plouă. Posă aud zgomotu apei cum cade pe pervaz.

— Şi ce-au zis?

— În mare i-au ţinut partea. Au zis că sunt un ticălos împuţit şi pervers. Io nu terminasem şcoala de prea multă vreme, da n-am putusă le explic cu ce mă alegeam când îi făceam chestia asta. Dreptul persoanelor cu dizabilităţi la sexualitate!

Mă lovesc cu pumnu în piept, de parcă Fiona mi-ar pune vorbele la îndoială, da ea se ţine tare şi încuviinţează din cap, plină de compasiune. Da, în pofida tăcerii ei, îmi dau brusc seama cum trebuie să i se fi părut ce-am făcut. Ştiu că, dacă ea ar fi avut o soră cu handicap, ultimu lucru din lume la care s-ar fi gândit ar fi fost să i-o frece puţin, când apărea, să zicem, David Hunter din *Crossroads*. Pentru prima oară până acum am fost nevoit

să recunosc faţă de mine însumi că probabil, la un anumit nivel, sunt un bulangiu cam pervers sau cel puţin nechibzuit. Vocea îmi devine imploratoare şi îndurerată. Se chinuia, iar io am încercat doar să-i aduc umpic de alinare sărăcuţului deiel. Că doar nu m-am excitat şi io!

O vreme Fiona mă priveşte din lumina firavă, fără nici o expresie, da chipul ei pare să fie complet destins.

— N-ai putea să le zici şi lor asta acum? Mamei şi tatălui tău?

— Am încercat o dată sau de două ori, da niciodată n-am prins momentu potrivit. Şin plus crecă deja şi-au format o opinie solidă despre mine.

Suflă printre buzele ţuguiate.

— Da de ce nu le trimiţi o scrisoare? Să pui totu pe hârtie?

— Nuştu, Fi… mi s-ar părea caş face din ţânţar armăsar… zic io, simţindu-mă brusc obosit şi venindu-mi să vărs, iar piormă m-am prăbuşit iarăşi pe scaun şi mi-am pus braţele în juru genunchilor.

— Da pentru ei crecăi important, Mark. Şi pentru tine, pencă altfel nu mi-ai fi povestit toate astea.

— Ştiu, zic io, uitându-mă la ea descurajat. O să mă gândesc la asta. Mersi că m-ai ascultat.

— Bineînţeles, iubitule… Fiona zâmbeşte trist, remarcând că transpir şi dârdâi. Acum o să plec, iubire, te las să dormi umpic, spune ea cu afecţiune în voce, ridicându-se în picioare şi atingându-mă pe fruntea plină de transpiraţie cu palma, apoi sărutând-o.

Îi simt braţele în juru meu, apăsătoare şi restrictive, piormă mă simt uşurat când pleacă.

După ce au trecut câteva minute, ca să fiu sigur că nu mă vede, mă duc la telefonu cu plată şi-l sun pe Sick Boy în Montgomery Street. Fac un super circ, îi povestesc despre Don, îl întreb dacă se descurcă să facă rost de marfă. El îmi spune:

— Nu te interesează decât heroina.

Când protestele mele mi se par lipsite de noimă şi inutile, îmi dau seama pentru prima oară că afirmaţia lui e de fapt adevărată. Mă pune pe gânduri şi-mi spun în sinea mea: tresă te opreşti. Nu aud ce-mi mai zice până când se întrerupe convorbirea.

Trebuie neapărat să te opreşti acum, altfel o să le dai pe toate de gard.

Aşa că mă duc afară şi mă plimb prin oraşu friguros, sub furtună, şi ajung pe Union Street.

Baltic Street

Gustul metalic de sânge din gură o anunţă pe Maria Anderson că a rămas fără gumă de mestecat. Scuipând pe caldarâmul cenuşiu şi ud, ea îşi scoate de după ureche o şuviţă de păr, o înfăşoară puţin pe deget, apoi o pune la loc şi-şi repetă gestul. Încă nu i-au tras-o lui Dickson, dar greaţa pe care o simţea n-ar fi trebuit să-i micşoreze dorinţa stringentă de a rezolva această problemă. În fond ea şi Simon urmau să plece împreună, la Londra sau aşa ceva. El îşi făcuse planuri grandioase.

Sick Boy o urmărea cu privirea din pragul unei uşi care dădea în stradă. Comportamentul ei compulsiv îi amintea de un câine pe care-l avuseseră Rentonii şi care trebuia să se răsucească de trei ori în coş înainte de a se aşeza în el. Lucrurile luaseră repede o întorsătură nasoală, după ce el îi promisese marea cu sarea. Sick Boy simţise o dezamăgire amară când aflase că nu fusese primul iubit al Mariei. Un băiat de la şcoală şi un chelner oportunist din Spania fuseseră primii care dăduseră lovitura. Se revanşase lărgindu-i orizontul şi pe al ei, şi pe al lui. Cel mai mişto era când îi cerşea afecţiune, acea scurtă fază înainte de extenuarea absolută, când aveai impresia că prin futut ai putea să scapi de greaţa crescândă din organism. Cu heroina-n vene era destul de supusă, dar îi lipsea orice entuziasm când o punea în anumite poziţii.

Zgomotul unui motor şi o maşină care saltă pe hârtoapele de pe străzile umede, pavate cu piatră cubică mânjită de lumina portocalie a felinarelor de pe alee. Un Volvo opreşte lângă Maria; geamul lăsat în jos şi un bărbat scund o măsoară din cap până-n picioare, apoi i se adresează lui Sick Boy, care vine spre el şi-şi scutură capul aidoma unui şoim ce vrea să scape de glugă.

— Prietena ta trebuie să ajungă în vreun loc cu maşina?

— Da, zice el, uitându-se la chipul impasibil şi la ochii sticloşi şi necăjiţi ai fetei.

Discută puţin cu bărbatul, apoi o îndeamnă:

— Haide, Maria, urcă-te în maşină, tipu e de treabă. O să te ducă umpicuţ pân la el acasă, iar dupaia o să tiaducă înapoi aici. Ne vedem la

bloc.

Pe ea o copleşteşte anxietatea.

— Da de ce nu-l luăm cu noi acasă?

— Nu tresă afle toată lumea, adică vecinii sau aşa ceva, cu ce ne ocupăm noi. Doamna aia Dobson a făcut tărăboi ieri. Ochii lui mari cercetează strada. Du-te! Ne vedem diseară, scumpo.

— Da nu vreau… protestează ea.

Ăsta va fi al treilea tip. Dessie Spencer de la crâşmă s-a dus la ea acasă, iar după aceea şi Jimmy Caldwell. Detestă s-o împartă cu alţii, dar e doar sex pe bani şi nu înseamnă nimic.

— Hai, te urci? se smiorcăie bărbatul din maşină, care e îmbrăcat la costum.

Sick Boy bănuieşte că-i un poliţai în timpul lui liber, dar şi ăştia au portofele şi, în orice caz, se simte prea rău ca să-i mai pese. De fapt arestul şi închisoarea nu prea i se mai par acum un potenţial handicap, ci mai degrabă o adevărată ocazie să scape de dependenţă. Totul a început să meargă prost. Toată lumea şi-o bagă în venă, în afară de Tommy, Begbie, Premiu Doi şi Gav, însă toţi ceilalţi o fac. Maria a fost mai dornică decât a crezut el, nu doar în ce priveşte sexul, ci e de-a dreptul ahtiată după heroină. Pentru că a stat cu ea, şi dependenţa lui a scăpat de sub control. Ea e ţeapănă şi crispată, n-are nici un chef să se suie în maşina bărbatului îmbrăcat în costum. Sick Boy încearcă s-o împingă de la spate:

— Haide, du-te odată!

Ea îşi înfige pur şi simplu tocurile în caldarâm.

— Da nu vreau, Simon…

— Nu mai pot să aştept, mormăie bărbatul îmbrăcat în costum. Vii sau nu? Îmi bag pula!

Porneşte motorul şi o taie.

Sick Boy îşi trage o palmă în cap, urmărind cu privirea cum mica punguţă din plastic, ce conţine preţioasa-i heroină cât o boabă de fasole şi încă vreo câteva firimituri, pleacă cu viteză de lângă el. Se răsuceşte spre Maria şi, foarte frustrat, exprimă cu voce tare gândul bărbatului îmbrăcat în costum:

— Foarte neprofesional!

— Îmi pare rău, n-am vrusă fac asta… se văicăreşte ea şi brusc i se taie genunchii de greaţă şi anxietate, apoi îl înşfacă de reverul jachetei lui argintii, cu imprimeu în zigzag. Vreau doar să fiu cu tine, Simon…

Sick Boy e zguduit de dispreţul arzător pe care-l simte faţă de fata asta, care atât de recent a fost obiectul pasiunii lui dezlănţuite. Atitudinea ei atât de degajată faţă de marfă. Genele de dependenţă ale beţivanului de Coke, presupune el, desprinzându-se din strânsoarea ei şi fredonând printre dinţi melodia emisiunii *News at Ten*.

— Di-di-di, di-di-dii-dii! Ne e rău. Ding. Avem nevoie de marfă, altfel o să ne fie şi mai rău. Ding! Costă bani. Ding.

Maria strânge din buze şi se îndepărtează de el. El se uită la silueta ei de mică vagaboandă şi simte un junghi de vinovăţie, care momentan îi depăşeşte nevoia de drog. Nu e pregătită să facă trotuarul.

— Bine, bine, iubito, tu dutiacasă. O să vin io cu cineva ca să facem o mică petrecere.

— Mă mai iubeşti? scânceşte ea.

— Sigur că da. O ia în braţe, fericit că simte cum i se scoală pula. O doreşte, crede că e îndrăgostit de ea. Dacă amândoi ar fi fost altfel, dacă *el* ar fi fost altfel… Du-te acasă şi aşteaptă-mă.

Maria pleacă împleticindu-se. Sick Boy o urmăreşte cu privirea cum se îndepărtează. Observă ceva în felul cum merge, cu capul mai sus şi mai încrezătoare în forţele ei pe măsură ce se îndepărtează de el, şi aproape că intră la bănuieli că a fost manipulat. Oare chiar crede că el are de gând să omoare un fost poliţai împreună cu ea? Marea problemă când îi face cunoştinţă cu alţi tipi este că ea e conştientă de puterea pe care o exercită asupra lor. Aseară îl fermecase de-a dreptul pe grăsanul de Caldwell. Un puţică drogat ca ăsta e uşor de convins să facă *orice* pentru o pizdă tânără şi dulce. Ar putea să fie cam greu s-o ţină sub control.

Se plimbă puţin, iar creierul îi freamătă de gânduri panicate. Pe Foot of the Walk în Woolies, un afiş murdar făcut de mână, cu sclipici lipit pe margine, declară că mai sunt doar douăzeci şi una de zile până la Crăciun, în care mai poţi să cumperi cadouri. Pe urmă vede o bluză Wrangler bleumarin, cu glugă, care dârdâie sub burniţa jegoasă, sub copertina centrului comercial din Kirkgate. Ştie că sub ea e Spud Murphy.

— Ai la tine? se întreabă amândoi unul pe celălalt în acelaşi timp.

— Nu, zice Spud, pe când Sick Boy clatină din cap.

— Tiam văzut mai devreme cu gagicuţa aia, Maria, spune Spud, tras la faţă şi palid, ca un preot bătrân de sub sutană.

— Să nu mai aud deia. Curva asta mică şi ameţită crede că mă poate ţine doar pe mui de cinci lire. E proastă ca noaptea. Toţi vor pizdă strâmtă, cur

strâmt. O să se dea pân la urmă pe brazdă, da tresă mai înveţe. Sunt prea bleg, asta-i problema mea n morţii măsii.

Nu mai vorbi despre Maria, Spud e chiar naiv, se gândeşte Sick Boy, ştiind că prietenul lui crede că discursul său furios e doar o fantezie de drogat, iar mintea i-l preschimbă instantaneu într-o idee acceptabilă. Mai că şi *aude* mantra internă a lui Spud, plină de fluturi dulci, iepuraşi pufoşi şi floricele pe câmpii, care-i acoperă pologhia plină de ură. Preţ de-o clipă îşi doreşte să fie ca el, până când ceva se ridică înăuntrul lui şi-i face ferfeniţă dorinţa asta.

Cei doi prieteni se plimbă o vreme, dar ploaia se înteţeşte, încetând a mai fi doar o burniţă agasantă, şi-i obligă să se oprească în faţa unui magazin cu covoare de sub podul de pe Walk.

— Îl demolează, zice Spud, uitându-se în sus – adică podu.

E vechea cale ferată care duce spre Leith Central Station.

— Adică o sentinţă definitivă: n-ai cum să mai scapi din cursa asta de şoareci.

Spud se bosumflă. Sick Boy ştie că lui Spud nu-i place să audă lucruri nasoale despre Leith şi i se pare inacceptabil dacă cei care le spun s-au şi născut aici. Dar Spud e disperat, lefter şi dârdâie de frig, pe când îl anunţă pe prietenul lui:

— M-au dat afară din casă, măi.

— Naşpa.

Jindul se prelinge din ochii lui Spud, la fel de mari, incandescenţi şi chinuiţi ca ai celui mai patetic personaj din Disney.

— Măntrebam… aş putea să stau umpic la tine? Doar câteva zile, gen, frate, până mă pun pe picioare…

Sick Boy îi înmânează cu eleganţă cheile, spre uluirea vizibilă a lui Spud.

— Sigur că da, frate, oricând, ştii asta. Du-te acolo şi fă focu, io o să vin mai târziu. Tresă mă duc până în South Side la mama, zice el pe când pumnul murdar al lui Spud le ia, şovăind, aşteptându-se să fie respins cu cruzime.

— Ceao, motănele… eşti cel mai tare, spune el, icnind uşurat.

Tresă fii alături de prietenii tăi, se gândeşte Sick Boy, iar satisfacţia caritabilă îi gâdilă orgoliul, pe când merge pe Walk, revizuindu-şi strategia. Acum o să ia nişte bani de la mama şi surorile lui, o să se ducă la Johnny Swan acasă, o să-şi rezolve problema, iar după aceea o să se ducă în port la o crâşmă ca să facă rost de un client pentru Maria. Aruncă o privire peste

umăr spre Spud cel plin de recunoştinţă, care-şi târşeşte picioarele spre Constitution Street, probabil ducându-se la St Mary's Star of the Sea ca să aprindă o lumânare şi să se roage pentru izbăvirea păcatelor amicului său şi pentru nişte dava. Fără îndoială că o să dea acolo şi peste bezmetica de Cathy Renton, se gândeşte Sick Boy, care îşi plimbă degetele de zahăr ars prin cristelniţa cu apă sfinţită.

Sick Boy mai are doar nişte mărunţiş pentru un bilet de autobuz până la Bridges, la mama lui acasă. Dar când ajunge la noul lor apartament şi intră pe uşă, simte cum ceva piere înlăuntrul lui. Tatăl său şade acolo, în vechiul lui fotoliu, de parcă nu s-ar fi clintit niciodată din el, apatic, absorbit de un serial poliţist de televiziune. Iar mama sa îi zâmbeşte larg, satisfăcută.

— Mişto cazarma, nu? rânjeşte Davy Williamson la fiul lui.

— L-ai primit înapoi… se sufocă Sick Boy. Nu-mi vine să cred. Îşi îndreaptă spre ea privirea lui ameninţătoare de fiu unic favorit. L-ai primit înapoi. De ce? De ce *ai făcut* asta?

Ea amuţeşte. Tatăl lui cântă la o vioară invizibilă, prefăcându-se chinuit.

— Asta e. Nu te mai smiorcăi, băiete.

— Fiule, io şi taicătu… izbuteşte mama lui să îngaime poticnit, protestând, dar soţul ei intervine cu blândeţe, făcând-o să tacă.

— Şşş, şşş, iubito îşi duce Davy Williamson degetul la buze. După ce soţia lui s-a supus şi a tăcut, se răsuceşte spre fiul lui şi i se adresează pe o voce fermă: Nu te băga. Se bate uşurel pe propriu-i nas, o clanţă impresionantă, plină de capilare sparte. Nu-ţi mai băga nasu unde nu-ţi fierbe oala, n pula mea!

Sick Boy încremeneşte, încleştându-şi pumnii.

— Futu-ţi…

Cu un gest de nepăsare dramatică, Davy Williamson îşi întinde alene un braţ şi-şi întoarce palma în sus.

— Io nu m-am amestecat în viaţa ta sentimentală, aşa că nu te mai chinui să te interesezi dia mea, zâmbeşte el, înclinându-şi capul într-o parte, maimuţărindu-se.

Mama lui pare uimită, pe când un icnet involuntar ţâşneşte din pieptul lui Sick Boy. *Puţoiul ăsta ştie totul*.

— Mda, nu prea-ţi place, nu-i aşa? confirmă tatăl lui cu un zâmbet pe faţă. Ei bine, nu uita, să nu-ţi mai bagi nasu în treburile *mele*!

— Cum adică…? întreabă mama lui.

Davy Williamson, pe o voce politicoasă şi batjocoritoare, afirmă:

— Absolut nimic, draga mea, încă o dată nu-i nici o problemă. Îşi aţinteşte asupra lui Sick Boy un rânjet sarcastic politicos. Nu-i aşa, copilaşu meu?

— Du-te-n pizda mă-tii, ţipă Sick Boy, dar, dintre ei doi, el e cel care pleacă, pe fundalul rugăminţilor mamei lui şi a zâmbetului batjocoritor al tatălui său, pe când se îndepărtează pe South Clerk Street.

Merge confuz şi ruşinat spre Bridges, căci e încă lefter şi nu ştie dacă să se oprească în Motgomery Street ca să stea cu Spud sau să-şi continue drumul spre Leith, la Maria. Asta o să facă. O să se ducă acolo şi o s-o ducă în pat, o s-o ţină în braţe, o s-o protejeze şi o s-o iubească, aşa cum şi-a dorit dintotdeauna, aşa cum ar fi trebuit să facă de la bun început. N-o să bată cârciumile în căutarea unor vagabonzi jegoşi, pe care să-i ducă la ea acasă, ci o să rămână în pat lângă ea zile întregi, o să scape transpirând de tot drogul din corpurile lor, o să se ţină în braţe, o să aibă grijă unul de celălalt până când o să treacă tot coşmarul şi în sfârşit se vor trezi într-o nouă epocă prosperă.

E singura soluţie…

Pe urmă se aude un claxon de maşină, iar un Datsun rablagit opreşte lângă el. Conţine silueta trupeşă a lui Jimmy Caldwell, care lasă în jos geamul.

— Mişto chefu diaseară, nu? Gagicuţa aia a ta. I-am povestit şi lu Clint despre Maria, înclină el din cap spre un complice cu trăsături ascuţite, de pe scaunul din dreapta şoferului, care-i adresează un zâmbet lasciv.

Un singur dinte din aur sclipeşte, aidoma unui conac ce se înalţă în mijlocul unui cartier părăginit.

— Te bagi la înco rundă acum? întreabă Sick Boy, aplecându-se spre ei, când nevoia îi scurtcircuitează instantaneu gândirea.

— Urcă-te-n spate, rânjeşte cordial Caldwell, avem mangoţi. Ispita banului, nu, Si?

— Mda, zice Sick Boy, cu mintea înceţoşată şi absentă, pe când se vâră cu elan în spaţiul îngust, simţindu-şi oasele dureroase cum protestează pe pielea tare a banchetei. *Le cose si fanno per soldi…*

Dansator divin

Şed în baru hotelului şo aştept pe Fiona. Mă gândesc la zâmbetu ei, care-mi încălzeşte sufletu, şi la felu cum se încruntă de concentrare când discută despre cărţi şi despre comentariile profesorilor. Simt că plutesc ori de câte ori intră pe uşă. Încântare pură. Viaţa noastră e doar un şir de sărutări pătimaşe şi izvoare de tandreţe şi râsete. Îmi place la nebunie s-o văd la cursuri şi, chiar dacă nio tragem, încă mi se pare minunat doar când o privesc.

Suntem împreună diaproape patru luni. Dacă faci abstracţie de relaţia ciudată pe cario am cu Hazel, e cea mai lungă relaţie pe cariam avut-o vreodată co gagică. Da tot nu ştiu nici pe dracu, pencă în seara asta o termin cu ea. În seara asta, în baruăsta al hotelului, am de gând să părăsesc cea mai mişto iubită pe cariam avut-o vreodată. Cea mai drăguţă şi mai inteligentă gagică pe cariam cunoscut-o vreodată. OK, poate că n-a avut ea o concurenţă prea mare, da adevăru tot ăsta e.

Iun bar micuţ dintr-un hotel micuţ, într-o ţară micuţă, s-ar zice, da mie Scoţia totimpu mi s-a părut mare, pencă niciodată n-am zărit decât propriu-mi cotlon din ea. Clădirea ario atmosferă de comis-voiajori. Un covor albastru aprins, care se-ntinde stânjenit pe podea. Banchete încastrate în pereţi, cu mese şi scaune chinuite din alamă în juru lor. Deasupra şemineului, un tablou înrămat cu semnătura lu Martin Buchan pio stradă din Aberdeen.

Un barman şterge pahare de vin. Uşa se deschide, iar io zăresc o siluetă ce pare feminină, şovăind umpic îndărătul geamului translucid. La început crecăi Fiona, dai o femeie mai în vârstă. Probabli diaceeaşi etate cu mama şi tata: peste patruzeci de ani, îmbrăcată co fustă neagră strâmtă şi o bluză albă.

Fiona Conyers. Curaju dia fi crud. Dia spune adio. Gândurile din capu meu nu pot fi împărtăşite nimănui. Halba de bere neatinsă din faţa mea. Nu-i ceea ce vreau. Vreau doar să fiu la docuri la Don acasă. Sau în Edinburgh. La Johnny Swan acasă.

Unde o fi? Mă uit la ceasu de pe perete. Fără îndoială e înainte, ca toate ceasurile din cârciumi. Poate că o să-mi dea ea papucii prima. Aşa sper. Iar problema mea o să se rezolve.

Fiona n-o să rămână singură prea mult timp. Arată bine şi, mai mult, io pizdă de studentă, care nu locuieşte cu părinţii. O să găsească pe cineva care să i se potrivească mai bine, aşa cum ar zice jegoasa de Joanne: *Mark era băiat bun, da nu se potriveau*.

Femeia de la bar stă la taclale cu un tip din Manchester… Nu, frate. De prea mult timp sunt pe altă planetă. Acum îmi dau seama, io târfă, ştoarfă, o mare curvă jegoasă. Să-mi bag pula, nu-mi vine să cred! Îmi place la nebunie cum îşi ţine ţigara, zâmbetu fals, râsu răguşit, parcă-i desprinsă dintr-un film cu gangsteri de la Hollywood, unde femeile sunt şmechere, futabile jegoase, vorbesc vulgar şi obraznic.

Sunt convins că femeia asta se fute cel mai mişto din lume. O prostituată de vârstă mijlocie din Aberdeen, într-un bar de hotel plin de comis-voiajori, care sunt nevoiţi să se tocmească cu şefu lor şi pentru un sandviş inclus în diurnă. *Accepţi tichete de masă*? Uită-te la tipuăla. Ca mine şi Fiona în viitor. Îmi bag pula, n-o să fiu niciodată aşa. Absolut niciodată.

Ştoarfa râde din nou, strident şi trufaş. Îmi place la nebunie să aud la cineva râsu ăsta sănătos gen să-vă-fut-în-cur-pe-toţi. Mai ales la gagici. Fiona şi cu mine deseori râdeam împreună. Ea încă mai râde. Râde pentru amândoi.

Mereu alături de mine. Înmormântarea, Micu Davie şi chestii de genuăsta.

Deşi sexu cu Fiona n-a fost prea periculos, da a fost cel mai intens emoţional din experienţa mea. Ea m-a ajutat să trec peste uşoara greaţă pe cario simţeam faţă de futut. Nu uita, era suficient să mi-o scot din pantaloni ca să mi se facă greaţă, pencă io mereu am asociat sexu cu pandaliile şi tremuriciu. Mama şi tata făcându-i baie Micului Davie şi glumind pe seama erecţiei lui. Nici nu se putea altfel: pula fratelui meu mai mic şi handicapat trebuia să fie gigantică, încă o farsă proastă, şi nici măcar nu şi-o putea folosi niciodată, în pofida mâinii mele de ajutor cu Mary, da era mai mare decât ciaveam io sau Billy.

Jena. Ruşinea. Groaza.

Toaleta bronşică.

Bum.

Bum.

Bum.

Curăţă-i plămânii. Zugrăveşte Forth Road Bridge. Repară vaporul care se scufundă.

Gata.

Încă o dată.

S-a terminat. N-o să mai trebuiască niciodată să aud şuieratul, bubuiturile, icnetele şi tusea aia oribilă.

Io niciodată n-am adus vreo gagicuţă acasă: doar pe prietenii mei cei mai apropiaţi, care ştiau cum stă treaba. Spre mirarea mea, Sick Boy era amabil cu Micu Davie şi sincer fermecător cu ai mei. Tommy era politicos, vorbea cu micu idiot, glumea cu el şi râdea. Şi Keezbo la fel. Matty părea stânjenit, da suporta când Micu Davie îl împroşca cu bale şi muci. Spud îi atribuia lu Davie puteri mistice, crezând că văzuse mai multe decât putea el să exprime în cuvinte. Begbie era sincer, el doar şedea în bucătărie cu Billy, pufăind din ţigări şi suflând fumu pe geam, ignorându-l pe idiotu care se contorsiona, făcând spume la gură, pe când mama îl bătea totimpu pe spate ca să nu i se acumuleze fluidu în bronhii.

Ce am simţit faţă de el…?

Iar io acum stau în baru ăsta din hotel şi-mi dau seama că totui o porcărie. Să fac legătura dintre Micu Davie şi toate astea: dependenţa de drog, faptu căn curând o să rămân fără iubită, când Fiona intră pe uşă. Pencă Sick Boy, Matty, Spud, ei n-au avut nici un Micu Davie. Nu din cauza asta au nevoie de marfă. Fratele meu mai mare, Billy, şi el era fratele lui, da niciodată n-a fumat nici măcar marijuana. Puţoii care încearcă să-i psihanalizeze pe rataţi scapă din vedere următoru lucru capital: uneori o faci doar pencăi la îndemână şi aşa eşti tu. I-am văzut pe mama şi pe tata cum s-au distrus unu pe altu şi şi-au disecat reciproc tot arborele genealogic al familiei celuilalt, încercând să afle de unde au venit genele nasoale ale Micului Davie. Da pânla urmă au învăţat să accepte că nu contează. Pur şi simplu *asta e*.

Iar acum Fiona e aici. Îmbrăcată cu un hanorac de culoare verde închis. Pantaloni strâmţi din pânză groasă şi neagră. Mănuşi negre. Ruj mov. Îmi vine s-o întâmpin cu un zâmbet larg şi degajat.

— Scuze, Mark, am vorbit cu tata la telefon. Se opreşte brusc. Ce-i, iubire? Care-i problema?

— Stai jos.

Taci din gură…

Procedează întocmai. Chipul ei. Nu posă fac asta. Tresă fac asta. Pencă pe undeva simt că ăsta va fi ultimu lucru altruist pe cario să-l mai pot face

vreodată. Nu mă pot abţine. Acum o s-o rănesc, dai pentru binele ei. Spaima creşte-n mine ca o buruiană.

— Mă gândeam să ne despărţim, Fi.

Morţii măsii… chiar am zis aşa ceva?

— Ce? Ea încearcă să-mi râdă-n nas. Un râset amar, de parcaş fi făcut o glumă proastă. Ce spui? Ce vrei să zici, Mark? Ce s-a întâmplat?

E o glumă. Râzi. Spune-i că glumeşti. Spune: de fapt mă întrebam ce-ai zice să ne mutăm împreună…

— Tu şi cu mine. Crecar trebui să ne despărţim. Pauză. Vreau să ne despărţim. Nu mai vreau să ne vedem.

— Da de ce… Ea se atinge pe piept, îşi duce mâna la inimă, iar în acea clipă şi a mea se rupe odată cu a ei. Te vezi cu altcineva. În Edinburgh, cu gagica aia, Hazel…

— Nu, nu-i vorba despre alta. Pe bune. Pur şi simplu crecar trebui să ne vedem fiecare de viaţa lui. Nu vreau să mă leg de nimeni. Vezi tu, mă bate gându să mă car, de la facultate şi toate astea.

Spune-i că eşti deprimat. Că nu ştii ce spui. SPUNE-I…

Fiona stă cu gura căscată. Pare mai proastă şi mai lipsită de demintate decât mi-am închipuit co s-o văd vreodată. E vina mea. Io sunt de vină. Io sunt de vină cam ajuns aici. Rahatu de dava.

— Da ne făceam planuri de viitor, Mark! Să mergem în străinătate!

— Mda, da io vreau să plec singur, zic io, simţind cum intru-n ritmu unei apatii pline de cruzime.

Tresă găseşti mârlănia din tine ca să poţi faciaşa ceva.

— Da de ce? Nu eşti în regulă, în ultimu timp te-ai purtat cam ciudat. Eşti totimpu răcit, toată iarna ai avut gripă. Fratele tău…

Da… da… asta e. Spune-i că-i din cauza lui. Spune-i CEVA…

— N-are nimic dia face cu fratimiu, spun io răspicat. Încă o pauză. Momentu adevărului. Am început să iau heroină.

— Of, Mark… Văd cum se leagă lucrurile în capuiei. Cojile de pe încheiturile mâinilor mele şi de pe braţ. Faptu că totimpu îmi curge nasu. Febra. Apatia. Jegu şi putoarea. Cojile de pe spate, refuzul dia face sex. Secretele. Se simtiaproape uşurată. De când?

Mi se pare că dintotdeauna, deşi nu-i aşa.

— Din vara trecută.

Ochii îi scapără şi se dezlănţuie:

— Din cauza bolii lu Davie… şi a morţii lui! Eşti doar deprimat. Poţi să te laşi! Putem să rezolvăm împreună asta, iubire.

Mâna ei ţâşneşte peste masă şi-o înşfacă pe a mea. Mâna ei e caldă, a mea e ca o felie de păstrăv pe gheaţă într-o pescărie.

Ea nu-nţelege cum stă treaba.

— Da io *nu vreau* să mă las, clatin io din cap şi-mi retrag mâna. Îmi cam place, mărturisesc io, şi n-am cum să duc şi o relaţie. Tresă fiu singur.

Ochii ei se bulbucă îngroziţi. Pielea-i capătă o nuanţă rozalie. N-am văzut-o niciodată aşa, parcă-i o versiune exagerată a ei, când suntem în pat şi e pe cale să aibă orgasm. Pânla urmă explodează:

— Îmi dai papucii? *Tu* îmi dai *mie* papucii?

Io văd peste umărul ei reacţia barmanului. El se-ntoarce cu spatele, manifestându-şi dezaprobarea. Un rânjet strâmb, de care niciodată n-aş fi crezut-o capabilă, desfigurează chipul Fionei. Nu i-a luat prea mult până să-i apară la suprafaţă şi aroganţa. Da io mă bucur.

— E vina mea, îi zic io, doar a mea. E doar din cauza heroinei.

— Tu… *tu* îmi faci vânt mie, pencă vrei să ai mai mult timp pentru *heroină* n pizda mătii?

Mă uit la ea. Pe scurt aşa e. N-are sens s-o neg. Am futut totu.

— Da.

— Fugi pencă eşti un laş de rahat, se răţoieşte ea printre dinţi, atât de strident, încât se mai întorc vreo câteva capete spre noi. Atunci n-ai decât, nemernic de căcat ce eşti, spune ea, ridicându-se în picioare, dă-le dracu pe toate, dă-mă dracu şi pe *mine*, dă dracu şi universitatea! Nu poţi mai mult şi n-o să poţi niciodată mai mult. UN LAŞ ŞI UN RATAT CĂCĂCIOS!

Piormă se cară, trântind uşa de sticlă translucidă după ea. Se răsuceşte umpic spre mine, de parcă ar vrea să se întoarcă. Piormă dispare. Curva, individu cu faţă de coaie şi muistu de barman se uită puţin după ea când pleacă. Furia ei mi-a dezvăluit o altă latură a fetei ăsteia tandre şi iubitoare şi, deşi mă zguduie, mă bucur co are-n ea.

Mi s-a părut că n-a mers prea rău.

Aspecte economice ale lanţului de furnizori

Russell Birch, îmbrăcat într-un halat alb, cu un blocnotes în mână, a trecut pe lângă Michael Taylor, în salopeta lui obişnuită cafenie, ducându-se spre cel mai mare laborator de producţie al uzinei. Cei doi bărbaţi s-au ignorat reciproc, aşa cum aveau obiceiul. Amândoi căzuseră de acord că era mai bine ca angajaţii din fabrică să nu ştie că au ceva de împărţit.

Pe când introducea codul de securitate în noul sistem de încuietori securizate, Birch a reflectat cu satisfacţie că acum Taylor nu mai avea acces în acea zonă. După ce a deschis uşa şi a păşit în încăperea orbitor de albă, şi-a adus aminte de împrejurarea când şi-a prins asociatul pe punctul de a umple o pungă din plastic. Nu, Taylor, fiind magazioner, n-avea ce să caute aici, dar, pe când Russell Birch îşi îndesase propria-i pungă în pantaloni, preţ de câteva clipe căscaseră uluiţi gura unul la altul, simţindu-se amândoi vinovaţi. Pe urmă, cei doi bărbaţi aruncaseră pe furiş o privire în jur, după care s-au uitat iarăşi unul la celălalt şi au făcut o înţelegere ad-hoc. Taylor a fost cel care a luat iniţiativa şi a glăsuit primul:

— Tresă stăm de vorbă, a spus el. Hai să ne-ntâlnim în Dickens, pe Dalry Road, după serviciu.

Scena dintre ei ar fi mers de minune într-o comedie dintr-un teatru în West End. La cârciumă, pe când halbele se scurgeau pe gâturile lor crispate, chiar au şi glumit pe tema asta, înainte de a ajunge la înţelegerea ca Birch să ia pungile de la producţie şi să i le dea lui Taylor, care după aceea urma să le scoată pe furiş din fabrică în sufertaşe.

Instrumentele de pe consolă au clipit, apoi au început să emită un huruit în surdină, sub lumina neoanelor de deasupra. Uneori încăperea părea la fel de imaculată şi de albă ca praful sintetic care se producea acolo, în cea mai nouă şi mai productivă aripă a fabricii. Dar Russell privea cu cea mai mare admiraţie praful alb preţios, care se scurgea fără oprire într-un şuvoi abundent din tub în cutiile din plexiglas de pe banda automată, dar silenţioasă. Privirea i-a căzut pe vasul mare cu filtre din material textil, apoi pe rezervorul cu clorură de amoniu, unde soluţia se răcea, pe urmă a revenit la filtre şi la canistra uriaşă din oţel, de patru sute de litri. În această canistră

se vărsau aproape două sute de litri de apă clocotită pe oră, la care se adăugau treizeci de kilograme de opiu pur. Impurităţile se ridicau la suprafaţă şi erau filtrate. Apoi soluţia trecea în rezervorul mai mic de alături, unde era adăugat var stins – hidroxid de calciu – pentru a transforma morfina insolubilă în morfanat de calciu solubil.

După un scurt proces de uscare, vopsire şi strivire, produsul finit, alb şi imaculat, se scurgea afară în cutiile din plastic. Iar sarcina lui Russell era să testeze puritatea fiecărui lot. Aşa încât lui îi era foarte uşor să scoată puţină marfă într-o pungă din plastic şi să şi-o vâre în pantaloni.

Russell Birch a simţit cu satisfacţie senzaţia dată de căptuşeala pantalonilor pe pîntecele lui. Ardea de nerăbdare să plece de acolo, să se ducă până la toaletă şi să-i paseze responsabilitatea şi riscurile lui Taylor. Dar a mai zăbovit o vreme, adunând câteva eşantioane şi citind unele măsurători. I se părea incredibil ce erau oamenii în stare să facă pentru substanţa asta. Pe urmă, când se răsucea pe călcâie ca să plece de acolo, uşa s-a deschis brusc. Donald Hutchinson, şeful securităţii, şi-a făcut apariţia, urmat de doi paznici. Russell a remarcat stânjeneala de pe chipul lui lung şi sumbru, dar după aceea a zărit şi fermitatea din ochii bărbatului.

— Donald… ce mai faci… care-i treaba…

Russel Birch s-a simţit blocat, aidoma unui patefon scos brusc din priză.

— Dă-mi marfa.

Donald a întins mâna.

— Ce? Despre ce vorbeşti, Donald?

— Dacă vrei, pot să ţi-o iau şi cu forţa, Russell. Dar aş prefera să n-o fac, a spus Donald Hutchinson, arătând undeva, în spatele lui Russell Birch, spre o cameră neagră de luat vederi, monată pe perete.

Era îndreptată fix spre ei, un led roşu, care clipea lângă lentilă.

Russell s-a răsucit şi a căscat gura la ea. Se simţea demascat, nu doar hoţ, ci şi fraier. Era pusă la vedere, la fel ca şi celalalte aparate din uzină, iar el nici măcar nu remarcase că fusese instalată acolo. Russell a rămas aşa, neputincios şi cu gura căscată, întrebându-se ce expresie vedeau pe faţa lui oamenii care urmăreau acum înregistrarea pe monitor. Umilire, teamă, dispreţ faţă de sine însuşi, dar în primul rând, a presupus el, deznădejde. S-a răsucit, şi-a vârât o mână în partea din faţă a pantalonilor şi a scos de acolo o pungă mare şi plată, plină cu praf alb. Apoi i-a dat-o şi i-a urmat pe bărbaţii în uniformă, ştiind că, indiferent ce-avea să păţească, el pleca din laborator pentru ultima oară în viaţa lui.

Pe drumul umilitor de pe coridoare, parcurs între cei doi însoţitori impasibili, el l-a văzut din nou pe Michael Taylor, care împingea un cărucior cu sufertaşe metalice dinspre punctul de descărcare spre cantină. De această dată, Taylor l-a privit în ochi. Expresia lui părea imploratoare, dar Russell Birch era sigur că asociatul zărise în ochii săi doar un vid.

Un student mai în vârstă

Îi evitam pe toţi, iar ei făceau la fel cu mine, chiar şi Bisto: el şi Joanne încă mai erau împreună. Io eram ca personajul Quasimodo, cocoşatu puturos, care-şi târşeşte picioarele, exclus din grupu oamenilor cu bun-simţ, iar asta îmi *plăcea la nebunie*, n pula mea. Am încetat să mai sun acasă duminica. Lacrimile şi hohotele de plâns persistente ale mamei mele, fie că erau domoale, fie că erau furioase, erau prea greu de suportat pentru mine. Billy fusese arestat: acuzat de agresiune asupra unui tip într-o crâşmă. Pe când maicămia îmi povestea ce se întâmplase, eu mi-l închipuiam co dâră de spermă a fratelui meu handicapat pe mutră. Ud, surprins, umilit, acuzator, belicos.

— Da *tu* eşti în regulă, băiete, nu? behăia mama. La *tine* totu e bine, nu?

— Da, binenţeles că da, ziceam io, încercând să-mi adun cât de cât gândurile şi să mă concentrez.

Da pereţii mă împresurau din ce în ce mai mult, iar totu în jur se preschimba într-un mare rahat. Sick Boy mă tot futea la creier să merg cu el la Londra şi să stăm umpic la „prietenii mei ingloizi“. Pe zi ce trece propunerea lui mi se părea din ce în ce mai ispititoare. Da chiar dacă deveneam din ce în ce mai dependent de heroină, tot mă mai agitam să găsesc explicaţii. Citeam co disperare lacomă. Citeam orice, mai puţin ciar fi trebuit să citesc pentru facultate. La cursuri stăteam în spatele sălii, moţăind, şi îl rugam pe câtiun băiat mai conştiincios să-mi dea să copiez însemnările lui. La seminarii deseori luam amfetamină ca să capăt curaj şi energie, piormă aduceam discuţiile spre obsesiile mele personale: pologhii interminabile despre droguri, pe când bâjbâiam în mintea mea, încercând să-mi zgârmăn mâncărimea imaginară din creier. Totimpu aveam flegmă în cavitatea mea toracică, la fel ca Micu Davie, şi-mi curgea permanent în şuvoaie din sinusuri. Nu prea mai puteam să respir. Ba chiar observasem cum mi se schimbase vocea: parcă mi se părea mai uşor să scot sunete pe nas, emiţând un zgomot smiorcăit şi metalic, pe care-l uram, dar pe care nu mă puteam împiedica să-l scot. Un lector m-a privit cu tristeţe şi mi-a zis:

— Eşti sigur că ar trebui să fii aici?

— Nu, i-am zis io, da nu ştiu unde să mă duc.

Era adevărat. Măcar aveam un *vag motiv* să fiu acolo, chiar dacă nu mai predam nici o lucrare. Ştiam că era imposibil să obţin cei 70 la sută, procentu necesar ca să trec anu. Nu mai treceam pe la dulăpiorul meu ca să văd dacă am mai primit vreun proiect de făcut sau vreun mesaj. Oamenii deseori păreau să creadă că deja renunţasem la facultate şi erau vizibil surprinşi când îmi făceam apariţia piacolo, căci ei nu-mi zăreau decât fantoma.

Din când în când mai treceam prin barurile sindicatului studenţesc ca să fac mişto de ceilalţi, de proiectele lor tâmpite, de trupele lor, de planurile de călătorie în circuit cu trenul şi de activităţile sportive, doar pentru că ştiam că nu mai puteam să particip la ele. Ajunsesem să detest muzica lu Bob Marley, deşi îmi plăcuse pe vremea când eram punkist în Londra, dar uram modul în care studenţii din clasa mijlocie puseseră cu neruşinare stăpânire pe ea. Într-o seară, pe când mă întorceam acasă în cămin, am văzut câţiva labagii, absolvenţi de şcoli particulare, beţi şi sentimentali, care cântau o melodie despre cum e să stai într-o locuinţă socială din Trenchtown. Cântau o piesă despre cum e să trăieşti într-un *cartier de săraci* din Kingston, Jamaica. Le-am aruncat o privire sălbatică, iar ei s-au trezit brusc din beţie şi s-au simţit vinovaţi. Erau patetici. Io am fost patetic. Oamenii mă evitau. Dacă înainte toţi mă consideraseră un sceptic pătimaş, haios şi pus pe distracţie, acum devenisem pentru ei un cinic plicticos: rece şi acru. Şi totuşi, cu cât îi agasam mai mult, cu atât mai tare mi se părea că sunt. Mă hrăneam cu respingerea lor. Aveam o atitudine dispreţuitoare faţă de tot ce era bun, normal sau autentic. Criticam absolut totu, ca indivizii ăia cei mai de căcat, care, pencă se simt nişte rataţi defecţi, emană pur şi simplu invidie, ca aburu din pişatu unui idiot.

Iar mai nou, la cursuri, puţeam ca un beţiv care se ţine de ziduri. Înainte totimpu fusesem umpic cam obsedat de igiena personală, curăţenie şi ordine. Acum simţeam totimpu arsuri şi usturimi pe lângă instrumentu meu conjugal, cur şi subsuori. Aveam impresia co să izbucnesc în flăcări. Odată m-am întâlnit cu Fiona pe coridor. N-am putut să nu ne uităm unu la altu.

— Deci încă mai eşti pe aici, a zis ea pe un ton provocator.

Da io mi-am dat seama că încă-i mai păsa de mine sau poate că nu şi mă minţeam singur. N-am putut să zic decât:

— Bună, ăăă, pa…

Şi m-am cărat naibii diacolo.

După incidentu ăsta nu prea m-am mai dus la facultate. Planu meu era să stau cât mai mult timp în cămin. Îmi băgam heroină în vene împreună cu Don şi din când în când mi-o trăgeam cu Donna care, culmea ironiei, era prostituata din baru unde-i dădusem papucii Fionei. Îi făceam vizite regulate, îmi comandam o băutură ca să capăt curaj pentru a o agăţa. Mă ducea la un apartament destinat profesiei sale, cu copii după tablourile cu floarea-soarelui de Van Gogh pe pereţi, unde evident că nu călcau decât clienţii ei. Io îmi petreceam cea mai mare parte a timpului dându-i limbi, nu futând-o. Voiam să capăt experienţă în asta. Spre ruşinea mea, am aflat de la Donna că asta se numeşte cunnilingus. Sick Boy n-ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală. Io făceam asta până când mi se terminau banii sau libidoul, ori până când mă dădea politicos afară, ce venea mai întâi.

Încă mai hoinăream prin oraş ca o stafie. La orice oră din zi sau din noapte. Piormă, într-o zi, Don a dispărut. Nimeni de prin cârciumile de lângă docuri nu l-a mai văzut. Existau tot felu de teorii despre unde se cărase dementu, cele mai multe fundamentate pe ce trăncănise el: Copenhaga, New York, Londra, Hamburg, Peterheid. Io aş fi băgat mâna-n foc că se dusese în ultimu dintre ele. Deşi era posibil şi ca Don să fie mort din cauza unei supradoze, pe canapeaua lui diacasă, da n-am catadicsit să trec pe la el ca să văd dacă aşa stăteau lucrurile. Piormă am văzut-o pe Donna pe stradă, iar o fetiţă cu sindrom Down a fugit spre ea şi i-a sărit în braţe. Mi-am târât picioarele diacolo, ştiind că n-o să mă mai duc niciodată la ea.

În Aberdeen s-a aşternut brusc o tăcere omniprezentă, o linişte încremenită postapocaliptică, unde puteai să simţi cum cerul te împresoară, izolându-te într-o lume ermetică, de parcai fi fost într-o sferă din sticlă unde ninge. Nu mai aveam ce să caut acolo, aşa că am transpirat şi am dârdâit într-un autobuz ce mă ducea înapoi în Edinburgh. O geantă plină cu ţoale jegoase, iar cealaltă doldora de cărţi. Iar prima mea escală a fost în Tollcross la tembelu de Johnny Swan.

Sunt acolo de vreo zece minute, când se deschide uşa şi Spud împreună cu Sick Boy intră pe ea, par şi ei la fel de disperaţi ca mine, das şi bucuroşi că sunt în casa calmantelor. Practic ne curg balele, cu ochii ieşiţi din orbite, muşchii încordaţi pe gât şi cuprinşi de fiori teribili, pe când Swanney prepară tacticos marfa. E într-o dispoziţie exuberantă şi-şi varsă obsesiile demente pe noi.

— N-am nimic împotriva coloraţilor, da acus prea mulţi piaici. Şi pakistanezi. Genuăsta de împerecheri la grămadă diluează tăria de caracter a

rasei. Sistemu de valori se duce dracu. Dacă niar invada acu Germania, n-am avea nici o şansă. Înţelegi?

— Mda, zic io, da mă simt la fel de agasat ca studenţii conservatori din Aberdeen. *Găozar. Găozar nazist de căcat. Da nu-mi pasă. Dă-mi marfa*. O prepari sau nu?

El parcă nici nu m-ar fi auzit.

— Nu-mi vine să crecăi trimit pe toţi înapoi acasă laiei. Gagicile poasă rămânaici, mai ales asiaticele europenizate… uau… rânjeşte el, dezvăluindu-şi dinţii stricaţi.

Sick Boy îşi răsuceşte capu, plin de dezgust.

— Din fericire majoritatea nu vin în Scoţia, e prea frig pentru pielea lor colorată.

Taci dracu din gură şi prepară prepară prepară prepară…

— Nu crecăi aşa, gen, zice Spud. Mai curâncă piaici nu prea sunt slujbe, ştii? Iar calculatoarele nu se pun, fincă io nu cred în ele, frate.

Da acum, slavă pulii, Swanney îşi îndreaptă ca lumea atenţia asupra chestiunii de bază: prafu şi apa sunt în lingură, iar bricheta arde dedesubt.

— Nu contează slujbele. Şi toată lumea ştie că negroteii vin pânaici doar ca să fure de la stat. Se răzbună pentru toţi anii ăia în cariau fost sclavi în Imperiul Britanic şi toate astea. Postcolonialism sau un căcat de genuăsta, ăsta-i termenu ştiinţific. Zi-le şi tu, Rents, îmi face el semn să trag marfa în echipament, ah, mulţumesc, Swanney, slavă pulii, ce bine, o să ţopăi legănat pânla cabină ca să votez Frontu Naţional, dacă vrei… Psihologie.

Se bate uşurel în cap.

— Aşa-i, îi zic io.

Da ios mai preocupat de *fiziologie* acum, din cauza venelor mele invizibile, am găsit-o pe una, da mi-e teamă că o să dispară bulangioaica, e la fel de precară ca o erecţie dupo sticlă de whisky. Da-mi înţep pielea şi mi-o bag, piormă mi se fâlfâie…

— Te-am mai nimerit o dată, icnesc io de râs, zâmbindu-le celorlalţi. Prea iute pentru voi, bulangii ce sunteţi…

Uită de toate, evadează unde nu te mai poate atinge nimic…

Piormă mă-ntorc în apartament cu Sick Boy şi cu Spud, care s-a mutat la mine în cameră, aşa că io o să dorm pe canapea. Ne mai băgăm umpic în vene, deşi io încă mai simt efectu ultimei injecţii. Nu prea s-au abţinut băieţii în lipsa mea, să mor dacă te mint.

— Ar fi trebuit să rămâi la facultate, îmi spune Sick Boy pio voce calmă, pe când prepară marfa, iar piormă se strânge ca un profesionist de braţ cu o

cravată de la Leith Academy, bleumarin cu emblema aia cu barca şi „Persevereazǎ“ scris pe ea. Venele lui apar triumfătoare la suprafaţă, aidoma unei armate care înaintează piun deal. Erai singuru dintre noi toţi cariar fi putut face facultate.

— Şi tu ai fi putut. Am auzit c-ai fost un mic tocilar în şcoala primară.

— În şcoala *primară* da, recunoaşte el.

— Am văzut cum cariera ta academică a explodat în hormoni în ziua când Elaine Erskine a intrat în şcoală, în clasa a şasea, îmbrăcată cu fusta aia scurtă roşie.

— Mai zi cum ţi-ai luat-o, mormăie Spud, aşteptând cu nerăbdare să-i vină rându, pe când se uită la ştirile din Scoţia.

Mary Marquis citeşte, iar io mă gândesc la pula gigantică a Micului Davie în mâna mea şi la respiraţia gâlgâită a handicapatului.

— Da, îşi aminteşte Sick Boy, cu ochii lui mari şi căprui scăpărându-i, când a fost trimisă acasă să se schimbe, m-am dus şi io după ea. I-am zis lu Munro, profu de geografie, că mi-e greaţă şi că-mi vine să borăsc. Am ajuns-o pe Elaine din urmă pe Links, i-am pus la dispoziţiun umăr pe care să plângă, pe când io îi făceam complimente că ştie cum să se-mbrace. Fetele mişto n-ar trebui să poarte decât fuste scurte…

— Haide, mă, Si… dă-mi-o odată! îl imploră Spud.

— Ţâţele alea super-mişto, care m-au făcut să-mi pierd minţile de tot, de fapt ne-am pierdut amândoi capu fiecare după corpu ăluilalt. Iar io complotam şi făceam tot felu de planuri ca s-o ţin departe de puţoiii mai mari şi mai nonşalanţi, care tânjeau după pizda ei…

— Simon, haidiodată, te rog, nu prea mai pot, icneşte Spud.

— …într-o săptămână, himenu i-a explodat ca ultimul artificiu deasupra rahatului de Castel de Anu Nou.

— SI! HAI ODATĂ!

— Răbdare, Danny, băiete, încă umpic de umbră înainte ca soarele să-şi facă apariţia, zâmbeşte Sick Boy, trăgând nişte marfă şi piormă dându-i lingura lui Spud, care io ia plin de recunoştinţă. Mda… io vreau să zic că asta mi-a arătat pe ce drum s-o iau, Rents, nu că mi-aş fi dorit s-o fac de bunăvoie, meditează el, strângând cu dinţii cravata, pe când venele lui mişto i se umflă în braţ, are mai multe opţiuni decât îi trebuie. Nu că mi l-aş fi ales de bunăvoie… repetă el, înţepându-se cu acu, trăgând sânge în seringă şi apoi împingând soluţia înapoi.

O dimineaţă friguroasă, dar însorită, pământu acoperit cun strat gros de zăpadă, iar casele împovărate cu filigran compact de gheaţă, pe când un soare voios aruncă scântei peste norii uriaşi. Dupun pui de somn amărât, mă scol şi mă îmbrac, păşesc peste Spud, care a eşuat pe podeaua holului îngust şi mă întorc la Gillsland, gol pe dinăuntru şi cu un gust metalic în gură, aidoma unui tub de spumă de ras azvârlit la gunoi. Au cumpărat şi clădirea dialături, iar Gillsland a trecut de la decoraţiuni de prin magazine şi mobilă de lux făcută pe comandă, la producţia exclusivă de panouri de construcţie, pentru a pângări Scoţia cu şi mai multe case pătrăţoase de rahat.

Les încă mai e obsedat de competiţia de luni dimineaţă între căcaţi, da acu mă chinui să scot din miniun Malteser.

— Ce-ai păţit, Mark? mă întreabă Les, dia dreptu jignit. Ce regim ai ţinut acolo, în Aberdeen?

Regimu cu heroină. În curând o să fie regimu tuturor soţiilor casnice din cartierele noastre periferice pline de sărăntoci.

Da îmi prieşte la muncă. Pe când ceilalţi băieţi bombănesc că o să ajungă muncitori necalificaţi, pencă nu fac decâsă mânuiască aidoma unor roboţi pistoalele cu aer comprimat, bătând cuie în panouri şi prinzându-le cu piuliţe din aluminiu, mie îmi ajungiatâta. Aş putea să stau acolo, amărât şi îngreţoşat de la heroină, şi să dau cu ciocanu în zece panouri pe oră, fără să schimb nici o vorbă cu ceilalţi bulangii diacolo.

Musafiri

Complet lefter, bă, iar acu mai vin şi Crăciunu şi Anu Nou cu cheltuielile alea nasoale. Treabai groasă. Să mor dacă toată lumea nui în aceeaşi oală. Begbie vine la apartament, n-ai văzut niciodată un cocoş atâde şucărit, ştii?

— Spud, face el, trecânpe lângă mine şi intrând în apartament în căutarea lu Rents şa lu Sick Boy. Unde morţii măsii s ăia doi puţoi?

— Nu ştiu, băi, lumea vine şi pleacă după cum are chef, ştii? îi zic io.

Mă simt cam de căcat şi ncerc să fac umpic de ordine prin casă, ştii? Pun osu la treabă, gen.

Cerşetoru nu-i prea fericit, da dă vina pe Cha Morrison din Lochend. Luna viitoare are proces fincă la înjunghiat pe Larry Wylie şi toată lumea, în afară de Franco, e încântată ca curu, zău. Doi descreieraţi periculoşi scoşi din circulaţie în puşcărie şi la glumeţii albi, gen, nu se poatiun deznodământ mai fericit, ştii? Adică pentru toată lumea în afară de Francis James Begbie, caria luat înjunghierea lu Larry ca piun afront personal. Subsemnatu n-a fost prea fericit în ultimu timp, aşa că atunci când îmi dă vestea că un apartament e bun de ciordit, iomi ciulesc urechile, fincă nam bani de Crăciun.

Asta doar pencă iarăşi nu miam ţinut gura! Chestia e căi acelaşi apartament de care iam spus io acum o mie de ani, după ciam livrat acolo o comodă anu trecut. Am crezut căi intră pio ureche şii iese pialta. Da Cerşetorui ca un elefant: nu uită niciodată nimic, ştii?

— Da nu casa aia, Franco! Poliţaii o să ia la puricat toţi oamenii de pe lista cu cei cariau trecut piacolo în ultimu an şi ghici cinio să fie cap diafiş, măi? Fostu gagiu cârcotaş care lia adus mobila şa fost plătit!

— Căcat, îşi clatină Begbie bibilica în chip de refuz, e vorba de poliţia lothiană şi de frontieră n pula mea. Bulangii ăştia cretini nus buni decâsă dea amenzi pentru parcare neregulamentară. Da acu nu mai contează, bulangiu ceieşti, nu mai au nici o probă, ziceiel şi trage draperiile ca să se uite pe fereastră.

— Da omui avocat pledant, Franco, Conrad Donaldson QC[1]!

Ştii cum e atunci când cineva nu ascultă ce spui? Tipic pentru Franco. Dacă nare chef să audă ceva neplăcut, motanuăsta îşi răsuceşte urechile ascuţite, iar sunetele nasoale trec pur şi simplu pe lângăiel.

— E ceva pilealăn cocioaba asta?

— Ăăă, da…

Urechile i se îndreaptă la loc, iar el se duce în bucătărie şişi ia o sticlă din frigider, una cu Peroni, cumpărată de Sick Boy de la magazinuăla fiţos fără licenţă. O destupă şi gâlgâie lacom din ea, piormă se strâmbă şo ţine departe deiel ca săi citească eticheta.

— Italiană n pizda măsii? Bere? Italienii fac doar vin n pula mea. Sick Boy şi ceilalţi ar trebui să ştie asta, ce morţii măsii. O să-i zic io vreo două bulangiului! Bere italiană de căcat!

— Da Conrad Donaldson QC, zic io înco dată, remarcând că Franco bea totuşi berea macaronară.

— Mda, da cu atât mai mult n pula mea, pencă puţoiu iavocat al apărării, spune Franco, îndreptând sticla spre mine. Apără handicapaţi ca Morrison, aşa că poliţaii îl urăsc. N-o să facă nimic pentru nemernicuăla, spune el, citind încă o dată eticheta Peroni.

— Da, Frank…

— Nu-i nici un pericol, ce pizda măsii! Lexo, huliganuăla elegant, mi-a zis că puţoiuăsta din QC… QC ce pizda măsii nseamnă… cretin poponar[2]?

Îmi tragiunan braţ, iar io miaş dori ca motanuăsta să sioprească, frate. Deşi laiel io manifestare diafecţiune, mă terorizează, ştii, e de parcar spune: Io sunt un gagiu mare şi tare, iar tu eşti un tip micuţ şi prostuţ, gen.

— Da cretinuăsta poponar a fost avocat al apărării n cazuăla, şa plecat în concediu şase săptămâni în America. Am pus ochii pe casa asta, e de baştani, mâncaţiaş. Nu-i nimeni piacolo, aşa că mergem în seara asta s-o vedem. Şi cu asta basta, n morţii măsii. Se uită iarăşi pe geam. Da tresă ai vreo idee pe unde sunt Rents şi Sick Boy. Sigur ţi-au zis unde se duc! Bere italienească de căcat… Totuşi n-are sens să-ţi tai pula ca să le faci în ciudă coaielor.

Goleşte sticla de bere şo deschide imediat piadoua.

— Ei, crecă sau dus să cumpere nişte curse de şoareci. Avem şoareci, ca să zic aşa.

Franco îşi ridică sprâncenele stufoase şi arunco privire prin bucătărie.

— Credeam că şoarecii care se respectă s prea scârbiţi de cocioaba asta jegoasă!

Ei bine, am tăcut mâlc, fincă mam certat la greu cu Rents şi cu Sick Boy pe tema asta, că nam nici un chef somor şoareci. Sigur există şi metode mai blânde să scapi de ei, fără săi răneşti, gen. Ideea mea a fost să ne cumpărăm o pisică doar ca săi speriem umpic. Poate car omorî unu sau doi, da ceilalţi ar înţelege mesaju şi sar căra diaici. Da Rents tot bate câmpii căi alergic.

Io şi Franco luăm hotărârea să plecăm în căutarea lor, aşa că tropăim până pe Walk. Ajungem la Cenny şacolol găsim pe Tommy. Tot acoloi şi Premiu Doi, beat muci, cu urme de băutură pe pantaloni, da cares pe cale dia se usca, ştii? Da nui nici urmă de Rents sau de Sick Boy.

— Probabil că încă mai caută curse de şoareci, fac io.

— A da, îşi ridică Tommy sprâncenele, aşa îi zic acum?

Begbie se prinde şi pare că face spume.

— Poate stau cu Matty şi drogatuăla de rahat, Swan! Încun bulangiu de pe lista mea de inşi cărora o să le trimit felicitări de Crăciun.

— Nu ştiam că ai o listă, ca să zic aşa, Franco, fac io, uitândumă la Premiu Doi, care bombăne ceva diunu singur şi moţăie întrun colţ, cu pleoapele care i senchid, ca obloanele unui magazin. Azi sanchis deja magazinu, ştii?

Da nu şi pentru Franco. Motanu se uită la mine ca un prădător din junglă şi se zbârleşte umpic.

— Toată lumea ario listă. Se bate uşurel în cap. O listă cu inşi cărora o să le trimit felicitări, iar bulangiuăla en capuiei!

Când motanui în toane din astea, nu poţi decâsă… tiadap… tiadap… cum îi zice? săi ţii isonu. Aşa că ne ducem în clubu de biliard, lăsându-l pe Premiu Doi să tragă la aghioase.

— Să se ducă n pizda măsii, nui responsabilitatea mea puţoiuăla, face Franco.

Traversăm Duke Street şi intrăm în club, iar Begbie vorbeşte cu doi ciudaţi raşi în cap, cu lanţuri din aur şi ghiuluri. Iol ginesc pe Keezbo pe pluşu verde, jucând o partidă cun gagiu scund, îmbrăcat cum hanorac roşu şi arătând umpic ca o gagică, da nu una prea frumoasă, dacă mă-nţelegi. Dupaiai văd pe Rents, Sick Boy şi Matty, care stau întrun colţ şi se uită laiei. Matty vine la mine şi spune că tresă se care înapoi la Shirley. Îl văd pe Franco cum se uită chiorâş la el, de parcar vrea săl deoache, ştii?

— Deci aţi găsit Agatha Christie-le[3], gen? îi întreb io pe Sick Boy şi pe Rents.

— A, da, face Sick Boy, uitânduse la Rents. Dupaia face: Ăăă… tipuăsta o să ne rezolve. Mai blând. O să pună biluţele pe jos, iar şoarecii n-o să

simtă nimic.

— Bravo, bă, naş fi putut suporta să văd cum sar strivi un animăluţ pufos, adică un mamifer, ştii?

— Ţine-ţi dracu fleanca cu cursele tale de şoareci! se răsteşte Franco, venind la noi co sticlă de Beck's în mână, iar piormă începe să le spună despriafacere.

Ei bine, nau avut nevoie de prea multă muncă de lămurire. Indiviziăştia au în minte un alt fel de Crăciun fericit.

— Sună meserie, zice Rents.

Însă nai cum să ştii dacă e întradevăr diacord sau dacă nu cumvai o tactică săi abată atenţia Generalissimoului şi săl manipuleze spre altceva. Rents e unu dintre motanii de care Francoi mai ascultă uneori şi care ştie cum săl ia.

Sick Boy ridico singură sprânceană, cum face Connery când intrăntrun cazino.

— Poate fi interesant. Un apartament ca ăsta sigur e plin diobiecte preţioase.

— Da, bine, da n-o să ţi le poţi băgan vene, bulangiu ce eşti, zice Sick Boy, trăgânduşi mâneca pulovărului ca săşi acopere urmele de ace, dupaia se răsuceşte co expresie jignită pe faţă, ofticat pencă sa luat deiel.

Begbie îi aruncă lui, piormă lui Rents şi mie privirea aia recialui, gen „vă ştiu io cum sunteţi, bulangiilor".

— Asta-i o chestiune al dracu de serioasă. Nimeni nu treso dean bară. Tresă fim mulţi pencă o să golim tot apartamentu şi dupaia o să ducem totu întrun depozit. Asta nu-i o joacă de copii, bulangiilor. Vă băgaţi căcatuălan vene… slavă pulii că puţoiu de Matty nui piaici…

— Vreau să vin şi io, zice Rents.

Crecă Rent Boy chiar vrea să facă asta. Diobicei Mark e cel carei opreşte, da acu pare că gagiul sa aliat cu bandiţii. Ieri sa întors acasă co geantă plină cu cărţi. Frumos din partea lui, da totimpu le vinde după ce le citeşte. Totuşi iun tip studios, cu dava cu tot. Iar mie crecă ntodeauna mia plăcut să fur de prin case.

— Mda, nu uita căi treabă serioasă, zice Franco încruntându-se la el. Rents încuviinţează din cap în chip de răspuns. Tommy o să conducă maşina, zice Begbie, şi io şi Sick Boy avem şi noi carnet de conducere. Io posă iau o furgonetă de la Denny Ross, alta de la fratimiu Joe şi încă una de la puţoiu ăla linguşitor, ăla din Madeira Street, cum îi spune puţoiului, ăla

cu tunsoarea aia băşită? Tu şi Keezbo aţi fost în trupa aia de rahat cuiel, Rents!

Keezbo se uită brusc spre noi pe deasupra păhărelului cu tărie, cam ofticat. Pare căl haleşte pe bomboneluăla, de parcar fi un mic dejun meseriaş.

— HP, zice Rents. Hamish Proctor: Heterosexualu Poponar.

— Ăsta e, face Franco.

— Bag mânan foc că puţoiuăstai homălău, rânjeşte Sick Boy, pe când Keezbo dă pe gât băutura. Bună mişcarea grăsanului. E scenariu clasic de muşamalizare. Gagicile cu care umblă ori sunt virgine, ori baborniţe profesioniste. Poponarui inofensiv pentru ele. El şi Alison sau dus împreună pânăn Reading, iar dupaia în Franţa. Au fost plecaţi o săptămână, iar el n-a atins-o nici măcar cun *deget* n morţii măsii! Asta mi-a zis chiar ea… după ciam rugat-o io frumos să-mi spună.

Rents zâmbeşte, piormă sentoarce spre Franco.

— Da liai zis pentru ciai nevoie de maşini? Lu HP, lu Dennis şi celorlalţi?

— Liam zis o pulă. Ce nu ştiu n-au cum să spună. Şi toată lumea diaici ar face bine săşi ţină pliscu, da, mâncaţiaş?

Se uită pe rând la noi. Motnauăstai ridicol, pencă juma din bar poasaudă ce spune dementu, da nimeni nui atrage atenţia. E greu să nu râzi deiel, frate.

— E de la sine-nţeles, zice Rents co mutră impasibilă.

— Ei bine, io o zic oricum, n pula mea, face Franco, punândul la punct pe Rents, da iomi dau seama că de fapt se referă la heroină.

Motanuăsta nunţelege nimica, băi.

— Nu eşti drogat, nu? întreabă el.

— Curat ca lacrima, să-mi bag pula, zâmbeşte Rents, da are fălcile ncordate, iar Sick Boy pare cam puhav, probabil că reţine apă, şamândoi clipesc şi tremură la greu.

Să io spui lu mutu.

Ştiucă heroina are faimă proastă, da io crecăi benga. Iuşor să critici ceva de la distanţă, da tresai cât mai multe experienţen viaţă, ştii? Gândeştete câde naşpar fi fost lucrurile pentru toată lumea dacă Jim Morrison nar fi luat la greu LSD. Nar fi mierlito şi toate cântecelialea bengale lui ar fi fost de căcat. Da şi davai periculoasă, aşa că no să mai iau, crecă. Micu Goagsie o tot ţinea langa căi face greaţă. Da marfai bună, demenţa lu Begbie, şmecheriile lu Sick Boy, văicărelile lu Tommy şi glumele de rahat ale lu

Keezbo, şi, cel mai naşpa dintre toate, maicămia care tot bodogăne să nu mai stau în păruiei şi sămi caut de lucru, nu rezolvă nimic heroina, ci doar chestiile astea nu te mai deranjează.

Ne cărăm. Se vede de la o poştă că Tommy nui prea ncântat, da vine şi el. Luăm furgonetele şi ne ducem spre zona industrială din Newhaven unde ne ntâlnim. Dupaia ne ducem la apartamentu bengos, ne parcăm maşinile pe aleea de lângă casă şi ne căţărăm pe gardu din spate, piormă ajungem în curte, floare la ureche pentru toţi n afară de Keezbo, care se chinuie ca dracu.

— Grăbeşte-te, şefule, face Rents, suflânduşi n palme, deşi nui prea frig.

Tresăl împingem pe Keezbo, io şi cu Tam îl înhăţăm de curuăla baban al lui şil ridicăm până se răstoarnă şi pică grămadă pe jos în cealaltă partia gardului. Io tâmpenie să cari atâta grăsime după tine, băi. Mergem tiptil prin grădină şi forţăm uşa, care se deschide când Begbie se izbeşte cu umărun ea. Suntem gata so ştergem dacă sună alarma, da din fericire nu funcţionează! Meserie! Am intrat!

Ajungem întro bucătărie imensă, pavată cu dale din piatră şo insulă de gătit în mijloc, aşa cum posă vezi prin Beverly Hills, adicăn filme şi chestii de genuăsta, ştii? Keezbo se răsuceşte spre Rents şi face:

— Aşa o s-o ducem şi noi, domnule Mark, când trupa noastră o să aibă succes, da în LA sau Miami, co piscinăn spate.

— Sigur, face mişto Rents, singuru lucru meseriaş la noi e marfa pe cario luăm.

— Da nu niafectează ritmu, domnule Mark, tot ne facem treaba ca lumea, explică Keezbo şi cotrobăie prin dulapuri, dupaia pune nişte felii n aparatu de prăjit pâine. Uită-te la cei care cântă jazz, ei stau relaxaţi şi se distrează. Mai ales ăia de la tobe. Adică, de exemplu Topper Headon.

Trage de tricoul lui XXL cu *Clash City Rockers* peiel.

— L-au dat afară din cauza heroinei, Keith, clatină Rents din cap spre matahală. Frate, cum posă mănânci acum?

— Da, nu lia plăcut că *lua* heroină, zice Keezbo, găsind un borcan cu Marmite, da l-au primit înapoi când şi-au dat seama că n-avea nici un efect asupra *modului cum cânta* la tobe. Tot era un toboşar mai bun decât Terry Chimes.

Motăneii ăştia o să se ciondănească toată ziua pe tema rock n rollului, frate. Begbie se uită scârbit la Keezbo, da scoate nişte ţigări şi dementui pe punctu diaş aprinde una, când io fac:

— Nu faciasta, Franco, o să declanşezi alarma de incendiu!

— Da, dutiafară cu asta, domnule Frank, spune Keezbo.

Da Begbie nui deloc încântat.

— Afarăi frig ca dracu!

— Da, Franco…

— Am nevoie dio ţigară n pula mea, ce? se uită la Keezbo şi urlă: Toată lumea face ciare chef futuvăn gură! Unu dintre voi ar face bine să se ducă sus şi să oprească alarma aia!

Noi ne uităm unu la altu, dupaia toţi ochii ăia sticloşi siaţintesc asupra mea. Asta mia fost scris, frate. Blestemat ca un broscoi pentru talentu lui. Miam început cariera pe vremea când eram doar un ţânc mucos, spărgeam uşile pentru bătrânicile careşi uitau cheiliacasă şi rămâneau piafară. Dupaia taicămiu mia zis că prietenu lui a rămas încuiat piafară şi mia arătat blocu din spate de pe Burlington Street. „Urcă acolo, Danny, pe fereastra aia, că Freddy şa pierdut cheile, hă“, face babacu, uitându-se la prietenu lui cariare mutră de nmormântare. Aşa că mă caţăr pe burlan şi intru pe fereastră în casă, dupaia le deschid uşa şii las să intre, iar ei napucaseră să urce nici măcar treptele. Freddy ăla îmi dă vreo două lire, iar taicămiu îmi spune să mă duc acasă. Da io iam aşteptat pe furiş afară, ghemuit în spatele unei maşini. Iam ginit cum cărau marfa din casă la maşină.

Motăneii comentatori sportivi spun despre asta că e „inevitabil“, gen. Io cedez şi trec în camera cu centrala printro firidă.

— Aici io scară, fac io şi aduc o scară mare din aluminiu, crecăi bună.

— Grăbeşte-te, bulangiule, face Franco, mă sufoc!

Aşa că urc pe scară pânla luminiţa roşie care clipeşte din discu alb. Posăi aud pe Keezbo şi pe Rents cum bat câmpii în continuare, da de data asta au trecula fotbal:

— Robertson ar trebui să fie păstrat ca extremă în echipa Scoţiei la meciurile mai importante, domnule Mark, are statistici bune.

— Da Jukebox e atacant *şi* golgheter. Un golgheter carei *şi* creativ iun mai mariavantaj pentru echipă decât un grăsan de doi lei care nu ştie să dea goluri decâdin penaltiuri.

Io crecă Rents nare dreptaten privinţa lu Robbo, fincă miemi place jucătoruăsta micuţ. Lanceput a fost în Hibby, înainte dia fi corupt de duşmani, şi sunt pe punctu dia spune ceva da nus prea încântat fincă scara se bălăngăne pe podeaua denivelată din piatră, da mâna meai aproape de detector şi tocma încerc săl deşurubez, când simt că scara se răsuceşte şi scârţâie, apoi tălpile mi se desprind de metal şi zbor, după care mă trezesc întins pe podeaua din piatră…

…stau pur şi simplu întins acolo, gen, şi mă uit la lumina aia roşie care clipeşte…

— Of, Spud, bulangiule…

Aud spaima din vocea lu Tommy.

— Futui morţii măsii! Danny! Eşti bine? face Sick Boy.

— Nu te mişca, face Rents, nuncerca să te ridici. Încearcă să-ţi mişti degetele de la picioare. Piormă picioarele.

Io fac asta şi sunt în regulă, aşa căncerc să mă ridic, da simt o durere nasoală şi ciudată în braţ, băi.

— Au, crecă miam buşit braţu…

— Bulangiu de rahat, nu eşti bun de nimic, face Begbie şi se duciafară ca săşi aprindă ţigara, îngheţ ca un căcat aici afară!

Io mă ridic în picioare, da braţu meu e futut ca curu, nu posăl mişc, stă inert pe lângă corp. Când încerc săl ridic, simt o senzaţie super naşpa în stomac. Băieţii mă duc în camera de zi şi mă întind pe canapea.

— Stai acolo, Danny, nu te mişca, face Rents, o să mergem la spital după ce terminăm aici.

Keezbo îşi înfulecă pâinea prăjită unsă cu Marmite, iar braţumi face bum bum bum.

Begbie intrăn casă şil vede pe Rents cum mânjeşte peretele cun Magic Marker, scriind cu litere negre uriaşe:

CHA MORRISON E NEVINOVAT

— Acu Donaldson n-o să-şi mai dea silinţa să-l apere pe bulangiu, rânjeşte el.

Franco se tăvăleşte de râs şi zbiară:

— Tam! Keezbo! Uitaţi-vă la cia făcut Rents! Asta o să-i înveţe minte pe bulangiii ăştia! Îi tragiun pumn în braţ lu Rents. Uitaţi-vă la puţoiu ăsta roşcovan – dupaia îi tragiuna pe spate – ce haios e, băgamiaş pula!

Io mă simt ca curu, da vreau să aflu cu cio să nialegem, aşa cămi bag mânan geacă şii închei nasturii de jos ca să fac un soi de faşă, ştii, şii ajut pe băieţi să cotrobăie prin apartament. Scotocim în toate cotloanele şi totu pare benga, mai ales nişte bijuterii dintro cutie de pe măsuţa de toaletă din dormitoru matrimonial. Ştiu că nui bine, da fincă miam buşit braţu probabil că no să am parte egală din marfă, aşa cămi bag în buzunar vreo două inele, brăţări, broşe şi coliere pentru uz personal, înainte de ai anunţa pe băieţi cam găsit bijuteriile.

Brusc Tommy iese împleticinduse dintrun dormitor, e alb ca varu la faţă.

— Io gagicuţă în pat, şopteşte el îngrozit. Acolo.

— Ce…?

Muşchii de pe gâtu lu Franco se încordează.

— Futui morţii măsii, face Rents.

— Da crecă doarme… adică parcar fi… parcar fi moartă, băgamiaş! Ochii lu Tam sunt ca găoazele unui elefant sub zăpadă. Asta dacă elefanţii ştiu cei zăpada, ca să zic aşa. Acolos şi nişte pilule… şi vodcă… gagica crecă s-a sinucis, frate!

Mă cam cac pe miniacu.

— Uau, frate… tresă ne cărăm diaici…

Sick Boy urcă la etaj, cu ochii bulbucaţi.

— Moartă? O gagică? Aici?

Franco clatină din cap.

— După cum văd io lucrurile, face el, dacă pizdai moartă, atunci putem să ne continuăm treaba. Evident că nimeni nu ştie despre asta sau i se rupe.

— Nici gând, să mor io, îi zice Tommy lu Begbie, mie mi se rupe, io o şterg diaici!

— Hai, spune Rents şi intră tiptil în dormitor.

Noi ne ducem după el. Într-adevăr, o gagicuţăi întinsăn pat acolo, pare că nui de pe la noi. Ce ciudat, frate. Ios cam şucărit fincăi naşpa când o pisicuţă faciaşa ceva, ca tipuăla alu Eleanor Simpson. Atâde trist, frate: un puşti bogat, cu toată viaţan faţă. Adică ăia care nu mai au nici o speranţă, ca noi, ciordăii diaici, ai zice că noi ar trebui să ne sinucidem, nu? Să mor io, la cât sunt io de băftos, după ciaş facio, vreo tipă frumuşică, aşa ca Nicky Hanlon, ar veni la înmormântare şar spune: „Ciudat, tocma mă gândeam săl sun pe Danny săl chem pe la mine ca să mă fut cuiel“. Exact aşa ar fi, la câtă baftam io, ei?

Pe noptiera de lângă gagică sunt mai multe pastile şo sticlă de vodcă aproape goală. Arestez câteva pastile că poatemi calmează durerea din umăr şi le iau cu ultima nghiţitură de vodcă.

— Bulangiu cretin ceieşti, şuieră Franco, acu saliva ta e pe gura sticlei!

— Dacă te pricepi atâde bine la medicină legală, frate, de ce nai zis nimic când Keezbo şa făcut pâine prăjită? întreb io, enervat.

— PENCĂ N-AM ŞTIUT CĂI UN CADAVRUN PAT, IDIOTULE! îmi ţipă el în faţă, iar dupaia adaugă în surdină. Ai putea fi luat drept complice dacăi drogată!

Io încuviinţez din cap pencă nam ce să zic în afară de:

— Aşai… eşti deştept, Franco.

— Bine că mai gândeşte careva dintre noi, mâncaţiaş!

Rents siapleacă peste ea şo zgâlţâie de umeri.

— Domnişoară… trezeşte-te… tresă te trezeşti… Da gagicai complet inertă. El o apucă de încheietura mâinii ca săi simtă pulsu. Ariun puls slab, face el, şi siapucă săi tragă palme pe obraji. TRESĂ TE TREZEŞTI! Se răsuceşte spre Tommy. Ajută-mă s-o ridic n picioare!

Tommy şi Rents siapucă să tragă de gagica din pat. Io tipă frumuşică, adicaşa ar fi dacă nar arăta ca un rahat, dai cam solidă şi poarto cămaşă de noapte lungă, prin care nu se vede nimic, gen. Deşi nu prea mă chinuiesc să văd ceva în condiţiiliastea.

— Cei porcăria asta cu Salvarea St Andrew's? bombăne Begbie.

Da Tommy şi Rents nul aud, au ridicato pe gagicuţa cariacu geme şii curg mucii şo târăsc spre baie.

— Keezbo, spune Rents, du-te şi adu nişte apă fierbinte într-un ceainic, nu clocotită, cu multă saren ea! Du-te!

— Bine, domnule Mark…

Au puso pe gagică pe marginea căzii. Rents îşi duce mâna sub bărbia ei, io împingen sus, o priveşten ochi, da ea nici nu se uită la el.

— Câte pastiliai luat?

Dupaia gagica murmură ceva întro limbă străină.

— Pare italiană, face Tommy, apoi se răsuceşte spre Sick Boy. Ce zice?

— Nu-i italiancă.

— Da pare că vorbeşte în italiană!

Begbie face spre Tommy:

— Dăl n pizda măsii pe puţoiuăsta: nu ştie nici un strop de italiană bulangiul!

— Ba da, da crecăi spaniolă…

Sick Boy se duce spre ea.

Begbie se proţăpeşten faţa lui. Îi blochează accesu.

— Stai departe deia.

— Ce? Vreau so ajut!

— Rents şi Tam au rezolvat problema. Gagicuţa nare nevoie diajutoru *tău*! Am auzit io ce fel diajutor le dai tu gagicilor, face el, iar Sick Boy nui prea ncântat da nu zice nimic. Ai grijă ce faci n morţii mătii, îl sfătuieşte Cerşetoru. Deja ai devenit faimos n pizda mătii.

— Ce vrei să spui?

Sick Boy îşi împingen faţă falca de jos.

— Ştii tu.

Sick Boy se mutăn tăcere de piun picior pe altu.

— Cum te cheamă? răcneşte Rents la gagică. Câte pastiliai luat?

Capu gagicii se bălăngăne, iar piormă îi cadentro parte. Rents o răsuceşte iarăşi spre el şi o priveşten ochi.

— CUM. TE. CHEAMĂ?

— Carmelita… reuşeşte ea să îngaime.

Braţu mă doare ca dracu, dancerc să nu mă mai gândesc la asta, citind o placă de pe perete cu nişte versuri peia:

Aminteşte-ţi, nu uita
Baia udă n-o lăsa,
Nici săpunul într-o baltă
Fiindc-atunci ai faci-o lată…

Ar trebui să am şi io aşa ceva la miniacasă, fincă zici ca explodat o bombacolo după ce intră sormea mai mică, Erin. Da nu posăi spun nimic. Iar apartamentuăla cu Rents şi Sick Boy, ăla nu respectă nici cea mai mică regulă de igienă, bă. În baia noastră iun păianjen benga pe nume Boris. Cade totimpun cadă. Io îl scot mereu, iar el ajunge mereu în cadă, încearcă să iasă din ea pe metalu în pantă, iar dupaia cade înapoi. Ai zice că gagiu sa învăţat minte pânacu, ştii?

Keezbo se întoarce cu un ceainic.

— E plin cu apă sărată şi fierbinte.

— Un ceainic, ce pula mea, zice piun ton de batjocură Begbie, cărânduse.

— OK, Carmelita, dracu ştie ciai luat, da o să verşi totu.

Rents îi dă capu pe spate, o strânge de nări, pe când Keezbo îi pune ciocun gură şi înclină ceainicu. Tommy încă o mai ţine, să nu cadă de pe marginea căzii.

Ea înghite umpic, dupaia se sufocă şi împroaşcă cu apă peste tot. Piormă brusc siapleacă şi borăşte în cadă: frate, pur şi simplu posă vezi pastilele albe ca creta, nedigerate în vomaiei, o grămadă de pilule. După ce siopreşte, Rents îi pune iarăşi ceainicu la gură.

— Nu… nu… nu… îl împinge ea.

— Poate ca băut destul, zice Tommy.

— Tresă-ţi golim stomacu.

Rents e insistent şi o obligă să mai bea. Zis şi făcut, ea siapucă iarăşi să borască şi dupaia înco dată, până când nu mai e nici o pastilă. Tommy şi Rents o ţin acolo până când nu mai are ce voma. Felu cum o ţin de păr – şi ştucă nui frumos să spun aşa ceva – dai cantrun film porno pe care lam văzut odată co gagicuţă care lio sugea la doi tipi!

Io şi Sick Boy ieşim pe hol, unde Begbie aşteaptă.

— Deci acu, că voi, bulangiilor, aţi resuscitat martora, n morţii măsii, poasă ne toarne cam intrat în casa avocatului. Super, se răsteşte Si.

— Taci, face Franco. Du marfa la parter.

— Ce marfă? ridică Sick Boy din umeri.

— Păi, mai întâi covoarele de pe pereţi, n pizda măsii. Bulangii careşi pun covoare de rahat pe pereţi o caută cu lumânarea!

Io mă duc din nou spre dormitoare. Frate, braţu mă doare ca dracu din cauza lu Begbie, aşa că bijuteriiles doar ale mele!

— Ţine-ţi-o acolo pe gagică, ţipă Begbie la Tommy şi la Rents. Dacămi gineşte mutra, o săi vâr pe gâtuăla de căcat şi altceva pe lângă pastile şi vodcă!

Ei ştiu că nu glumeşte, aşa că zic ceva de genu „Facă-se voia ta, stăpâne!“.

În alt dormitor, crecal unei adolescente, mai găsesc nişte lucruri mişto şi mi le bag în buzunaru de la geacă. Dai cam ciudat so fac doar co mână, iar Sick Boy intră şi el pe uşă. M-a prins cu mâţan sac, ca piun marş din estul Belfast-ului, da nu zice nimic fincăi plin de spume:

— L-ai *auzit* pe psihopatuăla n pula mea! Tocma el, face Sick Boy şoptind printre dinţi, să-i judece pe alţii? Iar Tommy, domnu Onestitate. Iatâde disperat să intren rândurile Oamenilor Perfecţi.

— Cum adică, gen?

— Ştii tu, Spud. Oamenii Perfecţi. Nu iau niciodată droguri, poate doar haş şi alcool, iar astea nu intră la socoteală. Totimpu spun ce siaşteaptă de la ei. Niciodată nu sar calu. Abia *aşteaptă* să fie ca ei.

— Da doar încearcă so ajute pe gagica aia, Si.

— Şi poponaru ăla plin de aere de Hamish şi furgoneta lui sifilitică… cine pula mea se crede…

Ei bine, nui piaceeaşi lungine de undă cu subsemnatu când vorbeştiaşa, deci mă simt uşurat când aud vocea lu Begbie care bubuie de pe scară:

— SICK BOY! MIŞCĂ-ŢI CURU ĂLA MPUŢIT ÎNCOACE! ŞI TU, SPUD.

— Futui gura măsii, se răsteşte Sick Boy, da oricum coboară, iar io mă duc după el.

Cărăm la greu, io doar obiecte mici, iar dupo vreme Rents coboară şi el ca să ne dea o mână diajutor. Io am şparlit toate bijuurile, da îmi zdrăngănen buzunar, aşa că mă furişez pânla baie şil înlocuiesc pe Tommy, care stă cu ochii pe gagicuţă. Ea şade pe capacul closetului, încercând săşi revină.

— Hei, e nevoie de muşchii tăi, Tam, îi arăt io spre braţu meu.

— Bine… Stai cu ochii peia, face Tommy. Când poasă se ridice în picioare, du-o înapoi în dormitor ca să se ntindă n pat.

Gagica se uită la mine şi plânge încetişor, strângându-şi în juru corpului cămaşa de noapte, pe care probabil io cumpărase cineva, şi sorbind dintrun pahar cu apă. Faţa ei rotundă şi plină de bunătate, ochii ei mari şi închişi la culoare îmi sugerează că no să ne toarne. Pur şi simplu simt asta. Stăm umpic de vorbă, iar ea îmi spune că a fost deprimată aici, departe de familia ei.

După puţin timp io o ajut să se ridicen picioare cu braţu meu sănătos şi o duc la ea în cameră, îi spun să se întindă, după care mă duc şi le spun băieţilor carei treaba. Luăm hotărârea ca Tam să plece cu mine şi cu ea, să ne cheme un taxi care să ne ducă la spital. O să declare că a fost la spital când casa a fost jefuită, aşa că no intre în dosaru nimănui. Când sa întors a găsit casa cu fundun sus şi a sunat la poliţie. Gagica e total diacord cu asta, îţi dai seama câde mult îi iubeşte pe proprietarii casei.

— Ea *zice* că n-o să ne toarne, da cine ştie cio să le ciripească ălora diacolo în spaniolă? face Franco.

— Nu ne-a văzut decât pe mine şi pe Spud, doar noi suntem în pericol de fapt, spune Rents. Tocma i-am salvat viaţa n pula mea, aşa că io chiar creco să-şi ţină fleanca.

— Bine, dai problema ta, fornăie Begbie, însă din fericire paria fi diacord cu asta, aşa că siapucă din nou să încarce furgonetele.

După puţin timp, Tam şi gagica aia, Carmelita, îmbrăcată cu blugi, adidaşi, un pulover şi un palton larg şi negru, ies din casă pe strada întunecată. E beznă sub felinarele portocalii de afară şi e dio sută de ori mai frig ca înainte. Mergem încet spre strada principală, unde Tam face semn unui taxi.

— Sunt rănit la braţ… ăăă, la braţ, îi explic io Carmelitei.

— Eşti în regulă? o întreabă Tommy.

Carmelita încuviinţează din cap umpic cam stânjenită, lăsându-şi păru săi cadă peste faţă, pe când Tommy îi deschide portiera taxiului. Io şi ea ne suim în el.

— Vă descurcaţi doar voi doi? întreabă Tommy.

— Da, pe bune, Tommy.

Aşa că io şi Carmelita niaşezăm în sala diaşteptare de la urgenţe. Ca diobicei e plină de handicapaţi, majoritatea feline drogate, cariau ajuns deodată la vasu cu mâncare, sau scuipat şi dupaia sau bătut cu dinţii şi cu ghearele.

— Probabil că ţie dor de casă, vreau să zic de Spania, îi zic io. E bengan Spania.

— Da. Iarna asta a fost atât de frig, mult mai frig decât în Sevilia.

Gagica pare de treabă, da e trist co gagicuţă atâde tânără a încercat să siomoare. Asta nu dovedeşte decâcă nimeni nu poasă ştie cei în capu altuia. Trebe neapărat sauzi din gura lor, ştii?

— Nuţi place să lucrezi aici?

Ea mai întâi se uităn faţă, dupaiaşi întoarce privirea spre mine.

— Acasă mama e bolnavă, iubitul meu… a murit într-un accident de motocicletă. Familia asta de aici nu se poartă frumos cu mine. M-am îmbătat atât de tare şi m-am simţit atât de deprimată… din fericire Dumnezeu v-a trimis, pe tine şi prietenii tăi, să mă salvaţi.

— A, da, fac io.

Mai degrabă Begbie ne-a trimis la furat, ori, în cazuăsta dava i-a trimis pe Rents şi Sick Boy so salveze. Presupun că neştiute sunt căile Mahărului din ceruri, da ai putea spune cam fost trimişii Lui. El e gagiuăla, Bernard Lee, noi Bond, iar Carmelita spioana exotică străină căreia i se salvează viaţa. *Trimişi de heroină pentru a o salva*. Mă doare braţu ca curu, aşa că miar prinde bine o mică injecţie cu prăfuleţ acum, ştii?

Uau, frate, o infirmieră dulcică, cu ochii mari şi părul blond prins la spate într-o coadă şi cu un breton sexi vine la noi. Io pisicuţă cu care nu mar deranja să stau în acelaşi coş.

— Carmelita Montez?

Carmelita se uită la mine, cu ochii ei mari şi plini de lacrimi, şi siapucă sămi strângă mâinile. I le strâng şi io cu mâna sănătoasă.

— Mulţumesc, Dahnee… plânge ea, pe când infirmiera supermişto o duce spre cabinet.

De treabă gagica, no să ne toarne, sunt sigur diasta. Ştiu căi un păcat să iei de la oamenii care se lăfăien bani, da liau mai rămas destule lucruri

mişto, nu? Chestia e că vreau să siocupe cineva de mine, pencă mă simt naşpa, naşpa, naşpa, bă. Ştii? Măntreb dacă motaniăştia o sămi dea morfină pentru braţu meu buşit. Dacă nu, o so tai pânla Johnny Swan acasă, cu toate inelele, colierele şi brăţările astean buzunar.

1. Queen's Counsel – în Marea Britanie doar cei din QC au dreptul să pledeze în procesele penale.
2. Queer cunt.
3. Aluzie la piesa de teatru Mousetrap, „Cursa de şoareci“, de Agatha Christie.

Filiera Hoochie

Alexander e benga în pat. Face dragoste de parcă vrea să-ţi placă *ţie*, nu doar pentru plăcerea *lui*, ca alţi tipi despre care n-am nici un chef să vorbesc. Da mă cam sperie când îmi spune că sunt frumoasă şi că vrea să se vadă mai des cu mine. E şefu meu şi ne vedem în fiecare zi, îi zic eu. Nu la asta mă refer, face el.

Frumoasă. Aşa cum spunea deseori tata: când am văzut-o prima oară pe mama ta la Alhambra, nu la cârciumă, ci în sala de bal, adăuga el mereu, mi-am zis în sinea mea că era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ştiu că n-arăt nasol şi că, dacă mă aranjez, posă arăt super-mişto, da ce faci când un tip îţi spune că eşti frumoasă? Te sperie ca dracu şi astai puţin spus.

Mi-aş dori să-i explic că io aş vrea să mă distrez umpic, atâta tot. Problema e că-*i* şefu meu. Jur pe tot ciam mai sfânt, mă pricep de minune să-mi complic viaţa. A stat la mine weekendu trecut. N-a fost o idee bună. Şi-a lăsat trusa în baie cu ustensilele de bărbierit în ea: un aparat de ras, un săpun de bărbierit şi un pămătuf. Am tot vrut să i-o aduc, da n-am prea putut. Nu ştiu de ce. Poate pencar fi de prost gust să i-o aduc la birou. Oricum nu-i vina lui! Mda, e doar o distracţie.

Oricum, după şedinţa din seara asta, mă duc la Hoochie ca să mă văd cu Hamish. El se pricepe la poezii şi-i place cum scriu. Ştiu că sună ca o labă tristă, da ne întâlnim, bem cafea, fumăm umpic de iarbă şi ne citim unu altuia ciam mai scris. Hamish şi cu mine nu nio tragem. Nu ştiu dacă-i homo sau e doar timid cu femeile, ori dacă mă consideră doar o amică, pencăi un tip ciudat, e greu să-ţi dai seama cum gândeşte, dami place de el. „Detest când doi prieteni se ceartă şi când se fut“, a spus el odată, deşi a fost un soi de declaraţie pe cario mai făcuse de multe ori. Obişnuiam să-l întreb dacă-i homosexual, da el susţinea că nu-l interesează bărbaţii. Nu-i genu meu, da probabil că aş pune-o cu el, are charismă, iar asta contează foarte mult pentru mine. Acum vreo doi ani, el şi cu mine ne-am dus la Reading la un festival, dupaia la Paris vreo câteva zile. A fost ciudat să

dorm în acelaşi pat cu un tip fără să mi-o trag cu el, deşi odată, când m-am trezit din somn, avea mâna pe ţâţa mea.

Asta mi-aduce aminte de mama, care stă acasă, fără ţâţe, cu ambii sâni scoşi de bisturiul chirurgului. Androgină şi scheletică: jur pe ciam mai sfânt că arată ca Bowie, pe coperta discului *David Live*. Ar trebui să stau mai mult timp cu mama, da nici nu pot să mă uit la ea. Acum ştiu că aş face orice: pulă, droguri, poezii, filme sau doar muncă, ca să nu mă mai gândesc la ea.

Să mă-ntorc la Paris să mă-ntorc la Paris…

…într-o discotecă am cunoscut un francez, care m-a cam excitat, chestie care a părut să-l oftice pe Hamish, da nu destul cât să mă fută. Iun tip afurisit mic şi slăbănog (aşa cum l-a descris odată Simon), cu ochii lui mici de fetiţă, care se umezesc când îşi citeşte poeziile şi care capătă o nuanţă oarecum rozalie, de parcar avea un orgasm. Genu de tip care ar face furori în puşcărie şi asta-i puţin spus.

M-am şucărit la greu când Mark Renton şi Keith Yule au intrat în trupa lu Hamish, pentru că stăteau multicel prin Hoochie, iar io presupun că o consideram terenu *meu* şi n-aveam chef ca o droaie de indivizi din Leith s-o frece piacolo şi să-i scadă nivelu. (Adică în afară de Simon!) Cei din Leith se cred mai tari decât ceilalţi din orice altă parte a Edinburgh-ului, spun că, dacă nu tiai născut în Leith, eşti un nimic. Chiar dacă am copilărit în Leith, eu m-am născut de fapt în Marchmont, adică sunt din Edinburgh. Altă chestie e că am ieşit umpic cu fratele lu Mark, Billy, deşi pe vremea aia încă mai eram la şcoală. Da jur pe ciam mai sfânt că nu l-am lăsat niciodată să mi-o tragă, deşi toată lumea crede altceva sau, mai bine zis, *presupune* că mi-am tras-o cu el. Da aşa-i cu tipii din Leith şi, presupun, şi cu gagicile, ca să ştii şi tu.

Oricum, urc în Hoochie, localu ăla mic de deasupra lu Clouds, unde mereu e muzica cea mai bună şi posă cunoşti cei mai interesanţi oameni, iar primele mutre pe care le văd sunt alu Mark (huo!), care-şi târăşte picioarele ca un şmecher ce e, şi dupaia alu Simon (super!), cu păru dat pe spate, da care e la bar şi vorbeşte cu târfa aia de Esther, o vacă arogantă care crede că-i miroase căcatu a trandafiri.

Dă Doamne să nu te fuţi cu ea dă Doamne să nu te fuţi cu ea…

Jur pe ciam mai sfânt că n-o să fiu niciodată prea geloasă pe tipele cu care şi-o trage Simon, pencă fiecare are viaţa lui şi n-avem nici o pretenţie unu de la celălalt, deşi mie dintodeauna mi-a plăcut de el, încă de pe vremea când eram în Leith. Adică, mai bine zis, doar uneori, pencă nu posă faci

abstracţie de unele curve, iar Esther intră-n categoria asta. Văd că Hamish e cu Mark, s-au dus la două gagici pe care parcă le cunosc. Crecă una dintre ele e tipa despre care se presupune că i-a supt-o lu Colin Dugan, da poate mă-nşel. Oricum, bietele vaci n-au nici o şansă la pulă în anturaju ăsta!

Pe când mă-ndrept spre ei, aud aiurelile totale ale lu Hamish:

— Wendy, Lynsey, faceţi cunoştinţă cu bunu şi vechiu meu prieten Mark. Un basist foarte talentat.

Foarte talentat pe dracu: l-a dat afară pe Mark din *două* trupe de rahat pentru că nu ştie să cânte la instrumentu ăla!

Mark, cu pleoapele grele şi muci la nas, face:

— Pe unde mai cânţi acum, H?

— Nicăieri, Mark. Hamish clatină din cap, plin de infatuare, pe când una dintre tipe, cu păru scurt, ochii fardaţi şi glaciali, pare distrusă de vestea asta nasoală. Acum scriu doar poezii. Muzica e o formă comercială, vulgară şi grosolană de artă. E falimentară din punct de vedere spiritual.

Blonda (Lynsey, cred) îşi flutură genele de supărare, pe când Wendy-potenţiala-expertă-în-muie e impasibilă. Hamish mă vede când ajung lângă el şi mă sărută pe obraz.

— Hei… Alison. Ce mai faci?

— Binişor, zâmbesc eu.

Mark le linguşeşte pe gagici, genu de porcării pe care le spune diobicei.

— Io şi câţiva prieteni din Londra ne-am implicat într-un proiect de artă-rock industrial, se grăbeşte el să mintă, făcându-mi cu ochiul. E un soi de Einstürzende Neubauten cu muzica de la început a ălora din Meteors, „In Heaven“ mai degrabă decât „Wreckin Crew“, dar în ritm de disco patru-patru, foarte influenţat de ska şi cu o solistă în genu lu Marianne Faithfull. Cam ca un Kraftwerk care a făcut o grămadă de sex în adolescenţă şi care îşi petrece vremea prin berăriile din Scoţia şi Newcastle, ascultând Labi Siffre şi Ken Boothe la tonomat, şi visează la o slujbă cu salariu mare într-o uzină Volkswagen din Hanovra.

— Sună mişto! face blonda-pe-care-poate-o-cheamă-Lynsey. Cum se cheamă trupa?

— Fortification.

Hamish, care o pornise cu stângu, profită de asta ca să revină la poeziile lui influenţate de Baudelaire, Rimbaud şi Verlaine, iar una dintre gagici spune ceva despre *Marquee Moon*. Iar io îi trag un cot lu Mark, ca să-i atrag atenţia.

— Şmenar din forturi, ce finuţ eşti tu!

Mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare. Deşi Mark e matol, îşi aţinteşte asupra mea o privire plină de admiraţie pe care n-am mai văzut-o niciodată la el.

— Uau, Ali. Arăţi absolut superb.

Nu-i complimentu pe care-l aşteptam de la el, dar îi atrage atenţia lu Hamish, care-şi răsuceşte capu spre mine.

— Şi tu arăţi foarte… Mark.

La care Mark râde şi-mi face semn să merg cu el puţin mai încolo, pe când Hamish bate câmpii despre un concert pe care l-a dat odată la Triangle Club din Pilton.

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Binişor. Deşi paznicii nu l-au lăsat să intre pe Spud pencă avea braţu prins într-o eşarfă.

— Săracu Danny!

— Da, a fost nevoit să se ducă acasă. Da mai devreme am văzut-o aici pe Kelly. Cu Des.

— Aha.

El se apleacă spre mine şi-şi coboară vocea. Mark pare mai scund decât e.

— Ai ceva pentru mine?

— Vrei să spui ce cred eu?

— Da, aşa cred.

— Noo, l-am sunat mai devreme pe Johnny, da nu era acasă sau n-a răspuns la telefon.

— Da, şi io la fel, face el. Dupaia tace umpic şi apoi mă-ntreabă: Ce mai face mama ta?

— Ca dracu şi asta e puţin spus, fac eu, căci n-am nici un chef să vorbesc despre asta, da e frumos din partea lui că mă întreabă.

— Mda… îmi pare rău. Ăăă, dacă ai vreo veste de la Johnny sau de la Matty sau aşa ceva, să-mi zici şi mie, îmi cere el.

— Mersi, bine, şi tu la fel, zic eu.

Hamish pleacă de lângă Wendy şi Lynsey, apoi îmi dă un carnet subţire cu poezii.

— O să-ţi schimbe viaţa, spune el răspicat, pe când Mark îşi dă ochii peste cap.

— Mda… pa… fac eu, da sunt cu ochii pe Simon, care încă mai vorbeşte cu nasoala aia de Esther la bar.

Lynsey îl întreabă pe Hamish despre carnet, iar el începe să bată câmpii despre opera lu Charles Simic. Îţi vine să crezi că pe vremuri nu ştia nici o iotă de engleză?

Eu mă răsucesc spre Mark.

— Pe vremuri nici unu dintre noi nu ştia nici o iotă de engleză, rânjeşte el în chip de răspuns, pe când eu fac un semn din cap spre Esther. Crezi că arată bine? Blonda aia platinată cu care vorbeşte Simon?

Mark se uită spre ei şi aproape că-i curg balele.

— Marianne? Da, e bună precum câinele măcelarului.

— Aia nu-i Marianne. E Esther.

— Zău? Arată cam la fel.

— Să mori tu, nici nu contează care dintre ele e. Hai să mergem să-i salutăm, îi sugerez eu, punând carnetul cu poezii al lu Hamish în poşetă.

De îndată ce Simon mă vede, vine la mine şi ne îmbrăţişăm, iar el îşi îngroapă capu în gâtu meu.

— Hei, frumoaso, şopteşte el. Nu spune nimic, lasă-mă să te ţin în braţe.

Asta şi fac, da nu mă pot abţine să nu-i arunc un zâmbet peste umăru lui lu Esther, care e-nghesuită de jegosu de Mark! Ha! Jur pe ciam mai sfânt că pare distrusă când Simon şi cu mine ne sărutăm, iar eu îl aud pe Mark cum o fute la creieri mai întâi cu albumul *New Gold Dream* alu Minds, iar dupaia cu proiectul lui imaginar de rock-n-roll industrial, adăugându-i şi mai multe detalii. Pe când limba şi mirosu lu Simon mă copleşesc, aud vocea poticnită a lu Esther cum bolboroseşte că probabil e greu să combini atâtea elemente. Simon şi cu mine facem o pauză ca să respirăm, iar eu privesc spectacolu. Mark e de acord cu ea:

— Asta-i cea mai naşpa provocare, dar ne aduce intrinsec şi cele mai mari satisfacţii.

Când ea întreabă cum se cheamă proiectul, el îi spune, dar scrâşnind din dinţi din cauza amfetaminei, e chiaun şi se bâlbâie, aşa că spune ceva de genu „Fornication“, iar Esther îl consideră un nesimţit şi se uită spre noi c-o privire imploratoare să-i sărim în ajutor! Mark ridică din umeri şi se cară de lângă ea, pe când o gagicuţă drăguţică asiatică, da cu accent de cartier, vine la noi şi ne anunţă:

— Mi se nvârteşte capu de la amfetamină!

— Şi mie, face Mark înfierbântat, iar Esther îşi dă seama că până şi *el* a flituit-o!

Siapucă să-i spună ceva lu Simon, dar el o întrerupe.

— Altă dată – şi mă prinde de încheietura mâinii, dupaia ne ducem într-un colţ ca să stăm umpic de vorbă!

Eu arunc o privire-n spate, spre Esther: *aşa-ţi trebuie, curvă nemernică şi plină de fiţe! N-ai ce să cauţi lângă noi, cei din Leith n pizda mătii!*

Muzica e mult mai tare decât e de obicei în Hooch, iar boxa e lângă bancheta pe care şedem, aşa că Simon şi cu mine suntem nevoiţi să urlăm unu la urechea celuilalt. Pe când trag de cureaua mea, ca să fiu sigură că fusta-mi acoperă curu, îl rog să-mi povestească ce s-a întâmplat cu Spud, de ce n-a intrat doar pentru că avea braţu prins într-o eşarfă.

— De data asta ţin cu paznicii, pufneşte el. Io problemă de stil. Faptu că arată ca curu probabil că nu i-a prins bine.

Dupaia vorbim despre micuţa Maria Anderson, pencă fratele meu şi amicii lui stau mereu cu ea şi cu prietenele ei de la şcoală. Se zvoneşte că Simon şi ea *sunt împreună*. Mie nu prea-mi vine să cred, pencă ea e doar o fetiţă, iar el n-ar avea nici un motiv să iasă cu ea când are o droaie de iubite, nu?

El îşi aţinteşte privirea tristă şi serioasă asupra mea şi-mi spune că trăieşte un coşmar.

— E o porcărie, se văicăreşte el pe muzica lu Prince, care-i îndeamnă pe dansatori să se dezlănţuie. Sunt vecinul ei, iar fincă taică-su e mort, iar maică-sa e în închisoare, mă simt responsabil pentru ea pencă n-are nici un chef să se ducă la unchiul ei în Nottingham. Inspiră adânc şi se uită în tavan. Problema e că s-a ataşat foarte mult de mine şi, mai rău, de heroină. Io încerc să o împiedic să mai ia, dar doar asta îşi doreşte.

— Da ce legătură ai tu cu toate astea? Nu-i corect să te trezeşti cu asta pe cap!

— E vina mea. Am făcut o prostie… naşpa, mormăie el, am ajuns în pat… m-am culcat cu ea. Încercam s-o consolez, iar ea era atât de vulnerabilă şi de disperată, aşa că am lăsat lucrurile să curgă. A fost o *mare* greşeală.

— N morţii măsii, Simon, îi zic eu, încercând să-l muştruluiesc, dar fără să par geloasă, pencă sunt puţin.

Şi totuşi nu pot s-o condamn pe gagicuţă că şi-a pierdut minţile, după ce-a păţit.

— Ea e *mult* prea tânără şi a suferit prea tare, iar acum îmi dau seama că am fost prea bleg şi prea prost, am profitat de cineva la ananghie. Acum are impresia că suntem împreună. Iar io o să mă duc la mama ei în puşcărie săptămâna viitoare şi sper s-o conving să se ducă la unchiul ei şi să se pună

pe picioare. Toată porcăria asta… mi-a acaparat toată viaţa! Voiam doar să fac un lucru bun, da mi-am luat-o la greu. Trage aer în piept şi priveşte absent spre ringul de dans. Chestia e că şi acum sunt îngrijorat ca dracu din cauza ei, că stă singură în apartamentu ăla. Cine ştie ciar putea să facă o gagicuţă în situaţia ei. Deja s-a dat urât la tipu care l-a omorât de tatăl ei, adică la Dickson din Grapes. Mi-e teamă să nu ajungă ca mama sau ca tatăl ei: în închisoare sau în mormânt. Îşi petrece timpu cu nişte ciudaţi libidinoşi. Io încerc s-o ţin departe de ei, da nu posă fiu totimpu lângă ea, e scârbos… pervers… clatină din cap, iar io nu mai pot să mă culc cu ea şi să-i tot dau heroină n pula mea, da numai asta o calmează… ar trebui să înveţe pentru liceu, icneşte el abătut, apoi mă priveşte în ochi. Dumnezeule, eu bat câmpii cu ale *mele*, când mama ta… mă înşfacă de mână şi mi-o strânge.

Eu mă simt răvăşită.

— Îmi pare rău, Simon, eu… Şi nu pot să mai zic nimic, pe când muzica şi oamenii ne împresoară. Până la urmă mă aud cum gândesc cu voce tare: De ce-i viaţa atât de nasoală?

— Habar n-am, spune el, strângându-mă şi mai tare de mână, pe când ochii i se umezesc.

Dupaia se uită scârbit în jur când se aud primele acorduri din „You’re the Best Thing“ al lu Style Council.

— Nu-ţi place melodia asta?

— Ba-mi place *prea* mult, e prea mişto pentru fiţoşii şi fraierii din clubu ăsta jalnic, scrâşneşte el din dinţi. Detest faptu că li se *permite* oamenilor diaici să asculte muzică din asta.

— Înţeleg ce vrei să spui, încuviinţez eu din cap.

Îi arunc o privire lu Esther şi-mi dau seama care-i şpilu. Încearcă să scape de buboiu ăla turbat de Mark şi de gagicuţa asiatică, despre care-mi amintesc c-o cheamă Nadia.

— Auzi, am o propunere pentru tine. Hai să trecem pe la Swanney, să luăm umpic de marfă şi dupaia să mergem la mine sau la tine, să facem umpic ce ne place şi dupaia doar să stăm umpic de vorbă? Amândoi tresă îndurăm o grămadă de căcat, iar toţi ăştia de piaici au început să mă cam enerveze. Mark a luat-o cam razna cu dava şi amfetaminele. Io nu zic că sunt uşă de biserică, da el nu mai ştie nimic altceva n pizda măsii…

Îi arunc o privire lu Mark cum o fute la creier pe dementa aia de Nadia, amândoi bâţâindu-se ca nişte handicapaţi din cauza amfetaminelor.

— Asta-i o combinaţie făcută praf, zâmbeşte el compătimitor, iar dupaia spune: Aş prefera să-mi rezolv problema înainte să treacă el pe la Johnny,

fincă altfel n-o să mai scăpăm niciodată de bulangiu ăsta.

Nu-i nevoie să ducă vreo muncă de lămurire cu mine. Cafeaua şi poeziile lui Hamish mai poasă aştepte. Iar Alexander mi-a lăsat un mesaj în care-mi spune că ar vrea să ne vedem azi, da io n-am nici un chef.

— Mişto. Hai să mergem.

Ieşim din club în noaptea friguroasă. Mă înfiorez toată. Mâna lui Simon e caldă, iar respiraţia lui fierbinte e ca o şoaptă de înger în urechea mea.

Uşa scării lu Johnny e deschisă. Cineva a făcut praf încuietoarea şi interfonul – o harababură de sârme iese din gaura neagră unde fusese masca de aluminiu. Îl putem auzi pe Swanney pe palieru de la parter, certându-se cu un tip, care zbiară cu o voce pe care am impresia c-o recunosc:

— N-ai nici cea mai mică idee n pula mea!

Simon mă împinge în întunericu de lângă trepte.

— *Prietenu* tău a fost luat de poliţai, Michael, îl auzim noi pe Johnny cum şopteşte agresiv: *Tu* nu, tu încă eşti liber. Găseşte altă cale s-o scoţi diacolo!

— Îţi zic: bulangiul ăla o să ne toarne. Ai grijă ce faci piaici ce pula mea, şopteşte tipu, apoi se întoarce şi-l auzim cum coboară treptele. Se opreşte, îşi întoarce capu şi ţipă spre etaj: Totu s-a terminat, apoi o ia în direcţie opusă şi aproape că dă peste noi, dar pânla urmă trece în fugă, cu o expresie ameninţătoare pe faţă, însă dupaia ario reacţie întârziată când mă vede.

Johnny a venit după el pe scară, până la primu palier. Pare umpic cam uimit când ne vede, apoi urlă un la revedere teatral după tipul care nu-i răspunde. Chestia e că ştiu unde l-am mai văzut pe tipu ăsta: în cârciuma de pe Dalry Road, cu fratele lu Alexander.

— Afaceri n pizda măsii, ridică Johnny din umeri, dar e crispat şi şucărit. Parcă-i gară în apartamentu meu. Mă mir că nu ne-a prins poliţia.

— Suntem în Edinburgh, râde Simon. Gaborilor din oraşu ăsta nu prea le pasă dacă respectăm sau nu legile.

Urcăm în apartament şi facem tranzacţia. Johnny vrea să luăm umpic de marfă cu el, da noi ardem de nerăbdare să ne cărăm de acolo. Dupaia uşa se trânteşte şi Matty îşi face apariţia. Johnny îl întâmpină morcovit şi se cară în camera de zi. Matty se duce după el, ca un câine de poşetă înfricoşat.

— Ali. Si.

— Matteo, spune Simon. Ce faci? Pari cam alb la faţă, prietene.

— Binişor, zice el, dar arată oribil, are ochii roşii şi parcar fi mânjit cu noroi piun obraz. Aproape că nici nu ne bagă-n seamă, ci se uită ameninţător la Johnny. Bulangiule, tresă m-ajuţi, cu Mikey Forrester.

— Mai întâi să vedem ce culoare au lovelele tale, piormă mai vorbim, spune Johnny cu o voce glacială.

Simon îmi aruncă o privire gen „dă-i în morţii măsii“ şi ne cărăm. Pe când ieşim din clădire, Johnny şi Matty încep să se certe şi par să se înfierbânte pe când noi coborâm pe scară, unde dăm nas în nas cu Mark, care se năpusteşte spre noi, cu ochii lui demenţi, ca ai unei caracatiţe, dupaia auzim uşa lu Johnny cum se trânteşte închizându-se. Mă întreb în ce parte a ei e Matty.

— Marco… spune Simon, ridicându-şi o sprânceană şi uitându-se la fâşu lui diun verde hidos. Ce *nu* poartă un bărbat care ştie să se îmbrace… N-ai prea avut noroc la fete, din câte văd, nu?

— Unde vă duceţi?

— La o petrecere. În doi. Adică *tu* nu eşti invitat, îi zice Simon cu o voce fermă. Dupaia face un semn din cap spre etaj, adăugând: Dacă vrei să te rezolvi, în locu tău m-aş duce imediat acolo. Tânăru Matteo a venit adineauri cu o droaie de mangoţi, pomenind numele lu Forrester, de parcar fi super-LSD. Crecă vrea să rezolve tot cartieru.

Mark n-are nevoie de prea multe încurajări, trece pe lângă noi şi se năpusteşte pe scară în sus. Îl auzim cum bate în uşa lu Johnny şi ne înăbuşim râsetele pe când ieşim pe stradă.

Mergem puţin pe jos, alene, pe trotuaru negru, sub ploaia necontenită. Suntem uzi fleaşcă când ne urcăm în taxiul care ne duce pân la mine acasă, în Pilrig. Eu dau drumu la căldură şi mă duc la baie ca să aduc nişte prosoape. Trusa de bărbierit a lui Alexander e tot acolo, pe chiuvetă. O pun sub mormanu de rufe ca să n-o vadă Simon. Mă întorc în camera de zi, cu un prosop înfăşurat în juru capului, îi dau şi lui unu şi pornesc robotu telefonic.

— *Sunt tata, prinţesă. Mama s-a simţit bine aseară. Foarte liniştită. A fost puţin agitată şi confuză din cauza chestiilor pe care i le dau…*

Scumpul de Simon mă ia de mână.

— *…dar îţi trimite iubirea ei şi spune că abia aşteaptă să te vadă. Bine, pa, dragă… te iubesc*.

Simon mă strânge şi mai tare de mână şi mă sărută pe obraz.

— *Bună… eu sunt…*

Alexander.

— *…mă întreb dacă eşti acasă… Evident că nu eşti. Nu-ţi face griji. Oricum, ne vedem luni*.

Simon îmi dă drumu la mână. Îşi ridică o sprânceană şi zâmbeşte crispat, dar nu spune nimic. Urmează Kelly, miorlăită şi surescitată.

— *Unde tiai dus? L-am văzut pe Mark în Hooch. M-am cam ciondănit cu Des. Prea handicapat! Sună-mă când primeşti mesaju ăsta!*

Simon se uită la mine, dar amândoi ştim că în nici un caz n-o să sun la Kelly sau la altcineva în momentu ăsta.

— Deci încă-i cu Des?

— Da, dar ştii ceva? Mi-a zis că-i place de Mark!

— Hmm, zice Simon, cuvintele lac şi puţ mi-au venit imediat în minte.

Eu încuviinţez din cap, mă duc la frigider şi torn nişte vodcă peste cuburi de gheaţă, e atât de rece, încât scoate un sunet de oase care se rup. Mă uit la prafu alb din punguţa pe care ne-a dat-o Johnny.

— Eşti disperată? mă întreabă Simon.

— N-am nimic, îi spun eu pe un ton răstit. Mai iau din când în când heroină, da în nici un caz nu sunt dependentă de ea, ca Johnny, Mark sau Matty.

— Crecă mai biniar fi să mergem umpic în pat, spune el. Să facem dragoste.

Asta îmi surâde. Ne ducem în dormitor, iar eu îmi scot hainele jilave de pe mine, mă chinuiesc să-mi dau jos bluza, care s-a lipit de mine pentru că-i udă. Dupaia reuşesc şi mă uit la Simon cum se dezbracă încet, împăturindu-şi fiecare articol de îmbrăcăminte şi mă gândesc la faptu că, cu excepţia lui, cel mai mişto sex l-am făcut cu Alexander, care are cam treişpatru de ani. Tipii mai în vârstă sunt mai mişto pentru că cunosc bine corpul unei gagici, dar mi-a luat o veşnicie până l-am făcut să mă fută. M-a lăsat să i-o sug, da am avut impresia că pentru el o muie nu-i adulter. Dupaia m-a lins el şi a fost bine, da mi-am zis în sinea mea „Futu-i morţii măsii, tot Nora“, da prima oară când ne-am tras-o a fost benga (pentru prima oară). Dupaia a cam dat-o-n bară, căci mi-a povestit despre soţia lui de care s-a separat, iar eu i-am zis pe şleau că, dacă o mai facem, nu mai vreau s-aud rahaturi din astea. Nu ştiu dacă din cauza faptului că a fost cu puţine femei sau pencă n-a mai pus-o de mult timp, da am impresia că se aşteaptă să mă ceară de nevastă n pizda măsii! Se-nşeală amarnic şi asta-i puţin spus. Deşi e benga să mă fut cu el. Da Simon se fute ca un bărbat mai în vârstă, de parcar avea totimpu din lume şi te excită până-ţi ies ochii din cap înainte să ţi-o bage. Trece de la a face dragoste la sex şi dupaia revine, aşa că te ţine mereu în priză. Merită să petreci o noapte cu el. Şi o vreme nu te mai gândeşti la nimic altceva, de asta am nevoie: să nu mă gândesc la nimic altceva.

Începem să ne bulănim: săruturi umede şi lacome, iar eu simt cum ceva incandescent şi virginal se ridică în mine. Îmi şopteşte la ureche:

— Ai făcut vreodată dragoste cun tip n cur? Mi-ar plăcea mult s-o facem.

Eu simt cum mă părăseşte orice excitaţie, pentru că asta nu-mi surâde deloc. De fapt e puţin spus: ideea că pula mare şi groasă alu Simon ar putea intra în popoul meu mă scârbeşte, da dupaia mi-aduc aminte de dildou pe care l-a lăsat Nora la mine.

— Îţi dau voie să mă fuţi în cur dacă te fut io pe tine mai întâi!

— Ce… Nu fi… Cum ai putea…?

Eu sar din pat, mă duc la dulap şi scot dildou de pe raftu de sus, mi-l leg pe mine, aşa cum a făcut Nora, fixându-i baza pe bazinu meu.

Pupilele negre ale lui Simon se măresc şi se umplu de scântei.

— Unde morţii măsii ai găsit asta?

— Nu contează! Vreau să te fut eu prima-n cur, îi zic eu.

Îmi unduiesc şoldurile şi văd cum sula mea mare din plastic se mişcă dintr-o parte în alta.

El ridică o sprânceană şovăitoare.

— Da, bine. Nu-mi bagi *aia* în cur!

— Da e la fel de mare ca pula ta, îi spun eu, deşi crecă e umpic mai mare.

Însă complimentu pare să-l liniştească, gura îi zvâcneşte şi, din scânteia meditativă din ochii lui, îmi dau seama că-l bate gându să încerce. Aşa că-l implor:

— Haide, o să fie mişto. Dupaia mi-o bagi tu mie.

— Ei… nu ştiu ce să zic…

— Haide, măi Simon, o să fie o experienţă nouă. O să-ţi placă mai mult decât o să-mi placă mie.

— O, da, zice el, da de unde ştii?

— Pencă la tine se stimulează prostrata pe care eu n-o am. Prostrata bărbatului e foarte sensibilă. Prietena mea, Rachel, e infirmieră, ea mi-a zis asta. Ai mai multe acolo înăuntru decât mine. Gândeşte-te la homosexuali, ei au orgasm şi când sunt pasivi, nu doar activi, ştii?

El reflectează la asta.

— Crezi tu?

— Da, declar eu şi mă apuc să ung cu vaselină dildou. N-o să te doară.

El scrâşneşte din dinţi, de parcă aşa ceva i se pare imposibil.

— Bine, mă bag, hai s-o facem. Vreau să-ncerc orice… da nu cun tip!

— O să-ţi placă.

— Bine, spune el, fără a fi deloc convins.

Aşa că se ghemuieşte pe pat, cu picioarele depărtate, iar fundul lui ridicat e ca al unei gagici, doar că e mai musculos şi are mai mult păr între buci. Nu că aş fi văzut funduri de tipe, da îmi *imaginez* că nu sunt atât de păroase. Potrivesc vârfu şi împing, încercând să i-l bag. Găoaza lui pare că cedează umpic, iar vârfu intră, dupaia se strânge în juru părţii de sus a sulii.

— Ah… futu-i morţii măsii…

— Te simţi bine?

— Sigur că da, se răsteşte el.

Mai împing puţin. Dupaia o scot umpic şi pe urmă împing iarăşi…

— Ah… au… mă cam ustură…

Eu mai împing puţin, iar el se scufundă încet în saltea, iar eu mă urc pe el, o scot şi dupaia i-o bag iarăşi, îl fut lent, iar o parte din ce în ce mai mare a dildoului dispare în curu lui, pe când corpul lui se încordează şi pe urmă se destinde, apoi iarăşi se încordează. Geme şi apucă strâns cuvertura de pe pat, da şi eu m-am cam încins.

— Super-mişto, ai. Eu te fut în cur pe tine, băiatu de cartier, spun eu printre dinţi plină de încântare şi excitată la greu, udă fleaşcă şi masându-mi clitorisu cu degetele, punându-mi cealaltă mână pe umăru lui.

Cu degetele şi baza dildoului care se freacă de mine, încerc să ajung la orgasm pe când îl fut, ca *un băiat*, şi jur pe ciam mai sfânt că mă simt atât de bine când pot să controlez total ritmu şi să penetrez…

Acum, acum, acum…

— OOOOUUUUHHHH! zvâcneşte brusc Simon, se încordează şi dupaia se prăbuşeşte relaxat.

Suspine în surdină răsună din el, de parcă i-ar fi prinse în gât.

Eu mă trag de clitoris şi-l frec, ŞI SUNT PE PUNCTU DE A EXPLODA!

— SUPEEER-MIŞTO… UAU… uau… uau… ahhh… OOOHHHH…

Mă prăbuşesc peste Simon. Stăm claie peste grămadă, aidoma copacilor prăbuşiţi la pământ ai lu Alexander, înainte de a fi incineraţi. Eu rămân umpic cu faţa în jos, pe el, simţindu-i oasele şi muşchii noduroşi pe ţâţele strivite şi pe burtă. Dupaia mă ridic şi nu-i nevoie să-i scot dildou din fund, fincă îl văd cum şi-l împinge singur afară, de parcă ar fi un căcat, pe când stă întins şi cu picioarele desfăcute pe aşternut. Îmi scot instrumentu şi mă uit la el în lumină. Luceşte de la lubrifiant, da nu-i nici o urmă de căcat pe el.

— Eşti bine? Ţi-a plăcut?

— A fost… cam ca la doctor… murmură el cu gura îngropată în aşternut.

Eu arunc dildou pe jos şi-l întorc cu faţa în sus. El se răsuceşte supus, cu ochii pe jumătate deschişi. Văd urme vâscoase de spermă pe aşternut, pe burta şi pieptu lui.

— Ai ejaculat!

— Zău…? Ochii i se deschid brusc şi se ridică agitat în capu oaselor. Nu mi-am dat seama… Se răsuceşte spre mine, cu ochii bulbucaţi. Auzi, Ali, să nu spui nimănui despre asta, bine?

— Bineînţeles că nu, sunt întotdeauna discretă, rămâne între noi!

— Bine… bine… spune el, apoi dăm cuvertura la o parte şi ne băgăm în pat. A fost foarte intens, da asta fincam fost cu tine, zice Simon, trăgându-mă spre el.

Îmi place la nebunie cum miroase, unii put, da Simon ario mireasmă dulce, ca de pin, aşa cum îmi închipui că ar mirosi un parfum scump.

— Şi pentru mine a fost intens pencam fost cu tine, îi spun eu. Nu m-am putut abţine să nu mă pipăi… Îl înşfac de pulă, care se întăreşte în mâna mea, obligându-mă să-mi desfac degetele. Fute-mă, îi şoptesc eu la ureche, fute-mă tare în pizdă şi spune-mi că mă iubeşti…

Chipul lui Simon capătă o expresie tâmpă şi plină de cruzime, de parcă şi-ar fi amintit înţelegerea noastră, însă se urcă pe mine şi mi-o bagă încet în pizdă, şi fiecare celulă din corpul meu tânjeşte la mai mult, pe când el mi-o trage benga, în stilu lui, la început încet, dupaia tare, spune „te iubesc“, da eu ştiu că nu spune adevăru, apoi nişte chestii în italiană, iar eu înot în ceaţă şi am mai multe orgasme unu după altu, sunt atât de înnebunită, încât mă simt ca curu de uşurată când în sfârşit îşi dă drumu şi ţipă:

— *Avanti!*

Pe când ne strângem într-o îmbrăţişare asudată, din fericire el pare că a uitat de găoaza mea, da doar pentru că probabil se gândeşte la a lui, cred eu, sau poate la marfă.

Davaista

Pe lângă Trossachs, perne de zăpadă, aidoma unor nori prăbuşiţi, se ţin strâns de dealurile înalte şi de acoperişurile caselor frumoase. La unele ferestre deja strălucesc luminiţele de Crăciun. În celula sa din închisoarea pentru femei, Janey Anderson se uită la fulgii mari, care cad din cer, dorindu-şi să poată vedea mai multe pe afară. Zăpada n-a fost niciodată inamicul ei. Însă oare ce fel de Crăciun o aştepta?

Janey se înviorează când pleacă din celula ei şi merge pe coridor în şirul de femei, în fruntea cărora se află una singură îmbrăcată în uniformă, care deschide mai multe uşi încuiate. Până la urmă ajunge în camera de vizite, unde fiecare deţinută se aşază la câte una dintre mesele aliniate. După câteva minute, vizitatorii intră pe uşă, iar Maria îşi face apariţia şi vine înspre ea, zâmbindu-i crispat, când o recunoaşte.

Experienţa limitată a lui Janey Anderson a învăţat-o că închisoarea poate fi şi un refugiu, nu doar o carceră. Maria pare că se simte în pericol şi că are nevoie de protecţie. Pungi negre îi mânjesc pielea de sub ochi, aidoma unor vânătăi. Părul ei pare încâlcit în unele locuri, lins şi gras în altele, iar două coşuri inflamate îi lucesc pe bărbie. Nu mai e copilul ei, ci mai degrabă o variantă Bizarro, refugiat din universul paralel al benzilor desenate DC Comics, pe care obişnuia să le colecţioneze fratele ei, Murray. Maria rămâne în picioare, aşa că Janey se ridică instinctiv de pe scaun şi întinde o mână spre ea.

— Scumpo…

O scorpie constipată, cu părul tuns scurt, care probabil că n-o prea place, poate pentru că sunt cam de aceeaşi vârstă, se grăbeşte s-o avertizeze pe Janey ca nu cumva s-o atingă. Individa îşi răsuceşte spre ea gâtul gros ca de taur şi urlă:

— Gata! Îţi zic ultima oară!

Prăbuşindu-se pe scaunul ei, lui Janey nu-i vine să creadă când îl vede *pe el* stând în picioare în spatele Mariei, având o atitudine posesivă, care o revoltă până-n măduva oaselor. Coke a murit, ea e aici, în închisoare, iar uzurpatorul ăsta are braţul în jurul umerilor fragili ai fiicei sale, micuţa ei

Maria, care ar fi trebuit să fie în siguranţă la Murray şi Elaine în Nottingham! Şi scrisoarea pe care i-a trimis-o!

— Ce cauţi aici?

Se uită la fostul ei vecin, prietenul soţului său răposat şi, spre ruşinea ei, iubitul său pentru scurt timp.

— O să ieşi de aici peste vreo câteva luni, Janey, spune el, trăgându-şi un scaun, cu privirea aţintită asupra Mariei, ce sugerează că-i *dă voie* să facă şi ea acelaşi lucru. Cineva tot tresă aibă grijă de Maria, se smiorcăie el pe un ton de victimă.

— Ştiu io ce-nseamnă pentru tine să ai grijă deia! icneşte Janey suspicioasă. E încă un copil!

Simon – ea auzise că porecla lui era Sick Boy – se aşază pe scaunul tare, strâmbându-se pentru că i se pare incomod, apoi îşi găseşte o poziţie care să-i convină. Priveşte în preajma-i la şirurile de vizitatori de pe scaune cu ceea ce Janey crede că e dezgust şi teamă, dar îşi schimbă destul de repede părerea când îl vede că încearcă să atragă atenţia asupra lui, îndreptându-şi spatele şi întinzându-se. Oricum, Maria protestează.

— Da am aproape şaişpe ani, mamă.

Un junghi de ruşine o străpunge pe Janey. Simon fusese doar un băieţel când Coke şi cu ea se mutaseră în apartamentul de lângă familia Williamson cu mulţi ani în urmă. Proaspătă mămică, ea flirtase în public cu tatăl lui. Odată, de Anul Nou…

Of, Doamne…

După aceea făcuse sex cu fiul acestuia. Iar acum el o are pe fiica ei, fetiţa ei.

— Uită-te la tine în ce hal eşti! Ar trebui să stai în Nottingham cu Murray şi Elaine!

Brusc Maria capătă o expresie plină de ură, care o descurajează pe Janey.

— Nu mă duc nicăieri până nu pun mâna pe el! Pe Dickson ăla! El a stricat totu! Probabil el tia turnat cu banii lu tata!

— Are dreptate, Janey, o aprobă Simon Williamson.

— Tu să taci n pizda mătii, se răsteşte Janey.

Scorpia Lesbi ca un taur se foieşte puţin cu romanul ei de Ken Follett în mână, îşi ridică de pe el ochii de un albastru deschis, îngropaţi adânc în pielea bombată şi rozalie. Janey îşi coboară vocea şi se apleacă pe scaun, privindu-l mânioasă.

— Tu… şi fetiţa mea! Ce fel de om eşti?

— Încerc să am grijă de Maria, replică Sick Boy pe o voce tăioasă, cu o expresie indignată în ochii lui mari. Vrei să stea singură în timp ce tu te distrezi liniştită cu gaşca asta de gagici? Fincă ne-a zis şi ţie, şi mie că nu se duce în Nottingham, deşi i-am spus până m-am învineţit la faţă că acolo i-ar fi cel mai bine. Atunci bine. O s-o las în pace, îşi aruncă el braţele în aer în stilul italienilor, făcând-o pe Scorpia Lesbi ca un taur să-şi pună cartea pe coapsele ei cărnoase în chip de avertisment.

— Nu, Simon… îl imploră Maria.

— Acum n-aş putea să plec de lângă tine, iubito, nu-ţi face griji. Clatină din cap, o cuprinde pe Maria cu braţul şi o sărută pe obraz, fără să-şi mute privirea acuzatoare de pe Janey. Ai nevoie de *cineva* care să te susţină!

Dezumflată, Janey nu poate decât să se smiorcăie din cealaltă parte a mesei

— Dar e doar un copilaş…

— Are aproape şaişpe ani. Eu am doar douăşunu, declară bombastic Simon Williamson, deşi parcă se chirceşte puţin când îşi dă seama că Janey ştie de faptul că de curând şi-a sărbătorit a douăzeci şi doua zi de naştere. Ştiu cum pare şi nu sunt deloc mândru că avem o relaţie, dar aşa a fost să fie. Aşa că obişnuieşte-te cu gândul, îi porunceşte el, aplecându-se spre ea, apoi icnind din cauza scaunului incomod.

Janey simte cum miezul fiinţei sale se face bucăţi, sub privirea lui fixă. Îşi lasă capul în jos, apoi şi-l ridică printr-o mişcare bruscă şi se uită în ochii confuzi şi obosiţi ai fiicei ei. O copleşeşte un gând înfiorător: *ochii unei bătrâne*.

— Nu sunt pedofil, Janey. Sick Boy o pironeşte cu privirea lui glacială antrenată. După cum crecă ştii, eu de obicei prefer femei mature – iar ea simte cum se îneacă în tăcerea ei stânjenită.

Obiectul furiei mute a lui Janey se schimbă încetul cu încetul: cu o limpezime intransigentă, se gândeşte iarăşi că beţivanul de Coke le-a făcut tuturor viaţa amară. Pe el alcoolul l-a distrus, pe ea a vârât-o în închisoare, pe fiul ei l-a trimis în Anglia, la nişte rude pe care nici nu le cunoaşte şi i-a expediat fiica în braţele acestui vecin dubios. Fiecare pahar la care s-au uitat ochii ăia ai lui tâmpi şi beţi şi pe care l-a dus la buzele alea mari ca de cauciuc i-a apropiat şi mai mult de acest destin odios. Sentimentele sale pentru răposatul ei soţ, pe vremuri umbrite de tot soiul de ambivalenţe, acum se cristalizează într-o ură sfâşietoare.

Sick Boy o strânge iarăşi uşurel pe fiica ei, de această dată de coapsă, gest care-i dovedeşte lui Janey că între cei doi există o intimitate posesivă.

— Deşi mi-e greu s-o recunosc, eu o iubesc pe fata asta şi am de gând să mă port frumos cu ea cât timp eşti tu aici, declară el.

Janey se încruntă iarăşi la el, apoi se răsteşte la fiica ei.

— Dar uită-te la tine! Arăţi îngrozitor!

Maria se scarpină pe braţ prin bluză.

— Am făcut o gripă…

— În ultimele nopţi n-am prea dormit, da, intervine Sick Boy. Da suntem în regulă, nu-i aşa, iubito?

— Da. Pe bune, mamă, îl susţine Maria.

Deşi nu-i deloc convinsă, Janey nu vede ce ar avea de câştigat dac-o îndepărtează şi mai mult pe fiica ei de ea sau dacă subminează ceea ce, deşi o irită, pare a fi singura ei sursă de protecţie. Dar în acel moment vine la ei Scorpia Lesbi ca un taur. Duşmănia Ei a pus jos *Prin urechile acului* al lui Ken Follett şi acum merge bălăngănindu-se printre şirurile de mese, dând mai încet sonorul, aidoma unei telecomenzi de combină muzicală, pe urmă se proţăpeşte lângă uşă, încrucişându-şi braţele peste umflătura, ca o valiză, compusă din piept şi burtă.

Ultima fază a vizitei chinuitoare este un dans pe catalige printre banalităţi, pe când Janey arde de nerăbdare să ajungă la un telefon şi să vorbească cu fratele ei din Nottingham, la fel de mult pe cât tânjesc Sick Boy şi Maria după heroină. Toată lumea se simte uşurată când ora de vizită ia sfârşit.

— Tresă ne grăbim, fuga-fuguţa, îi spune Sick Boy Mariei, pe când ies pe poarta închisorii şi merg pe sub burniţă, spre centrul oraşului Stirling, până la gară, iar apoi urcă în trenul spre Waverley.

Un autobuz îi duce la capătul lui Easter Road, unde traversează spre Links, dârdâind sub vântul puternic, care îi şfichiuieşte cu rafale dureroase de ploaie. În pofida stării de disconfort, Maria priveşte în preajma-i cu o încântare care-l uluieşte, de parcă această plimbare murdară şi umedă i-ar aminti de verile inocente din copilărie: când se dădea de-a dura prin iarbă, capul care-i zvâcnea din cauza caniculei, străzile pustii şi năucitoare din după-amiezile lipsite de orice adiere, bârfele care răsună din aparatele de radio ale maşinilor de pe stradă, mirosul apăsător de benzină, beţia melancolică a tatălui ei, vocea răguşită a mamei sale, care se aude din balcon printr-un amurg prăfos, ce se aşternea atât de lent, încât aveai impresia că lumina te păcăleşte şi nu mai pleacă. Toate acestea au dispărut odată cu apariţia sânilor şi a şoldurilor, care vesteau jocurile mai noi şi mai

periculoase, afişarea unor zâmbete dispreţuitoare şi a unor atitudini glaciale, acele apărări mărunte de atenţia necontenită a băieţilor turbaţi. Lui îi pare rău că a jucat un asemenea rol în ultima serie de tragedii, dar îşi înăbuşă sentimentul, raţionalizând că, dacă nu era el, sigur apărea altul, un prădător mai puţin mărinimos care abia ar fi aşteptat să aibă o astfel de misiune.

È la via del mondo.

Răscolit de un sentiment la limita dintre euforie şi panică, Sick Boy îşi pipăie buzunarul pantalonilor. Nu e o închipuire! Bancnotele alea de zece lire pe care le luase ieri de la Marianne încă mai erau acolo, le putea simţi. Ea îi deschisese uşa, cu ochii mari de uimire, iar el sărise pe ea, amuţind-o cu un sărut. Ea fremăta sub buzele lui, pe când el scruta dormitorul, văzând poşeta ei era pe pat. El a împins-o uşurel într-acolo şi şi-a strecurat mâna sub fusta ei, dezmierdându-i coapsele cu degetele şi apoi ajungând în chiloţii ei. Aproape că a izbucnit în urale când a constatat că era udă, iar ea a icnit când degetul lui arătător i-a apăsat clitorisul furios. Pe când îi trăgea într-o parte labiile, şi-a dus celălalt braţ în jurul gâtului ei şi l-a întins spre poşetă. Mâna i s-a strecurat în ea, iar degetele au cotrobăit îndemânatice după marginile de alamă ale portofelului, apoi s-au îndreptat spre nord până când au găsit închizătoarea. A desfăcut buzele portofelului şi şi-a vârât degetele: era plin de bancnote foşnitoare. A luat vreo două din teancul ei compact, împăturit, având grijă să se ocupe şi de buzele ei de jos, mângâind-o tacticos cu mâna dreaptă, cu gura lipită de a ei, şi imobilizând-o pe pat. Cele două mâini ocupându-se de cele două perechi de buze, dreapta micşorându-şi viteza pentru a-i amâna orgasmul până când stânga a reuşit să închidă iarăşi portofelul şi să iasă din poşetă, apoi a tras uşurel de fermoar până când a închis poşeta. După aceea şi-a tras braţul de după gâtul ei şi, apăsând mai puternic pe buzele ei vaginale, a privit-o în ochi şi a declarat pe un ton aspru:

— După aia o să ne *futem* – apoi a aşteptat ca ea să ţipe:

— Ah, Simon, o, Doamneee… ştiind că va trebui să se ţină de cuvânt, deşi nu se putea gândi decât la bancnotele pe care tocmai şi le strecura în buzunarul din spate şi la ce o să cumpere cu ele.

Acum, mângâind bancnotele cu pricina, nu mai avea nici o îndoială în privinţa modului în care avea să le cheltuiască. Maria vede cele două bancnote de zece lire, pe când el le freacă, ca într-un film porno, între degetul mare şi arătător, îi surprinde privirea, iar el e pe punctul să-i dea o explicaţie, când o voce îi bubuie în ureche:

— Sunt bune şi astea – iar el se răsuceşte şi vede silueta voinică, cu părul lins şi lucios, a Tânărului Baxter, care ieşise de sub adăpostul din staţia de autobuz exact în faţa lui.

Ce pizda măsii!

— Graham…

— Le iau eu, zice Tânăru Baxter, întinzându-şi o mână învelită în mănuşă. Şi să-mi dai restul până la sfârşitul lunii, fiindcă altfel o să-ţi găseşti toate lucrurile în stradă şi zăvorul de la uşă schimbat.

— Bine… Sick Boy înghite în sec, se uită în ochii reci ai Tânărului Baxter, apoi îi dă bancnotele, cu buzele tremurânde. Nu l-am mai văzut pe tatăl tău, am auzit că nu se simte prea bine… din cauza asta am rămas puţin în urmă cu chiria. Am o mică problemă de comunicare între mine şi colegul meu de apartament…

— Eu nu-ţi înghit minciunile, se răsteşte Tânărul Baxter, poate că l-oi fi bramburit tu pe taicămiu, da cu mine nu-ţi ţine.

— Eu niciodată…

— Nu plăteşti chirie, nu stai în apartament, clatină din capul lui gras Tânărul Baxter, iar eu n-o să plec nicăieri, ci o să iau tot ce ai, o să vând totu, iar, dacă nu-i de ajuns ca să-mi recuperez datoria, o să te dau în judecată.

Sick Boy amuţeşte, groaznic de abătut, pe când Baxter se suie în maşină şi pleacă.

— Cine-i ăsta? întreabă Maria. De ce i-ai dat banii?

— E fiul proprietarului, futu-i morţii măsii… mă urmăreşte! Îmi bag picioarele!

— Da încă mai avem bani de marfă, Simon? Nu?

Lui i se pare că ea seamănă cu o pasăre disperată în cuib, tânjind frenetic după hrană.

— Mda, facem noi rost. Stai calmă, zice el, deşi el nu-i deloc calm.

După ce ajung acasă la Andersoni, Sick Boy bea nişte apă rece de la robinet, dar îl apucă o durere teribilă de cap. Gândindu-se plin de ranchiună la Tânărul Baxter, el îşi studiază carneţelul şi vede imediat numele: Marianne Carr. Trecând plin de vinovăţie peste litera „C“, o aude pe Maria din toaletă şi se întreabă de ce nu poate să fie şi ea ca Marianne, cu serviciu şi bani. E obositor să umbli cu două tipe deodată. Îl sună pe Johnny Swan, dar se alege cu un refuz.

— Nema lovele, nema dava. Nu posă dau pe datorie, frate, mai ales că acui penurie.

Apoi a revenit la litera „C“, dar de această dată la Matty Connel. Se pare că Matty e din nou cu Shirley, da Sick Boy aude aceeaşi porcărie de poveste.

— N-am cum, frate, tipu m-a lăsat baltă, ei, spune Matty, bulangiul, cică l-au prins piun intermediar dial lu Swanney.

Însă în durerea lui, Sick Boy aude doar tâmpenii perfide.

— Înţeleg, replică el, niauzim mai târziu – apoi pune receptorul în furcă, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Deci probabil cineva a fost arestat şi acum are probleme să mai facă rost de marfă. Dar cu siguranţă că Swanney mai are şi o rezervă personală pentru vremuri grele. Când ai un asemenea obicei, eşti nevoit să faci aşa ceva. Sick Boy îl sună din nou.

— Îmi pare rău, frate, zice Swanney, iar Sick Boy îi *vede* rânjetul din cealaltă parte a firului, de parcă ar sta în faţa lui, pe un scaun, când spun că nu te pot ajuta, chiar nu te pot ajuta. Nu-mi place să mă repet. Cârâit. Nu-mi place să mă repet. Cârâit…

Aude râsul de hienă al lui Raymie, piţigăiat şi batjocoritor, care răsună în fundal.

— Ascultă, îşi coboară vocea Sick Boy, am o gagicuţă aici în Leith, frumoasă la greu şi nebună după sex, da, din cauza heroinei, mi-e prea rău ca să i-o trag. E excitată ca dracu: vrea să se fută la greu.

O aude pe Maria cum trânteşte uşa de la baie şi se duce în dormitor.

— Zău? Vocea lui Johnny e sarcastică şi-i răspunde, imitând în zeflemea intonaţia celor din *Crown Court*, acum foarte la modă în anturajul lor: Îţi spun răspicat că totul nu este decât o încrengătură de minciuni născocite doar ca tu să te alegi cu heroină pe gratis!

Dar Sick Boy se simte cu ştreangul de gât, deşi ştie că e nevoit să intre-n jocul lui.

— Obiecţie, domnule judecător! Cu respect vă cer ca această audiere să se amâne o oră, iar apoi să se întrunească din nou în Tollcross, unde Proba nr. 1 va fi prezentată instanţei.

Tăcere. După aceea:

— Sper sincer, pentru binele dumneavoastră, domnule Williamson, ca proba cu pricina să fie la înălţime. Prezenta instanţă nu-i vede cu ochi buni pe cei care îi irosesc timpul.

— Nu-ţi face griji, Johnny. E o fetiţă de gaşcă foarte zglobie. Sick Boy îşi coboară vocea când o aude pe Maria cum cotrobăie prin dulapuri,

bombănind şi înjurând. Eşti bine-venit să arunci o privire la pizduţa asta futabilă. Pentru o doză gratis, adică.

Tăcerea se aşterne încă o dată de cealaltă parte a firului preţ de două clipe oribile, în care Sick Boy simte că moare de o mie de ori.

— Zău? E mişto?

— Johnny, e un îngeraş *bellissimo*. Imaculată ca neaua până când io i-am rupt sigiliul, gen, minte el. Am învăţat-o nişte tehnici sau aşa ceva, le înfloreşte el, încântat de discursul lui şi aplanându-şi nevoia copleşitoare, încercând să stârnească alta şi mai puternică în adversarul lui. Revine la tema *Crown Court*, de această dată intrând în rolul agresiv al avocatului acuzării: Declar că vei fi la fel de vrăjit de vulpiţa asta cum am fost şi eu, apoi adaugă: Ea vrea doar să se distreze.

— Păi, toţi vrem. Aşa că vino, spune Johnny plin de avânt, dar după aceea scrâşneşte ca o capcană care se închide: Dar doar voi doi, pe bune!

— Nu-ţi face griji, i-am povestit despre tine, abia aşteaptă să te cunoască. Sick Boy îşi înăbuşă un geamăt când o vede pe Maria, ca o stafie, în pragul uşii. I se adresează ei, dar vorbeşte în receptor: Ne vedem, bine, Maria?

Însă singurul răspuns pe care-l primeşte e de la Johnny.

— Bine atunci, pa.

— Ne vedem peste cel mult o oră. Sick Boy pune receptorul în furcă. Ne-am scos!

Maria primeşte vestea cu un zâmbet putred. Sick Boy se duce în dormitor şi vede că şi-a luat toate lucrurile din sertare şi din dulapuri şi le-a azvârlit pe jos. Ea vine după el.

— Nu mai am cu ce să mă îmbrac!

El izbuteşte să găsească în coşul de rufe o bluză portocaliu cu alb, care nu-i foarte murdară, şi o convinge să şi-o pună.

Peste puţin timp sunt iarăşi afară, dârdâind în staţia de autobuz din Junction Street. Se urcă în autobuzul care o ia pe Lothian Road. Un cer de culoarea chihlimbarului atârnă în spatele funiilor de un albastru cenuşiu ale norilor fumurii.

— Încă puţin, zice Sick Boy, cu capul răsucit spre geam şi picioarele bătând uşurel în podea, pe când se uită după fete prin sticla plină de mizerie şi şi le imaginează dezbrăcate, simţindu-se uşurat când simte împunsătura din pantaloni.

Îşi promite solemn că heroina n-o să-i afecteze niciodată libidoul.

Autobuzul merge pe Lothian Road, iar când ajung în Tollcross, Sick Boy e dărâmat. Maria e şi mai rău, tremură atât de tare, încât el se înduplecă să se aplece şi să-şi pună mâinile pe genunchii ei. După ce se dă jos din autobuz, el se preface că e degajat.

— Nu uita, Maria, păstrează-ţi calmul. Flirtează. Fii sexy. Nu te gândi la heroină şi nu spune nimic până când nu aduce vorba Johnny de ea. Ţi-ai luat ăăă… pilula azi-dimineaţă?

— Sigur că da!

— Eu o să fiu în camera de alături, aşa că nu-ţi face griji. Johnny e de treabă, spune el cu ipocrizie, pe când urcă treptele blocului.

Maria începe să trăncănească şi-şi roade unghiile, dar când se apropie de uşa neagră, Sick Boy îi face semn să tacă. Încearcă să se uite prin cutia poştală înainte de a ciocăni, dar nu izbuteşte s-o clintească cu degetele. Bate la uşă, iar cel care i-o deschide zbiară:

— Intră, apoi dispare în interiorul apartamentului, iar ei îl urmează.

Sick Boy aruncă o privire peste umăr şi vede că peste cutia poştală a fost prinsă în cuie o scândură.

În camera de zi, pe lângă o canapea şi un scaun, o măsuţă joasă cu o vază spartă pe ea, o colivie goală pe o măsuţă lipită de perete, un calendar de Crăciun, din care au fost scoase toate bomboanele de ciocolată şi ceva ce pare a fi o pată de sânge pe podeaua părăginită, Maria mai vede doi bărbaţi, apoi se uită temătoare la Sick Boy, care face prezentările:

— Maria, el e bunul meu prieten, domnul Raymond Airlie, iar el e gazda noastră, domnul Johnny Swan. Ea e Maria, spune şi o împinge cu ambele mâini pe umerii ei.

— Aveţi marfă? îi imploră Maria.

Băga-mi-aş pula, îşi spune în sinea lui Sick Boy.

Johnny râde strident din fotoliul lui de lângă şemineul gol.

— Toate la vremea lor, dulceaţă. În casa asta regula principală e: dacă te porţi frumos cu Lebădoiu Alb, şi Lebădoiu Alb o să se poarte frumos cu tine. Sunt sigur că Sick Boy ţi-a zis care-i şmenu.

Maria se duce la el şi îl dezarmează imediat, aşezându-i-se în poală. Îşi întinde o mână şi-l mângâie pe bărbie.

— Hai să mergem în dormitor.

— Aşa-i mult mai bine, zice Swanney pe o voce răguşită, apoi îi face semn să se ridice în picioare, făcându-i cu ochiul lui Sick Boy, care se cutremură când ei ies împreună din cameră.

— Mlădiţa iubirii, spune Raymie pe un ton dispreţuitor, dar Sick Boy observă, slavă Domnului, că prepară marfa.

— Eşti meseriaş, Raymie.

— Meseriaşul Care Distruge Himene, râde el, înclinându-şi capul spre uşă şi după aceea cântând: *Poate c-aici nu eşti în Lee-eeeith, dar ţi-am promis c-o să te rezolv*…

Peste douăzeci de minute, Sick Boy se dezmeticeşte din ameţeală şi aude ţipete. E Maria:

— Prepar-o odată! urlă ea piţigăiat, intrând în urma lui Johnny în camera de zi. Are bluza pe dos, iar cusăturile groase portocalii îi atârnă pe braţe.

— Nerăbdarea tinereţii. Lasă-l pe Lebădoiul Alb să-i tihnească momentul de după sex, protestează Johnny, îmbrăcat cu un chimono din mătase roşie, împodobit cu dragoni aurii. Se răsuceşte spre Sick Boy. Tehnicile alea pe care spui că le-a învăţat de la tine… doar atâta poţi?

— Fă-i odată injecţia, îi răspunde Sick Boy, ridicând scurt din umeri.

— Bine, spune Johnny, puţin stânjenit, apoi se apucă să prepare injecţia cu mişcări lente şi precise.

Insistă să i-o bage el în venă, părând încântat şi de această penetrare, poate chiar mai mult decât de cealaltă. Pe când Maria geme de recunoştinţă, prăbuşindu-i-se în braţe, el o mângâie plin de dorinţă pe părul încâlcit, cu o tandreţe care-l deranjează pe Sick Boy.

Aşa că se duce la el şi îi mulţumeşte lui Johnny. Îl imploră, îl manipulează, se roagă de el să-i dea „umpic“ şi pentru acasă. Johnny are o mutră impasibilă, îi ţine un discurs plin de aroganţă despre regulile fundamentale ale cererii şi ofertei, dar până la urmă cedează şi bălăngăne o punguţă în faţa lui Sick Boy, care icneşte plin de recunoştinţă.

Zâmbetul de pe faţa lui maschează violenţa cu care o smuceşte pe Maria, ridicând-o în picioare. În ciuda protestelor slabe şi domolite de heroină ale lui Johnny, cuplul de drogaţi pleacă, îndreptându-se spre staţia de autobuz care duce spre Leith. Sick Boy o ţine de umeri.

— Îmi pare îngrozitor de rău ca trebuit să faci asta, iubito.

— Nu mă deranjează fincăi pentru tine, spune ea, după care se corectează, pentru noi, tu şi cu mine. Acum mă simt benga. Te porţi frumos cu mine, Simon, zice ea, deşi ştie că nu-i aşa, dar speră ca lui să i se facă ruşine şi să se preschimbe în cel pe care şi-l doreşte ea, tu nu mă părăseşti…

— Nu-ţi fie teamă, iubito, nu scapi tu aşa uşor de mine. Ne întoarcem în apartamentu tău, cunosc vreo doi băieţi care vor să se distreze, să vezi cio să râdem.

Sick Boy studiază în geamul autobuzului imaginea reflectată a Mariei şi e uimit de cât de tânără pare: palidă, inocentă. Se răsuceşte şi-i cercetează neliniştit cu privirea şi pe ceilalţi pasageri. După ce ajung în Leith se grăbesc să urce pe scara din Cables Wynd House, după care Maria se duce în dormitor ca să se întindă în pat.

Sick Boy pleacă iarăşi pe afară, iar peste o oră se întoarce împreună cu Chris Moncur, din cârciuma Grapes of Wrath. Chris are un metru optzeci şi cinci şi este plini de muşchi zdraveni, primul din cel puţin ultimele trei generaţii ale familiei lui care nu lucrează la docurile acum falimentare. Sick Boy se întreabă dacă are şi o sculă pe măsură.

— Fii blând cu ea, zice el, făcându-şi brusc griji.

Chris acceptă printr-o înclinare a capului, dar se simte jignit. *Dacă nu poasă şi-o tragă ca lumea, de ce naiba s-a mai băgat în povestea asta?*

Iese peste douăzeci de minute şi îl plăteşte pe Sick Boy. Nici unul dintre ei nu-l poate privi în ochi pe celălalt, pe când Simon primeşte bancnotele. Pe urmă Chris spune cu tristeţe în voce, arătând cu degetul mare spre dormitor:

— Crecă s-a pişat în pat. Io în locu tău i-aş faciun duş şaş schimba aşternutu. Nu prea mai ai ce să faci cuia.

Puţin mai târziu, Maria iese din cameră.

— Mă simt cam nasol, Simon.

El prepara marfa. Parcă ea ar fi adulmecat mirosul de heroină încălzită, aşa că şi-au mai făcut o injecţie. Maria se întinde pe canapea şi şopteşte satisfăcută, bâlbâindu-se:

— Mă simt mai bine, Simon… îmi pare rău pentru cearceaf… da acum mă simt benga…

— Nu-ţi face griji.

El se ridică încet, dar vesel, în picioare, ia aşternutul, îl face ghem şi îl târăşte până la maşina de spălat. Priveşte afară, unde luna îşi aruncă strălucirea de magneziu pe cerul mov, deasupra ferestrelor blocului glazurate cu lumină galbenă dezolantă. Când revine în dormitor, înjură, căci membrele lui drogate se chinuiesc să întoarcă salteaua. Găseşte un aşternut curat şi face patul cât poate de bine.

Când Maria îi vede opera manuală, se bagă imediat sub pătură. Vrea să moţăie, iar el să vină lângă ea. El se vâră în pat şi simte un junghi de frică.

— O avea mare?

Ea încuviinţează din cap.

— Mai mare ca a mea?

— Heroina de azi… a fost benga…

— Da, dar cum e a mea faţă de a lui?

— A ta e mai mare, spune Maria pe când Sick Boy îşi dă seama plin de recunoştinţă şi de regrete că ea a învăţat ce să spună, dar nu-i la fel de tandru ca tine. Nu mi-a dat orgasm, aşa cum faci tu.

Răspuns corect, trage el concluzia, plin de admiraţie sumbră.

Se dă repede jos din pat şi se îmbracă, nerăbdător, pune o casetă cu *Meddle* al lui Pink Floyd în walkman. Merge mai încet ca de obicei, căci bateriile sunt pe terminate. Următorul musafir e punctual, iar Sick Boy îl invită înăuntru cu o faţă impasibilă, îi cere să plătească înainte, apoi îl urmăreşte cu privirea cum intră în camera unde Maria moţăie în pat. Clientul dă pătura la o parte şi-i admiră trupul gol. Apoi îi aruncă o privire lui Sick Boy, care pleacă de lângă uşă, dar o ţine întredeschisă, ca să se poată uita prin crăpătură, şi care vede cum bărbatul se dezbracă cu câteva mişcări grăbite. *Slavă pulii că are puţa mică*. Sick Boy simte un sentiment de uşurare când, sărind brutal pe ea şi împingând de mai multe ori, o penetrează.

Maria îşi dă seama că greutatea de pe ea e mai mare decât învelişul de somn şi droguri. Sick Boy nu-i poate vedea faţa, dar ea începe să-i pronunţe numele

— Si… dar imediat îşi dă seama că greutatea, dimensiunile, mirosul şi senzaţia sunt diferite.

Trupul îi încremeneşte şi deschide ochii în mijlocul unui coşmar.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, dragă, zice el, cu un rânjet vlăguit, pe când pompează în ea.

— Nu… lasă-mă… LASĂ-MĂ! ţipă Maria, încercând să-l împingă cu braţele ei subţiri şi drogate, pe când Sick Boy se retrage pe coridor, îşi întoarce privirea şi dă mai tare piesa magnifică „Echoes“, la walkmanul lui buşit.

— Acum nu mai contează, io sunt tăticu tău, spune Dickson, pe când bateriile se termină, iar acordurile de chitară amuţesc.

Sick Boy şi-l închipuie cum îi pune mâna pe gură Mariei, răsucindu-i în acelaşi timp capul pentru a o forţa să-l privească în ochi.

Acum e momentul, îşi zice în sinea lui Sick Boy şi fuge până la dulapul cu paltoane, de unde ia ciocanul cu vârful spintecat din trusa de unelte a lui Coke. Vede curul alb şi fleşcăit al bestiei cum se mişcă în sus şi în jos, cu pantalonii negri de flanel în jurul gleznelor. Craniul fostului poliţai aşteaptă să fie făcut praf de intervenţia lui eroică, pe când frumoasa prinţesă îşi

răsuceşte capul şi ţipă atât de tare, încât apartamentele Bannanay vibrează, apoi urletele sunt din nou înăbuşite de mâna proprietarului.

Acum pot să-l omor pe bulangiu… ăsta e viol…

Dar pumnul în care strânge mânerul se destinde, iar ciocanul cade pe jos, pe când el stă în picioare şi se leagănă încetişor, urmărind cu privirea, prin crăpătura uşii, scena macabră.

Lui Dickson pare că-i ia un secol până când în sfârşit îşi dă drumul, apoi o striveşte pe fata imobilizată, prăbuşindu-se pe ea destins şi satisfăcut. Îşi ia mâna de pe gura ei, iar suspinele neîncrezătoare ale Mariei se preschimbă în urlete teribile:

— Nu… nu… nu… Simon… SI-MIN! SI-I-I-IN…

Sick Boy îl vede pe Dickson cum se dă jos de pe fată şi observă că ezită preţ de o secundă, apoi se îmbracă şi ţâşneşte afară din cameră.

— Eşti complet dus cu pluta, zice el plin de admiraţie în pragul uşii şi, după ce îi trage gazdei o palmă pe umăr, pleacă singur din apartament.

Maria plânge încetişor cu faţa în pernă, iar Sick Boy vine la ea, cu ciocanul în mână, încercând s-o aline ca o pătură, de parcă fata ar fi fost în flăcări, şi o ţine în braţe pe când ea îl împinge şi se zvârcoleşte sub încleştarea lui, plină de muci, lacrimi, ţipete şi arsuri profunde, foarte profunde.

— L-AI LĂSAT SĂ MĂ VIOLEZE… CARĂ-TE… SĂ NU TE MAI PRIND PIAICI… VREAU LA MAMA… ÎL VREAU PE TA-A-TA…

— AM LUAT CIOCANU! AM VRUT SĂ-L OMOR! DA NU AICI, AM FĂCUT O GREŞEALĂ!

— L-AI LĂSAT SĂ MĂ VIOLEZE…

— CA SĂ-L OMOR! DUPAIA MI-AM DAT SEAMA CĂ NU POSĂL OMOR AICI! AM FI FOST PRINŞI!

— VREAU LA MAMA… AHÎÎÎÎ…

Maria se zvârcoleşte, iar Sick Boy ştie că trebuie s-o ţină în braţe până când îi trece furia, iar greaţa se strecoară în celulele ei, care tânjesc după heroină, şi urlă să mai primească o doză.

Aşa că procedează întocmai. Ţipetele sinistre se potolesc, iar mintea îi zboară la tot felul de strategii şi de combinaţii, Maria i se pare iarăşi caldă şi moale, de parcă atcineva ar fi scos acele sunete.

După aceea ea adoarme. Doar când sună telefonul, Sick Boy se încumetă să plece de lângă Maria. Pentru că nu se mai oprea din plâns.

Ridică receptorul, iar la telefon este unchiul Murray, care sună dintr-un Little Chef de pe autostradă. A vorbit cu Janey, iar acum vine s-o ia pe

Maria, iar Sick Boy ar face bine să se care-n pizda mă-sii de acolo până când ajunge el. Deşi i-a spus de mai multe ori unchiului din ce în ce mai iritat „Nu eu sunt ăla rău, Murray“ şi „Nu-i stilul meu, Murray“ şi „Mai bine am vorbi despre asta, Murray“, după ce i se trânteşte telefonu-n nas, Sick Boy îşi dă brusc seama că poate nu-i o idee prea rea să-şi ia tălpăşiţa. Pleacă de lângă fata care moţăie şi se duce spre Junction Street, apoi o ia pe Walk. Îl bate gândul s-o taie direct prin pasaj până în Montgomery Street, unde probabil că-l aşteaptă Spud şi Renton, sau chiar să-şi iuţească pasul până în Hoochie Coochie Club din Tollcross, unde sigur ar găsi fete mult mai puţin pretenţioase.

Însemnări despre o epidemie 4

Schimbul de Ace de pe Bread Street din Tollcross a fost închis de poliţie la începutul anilor ’80, după ce în presa locală s-au dezbătut problemele legate de această instituţie controversată.

Consecinţa a fost că membrii din ce în ce mai numeroşi ai comunităţii dependenţilor de droguri din Edinburgh n-au mai avut acces atât de uşor la instrumentele sterile necesare injectării drogului. Prin urmare, oamenii au început să folosească aceeaşi seringă sau ac, când se drogau împreună, fără a ţine seama de pericolul molipsirii cu HIV (pe vremea aceea se susţinea că este o boală care se limitează la bărbaţi homosexuali) prin contactul direct cu sângele altora.

Dependenţii de droguri au început să se îmbolnăvească în număr mult mai mare decât până atunci, iar în curând o parte a presei declara despre Edinburgh că este „capitala europeană a SIDA“.

Îl dor ochii de la lumină

Intrând în camera întunecoasă, mâna i s-a întins instinctiv spre întrerupătorul electric, dar s-a oprit brusc. Zărind silueta de zdrahon a fostului său cumnat şi partener de afaceri, care şedea pe scaun, şi-a dus aminte că pe acesta îl dor ochii de la lumină.

După interviul de concediere cu angajaţii de la resurse umane, care îl umiliseră şi îl terorizaseră alternativ, Russell Birch şi-a petrecut restul după-amiezii încercând să se îmbete. Se dusese în mai multe baruri din vestul Edinburgh-ului, ambalându-se încet, dar din ce în ce mai mult, împotriva omului care-l adusese într-o asemenea situaţie de coşmar şi care acum stătea confortabil în scaunul din rafie, atât de tăcut şi de imobil, încât trupul lui masiv nu făcea nici cel mai mic zgomot. Russel avusese impresia că îşi îndeplinise cu succes misiunea, dar dintr-o dată s-a simţit mult prea treaz.

Dându-şi seama că acum se confrunta cu o altă întrevedere, şi mai stânjenitoare, mai deprimantă şi mai degradantă decât chinul din acea dimineaţă din biroul sărăcăcios, Russell s-a trezit că o înjură în gând pe curva aia proastă şi nasoală de soră-sa, care chiar se *căsătorise* cu animalul ăsta, în ceremonia aia vulgară a motocicliştilor din Perthshire. S-a înroşit la faţă, amintindu-şi de acea nuntă, cu procesiunea aia de ciudaţi musculoşi, plini de tatuaje şi îmbrăcaţi din cap până-n picioare în piele. Dar Kristen nu era chiar atât de proastă, ea decisese destul de repede să rupă relaţia cu soţul ei. Însă Russell nu izbutisă să facă acelaşi lucru.

Venise aici ca să-l acuze pentru ce păţise, dar acum îşi dădea seama că ar fi fost nebun să facă aşa ceva. Trebuia să-i dea o explicaţie pentru ce se întâmplase. Şi exact asta încerca să facă, cu o voce firavă şi smiorcăită care-l zgâria până şi pe el pe creier.

— M-au târât până-n birou, m-au prins cu noile camere de luat vederi, pe care le-au instalat peste tot. Mi-au zis să-mi iau toate lucrurile din birou, s-a cutremurat Russell, amintindu-şi expresia glacială de pe chipul lui Marjory Crooks, şefa departamentului de resurse umane.

O cunoştea, fuseseră *colegi*. Opt ani de muncă duşi pe apa sâmbetei, pe nimic, în afară de vreo două mii de lire într-un cont bancar.

Şi totuşi s-a trezit că o imită pe doamna Crooks, citând-o aproape cuvânt cu cuvânt în faţa matahalei întunecate de pe scaun.

— Au spus că singurele motive pentru care au luat decizia să nu-mi intenteze proces penal sunt faptul că am depus o muncă fenomenală pentru ei până acum şi publicitatea negativă care i s-ar face companiei.

Paznicii plini de dezgust (îi cunoştea şi pe ei!) au vrut să-l conducă pe Russell cei câţiva paşi până-n stradă. Pe când se pregăteau pentru acest drum umilitor, unul dintre directori l-a întrebat:

— Ai mai avut vreun complice?

— Pe Michael Taylor, a spus el imediat, foarte dornic să coopereze, încercând să se dea bine pe lângă ei.

Asta era slăbiciunea lui: cerşea aprobarea oricui.

— E un magazioner.

Crooks s-a răsucit spre director, care a încuviinţat de două ori din cap, o dată pentru a sugera că a înţeles, iar a doua oară pentru a-i îndemna pe paznici să-l conducă pe Russell Birch până afară, pe strada friguroasă.

El le dăduse ceva, li-l predase pe Michael şi nu primise nimic în schimb. Iar acum Michael avea să i-o plătească. Şi-a adus aminte când fostul lui complice l-a ameninţat ultima oară. Russell rămăsese calm şi ripostase, spunând că ar face mai bine să discute cu fostul său cumnat. Michael amuţise, dorindu-şi ca totul să rămână între patru ochi. Şi tocmai atunci fratele lui fiţos, perversul cu copacii, a intrat în Dickens de pe Dalry Road, cu futabila aia tânără, pe care a luat-o după aceea la petrecerea de ziua mamei lor. Alexander se făcuse de râs în seara aceea, dar a plecat acasă cu pizda aia tinerică, o otreapă matoală. Dar Alexander părea să se scoată mereu. Această nedreptate l-a sfârtecat pe dinăuntru pe Russell.

Iar acum se afla în faţa unei forţe sumbre. Şi când te gândeşti că a intrat în cârdăşie cu el pentru a-i face un serviciu, ca să-l ajute. Cică îi era rău din cauza accidentului, iar Russell a simţit nevoia să-l ajute. Pe urmă, după ce o făcuse, fostul lui cumnat i-a forţat mâna să-i aducă în continuare heroină. Bineînţeles că şi el îşi primea banii, dar Russell îşi asuma toate riscurile. Pungi pline, îndesate în pantaloni, legănându-se pe urmă ca un răţoi până la toaletă, de parcă ar fi făcut pe el.

Acum totul s-a întors împotriva lui, aşa cum îi plăcea mamei lui să zică. Acum era şomer şi nu mai avea cum să primească vreo recomandare ca să se angajeze în altă parte ca expert în domeniu. Cei patru ani de facultate în chimie industrială la Universitatea din Strathclyde nu mai erau acum decât o foaie inutilă de hârtie înrămată.

Şi, pe când îi povestea totul fostului său cumnat, amintind din nou de măsurile periculoase de securitate, despre care îl mai avertizase şi altădată, de noile sisteme de supraveghere, o voce fără trup a sfâşiat întunericul, amuţindu-l:

— Deci tu spui că ai stricat totu n pizda mătii, ne-ai futut *în cur* pe toţi.

— Da mi-am pierdut slujba ca să te ajut!

Iarăşi tăcere. Russell acum putea să-l vadă pe bărbatul de pe scaun. Purta ochelari de soare. Probabil că astăzi avea dureri mari, căci vremea se răcise.

— Ştii ce-o să faci tu acum?

— Ce?

— O să taci dracu din gură.

— Da am încercat să te ajut… a zis el pe un ton implorator. Craig…

Silueta întunecată s-a ridicat în picioare. Uitase cât de gigantic e fostul său cumnat. Aproape doi metri şi parcă ar fi fost clădit din marmură. Şi-a adus aminte de un film pe care-l văzuse de curând, cu un instructor de fitness care a devenit actor. Era de parcă Terminatorul ar fi ieşit din ceaţă.

— Nu cred că-nţelegi, clătină el din cap spre Russell, ca un părinte dezamăgit de copilul lui.

Russell Birch n-a avut de ales şi a fost nevoit să joace rolul de bebeluş fricos care i se distribuise. Cu braţele întinse, capul aplecat într-o parte şi gura tremurândă, care imploră:

— Craiiig…

O lovitură în stomac i-a scos tot aerul din organism. Durerea era copleşitoare, nu putea s-o domolească, s-o ignore şi nici s-o înduplece. S-a chircit, ţinându-şi mâna întinsă şi cerşind patetic îndurare. Faptul că paralizase nu l-a uimit, n-avea nici un fel de experienţă în ce priveşte violenţa, dar l-a frapat cât de laş era: pulsul mare, aidoma bătăilor inimii unui animăluţ prins în capcană.

Fostul său cumnat a privit în jos, spre el.

— S-a întâmplat doar un singur lucru. Doar unul singur. Iar din cauza prostiei tale de căcat, o să rămân fără bani.

Deocamdată concepuse un plan cam prost pentru situaţia de criză în care se găsea. De o vreme încoace îşi dăduse seama că, mai devreme sau mai târziu, uzina va descoperi ce făceau. Dar, deşi această schimbare de tactică urma să-l ţină pe piaţă, avea să-i aducă, fără doar şi poate, şi o retrogadare. Acum nu mai era Şeful. Toţi oamenii ăia cărora le vânduse marfă de bună calitate, de prin Glasgow, din Anglia, cu marfa lor cafenie de rahat pakistaneză, la care dependenţii din partea locului nici nu s-ar fi uitat şi nici

n-ar fi ştiut ce era n morţii mă-sii, acum *el* lucra pentru *ei*. Şi cine mai lucra acum pentru el? Doar ticălosul nenorocit de la picioarele lui, maimuţoiul cu a cărui scorpie de soră şi-o trăsese mai demult. Avea să-i achite datoria şi trebuia să-i amintească de chestia asta.

— Încă mai lucrezi pentru mine. Posă conduci maşina. Unde vreau io. La Londra. La Liverpool. La Manchester. La Hull. Iei diacolo marfa. O aduci aici. Ai înţeles?

Russell Birch şi-a ridicat privirea spre fostul său cumnat, uitându-se la ochelarii lui impenetrabili de culoare închisă. N-a putut decât să îngaime:

— OK, Craig…

— Dacă-mi mai spui vreodată aşa, îţi rup gâtu n pula mea. Numele meu e Seeker. Zi-l!

Într-adevăr, aşa era. Cum de fusese atât de prost? Era Seeker. Doar Seeker.

— Scuze… scuze, Seeker, a tuşit el, având impresia că i-a crăpat burta.

— Bine, acu cară-te dracu diaici.

Russell Birch a bâjbâit după clanţa uşii în întunericul unduitor. Frica l-a străpuns prin durere, însă a izbutit să iasă de acolo. Pleacă, pleacă, pleacă.

Dezgheţ

Etajul şapte

Nu mă deranjează că Mark s-a mutat aici, e un tip dă treabă, da nu-s prea sigur dă individu pă care l-a adus cu el. Se fâţâie pă aici dă parcă ar fi la el acasă, adică atunci când e aici, din fericire destul dă rar. Naiba ştie ce-o mai pune la cale.

De asta atmosfera e cam încordată dimineaţa, când mă trezesc, cu atât mai mult cu cât nici n-am dormit prea bine în ultima vreme. Cea mai mare hibă a apartamentului e că se află lângă ghena de gunoi. Sticle şi tot felu dă alte lucruri cad cu zgomot lângă mine, pă cealaltă parte a peretelui, rostogolindu-se pă toboganul ăla dă rahat în pubelă la orice oră din zi şi din noapte.

În dimineaţa asta atmosfera e la fel de încordată, mă trezesc din somn şi-l văd pă celălalt bulangiu, pe nume Sick Boy şi pervers din fire, că şade lângă fereastră cu o farfurie cu pâine prăjită în faţă.

— Bună dimineaţa, Nicksy, se răsteşte el, iar pe urmă aruncă o privire prin casă, cu expresia aia a lui jignită pă mutră. Hackney: e cam în afara oraşului, nu-i aşa? face el, dă parcă s-ar fi aşteptat să fie un palat regal, ce pula mea.

— N-ai decât să-ţi cauţi alt apartament, îi zic eu bulangiului.

Iar el se răsuceşte spre mine, încrezut ca de obicei:

— Nu-ţi face griji, asta şi fac.

Bulangiu obraznic. Şi am auzit că i-a cam călcat pe nervi pă cei din cartier sau ceva dă genul ăsta. N-am prea multă răbdare cu indivizii care se cred mai tari decât toată lumea, dă parcă ar fi singurii care au ceva în cap sau care s-ar pricepe la combinaţii dubioase. Şi doar nu eu am fost cel am venit să stau la el în latrina asta din Jockland, aşa că ar trebui să-mi arate un pic dă respect.

Şi nici nu-i atât de rău aici. Pă aici sunt blocuri mult mai nasoale decât Beatrice Webb House. Chiar şi dă la etajul şapte avem o panoramă meseriaşă: de la Queensbridge Road până la London Fields. Iar liftul dă obicei funcţionează, adică ieri a funcţionat. Casa nu-i cine ştie ce, dar am dormit şi într-unele mai nasoale. Mi-a rămas un frigider uriaş în stil

american, care ocupă jumătate din bucătărie, nu că ar fi ceva în el. Eu am dormitorul meu şi mai e încă o saltea în cealaltă cameră, unde pot să doarmă ceilalţi.

Cel puţin Sick Boy ăsta se mai scoală uneori din somn. N-aş vrea să-i spun vreo două lui Mark, dar le trage la aghioase dă n-are aer. Acum tocmai s-a trezit, îşi mijeşte ochii şi se şterge pă faţă ca să se dezmeticească şi e aproape ora unu. Ia o casetă video dă pă televizor şi face:

— Îl prefer pe Chuck Norris lu Van Damme.

Sick Boy se uită la puţoi dă parcă ar fi dus cu pluta n pizda măsii.

— Sunt convins, Renton. Sunt absolut convins că *tu* asta crezi, spune el, aşezându-se la masă în bucătărie şi apucându-se să scrie pă nişte cartonaşe, cu o caligrafie frumoasă şi ordonată.

Stă cu spatele, aşa că nu pot să văd nimic. Da nu mă interesează câtuşi dă puţin ce pune la cale bulangiul. Mark se trânteşte iarăşi pă canapea şi ia romanul de Orwell pă care-l citeşte: *O fată de preot*. A fost prima carte pă care am citit-o ca lumea la şcoală, dupe ce mi s-a pus diagnosticul de dislexie şi m-am dus la un psihoterapeut. Nu mi-a păsat că era scrisă cu litere de cinci ori mai mari decât ale celorlalţi şi că am încasat-o la greu pentru că eram idiot, pur şi simplu mi-a plăcut la nebunie. Orwell e beton. După părerea mea e cel mai tare dintre toţi.

— Pare-se că e cam penurie de heroină, spune Sick Boy, pă o voce distrată. L-am sunat pe Matty ieri. Cârâia ca un urs panda la un magazin chinezesc cu mâncare pentru acasă.

Matty: ăsta chiar e un tip super meseriaş. Mi-aş dori ca Rents să-l fi adus pă el aici. Ar fi fost ca pă vremuri, în Shepherd’s Bush. Ce bine era pă atunci. Rents se răsuceşte brusc ca să se uite la profilul dă şoim al lui Sick Boy, dar dupe aceea se apucă din nou să citească.

Aşa că am bătut pasul pă loc: i-am suportat pă scoţienii ăştia, gândindu-mă în acelaşi timp la Marsha, care stă cu şapte etaje mai sus.

Simt duhoarea oribilă ca naiba care vine dinspre bucătărie. Apartamentul miroase ca o vizuină dă urs, băga-mi-aş picioarele, şi probabil că urşii miros mult mai frumos şi sunt mult mai curaţi dacă stai să te gândeşti mai bine. Mark a vomitat acolo, pentru că şi-a băgat prea mult praf cafeniu în vene, bulangiu ce e, n-a spălat dupe el şi se ceartă cu Sick Boy pă tema asta.

— O să şterg, spune el, dar nu se grăbeşte deloc s-o facă.

N pula mea, la început a strâmbat din nas la praful cafeniu, zău, a zis că e imposibil să fie heroină ca lumea. Tot bătea câmpii despre faptul că acasă era alb. Dar acum nu mai poate dupe ea, bulangiu ce e.

Mie mi s-a luat. Îmi abandonez musafirii jegoşi şi plini de fiţe, ies sub lumina zilei friguroase şi proaspete, umplându-mi plămânii cu aer şi simţindu-mă instantaneu mai bine. Mă îndrept spre piaţă şi o ginesc pă sora lu Marsha, Yvette, o grăsană care nu seamănă deloc cu ea, lângă staţia dă metrou la suprafaţă dă pă Kingsland Road.

— Ce faci?

— Binişor.

— Ce mai face Marsha?

— Se odihneşte, asta face. Nu se simte bine.

Yvette îşi mută greutatea pă un picior, iar o ţâţă zdravănă pare pă punctul de a i se revărsa din bluză, ca o jucărie.

— Îmi pare rău…

Yvette are un accent din ăla, jamaicano-londonez.

— Nu ţi-a zis, nu-i aşa, măi? face ea, pe când îşi aranjează bluza şi-şi îndreaptă paltonul.

— Ce să-mi zică?

— Nimic… n-are nimic. Probleme de gagici.

— Nu vrea să vorbească cu mine. Trebe să mă văd cu ea. Vreau doar să aflu care-i hiba, pă bune.

Yvette clatină din cap.

— Las-o baltă, Nicksy. Dacă n-are chef să te vadă, asta e. Nu poţi s-o schimbi, zice ea, apoi chicoteşte puţin şi repetă: Nu, frăţâne, nu poţi s-o schimbi.

Eu ridic din umeri şi mă car dă lângă grăsană, gândindu-mă că oricum nu vreau să schimb pă nimeni, în general sunt un tip discret, care nu pune întrebări. În fond eu sunt tânăr, iar ea e o puştoaică. Şaptesprezece ani. Pare mai matură în anumite privinţe, dar mai copilăroasă în altele. Are un fiu dă doi ani, Leon. Un băieţel mişto.

Nu l-am cunoscut pă tatăl zgâmboiului şi poate că a apărut iarăşi în peisaj. Nu ştiu dacă vrea ceva dă la Marsha. Când am adus în discuţie subiectul, ea n-a zis decât:

— Nu, totu-i super, frate.

Pentru că ştiu cum stă treaba pă aici şi fără doar şi poate că nu sunt un fraier dă rahat care să intre pă teritoriul vreunui negrotei. Albii şi-au luat demult tălpăşiţa din Shires. În afară dă câteva zone micuţe din Bermondsey (iar bulangiii din Millwall nu intră la socoteală) toată Londra e dominată în mare parte dă negrotei şi albi fiţoşi. Uneori mi se pare că noi am devenit

musafiri în propriul nostru oraş, ce pula mea. Trebe să ştii cum să te porţi şi, pă lângă asta, nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să te bagi pă gagicile lor.

Dar eu chiar crezusem că am cu ea o relaţie specială. Dupe aia m-am gândit că mulţi oameni, negri şi albi, nu-s prea încântaţi când se combină un tip alb cu o gagică neagră. În viitor n-o să mai conteze nici cât negru sub unghie: toţi o să fim de culoarea ciocolatei cu o nuanţă gălbuie. Dar până atunci e musai să suferim cu toţii.

Circulaţie proastă

Slavă Domnului că micuţa Maria e în siguranţă la unchiul ei Murray, în Nottingham. Acu vreo două săptămâni, când mă întorceam de la serviciu, am găsit-o complet varză, cerşea pe lângă Bridges, aşa că am luat-o cu mine la Johnny acasă. Da ea a făcut o criză când am ajuns la blocu lui, a zis că a mai fost pe la el şi că îi e frică să intre. Aşa că m-am dus şi i-am preparat o doză, iar dupaia am luat numărul de telefon al unchiului ei şi l-am sunat. Am dus-o în apartamentu meu – m-am căcat pe mine să nu mă fure când am lăsat-o să doarmă în noaptea aia pe canapea – iar a doua zi ne-am dus în staţia de autobuz din St Andrew's Square. I-am cumpărat un bilet până la Nottingham, am urcat-o în National Express şi am stat acolo până când a plecat din staţie. A doua zi l-am sunat pe unchiul ei, Murray, să verific dacă a ajuns iar el mi-a spus că îi caută o cură de dezintoxicare. Murray l-a făcut albie de porci pe Simon, a dat vina pe el că Maria a ajuns dependentă de heroină, da eu n-am avut nici un chef să vorbesc cu el despre asta. Uneori familiile îşi proiectează toată mizeria pe alţii. Da frumos din partea unchiului Murray, mi-a trimis un cec pentru biletu Mariei.

Ultimu lucru pe care mi-l doream era să ies în oraş după serviciu. Alexander s-a purtat cam aiurea în ziua aia, probabil pencă nu prea m-am mai văzut cu el decât la muncă sau, în orice caz, nu ne-am văzut cât de mult ar vrea el. Uneori îl surprind că se uită la mine din biroul lui minuscul, cu ochii lui trişti, dar plini de speranţă, ca un căţeluş cu lesa-n gură. Îmi place de el, da acui prea mult pentru mine şi asta-i puţin zis. În oraş e frig şi naşpa: s-a mai dezgheţat umpic, iar zăpada şi gheaţa topită au făcut ca oraşu să pară o scrumieră gigantică, plină de chiştoace, pietriş şi rahaţi de câine. Chiar m-a bătut gându să le trag ţeapă şi să nu mă duc la mama în seara aia, da tata mi-a lăsat un mesaj pe robot în care îmi spunea să mă duc la spital şi că le zisese şi lu Mhairi şi lu Calum să meargă acolo sau ceva de genuăsta. Nu mi-a plăcut tonu vocii lui. Mă schimb repede, foarte anxioasă, şi plec.

Când ajung în salonu din spital, mama pare că se scunfundă în pat. Din cauza bandajelor seamănă cu un cadavru mumificat, parcar fi într-un mormânt egiptean. Tocmai deschid gura să zic ceva, când mă gândesc

oripilată că asta *nui* mama. Îmi dau seama că nu sunt în salonu care trebuie, aşa că mă duc în cel de alături, unde mama arată aproape la fel ca biata femeie de dincolo. Parcă s-ar scurge în saltea, aidoma unui balon care se dezumflă. Tata e lângă ea, umerii înguşti îi tremură, de parcă s-ar chinui să respire. E palid şi mustaţa lui subţire creca fost rasă într-o parte, parcă s-ar fi bărbierit complet aiurea. Înclin din cap spre el şi mă aplec peste mama. Ochii ei, inerţi şi sticloşi, ca ai ursuleţului meu de pluş din copilărie, privesc goi în tavan. Ce a mai rămas din ea e atâde doldora de morfină, încât m-aş mira să mă remarce când mă aplec ca s-o sărut pe obrazu ei subţire ca hârtia şi-i simt duhoarea respiraţiei. Putrezeşte pe dinăuntru.

Infirmiera de gardă intră şi pune o mână pe umăru lu tata.

— O să moară în curând, Derrick, spune ea încetişor.

El prinde cu ambele mâini gheara costelivă a mamei mele şi imploră:

— Nu… nu… Susan… nu… mica Susie… nu mica mea Susie… n-ar trebui să se întâmple asta…

Eu îmi amintesc ce-i cânta pe vremuri „Trezeşte-te, micuţă Susie“, când îi aducea micu dejun în pat duminică. Mă aşez lângă ea şi-i zic:

— Te iubesc, mamă, îi spun în continuu asta unui sac plin cu piele, oase şi tumori, cu pieptul plat în urma operaţiei învelit în bandaje.

Încă mai sper şi mă rog de un Dumnezeu la care niciodată nu m-am gândit prea mult să intre brusc în rănilialea.

Tata îşi pune capu pe burta ei, iar eu îmi trec degetele prin păru lui încă des, aspru şi negru, dar cu câteva şuviţe argintii, care par fantome ce umblă printe oameni vii.

— E bine, tati, spun eu prosteşte, e bine.

Îmi dau seama că nu i-am spus aşa de când aveam vreo zece ani.

La un moment dat mama zvâcneşte puţin, după care nu mai respiră. Eu n-am văzut când a respirat ultima oară şi mă bucur. Aşteptăm o vreme în tăcere, tata scheunând ca un animăluţ rănit, iar eu simţindu-mă vinovată pentru oribilul sentiment de uşurare care mă inundă în valuri. Nu mai era mama, nici măcar nu putea să ne recunoască din cauza medicamentelor pe care le lua. Acum s-a prăpădit şi nimeni n-o mai poate răni. Da nici nu-mi vine să cred că n-o s-o mai văd niciodată, asta e insuportabil pentru mine.

Am douăzeci şi unu de ani şi tocmai am asistat la moartea mamei mele.

Fratele meu mai mic, Calum, şi sora mea mai mică, Mhairi, intră pe uşă, amândoi distruşi. Au o expresie acuzatoare pe chip, de parcar crede că am furat ceva, iar tata se ridică în picioare, arătând ca un bărbat care se târăşte afară din mormânt, şi mă îmbrăţişează pe mine şi pe Mhairi. Dupaia se duce

la Calum şi încearcă să-l îmbrăţişeze şi pe el, da Cal îl împinge şi aruncă o privire spre pat:

— Deci gata, întreabă el, mama a murit?

— Acum şi-a găsit liniştea, n-a suferit… n-a suferit… repetă întruna tata.

Fratele meu clatină din cap de parcar spune „A avut cancer patru ani, dublă masectomie şi o grămadă de chemoterapie, bineînţeles că a suferit, ce mama naibii“.

Eu mă ţin strâns de barele reci de metal ale patului. Mă uit la supapa pentru oxigen de pe perete. La vasul de plastic de pe dulăpior. La cele două felicitări tâmpite de Crăciun de pe raftu de lângă fereastră. Mă uit la orice, da nu la cadavru. Mă gândesc la morfina pe care am luat-o de acasă şi acu e în noptieră la mine. Pentru zile negre. Să-mi bag picioarele dacă o s-o dau înapoi, la spital. Măcar cu atât să se revanşeze faţă de mine.

O iau pe Mhairi afară, să fumăm.

— N-ar trebui să facem asta, când mama a avut cancer, îi zic eu.

— Oricum o să păţim şi noi acelaşi lucru, spune Mhairi, cu lacrimile mute stricându-i machiajul şi faţa strâmbă de suferinţă. Cu ţâţele tăiate şi să mori aşa, ca un animal! Ce rost are?

— N-ai de unsă ştii daco să păţeşti şi tu asta!

— Se moşteneşte!

— N-ai de unsă ştii! Hai, vino, prostuţo, spun io şi o iau în braţe. Noi două tresavem grijă de băieţii ăia dinăuntru, bine? Asta şi-ar fi dorit mama. Ştii ce neajutoraţi sunt. Ai văzut mustaţa lu tata? Dumnezeule!

Ea râde într-o descărcare nervoasă, apoi se strâmbă iarăşi şi plânge. Simt pe ea miros de Coco Chanel, cel care a dispărut înainte dia mă muta io diacasă, hoaţă mică ce e, da nu-i momentu să-i zic ceva.

Cal şi tata ies din salon, da eu vreau să plec de acolo şi să mă văd cu Alexander sau poate să trec pe la Johnny şi să mă rezolv. Nişte haş sau umpic de heroină, orice, doar să nu mă mai simt atâde rahat. Stăm afară o veşnicie, vorbind despre mama, dupaia fac semn unui taxi şi-i urc pe toţi în el, da io nu mă duc cu ei. Tata coboară fereastra.

— Nu vii cu noi în seara asta? mă întreabă el pe un ton implorator.

Suferă atât de mult, încât sunt pe punctu dia mă răzgândi, da nu, n-am nici un chef.

— Nu, mă duc acasă să mă culc şo să vin la voi mâine-dimineaţă devreme, ca să vedem ce facem cu actele şi chestii de genuăsta. Să scoatem certificatu de deces.

Alexander sau Johnny… pulă sau heroină…

Braţele lu tata se întind din taxi şi mă ia de mâini.

— Eşti o fată bună, Alison… spune el şi izbucneşte în plâns.

Nu l-am mai văzut niciodată plângând. Mhairi îl consolează, iar Calum se uită pe geam, dus în lumea lui.

— Noapte bună… mă trezesc io că spun, pe când mâna lui alunecă dintr-a mea, udă ca un peşte, iar taxiul se pune în mişcare.

Îl urmăresc cu privirea cum se îndepărtează şi brusc îmi doresc să se oprească.

În schimb mă răsucesc pe călcâie şi o iau spre Tollcross.

Pulă sau heroină…

Când ajuns la blocu lu Johnny îl văd pe Matty, jegos şi posomorât, cum bântuie pe lângă clădire. Mă apropii de el prin spatele lui.

— Ce faci?

Reptila îşi leapădă pielea, ca un mic şarpe ce e.

— A… Ali… ei… nimic… vreau să urc la Johnny.

— Păi, haide atunci, îi spun eu, arătând spre interfonul buşit şi spre uşa deschisă a blocului, de ce o freci piaici?

— Bine, face el, pe un ton viclean, apoi urcăm pe trepte.

Dupaia Matty mă pune să stau în faţa vizorului, pe când el sună la uşă.

— Bulangiul nu mă lasă să intru, spune el în şoaptă.

— Păi, nu-s calu tău troian, îi zic io, iritată la greu, pe când Raymie deschide uşa. Poartă un tricou pe care scrie *M-am născut sub o stea norocoasă*, dar cu litere din alea de rahat, făcute de mână, albastre, din plastic, pe fond alb.

— Pune-te pe treabă… spune el, hai, intră, apoi îl vede pe Matty. Obraznic, Matthew, obraznic, obraznic, obraznic, zice el cu vocea cucoanei ăleia care dresează câini la televizor.

— Mai lasă-l în pace, Raymie.

Raymie ridică din umeri şi ne lasă să intrăm. Eu mă duc în camera de zi, iar Johnny stă cu un tip pe care l-am mai văzut. E amicu fratelui lu Alexander, tipu pe care io şi cu Simon l-am văzut cum se certa cu Johnny în scara blocului. Arată OK, de data asta e îmbrăcat în haine obişnuite şi are păru mai scurt. Se strâmbă când mă vede, iar Johnny se ridică de pe scaun.

— Frumoasa domnişoară Lozinska! Ce plăcere…

Amuţeşte când îl vede pe Matty cum îşi târăşte picioarele în spatele meu.

— Ce morţii măsii faci aici? Ţi-am mai spus odată n pula mea!

Matty pare ruşinat şi ridică din umeri, dar prezenţa lui sau poate că a mea îl tulbură pe tipu de pe scaun.

— Ce se întâmplă aici, Johnny?

Johnny vrea să-l liniştească.

— Sunt de treabă… zice el, răsucindu-se să-mi zâmbească, deşi ar fi fost mişto ca Ali să-şi aducă şi vreo *prietenă*…

— Ca să-ţi curgă balele după ele şi să încerci să le pipăi, spun eu în glumă, da nu-mi vine să râd. Mai degrabă mă sufoc…

OF, DOAMNE…

— Bună! Lebădoiu Alb e întotdeauna un gentleman, apoi se opreşte, pencă-mi vede lacrimile, pe care le simt cum mi se preling pe obraji. Hei! Ali! Ce-ai păţit, draga mea?

Îi povestesc totu. De unde vin, iar Johnny se poartă *mişto*.

— Fir-ar a dracu, Alison, îmi pariatâde rău. Clatină din cap. E o boală oribilă. Şi tata a avut. Ţi se rupea inima: s-a luptat pânla capăt. La sfârşit mă rugam de el să renunţe, da el nu şi nu. A fost îngrozitor. Nu se poate mai rău decât atât, zice el şi mă îmbrăţişează, apoi îmi ciufuleşte păru, de parcaş fi un copilaş. Se duce la bucătărie şi pune ceainicul pe aragaz, iar io şi Matty ne ducem după el.

— Ăăă, mă-ntrebam dacă n-ai putea să mă rezolvi, Johnny, spune Matty.

— Mama ei tocma a murit, n pizda mătii, ameţitule, urlă el, arătând spre mine. Ai umpic de respect!

— Bine, ăăă… scuze, Ali, zice Matty şi mă strânge stânjenit de mână.

Ce ciudat mi se pare că m-am culcat cu el acu vreo doi ani.

Celălalt tip, amicu fratelui lu Alexander, se ridică în picioare, vine la noi şi-i şopteşte ceva lui Johnny, care încuviinţează din cap. Dupaia spune

— Eu o să plec, special ca noi să auzim.

— Bine, frumuşelule, îi replică Johnny cu o voioşie artificială.

Pe când tipu se pregăteşte să plece, Matty faciun pas spre el şi zice:

— Scuze, frate, nu ţi-am reţinut numele.

— Pencă nici nu ţi l-am zis, îi răspunde laconic tipul, dupaia se răsuceşte spre mine. Condoleanţe, fetiţă, dar posăi spui prietenului tău că frati-su iun bulangiu turnător şi că o să şi-o ia!

— Hei, haide, măi amice, mama ei tocmai a murit, se răsteşte la el Johnny, dar el se uită la mine întrebător.

— Nu-mi plac prietenii tăi, Johnny, nu-mi plac nici umpic, face tipul, dupaia se cară foarte ofuscat.

Şi Johnny e şucărit şi se duce după el. Posă aud un schimb încordat de replici în şoaptă pe palier. Fug pe hol şi urlu după tip:

— Nu ştiam nimic despre fratele lui sau despre drogurile tale şi nu fac decâsă mi-o trag cu un tip care a absolvit facultatea de botanică şi care are un post important la primărie! Înţelegi?!

Tipu se uită la mine şi face:

— Scuze, fetiţă, poate că tu n-ai nici o treabă cu asta… scuze.

Johnny încuviinţează din cap, iar eu fac:

— Bine, atunci vino înapoi.

Ceilalţi au auzit tămbălăul, iar Matty încearcă să pară nonşalant.

Johnny intră val-vârtej în bucătărie.

— Îmi cer scuze, păpuşă, spune el, pe urmă se încruntă la Matty, vânăt de furie, cu pumnii strânşi. Vezi cai cam sărit calu în seara asta!

Matty se chirceşte, cu ochii înlăcrimaţi, iar vocea îi devine o şoaptă patetică piţigăiată. E modul lui de a se apăra, face pe bebeluşu, l-am mai văzut şi altădată că se poartă în felu ăsta şi devine foarte repede plictisitor.

— De ce, bulangiule?

— Căcatu ăla cu „nu ţi-am reţinut numele“. Ştiu ce pui la cale, Matty, da nu-ţi mai băga nasu în treburile mele. Bine?!

— Bine, ridică Matty din umeri, devenind acum un adolescent bosumflat, ca fratimiu Calum, şi prefăcându-se că nu ştie despre ce vorbeşte Johnny.

Iar Johnny trăncăneşte despre seara când Simon a adus-o la el pe micuţa Maria. Sper din toată inima că nu şi-a bătut joc de ea, aşa cum sugerează Johnny şi cum zice şi Murray, dar nu, Simon n-ar face una ca asta, el doar încerca s-o ajute. Mi-aş dori să fie şi el aici. Mă întreb dacă se gândeşte la mine acum.

Northern Soul clasic

Păru lucios al Lucindei saltă sub adierea vântului, pe când ieşim din staţia de metrou din Piccadilly Circus în haosul din West End. Da! Asta e *adevărata* Londră: Soho, acei doi kilometri pătraţi de distracţie şi depravare. E cam rece în seara asta, da toţi au ieşit în labirintu de străzi înguste: directori de publicitate, inşi din case de discuri, vânzătoare, peşti, escroci şi curve, şmenari şi turişti. E o atmosferă plină de veselie, pentru că vin sărbătorile, iar grupuri de beţivi de la petrecerile de Crăciun merg împleticindu-se spre restaurante sau baruri. *Alarma de futabile* porneşte atât de des, încât practic vibrează încontinuu. Îl urmăresc cu o privire invidioasă pe un muist cu curu jos probabil jurnalist de doi bani cum intră ţanţoş într-un club privat, fără îndoială să fie bibilit şi să dea muie vreunei chelneriţe linguşitoare.

Vreau ce ai tu şi o să *obţin*.

Da, asta-i Londra autentică, nu doar o versiune de rahat, plină de sfecle, ca Leith, doldora de căcănari şi de sărăntoci, care nu pleacă din cartierul lor rău-famat decât pânla ghişeele cu pariuri sportive, la crâşmă, puşcărie sau spital. Iar calea mea de acces în paradis urban probabil că e Lucinda. Mergem la braţ, cam obosiţi după o zi de futut în pizdă la greu în apartamentu ei din Notting Hill. Peste tot numa spermă şi sucuri vaginale, jocuri psihologice şi gimnastică acrobatică, pula mea împroşcând ca un AK-47 în mâinile unui epileptic. Măcelu a început când m-am apucat, ca de obicei, să-i şoptesc la ureche expresii în italiană. Gagicilor de acasă le place la nebunie când fac asta, da ea m-a implorat să vorbesc cu accent *scoţian*. Ei bine, eu unu mereu am bănuit că gagicile gomoase sunt perverse ca curu, iar acum ea mi-a dat confirmarea.

Lucinda are aroganţa celor bogaţi: e ironic faptul că a fost doar una dintre femeile care au primit mesajele pe care eu le-am împărţit la întâmplare. Ah, ce strategie minunată! Am mai scris o serie de cincizeci şi weekendul trecut:

Eşti o femeie frumoasă. Până azi n-am crezut în dragoste la prima vedere.

Te rog, sună-mă. Simon X 01 254 5831

Cincizeci de cartonaşe pline de amor; din experienţa mea de până acum, cu ele probabil o să-mi pice în plasă vreo cinci sau şase gagici care o să mă sune. Oare cine ar putea rezista iubirii şi romantismului? Nu-i nevoie decât de cartonaşe şi de o oareşce stăpânire de sine, adică expresia pe care am ales-o astăzi.

N-ar funcţiona niciodată în tradiţionalistul Edinburgh sau, de fapt, în oricare altă comunitate din MB în afară de asta diaici. Sunt concepute pentru o metropolă spaţioasă, plină de oameni ţicniţi, care nu comunică niciodată între ei. Acum două săptămâni am împărţit prima tranşă pe lângă Knightsbridge (şi m-am scos cu Cinders), unde sunt cele mai tari cliente. Săptămâna trecută am trecut la obiectivele din Kensington, St John's Wood, Notting Hill, Primrose Hill, Canonbury şi, ţintind foarte sus, din Mayfair. Acolo problema e că mă aleg cu o droaie de puicuţe care arată mişto şi au *salariu*, pe când eu tânjesc după *rentiere*. Încă o problemă nasoală e numărul de telefon al lu Nicksy şi prefixul lui jenant 254, dar doar cunoscătorii ştiu că acest cod e rezervat regiunii toxice E8.

Regula una-din-zece e în general valabilă, iar candidatele se selectează de la sine. Când i-am spus lu Rents despre asta, el s-a apucat să bată câmpii cu statistica: corelaţii şi regresii, curba lui Gauss. Da pe mine nu mă interesa decât *curba bucilor* lor, lipită de pantalonii mei. Sistemu ăsta e un magnet ori pentru idioate frustrate, care au aşteptări total nerealiste de la viaţă, ori pentru cele mai îndrăzneţe şi mai curioase. Iar asta în general înseamnă că în cel mai rău caz te alegi cu un futai pentru chinu tău.

Lucinda a fost cea mai mişto cucerire a mea de până acum; nu-i chiar o englezoaică din aristocraţie, da are în CV St Martin's College of Art şi Roedean Girls' School, plus un apartament elegant în Notting Hill, aşa că merge la fix până când se iveşte o ocazie să promovez.

Pe cealaltă parte a străzii un tip negricios iese dintr-un magazin cu vechituri, cu o fufă spălăcită, cu păru blond vopsit. Puţoiuăsta evident ştie să se descurce cu nasoalele. *Uită-te la el şi învaţă, Simon*. Da, acasă am dat-o-n bară cu mina aia de aur, am fost prea lacom şi prea slab din cauza heroinei, m-am implicat afectiv şi am sărit calu, chiar dacă Dickson mi-a făcut o ofertă mişto. N-a fost prea frumos din partea mea, da m-am dus la părintele Greg şi pânla urmă a fost doar un alt păcat pe care l-am ispăşit plin de încântare. Când eşti credincios, nu-ţi mai pasă de nimic.

Vreau să mă iau după puţoiu ăla, care pare arab, cu pipiţa lui deşănţată, aşa că îi imit mişcările, îmi pun braţu în juru taliei elegante a Lucindei şi o conduc în Blue Posts.

— Deja am făcut sex, acum poate ne-ar trebui nişte alcool, îi şoptesc eu, aidoma unui tip de genu „golănaş“, cu un rânjet clandestin, iar zâmbetul ei savuros îmi sugerează că a pus botu.

Sunt la un pas în spatele puţoiului meu, iar, pe când el dă comanda şi îşi aşează scroafa neajutorată pe un scaun, fac şi eu la fel, o pun pe Lucinda pe scaunul de lângă ei, sub un mănunchi de beteală şi globuri.

Îmi place cum se mişcă tipu, o fixează cu o privire rece şi pătrunzătoare, a prins-o pe puicuţa lui în unda lui magnetică şi n-are de gând să-i dea drumu. Nu-i nevoie dio mână de fier, ci doar dio mănuşă din catifea. S-T-I-L, se vede de la o P-O-Ş-T-Ă. Io mă conving că tipu e beton când îl aud spunând:

— Bineînţeles că-mi pasă de tine, iubito, dar tu încerci să îmi aplici psihologia inversă, iar la mine pur şi simplu nu ţine asta.

— Ba nu, Andreas… nu-i aşa… îl imploră ea, clătinând din cap.

Arată mişto în felul ei vulgar şi dement. Nu-mi dau seama dacă tremură din lipsă de alcool sau de heroină, da creieru nu-i legat ca lumea la piele, iar funcţiile motorii i-au cam luat-o razna.

— Vreau doar să ştiu dacă-ţi pasă… insistă ea.

Io îi dau părul pe spate Lucindei şi-i şoptesc la ureche:

— Mă întreb dacă o să-mi spui vreodată că-ţi pasă…

— Îmi pasă, îi spune Andreas Arabul cu sinceritate însoţitoarei sale tâmpite.

Îţi poţi da seama că primu şmecheraş care i-a dat la buci în „zona ei rezidenţială“, aşa cum penibil le zic englezii cartierelor lor de sărăntoci, a lăsat urme de pulă şi de pumni pe corpul ei, aidoma unor săgeţi îndreptate spre destinaţie pentru următorii ţepari. Ajungi să le identifici după câteva minute de conversaţie cu ele: cei mai mulţi prădători sunt ca curu de obraznici. Deci, ca să funcţioneze sistemu, prada tresă fie proastă *cu adevărat*, disperată şi incredibil de lacomă după afecţiune.

— Spune-mi că mă iubeşti la nebunie şi o să fiu tot timpu la dispoziţia ta, zic şi o sărut pe obraz, pe când ea îmi rânjeşte.

Tresă ascult cu atenţie când ea bate câmpii despre slujba ei şi despre politica insipidă a companiei, chestii care-i pasionează pe cei implicaţi, da îi plictisesc pe toţi ceilalţi până se cacă pe ei. Pe deasupra umărului Lucindei, pe când fufa lui stricată se duce la toaletă, io îi fac cu ochiu negriciosului

Andreas. El îmi aruncă o privire glacială preţ de două secunde îngrozitoare begsbiene, iar eu am impresia că l-am înţeles greşit, pe când el preia şi prelucrează reprezentarea mentală. După aia un zâmbet cald, aidoma soarelui care răsare, îi despică faţa. Spre uşoara nemulţumire a Lucindei, înjghebăm o conversaţie cordială care o exclude. Tipu nu-i arab, e din Atena.

Lucinda intervine şi spune că a fost odată oraşu lui natal şi mormăie ceva despre Acropole. Andreas zâmbeşte crispat, cu ochii scăpărători şi insensibili, dar cu o licărire poznaşă, pe când îi studiază pe furiş trupul.

— Edinburgh-ul din sud, rânjesc io, pe când Stricata se întoarce şi-i zâmbeşte Lucindei, apoi se uită cam sever la subsemnatu. Bună, sunt Simon, îmi înclin io capu spre ea.

— Şi ce dacă – se smiorcăie iapa arţăgoasă, dar Andreas îi face semn să tacă.

— Ca o marionetă… pu, pu, pu, murmur eu spre Lucinda, pe când Grecia 2000 Andreas vorbeşte cu Stricata, având pe chip o expresie fugară de dezgust plin de regrete, iar ea stă ca o elevă îndărătnică, pe care o muştruluieşte un profesor de care e îndrăgostită lulea.

— Crezi? întreabă el. Edinburgh şi Atena? E vreo legătură între ele?

— Sigur. Sunt oraşe înfrăţite, aşa înclin să cred.

Andreas pare că reflectează umpic la asta şi se scarpină pe bărbia pe care nu s-a mai ras de dimineaţă.

— Trebuie să merg şi eu acolo cândva, dar doar în trecere. Îmi place la nebunie Londra. Ce se poate compara cu Londra?

Eu mă răsucesc spre Lucinda şi-i adresez un zâmbet. Fericit, dar plin de recunoştinţă sinceră.

— Trebuie să recunosc, ridic eu o sprânceană, că mie mi-a cam priit până acum. Ştii cum se zice: dragostea e ca un carusel, ca toată distracţia de la bâlci…

— Aşa se zice în Scoţia? Andreas se relaxează şi toarce ca o pisică, iar noi deja suntem pe aceeaşi lungime de undă, ca într-o sesiune de jazz, aşa cum încearcă să facă şi Keezbo cu Rents, deşi niciodată nu le iese. Dacă deja ai cunoscut o doamnă atât de frumoasă, înseamnă că te descurci de minune în oraş!

— *C'è di che essere contenti*, îl aprob eu în glumă.

— Ah… e italiană? întreabă Andreas.

— Oooh… italiană…

Găina Stricată încearcă să se-nfigă şi ea în discuţie, dar ne atât de mult inferioară, încât o ignor cu nonşalanţă.

— Da. Din partea mamei, îi spun lui Andreas.

Accentul gigoloului bruneţel o face pe Lucinda să roşească şi să flirteze politicos cu el. Io îi studiez profilu pipiţei gomoase, care-i încântată că-i dau atâta atenţie, pur şi simplu străluceşte de încântare, fără să-şi dea câtuşi de puţin seama că e doar o poziţie dintr-un joc pe care l-am născocit. Eu mă simt ca un londonez sofisticat şi mai ales *foarte departe de Edinburgh-ul cel naşpa*, unde întotdeauna se găseşte câtiun rocker din Leith, care intră, bălăngănindu-se, în crama rafinată din centru oraşului, ca să mai tragă umpic la măsea, şi mă prinde vrăjind vreo frumuşică din alt oraş, iar dupaia mă dă de gol, diobicei cu vreun ţipăt asurzitor de genu „SICK BOY, BULANGIULE, CE PIZDA MĂTII CAUŢI AICI?“.

Aşa că-mi petrec restu serii matolindu-mă umpic cu Andreas şi Hailey (numele real sau de stripperiţă al Stricatei), după care ne ducem pe Victoria Line la hotelu familiei lui din Finsbury Park. E fix la marginea parcului care are acelaşi nume cu cartierul, iar majoritatea clienţilor lui sunt agenţi de vânzări îmbrăcaţi în costume uzate, cărora Andreas îmi mărturiseşte că le aranjează servicii deseori râvnite de gentlemanii care sunt departe de casă. Între timp, Hailey se apucă să ne ţină un monolog plângăcios şi gutural despre necazurile vieţii grele de acum, care include pologhia uzuală despre anularea plăţilor sociale, evacuările din case şi copiii duşi la orfelinate. Din fericire aiurelile astea sunt mai mult pentru Lucinda, despre care Hailey spune ca o penibilă că e mai nou cea mai bună prietenă a ei.

Poposim într-o cameră, iar eu sunt impresionat când Andreas scoate nişte marfă din aia londoneză cafenie. Lucinda se uită la mine crispată, dar plină de surescitare.

— Eu n-am… ai de gând să…

— Am făcut sex, am băut alcool, îi şoptesc eu la ureche, pe când Andreas prepară marfa, iar Hailey cască gura la el, cu o concentrare disperată, dorindu-şi ca fiecare fărâmă din căcatuăla cafeniu să se dizolve mai repede în lingură, aşa că urmează narcoticele.

— Uau… crezi tu?

— Suntem foarte, foarte nebunatici, îi spun eu, pe când îmi suflec mâneca, dar uneori e mişto să fii nebunatic, asta dacă, fireşte, nu-ţi pierzi stăpânirea de sine şi-ţi menţii perspectiva asupra vieţii.

Dupaia râdem împreună, da io ştiu că, chiar dacă n-a mai luat niciodată heroină, ar trebui să-i tai membrele cu un ferăstrău electric ca s-o opresc.

Uneori, aşa cum zice Renton, *ţi-a sunat ceasul*.

Ştiu că-i o slăbiciune şi, deşi n-am mai luat nimic de când am ajuns la Londra, poate doar umpic de amfetamină, mi-o bag în venă. Iisuse, să mor că posă *simt* acu cum se îndoaie şi se răsuceşte ca un cârlig în braţu Lucindei, pregătindu-se s-o azvârle într-un coşmar lung, care o să-l coste pe tăticu o grămadă de bani şi mult timp ca s-o scoată din el. Aidoma unei autentice domnişoare introduse pentru prima oară în înalta societate, ea se trânteşte în pat de îndată ce simte efectul. Nu-i chiar Zorba, da bale încinse i se preling pe la colţu gurii. Pencă nu mişcă deloc, mă cac pe mine preţ de câteva clipe, apoi o întreb anxios:

— Eşti în regulă, iubito?

— Mmmm… murmură ea încântată, înşfăcându-mă de mână şi mângâindu-mă pe încheietură.

Totuşi căcatu ăla cafeniu e supraestimat: marfa aia albă de la Swanney ar fi proiectat-o până-n nord în Islanda sau până-n sud, în Insulele Falkland.

Andreas zâmbeşte, iar pe urmă pleacă din cameră, trăgând-o pe Hailey, acum rachetă, după el.

— Odihniţi-vă, dragii mei, zâmbeşte el, sau, dacă vreţi, jucaţi-vă.

— Mă bucur că v-am cunoscu… spune Hailey mucificată, apoi se cară, iar eu o ajut pe Lucinda să se dezbrace şi să se bage în pat.

Îmi place cădura trupului ei moale lipit de al meu şi plapuma care mă mângâie pe piele, iar dupaia vorbim despre tot felu de rahaturi, aţipind din când în când, iar ea îşi înfige mâna în pantalonii mei şi mă-nşfacă de pulă. Chiar şi drogată, corpul ei se mişcă cu acea masculinitate excitată şi sinceră, pe care am remarcat-o la gagicile bogate. Scula mi se-ntăreşte şi ne futem lent, iar când ea îşi dă drumu, cască îndelung, deşi poate că doar asta a fost.

De dimineaţă Andreas ne face cinste cu micu dejun, cafea şi croissanţi cam vechi. Ne simţim cu toţii cam naşpa şi trăncănim umpic, facem mişto de ce-am făcut ieri, toţi în afară de şleampăta de Hailey, care fumează în tăcere ţigară de la ţigară. Mâna ei tremurândă trânteşte ceaşca din porţelan pe farfurioară, iar eu am impresia că o face intenţionat. Andreas îi aruncă o scurtă privire, iar ea se străduieşte să se abţină.

Pe uşă intră un bulangiu obez şi plin de sudoare, îmbrăcat cu un costum prost croit, înclină din cap pe când ia un croasant, iar apoi se înfige în sucu de portocale şi în cafea. Andreas se ridică în picioare ca să-l întâmpine, iar dupaia râd împreună la o glumă spusă în şoaptă. Puţoiu ăsta grec e ca un împuţit de personaj negativ din Bond, ori, mai bine zis, un complice

periculos dial lui, care e în cârdăşie cu el în străinătate, iar eu mă simt ca un *Şef*.

— Of, Doamne, spune brusc Lucinda, trebuie să plec.

Aşa că se duce acasă în Notting Hill ca să se schimbe şi să meargă la serviciu. Englezii ăştia leneşi şi gomoşi: mă gândesc că, în Scoţia, dacă te duci la ora asta la o slujbă *adevărată*, poţi să-ţi iei la revedere de la ea. Andreas şi cu mine stabilim să ne vedem mai târziu – e un club unde vrea să ne ducă. După ce mi-am exprimat recunoştinţa pentru ospitalitatea lui, ies pe stradă şi merg alene spre staţia de metrou din Finsbury Park. Dacă aş lua-o spre sud, aş mergio staţie pânla Highbury & Islington, dar în loc să mă urc în trenu de căcat care m-ar duce spre est, în Dalston Junction, iau hotărârea să profit de abonamentul meu pe toată capitala şi să mă plimb puţin cu metroul.

Iau metroul spre est, din Green Park, pe Piccadilly Line, care de obicei e un teritoriu meseriaş de agăţat pizde, da acum nu văd nici o futabilă. Cobor la Knightsbridge şi mă urc în următorul vagon. Alarma de futabile se aprinde instantaneu, o frumuseţe senină, care citeşte concentrată un roman din ăla de care i-ar plăcea lui Renton. Mă aşez lângă ea.

— Eram în celălalt vagon. Te-am văzut prin geam. N-am avut timp decât să scriu mesajul ăsta.

I-l dau, apoi înşfac balustrada şi mă ridic în picioare. Ea îl ia, cu o expresie agasată şi buimacă pe chip. O surprind cum aruncă o privire prin preajma-i, ca să vadă dacă a văzut-o cineva. Dupaia cobor pe peron, uşile se închid şi, acum, când i-am cedat ei puterea, îi arunc *privirea*: onestă şi imploratoare, dar ridic umil din umeri şi-mi ridic cu sinceritate sprâncenele, chestie care sper să-i sugereze „eu am făcut o încercare“. Pe când trenul pleacă din staţie, eu sunt convins că am zărit o expresie cordială pe chipul ei, deşi asta poate fi doar în imaginaţia mea.

Mi-a ajuns pe ziua de azi. E timpu să mă duc „acasă“. Ce tâmpenie sinistră e căcatul ăsta la est de Islington: South Leith-ul din Londra. Nici măcar nu trece vreun metrou sifilitic pe acolo!

Mă întorc în lagăru de pe Holy Street, la Beatrice Webb House, şi mă sui în liftu jegos, care, slavă pulii, funcţionează. În el mai este şi o tânără fecioară tuciurie, care mi se pare futabilă şi care îmi face ochi dulci. Poate că-i o sfeclă, însă una extrem de tânără, iar asta de obicei înseamnă că şi-a parcat plodu la bunica. Îmi porneşte claxonu de la *baza* coaielor, iar asta întotdeauna e de bine. Io n-am mai fost decât c-o negresă până acum, o studentă la NYU, aşa mi-a zis, iar eu habar n-am avut ce-nseamnă asta n

pizda măsii, dar mi-am petrecut o săptămână agreabilă cu pula înfiptă-n ea la festivalul de anu trecut.

Individa îşi aţinteşte asupra mea o privire rece, care parcă-mi stoarce coaiele.

— Stai cu Brian, nu?

— Temporar, o liniştesc eu.

Îmi dau seama că puicuţa asta e cea care a făcut mişto de Nicksy în seara cu Northern Soul din Twat's Palace, când am ajuns prima oară la Londra cea frumoasă. În seara aia m-am futut cu pipiţa aia, Shauna, şi am luat cu ea o grămadă de vasodilatatoare ca să i-o pot băga în cur.

— Vreo paranghelie ceva?

— Păi, avem o petrecere mare de Anu Nou, ă?

— Mai e vreun loc pentru un vecin singur?

— Mda… vino când ai chef să mai stăm la taclale, gen. Număru 14-5. Sunt Marsha.

— Îmi place de tine, iubi, zic io, luându-i mâna şi sărutându-i-o, chestie cario face să râdă, dezvelindu-şi toţi dinţii, pe când io mă dau jos la etaju şapte.

Încă o cucerire sigură, deşi cam aproape de casă, cu avantajele şi dezavantajele aferente.

Uneori mă bate gândul să-mi amputez un picior sau aşa ceva. Asta doar ca să le ofer o şansă cât de cât egală…

Dick cel Jegos

Pumnu meu amuţeşte nemernicuăla de ceas care sună. Sick Boy e întins lângă mine pe saltea, cu căciula pe cap, dormind buştean. N-a auzit alarma. Nici dacă l-aş fi lins la găoază toată noaptea n-aş fi putut avea un gust mai nasol în gură. Mă dau jos din pat, iar apartamentu e ca un frigider, băgamiaş pula, aşa că-mi trag pe mine un pulover, nişte pantaloni de trening şi nişte şosete. Mă uit la London Fields înspre est. Soarele firav răsare, iar io posă disting piscina. Mi-aş dori să fie vară, iatâde nedrept. Poimâine e Crăciunu, dar io stau aici şi îmi păstrez rezervele pentru Anu Nou. Mă duc la bucătărie şi pornesc căldura şi apa.

Mă gândesc la interviul din dupamiaza asta şi sunt surprins să-l văd pe Nicksy şezând la masă, în întuneric şi fumând nişte marfă cafenie. Are un staniol cu amfetamină în faţă, a pus ceainicu pe aragaz şi a făcut cafeaua.

— N-avem interviuăla dupamiază?

— Da… mai am destul timp, n-am putusă mai dorm, îmi explică el, piormămi dă pipa şi ia umpic de amfetamină.

Io mă uit la prafu cafeniu, de parcar fi cacao pe staniolu ars, şi mi se pare de căcat să refuz. Pun bricheta sub staniol şo aprind. Îmi duc pipa ca de şmirghel la buzele mele crăpate şi sug, simţind cum plămânii mi se umplu de fum şi de particule metalice, pe când simt că plutesc, iar corpu mi se destinde.

Dacă tragi pe nas ori îţi bagi în venă
O să-ţi transformi tot creieru-ntr-o ghenă

Casă, dulce casă, Leith Alhambra… Mă las pe spate şi mă sprijin de perete. Îmi vine să mă culc la loc. În schimb iau umpic diamfetamină. Piormă încă puţin. După vreo zece minute mă mai binedispun umpic, da mă simt ca o marionetă davaistă, zgâlţâită diun păpuşar maniacal. Unghiile îmi scurmă în marginea mesei din plastic.

— Deci tipu ăsta… ne-a făcut rost de chestia cu feribotu, ă?

— Tony ne-a obţinut un interviu, spune Nicksy. Trebe să ne păstrăm calmu ca să primim slujba asta. Dacă suntem acceptaţi, o să aducem aici

marfa. Au o înţelegere specială pentru angajaţi cu vameşii, printre care sunt unii plătiţi de ei.

— Sună destul de mişto, recunosc io.

— Dar trebuie să fim tari, că altfel totul se duce de râpă.

— Uşor de zis, greu de făcut, înclin io din cap către staniol, iar piormă mai iau încă o doză de otravă.

Câh… acu umpic de cafea.

— Da, e nevoie dă o grămadă de curaj ca să rămânem tari. Nick e pe amfetamine şi despică aeru cu mâinile. Suntem cu toţii cu securea deasupra capului n pula mea. Chestia e să ne mutăm din loc în loc. Dacă intri pe listele lor, ai pus-o. Totul e temporar. Nu-i o slujbă pă termen lung. O casă până la moarte. O gagicuţă stabilă.

— Ieri i-am zis asta lu Sick Boy. Să tragi ţeapă statului io faptă nobilă în condiţiile de acum. E evident pentru oricine mai are măcar vreo juma de neuron. Mă concentrez asupra lu Nicksy. Adică luăm slujba asta din cauza situaţiei de rahat din ţară, nu?

Un râset strident şi răguşit siaude dinspre el.

— Şi mie îmi place să trag ţeapă statului, dar voi, ăştia din Scoţia, sunteţi altfel: aveţi impresia că e dreptul vostru din naştere.

Puţoi tupeist, piaici am văzut mai multe ajutoare de şomaj şi mânării cu locuinţele sociale decât acasă. E mai uşor, căs multe cartiere unu lângă altu. Da io nu mă plâng, sunt recunoscător că am intrat în legătură cu sindicatu lu Tony.

Telefonu sună, iar io răspund, deşi ştiu că io gagică dia lu Sick Boy. Carnetu dialături e plin de nume de femei, toate îl caută pe „Simon“.

— Alo?

— Alo? Tu eşti, Rent Boy?

Futu-i.

Begbie.

— Da… Franco! Frate, izbutesc io să zic.

El siapucă să bată câmpii plin de entuziasm, îmi spune că s-a mutat cu June.

— …aşa căi zic, sub vâsc, la maică-sa acasă, o vrei? Iar ea face „Da, sigur“, aşa, pio voce moale şi tâmpă, cu zâmbetuăla de rahat pe mutră. Pizda cretină credea că io voiam doar un *sărut*, ce pizda măsii, sub vâscuăla de căcat. Ce săţi spun, mâncaţiaş.

Sărută-mă sub vâsc, hai, hai, hai… Franco şi cu mine în şcoala primară, cântând melodia asta împreună cu ceilalţi copilaşi, băieţei şi fetiţe. Fetiţele

par sfioase, băieţeii se înroşesc. Mă întreb dacă-şi aminteşte toate astea. Cum te cheamă, ce naţionalitate ai…

— Aşa că-şi închide ochii ei de rahat şi-şi ţuguie buzele ca o cretină ceie, iar io o înşfac de cap şi spun „Vreau o muie n pula mea, tâmpito“, dupaia mă deschid la curea şi fac: „Hai, nui nimeni piaici! Bagon gură!“ … Mai eşti pe fir?

— Da…

Mai cânt şi melodia aia despre Titanicul care se scufundă: „A fost trist când marele vapor s-a scufundat… soţi şi soţii, copilaşi care au pierit, a fost foaaarte trist când marele vapor cenuşiu s-a scufundat“.

Învăţământul scoţian… mă întreb dacă-şi aminteşte asta.

— Pencă pentru mine io chestie de Crăciun, ştii? Păi, ea nui prea ncântată, da ştie povestea, aşa co împing în genunchi, asta era în sufragerie la maicăsa acasă, sub vâscu de rahat. Aşa că ne punem pe treabă, totui mişto, iar io o iau de păr şil răsucesc pe mână ca să controlez ritmu, io dau din cur şi sunt total transpus n pula mea, ştii cum? cu ochii daţi pe spate şi buzele ţuguiate?

— A… da…

— Păi, îl văd pe puţoi cu ochii mijiţi şi să mor dacă nu era tasu! Bulangiu a intrat pur şi simplu peste noi, mâncaţiaş. Ea era cu spatele laiel, nu l-a văzut. Se pare că fusese în grădină, în şopronuăla de căcat, probabil luându-şi-o la labă, n morţii măsii, bulangiu boşorog şi jegos, piormă face „Ce dracu se-ntâmplă aici?“.

— Da?

— Exact aşa n morţii mătii, bulangiu ceieşti. Aşa că mă răsucesc şi-i zic puţoiului „Ce crezi că facem n pula mea, bulangiu pervers ceieşti? Cară-te dracu diaici!“, iar bulangiul iese din cameră, bolborosind o droaie de porcării n pizda măsii. Am simţit-o cum intră n panică, se sufocă şi vrea să plece de lângă mine, da io o ţin strâns, n-o să se care nicăieri până când numi dau drumu, iar ea ştie foarte bine asta. Iar io fac chestia aia din filme porno, ştii, când şi-o scoate şi ejaculează pe mutra tipei? Păi, ea se cacă peia, are ochii mari şi atunci sperma îi nimereşte fix în gură! Bă bulangiule, ai fi zis că am două găuri în sculă, nu doar una. Avea faţa ca radioul unui pictor, frate!

— Ce-a zis când a aflat de tatăl ei?

— Ajung şiacolo, bulangiu roşcat, te mănâncă n cur, se răsteşte Franco, iar io mă bucur la greu că sunt la şase sute de kilometri deiel. Deci îşi şterge sperma de pe faţă şi intră-n panică ca curu. „Cia fost asta? A fost tata

cumva?“ „Perversu de căcat a intrat pe furiş peste noi“, fac io. Aşa că ea înţepeneşte şi devine rece şi arţăgoasă, da să se ducă n pizda măsii, e nevoie şi diumpic de romantism de Crăciun. Aşa că pleacă din cameră, iar io îi aud cum zbiară unii la alţii, dupaia ea se întoarce şi zice că a fost dată afară din casă n pula mea. Aşa că spun „Bine, o să te duc la mama“. „Mersi, Frank…“ zice ea şi siapucă să-şi facă bagajele, plină de recunoştinţă, mănţelegi? Ei bine, nici nu-mi trecea prin cap s-o las acolo cu perversuăla de căcat n morţii măsii, nu?

— Da…

— Aşa că ea îşi strânge nişte lucruri, iar matahala aia cu mutră de cur de măgar de tasu se întoarce şi ncepe să urle iarăşi laia. „Eşti o ruşine“, face el, clătinând din capu lui cretin, ca un mongoloid de căcat ceie. „Tu eşti o ruşine, frate“, îi zic io bulangiului, „să intri aşa pe furiş peste noi, ca un pervers boşorog n pizda mătii!“ „Ce…?“ face el, se uită la mine, dupaia se răsuceşte spre ea şi spune: „Vă meritaţi. Ţi-ai pierdut minţile, June Chisholm, ai devenit o târfuliţă“ – „Da, tată“ – se smiorcăie ea n pizda măsii. „Cară-te“, zice bulangiul, „căraţi-vă amândoi, plecaţi din casa mea!“ Aşa că îi zic ei „Haide“ şi ieşim din casă. Dupaia mă ntorc înăuntru ca să-mi reglez treaba cu bulangiul. „Dacă-i târfă, asta-i din cauza ta: tu ai crescut-o n morţii mătii“, îi zic io. „Şi dacă mă mai înjuri, puţă bleagă, te sparg la bot, mă nţelegi? Oi fi tu tatăl *ei*, da nu eşti tatăl *meu* n pula mea!“ Aşa că bulangiul se cacă pe el! Bulangiu pervers şi tupeist ceie! „Da, ai face bine să-ţi ţii pliscu, ce pula mea“, fac io, Bulangiu obraznic, nu?

— Aşa e, ar fi trebuit să-l spargi la bot pe bulangiuăsta obraznic, îi sugerez eu binevoitor, ca să-l încurajez pe gagiu să facă prăpăd piacolo, acum, când sunt departe de el şi nu-s nevoit să suport io consecinţele acţiunilor lui!

Londra, te iubesc!

— Exact asta i-am zis şi io lu Tommy, declară el cu mândrie în voce. Da deocamdată îl las în pace fincă nu vreau să m-amestec în familia lor de rahat, da bulangiul tresă aibă grijă ce face. Oricum, ea se văicăreşte şi plânge, aşa că ajungem acasă, dupaia se înveseleşte brusc şi siapucă să spună că poatiar trebui să ne mutăm împreună. Io mă gândeam, n-am chef să doarmă cu mine în patu meu îngust, nare decâsă doarmă pe canapea, ce mama măsii. Am chemat-o să ne futem da dupaia am trimis-o pe canapea n morţii măsii. Îmi bag pula, frate, io am nevoie de somn! Mai târziu m-am excitat, aşa că am adus-o iar lângă mine pentru înco rundă de futut. Da de

dimineaţă toată lumea s-a încruntat la mine, ea, mama şi Elspeth, se holbau la mine de parcaş fi fost turbat.

— Ţi-ai luat-o, ă?

— Da, căcatu obişnuit, da mă bate gându, oricum era momentu să mă mut separat, iar ea se fute benga şi n-are rost să-ţi tai pula ca să le faci în ciudă coaielor, asta am zis io mereu. Mă auzi?

— Da. N-are rost să-ţi tai pula ca să le faci în ciudă coaielor, repet io de cealaltă parte a firului.

Chiar zice mereu asta.

— Aşa e, să mor io. Aşa că îl sun pe Monny şi ne mutăm în locuăla de rahat de pe Buchanan Street săptămâna viitoare. Sper că pizda poasă şi gătească la fel de mişto pe cât se fute! I-am zis să se uite la mama, adică la cum găteşte, nu cum se fute! Da, deci acu mi-am făcut rost de apartamentu meu şi diun futai în fiecare seară, mâncaţiaş. Acu treso fac doar să tacă dracu din gură şi totu o să fie benga, bulangiu ce eşti.

— Beton…

— Da, treso şterg. Nu posă stau aici şi să trăncănesc cu tine toată ziua, puţoi cretin! Plătesc prea mult telefonu din cauza ta, fraiere!

— Îmi pare rău că te-am reţinut, Frank.

— Era şi cazu. Acu sunt om de afaceri, bulangiu ceieşti. Deci când mai vii piaici?

— De Anu Nou…

— Super. O să fie marfă. La revedere, frate.

— La revedere, Franco, moşule.

După măcelu ăsta psihic am nevoie de înco doză de marfă. Sick Boy intră pe uşă, frecându-se la ochi.

— Perverşilor drogaţi ce sunteţi, tocmai *acum* vă faceţi varză? Cum rămâne cu interviul pentru feribot?

Ce bulangiu e. *Io crecă cârâie prea mult*. Nicksy şi cu mine ne uităm unu la celălalt, cu un rânjet tâmp de drogaţi pe mutră.

— E medicament… am fost nevoit să vorbesc cu Begbie la telefon, zău.

Îi întind pipa lu Sick Boy.

El o refuză cu un gest al mâinii.

— Chiar dacă e un psihopat retardat din punct de vedere social, asta nu înseamnă că voi nu sunteţi nişte bulangii iresponsabili de căcat, face el, luând umpic diamfetamină. Piormă privirea îi devine blajină. Am uitat să vă spun, mama lui Alison a murit săptămâna trecută. Crecă înmormântarea a fost ieri.

— Băga-mi-aş pula… asta-i o porcărie, frate. Mi-aş fi dorit să-mi fi spus, Simon. M-aş fi dus şi io!

Begbie nici măcar n-a pomenit diasta. Bulangiu.

— Da, bine. Se uită umpic ruşinat la mine, iar io am pipa în mână. Poate c-am fost puţin cam prea optimist. Io ar fi trebuit să mă duc. Ea şi cu mine suntem apropiaţi, spune el cu o voce serioasă.

— A venit la înmormântarea fratelui meu mai mic, zic io. Tot căcatuăsta: viaţa poasă se preschimbe dintr-o constelaţie de posibilităţi, într-o potecă mocirloasă şi putredă, plină de hârtoape.

— Da. A venit să vă susţină pe tine şi pe Billy. Da o să-nţeleagă că suntem la Londra şi chestii din astea, o să ne vedem cu ea săptămâna viitoare de Anu Nou, spune el. Îi aruncă o privire lu Nicksy, care se holbează concentrat la perete, picat într-o contemplare drogată. Ar trebui să-l ducem şi pe Nicksy acolo, i-ar prinde bine, remarcă el, răsucindu-se spre mine. Ascultă, Marco, aş vrea să-mi faci un mic serviciu. Tresă rezolv ceva legat de Lucinda… am spus că mă întâlnesc cu ea în după-amiaza asta, în cârciuma Dirty Dick[1], vizavi de Liverpool Street Station.

Îmi povesteşte toate detaliile, iar io nu-s prea încântat, da e prietenu meu, aşa că tresă fiu de partea lui.

Îmi ia un secol să mă spăl, să mă îmbrac şi să ajung la Hackney Downs Station, da ne urcăm într-un tren care duce la Liverpool Street şi mergem pânla crâşmă. Dirty Dick e plin acum, la prânz. Angajaţi de prin bănci, iar noi, cu toate că suntem îmbrăcaţi cu ţoale pentru interviu, n-avem nici în clin, nici în mânecă cuiei, deşi mi se rupe. Io şi Sick Boy ne-am dat toată silinţa, suntem îmbrăcaţi cu costumele noastre provinciale stil Leith ca de înmormântare, da Nicksy are păru mov în creastă ţepoasă, un pulover pufos roz cu alb, care-i acoperă din fericire tricoul cu *Regina ştie s-o sugă mişto*, şi, deşi pantalonii lui negri sunt acceptabili, cizmele roşii înalte cu şireturi îţi cam sar în ochi. Ciudat cum de a renunţat la imaginea lui de iubitor al jazz-ului şi a revenit la cea de punkist buimac. Pe când el îşi găseşte un scaun la bar, Sick Boy o vede pe Lucinda, care se aşezase la o masă din colţ, şi mă trage spre ea. Ne face cunoştinţă, piormă încep o discuţie aprinsă, în timpul căreia el îşi umflă pieptul, aidoma unui porumbel care-şi caută perechea, iar ea pare distrusă.

— Se vede că eşti supărată, declară el cu o voce dispreţuitoare, pe când bate ca la tobe în masa mare din lemn. N-are rost să discutăm când eşti în

starea asta. Adică parcă mă auzi, dar de fapt *nu* asculţi ce spun, dacă mă-nţelegi.

Gagicuţa asta mişto, cu tenul ei alb de englezoaică, şade pe palme şi strânge din buze. Mocneşte, părând pe punctul să explodeze, ca inhibaţii ăia înfiorător de politicoşi din clasa de mijloc. Io mă simt prost acolo şi vreau să mă car.

— Îţi pierzi vremea şi eu îmi pierd vremea, declară Sick Boy, cu chipul impasibil, pe tonul ăla al lui politicos şi arogant, piormă se răsuceşte spre mine. Adu-le, Rents.

Io sunt încântat să plec de lângă ei şi să mă duc lângă Nicksy la bar. Nu mă grăbesc deloc să comand băuturile. Da Nicksy arată ca dracu: parcar avea pe umerii lui slăbănogi greutatea celor mai puturoase sectoare din Londra. Cu păru vospit ţipător şi coafura lui ţepoasă de punkist, arată ca labagiuăla de pe felicitările care se vând în Piccadilly Circus. Asta mi-aminteşte de ce spunea Les Dawson despre punkişti: „Au părul albastru şi sunt plini de ace de siguranţă, exact ca o soacră“. Da Nicksy mi-a spus că turiştii încă mai stau la coadă ca să-şi facă poze lângă el în West End, iar el sialege din când în când cu câtio bere, o liră sau chiar şi cu câtiun futai.

Deşi facio droaie de mânării, e totimpu lefter. Londra e scumpă, nu prea ai ce să faci în ea dacă n-ai lovele: iar dacă locuieşti într-un loc ca Dalston, Stokie, Tottenham sau East End, e ca şi cum ai sta în Middlesborough sau Nottingham. Finanţele din închisoarea codurilor poştale face ca viaţa mişto din West End să fie la fel de inaccesibilă. Nimeni din cârciuma noastră de cartier, în afară de noi, nu bea vreodată în West End.

Ioi iau o halbă cu bere, din care el soarbe spuma şi îşi răsuceşte privirea spre televizoru de deasupra barului, fără să se uite la mine. Gagica asta, Marsha, l-a cam făcut varză. N-am mai văzut niciodată vreun tip care să fie atâde dărâmat după ce l-a părăsit vreo gagică. Probabil că se fute benga. Aruncă o privire spre Sick Boy şi Lucinda.

— E meseriaş, nu? Cu gagicile. Acum se ţine dupe el şi una din Sloaney!

Singuru lucru bun în Londra, chiar şi la periferie, e şansa pe care le-o oferă prădătorilor în devenire.

— Mie-mi spui, zic io. Piormă mă uit la ţoalele de pe Nicksy, total nepotrivite pentru întreprinderea noastră. Ar fi trebuit să te-mbraci mai decent. Iun interviu, ce mama dracu!

— Aşa sunt eu, nu, măi? ridică el din umeri, pe când Sick Boy îmi face semn să mă duc la el.

Io îi dau berea, iar Lucindei ginu. El îmi aruncă o privire, e pregătit să treacă la acţiune, da încă vorbeşte cu ea.

— Ca să zic aşa, Lucinda, sunt foarte dezamăgit. Ţi-am spus tot adevărul, să mor eu, iar tu evident că nu mă crezi. Bine. Dacă atâta încredere ai tu în mine, chiar nu văd ce rost ar mai avea să ne vedem.

Lucinda îşi îndreaptă umerii şi-i aruncă o privire ameninţătoare. Are ochii roşii.

— Dar tu uiţi că te-am *văzut* cu ea. Chiar nu-nţelegi asta, ce mama dracu? V-am văzut pe amândoi în pat *cu ochii mei*!

Sick Boy expiră zgomotos şi face:

— Ţi-am explicat până m-am învineţit la faţă. Gagica e iubita lui Mark, Penelope.

Se uită la mine.

Lucinda face la fel, iar io îmi dau seama ce gândeşte: şmenaru ăsta roşcat scoţian şi aschilambic nu-i genu de tip care să se fută cu gagici pe nume Penelope. Simt un bolovan în stomac şi preţ de câteva clipe mi se pare că-i conştiinţa mea, dar se fărâmă de îndată ce mă apucă surescitarea minciunii.

— Eram beat mangă, spune Sick Boy, holbându-şi ochii, şi m-am băgat în pat. N-aveam nici cea mai mică idee cine era acolo, am aflat doar când ai venit tu şi-ai început să zbieri din toţi bojocii n pula mea.

— Haide, *măi* frate! Sigur ai ştiut!

Sick Boy clatină încet din cap.

— Mark îşi dă seama că nu mint, pentru că mă cunoaşte. Şi are încredere în mine. Ştie că n-aş face nimic de genul ăsta cu iubita lui. E cel mai bun prieten al meu încă din clasa întâi, suspină el cu gura deschisă şi ochii înlăcrimaţi. Mark! Zi-i şi tu!

Privirea aspră a Lucindei se aţinteşte asupra mea. E o fată mişto. Nu merită să aibă o relaţie nici măcar cu un leithian mincinos, darămite cu doi. Are ochii mari şi imploratori, iar io chiar am impresia că vrea să fie minţită. Aşa că îi servesc ce vor amândoi.

— M-am enervat, Lucinda. De fapt am fost furios ca curu. Adică, îţi dai seama cum pare. Pe chipul ei îşi faciapariţia o scânteie fugară de aprobare, iar io mă răsucesc spre Sick Boy. Dacă bulangiu ăsta şi-ar fi tras-o cu Penny, ei bine, l-aş fi caftit de i-ar fi sărit mucii!

— Du-te naibii, Mark, auzi ce spune! Se răsuceşte spre Lucinda, piormă spre mine. Adică nici *tu* nu m-ai crezut?

— Io nu spun asta, Simon, io spun doar cum pare la prima vedere!

Lucinda încuviinţează din cap, apoi se răsuceşte spre el.

— Păi, cum ar *putea* să pară, Simon? Încearcă să-mi înţelegi punctul de vedere – apoi se uită iarăşi la mine, cu ochii mari şi hămesiţi după sprijinul meu.

— Exact asta am spus şi eu n pula mea, intervin io.

Sick Boy expiră umpic. În tăcerea dureroasă care urmează, parcă-l şi aud în capu meu pe Williamson: unu-zero. Am impresia că, dacă mă uit laiel, o să bufnesc în râs. Da mă uit şi reuşesc să mă abţin, pe când el încuviinţează cu tristeţe din cap.

— Îmi dau seama cum pare, spune el piun ton acuzator, cu o expresie jignită pe chip.

Io n-am de ales şi-nghit găluşca, acceptând să intru-n jocu lui.

— Îmi pare rău, frate, te cred. Doar că Penny şi cu mine, ăăă, am avut nişte probleme în ultimu timp, aşa că probabil am fost paranoic ca curu.

Sick Boy îşi tragio palmă în cap şi îşi întoarce privirea dezgustată, apoi se uită iarăşi la mine.

— Da, aşa ai fost, mă dojeneşte el, cu o expresie plină de amărăciune pe faţă. Face pe moralizatoru şi nici mort n-o să renunţe la atitudinea asta a lui. Îţi dau un sfat, Mark: nu mai lua amfetamine şi nu mai pierde noaptea, dacă nu poţi să suporţi consecinţele, mă critică nemernicul tupeist. Apoi se uită la Lucinda, care e pe punctul să cedeze, cu o expresie de afecţiune profundă pe chip. Şi cred că merit scuze pentru isteria asta a ta.

Îşi încrucişează braţele şi îşi răsuceşte capul dinspre ea.

— Bine, bine… Simon… îmi cer scuze… dar poţi să-nţelegi cum mi s-a părut…

Lucinda încearcă să-l cuprindă cu braţul.

El o refuză ţâfnos, iar piormă îşi îndreaptă spatele, de parcă s-ar adresa tuturor clienţilor din cârciumă, iar câţiva inşi roşii la faţă, îmbrăcaţi în costume, se uită la noi, pe când el spune piun ton sacadat:

— E un singur cuvânt care poate că aici, în metropolă, n-are nici o valoare, dar încă mai este preţuit la mine acasă: încredere. Lucinda încearcă să spună ceva, dar el ridică o mână, făcându-i semn să tacă, pe când el îl pronunţă pe litere: Î-N-C-R-E-D-E-R-E.

După ce mai face umpic pe ofensatu, îi dă voie să-l îmbrăţişeze, iar piormă încep să se sărute şi să se bulănească la greu. E momentu să mă retrag la bar, întrebându-mă cum o arăta Penelope aia. Dacar fi vorba despre altcineva, aş fi zis că arată super mişto, pencă altfel n-ar fi băşicat o tipă ca Lucinda, da aici e vorba despre Sick Boy. E super bulangiu cu gagicile.

Da acum tresă niocupăm de afaceri. Încercăm să pătrundem în lumile duale ale comerţului modern: o slujbă legală pe feribot şi o combinaţie cu droguri printr-un contact de-alu Nicksy. Io mă uit la ceas, le fac semn şi celorlalţi, ne golim paharele şi traversăm spre Liverpool Street Station. Sick Boy mai tragio ultimă bulăneală cu Lucinda pe peron, piormă se urcă cu mine şi cu Nicksy în trenu care duce în Harwich.

— Incredibil, spune el, clătinând din cap, cu un amestec bizar de dezgust şi tristeţe, pe când un milion de posibilităţi par să-i vâjâie prin creier. Da munca asta îmi face sete. Bate în masă. Oare e vreun vagon restaurant în trenuăsta de rahat? Să-ţi zic ceva, Nicksy, tipuăsta ar trebui să fie ca lumea, pencă pot să intru pe filieră oricând am chef cu Andreas din Finsbury Park n pula mea.

Chestia asta cu Andreas mă calcă la greu pe coaie, da dacă zic ceva, o să creadă că-s invidios. Fără doar şi poate că-i un mârlan get-beget.

Da Nicksy tace, şezând chircit şi sprijinindu-se de geam.

— Te simţi bine? îl întreb io pe puţoi, bănuind că îi e rău după drogurile pe care le-am luat de dimineaţă.

Încă mai simt urme de staniol în gât şi plămâni.

— Da, Mark, spune el, chestia e că…

— Şase!

Uşa vagonului se deschide şi un gagiu costeliv, cu ten nasol, îşi face apariţia în faţa noastră. Probabil are peste treijde ani. Nicksy ni-l prezintă fără nici o tragere de inimă ca fiind Paul Marriott, o veche cunoştinţă dia lui şi dia lu Tony, un drogat care lucrează sezonier pe bărcile Sealink dio grămadă de ani. Marriott e şchiop şi vine clătinându-se la noi, apoi se prăbuşeşte în scaunul gol de lângă Sick Boy.

— Ce faceţi, băieţi? întreabă el, cu vocea motanului ăluia cretin, tembelu mov, prietenu câinelui verde Roobarb[2].

Nicksy ne-a explicat că ăsta e omu de sacrificiu al gangsterilor adevăraţi cu rang mai mare, ţapu ispăşitor cariar facio grămadă de pârnaie dacă totu se duce dracu. Sincer vorbind, el pare să-şi facă puţine iluzii despre situaţia în care se găseşte, din cauza dependenţei lui zdravene e dispus să-şi asume mai multe riscuri ca să transporte mai multă marfă de cea mai bună calitate cu feribotu decât un om obişnuit. Însă n-are de gând să ajungă la închisoare, aşa că ne măsoară cu o privire ageră. E evident că miroase de la o poştă nevoia altora de heroină. Se încruntă spre ţoalele de punkist ale lu Nicksy.

— Trebe să te schimbi în haine care nu sunt de curvă înainte să ne întâlnim cu Benson.

Nicksy mormăie ceva printre dinţi cum că nu e curvă. Marriott nu-l aude sau n-are chef să-i răspundă şi se uită aprobator spre Sick Boy care şi-a prins păru la spate într-o coadă. Bietu Nicksy pare leoarcă de transpiraţie şi stresat, se poartă ca un păianjen care vrea să iasă dintr-o cadă.

— Şi care-i treaba cu individul ăsta, Benson? întreabă Sick Boy, cu obişnuita lui atitudine dominatoare şi autoritară.

Marriott îl priveşte reticent. Pare să se prindă imediat că Sick Boy ori o să fie o adevărată mană cerească pentru el, ori un descreierat toxic: fără jumătăţi de măsură.

— El e omul cu care trebuie să daţi interviul ca să primiţi postul. Să nu uitaţi: caută muncitori ieftini sezonieri, spune Marriott cu vocea lui smiorcăită de poponar dependent de heroină. Expresia lui favorită e „cooperare benevolă“. Asta vrea în primul rând.

— Toată lumea vrea asta, rânjeşte Sick Boy.

Marriott îl ignoră şi continuă:

— Feriboturile au avut un sindicat puternic mulţi ani, dar mafia lui Maggie l-a futut, obligându-i să semneze noi contracte de muncă, după farsa cu privatizarea şi după ce i-a separat de British Railways. Aşa că fără aiureli de genul proteste proletare, drepturi ale muncitorilor şi căcaturi de genul „asta nu fac“. Benson vrea de la voi să fiţi flexibili. Vrea să audă că acceptaţi să munciţi oriunde – în bucătărie, în cabine, pe puntea cu maşini – şi că sunteţi dispuşi să faceţi orice – să curăţaţi vomă, să desfundaţi closete. Că o să munciţi şi ture duble dacă are nevoie de voi, şi să-i spuneţi asta cu un mare zâmbet pe mutră.

Mie-mi convine. Posămi ţin gura şi să-nghit o grămadă de căcat, dacă primesc ce vreau în schimb.

— Şi cum e cu marfa? întreabă Sick Boy.

— Mai întâi obţineţi slujbele şi abia pe urmă o să discutăm despre asta, se răsteşte el şi îi aruncă o privire acuzatoare lui Nicksy, care îşi răsuceşte iarăşi capul ca să se uite amărât pe geam.

Trenul se strecoară în port, la Gara Internaţională Harwich din Parkeston Quay. Coborâm şi ajungem de pe peron direct într-un labirint de clădiri cu birouri din prefabricate, ne amestecăm în mulţimea de bărbaţi anxioşi şi suntem conduşi într-o încăpere spartană. Deşi încep să mă simt ca curu, cercetez cu privirea mulţimea. Suntem vreo doişpe inşi şi părem scursurile societăţii, toţi în afară de o gagică drăguţă, cu o tunsoare dementă. Completăm un formular, piormă avem interviuri individuale cu Benson. El mi se pare ostil, un om de zăpadă, cu cărbuni incandescenţi în chip de

hemoroizi. Lângă el io femeie de vârstă mijlocie de la resurse umane, durdulie şi mămoasă.

Iomi dau seama că n-am nici o şansă să obţin slujba, aşa că răspund cu juma de gură la întrebările lui de rahat, când Benson spune:

— Ei bine, pentru că ai ceva experienţă la gătit, probabil că n-o să începi în bucătărie. Deocamdată o să ai doar îndatoriri de hamal, să vedem cum te descurci, apoi poate o să fii promovat.

Io sunt dia dreptu uluit n pula mea! Sunt aproape şase milioane de inşi în şomaj şi nu numai că am obţinut slujba, da am primit şo ofertă implicită de promovare! Mă simt destul de mândru de mine până când ies pe uşă şi-mi dau seama că toţi cei care şi-au mişcat cururile râioase până la interviuăsta au fost angajaţi. Pare-se că tot tămbălăul ăsta inutil a fost doar ca să scape de handicapaţii cariau fost daţi afară, suficient de cretini încât să ceară postu sub alt nume. Naiba ştie cum se fofilează Marriott. Mă întreb în sinea mea: ce căcat de slujbă mai e şi asta? Ceilalţi inşi sunt complet varză. Nu vreau să fiu obraznic, da unii dintre ei nu crecă posă completeze singuri formularu, sămi bag pula.

Suntem rugaţi să aşteptăm până când se termină toate interviurile. Adică doar juma de oră, da mie mi se pare o veşnicie. La un moment dat pur şi simplu îmi vine să sparg pereţii. Piormă Benson vine şi ne ţine un discurs, cercetându-ne în acelaşi timp cu privirea pe toţi, încercând să-şi dea seama care dintre noi sunt defecţi. Parcar avea o agendă în minte, pe cario răsfoieşte sacadat: dependenţi de heroină, traficanţi de droguri, poponari… dependenţi de heroină, traficanţi de droguri, poponari… Io şi cu Nicksy încercăm să ne prefacem umpic că suntem un cuplu, un cuplu autentic de homălăi, nu nişte petrecăreţi superficiali care, drogându-se cu oricine şi cu orice fel de heroină, ar putea să transforme puntea ruginită într-un focar de infecţie.

Bănuiesc că nici măcar aici dependenţii de heroină nu sunt bine-veniţi, ci *persona non grata*, băgamiaş pula. Bietu Nicksy: ştiu cum se simte, şi io vreau să mă rezolv cât mai repede. Simt o nevoie din ce în ce mai mare, căcamaş.

Mă uit pe geamu din spatele lu Benson şi zăresc *The Freedom of Choice*, care e ancorat lângă docuri, o navă pentru transport de vehicule, sau „nava trano“, cum îi spune Benson. Însă adevărata lui sarcină e să ne facă instructaju:

— E de la sine-nţeles că oricine e prins sub influenţa sau în posesia vreunui drog ilegal nu numai că va fi concediat pe loc, dar poate fi dat în

judecată.

Io admir indignarea de pe chipu lu Sick Boy. Îl fraiereşte pe Benson că-i sincer, revanşându-se pentru mârlănia de mai devreme.

— Doamnelor şi domnilor, nu vreau să fiu răutăcios, dar Amsterdamul nu-i departe de Hook of Holland şi… ei bine, unde vă duceţi în timpul vostru liber nu-i treaba mea, atâta vreme cât nu afectează siguranţa sau calitatea serviciilor de pe navă…

El bate câmpii în continuare, iar io încerc să nu mai ascult restu porcăriilor pe care le spune, îndreptându-mi atenţia spre curu gagicuţei cu păruăla ca alu Robert Plant. Nu-i de mirare că ochii lu Sick Boy sunt aţintiţi asupra aceluiaşi loc, în timp ce Nicksy se holbează aiurea, în gol. Îl aud pe Benson cum spune:

— Felicitări. Acum oficial faceţi parte din familia Sealink. Ne vedem la începutul anului viitor!

Aşa că acum suntem salariaţi. Trei, patru sau şase milioane de şomeri, nici dracu nu ştie câţi, pencă procedeele de calcul s-au schimbat la fel de des ca ciorapii, iar cea mai pestriţă amestecătură de inşi, o combinaţie de dependenţi de heroină, poponari şi naiba mai ştie ce, au fost angajaţi cu salarii mari de la începutu sezonului de primăvară la Sealink. Abia aştept să le dau lu mater şi lu pater vestea îmbucurătoare că progenitura mijlocie roşcată în sfârşit a dat lovitura!

Luăm trenu înapoi spre Londra şi suntem într-o dispoziţie de sărbătoare, deschidem nişte cutii, pe când Marriott ne pune la curent cu mânăria, piun ton serios, de parcar avea patru coaie. Tresă mergem la Dam, să cumpărăm marfa de la un gagiu diacolo şi s-o luăm cu noi pe vapor.

— Tipul de la birou, ăla pe care vi l-am arătat, explică Marriott, deşi am auzit mai mult dio grămadă, Frankie, el e şefu. Bea în cârciuma Globe din Dovercourt. Când o să ne-ncepem colaborarea, o să vă duc acolo să-i faceţi cinste cu o bere, ca să vă ştie la faţă. Nu-l supăraţi pe puţoi şi o să treceţi graniţa fără probleme. Îmi ciripeşte toate detaliile, pentru că e al dracu de important să ştim ce puţoi sunt de gardă la vamă, mai ales când un nemernic pe nume Ron Curtis e supervizor. Nimeni nu poate să treacă de puţoiul ăsta. Dacă ne toarnă la poliţie, ne ducem cu toţii la fund, aşa că trebe să strângem din dinţi, chiar dacă ne e rău ca curu.

Mi-e greu să ascult ce zice bulangiul, la fel şi celorlalţi. Din cauza amfetaminei, am tras vreo două linii zdravene pe nas şi, de fiecare dată când roţile alea de metal scrâşnesc pe şine, mă străpunge câtiun junghi pe şira spinării.

Iiii-haaa! Fugi pe şine, trenule, fugi pe şine…

Atmosfera sărbătorească se înteţeşte când un grup de gagici matoale, cu căciuli de Moş Crăciun pe cap, se urcă în tren la Shenfield. O blondă scoate nişte petarde de Crăciun, iar Sick Boy se năpusteşte asupra lor, se dă la ea, iar piormă îşi pune coiful ei roşu din hârtie pe cap.

— Îmi vine-n minte ce petardă de Crăciun aş vrea să-ţi dau, glumeşte el piun ton lasciv, iar, pe când prietenele ei îl ovaţionează, el se apleacă şi-i şopteşte ceva la ureche.

Ea îi trage-n joacă un pumn în braţ, dar pestiun minut se bulănesc de n-au aer.

Io sunt plin de entuziasm şi pus pe şotii, aşa că nu mă pot abţine să nu-mi scot bricheta şi să-i dau foc coifului lu Sick Boy.

O gagică îşi ducio mână la gură, pe când coifu izbucneşte în flăcările care-i cuprind instantaneu şi păru, trosnind şi pârâind. Blonda cu care se bulăneşte îl împinge de lângă ea şi ţipă.

— Ce pula mea, ţipă el, trăgându-şi palme frenetice în cap, pe când bucăţile arse de hârtie se desprind şi zboară prin vagon.

— *Fi-uuu… dee-ree-ree… crecă arzi…* cânt io.

— CE PIZDA MĂTII FACI FUTUTEN GURĂ?! PSIHOPATULE! CRETIN TÂMPIT DE RAHAT! BĂGAMIAŞ PULA! Face o fandare spre mine şi mă loveşte în coaie. E PERICULOS, BULANGIU HANDICAPAT CEIEŞTI!

Io mă chircesc, aidoma unui brici care se închide, râzând, în ciuda durerii îngrozitoare.

— Nenorocitule… Lumea Nebună alu Arthur Broo-ooo-ooon[3]… protestez io.

— O să plăteşti ca să mă tund şi să mă coafez, futuţi morţii mătii! Cretin de rahat… se văicăreşte Sick Boy, uitându-se la reflexia lui din geam, da se întoarce la gagică şi-şi flutură o mână spre mine ca să-l las în pace. Stai acolo. Ca un copil mic şi căcăcios ce eşti.

— Mi se face rău, n pula mea, mormăie Marriott printre dinţi. Piormă una dintre gagicile din Shenfield, cu ochii mari şi demenţi, îşi deschide clonţu şi zbiară:

— SUNT DIAVOLU DIN IAD FI-UUU ŞI VĂ PREZINT…

Nicksy şi cu mine îi continuăm cântecu:

— FI-UUU… DEE-REE-REE, *crecă arzi…*

Sick Boy încă se uită chiorâş la mine, da blonda are parte de mai multă atenţie din partea lui. Io stau de vorbă cu cântăreaţa. E matoală da super-

mişto.

— Să-i lăsăm doar păia doi să se distreze?

— Sunt amatori, îi zic io. Te pup până-ţi sar ochii!

— Ce mai aştepţi?

Nu mai aştept deloc şi nici nu mă deranjează cam buzele crăpate şi-mi curg mucii, îi bag limba direct în gât. Da văd că Sick Boy mi-a luat-o înainte, ca diobicei: bulangiul o duce pe blondă la budă. Când nioprim umpic ca să ne tragem sufletu, Marriott e şucărit că nimeni nu-l bagă în seamă, da Nicksy îi spune că avem tot timpu să aflăm cum stă treaba. Bulangiu ştie asta, acu doar se dă în spectacol. Cântăm iarăşi în cor „Fire“, da ne certăm din cauza cuvintelor din versuri, pe când cutiile noastre cu pileală alunecă pe măsuţe şi se răstoarnă. Pânla urmă ne pregătim să mergem în West End, împreună cu gagicile din Shenfield, iar Crăciunu abia e la început şi e super-mişto!

1. Dick cel Jegos (în engl., în orig.).

2. Personaje dintr-un desen animat difuzat de BBC.

3. Arthur Brown, rocker britanic.

Revelion

Îmi ridic capu de pe paginile gălbui ca pişatu ale romanului meu broşat şi mă holbez pe geamu autobuzului la semiluna sclipitoare de deasupra stâlpilor, care aruncă umbre distincte pe asfaltul de pe marginea şoselei. E zloata din decembrie şi e atâde frig, încât îţi îngheaţă pişatu-n pulă, da în sfârşit se simte căldura în autobuz, iar mici pârâuri de condens şi de gheaţă topită se preling pe geamu de care se sprijină capu meu.

Nicksy şi cu mine ne ignorăm, sub strălucirea firavă a luminilor de deasupra capetelor noastre, pe când băşinile, bolboroselile, sforăiturile şi chicotelile beţivilor din autobuzu dezgustător ţâşnesc din lumina obscură spre noi, aidoma zgomotelor făcute de animalele sălbatice dintr-o pădure. Da între noi domneşte o tăcere destinsă; ne cunoaştem de destul timp încât să nu simţim nevoia să umplem vidu doar de dragu dial umple. Amândurora ne place spaţiul personal, mai ales când suntem umpic buşiţi.

Sick Boy a vrut neapărat să-l iau pe Nicksy la miniacasă, spunându-mi că îl tot bătea la cap că-şi doreşte să se vadă cu Matty şi că măcar atâta lucru putem face pentru el, după ce nia primit în apartamentu lui. Mi-a explicat că s-a hotărât să rămână la Londra de Anu Nou ca să se ducă la petreceri cu Andreas şi cu Lucinda, pencă „isteria“ din Edinburgh nu-l atrage deloc. Mi-a zis că încă e iritat de „bârfele“ despre el ale lu Begbie şi că n-are de gând să se vadă cu psihopatu până când nu primeşte măcar nişte scuze. I-am spus să nu-şi facă vreo iluzie în privinţa asta. Io sunt încântat să-l las acolo: îmi bag pula dacă rămân la Londra de Revelion.

Imediat după ce autobuzu opreşte în piaţeta St Andrews Square, ne ducem direct în Montgomery Street, cumpărând şi nişte băutură de pe drum. Am întârziat o oră din cauza maşinilor care încearcă să intre în Edinburgh, bulangii care se întorc acasă de Anu Nou, şi e aproape zece când ajungem la apartamentu din Monty Street, pe care Spud şi Keezbo se poate zice că l-au moştenit. Petrecerea e în toi, iar io şi cu Nicksy ne alăturăm celorlalţi, plini de entuziasm. Io atmosferă benga, doar că Matty nu prea vorbeşte cu Nicksy, care îl tot bate la cap, da bulangiul se poartă de parcă nu l-ar cunoaşte, de parcă n-ar fi cel care nia luat sub aripa lui protectoare şi nia

arătat Londra pe vremea când era la mare modă punk-ul. Mie mi s-a cam luat de labagiuăsta. Măcar Franco e prietenos.

— Deci tu eşti din Londra, frate? îl întreabă el pe Nicksy. Mi-am tras-o odată c-o gagică din Londra, în Benidorm. Ţi-aduci aminte, Nelly? Benidorm? Şi de cele două gagici din Londra?

Nelly nu pare că şi-ar aminti, da încuviinţează din cap.

Ne scoatem instrumentele şi niapucăm să zdrăngănim la ele. Iese o sesiune de jazz, Nicksy cântând la chitara acustică alu Matty cu o competenţă cario depăşeşte pe cea a proprietarului ei, iar Franco cântă o melodie despre faptu că bea vin şi se simte al naibii de bine, cu o voce puternică, limpede şi expresivă.

Io şi Keezbo ciupim coardele şi batem în tobe, încercând să ţinem ritmu unu cu celălalt şi să-i acompaniem ca lumea pe Franco şi pe Nicksy. Franco ario voce mişto, de parcă, fiind Revelion, a înghiţit o cantitate suficientă de alcool şi de intenţii bune, care se intersectează într-un vector miraculos, făcându-l să se preschimbe în forţa asta plină de graţie şi duioşie.

Io mă uit în preajma-mi la feţele luminate de lumânări: Nicksy, Keezbo, Tommy, Spud (care nu mai are mâna în faşă), Alison, Kelly, Franco, June, Matty, Shirley, Nelly şi o gagică lipsită de vlagă, cu păru lung şi negru, pe care Nelly n-a catadicsit să nio prezinte, deşi a venit cu ea. Bulangiul are aptitudini sociale de soldat din forţele speciale. Am aprins un foc mare cu cărbuni, primăria poasă-şi bagen cur interdicţia lor dia face focu, iar toată lumea e vizibil impresioantă de felu cum cântă Franco. Mă alătur lui şi cântăm în cor la unison, împărtăşind acelaşi vis sfărâmat…

Begbie e atâde transpus în cântecu lui, încât aproape că şopteşte, cu ochii pe jumate închişi, de parcar fi timpu ca toată lumea să se ducă la culcare…

Bietu Spud, bulangiu sentimental, pare răscolit de interpretarea plină de emoţie alu Franco. Matty e încă bosumflat, deşi Shirley îi zâmbeşte şi-l zgâlţâie de umeri, da io remarc cum se uită Kelly şi Alison la June, care cască gura la Franco de parcar fi o vedetă rock şi de fapt chiar e în felu lui. Mda, Franco e-n centru atenţiei, iar Nicksy cântă foarte concentrat. Keezbo bate uşor ritmu, iar io cânt câteva acorduri simple la chitara Shergold, dorindu-mi să am Fenderu, pencăi greu să văd bulinele sub lumina slabă a lumânărilor, pe când Begbie îşi umple plămânii cu aer, pregătindu-se pentru finalul apoteotic al melodiei, ultimu refren, care-l reprezintă perfect.

Izbucnim în ovaţii, pe care Franco le primeşte fără nici o tragere de inimă. Io îi fac subtil cu ochiu, chestie care ştiu că-i place cel mai mult

pencă sugerează o subestimare a performanţei lui. Degetu meu mic a amorţit după ce m-am chinuit să ţin octavelialea.

Ochii lu Spud sunt roşii şi umezi.

— Băi, Franco… a fost gen… nemaipomenit, face el, da comentariu lui îi face pe toţi să-şi îndrepte privirile spre cântăreţ.

— Mda, face Begbie, însă iomi poda seama că Spud l-a enervat făcând atâta tămbălău, da nu-l poţi depăşi pe Rod Stewart de Anu Nou, ce pula mea, piormă îi umple paharu cu whisky lu Spud ca să le distragă celorlalţi atenţia de la el.

Bietu Spud e prea matol ca să-nţeleagă şpiluăsta şi continuă:

— A fost nemaipomenit, mi-aş dori să pot cânta ca tine, Franco…

— Taci n morţii mătii din gură, spune Begbie piun ton ameninţător, dar moale.

Nicksy se uită la mine, ridicându-şi o sprânceană încruntată.

— Da io spuneam doar că… zice Spud piun ton implorator.

— Am zis să taci din gurăn pizda mătii! Gata!

Spud amuţeşte, la fel ca şi ceilalţi. Cu toţii înţelegem că Begbie şi-a dat seama că acel mic strop de frumuseţe din sufletu lui a ieşit la iveală şi, în pofida faptului că laudele l-au măgulit, îl consideră o potenţială slăbiciune care, la un moment dat, l-ar putea compromite.

— E doar un cântec, gata.

Nicksy pune chitara acustică alu Matty în husă. Io mă uit ostentativ la ceasu de pe poliţa de deasupra şemineului şi fac:

— Gata, ar trebui să ne cărăm dacă vrem să prindem petrecerea lu Sully de la miezu nopţii!

Ne simţim cu toţii uşuraţi să schimbăm peisaju. Ieşim pe stradă, în geru împietrit. Oraşu e prins sub gheaţă, aidoma unui prespapier din copaci, ziduri şi nea. Toată lumea merge pe Walk spre centru şi spre clopotu din Tron. Da noi coborâm panta, iar tălpile mialunecă şi scârţâie pe asfaltu plin de gheaţă, spre Leith. Kelly şi Alison mă ţin amândouă de braţ, doar ca să se ţină mai bine pe picioare pialunecuş, da io tot mă simt bine. Capu lu Kelly se smuceşte spre mine ca al unui lemur şi-mi aruncă o privire fugară, după care se răsuceşte spre Ali. Înăuntrul meu simt vibraţia arsurii cicatrizate pe care mi-a produs-o zâmbetu ei.

— Condoleanţe, şoptesc io în urechea lu Ali, şi îmi pare rău că n-am fost la înmormântare. N-am aflat decât dupaia.

— Nu-i nimic. Sinceră să fiu, e mai degrabă o uşurare, pencă la sfârşit a suferit îngrozitor. Ştiu că pare oribil, da asta-mi doream: să se lase

păgubaşă.

— Păi, îmi pare rău că s-a prăpădit şi că ai fost nevoită să treci prin aşa ceva.

— Mark iun dulce, nu-i aşa? face Kelly, uitându-se la mine şi străpungându-mă cu încun junghi în burtă, piormă se răsuceşte spre Ali.

— Uneori, recunoaşte Ali piun ton sever, da mă strânge uşor de braţ.

Un zâmbet larg îşi face apariţia pe chipu lu Kelly, iar io preţ dio clipă am impresia că s-ar băga la o tură cu două coaie roşcate, da astai o idee ridicolă, căci iese cu gagiuăla Des Feeney, tipu care-i un soi de rudă cu Spud.

Visezi cai verzi pe pereţi, băiete.

Fetele par a fi dio frumuseţe diafană din profil, pe când discută între ele dio parte şi dialta a mea, iar felinarele de pe stradă licăresc în ochii poznaşi ai lu Kelly şi în cei abătuţi ai lu Ali. Promovat la noul meu statut de consort, sufletu mi-e inundat dio bunăvoinţă ameţită prin strălucirea caldă a whisky-ului. Io noapte geroasă, da nu bate vântu, şi mă uit în spate, unde-l văd pe Nicksy care râde fericit împreună cu Spud şi cu Tommy, pe când Franco, June şi Keezbo au luat-o înainte.

— E dus cu pluta n pizda măsii şi asta-i puţin zis, şopteşte Ali, înclinându-şi capu în direcţia lu Begbie. Danny nu voia decât să-l laude!

Mă bate gându să zic ceva, da mă răzgândesc când Begbie încremenşte brusc şi o trage brutal pe June în pragu unei uşi. Trecem pe lângă ei şi o auzim cum spune:

— Nu Frank, cu un râset strident şi înfricoşat, nu aici…

Bulangiul răpciugos o s-o facă să tremure-n genunchi în ger.

— Aşa îi place lui să cânte serande sub lumina stelelor, declar io, când ajungem destul de departe de ei.

Alison îşi dă ochii pe spate, plină de dispreţ, iar Kelly îşi înclină capu într-o parte, zâmbind în feluăla dulce şi sexy al ei. Arată atâde mişto, cu faţa aia a ei plină de pistrui şi păru scurt şi şaten puţin ciufulit, emanând ciudata siguranţă de sine a cuiva care se simte minunat în propia-i piele. Asta spune uneori taicămiu, iar io pânacum nu am înţeles ce înseamnă asta. Mă întreabă despre Aberdeen şi-mi spune că s-a apucat să facă un curs pregătitor pentru Universitatea din Edinburgh. Îi zic că mi-am luat un an liber şi că mă bate gându să mă duc la Glasgow sau undeva în sud.

Ceilalţi s-au oprit ca să niaştepte, da nu-i nici urmă de Franco, care probabil că i-o trage ca nesimţitu lu June în blocuăla jegos.

Ne continuăm drumu spre Easter Road, unde e apartamentu lu Sully, la capătu lu Iona Street. Meciu e mâine-dimineaţă, aşa că niam scos.

— Bulangiii ăştia nu niau bătut de Anu Nou din 1966, declară Matty, fluturând o sticlă de whisky şi aruncându-i o privire provocatoare lu Keezbo.

— Mâine-dimineaţă o să fie altfel, zice Keezbo.

— S-o crezi tu, mongoloidule, pe dracu, scrâşneşte Matty din dinţi, după care adaugă în şoaptă: Grăsan muist ceieşti.

Asta-i o afirmaţie cam dură şi ca nuca-n perete, da Keezbo nu pare afectat. Shirley se bosumflă şi-şi îndreaptă privirea spre trotuar. Matty se ia totimpu de Keezbo. Într-o bună zi, matahala de Keezbo o să se răsucească spre bulangiuăla pitic şi arţăgos şo să-i tragă una. Iar io n-o să-i plâng nici umpic de milă.

Îi vedem pe Begbie şi pe June cum ies din scara blocului. Vin spre noi, Franco cu un zâmbet pervers pe faţă, iar June părând ruşinată şi sfioasă. Îi aşteptăm în tăcere. Franco simte imediat că ceva nu-i în regulă. Deşi abia aşteaptă să sară la bătaie, el se prinde instantaneu când altcineva schimbă atmosfera. Poate că Sick Boy a avut dreptate când a luat hotărârea să-şi petreacă sărbătorile în altă parte.

— Ce s-a întâmplat, bulangiilor?

Matty rupe tăcerea şi arată spre Keezbo:

— Bulangiule, spune-i grăsanului ăstuia care ţine cu Hearts că echipa lui o să piardă!

— Nu mă contrazic cu tine pe tema fotbalului înainte de miezu nopţii, Matty, face Keezbo.

— Mda, îl întreabă Franco pe Matty, de ce te iei de Keezbo, sandilăule?

— Fincăi un grăsan împuţit care ţine cu Hearts.

Braţu lu Franco zvâcneşte şi-i arde una peste cap lu Matty. Io lovitură zdravănă, da şi umilitoare la greu pencă e şi Shirley de faţă.

— Taci din gură n morţii mătii! Azi nu ne certăm nici măcar din cauza fotbalului băgamiaş pula! Se uită la Keezbo, cu un zâmbet fioros pe faţă. Dacă mâine-dimineaţă dau cu ochii de grăsanuăsta roşcat, îi scot dinţii din gură şi-l pun să-i înghită. Se răsuceşte spre Matty. Dan noaptea asta suntem cei mai buni prieteni, bine?

Nu primeşte nici o replică, aşa că ajungem pe Iona Street şi urcăm pe scara unei clădiri de lângă Iona Bar. Abia aştept să ajung la căldură. Sully ne salută pe toţi, o matahală de gazdă simpatică, da cam mitocan, cu trăsături cam ascuţite şi o coafură cu păru lins pe spate în stil rock-and-roll,

care i s-ar potrivi unui tip mai în vârstă. Io mă duc la bucătărie şi îi găsesc acolo pe Lesley şi pe Anne-Marie Combe, o brunetă slăbănoagă cu păru scurt, care – şi asta nu mă miră deloc – e coafeză şi pe care am pipăit-o în Good Yards acu mult timp, după ce niam îndopat cu vodcă, şi pe Stu Hogan, un gagiu blond voinic, mereu pus pe şotii, care-mi toarnă puţin whisky în pahar. Io prefer vodca, da cineva spune că de Anu Nou toată lumea tresă bea şi umpic de whisky. Stu mă întreabă despre Londra şi-mi spune că şi Stevie Hutchison e piacolo, iar piormă îmi dă un număr de telefon dintr-o agendă veche şi ruptă. Mă bucur s-aud asta, Stevie e un puţoi de treabă, cântă mişto şi chestii din astea, sau cel puţin aşa era când am fost amândoi în Shaved Nun. Şi tocmai pencă e talentat, nia luat-o înainte.

— E în Forrest Hill, îmi zice Stu, e aproape de tine?

— Da, destul diaproape, fac io.

De fapt nui aşa. Adică şi da, şi nu, aşa ca la Londra.

— Mai e cu bulangioaica aia ameţită?

— Cu Sandra? face Stu.

— Da, aia e, Chip Sandra, aşa i se spunea. Pencă mânca cu picioarele în juru gâtului lui.

— Noo… s-au despărţit înainte ca el să plece la Londra.

— Foarte bine, io curvă acră. Nu poso sufăr. Ţi-am povestit, fac io, da piormă ezit, când Stu devine brusc serios.

— Ştii, de fapt *io* sunt cu Sandra, intervine el. E şi ea piaici. Şi înainte să mai faci comentarii din astea meschine despre oameni, află că niam logodit săptămâna trecută.

Băgamiaş…

— Ah… am vrut să spun… n-o prea cunosc pe Sand…

Stu se luminează la faţă şi râde cu poftă.

— Ţi-am tras-o, rânjeşte el, îmi tragio palmă pe umăr şi se cară.

— Nesimţitule! N-o să te uit pentru asta, Hogan!

Mi-a tras-o de nu mă văd n pizda măsii, da mi se rupe, petrecerea e în toi. Tommy dă pe gât o halbă de bere, cu un pahar de whisky alături.

— Unde-i Premiu Doi?

— Naiba ştie, nu l-am văzut. Probabil e printr-un şanţ piundeva.

Tommy rânjeşte aprobator şi-mi umple paharu, da io nu prea am chef să-l beau. Mă arde la maţe. Lesley observă că mă strâmb, iar, pe când Tam se duce să-l caute pe Nicksy, ea se strecoară lângă mine.

— Ceva heroină?

— Nu.

— Vrei o doză?

— Da, zic io.

Io m-am tot străduit să mă ţin departe de heroina scoţiană şi să nu mi-o bag în venă, pencăi o marfă letală, pe cario simţi cum îţi fute creieru. Aia cafenie e mai slabă: nu tiafectează atâde tare. Dami bag pula, sunt în vacanţă… în vacanţă acasă…

Ne ducem într-o cameră şi niaşezăm picior peste picior piun pat imens din alamă, cu un pled scoţian pe el, iar Lesley siapucă să prepare marfa. Mă uimeşte, credeam că abia s-a apucat de heroină, da are tot echipamentu şi se pricepe la greu să prepare. Aprinde o lumânare, o pune sub un staniol de la un pachet de ţigări şi stinge lumina din cameră. Ne drogăm fiecare cu echipamentu lui, io primu. Vena mea absoarbe marfa cu atâta lăcomie, că nici nu-i nevoie să-mping pistonu.

Ohhh!… UAU PIZ…

Uau pizdă… mamă, frate… oooh… super, super, super…

Uitasem câde tare e căcatu ăsta. Lesley n-a preparat prea mult drog, da io mă prăbuşesc din nou pe cuvertura în carouri…

— Ieri am găsit asta în buzunaru blugilor, explică ea, dându-şi păru blond după urechi şi bătând uşurel în braţ înainte diaşi băga acu, pe când io stau întins complet varză. Am uitat de el, l-am luat acum mai multe săptămâni. Mi-am dus blugii la spălătoria automată şi voiam să-i bag în maşină, da bine că n-am făcut asta, pencă acu e penurie… De ce te hlizeşti?

…uau, ce mişto e…

Încerc să-i spun poanta cu spălătoria, da nu prea posă vorbesc, şi, în orice caz, ea îşi bagă drogu şi imediat ajunge şi ea în aceeaşi stare ca mine.

Mama spălătoriilor, zeii curăţătoriilor, vă mulţumesc pentru heroina asta cea mai tare: vă mulţumesc pentru prafuăsta mai alb decât rufele…

Lumânarea se stinge, iar noi stăm tolăniţi pe pat, piormă ne îmbrăţişăm, plini de afecţiune, da destul de inocent. Lesley poartă o bluză albastră, dintr-un material lucios, care seamănă cu mătasea, da nu e. Piormă moţăi, io cu capu pe burta ei, ea cu bluza trasă în sus, şi ascult sunetele pe care le scot maţele ei.

— Gâlgâie şi sfârâie, gâlgâie şi sfârâie, fac io.

— Sunt varză…

— Şi io. E frig…

Mă descalţ de adidaşi, îmi scot blugii de pe mine şi mă bag sub pledu scoţian. Ea face la fel, se târăşte lângă mine şi mă sărută glacial pe buze.

Piormă îşi bagă degetu arătător sub tricoul meu şi-l plimbă pe coastele mele.

— Ce slab eşti, Mark.

— Am slăbit umpic. Crecă am metabolismu rapid, spun io şi mă ridic în coate ca să mă uit la ea.

Lesley îmi zâmbeşte sumbru în lumina slabă. Pe sub uşă şi printre draperii, de la felinarele de afară, intră umpic de lumină în cameră.

— Mai degrabă metabolismu heroinei. Eşti un tip cam ciudat, face ea, încă pipăindu-mi coastele.

— De ce? o întreb io, vrând să aflu dacă mă consideră un ciudat mişto sau un handicapat tocilar.

Nu că mi-ar păsa, pencă mă simt super benga.

— Păi, îţi poţi da seama despre majoritatea tipilor dacă te plac. În lumina asta chioară, pupilele lu Lesley par crăpate ca ale unei pisici. Da nu ştiam că tu…

— Bineînţeles că da, îi zic io, toată lumea te place. Eşti o fată frumoasă, fac io, dându-i păru după urechi, aşa cum a făcut şi ea când a preparat marfa.

Chiar e. Oarecum.

— Bine, bine, spune ea cam sceptică, da e umpic flatată. Aşa că mâna ei se întinde brusc spre pântecele meu, pe sub pantaloni, unde înşfacă umpic de plastilină. Da cum de, deşi suntem împreună în pat, nu e tare?

— Sunt prea varză. Îmi ia o grămadă de timp să mi se scoale după ce îmi bag marfă din asta în venă… dacă e din aia maro, n-am nici pe dracu, tare ca stejaru, da cu marfă din asta…

Lesley nu-i genu meu, are sânii mari, da bineînţeles că i-aş tragio dacă n-aş fi atâde varză. Ne scoatem amândoi bluzele, piormă ne luăm în braţe şi ne sărutăm umpic, da ea e la fel de varză ca mine, aşa că o vreme bolborosim tot felu de căcaturi, piormă probabil că aţipim, pe când ea încă-mi mai ţine scula bleagă în mână.

Nu-mi dau seama cam cât timp a trecut până când Alison şi Kelly, bete muci, se năpustesc în cameră, urmate de Spud, sub lumina aspră a dimineţii.

— Hopa, spune cineva, piormă închide repede uşa. Dupaia o întredeschid şi ţipă: An Nou fericit!

Io mă chinui să răspund. Lesley şi cu mine suntem amândoi în chiloţi, căci cuvertura a alunecat de pe noi, după ce am pornit căldura. Io i-o trag peste sânii ăia grei şi zdraveni, albi ca crinu.

— Ce dracu… face ea, trezindu-se din somn, pe când ceilalţi, chicotind ca nişte plozi cretini, închid uşa.

— Mmmm… o aprob eu, da mi-e greaţă şi am un gust metalic în gură.

— Cât e ceasu? întreabă Lesley şi se ridică în capu oaselor, cu cuvertura peste ţâţe.

Cască şi se răsuceşte spre mine.

— Naiba ştie… mormăi io, da pare-se că petrecerea continuă. Posaud „Cum On Feel the Noize“ alu Slade şi presupun că Begbie încă mai e în centru atenţiei.

După ce ne dezmeticim umpic, şi io şi Lesley ne simţim cam ruşinaţi, nu numai pencă echipamentele noastre sunt pe noptieră, da şi din cauza situaţiei în care suntem. Am adormit înainte de miezu nopţii şi nici măcar nu ne-am tras-o. Se aud din nou uşoare bătăi în uşa care nu se deschide, dal aud pe Spud de pe partea cealaltă:

— Fotbal, motănele, fotbal. Cârciumă. Meciu. The Cabbage.

— Stai un minut. Ia-l pe Nicksy cu voi şi o să vin şi io imediat.

Lesley şi cu mine auzim cum se goleşte apartamentu. O pui cu cineva când eşti varză şi excitat, iar piormă, a doua zi dimineaţă, deseori vezi că arată ca curu. Ea e pe dos, e frumoasă, iar io parcă mi-aş da seama diasta pentru prima oară. Am o erecţie cât casa, iar ea pare sexy şi dornică ca curu, da pierd momentu, iar ea se dă jos din pat şi se îmbracă, obligându-mă să fac şi io la fel.

— OK, la revedere, spune ea.

Băi, Renton, ce handicapat eşti, un puţică prost şi handicapat.

— Nu vii şi tu la cârciumă să bem ceva?

— Nu. Mă duc la mama, în Clerie, la petrecerea de Anu Nou.

Ieşim în ger şo luăm în direcţii opuse. Aş fi vrut să mă duc în Clerie cu ea, chiar dacă n-am fost invitat. În cârciumă e hărmălaie, toată lumea urlă cântece pro Hibs. Un gagiu de vârstă mijlocie, cu ochelari cu lentile groase, s-a dezbrăcat şi dansează pe scena unde sunt diobicei profesioniştii din discotecă. Are tatuat PADDY STANTON cu doi ochi pe buci şi ELVIS pe pula pe cario gospodină vestejită încearcă s-o ascundă cu lucru ei de mână, pe când el face piruete.

— E mama lui, explică cineva.

Nicksy se distrează ca lumea, pare că schimbarea de peisaj i-a prins bine. Io mă chiui să beau. Îmi face greaţă: Regina Heroină io afurisită geloasă, nu-i place să-i dea voie şi altui drog să pătrundă-n corpu deţinut de ea, mai ales Prinţesa Pileală. Ali şi Kelly par să pună ceva la cale, Nicksy le spune

lu Tommy şi lu Spud o poveste despre Sick Boy, iar io sunt obligat să mă aşez pe locu periculos de lângă Begbie, care-şi înfigiun cot în coastele mele.

— Mişto faza cu Lesley, bulangiu băftos ceieşti! Ai tupeu! I-aş tragio oricând! Şi? Roşcatua tras careu de aşi, din câte-nţeleg, ă?

— Nu, doar ne-am sărutat umpic şi ne-am ţinut în braţe, fac io. Bucurii de Anu Nou, spun şi mă uit la Tommy cariarată ca curu.

Clatină din cap, plin de ură de sine.

— Mda, sigur, ticălos roşcat pervers ceieşti! I-ai tras-o toată noaptea, băftosule, declară el, făcând mişcarea aia a lui de la ţigară la băutură, care, în mod ciudat, impresionează pe toată lumea. Am pus ochii peia dio grămadă de timp, mâncaţiaş! Tupeist, bulangiuăsta, siadresează el întregii mese.

Ceilalţi sunt de partea lui, nu cred protestele mele nobile. Ar fi fost mai bine să le zic tuturor bulangiilor ăstora că i-am tras-o lu Lesley în toate orificiile şi nu se mai sătura. Atunci şi-ar fi zis în sinea lor „Ei, nu zău“. Da pencă le-am zis adevăru, acum au impresia că i-am tras-o în toate felurile. E cam naşpa să fii gagică. Mă duc la tonomat şi pun „Lido Shuffle“ de Boz Scaggs, da în minte îmi vine „Coaie drogate“[1], noua poreclă pe care mi-am pus-o chiar io şi pe care n-o s-o spun nimănui.

Când mă-ntorc la masă, Kelly e atentă la ce discută piun ton serios Nicksy şi Ali despre problemele de cuplu, el încă văicărindu-se din cauza gagicii ăleia, Marsha, care stă la câteva etaje mai sus în blocu unde e apartamentu lui din Dalston, iar ea bătând câmpii despriun gagiu însurat, coleg de serviciu, cu care e. Brusc îi aruncă o privire pătrunzătoare lu Nicksy şi întreabă:

— Da Simon ce face de Anu Nou?

— Nu ştiu, ridică Nicksy din umeri.

— Îmi place la nebunie Simon!

— Mda, spune Nicksy cu juma de voce, e un tip meseriaş.

Franco siapropie de mine şi îmi şopteşte piun ton ferm:

— Auzi ce spun, frate, pencă numan tine posă am încredere dintre ăştia diaici…

— Da…

— Tyrone Grasu, îl ştii?

— Doar din auzite, fac io.

Se zic tofelu de poveşti despre Tyrone Grasu, adică Davie Power. Ba că a fost un dictator şi a controlat tot oraşu cu o mână de fier, ba că a fost un

căcănar bleg şi un turnător laş, depinde cine povesteşte. Pe mine niciodată nu m-au interesat chestiile astea cu gangsteri.

— Am o slujbă de la puţoiuăsta.

— Aha.

— Da nus prea sigur.

— Ce faci?

— Îl ajut să-şi instaleze aparate de jocuri mecanice. Numi dă factură, aşa că-i benga, mâncaţiaş. O grămadă de bani pe dia moaca. Io, Nelly şi matahala aia de Skuzzy mergem din cârciumă în cârciumă şi le dăm un catalog cu aparate de jocuri mecanice. Cei mai mulţi dintre puţoi pricep mesaju şi înţeleg că tresăşi pună un aparat de la Power n local, spune el, uitându-se la Nelly, care-i foarte potrivit pentru slujba asta, pencă totimpu se joacă la jocuri mecanice, ignorându-şi gagica, pe când bagă monedele, cu mutra o desăvârşită întruchipare a concentrării.

— Aha, bine, dacă nu eşti prea convins, las-o baltă.

— Mda, face el, da Nelly face tofelu de chestii pentru el şi nu vreau ca bulangiu să se fâţâie de colo-colo, de parcar avea o pulă cât Scott Monument, futul n gură. N-are rost să-ţi tai pula ca să le faci în ciudă coaielor, mănţelegi?

Acum pricep, dacă Nelly lucrează pentru un gangster important, pe Begbie îl mănâncă-n cur să-şi treacă şi el acelaşi lucru în CV. Bulangii ăştia doi susţin că sunt prieteni buni, da au fost în concurenţă unu cu altu încă din şcoală.

— Atunci asta e, presupun, fac io, încercând să mă prefac că mi se rupe şi izbutind cu greu să-i las impresia asta.

— Mai întâi am crezut n pula mea că Nelly a văzut cum e şi s-a gândit să-i dea umpic de lucru şi prietenului lui. Acu nu mai cred asta. Crecă n-are nici un pic de apreciere pentru mine, e convins co so dau n bară, diasta mi-a dat de lucru, ca să mă fac de râs n pizda măsii, îmi aruncă Franco o privire ameninţătoare. Handicapatuăla mă scoate din ce în ce mai mult din sărite.

Nu pot decât să încuviinţez din cap. Brusc, Tommy ţâşneşte de la masă, cu faţa încreţită ca un lampion chinezesc, iar noi îl privim consternaţi, pe când el îşi duce mâna la gură. Împroaşcă cu vomă printre degete, pe când fuge cât îl ţin picioarele pânla toaletă, în ovaţiile celor de la masă.

Mai puţin Franco.

Mi se rupe la greu de bulangiii ăştia, de afacerile lor ori de războiu vizibil dintre ei, da nu vreau să izbucnească tocmai acum.

— Nu, io crecă Nelly e de treabă, Franco. Părerea mea e că tiapreciază, se scoate mai bine în ochii lu Power dacă-i prezintă un gagiu competent.

Franco reflectează umpic la asta. Aruncă o privire spre Nelly, piormă se uită iar la mine. Pare să fie diacord.

— Mda, poate căs cam prea dur cu puţoiu. Iun bulangiu de treabă, întotdeauna a fost, spune el, pe când Nelly se uită la noi. Hei, Nelly, bulangiu ceieşti! Adu un rând! Bere şi whisky pentru mine, bere şi vodcă pentru bulangiuăsta roşcat şi pervers! Şi pentru băieţii şi gagicile diaici! Haide, Tam, ai intrat în categoria pană, zbiară el la Tommy, care se întoarce de la toaletă, palid ca o stafie.

Faţa i se strâmbă de durere când cineva îi dă o băutură.

Nelly execută un salut ciudat de fermecător şi pleacă de lângă aparatu de jocuri mecanice ca să aducă un rând de băutură. Noi cântăm în cor „Suntem Hibernian FC“ cu unii de la altă masă, piormă ne dăm pe gât băuturile şi ne cărăm la meci.

1. Joc de cuvinte – *Balls Skagged*.

Însemnări despre o epidemie 5

I se spunea Andy. Cei mai mulţi ziceau că este american, din pricina accentului lui, deşi avea paşaport britanic. În general era un individ prevăzător, dar nimănui nu-i păsa prea mult de acest lucru. O mulţime de necunoscuţi îşi făceau apariţia, zăboveau o vreme şi apoi plecau, puteau să tacă mâlc sau să spună minciuni despre ei, după cum îi tăia capul, să-şi însuşească diverse identităţi, iar pe urmă să dispară, aidoma unor fantome. Dacă aveai dava sau bani, toată lumea te lăsa în pace.

O versiune a poveştii, care a circulat mai multă vreme prin oraş, era că părinţii lui Andy au emigrat în Canada din Scoţia, când el avea patru ani. După ce a crescut, s-a răcit cu familia lui şi s-a mutat în SUA, apoi s-a înrolat în infanteria marină pentru a obţine cetăţenie americană. A fost trimis în Vietnam. Este posibil să se fi întors de acolo cu un sindrom nediagnosticat de stres post-traumatic sau poate că nu s-a mai putut adapta unei vieţi lipsite de disciplina militară. A locuit în mai multe oraşe americane, apoi a ajuns în Tenderloin District din San Francisco. A devenit membru activ în asociaţia veteranilor de război din Vietnam. S-a pus rău cu autorităţile, care, văzându-i paşaportul britanic şi fără a ţine cont de serviciul său militar, l-au trimis înapoi în ţara natală, de care aproape că nici nu-şi mai amintea.

Indiferent dacă a căpătat-o în Vietnam ori în Tenderloin, prin ace folosite şi de alţii, transfuzii de sânge sau sex neprotejat, boala a pus stăpânire pe Andy. Când s-a întors în Edinburgh, s-a înrolat în grupul de strânsură al unor disperaţi care l-au primit în rândurile lor. Aveau acces la medicamentul de care el avea nevoie. Printre ei se numărau Swanney din Tolcross, Mikey din Muirhouse, bătrânul hipiot Dennis Ross. Şmecheraşul Alan Venters din Sighthill, micul tâlhar din Leith pe nume Matty şi un motociclist sinistru numit Seeker. Ei erau câţiva dintre membrii cei mai importanţi ai unei comunităţi obscure şi deseori refractare, care a crescut exponenţial pe măsură ce fabricile, depozitele, birourile sau magazinele se închideau. În acest context, fără să ştie nici el şi nici oricine altcineva, prin uzul în comun

al acelor mari seringi luate din spital, în locurile unde se adunau drogaţii din Edinburgh, Andy a devenit sămânţa bolii SIDA.

Arta conversaţiei

I-am zis tâmpitei de June mai devreme: slavă pulii că nu mai e mult din ianuarie. O lună de căcat, mâncaţiaş. Ger ca curu şi toată lumea stă numan casă, Renton s-a cărape furiş în Londra aia de căcat, cu piticania aia pe caria adus-o aici. Nu-i o piticanie prea nasoală, da tresă stai unde tiai născut n pula mea, asta zic io mereu mâncaţiaş.

Bulangiuăla de Cha Morrison din Lochend a intrat la pârnaie după ce i-a făcufelu lu Larry. Încă mai face spume la gură şi alte chestii diastea, sau, mai bine zis, aşa am auzit. *Da Begbie de ce nu-i la pârnaie? Poate că bulangiul iun turnător de rahat*. Zvonuri de căcat. Îi torn una mârlanului de nu se vede n pizda măsii. Bulangiuălai ca şi mort că răspândeşte zvonuri de căcat. Puţoiui băşicat pencă ios ăla care faciafaceri cu Davie Power. Nu un vagabond şmenar ca oripilantuăla, futul n gât. Da păcăliciuăla din Hong Kong, bulangiuăla de Pilton, care s-a ales cu botu spart după ce m-a acuzat cu tupeu că am lăsat-o borţoasă pe sorsa, ăla mă scoate cel mai tare din sărite. Nu l-am mai văzut piaici, da probabil căi e rău fincă acu mănâncă cu paiu n pizda măsii. Totuşi o să-i ţină companie bebeluşului ăluia de căcat, după cio să se nască, asta i-am zis n pula mea lu Nelly ieri, futul n gură: bebeluşu ăleia o să mănânce hrană solidă înaintea bulangiului!

Da nu posă discuţi nimic cu tâmpita aia de June, nui bună decâde futut. Acu căi gravidă, nu vrea decâsă stea acasă şi să se uite la teve, cu ţigările ei şi cu cidrul de pere. Aşa că mă bucur să ies din casă şi să mă înscriu la ajutoru de şomaj, iar piormă să mă duc în oraş la o şpagă. Gav Temperley e de treabă, nu mă mai trimite la interviuri care mă calcă pe nervi, pencă i-am zis bulangiului între patru ochi că mai lucrez şi pentru Grasu Tyrone Power.

Aşa că le dau un autograf, piormă mă urc în maşină cu Nelly şo luăm pe George Street, spre birou. Urcăm la etaj ca să ne-ntâlnim cu Power Grasu, iar el iacolo, împreună cu matahala de Skuzzy. Io mă uit la harta oraşului Edinburgh de pe perete, mâncaţiaş, pe care sunt însemnate cu pioneze în două culori locurile unde sunt aparatele de jocuri mecanice ale lu Power. Toate pionezele sunt verzi, în afară de două, care sunt albe. Power arată spre

una dintre ele, cu un deget durduliu ca un cârnat din vitrina unui măcelar, sămi bag pula.

— Crâşma asta sifilitică. Tocma a preluat-o un moş tupeist. Nu vrea în localu lui nici un aparat de jocuri mecanice. Misiunea voastră, domnilor, dacă vă oferiţi voluntari pentru ea, râde singur bulangiul de poanta lui din *Misiune imposibilă*, da io rămân impasibil pencă nam venit aici ca să râd la poantele nimănui, iar dacă cretinu are vreo problemă cu asta n pula mea, cam naşpa de el, tresăl convingeţi câde benefic ar fi să-şi reevalueze poziţia.

Nelly chicoteşte ca o fetişcană şi chiar şi Skuzzy ariun rânjet pe mutra lui de căcat. Da să mor dacă mă aliez cu tâlharii ăştia de doi bani, dacă bulangiu vrea să siafirme pe bune, n-are decâsă urce pe scena din King's la pantomima de Crăciun n pula mea. Aşa că io şi Nelly îi lăsăm acolo pe Skuzzy şi pe grăsan şi ne ducem la crâşmă să dăm de moş.

Parcăm lângă cârciumă, iar iomi dau seama că locuăsta mi-e cunoscut. Ceva nui n regulă, mâncaţiaş.

— Lasă-mă pe mine, îi zic io lu Nelly. Tu stai aici.

Bulangiu parcar fi pe punctu să comenteze, da piormă ridică din umeri, iar io cobor din maşină şi intru n bar.

Bă mâncaţiaş, am avut dreptate cu cârciuma asta. Al şaselea simţ n pula mea. Crecă toată lumea s-a prins, şi io m-am prins, iar asta îmi oferă un mare avantaj, mâncaţiaş. Cunosc localu ăsta, da sunt şi mai surprins când îl văd pe moşu care lucrează aici. E unchiu Dickie, Dickie Ellis, ei bine, de fapt e prieten cu unchiu meu Gus, care era fratele lu mama, da mi-a fost ca un unchi, iar puţoiui încântat ca dracu cânmă vede.

— Frankie, băiete! Nu te-am mai văzut de mult, fiule. Ce mai faci? Ce mai face mama ta?

— Binişor, Dickie, e OK… fac io. Când ai preluat locuăsta?

Baru are lambriuri de mahon pe pereţi, ticsite cu diverse sticle de whisky. Pe podea e un linoleum curat, care miroase a ceară de lustruit. Vechi şi curat, cam ca Dickie, care are păru cam alb şi destul de rar încâsă i se vadă pielea capului de sub el, barbă şi mustaţă îngrijită şi ochelari cu rame aurite. Mutra lui se încreţeşte ca un acordeon vechi.

— Mi-am luat licenţa acum trei luni.

Io mă uit prin jur, cercetând prada.

— Deci n-ai televizor pentru cursele de cai, nu?

— N-am televizor, nici tonomat şi nici jocuri mecanice, face el, lumea vine aici ca să bea un păhărel şi să stea de vorbă, Frank. Aşa ar trebui să fie la cârciumă!

— Aha, fac io.

Mda, aici vin numa bulangiii ăia de studenţi comunişti sau boşorogii. Discută politică. Ca Dickie. Io mă gândesc că nu posăi fac nimic lu moşulică n pula mea, da ninu posăl dezamăgesc pe Power. Dacaş face asta, nu mi-aş lua banii n morţii măsii, iar Nelly şi Skuzzy ar veni ei în locu meu ca să negocieze cu bătrânu Dickie. Iar piormă Power ar alegen locu meu vreun bulangiu gen Cha Morrison ce pula mea! Posăi aud vocea puşcăriaşului cum îmi răsună-n cap: *Begbie n-a făcut faţă, e prea sentimental*…

Oricum aş da-o, pierd.

Bătrânu Dickie parcă-mi citeşte gândurile şi spune:

— Gangsterii lu Power au venit să-mi propună să iau un aparat de jocuri mecanice. Îşi umflă muşchii. Da moşulică habar n-are că încă n-a văzut nici un gangster. Da io le-am zis să se ducă dracu. Nu mi-e frică de Power, îl cunosc pe bulangiu ăla de pe vremea când n-avea cur în pantaloni, face el, zâmbind larg.

Da nu numa pe Power îl cunoaşte de multă vreme.

— Îl cunoşti bine pe unchiu meu Gus, nu, Dickie?

Ochii lu moşulică se umezesc.

— Frank, io şi Gus ne-am avut ca fraţii. Am cunoscut toată familia mamei tale, pe McGilvary-i. Oameni cumsecade. Moşulică mă prinde de mânecă. Gus, Dumnezeu să-l odihnească, nu era *ca* un frate pentru mine, era *chiar* fratele meu. Mama ta, Val, ea a fost cea mai bună prietenă a soţiei mele, Maisie, mulţi ani de zile!

Io mă holbez la el, iar el îmi dă drumu la mânecă şi pare cam îngrijorat.

— Uite, fac io, pencă tu şi cu mine ne cunoaştem demult, n-o să te mint. Lucrez pentru Power, îi zic io. M-a trimis aici ca să te intimidez.

Văd cum îi pică faţa lu moşulică, parcă i-ar ajunge pânla linoleum băgamiaş pula.

— Aha… face el.

— Da din punctu meu de vedere, tu şi Gus aţi fost ca fraţii. Şi dacă e pe-aşa, esţi unchiu meu. Ţi-aminteşti că-ţi ziceam unchiu Dickie?

— Mi-amintesc perfect, Frank.

— Asta pencă te purtai cu mine ca un unchi. Şi acum e la fel. Ţi-aminteşti cum obişnuiai să ne duci la cinema?

Chipu lui îmbătrânit se luminează.

— Da. La matineul de sâmbătă dimineaţă. Pe tine şi pe Joe. Statul. Salonul. Apropo, ce mai face Joe?

— Nu mai vorbesc cuiel, îi zic io.

— Ah… îmi pare rău.

— Păi, el vrea asta, fac io şi piormă schimb subiectu, pencă n-am nici un chef să vorbesc despre fratimiu n pizda măsii. Da, şi ne duceai şi pe Easter Road sau aşa ceva.

— Da… eram acolo când Jimmy O'Rourke a dat trei goluri în repriza a doua cu Sporting Lisabona, ţi-aduci aminte?

— Da… fac io, amintindu-mi foarte bine meciuăla super benga, Jimmy O'Rourke… ăsta a fost gagiul care a jucat pentru ei, ce pula mea, ar fi mişto să mai apară şi alţii caiel acu!

Puţoiu nia dus şi la Hampden şi la Dens Park sau aşa ceva. Chestia bună cu Gus şi Dickie era că, atunci când te luau la un meci în deplasare şi se duceau la crâşmă, te lăsau să stai *în* maşină cu ceva de ronţăit şi cu cola. Nu ca taicămiu, care încuia maşina aia rablagită a lui şi ne spunea să ne jucăm lângă cârciumă, adică diobicei în vreo mahala din Glasgow. Să te fac bărbat, zicea bulangiul. Mă mir că n-am fost răpiţi de pedofili n pula mea. Io n-o să mă port niciodată aşa cu copiii mei, să mor io.

Da puţoiu Dickie zâmbeşte trist, de parcar fi pe punctu să izbucnească în plâns, mâncaţiaş, şi ridică din umeri.

— Orice rudă de-a lu Gussie e ca şi cum ar fi din familia mea, Frank.

— Da. Şi, după cum spuneam, tu mi-ai fost ca un unchi şi nimic nu s-a schimbat, fac io.

Fincă mi-amintesc ce s-a petrecut: moşulică practic i-a luat locu lu Gus, după cia căzut de pe poduăla de căcat. Aşa că dau pe gât paharu.

— Şi asta o să-i spun şi lu Powers.

Dickie clatină din cap.

— Ascultă, Frankie, fiule, o să iau aparatu. Din respect pentru slujba ta, clatină el din capu lui plin de păr alb. Nu vreau să-i rămâi dator lu Powers dacă munceşti pentru el.

— Nu, fac io. Nu iei nici un aparat pe care nu-l vrei, n pula mea, indiferent ciar zice Power sau alt cretin. Dacă bulangiu vrea să se dea vedetă, o să-i zic să se urce pe scena unui teatru n pizda măsii.

— Nu fi tâmpit! Îl iau, Frank, mă imploră moşulică. O să iau aparatu, nu-i mare scofaltă.

— Nu, o să rezolv io, fac io şi mă car. La revedere.

Aşa că mă urc în maşină, iar Nelly face:

— Ai rezolvat problema?

— O s-o rezolv, zic io. Du-mă înapoi în birou lu Powers.

Nelly ridică din umeri şi aprinde o ţigară, fără să măntrebe, iar asta nui deloc politicos dimpartea lui, futul n gură, apoi porneşte motoru şo ia din loc. Ne întoarcem în oraş, iar io cobor şi mă duc spre birou. Puţoiu rămâne în maşină, co mutră de înmormântare.

Io mă întorc în birou lu Powers, îi arunc o privire gagicii tinere de la recepţie, pe care n-am mai văzut-o piaici pânacum, iar inimami cam bubuie în piept. Dami spun în sinea mea, ce poasămi facă? Ar trebui să mă omoare ca să mă facă să mă răzgândesc n pizda măsii. Mi se rupe dacă-i vorba de Power, Skuzzy sau vrun alt puţoi, tresă înţeleagă asta. Da îmi păstrez calmu. În fond puţoiu s-a purtat mişto cu mine.

Când intru în birou, Skuzzy nu mai e acolo, iar Power stă tolănit într-un fotoliu mare.

— Frank, ia loc. Ce-ai făcut?

— Ascultă, Davie, fac io, aşezându-mă în cealaltă parte a biroului, ţi-aminteşti când niam cunoscut şi ai zis că dacă am nevoie de ceva să vin la tine?

— Da… mi-amintesc, Frank, face Power, da acum pare cam sceptic.

Bulangiilor de genu lui nu le place să le răspunzi la o întrebare co întrebare n pula mea.

— Despre Dickie Ellis, n-am ştiut că el are crâşma aia. E oarecum rudă cu mine. Unchiu meu. Ştiu că tu tiai purtat totimpu mişto cu mine…

— Şi tu te-ai purtat mişto cu mine, Frank. Power îşi stinge trabucu. Îmi place cum îţi faci treaba.

— …da nu vreau ca moşulică să mai fie bătut la cap cu asta. Aşa că aş aprecia dacă mi-ai face un serviciu, gen, şi l-ai lăsa în pace cu aparatuăla de jocuri mecnice. Nu-mi pasă de ceilalţi, da de bătrânu Dickie da.

Power se cufundă şi mai mult în fotoliuăla tapiţat n pizda măsii, dupaia siapleacă brusc şi-şi pune coatele pe birou, piormă îşi sprijină capu ras peiele. Mă priveşte fix în ochi.

— Înţeleg.

Ioi susţin privirea şi mă uit fix în ochii lui.

— Te rog să-mi faci serviciuăsta, aşa, între noi. Fără nici o obligaţie. Dacă zici nu, că nu poso faci, atunci mă întorc acolo şi-i bag pe gât aparatu n pizda măsii. Indiferent ciar trebui să fac, zic io, asigurându-mă că puţoiu înţelege ce vreau să spun.

Power ia un pix şi bate uşurel cuiel în birou. Se uită-n continuare fix în ochii mei.

— Îmi eşti loial, Frank, şi-mi place asta. Posă-nţeleg că te-am pus într-o poziţie dificilă. Da spune-mi, iar acum puţoiu se bate pe dinţii din faţă cu pixu, de ce crezi tu că tiam trimis acolo?

— Să-l conving să ia aparatu, fac io.

Power clatină din cap.

— Mi se rupe diaparat. Nu posă faci afaceri dacă-i ameninţi sau îi şantajezi pe toţi. De cele mai multe ori se prind singuri, iar dacă nu, le respectăm decizia şi mergem la altu, *dacă* au bunu simţ să fie discreţi n morţii măsii. Îşi ridică o sprânceană ca să siasigure cam priceput cia zis n pizda măsii. Dupaia face: Da bătrânu Dickie ario gură cât o şură, Frank. N-am nimic împotrivă să nu ia un aparat de la mine pentru cârciuma lui, da el vede bunăvoinţa mea ca pio slăbiciune. Pe scurt, moşulică crede că io – şi arată spre el cu pixu – şi la fel şi tu – iar acum puţoiu arată spre mine cu pixu – suntem nişte fraieri de rahat.

Io simt cum mă crispez. Mă gândesc la moşulică ăla din crâşmă. Bulangiul m-a luat drept fraier!

Grasu Tyrone Power îşi dă seama că nus prea încântat.

— Franco, îţi sugerez să te întorci acolo şi să ai o mică discuţie cu unchiu tău Dickie. El n-o să primească nici un aparat, aşa, ca o favoare pe care ţi-o fac, zâmbeşte Power, ca un motan rotofei care tocmai a înghiţit un papagal n pizda măsii, da să tiasiguri că pricepe că astai doar fincă te cunoaşte, din respect pentru tine, că suntem colegi – şi puţoiu rânjeşte şi mai larg – pencă am o fire blajină.

— Bine… pa, zic io, mă ridic şi mă răsucesc pe călcâie să mă car diacolo.

Da atunci bulangiu zice:

— Da tu tresă te revanşezi pentru serviciu pe care ţi-l fac. Şi *io* am nevoie de o mică chestie.

— Sigur că da.

Mă las iarăşi pe spătaru scaunului.

— Peste tot în oraş a apărut nişte heroină de căcat. Toată lumea şo cumpără.

— Mie-mi spui. Lumea-i tâmpită, fac io.

— Aşa e, sigur e vorba diun fraier, da scoate bani, scoatio grămadă de bani. Tot oraşu e plin de marfa asta, iar bulangiul m-a lăsat pe dinafară şi se hlizeşte fericit când se duce cu valiza plină de bani la bancă. Mi-ar plăcea să aflu cinio vinde şi de undio are. Dacă tiai intersa puţin de chestia asta, ţi-aş fi recunoscător.

— Bine, zic io, aşa o să fac, iar dupaia mă gândesc la Rents, la Sick Boy, la Spud şi la Matty şi la toţi tembelii ăia care s-au apucat să ia căcat din ăsta.

Posă văd cât de mult rău le face bulangiilor ăstora, mai ales roşcatului ăluia de Renton, iar dacă aflu de unde e, n-o să-i pun în braţe marfa lu Power, ci o s-o vărs pe toatăn Forth şo să-i înec şi pe toţi ăia cario vând!

Aşa că mă întorc la maşină. Nelly citeşte ziaru *Record* şi mănâncă un rulou cu slănină. Bulangiu nici nu mi-a zis co să-şi ia un rulou băgamiaş pula. Şi mie mi-ar plăcea să stau acolo mâncaţiaş, să citesc ziaru şi să halesc rulouri cu slănină! Nesimţitu. Aşa căi spun că tresă ne întoarcem la crâşmă. Bulangiu rânjeşte dispreţuitor şi face

— Power ţi-a zis că tresăi dai un aparat?

— Power nu mi-a zis nimic, îi spun io bulangiului, iar asta-l face să-şi ţină fleanca n pizda măsii.

Nelly încuviinţează lent din cap, aşa cum face întotdeauna dacă e impresionat şi nu vrea să recunoască. Muşcă din rulou. Bulangiul ştie că asta nseamnă că io sunt omu număru unu din Leith, nuiel, deşi mie mi se rupe. Când ajungem din nou la cârciumă, îi zic să ţină motoru pornit n pula mea.

Intru şi-l iau pe Dickie n birou lui din spate.

— En regulă, no să primeşti nici un aparat.

— Mersi, fiule, da nu trebuia să te chinuieşti atâta, se smiorcăie el şi siapucă să bată câmpii despre unchiu meu, despre mama şi bunica, până când îl izbesc cu capu în mutră, iar asta-l amuţeşte instantaneu pe moşulică.

Ochelarii îi zboară de pe nas şi cad pe jos, iar io am mâinile n juru gâtului slăbănog şi zbârcit, şil sugrum peste birou.

— Ahh… ah… Frank… o să-l iau… o să iau aparatu ăla de jocuri mec…

— NU VREAU SĂ IEI NICI UN APARAT N PULA MEA! Dupaia mă apuc să-i zic în şoaptă: Ţi-am spus: am rezolvat problema!

— Uuuuuffff… Francis… uuuffff… e… nu…

— Da dacă mai spui ceva despre Power, zic io şi îl trântesc pe moşulică pe birou şi-i trag un şut în coaste, aparatuăla de jocuri mecanice o să fie ultima ta grijă! Ai înţeles?

— Da… icneşte moşulică.

Ioi mai trag un şut, iar el scoate un geamăt strident şi începe să borască. Nu mă ncântă deloc să io trag lu moşulică, da detest că m-a pus în situaţia asta n pula mea, aşa că tresă mănânce umpic de cafteală.

Dupo vreme îmi dau seama că e vorba despre bătrânu unchi Dickie, gagiul care ne ducea la Salon la film şi pe Easter Road, la fotbal, pe când lu taicămiu i se rupea şi n-ar fi plecat nici mort din crâşmă ce morţii măsii. Aşa că-l ajut să se ridice n picioare şi-i dau ochelarii, i-i pun pe nas şi-l duc în bar.

— Îmi pare rău, Frank… îmi pare rău că tiam pus în situaţia asta… şuieră el.

Simt o duhoare, mâncaţiaş, şi-mi dau seama că moşulică s-a pişat peiel. Ca un handicapat n morţii măsii! Boşorog cretin! O pată imensă şi închisă la culoare în zona coaielor şi pulpelor lu moşulică. Gagicuţa de la bar pare căi pe punctu să se pişe şi ea peia.

— Sunteţi în regulă, domnule Ellis?

— Da… e-n regulă, Sonia… ocupă-te tu de cârciumă…

— Pare în regulă n pula mea? mă răstesc io la curva aia năucă. A căzut nasol. Îl duc la spital.

Aşa că-l duc pe moşulică, care geme, la budă, îi spun să se spele cât mai bine, iar dupaia îl scot pe uşa laterală şi-l duc la maşină. Nelly se uită la el.

— Bătrânu Dickie s-a speriat foarte tare şi s-a pişat peiel, fac io.

Nelly nu zice nimic, da io posămi dau seama după felul cum îl priveşte pe Dickie că nici el nu-i prea încântat de moşulică n morţii măsii. Are dreptate. Şi pe mine m-a dezamăgit ca curu moşulică ăsta.

Piele şi os

La masa din bucătărie, Cathy Renton se uită în gol, cu gura căscată, fumând o ţigară şi prefăcându-se din când în când că citeşte *Radio Times*. Soţul ei, Davie, îşi aude propria respiraţie greoaie, din cauza oboselii şi a stresului, deasupra cratiţelor care clocotesc pe aragaz. Timpul pare că se poticneşte, la fel de fragil şi de obosit ca ei doi: lui Davie, povara tăcerii soţiei sale i se pare şi mai răvăşitoare, în subtilitatea şi persistenţa ei, decât hohotele de plâns sau monoloagele pline de suferinţă. Stând în pragul uşii şi cojind vopseaua cu unghiile de pe cadrul ei, el reflectează la cât de mult au comunicat unul cu celălalt prin intermediul Micului Davie. Acum el e mort, Billy taie frunze la câini, căci n-a izbutit să se adapteze în societate, după ce şi-a terminat serviciul militar, şi a început să aibă probleme cu poliţia. Iar în ce-l priveşte pe Mark, ei bine, nici măcar nu voia să se gândească la ce făcea el la Londra.

Fiul lui mijlociu se răcise de el. În copilărie, i se păruse că Mark, sârguincios şi amabil, plin de o seriozitate senină, era cel care întruchipa însuşirile cele mai bune ale lui şi ale lui Cathy. Dar o tendinţă opusă, o încăpăţânare fusese şi ea evidentă în el. Deşi îi lipsea agresivitatea făţişă a lui Billy, o latură rece ieşise deseori la iveală în Mark. Se purta ciudat cu Micu Davie, părea scârbit şi, în acelaşi timp, fascinat de el. În adolescenţă, firea lui secretoasă a căpătat o nuanţă de viclenie calculată. Davie Renton era optimist şi credea că toţi ajung într-un punct al vieţii când încearcă din răsputeri să evolueze şi să devină mai buni. Dar nici unul dintre fii lui care încă mai erau în viaţă nu părea să fi ajuns în acel punct. Spera că atunci când urmau să ajungă acolo, să n-o fi apucat-o deja pe un drum atât de rău, încât să nu mai existe nici o cale de întoarcere. Nu se putea spune că nu înţelege furia lui Billy sau pe cea a lui Mark. Problema era că le înţelegea prea bine. Însă iubirea lui Cathy, a cugetat el, urmărind cu privirea cum fumul albastru se ridică din vârful ţigării ei, fusese până atunci calea lui de scăpare necondiţionată.

Îngrozit să vadă un teanc de vase murdare înmuiate în apa rece şi stătută din chiuvetă, Davie s-a dus la ele şi s-a apucat să le frece, cu buretele

metalic scrâşnind pe mizeria recalcitrantă care se lipise de porţelan sau de aluminiu. După aceea a simţit ceva ce nu mai simţise de multă vreme: braţele soţiei lui, încolăcite în jurul taliei sale îngroşate.

— Scuze, i-a respirat ea uşurel pe umăr. O să-mi revin.

— E nevoie de timp, Cathy. Ştiu asta, a spus el, plimbându-şi un deget pe o venă de pe dosul palmei ei şi apoi apăsând-o uşurel ca s-o îndemne să mai spună ceva.

— Numai că… a ezitat ea, de când Billy are probleme, iar Mark a plecat la Londra…

Davie s-a răsucit, desprinzându-se din braţele ei, dar doar pentru a o lua el în braţe. A privit-o fix în ochii mari şi abătuţi. Lumina care pătrundea prin fereastră a dezvăluit câteva riduri noi pe faţa ei şi altele, mai vechi, care-i brăzdau şi mai adânc obrazul. I-a pus capul pe pieptul lui, nu doar ca s-o liniştească, ci şi pentru că nu putea să îndure s-o vadă dintr-odată ca pe o biată fiinţă muritoare.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

— Ieri, când am fost la biserică să aprind o lumânare pentru Micu Davie…

David Renton senior s-a abţinut cu greu să îşi dea ochii pe spate sau să răsufle din greu de exasperare, reacţia lui obişnuită la auzul veştii că soţia lui a fost iarăşi la St Mary’s.

Cathy şi-a ridicat capul, înfigându-şi bărbia ascuţită în clavicula lui. Trupul ei părea firav pe lângă al lui.

— L-am văzut pe tipuăla, Murphy, acolo, a tuşit ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui şi ducându-se până la scrumiera de pe masă ca să-şi stingă ce mai rămăsese din ţigară. A ezitat puţin, apoi şi-a aprins alta, cu o ridicare din umeri în chip de scuze. Ar fi trebuit să vezi în ce hal era, Davie, arăta îngrozitor; doar piele şi os. Ia heroină – Colleen mi-a zis când am văzut-o la canastă. L-a dat afară, Davie, pencă fura de la ea. Banii de chirie, banii pentru clubu cu Provi…

— E oribil, a zis Davie cu tristeţe în voce, gândindu-se la propria-i mamă, care locuia singură în casa din Cardonald, iar pe urmă la Mark, pe o canapea dintr-un apartament odios, într-un oraş îndepărtat, unde, în imaginaţia lui, pericolul te pândea la orice pas, iar după aceea a preschimbat imaginea din mintea lui într-un apartament elegant, plin de londonezi profesionişti şi competenţi. Mă bucur că Mark e în Londra cu Simon, departe de ratatuăla!

— Da… da… Faţa lui Cathy s-a strâmbat într-o caricatură care l-a neliniştit… Colleen spune că Mark e tot aşa!

— Nici vorbă! Nu-i *atâde* prost!

Ochii şi gura lui Cathy s-au lăţit, întinzându-i pielea de pe faţă.

— Asta ar explica multe, Davie.

Davie Renton n-a putut suporta să audă asta. Pur şi simplu i se părea imposibil să fie aşa.

— Nu, a clătinat el din cap, cu o seriozitate hotărâtă, nu Mark. Colleen e supărată pentru ce i s-a întâmplat lu Spud şi vrea să dea vina pe Mark!

Capacul a protestat, a tras o băşină şi a zdrăngănit pe cratiţă, iar Cathy s-a dus la aragaz, a dat focul mai mic şi a amestecat puţin mâncarea.

— Aşa am crezut şi io, Dave, şi totuşi… adică ştii cât de secretos e el. S-a uitat la soţul ei. I-a luat o grămadă de timp să ne spună ca renunţat la facultate… şi pormă mai e şi fata cu care se vedea…

Davie şi-a pus mâinile pe pervaz. S-a aplecat, simţind încordarea umerilor săi, pe când arunca o privire meditativă afară pe geam.

— Ştii, a vorbit el cu reflecţia lui de fantomă, pe vremuri credeam că niar face familia de ruşine lăsând vreo gagică gravidă sau aşa ceva, da niciodată nu mi-a dat prin cap car putea fi vorba de droguri.

— Ştiu, ştiu… uneori pare pur şi simplu ciudat… uneori… Cathy scoase un nor de fum din plămâni, … adică chestia aia cu Micu Davie… a fost ceva pervers. Ştiu că-i naşpa să spui aşa ceva despre copilu tău şi-l iubesc la nebunie, am fost atâde mândră deiel când s-a dus la universitate… da…

Davie şi-a pus fruntea pe geamul rece. Şi-a amintit ultima discuţie cu Mark, când, cu o intonaţie piţigăiată şi plină de suferinţă, i-a spus fiului său că statul plănuieşte să taie bursele de studiu ale copiilor de muncitori. Acum era ultima şansă pentru cei ca el să absolve o facultate fără să rămână datori la bancă pentru tot restul vieţilor lor.

Mark a repetat întruna „da… da… da…“ pe când îşi îndesa hainele grămadă în rucsac, apoi a vorbit despre aiurelile lui cum că-şi face o trupă în Londra, exact ca ultima oară când se dusese acolo.

— Rahatuăla de punk-rock e problema, asta e porcăria care l-a făcut să se răzgândească, a meditat Davie Renton, răsucindu-se dinspre fereastră, în timp ce îşi amintea propunerea pe care i-o făcuse fiului său. Să distrugă totu, da, asta nţeleg, da ce pune-n loc?

— Droguri, a ţipat Cathy, asta pune-n loc!

Davie a clătinat din cap.

— Da io nu cred asta, Cath. E la Londra cu Simon. Amândoi o să-nceapă să lucreze pe feribot. Ăştia nu angajează dependenţi de droguri, Cath. N-ai nevoie de cineva care are halucinaţii de la heroină sau LSD, ori cum i-o mai spune, care vorbeşte cu elefanţi roz când stă la cârma bărcii, nu? Nici vorbă. Aşa e pe *mare*. Nu tolerezi chestii din astea pe *mare*, Cathy. Fac teste pentru lucruri de genuăsta. Nu, doar haşişu ăla cretin e hiba. Îl ameţeşte. Probabil îi arde creieru.

— Crezi?

— Da, bineînţeles că da. Nu-i chiar *atâde* prost!

— Pencă n-aş putea să suport asta, Davie, a icnit Cathy, stingând o ţigară şi aprinzându-şi alta. Nu acum, după ce s-a întâmplat cu Micu Davie. Şi nu când Billy are proces!

— Simon e şi el piacolo, o să-l pună pe drumu cel bun, în plus mai e şi Stephen Hutchison din trupă, iun tip mişto, nu s-ar băga într-o chestie ca asta…

Ţârâitul strident al telefonului din hol l-a întrerupt pe Davie. Cathy a fugit să răspundă. El s-a gândit că ea o să discute o grămadă de timp, povestindu-şi necazurile. Simţindu-se exclus, a plecat de acasă să se plimbe pe la docuri.

Portul, brăzdat de o burniţă care nu mai dispărea, devenise pentru el un cămin ce-i amintea de locul unde se născuse, Govan. Şi-a adus aminte cum a venit în est ca să fie cu Cathy, cum se mutase dintr-un bloc într-altul şi de la un şantier naval la altul, obţinând o slujbă la Henry Robb’s. Acum vechiul şantier era pustiu, se închisese cu vreo doi ani în urmă, astfel încheindu-se cei şase sute de ani în care se construiseră vapoare în Leith. El fusese unul dintre ultimii oameni care primiseră pachetul de disponibilizare.

Hoinărind prin labirintul de străduţe din vechiul Leith şi trăgând şuturi în gunoaiele dezgheţate, Davie a fost fascinat de clădirile răzleţe, ce fuseseră construite de negustorii care aduseseră tot felul de lucruri scumpe în Edinburgh, pe vremea când comerţul se făcea mai ales pe mare. Clădiri imense din piatră, cu coloane şi arcade poleite cu aur, reproduceri ale templelor din Atena. Pe vremuri fuseseră biserici sau gări feroviare, ca Citadel Station, pe lângă care Davie tocmai trecea, dar acum erau transformate temporar în magazine sau în cămine culturale, tapetate cu afişe vulgare şi ridicole, în culori fluorescente, care anunţau diverse reduceri sau activităţi. Multe dintre ele erau în stare proastă, vandalizate sau părăginite, căci nimeni nu le mai renovase de multă vreme, iar acum li se adăugase o erupţie de cârciumi cu designul funcţional şi sumbru al anilor ’60. În

consecinţă, nu mai exista nici un loc din lume care să arate precum Leith. Dar acum era un oraş părăsit. Davie a aruncat o privire spre vechea cale ferată care ducea spre docurile scoase din uz şi şi-a adus aminte de mulţimea de oameni care mişunau de colo-colo printre şantiere, docuri şi fabrici. Acum, o fată gravidă, care legăna un cărucior în colţul unei străzi, se certa cu un tânăr îmbrăcat cu un trening din fâş, cu şapcă pe cap. O brutărie solitară, din mijlocul unui grup de spaţii comerciale de închiriat, avea un geam spart, în locul căruia fuseseră bătute în cuie scânduri. O femeie îmbrăcată cu o salopetă cafenie, cu părul ţeapăn de la fixativ, l-a privit suspicioasă, de parcă el ar fi fost de vină. Un câine vagabond negru a mirosit nişte ambalaje aruncate pe jos, alungându-i de acolo pe doi pescăruşi, care au ţipat protestând pe când au plutit deasupra lui. Unde dispăruseră toţi oamenii? s-a întrebat el. Erau în casă şi se ascundeau sau plecaseră în Anglia?

Lăsându-se târât de forţa gravitaţională urbană din zona centrală a Scoţiei, Davie Renton s-a trezit că intră într-o cârciumă. Nu făcea parte dintre localurile unde se ducea el de obicei. O duhoare vagă şi neplăcută plutea în aer, simţindu-se în atmosfera îmbâcsită de fum de ţigară. Însă altfel era o cârciumă curată, căci barul şi mesele fuseseră bine lustruite şi străluceau. Barmaniţa era o tânără drăguţă, a cărei atitudine timidă şi ruşinoasă părea să sugereze că îşi câştigase frumuseţea de curând şi încă nu se obişnuise cu ea. A compătimit-o pentru faptul că lucra într-o asemenea cârciumă şi s-a străduit să pară vesel când a comandat o halbă de bere Special şi un whisky, surprinzându-se chiar şi pe sine, căci rareori mai avusese chef să bea în ultima vreme. Era o preocupare a tinereţii şi cel mai bine era s-o faci când încă nu te bântuiau gânduri legate de propria-ţi moarte. Dar şi-a terminat repede băuturile şi a mai cerut un rând, aşezându-se comod la bar. Se simţea bine. Îi era cald şi amorţise. Lichidul i se scurgea uşor pe gât.

Pe când barmaniţa îi turna băutura în pahar, l-a zărit pe fiul lui cel mare într-un colţ, împreună cu prietenii lui, Lenny, Granty şi Peasbo. I-a salutat cu o înclinare a capului, iar ei i-au făcut semn să li se alăture, însă el i-a refuzat cu un gest al mâinii, mulţumindu-se să-i lase în pace, pe când şi-a luat un *Evening News* de pe bar. Tinerii emanau forţă şi încredere de sine, dar şomajul îi ţinea captivi în cartier, făcându-i furioşi şi agitaţi. Într-adevăr, diavolul le dă de lucru leneşilor, aşa cum îi plăcea să spună bunicii lui din Lewis.

Un bărbat a ieşit din birou şi s-a dus în spatele tejghelei barului. Davie a văzut cu coada ochiului că se holba la el. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe fostul poliţist, care acum era proprietarul barului.

— Minerii, ai? i-a zâmbit el cu cruzime lui Davie, arătând spre insigna cu NUM de pe reverul lui, cea pe care o primise la Orgreave. Maggie i-a căsăpit pe toţii ticăloşii ăia leneşi!

Cuvintele l-au străpuns pe Davie Renton până-n străfundul sufletului. A simţit cum o altă versiune a lui, de care se descotorosise demult, la şaptezeci de kilometri depărtare, pe autostrada M8, se ridică din el şi-i iese prin piele. Trăsăturile i-au încremenit şi i s-au asprit. A observat o undă de îngrijorare pe chipul lui Dickson, care a explodat de furie când Davie a pomenit pe un ton glacial de un incident când un poliţist a fost hăcuit până când şi-a dat duhul, într-o revoltă din Londra.

— Am auzit că unu dintre băieţii tăi şi-a pierdut capu acolon sud.

Dickson a înţepenit respirând greoi preţ de două clipe.

— Îţi arăt io cum e să-ţi pierzi capu, ţărănoi din Glasgow, s-a răstit el. Ieşi n pizda mătii diaici!

— Nu-ţi face griji, a zâmbit Davie cu aroganţă, baruăsta putia slănină putrezită, apoi a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Dickson, după care şi-a terminat băutura, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cârciumă, lăsându-l pe proprietarul localului să fiarbă de mânie.

Pe când mergea spre casă prin şantierul naval pustiu, suferinţa îl sfârteca pe Davie Renton, căruia acum aproape că-i dăduseră lacrimile, gândindu-se la poliţistul decapitat, la familia şi la văduva rămasă în urma sa. La cum, într-un moment de furie, se folosise de moartea oribilă a omului, provocată de o bandă de descreieraţi plini de ură, pentru a se răzbuna pe ciudatul ăla din cârciumă. Ce se întâmplase cu ţara asta? S-a gândit la generaţia tatălui său, când oamenii din toate păturile sociale s-au unit ca să-l înfrunte lalolaltă pe cel mai mare tiran al rasei umane. (Deşi o singură pătură socială a suferit, ca de obicei, cele mai multe pierderi.) Acel *esprit de corps* format în cele două Războaie Mondiale şi imperiul în expansiune păreau acum în trecutul îndepărtat. Încet, dar irevocabil, ne-am dezmembrat.

Când băieţii din colţ l-au văzut pe Davie că intră în cârciumă, Lenny şi-a trecut o mână narcisistă prin claia lui de păr şaten deschis. Şi-a răsucit o faţă stacojie şi mânioasă spre Billy.

— Taicătu nu vinencoace?

— Nu, crecă a venit aici doar ca să pleciumpic diacasă, spusese Billy, puţin cam supărat, căci îi plăcea să stea de vorbă cu tatăl lui în cârciumă.

Tatăl lui nu era niciodată agasant, nici vorbă de aşa ceva, era sufletul petrecerii, mereu găsea câte ceva interesant de povestit, dar fără a acapara toată atenţia, căci ştia să şi asculte sau să facă tot felul de poante. Îl supăra gândul că tatăl lui ar putea presupune că-i plictiseşte pe cei mai tineri decât el. Maicămia e la pământ de când a murit Micu Davie, iar faptu că Mark s-a cărat n morţii măsii la Londra n-a ajutat-o deloc.

— Cum se descurcă piacolo? a întrebat Peasbo, un tip cu faţa ascuţită şi privirea dură, uitându-se cu coada ochiului spre uşă, pe când un pensionar cu o pălărie de stofă a intrat şi şi-a târât picioarele spre bar.

— Dracu ştie.

— L-am văzut pe prietenu lui, Begbie, ieri la Tam O'Shanter, povestea despre nişte bulangii din Drylaw care l-au caftit pe unchiu lui, Dickie, a zâmbit ironic Lenny, cu privirea aţintită asupra lui Billy, nişte handicapaţi care ţin cu Hearts se pare, a declarat el oarecum în glumă. Au scuipat pe fotografia lu Joe Baker, aşa că lu Dickie i-a sărit muştaru şi s-a luat de ei. Indivizii cică l-au caftit nasol de tot. În toiu zilei, pe bune.

Deşi şi-a dat seama că voia să-l enerveze, Billy tot a reacţionat.

— O să mă interesez săptămâna viitoare la Mechy Hearts Club, înainte de meci. O să văd dacă posă obţin nişte nume pentru Franco. Urăsc galeria aia de rahat a voatră Hibs, a spus el mai în glumă, mai în serios, da nu-i corect să-i faci aşa ceva unui om bătrân, mai ales dacă ţi-e rudă…

Lenny a încuviinţat din cap, împreunându-şi mâinile şi trosnindu-şi încheieturile, etalându-şi muşchii puternici, aidoma unor funii, ai braţelor sale lungi.

— Păi, nu-i prea indicat să te pui rău cu Franco Begbie.

Au fost cu toţii de acord şi au sorbit din băuturi. Billy i-a mai aruncat o privire tatălui său şi s-a gândit să-l mai invite încă o dată pe bătrânul bulangiu încăpăţânat să li se alăture la un pahar. Însă nu i-a putut surprinde privirea lui Davie, care citea ziarul. Iar data următoare când s-a mai uitat spre el, tatăl său ieşea din bar. Buimac şi furios, nici măcar nu i-a băgat în seamă când a plecat. Avusese probabil o discuţie cu Dickson, patronul, la care Billy nu prea fusese atent, şi o luase ca pe o ciondăneală la băutură. *Poate că nu*, s-a gândit el, uitându-se la uşa cârciumii, care încă se mai mişca.

Billy şi-a răsucit privirea spre bar. Îl ştia pe Dickson de la francmasoni. Întotdeauna se înţelesese bine cu el, dar era un puţoi cam ciudat şi cam plin

de tupeu. Billy a ţâşnit de pe scaun şi s-a năpustit spre bar. Observându-i mişcările grăbite, prietenii săi s-au uitat de la unul la altul, prevestind în unanimitate o furtună.

— Ce s-a întâmplat cu tipuăla, Dicko? a întrebat Billy, făcând un semn din cap spre uşă.

— Un bulangiu handicapat şi răpciugos. Comunist de căcat, ţărănoi nesimţit din Glasgow. I-am spus să se caren pizda măsii diaici.

— Aha, a încuviinţat meditativ Billy din cap, iar pe urmă s-a dus la toaletă.

S-a pişat îndelung, privindu-şi chipul în oglinda de deasupra closetului. Cu o seară în urmă se certase zdravăn cu Sharon din cauza banilor. Ea nu voia ca el să se întoarcă în armată, dar el nu-şi găsise nimic de lucru în altă parte. Ea voia o casă. Verighetă. Un copil. Şi Billy îşi dorea la fel de mult ca Sharon să ajungă în altă etapă a vieţii. Se săturase de situaţia în care se găsea: băutură, discuţii de căcat, cafturi cu handicapaţi, blugii care trecuseră de la măsura 32 la 34 şi care deveneau din ce în ce mai strâmţi. O casă şi un copil i-ar prinde bine. Dar pentru asta avea nevoie de bani. Ea nu părea să înţeleagă. Dacă nu aveai chef să trăieşti ca un vagabond care nu se respectă pe banii statului, aveai nevoie de *bani*. Iar când nu aveai bani, toată lumea, *absolut toată lumea* părea să se supere pe tine. Sharon, Mark, cretinul ăla obraznic de la Elm şi acum şi puţică ăsta fost gabor de la bar.

Billy a terminat, s-a încheiat la şliţ, s-a spălat pe mâini şi s-a întors la bar. I-a aruncat patronului un zâmbet de agent de asigurări.

— Hei, Dicko, n-o să-ţi vină să crezi, handicapatuăla bătrân pe care l-ai dat afară s-a dus în spate şi s-a aşezat piun butoi de bere, foarte şucărit. Creco să se pişe acolo.

Dickson şi-a ciulit urechile.

— Zău? E acolo? a întrebat el plin de surescitare. Îi arăt io bulangiului! Nici nu ştie că exact asta voiam!

Apoi s-a dus spre ieşirea din spate, care dădea spre curte, urmat de Billy.

În curte interioară mică şi asfaltată, Dickson a aruncat o privire ameninţătoare prin jur, nedumerit. S-a uitat în spatele butoaielor goale puse unele peste altele. Nu era nimeni acolo. A remarcat că uşa cafenie din spate care dădea în aleea laterală era încuiată pe dinăuntru.

— Unde era bulangiul ăla bătrân?

S-a răsucit spre Billy Renton.

— Unde-i nesimţituăla răpciugos?

— A plecat, a zis Billy pe o voce moale, da fiisu iaici.

— A… Dickson a rămas cu gura căscată. N-am ştiut că era tatăl tău, Billy, a fost o neînţelegere…

— Aşai, băgamiaş pula, a declarat Billy Renton şi i-a tras un şut lui Dickson fix în coaie, iar apoi s-a uitat la patronul cârciumii cum devine stacojiu la faţă şi geme, se ţine de testicule şi se prăbuşeşte în genunchi pe asfaltul rece.

Al doilea şut al lui Billy i-a smuls doi dinţi din faţă lui Dickson şi i-a mai făcut vreo câţiva să se clatine.

Lenny şi Peasbo au venit lângă Billy, au evaluat rapid situaţia, au mai tras şi ei vreo câteva ghete zdravene în silueta întinsă pe jos, din solidaritate cu prietenul lor. Matahala de Chris Moncur a ieşit şi el să vadă ce se întâmplă şi s-a uitat la ei, cu un zâmbet strâmb pe chip. Alec Knox, un beţiv bătrân, pe care Dickson îl bătuse de câteva ori, s-a răzbunat şi el cu sânge rece, trăgându-i două şuturi pline de cruzime în capul înfrânt şi inert al patronului.

Peasbo s-a întors alene în bar, a înclinat din cap spre Granty, apoi, împingând-o pe barmaniţa care a îndrăznit să murmure câteva proteste, a deschis casa de marcat şi a şterpelit de acolo bancnote şi monede de o liră, pe când Lenny, care a venit după el, a înşfăcat o sticlă de whisky din suport şi a azvârlit-o spre ecranul televizorului montat pe perete. Trei bătrâni din vecini, care jucau domino, au ridicat din umeri văzând cine aruncă sticla, iar pe urmă s-au întors la partida lor, pe când Granty le-a aruncat o privire ameninţătoare şi înfocată. Grupul de agresori a plecat în grabă, instruindu-i pe angajaţi şi pe clienţii vechi despre ce să declare la poliţie. Părerea unanimă a fost că trei inşi din galeria echipei Hearts din Drylaw au produs stricăciunile din cârciumă şi l-au atacat pe patron.

Ghena

Lumina strălucitoare a dimineţii nu înfrumuseţează nici un pic locul ăsta, e împuţit ca un suspensor dă luptător în ring. Toată lumea aruncă gunoaiele într-un colţ, pă undeva pă sub mormanul ăla dă mizerie e şi o găletuşă sifilitică dă plastic, e un război al nervilor care cedează primul şi face curat. Şi mai sunt şi toate sticlele alea dă bere, futui în cur.

Sună telefonul. Eu răspund.

— Simon e acasă?

Altă voce elevată de gagică.

— Nu a venit încă. Să-i transmit vreun mesaj?

— I-ai putea spune că l-a căutat Emily Johnson din staţia de metrou South Ken?

Şi-mi dă un număr de telefon, pă care îl mâzgălesc pe agenda dă lângă suport.

Mă duc la bucătărie şi mă dau bătut. Iau doi saci dă gunoi şi m-apuc să-i umplu.

— Ţi-ai primit banii prin virament, Nicksy? întreabă Rents, cretinul, plimbându-se dă colo-colo în chiloţi şi tricou, cu picioarele alea aschilambice, ca o sticlă dă lapte roşcată.

— Nu, încă n-au ajuns n pizda măsii, îi spun eu, ducându-mă cu gunoiul la ghenă, căci bulangii ăştia n-au dă gând să-şi mişte curul nici dă pă canapea şi nici dă pă saltea.

Bulangiii ăştia nu fac decât să ia heroină. Tâmpiţii cred că nu se pune dacă o fumezi, iar luni e prima noastră zi dă muncă. Eu îmi pun curul la bătaie acum, cu tipul ăla, Marriott. Dacă ăştia o dau în bară…

— Cinia fost la telefon?

— O curvă din aia gomoasă care-l căuta pă Sick Boy, cine crezi? fac eu, ieşind pă holul blocului.

Încă e cam frig, dar parcă se simte primăvara în aer.

Brusc aud un scheunat ascuţit, iar când ajung la scară, văd nişte plozi cretini, care au un pui de căţel, un căţeluş negru, pă care vor să-l bage în toboganul dă gunoi futui în cur! Un labrador micuţ şi negru!

— Hei! Mucoşilor cretini ce sunteţi!

Fug spre ei, dar căcăciosu naşparliu îi dă drumul înăuntru, iar puiuţul scheaună, pă când ei închid capacul în urma lui, iar când îl deschid a dispărut, aidoma unui iepure în pălăria unui magician. Pot să-l aud cum scheaună prăbuşindu-se până la parter.

— Tâmpitule! mă răsucesc eu spre micul mârlan, livid dă furie n pula mea.

— Mama a spus că tresă scap de el, pă bune, zice derbedeul.

— Du-l înapoi la magazinul de animale, piticanie nebună dă legat!

— E închis, pă bune. Mama mi-a zis că dacă mă întorc cu el, o să mă omoare!

— N pizda mătii de cretin… mă năpustesc în lift cu tot cu saci, pentru că n-am dă gând să-i arunc peste bietul căţeluş.

Ajung la camera dă colectare a gunoiului. E încuiată şi maşina dă gunoi nu vine până luni. Oare mai trăieşte? Probabil majoritatea gunoiului e moale. Trebe să verific. Las sacii dă gunoi lângă uşă. E frig acolo. Nu pot să-mi adun gândurile. Mă întorc în scara blocului. Băgamiaş pula! O văd că iese din lift. E singură. Jachetă albastră. O ţigară în mână. Marsha.

Arată ca curu. Are ochii umflaţi şi cearcăne.

— Marsha, stai. Aşteaptă-mă.

— Ce vrei? face ea, refuzând să se uite la mine, dă parcă aş fi un rahat.

Stau şi mă uit la ea.

— Vreau să vorbesc cu tine. Despre… copil.

Ea se răsuceşte şi se uită în ochii mei.

— Nu-i nici un copil. Nu mai ie, pă bune, şi-şi lipeşte tricoul galben de corp.

— Cum adică? Ce s-a întâmplat?

Cu un mare rânjet nasol, ea face:

— Am scăpat dăiel, aşa să ştii.

— Ce-ai făcut?

— Mama zice că pe aici sunt mult prea mulţi copii care nasc copii.

— Cam târziu, nu crezi n pula mea?

— Nu-ţi zic decât că am scăpat dăiel.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Nu-ţi mai spun nimic, duten pizda mătii, izbucneşte ea într-un ţipăt strident. Lasă-mă-n pace, duten morţii mătii!

— Dar trebe să vorbim despre asta… eram…

— Ce pizda mătii vorbeşti? spune ea, dar cu accent londonez. Am fost cu tine, dar acu nu mai sunt. Am fost gravidă, dar acu nu mai sunt ce pula mea.

— Cine te-a pus să faci asta? Era copilul meu, pă bune, ce pula mea, n-ar fi trebuit să am şi eu un cuvânt de zis în asta?

— Nu, să te fut n gură, urlă ea, cu o expresie dă ură dementă pă chip.

Copilul meu, pă bune, ce mama măsii…

Simt cum îmi creşte pulsul, pă când o urmăresc cu privirea cum se răsuceşte şi iese ţanţoş pă uşa blocului, cu funduleţul ei obraznic mişcându-se alene pă sub blugi, păşind ca un fotomodel pă podium, dă parcă i s-ar rupe total.

— Te rog, vino înapoi, iubito, mă trezesc eu că spun, ducându-mă afară dupe ea.

Nu ştiu dacă mă aude, dar nu întoarce privirea şi nici nu se opreşte pă aleea dintre blocurile Fabian şi Ruskin.

Pă urmă aud zgomotul unei respiraţii, mă uit în jos şi văd o matahală dă ciobănesc german, care mă miroase la coaie. Un tip voinic şi ras în cap se uită la mine.

— Hatchet! Lasă!

Câinele se răsuceşte şi fuge spre el, iar eu mă gândesc iarăşi la căţeluşul din mormanul de gunoi. Mă grăbesc să urc în apartamentul unde Mark şi Sick Boy stau pă canapea, fumând heroină din staniol. Doamne sfinte, la ora asta!

— Să sărbătorim… oamenii muncii, spune Mark, complet varză n pizda măsii. Hai să sărbătorim umpic, Nicksy.

Nu voiam nici un copil, ce pula mea, a făcut un lucru bun. Eu doar voiam s-o ajut, asta-i tot. Să fac parte din viaţa lui, ce mama naibii…

Sick Boy vorbeşte dă unul singur, bătând câmpii, ca un drogat ce e.

— Şi Lucinda asta, cu cât mă port mai urât cu ea, cu atâta mă doreşte mai mult, ariun complex patern. Aş putea s-o trimit la scos bani. Ca unele dintre borâtele de piaici, ai, Nicksy… doar că asta ar aduce banu… ar aduce banu pizda asta, pă bune…

Rents pune pipa din staniol pă măsuţa joasă. Dupe aia începe să bată câmpii sau aşa ceva.

— De Anu Nou am fost nevoit să-l consiliez pe Begbie în cariera lui de infractor, sămi bag pula. Io! Asta-i problema cu mine, sunt prea tare ca să fiu un gagiu obişnuit din Leith şi prea şmenar ca să fiu un student boem. Toată viaţa mea e la mijloc, nici una nici alta…

Se trânteşte iarăşi pe canapea.

Eu mă proţăpesc în faţa lor.

— Auzi, intervin eu, vreau să staţi dă pază pă două etaje. La etajul cinşpe şi la paişpe. Să nu lăsaţi pe nimeni să arunce gunoiu pă tobogan.

Bineînţeles că Mark protestează, futul n cur.

— Da pestiun minut începe *Crown Court*.

— Mă fut în *Crown Court*! Jos e un căţeluş prins sub gunoaie! Bulangii drogaţi, o frecaţi toată ziua!

Pă când o tai dă acolo, îl aud pe Mark cum spune:

— Psihoză de la amfetamine. Simptom clasic.

Bulangiu tupeist, puţoii ăştia plini dă fiţe îmi fut creierii, căcamaş păiei! Cobor la parter în fugă. Cei dă la salubrizare n-au mai fost pă aici dă multă vreme, din cauza reducerilor dă fonduri de la primărie, dar vorbesc cu o namilă dă negresă, care-mi spune că o doamnă pe nume Morton, dă la etajul al doilea, are cheile pentru camera dă colectare a gunoiului.

— Io chestie diaian formă de T.

Trebe să mă grăbesc ca să-l pot salva pă căţel, asta dacă n-a murit când a căzut, trebe să am grijă să nu fie îngropat sub şi mai multe gunoaie sau strivit sub sticle goale. Urc la etajul al doilea, iar pă uşa apartamentului 2/1 e scris numele MORTON. Ciocănesc o dată şi aproape imediat o babă cât un butoi deschide uşa.

— Doamna Morton?

— Da…

— Am nevoie dă cheile dă la camera dă colectare a gunoiului. Nişte copii au aruncat un căţeluş pă tobogan. E încuiat acolo, sub gunoi.

— Nu pot să te ajut, zice doamna Morton, trebe să vorbeşti cu primăria.

— Dar e sâmbătă!

— Lucrează şi sâmbătă. Adică unii.

Eu încerc s-o conving, dar baba nu cedează. Până la urmă mă lasă să sun dă la telefonul ei. Eu vorbesc cu puţoii dă la primărie şi simt cum iau foc pentru că, dă îndată ce încep să le descriu cât dă gravă e situaţia n pula mea, ei mă transferă la Departamentul de Salubritate, care mă expediază la locuinţe sociale, iar ăia mă transferă la Sănătate Publică, care îmi fac legătura cu sediul central, unde mi se spune să vorbesc cu sediul local, unde mi se zice să mă duc tocmai până la RSPCA! Iar în tot acest răstimp, doamna Morton se uită chiorâş la mine, iar pă urmă la ceasul dă pă perete.

Eu transpir ca hoţii dă cai, gândindu-mă la bietul căţeluş şi îl sun pă prietenul meu Davo, care lucrează la primărie. Slavă pulii că azi face ore suplimentare.

— Mi se rupe dă ce trebe să faci, da am nevoie dă cheia aia dă la Beatrice Webb House din zona rezidenţială Holy Street. Urgent.

Frumos din partea lui Davo, nici măcar nu-mi cere vreo explicaţie.

— O să-ncerc. Stai unde eşti şi te sun eu la numărul ăsta. Zimil.

Eu îi spun numărul şi dupe aia rămân în holul expus la curent al băbuţei, încercând s-o conving să nu mă dea afară.

— N-am zis că sunt dă acord să dai numărul meu, mormăie ea. Nu-mi place să le dau numărul meu necunoscuţilor.

— Nu-i un necunoscut, e dă la primărie.

— Pentru mine-i un necunoscut!

— Aveţi dreptate, îi zic eu, iar ea începe să mă fută la creier cu cât dă nasol s-au purtat cu ea o grămadă dă ani, nu cred că minte, dar eu nu mă pot gândi decât la Marsha şi la bietul căţeluş.

Peste cinşpe minute sună telefonul, e Davo, Dumnezeu să-l binecuvânteze pă miorlăitul ăsta gâjâit din Liverpool şi să mor dacă n-a rezolvat problema.

— Cheia ien drum spre tine cu un taxi. Trebe să-l plăteşti pe şofer, da vine doar dă la primăria de cartier, aşa că doar două lire. O vreau înapoi până la ora cinci.

— Îţi rămân dator, frate.

— Să nu uiţi.

Pun receptorul jos şi plec dă la babă, lăsându-i câteva monede lângă telefon şi cobor la parterul blocului. S-a făcut frig ca dracu şi mă închei la palton. După puţin timp, un turcalete opreşte taxiul lângă mine, îmi dă o cheie mare şi solidă, pă care mi-o bag repede în buzunar şi dupe aia îl plătesc.

Deschid uşa masivă din lemn negru şi-mi dau seama că acolo miroase ca curu, băgamiaş picioarele. Găsesc întrerupătorul şi aprind o lumină scârboasă şi gălbuie care inundă încăperea din tavan. Mă uit la pubela imensă din aluminiu, pă role. Are aproape trei metri. Cum pizda măsii mă sui până acolo?

Dupe aia văd că există o grămadă dă mobilă aruncată pă lângă pereţi. Încui uşa dupe mine ca să nu tragă cu ochiul puradeii şi să intre acolo. Duhoarea aia dă rahat e copleşitoare şi mă sufoc puţin, dar dupe aia mă obişnuiesc oarecum cu mirosul. Trag o masă, sar pă ea şi mă uit în pubelă. E plină ochi cu rahat. Sunt o droaie dă muşte imense dă rahat, care bâzâie în jurul meu şi se izbesc dă faţa mea, de parcă aş fi un copil din ăla african. Dar nu văd nici un câine.

— Vino aici, cuţu… vino, cuţu.

N-aud nimic. Urc, iar picioarele mi se afundă în rahatul presat. Stomacul mi se întoarce pă dos, dârdâi dă greaţă, parcă aş avea febră. Pun mâna pă tobogan ca să-mi recapăt echilibrul, dar păiel e un soi de excrement putrezit n pula mea. Mai borăsc puţin, iar pă urmă încerc să curăţ cât pot din el. E oribil n morţii măsii, aici sunt de toate: scutece, gunoaie domestice, cârpe murdare, prezervative folosite, sticle, chiştoace şi coji dă cartofi. Dă toate, doar căţelul nu e.

Brusc dă deasupra se aude un zgomot asurzitor, iar eu sunt nevoit să mă ghemuiesc lângă marginea pubelei, căci pe tobogan cad şuierând multe sticle. Bulangiii au fost cât p-aci să mă omoare! Probabil că sunt dă la etajele dă sus, unde le-am zis bulangiilor dă scoţieni să stea dă pază n pula mea! Duhoarea e oribilă, îmi arde nările, iar mizeria îmi intră-n ochi şi mă orbeşte.

Nici măcar un pit bull îmbrăcat în armură n-ar fi putut să supravieţuiască aici, băgamiaş pula. Sărăcuţul dăiel probabil a fost strivit şi îngropat sub rahatul ăsta. Trag aer în piept, iar mizeria şi scrumul dă ţigară se ridică în trombă în curentul dă aer din tobogan şi-mi intră în plămâni, iar eu tuşesc şi vomit. Pot să văd doar cu un singur ochi plin dă lacrimi. Mă simt foarte rău şi sunt pă punctul s-o las baltă, când aud brusc un scheunat firav. Mai sap puţin, dupe aia dau la o parte un soi dă ziar ud şi-l văd pe căţeluş care stă în coji storcite de ouă, plicuri folosite dă ceai şi coji dă cartofi. Se uită la mine cu ochii lui mari. Dar are ceva în gură.

Simt cum iarăşi mi se întoarce stomacul pă dos, dar mă abţin, pentru că are un soi dă păpuşă moale din cârpe. Are vreo treişcinci de centimetri, un cap mare şi membre subţiri din cauciuc. E ca un extraterestru mânjit cu sos de roşii, mizerie şi un fel de substanţă cleioasă. Câinele o ţine în gură dă un picior. Nu-mi place asta n morţii măsii. Îmi îngheaţă sângele în vine şi-l simt cum zvâcneşte în cap. Felul cum atârnă picioarele păpuşii din gura căţelului… are ochii închişi, dar pleoapele albastre sunt cam bulbucate. Are părul negru şi încâlcit. Are o rană în partea laterală a capului, o gaură mare în carne, din care se scurge un lichid naşpa. Asta nu-i păpuşă. Seamănă cu…

Mă ţine în gură…

De picior…

Feţişoara mea…

Feţişoara ei…

Nu mă pot mişca. Stau acolo în mormanul dă gunoi, mă uit la căţeluş şi la obiectul ăla roşu ca sângele, cafeniu cu albastru, pă care-l roade. Câinele îl lasă jos şi vine la mine. Îl iau în braţe, îl pun sub bărbie. E cald şi începe să scheaune uşor, iar eu pot să-i văd respiraţia fierbinte cum iese din nările lui mici în ger.

Încă mă mai uit la obiectul dintre gunoaie. Are ochii închişi, parcă e împăcat şi doarme.

Nu prea pot n pula mea…

Nu-i un bebeluş. Nu-s chiar aşa dă tâmpit. Ar trebui să fii pervers ca să spui că-i un bebeluş, e mult mai puţin decât atât. Dar nici chiar aşa, o lipsă totală de respect, ce mama naibii. Nu mi se pare în regulă să-l las aici ca pă un gunoi, aşa cum a făcut târfa aia jegoasă dă rahat.

Of Doamne, ce dracu a făcut?

Nu ştiu ce să fac, dar trebe să ies dă aici, căci încă o tranşă dă gunoi cade de sus şi mă izbeşte în spate. Căţeluşul mă linge pă mână, iar eu îl pun sub braţ şi ies din ghenă. Plec dă acolo şi încui uşa dupe mine.

Put a gunoaie pă când mă plimb multă vreme, cu câinele vârât sub palton. Soarele apune şi e ger, iar eu mă trezesc că o iau spre canal. Câinele nu mai scheaună, probabil că-i fusese frig. Pare că a adormit. Nu mă pot gândi decât la chestia aia din gunoi. Mai întâi dă ce, dupe aia cum şi pă urmă când. Date. Ore. Primăria dă cartier nu-i departe, iar eu las cheia la recepţie. Fata dă la recepţie se uită la mine dă parcă aş fi un vagabond, dă parcă ar bate-o gândul să mă dea afară, dar nu face asta. Probabil că nu arăt cine ştie ce: put ca curu, sunt plin de mizerie şi port un palton vechi, din care iese capul unui căţeluş. Plec dă acolo şi mă întorc la canal.

Ce naiba aş putea să fac… ce morţii măsii o fi avut ea în cap…? Era prea mare, ăsta nu-i un lucru legal n pizda măsii, sunt sigur…

Merg de-a lungul malului, pe sub poduri şi începe să se întunece. Căţeluşul începe să plângă, scheaună îndelung şi jalnic, din ce în ce mai tare. Plec dă lângă canal şi mă opresc să cumpăr nişte mâncare pentru câini. Închei plimbarea în cerc, ajungând înapoi la blocul meu, apoi urc cu liftul. Intru în apartament, pun căţeluşul pă jos, dupe care mă duc în bucătărie să-i dau mâncare micuţului…

— Nu ţi-au intrat încă banii prin virament, Nicksy, pencă, să fiu sincer, am nevoie de nişte marfă… face Renton, dupe care gineşte căţelul care adulmecă podeaua. Avem un câine! Benga, zice el, cu cearcăne mari şi negre sub ochi, apoi îmi spune: Puţi, apropo.

— Mamă Doamne, Nicksy, chiar puţi, îl susţine şi Sick Boy.

Nu pot să contest asta n pula mea. Câinele îl linge pă mână pă Rents, iar ei doi se joacă cu el fără prea multă tragere de inimă.

— Hai să-i punem numele Giro[1]… zice Renton.

Pă când pun mâncarea căţelului într-un castron dă supă, văd că ei fumează nişte heroină.

— Mie-mi place pipa, spune Rents. Am vene de rahat. Diasta nu posă donez sânge, le ia o veşnicie să mi le găsească.

— Păcat de heroina asta, zice Sick Boy. Cea mai mare parte arde în aer. Da io nu mă omor atâta după dava, posă nu iau. Acum iau fincă luni e prima noastră zi de muncă.

— Da voi, bulangiilor, chiar nu sunteţi în stare să faceţi nimic? Ei?

— Mai lasă-mă-n pace. Sick Boy arată spre bucătărie. Sticlele de bere cariau fost piaici de luni de zile nu mai sunt, arată plin dă mândrie spre sine, fincă ghici cine le-a aruncat?!

— Ce-ai făcut?

Bulangiul putea să mă omoare futul n gură!

Eu stau cu pumnii strânşi, plin dă furie, dar ei nici măcar nu observă. Îmi dau jos paltonul. Trag din pipa dă staniol şi trag rahatul în piept, apoi imediat mă simt mai bine. Nici măcar nu mă deranjează că Sick Boy vorbeşte acum la telefon cu Scoţia futui muman cur, şi aşa creşte factura.

— Bineînţeles că mănânc ca lumea acum, mamă, mănânc cât pentru doi. Nu, nimeni n-a rămas gravidă. Fără plozi. Îşi pune o palmă peste receptor. Iisuse Cristoase n pula mea. Aşa-s mamele italiene!

Eu mă duc la mine în cameră şi-mi iau şi paltonul. Şed cu capul în mâini, încercând să cuget n pula mea. Nu pot să mă concentrez dă câtă gălăgie fac ăia doi. Şi-au pus albumul cu Pogues. Mă duc la ei şi-i rog să-l dea mai încet.

— Daie *Red Roses for Me*, Nicksy, l-am pus pentru piesa aia, „Sea Shanty“, pencă o să fim marinari! exclamă Mark, uitându-se pentru a nu ştiu câta oară la discurile mele cu Northern Soul. Sunt super mişto, Nicksy.

Eu zâmbesc puţin în sinea mea, pă când Mark îmi dă iarăşi pipa. Dă data asta trag vârtos. Capul şi plămânii mi se umplu cu rahat. Mă sprijin dă spătarul scaunului, delectându-mă cu senzaţia aia plutitoare dă relaxare.

— Mi se rupe. Adică ce-i aia? Muzică. O pierdere dă vreme, te face să crezi că lucrurile sunt mai puţin dă rahat decât sunt. Ca o aspirină când ai leucemie n pula mea, îi zic eu.

— Dai benga, face el, fără să fi auzit ce-am spus.

Dar mie mi se rupe acum.

Pentru că nimeni nu aude ce zice altul pă aici. Şi cum adică „benga“? Dă ce nu auzi pe nimeni la televizor care să spună asta? cuget eu, pă când heroina mi se scurge prin vene şi mă calmează instantaneu. Căţeluşul se pişă într-un colţ, iar eu râd. Mark clatină din cap şi face:

— Da muzica asta e mişto, Nicksy.

— Ţi le dau ţie, frate, îi spun eu. Chiar vorbesc serios. Mie la ce mi-ar folosi?

— Nu mai spune asta, că o să le duc la magazinele de pe Berwick Street cât ai zice dava, râde Mark, dupe care îşi dă seama ce a spus. Io nus chiar atât de naşpa, îşi coboară el vocea, da sunt cu ochii pe Sick Boy, şopteşte el, pă când prietenul lui pune receptorul în furcă.

Sick Boy refuză pipa cu o fluturare a mâinii.

— Mă car să mă fac frumos. Îl maimuţăreşte pă un prieten de-al lor din Scoţia, un gherţoi nebun dă legat pă care l-am cunoscut de Anul Nou, împingându-şi pelvisul în faţă. Sunt de serviciu diseară n pula mea. Pizda ar face bine să ştie să se fută!

Probabil că bietul Frankie sughiţă ca curu în Ţinutul Gherţoilor, căci ăştia doi îl fac praf. Dar nu-i genul dă tip în faţa căruia să-ţi permiţi să faci aşa ceva.

— O să-ţi ia o groază, spune Rents, nu fututu, că ăla o să se termine în câteva secunde, ci partea cu să te faci frumos.

Sick Boy îi flutură obosit semnul victoriei în chip dă răspuns şi se cară.

— E OK să faci umpic mişto diun prieten din Edinburgh. Da o să-ţi dau banii, spune pă un ton implorator Renton, cu un zâmbet tâmp, ţinându-şi pumnul strâns pă obraz.

— Aşa să faci, bulangiu cretin ce eşti, îi zic eu, pentru că acum mi se rupe.

— Păi, atunci o să ţi-i dau, zâmbeşte el cu dinţii lui galbeni. Imediat după ce mai trag o dată din pipa aia… marfa cafenie… super mişto, pe bune, zice el, chemându-l pe căţeluş la el. Giro… vino aici, scumpete… iun nume benga pentru un câine… Băgamiaş pula, am zis că mai târziu mă văd cu Stevie în West End şi sunt muci… bulangiul nu le are cu drogurile, naşpa… ar fi trebuit să-mi dau seama diasta… da încun fum o să mă rezolve…

Şi eu îmi dau seama că mai vreau încă un fum şi că dă fapt mă simt ca un ţăran rus hămesit într-o patiserie franţuzească, căci dă luni ne ducem la *muncă* ce pula mea.

1. Virament.

Waters of Leith

Iarăşi s-a luminat de zi. Mereu se luminează până la urmă. Lizzie îşi amintea de el de la şcoală, fotbalistul. Întotdeauna i se păruse un tip de treabă, în plus arăta şi bine. Dar Lizzie se considerase o artistă în devenire, îşi continuase studiile şi după ce împlinise şaisprezece ani, vârstă până la care învăţământul este obligatoriu, şi îşi făcuse alţi prieteni. Încă de când era mică, o membrană invizibilă a aspiraţiilor începuse să se materializeze între ei.

Abia revenise la College of Art, cu angajamentele de Anul Nou încă intacte, când Lizzie McIntosh a suferit o lovitură puternică. Ducându-se cu dosarul de prezentare în biroul îndrumătorului ei, l-a auzit pe Cliff Hammond discutând cu un alt profesor. Era pe punctul să trântească de perete uşa întredeschisă, când a încremenit la auzul numelui ei şi a rămas să-i asculte cum îi distrugeau viaţa.

— …o fată care arată superb, dar fără nici un pic de talent. Teamă mi-e că lumea a încurajat-o, a făcut-o să creadă că are o tehnică bună şi multe de exprimat, când, sincer vorbind, nu-i deloc aşa… a zis Hammond, pe tonul sictirit şi dispreţuitor pe care îl lua când vorbea despre alţii – nu crezuse niciodată că o să-l audă referindu-se la fel şi la ea.

Brusc, podeaua de sticlă pe care Lizzie o construise s-a năruit sub picioarele ei şi a simţit cum se prăbuşeşte. Sângele îi zvâcnea în tâmple, iar o amorţeală i-a cuprins membrele şi faţa, însă ea şi-a prins părul într-o coadă la spate, ţinându-l cu pumnul. După aceea s-a răsucit, întrebându-se dacă o să aibă puterea să meargă pe coridor. Şi-a lăsat dosarul cu lucrările sprijinit de peretele de lângă uşa biroului, a coborât iarăşi scara şi a ieşit din facultate. Era frig, dar Lizzie nu l-a prea simţit când s-a aşezat pe o bancă din Meadows, uitându-se la noroiul de pe pielea lucioasă a cizmelor ei. Ridicându-şi ochii spre cer, Lizzie a contemplat strălucirea slabă a lunii, aşteptând cu nerăbdare să înlocuiască razele portocalii firave ale soarelui de amiază, care străluceau în spiţe pe cerul care se întuneca. Oare acum mai putea să se considere artistă? Ori era doar vanitate sau indulgenţă faţă de propiile-i capricii?

Aproape că nici nu văzuse că un meci de fotbal era pe sfârşite la câţiva metri de ea. Dar el o remarcase cum şedea absorbită de gânduri, şi se rugase ca zăpăceala ei să dureze până la ultimul fluier al arbitrului, după care el să se poată schimba repede şi să iasă din vestiar. Tommy Lawrence simţise că acum avea o şansă şi că norocul îi surâsese. Un duş de mântuială, apoi a refuzat invitaţiile la băută şi s-a năpustit în parc, spre silueta ei solitară. Pe urmă a ajuns în faţa ei cu chipul lui onest şi frumos, sub claia udă de păr castaniu.

Lizzie nu l-a contrazis când el i-a spus că pare supărată. S-au dus la o cafea, iar el a ascultat-o. A observat că în vocea ei nu exista nici o urmă de mânie, ea îi povestise ce i se întâmplase cu un soi de eleganţă detaşată sau poate în stare de şoc. Tommy şi-a dat seama instinctiv că trebuie să trezească iarăşi în ea furia şi aroganţa.

— E doar părerea lui, a unui singur om, i-a zis el. Mie mi se pare un ciudat slinos. Pun pariu că e atras de tine.

Lizzie părea că abia acum a începea să înţeleagă cum stau lucrurile. Aşa era Cliff Hamond. De mai multe ori o invitase să iasă cu el la o cafea sau în vreun bar. Avea o reputaţie proastă. Acum îşi explica totul. Ea îl respinsese categoric pe filfizonul ăsta egoist, prădătăroul boşorog şi zbârcit, iar acum el se răzbuna în felul lui patetic şi plin de amărăciune.

— Păi, nu prea se poate spune că e obiectiv, nu-i aşa? E un tip scârbos, a declarat Tommy. Nu-l lăsa pe labagiul ăsta să te descurajeze!

— Ai dreptate, zisese Lizzie, nici vorbă de aşa ceva, să se ducă la dracu, a zis ea dându-şi seama că tipul ăsta îi redase încrederea în sine şi o calmase.

— Ar trebui să ne ducem acolo ca să-ţi iei dosarul.

— Da, aşa e npizda măsii.

Lizzie se ridicase de pe bancă. Acum viaţa ei avea din nou valoare. Mulţumită lui Tommy Lawrence din Leith.

Îşi găsise dosarul în acelaşi loc unde-l lăsase pe coridor. L-a luat exact în clipa când Cliff Hammond a ieşit din birou.

— O… Liz… aici erai. Parcă ar fi trebuit să vii acum o oră, nu?

— Da. Am fost aici. Dar te-am auzit vorbind cu Bob Smurfit.

— Aha…

Dându-şi seama că Lizzie venise împreună cu cineva, Hammond se albise la faţă.

Pe urmă Tommy venise deranjant de aproape de el, iar Hammond s-a încordat, făcând involuntar un pas în spate.

— Mda, am auzit o droaie de chestii nasoale despre tine, l-a acuzat Tommy, mijindu-şi ochii.

— Cred… cred… că a fost o neîn…

Cliff Hammond se bâlbâise, iar cuvântul „neînţelegere“ i-a rămas în gât, fără nici o speranţă de a mai ieşi de acolo.

— Nu-i politicos să vorbeşti oamenii pe la spate. Mai ales când spui lucruri de căcat. Ai vrea să repeţi ce spuneai?

Deşi era un om care credea în forţa interioară a artei şi căruia îi plăcea să-şi petreacă vremea cu tinerii pictori în devenire din Glasgow, Cliff Hammond se simţea distrus când se confrunta cu propriile-i slăbiciuni sau cu indignarea îndreptăţită a altcuiva. Dacă Lizzie ar fi fost singură, el ar fi încercat să-i dea explicaţii şi să ajungă la un compromis, dar acum se simţea mic şi jalnic faţă de tânărul acesta înalt şi bine-făcut, al cărui accent sugera că provine dintr-un loc din acela dur, pe care Hammond nu-l mai văzuse decât prin zonele periferice ale vreunei hărţi de oraş, staţia unde întorcea câte un autobuz solitar sau vreo zonă unde aveau loc incidentele sordide despre care se scria în ziare, locuri unde care n-avea nici un chef să se ducă. Unul dintre obraji a început să-i zvâcnească.

Iar acest reflex de necontrolat l-a scutit pe Hammond de violenţa fizică. Dispreţul lui Tommy pentru laşitatea torţionarului lui Lizzie se preschimbase rapid în dezgust faţă de propria-i tendinţă de a-i intimida pe alţii. Amândoi bărbaţii încremeniseră, iar atunci Lizzie spusese:

— Hai să plecăm, Tommy, şi-l trăsese de mânecă, apoi se duseseră într-un bar de lângă facultate.

Aşa că Tommy apăruse în viaţa ei cu două săptămâni în urmă, iar de atunci încoace fuseseră tot timpul împreună. Însă Tommy Lawrence îşi consuma toată agerimea pe terenul de fotbal. Aşa că, cu o noapte în urmă, Lizzie luase taurul de coarne, sugerând să iasă la o băută şi pe urmă îl târâse la ea acasă şi în patul ei. I se păruse minunat să scape de obsesia asta.

Acum lumina unei dimineţi târzii străluceşte printre perdele, aşternându-se peste ei. Lizzie se uită la Tommy, care doarme cu un zâmbet satisfăcut pe faţă. Aidoma cărţilor din biblioteca ei şi a afişelor de pe pereţi, el îi promite un soi de paradis. Şi totuşi n-a auzit despre el numai lucruri bune. Ea îi cunoscuse şi pe unii dintre cei cu care el avea relaţii şi mai ales care aveau cam aceeaşi reputaţie ca Tommy. Bunătatea nu era prima însuşire care-i venea în minte când se gândea la ei. Poate că acum era vorba doar de o stare postcoitală, însă oare ar fi putut cineva să arate nasol când doarme? Chiar şi ticăloşii malefici de genul lui Frank Begbie probabil afişau o inocenţă

angelică atunci când trăgeau la aghioase. Deşi n-avea de gând să afle dacă într-adevăr *aşa* stăteau lucrurile. Era greu de imaginat că Tommy, un tip atât de cumsecade, ar fi prieten cu un ţicnit ca Begbie. Lizzie nu înţelegea de ce el ar vrea să aibă vreo relaţie cu oameni de genul ăsta.

Un porumbel uguie pe pervazul ferestrei, iar Tommy îşi deschide ochii. Şi-i umple plin de recunoştinţă cu imaginea lui Lizzie, care stă lângă el şi citeşte *Abatorul cinci*. Poartă ochelari pentru citit, el n-o mai văzuse cu ei până atunci. Părul ei negru şi ondulat e prins la spate. E îmbrăcată cu un tricou, iar el se întreabă de cât timp s-o fi trezit ea şi dacă şi-a pus chiloţii albaştri.

— Bună.

— Bună, se uită Lizzie la el, cu un zâmbet pe chip.

El se ridică în coate, pentru a putea să admire mai bine camera spaţioasă şi parfumată.

— Vrei să mănânci ceva la micul dejun? întreabă Lizzie.

— Da… ezită el. Ăăă… tu ce vrei?

— Cred că am nişte ouă în frigider. Ouă jumări şi pâine prăjită?

— Minunat.

Apoi se aude o bătaie stridentă şi brutală în uşă.

— Cine morţii măsii o fi? se întreabă cu voce tare Lizzie, plină de furie, dar se ridică instantaneu din pat şi-şi pune un capot.

Se uită la Tommy şi îl vede cum se uită la ea. Ea poartă chiloţii albaştri, dar el, la vederea ei, simte înţepături în buze.

— Nu deschide, o roagă el.

Ea cugetă preţ de o clipă. După care se aude iarăşi ciocănitura insistentă, ca a unui poliţai.

— Pare ceva important.

Lizzie se întreabă preţ de câteva clipe dacă Gwen, colega ei de apartament, o să deschidă uşa, dar apoi îşi aduce aminte că e plecată în weekend. De asta l-a adus aici pe Tommy. Îşi găseşte papucii ei în formă de pisică şi se duce pe hol, pe când bătăile în uşă răsună din nou, în ritmul vinului roşu de aseară care-i palpită în cap.

— Bine, bine! Vin!

Deschide uşa şi e uluită când îl vede pe Francis Begbie în faţa ochilor.

— Tommy e aici?

Lizzie amuţeşte. L-a adus pe Tommy la ea acasă, iar acum ţicnitul ăsta a aflat unde locuieşte!

— Scuze de deranj. Begbie mimează un zâmbet, căci evident nu-i pare rău deloc.

— Aşteaptă aici, zice ea şi se răsuceşte pe călcâie.

Begbie îşi ţine piciorul în uşă ca să nu i se închidă în nas. Lizzie poate să-i simtă privirea cum o urmăreşte pe când se îndepărtează de el pe hol. Intră în dormitor, unde Tommy se îmbracă. El are impresia că i-a auzit vocea lui Franco; *e imposibil*. Dar privirea încruntată a lui Lizzie îi sugerează că *sigur e aşa*.

— Pe tine te caută.

Tommy iese din cameră, iar Lizzie clocoteşte de furie, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Bravo băi, n pula mea, Tommy, băiete! zbiară Franco, pe când Tommy traversează holul. Asta îi alungă complet furia, iar Tommy este nevoit să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Ce faci aici?

— M-am gândit io co să dau de tiniaici, bulangiu ceieşti! Verişoara mea Avril stă pe scara asta: Franco ştie toce sentâmplă n Leith n pula calului, să nu uiţi asta, bulangiule! Ai tras din greu la buci azi-noapte, ei, Tommy? Şi balcoanelialea micuţe! Asta o să-l bagen boală pe Sick Boy, bulangiule!

Tommy zâmbeşte, aruncând o privire spre holul din spatele lui. Frigul îl înţeapă în braţele goale care ies din tricou. Lui Begbie, deşi e îmbrăcat cu un tricou Adidas şi cu o jachetă subţire, nu pare să-i fie frig.

— Ce vrei, Franco?

— Ce pizda mătii crezi că vreau? Despre ce morţii mătii am vorbit io toată săptămâna asta, tâmpitule? Ai capu prea plin de pizdă, asta-i problema ta, fututen gură! Aberdeen! Azi. Easter Road. YLT: să liarătăm bulangiilor cum se joacă, mâncaţiaş. Tu, eu, Saybo, Nelly, Dexy, Sully, Lenny, Ricky Monaghan, Dode Sutherland, Jim Sutherland, Chancy McLean şi înco grămadă dialţi tipi. Larry a ieşit din spital! Io gaşcă super benga! Toţi colegii noştri de şcoală demenţi! N-am reuşit să dau de Spud, băgamiaş pula, da e ca Renton şi Sick Boy cares la Londra: nu-i nici o pierdere. Nus buni de nimic când vine vorba diun caft futui n gât de bulangii ce sunt.

Tommy stă ca pe ghimpi, ascultând nedumerit bazaconiile lui Franco.

— Da, chiar acum mergem la Cenny. Chiar şi Premiu Doi vine! Fără să bea nimic. Se pare că s-a lăsat de băutură. De parcă asta o să-l ţină mult n pula mea! Urăşte băutura bulangiuăla. O să ne tăvălim de râs, el şi bulnagiuăla din Aberdeen cariarată ca Bobby Charlton, o să ajungă amândoi

în şanţ ce morţii măsii! Mai ştii cine e? Puţoiuăla chel ca curu la douăjdoi de ani?

— Scargill, spune Tommy, amintindu-şi cine e, un tip rotofei, cu părul creţ, cu cărare într-o parte, care a condus o confruntare de pe King Street din Pittodrie Bar. Ne vedem acolo mai târziu, zice el, încercând să pară cât mai entuziasmat.

— Să nu cumva să-mi tragi ţeapă n pula mea. Franco îi aruncă o privire acuzatoare. Au adus o gaşcă imensă ca curu şi tresă niadunăm cât mai mulţi ca să le facem faţă. N-am chef să facă pe grozavii în Leith, să-mi bag pula dacă o să-i las. O droaie de inşi care şi-o trag cu oi, cu nenorocita aia de Cupă a Cupelor, să vină aici, să bea în cârciumile noastre şi să ne vrăjească… ezită Franco, aruncându-i o privire lui Tommy.

Tommy nu se poate abţine:

— Oile?

Franco încremeneşte preţ de o clipă. E ţeapăn şi tăcut, iar oxigenul pare că se scurge cu totul din scara blocului. Apoi un zâmbet firav îi joacă pe buze. Râde strident, permiţându-i lui Tommy să expire aerul pe care nici nu-şi dăduse seama că-l reţinuse în el.

— Bună poantă, bulangiu ceieşti! Bine, nu uita, să fii acolo, spune Begbie, răsucindu-se brusc pe călcâie şi coborând pe scară în salturi. De pe palier îi aruncă o privire peste umăr lui Tommy şi mârâie sacadat: Nu uita, să nu întârzii.

Tommy închide uşa şi încearcă să-şi revină. Lizzie îşi face apariţia imediat, cu mâinile în şolduri şi o expresie din aia pe faţă care înseamnă *Cum stă treaba*? Tommy trece de la melancolie la disperare.

— Franco… am uitat cam promis să merg la meci cu băieţii.

— Nu-mi place să mă trezesc dimineaţa cu psihopaţi la uşă, ce mama dracu, Tommy?

— Franco e în regulă… spune el cu jumătate de voce. Verişoara lui stă pe scara asta, un etaj mai jos. Avril.

— Da. Ştiu cine e. Are trei copii cu taţi diferiţi… începe ea să spună pe un ton dezaprobator, dar expresia amărâtă şi caricaturală de pocăinţă de sub claia lui de păr castaniu o înduioşează. N-avem lapte.

— Mă duc eu să iau, se oferă el.

Tommy îşi pune un pulover înainte să iasă din apartament. Merge cam poticnit când iese din scara lui Lizzie. Dar îl năpădeşte un gând: *eu şi Lizzie*. Nici măcar Franco nu poate să-i domolească entuziasmul. Asta *e* o reuşită.

Strada se trezeşte alene la viaţă, pe când petrecăreţi buimaci, care au pierdut noaptea se amestecă printre cei care abia îşi încep weekendul. Când trece pe lângă o cabină telefonică, pe Tommy îl podideşte inspiraţia, când cuvintele viclene, dar şi extrem de răzbunătoare ale lui Franco îi ricoşează în creierul unde i s-a aprins beculeţul. *Ai tras din greu la buci azi-noapte, ei, Tommy? Şi balcoanelialea micuţe! Asta o să-l bagen boală pe Sick Boy, bulangiule!*

Se întoarce din drum ca să dea un telefon la Londra. O voce îndepărtată îi răspunde, pe când el lasă monedele să cadă.

— Alo, alo, ce bine-i să te întorci…

E Renton. Pare drogat.

— Mark.

— Tommy… n-o să-ţi vină să crezi, tocmai voiam să te sun… mai ştii ce spuneam, Nicksy?

O voce cu accent londonez de mahala, pe care Tommy o recunoaşte: *tipul scund, pe care l-am cunoscut în Blackpool, cel care a fost de Anul Nou. Nicksy*.

— Ce faci, Tommy, frate? Nu vii şi tu pă aici să-i iei pă bulangiii ăştia înapoi… avem aici o combinaţie, iar găozarii ăştia nu-s în stare futui în gură…

— Nu, frate, deocamdată rămân la tine. N-am nici un chef de handicapaţii ăia!

— Încă o cruce dă dus… bine, frate, mai vorbim…

— Pa, gagiule…

Iar Rents revine la telefon.

— Ce mai e prin frumoasa Scoţie, Tam?

— Ca diobicei. Lu Begbie iarăşi i s-a pus pata pe creier să se caftească.

— Aha… omu vrea doar umpic de iubire…

— Vrea să mergem să ne batem cu galeria din Aberdeen. Nu-i ajung ăia din Lochend, acum vrea să ne batem şi cu nişte puţoi pe care nici măcar nu-i cunosc! Ce-mi pasă mie dacă tipii ăştia din Aberdeen îl caftesc piun gagiu de prin Granton sau aşa ceva? Begbie are capsa pusă pe tot căcatuăsta cu huliganii eleganţi. Are şase sau şapte ani mai mult decât puţică ăia. E ridicol.

— Ştii cum e Generalissimo. Orice pretext i se pare bun ca să devină violent. Aşa e el… Renton izbucneşte într-un râs ciudat, pe care Tommy nu l-a mai auzit până acum. Hăi… hăi…

— Ce-a fost asta?

— Sick Boy spune că i-ar prinde bine să dea la buci.

— N-ar conta. Bagaboanta aia de Samantha Frenchard din Pilton i-a născut un copil, iar acum şi June Chisholm aia e borţoasă.

— Da, da probabil că-s cam duse cu pluta dacă s-au futut cu Franco. Da tu? Vreo fată, ceva? Sau doar droguri?

Pauză. După care Renton spune:

— Aha! Ghici cine se fute şi piormă ne sună ca să-şi dea aere!

— Păi, da, am cunoscut pe cineva acum două weekenduri. Şi diatunci merge binişor, dacă posă spun asta.

— Era şi timpu să găseşti şi tu pe cineva. O cunoaştem?

— Lizzie, Lizzie McIntosh.

— Să mori tu?!

— Zău. Suntem împreună acum.

— Bulangiu norocos! Snoaba de Lizzie, super-futabila din Links…

— Ce… îl aude el pe Sick Boy cum spune. *Tommy* şi-o trage cu Lizzie Mac?

— Da, ce fază! face Renton, după care spune în receptor. Obişnuiam să mi-o iau la labă gândindu-mă la Lizzie… Ţi-am povestit că l-am prins pe Begbie făcând laba în vestiar cu ea – nu şi-o freca *în faţa* ei sau aşa ceva, nu ca într-un film porno, ci şi-o lua la labă *gândindu-se* la ea…

— Am zis că *suntem împreună*, Mark! protestează Tommy, amintindu-şi că Rents şi Sick Boy, când sunt unul lângă altul, pot fi teribil de cruzi.

Pretind că se calcă pe nervi, dar se aţâţă mereu unul pe celălalt, aidoma unor gemeni diabolici, obsedaţi să-i facă pe ceilalţi să sufere.

Urmează încă o pauză stânjenitoare la telefon, pe care, până la urmă o întrerupe Renton.

— Da… ei, scuze, Tam, ar trebui să fim mai, ăăă, maturi… mişto. Bravo. Io nu mă fut cu nimeni, da Sick Boy… ei bine, Sick Boy e Sick Boy, nu?

— Festivalu pizdelor englezoaice! urlă Sick Boy plin de tupeu la telefon.

— Da avem un câine, continuă Renton. Nicksy voia să-i pună numele de Clyde, după Clyde Best, pencăi un labrador negru, da io şi Sick Boy i-am spus Giro şi ăsta-i numele la care răspunde.

Încep să se audă păcănituri pe fir.

— Bine. La revedere, Mark.

— Bine… zi-i lu Swanney… începe Rents să bată câmpii, iar Tommy se bucură când telefonul amuţeşte, iar pe urmă pune receptorul în furcă.

Tommy cumpără de la magazin lapte şi un ziar. Ar prefera *Record*, dar crede că *Scotsman* ar impresiona-o mai mult pe Lizzie. Îl ia şi e pe punctul

să-l plătească la casă, dar se răzgândeşte în ultimul moment şi-l schimbă cu *Herald*, gândindu-se că e mai puţin misogin. Nu ştie dacă Lizzie e feministă sau nu, dar e la începutul relaţiei cu ea şi e mai bine să fie acoperit din toate părţile.

Lizzie ori Begbie. Oare poate exista o alegere mai uşoară? La douzeci şi doi de ani e prea mare ca să se mai bată cu inşi din Aberdeen şi nici măcar din Lochend. E o tâmpenie. La o anumită vârstă nu te mai preocupă rahaturi dastea. Tipul ăla Kevin McKinlay din Lochend e de treabă. L-a cunoscut de curând, când au jucat fotbal. Mai jucaseră în echipe diferite şi altădată, iar când l-a văzut în vestiarul din Gyle, Tommy se aşteptase la o confruntare cu el sau măcar la o privire plină de ură şi o remarcă jignitoare. Dar McKinlay şi-a înclinat capul spre el şi i-a zâmbit, de parcă ar fi vrut să spună: *A trecut destul timp de atunci. Mi se pare o tâmpenie. Totu-i în regulă acum.*

Dar cu handicapaţii nu-i aşa. Niciodată nu iartă nimic. Nici măcar nu-s în stare să ierte. Într-o bună zi or să fie ELVM: Echipa din Leith de Vârstă Mijlocie, chiar şi atunci o să fie obsedaţi de conflictele din tinereţe. Dar nu şi el. Acum, pentru prima oară, el îşi dă seama că poate să scape de toate astea şi că e foarte simplu. Nu trebuie să dai bir cu fugiţii. Trebuie doar să cunoşti o persoană deosebită şi să păşeşti într-un univers paralel. Tommy nu mai fusese îndrăgostit până atunci. Îşi dorise să se fi îndrăgostit de vreo fată din trecutul lui, dar nu simţise asta pentru nimeni. Acum o simte în tot corpul lui: o obsesie tâmpită, dar minunată, care îi umple timpul şi gândurile. Tânjeşte să se întoarcă la Lizzie, cu o disperare care îl tulbură profund.

Când pune o tavă cu pâine prăjită şi ceai pe măsuţa de sticlă, căminul parental i se pare acum lui Alison un ghiveci de mobile din epoci diferite. În mica sufragerie, un şemineu din lemn de tec în stilul anilor ’70 se înghesuie lângă o comodă din lemn de mahon în stil victorian, o garnitură modernă din lemn de stejar, pe când stropii unei lampe psihedelice din anii ’60 se umflă, după care o iau în sus. Tatăl ei, Derrick, nu fusese niciodată în stare să renunţe la vreo mobilă veche, o muta pur şi simplu în alt loc din casă. Acum pare-se că are un talmeş-balmeş şi în minte, se gândeşte Alison, pe când îl urmăreşte cu privirea pe când el încearcă să-l interogheze pe fratele ei, Calum.

— Crezi că nu ştiu ciai de gând să faci? Crezi că m-am născut ieri?

Privirea dispreţuitoare a lui Calum părea să spună: *Dacă te-ai fi născut ieri, atunci ai fi avut o faţă zbârcită şi încruntată de nou-născut. Deci într-*

un fel aşa e.

— Ei? Răspunde-mi!

Calum a rămas tăcut, căci nu prea mai vorbise cu nimeni de la moartea mamei lor. Alison ştia că ăsta nu-i un lucru bun. Cu toate acestea, era de partea fratelui ei, căci detesta momentele când tatăl său era într-o asemenea dispoziţie. Ea îl considerase tot timpul un tip inteligent, dar suferinţa şi furia îl tâmpiseră. Oare ştia cât de handicapat părea, cu mustaţa aia idioată, stând pe vine mahmur în faţa şemineului electric, cu halatul ăla în carouri, care-i atârnă pe umerii înguşti?

Derrick nu s-a putut abţine şi i-a mai servit un clişeu.

— Nu vreau să faci şi tu aceleaşi greşeli ca mine.

— E firesc, Cal, a intervenit Alison pe un ton împăciuitor. Tata n-ar fi om dacă nu i-ar păsa… nu-i aşa, tată?

Derrick Lozinska a ignorat-o pe fiica lui mai mare, îndreptându-şi toată atenţia asupra fiului său. Ochii lui Calum erau aţintiţi asupra televizorului fără sonor, unde Daffy Duck îl fraierea în tăcere pe bezmeticul Porky Pig.

— Ştii foarte bine cum sunt ăia. Periculoşi. Foarte periculoşi. Ştiu. Nu uita că tiam văzut!

Nimeni n-ar fi putut să-l contrazică. Tatăl lor o plictisea din când în când pe Alison, povestindu-i acel incident nefericit, când fusese martor la o acţiune a tipilor din Baby Crew. Ambuscada aia din Crawford Bridge pe Bothwell Street: o gaşcă împotriva altei găşti, iar pe urmă au fugit după un grup de suporteri ai lui Rangers care scăpaseră. Calum fusese în primul rând, cu o bucată de asfalt în mână. Când l-a rugat pe fratele ei să-i spună şi punctul lui de vedere, el n-a negat nimic, ci a zis doar că Derrick şi prietenul lui de rahat n-ar fi trebuit să fie acolo, căci doar suporterii din deplasare şi cei care aveau chef de o cafteală se duceau în acea zonă.

Calum a apăsat pe butonul telecomenzii şi a schimbat canalul. Alison a privit spre ecran. *Băbătia aia cu o tonă de farduri pe mutră citeşte ştirile de la prânz. Ciudat, de obicei apare seara*.

— Cu o cărămidă în mână! Pe punctul s-o arunce spre mulţime!

Derrick i-a cerut iarăşi ajutorul lui Alison. Ea a clătinat din cap, făcându-şi datoria de fiică, deşi imaginea fratelui ei, ţinând o cărămidă în mână pe stradă, o amuza fără să ştie de ce.

Pe când Calum se uita la tatăl lor, Alison aproape că vedea gândurile mute şi batjocoritoare: *o bucată diasfalt, bă, sandilăule, nu o cărămidă n pula mea*!

Derrick a ridicat din umeri, clătinând din capul lui obosit.

— La Borstal, acolo o s-ajungă.

— Acum cică e centru de reeducare. Polmont, i-a zis Calum.

— Nu mai fă pe deşteptu! Nu contează cum mama dracu îi spun, nu cumva să te bagi în vreo gaşcă de huligani eleganţi, nici la meciu ăsta şi nici pe viitor!

— Nu mă bag în nimic! Vreau doar să mă uit la ştiri…

Privirea lui Calum era îndreptată asupra unei imagini pe care Alison a recunoscut-o. Era cârciuma Grapes of Wrath, cea de lângă blocul Bannanany, de unde era Simon. A auzit vocea lui Mary Marquis care comenta din fundal:

— …lansează o nouă campanie de prevenire a violenţei asupra localnicilor.

După aceea a urmat un filmuleţ cu un tip mai în vârstă, proprietarul cârciumii, care şedea ca un handicapat într-un scaun cu rotile, cu saliva scurgându-i-se din colţul gurii, povestind ca o marionetă răguşită că tâlharii l-au atacat şi i-au distrus localul. Alison şi-a amintit ce se întâmplase: se zvonise că fuseseră trei tipi din Drylaw, dar nu fuseseră prinşi.

Pe ecran a apărut chipul sumbru al unui poliţai, Robert Toal, din Poliţia Lothiană şi de Frontieră.

— Acesta este doar unul dintre incidentele şocante care au avut loc în ultima vreme, când un membru integru al comunităţii a fost atacat cu brutalitate şi jefuit pe proprietatea lui, în miezul zilei. În acest caz, victima a ajuns invalidă şi nu mai poate să muncească în localul său. E trist că oamenii care furnizează servicii comunităţii noastre nu se mai pot simţi în siguranţă în propriile lor restaurante. Din nefericire, locurile unde se încasează bani gheaţă sunt foarte vulnerabile la astfel de atacuri.

Apoi au revenit la Dickson, acum infirm şi deznădăjduit, care a declarat pe un ton distrus:

— Nu voiam decât să-mi fac treaba…

A urmat o imagine panoramică cu Water of Leith, soarele licărind pe râu şi creând o atmosferă tihnită, apoi camera s-a ridicat încet, filmând o fabrică mohorâtă şi abandonată de pe mal, care sugera pericolul de a cădea în paragină, iar până la urmă au revenit în studio, la Mary.

— O poveste cu adevărat tristă, a declarat ea înduioşată. Iar acum dau legătura redacţiei de sport, căci în această după-amiază avem un meci de fotbal în Scoţia. Tom?

— Într-adevăr, aşa e, Mary, a zis un tip zvelt şi destul de tânăr, îmbrăcat într-un costum, iar clubul Hibernian al lui John Blackley are sarcina ingrată

de a încerca să deraieze vagonul de lux, mereu câştigător, din Aberdeen, al lui Alex Ferguson. Iar dacă şeful celor din Hibs nu-i prea încântat de perspectiva asta, atunci se pricepe de minune s-o ascundă…

Apoi pe ecran a apărut Sloop, cu inconfundabilul său păr roşu, grizonat pe la tâmple. Alison şi-a adus aminte cum a venit odată la şcoală ca să împartă premii de ziua sportului. Se bucura că dădeau un reportaj despre Hibs, căci le permitea tatălui şi fratelui ei să-şi prelungească armistiţiul.

Alison nu înţelegea chestia cu huliganii eleganţi[1]. I se părea un lucru pervers şi păgubos să cheltuieşti atâţia bani pe haine frumoase şi apoi să te încaieri prin şanţuri îmbrăcat cu ele. Tatăl său, după ce iniţial i-a plăcut, datorită eleganţei hainelor, a devenit repede ostil. A mărturisit că se înfuria ori de câte ori îi vedea ochii lui Calum privindu-l pe sub bretonul ăla cretin de fetişcană. Îi venea să-i taie părul cu o foarfecă. Pentru el era doar o *insolenţă*.

Cu toate acestea, Calum şi Mhairi o duceau îngrozitor de prost. Erau tineri, furioşi şi speriaţi. Nici eu n-o duc mai bine, s-a gândit Alison, luând o revistă de pe măsuţă.

După ce repotajul cu Hibs s-a terminat, Alison l-a văzut pe Derrick cum trage şuierând aer în piept şi îşi ia inima-n dinţi, cu intenţia de a se lua iarăşi de fratele ei.

— Nu te duci la nici un meci de fotbal şi cu asta basta. Nu vreau să tiamesteci cu ăia… a scuipat el cuvântul, cu huliganii eleganţi.

— Da mă duc la meci cu prietenii mei!

— Da, aşa cum a fost şi când te-am văzut cu piatra aia în mână? Nici gând. Tot cinşpe ani ai, deşi ai crescut, şi locuieşti în casa mea. Doamne sfinte, dacă mama ta ar fi aici… Derrick s-a oprit, dorindu-şi instantaneu să-şi poată lua cuvintele înapoi.

— Ei bine, nu e!

Calum a ţâşnit în picioare şi a ieşit pe uşă, apoi a urcat în camera lui.

Derrick a murmurat pe o voce moale numele fiului său, dizolvându-l apoi într-un oftat. S-a răsucit spre Alison, ridicând buimăcit din umeri.

— Nu ştiu ce să mă mai fac cu el, chiar nu ştiu.

— O să fie bine. Ai răbdare.

— Slavă Domnului că tu eşti în regulă, a spus Derrick. Tu întotdeauna ai fost o gagicuţă matură şi raţională, a observat el cu o undă de mândrie în voce.

Nu mă cunoşti n pizda mătii, s-a gândit ea, pe când s-a trezit că protestează.

— Tată…

— Întotdeauna ai fost inteligentă. Da, tu ţi-ai luat viaţa în mâini. Ai ajuns sus. Nu ca Mhairi şi Calum, lor li se pare prea greu. Io chiar îmi fac griji, a clătinat Derrick din cap, că puştiu o s-o ia razna.

— Da nu face exact ce făceai şi tu la vârsta lui? Au alte haine, alt argou, altă muzică, da astea-s lucruri superficiale. Probabil că printre ei mai e şi câtiun psihopat care o să intre la pârnaie, da pe lângă el mai sunt încă vreo doişpe tipi normali, cario să treacă peste asta şi o să scape doar cu câteva amintiri interesante.

Derrick i-a zâmbit aprobator fiicei sale.

— Ai dreptate. Aparent părea să fie de acord cu afirmaţia ei înţeleaptă, dar pe urmă a clătinat din cap. Asta e o aiureală, sunt nevoit să nu-l las. Nu-mi place să recunosc, da Calum nu-i puternic ca tine sau ca mine. Are ceva de victimă în el, a ripostat Derrick.

Alison n-a putut decât să-i arunce o privire tatălui ei, care stătea acolo în halatul lui.

— Vreau să spun, a zis Derrick ruşinat, strângându-şi pe el halatul, că-i o pradă uşoară pentru cei care n-au prea multe scrupule, ăia care ştiu că dacă se-ntâmplă vreo chestie nasoală, atunci fiecare tresă se descurce pe cont propriu.

— Eşti paranoic.

— Nu, pencă ştiu cinio să fie singuru din cinci sute de inşi cario să ajungă într-un scandal la beţie, după care o să stea o grămadă de timp la bulău sau o să cadă, o să fie călcat în picioare şo s-ajungă o legumă. Băiatu tresă fie ţinut în frâu!

Alison s-a întrebat cum o să reuşească tatăl ei să facă asta, stând acolo în papucii lui jerpeliţi şi capod. Oare de ce nu mai făcea duş şi nu se mai schimba în haine de stradă, aşa cum obişnuise să facă până de curând, în loc să stea acolo şlempăt şi pleoştit în fiecare dimineaţă?

Uşa de la intrare s-a deschis, iar Mhairi a intrat în apartament. Alison şi-a dus sora în bucătărie, arzând de nerăbdare să facă o alianţă cu ea, să discute ce era de făcut cu bărbaţii din familie. Ca să nu le audă nimeni, a deschis aparatul de radio de pe masă.

Pe când Duran Duran cânta „Reflex“, iar Alison vorbea despre cearta dintre tatăl şi fratele lor, ea şi-a dat seama că Mhairi era din ce în ce mai puţin atentă la ce îi spunea. Apoi sora ei şi-a dus o mână la gură, iar Alison

s-a răsucit şi l-a văzut pe Calum cum coboară pe burlanul de lângă fereastra bucătăriei, iar apoi şi-a dat drumul să cadă pe spaţiul verde.

— Calum, a ţipat ea, ducându-se la uşa din spate şi văzându-i silueta cum dispare în spatele rufelor întinse pe sfoară la uscat.

— Ce s-a întâmplat? a răcnit Derrick, venind în pragul uşii.

— Cal s-a cărat pe furiş diacasă, a spus Mhairi cu un zâmbet pe faţă.

— Ce…? Da i-am interzis, băgamiaş picioarele! Derrick a fugit spre uşă, apoi, dându-şi seama că e îmbrăcat în capod, s-a oprit brusc.

— O să-l găsesc, a spus Alison, pe un ton mai acuzator decât şi-ar fi dorit, apoi şi-a înşfăcat poşeta şi a ieşit pe uşă.

A aruncat o privire spre spaţiile verzi identice. N-a zărit decât rufele întinse la uscat.

Probabil Calum sărise gardul spre poteca plină de verdeaţă din partea laterală a blocului. Era prea devreme să se ducă pe Easter Road, aşa că putea să bage mâna-n foc că se dusese pe Foot of the Walk.

L-a văzut pe stradă, vorbind cu Lizzie şi cu Tommy Lawrence. Când s-a apropiat de el, n-a dat nici un semn că ar vrea să fugă de ea.

— Bună, Ali, a zis Lizzie, iar Tommy a imitat-o.

— Bună.

— Veniţi la meci? i-a întrebat Calum pe cei doi, ignorându-şi sora.

Lizzie a aruncat o privire spre el, apoi spre Alison, de parcă l-ar fi crezut handicapat mintal pe Calum.

— Nu. O să fie o mare nebunie acolo. Plin de handicapaţi, a spus Tommy nepăsător. Nu te duce acolo azi, băiete.

— Asta a spus şi tata.

Alison s-a uitat la Calum.

— Nu mă întorc acasă, i-a zis el.

— Fă ce vrei. Nus paznicu tău, a zis Alison, sperând că schimbarea asta de tactică o să-l oblige să devină mai raţional. S-a uitat la Tommy şi la Lizzie, apoi a făcut un semn din cap spre cafeneaua de vizavi. Veniţi la o cafea?

— Sigur, a spus Tommy.

Alison nu ştia dacă o să vină şi Calum cu ei, dar el i-a urmat. Au intrat în cafeneaua Up the Junction. Era aglomerată, dar au găsit o masă liberă şi s-au aşezat în jurul ei.

Alison a întrebat-o pe Lizzie despre cursurile ei, iar Lizzie s-a interesat de slujba sa. În acest răstimp, ea s-a străduit să asculte conversaţia lui

Tommy cu Calum, ca să afle ce planuri avea fratele ei. Oare chiar intrase în gaşca aia de huligani?

— Aberdeen are o echipă bunicică, a zis Tommy. Leighton, McKimmie, Miller, McLeish, Simpson, Cooper, Strachan, Archibald, McGhee, Weir, e incredibil cât de tari au ajuns cu Alex Ferguson.

— Da, a încuviinţat Calum, privind-o ruşinat pe Lizzie, iar lui Alison i-a fost clar că era mort după ea, io porcărie că sunt mult mai buni decât Hibs.

— Da nici nu posăi urăşti la fel de mult ca pe Rangers sau Celtic, a ripostat Tommy, pencă au ajuns acolo pe merit, nu prostituându-se cu sandilăii şi tot căcatu ăla cu sectanţii.

— Da, l-a aprobat Calum, iar vocea lui a devenit piţigăiată preţ de o clipă stânjenitoare, apoi a tuşit violent ca să scape de nodul din gât, au rezolvat-o cu vechea gardă şi au cucerit Europa, iar Hibs şi Hearts fac naveta între divizii!

— Doar despre asta ştii să vorbeşti, a clătinat Alison din cap spre Lizzie, despre fotbal?

— Mai am şi alte motive să mă duc la meci, nu numai fotbalu, a spus Calum.

Alison a vrut să spună ceva, dar şi-a muşcat limba.

— Măcar în tribună io atmosferă mişto, a rânjit el, parcă întinerind, acum părea iarăşi un băieţel obraznic.

Tommy a încuviinţat din cap.

— Persecuţia-i mişto pentro gaşcă. Man U, Chelsea, West Ham, Spurs, toate cluburile astea au făcut progrese cu ajutoru conflictelor. S-au apărat de galeria locală când au fost atacaţi. Celor din Hearts le-a prins bine. Keezbo ne-a povestit despre deplasărilialea demente ca atunci, în Dumfries. O droaie de elicoptere ale poliţiei zburau desupra stadionului Palmerston Park, tot tacâmu.

— Da, faza asta a întărit gaşca huliganilor eleganţi Hibs.

Alison ştia că Tommy vrea să-i facă pe plac fratelui ei. Era un tip prea raţional ca să se amestece cu ei sau cu vechii lui prieteni din cealaltă gaşcă, YLT. Era evident că voia să se schimbe de dragul lui Lizzie. Ea plecase de la masă şi acum discuta cu barmaniţa, despre care Alison şi-a adus aminte că fusese la Leith Academy. Tommy s-a ridicat în picioare şi s-a dus la toaletă. Alison a profitat de ocazie. I-a aruncat o privire rugătoare lui Calum.

— Hai acasă. O să închiriem o casetă video. Tu, eu şi Mhairi. O să stăm de vorbă şi o să ne tăvălim de râs.

— N-am de ce să râd şi nici o discuţie din lume n-o să schimbe lucrurile, a spus Calum, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Pe când îşi încovoia trupul slab, dar vânjos, Alison şi-a dat seama că, fizic, devenise mai puternic decât ea. *Fratele meu mai mic m-ar putea snopi în bătaie*, şi-a spus ea în sinea ei. Oare când se întâmplase asta?

— Tata nu vrea ca tu…

— N-are ce să facă şi nici nu n-ai ce să faci, a zis Calum pe un ton provocator, cu un rânjet crispat pe chip, ridicându-se în picioare şi clătinând din cap, cu un zâmbet acru.

Tommy s-a întors de la toaletă şi a vorbit puţin cu băiatul, care se îndrepta spre uşă. Alison l-a urmărit cu privirea pe Calum, care s-a năpustit afară şi a luat-o la fugă pe stradă, de parcă Tommy Lawrence i-ar fi dat un baston de poliţist.

Lizzie a venit înapoi la masă.

— Se simte bine?

— A luat-o puţin razna, ca să zic aşa, de când a murit mama, a spus Alison.

— O să-şi revină, a zis Tommy plin de optimism. Calum e mişto.

— Da, a rostit Alison. Voi ce faceţi?

— Mergem să vedem *Indiana Jones şi templul blestemat*, a zis Lizzie.

— Ea a ales filmul, s-a grăbit Tommy să sublinieze.

Alison şi-a închipuit că asta s-a întâmplat pentru că multă lume spunea că seamănă puţin cu Harrison Ford. Îi invidia pe cei doi, care aveau să stea unul lângă celălalt în căldura din cinema, dragostea lor dezvoltându-se în incubatorul întunericului tăcut din sală. Zâmbetul sau sărutul răzleţ, mica strângere de mână, lipiţi unul de celălalt, pe când Harrison Ford îşi învârteşte deasupra capului biciul pe ecran. A bătut-o gândul să-l sune pe Alexander, iar după aceea şi-a dorit ca Simon să fie lângă ea. Voia să-l întrebe pe Tommy dacă vorbise cu el, dar s-a abţinut. Relaţia ei cu Simon nu era exclusivă şi era de-a dreptul clandestină. Brusc i s-a părut superficială în comparaţie cu cea dintre Tommy şi Lizzie. Mâna lui era pe a ei. Felul cum se uitau unul la celălalt…

Sătulă să se mai simtă în plus lângă cei doi îndrăgostiţi, Alison a plecat de acolo şi s-a dus să se plimbe pe lângă râu, apoi s-a aşezat pe o bancă. Soarele cobora peste depozitele abandonate din faţa ei, iar din când în când, pe alee, se mai vedea câte un om răzleţ cu un câine. Cartea ei cu poezii era în poşetă, iar ea a scos-o şi i-a studiat cuprinsul.

Dar cartea i se părea acum inutilă. Viaţa reală nu se putea reduce la cuvântul de pe o pagină, iar până şi vorbele rostite, interacţiunile cu ceilalţi i se păreau o fugă dramatică de realitate. Şi-a lăsat jos cartea şi şi-a îndreptat privirea spre râul negru şi tăcut. *Asta* era viaţa reală, când ne cufundăm în gânduri şi ne lăsăm absorbiţi de amintiri.

Aproape că nici nu l-a văzut când s-a apropiat de ea. Apoi l-a zărit, iar el mai întâi a ezitat, devenind din ce în ce mai îndrăzneţ când s-a prăbuşit pe bancă, destul de aproape de ea.

— Bună cartea, nu?

Alison era prea zăpăcită ca să se ridice imediat în picioare şi să plece de acolo. În schimb şi-a ridicat privirea. Era tânăr, mult mai tânăr decât ea, doar un puştan. Avea o faţă obraznică, cu ochi pătrunzători, care o studiau pe sub bretonul care nu se putea să lipsească.

— Aşa şi aşa.

— Eşti sora mai mare a lui Calum, nu?

— Da. Deci îl cunoşti pe fratimiu?

— Da. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, gen.

— Mersi.

— De căcat, nu? Mama mea a murit acum doi ani. Acuma stau cu mătuşimea.

— Îmi pare rău… a zis ea, apoi a recunoscut: Da, e de căcat.

Avea de gând să adauge că e puţin spus, dar Kelly făcuse mişto de ea că foloseşte prea des expresia asta. Ea şi-a dat seama că el mesteca, iar el a observat că ea şi-a dat seama şi i-a oferit gumă de mestecat, iar ea a luat-o. S-a gândit să se revanşeze şi i-a dat o ţigară.

— Voiam să mă duc pe Easter Road, dar mi-a fost cam lene. Am preferat să fac o mică plimbare, a explicat el, aplecându-se să ia foc de la ea. Cum te cheamă?

— Alison.

El şi-a întins o mână, iar ea s-a trezit că i-o strânge.

— Bobby, a încuviinţat el din cap, apoi s-a ridicat în picioare şi a suflat cam stângaci fumul. Eşti o gagică benga, a zis el cam mâhnit. Mi-aş dori să am şi eu o soră ca tine, apoi a fluturat o mână spre ea şi a plecat pe alee.

Ţinea ţigara cam ciudat, de parcă n-ar fi fost fumător. Ea l-a urmărit cu privirea cum se îndepărtează, întrebându-se în acelaşi timp cum de acest băiat prostuţ şi dulce a lăsat-o singură, pe o bancă de pe malul râului, cu inima făcută ţăndări.

Lângă râu se făcuse frig, dar ea a rămas multă vreme acolo, până când handicapaţii şi perverşii s-au apucat s-o agaseze să le dea bani sau să facă sex cu ei. Un bărbat foarte bătrân şi plăpând, trecând îngrozitor de încet pe lângă ea, cu un cadru pentru mers, a întrebat-o cam macabru:

— Ce pizdar trebui să ling piaici ca să dau la buci?

Venise timpul să plece de acolo.

Traversând Constitution Street, Alison a cotit spre Foot of the Walk. L-a văzut imediat, şedea pe o bancă de sub statuia Reginei Victoria, nemişcat şi tăcut. *Parcă ar aştepta ora de închidere, ca să-l cotonogească pe primul bulangiu tupeist care-i pică-n faţa ochilor*.

— Frank. Ce mai faci?

El a urmărit-o cu privirea cum se aşează pe bancă, mijindu-şi ochii de concentrare. Mirosea a alcool, dar mişcările şi gândurile îi păreau premeditate, totul executat cu mare grijă. Se agăţa de ultima scânteie a lucidităţii printr-un efort de voinţă. A avut nevoie de două secunde ca să-i răspundă.

— Bine. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat mamei tale.

— Ah.

Alison şi-a întins picioarele şi s-a uitat la blana de pe marginea cizmelor ei. Apoi a privit spre Walk. Conturul lunii pline strălucea deasupra lor, despicând în straturi cerul compact fumuriu şi aruncând umbre bizare pe pământ. Regina Victoria se înălţa desupra lor, ascunzându-i parţial de lumina felinarului.

— Unde ai fost?

— La Docker’s Club. Au mai rămas câţiva acolo. Frank Begbie a aruncat o privire fugară spre Constitution Street. Am ieşit afară fincă vreo câţiva inşi m-au călcat pe nervi futui n gât. Mai mulţi dintre noi s-au dus acolo după meci şi s-au pus pe băută. Io voiam să mă duc în centru, daiei nu vor să se mişte diacolo. Pretind că sunt gangsteri de doi bani şi se poartă de parcă n-ar fi de nasu lor să se caftească cu vreo câţiva puţoi tupeişti. Mai ales Nelly, care vorbeşte întruna de Davie Power n pula mea, spune doar tâmpenii!

Alison şi-i putea imagina cum şedeau în jurul mesei din club; gesturile lor teatrale şi caterinca de şmecheraşi. Nu-i de mirare că Tommy nu mai stătea cu ei. Nu-i de mirare că Simon şi Mark plecaseră la Londra. Sub lumina de culoarea chihlimbarului a felinarului, ea s-a gândit din nou la Calum: şi-a dat seama ce se putea alege din fratele ei neghiob şi bezmetic.

Voia să-l întrebe pe Franco despre ce se petrecuse la meci, dacă izbucnise vreo încăierare.

— Am fost cât paci să-i trag un pahar în mutră bulangiului, a mârâit Francis Begbie, aşa că m-am cărat diacolo ca să iau o gură de aer şi să mă trezesc umpic. Da, acum nu mai e canainte. Nu mă mai văd cu Rents sau cu Sick Boy, hă, nu. Habar nam pe undei Spud. Toţi s-au apucat de heroină. Tommy nici măcar n-a venit la meci.

Pe când Franco, plin de amărăciune, îşi vărsa necazurile, aerul părea că devine din ce în ce mai apăsător, aidoma unui barometru care scade brusc înainte de furtună. Alison s-a cutremurat pe dinăuntru.

— Londra i-a nenorocit pe d-alde Rents şi Sick Boy n pula mea, bulangii s-au cărat acolo, a declarat Begbie. Erau OK înainte să plece acolo, n-aveau fiţe şi nici nu-şi dădeau talente. Puţoiu ăla pitic pe care l-au adus cuiei era de treabă, nu zic nu, da Londra i-a făcut să-şi piardă minţile.

Asta era o aiureală absolută, dar Alison n-avea nici un chef să se ia la harţă cu el. Sonaţi. Cum naiba reuşeau să fie mereu aşa? Să aibă atâta energie ca să-şi menţină furia şi indignarea? Oare nu *oboseau* niciodată?

— Cu Rents şi Sick Boy posă te distrezi sau aşa ceva. Nelly şi Saybo nu-mi înţeleg glumele, a spus Begbie cu tristeţe în voce. După aceea s-a uitat fix în ochii ei. June a pierdut sarcina.

— Ah… sincer îmi pare rău, Franco. Biata June… nici măcar nu ştiam că era… câte luni… cum se simte?

— Bine, binenţeles. Franco s-a uitat la Alison de parcă ar fi fost nebună, apoi i-a explicat. Copilul n-a fost bine, *ea* e în regulă, n pula mea. Şi-a aprins o ţigară, apoi, de parcă doar atunci şi-ar fi adus aminte, i-a oferit şi ei una. Ea a şovăit preţ de o clipă, apoi a luat-o şi s-a aplecat spre el ca să şi-o aprindă. Franco a tras din ea, şi-a umplut plămânii cu fum, iar pe urmă s-a lăsat pe spătarul băncii. Nu trebuia decâsă ţină chestia aia acolo, înăuntru, şi nimăcar asta n-a fost în stare! Nu-i bună de nimic n pizda măsii. Asta-i o crimă pentru mine, ce pula mea, tot aia e. Crimă din cauza băuturii, crimă din cauza ţigărilor! I-am zis şi ei asta, iar ea a izbucnit în plâns n pula mea, şi mi-a arătat chestia aia roşu-maronie din chiloţi. Iar io am luat-o şam frecat-o de pizda ei de rahat. I-am zis căi vina ei, i-am zis că-i o criminală ce pula mea!

Alison l-a privit uluită.

— Da, am prins-o că fuma o ţigară săptămâna trecută. Cine ştie, poate că din cauza asta a murit copilu înainte săl nască, nu?

Alison s-a trezit că icneşte în chip de protest.

— Nu aşa stau lucrurile, Frank. Pentro gagică e ceva îngrozitor. Da nimeni nu ştie care-i motivu.

— Da iol ştiu! Iol ştiu foarte bine, e din cauza ţigărilor! E din cauza băuturii, a suspinat el, cu degetele maronii şi gălbui arătând cu ţigara spre Walk. Brusc a clătinat din cap cu o vigoare incredibilă, amintindu-i de un câine care iese din mare. Poate căi mai bine că s-a întâmplat aşa, pencă dacă acui atâde naşpa, ce fel de mamă ar fi fost n pula mea după ce s-ar fi născut copilu? Ei?

— Nu-i vina ei, Frank. Probabil căi distrusă. Dutiacasă şi încearcă s-o consolezi.

— Nu mă pricep la căcaturi din astea, a clătinat el din cap.

— Du-te la ea, Frank, o să-ţi fie recunoscătoare.

Preţ de o clipă, Alison chiar a crezut că reflecţia vagă a luminii portocalii era o lacrimă în ochii lui Franco, dar probabil că era într-ai ei. El a zis supărat, dar plin convingere:

— Nu. E problema ei. Are prietene şi surori pentru căcaturi din astea.

Alison s-a ridicat în picioare. Începuse să creadă că suferinţa nu poate să aducă după ea decât mai multă suferinţă. Nu-şi puteau oferi unul altuia decât alinare. Şi totuşi mâna ei, încremenită deasupra umerilor vânjoşi ai lui Franco, nu se încumeta să se lase pe ei. Ea şi-a dat seama că le era sortit să-şi suporte fiecare durerea şi s-a simţit uşurată că încă mai avea o asemenea putere de discernământ.

— Bine, Frank, ai grijă de tine, la revedere.

— Da, la revedere.

Apoi a luat-o pe Walk, iar acum era prea amorţită ca să simtă cum o arde gerul. Putea să vadă scânteierile şi să audă scrâşnetul brumei de sub tălpile ei, pe când se uita după autobuzul care avea s-o ducă în Tollcross, spre apartamentul lui Johnny Swan. Mai aproape de ea erau Pilrig şi morfina mamei ei moarte. Alison se grăbise instinctiv să şi-o însuşească, spunându-i tatălui ei că o s-o ducă înapoi la spital şi că prietena ei Rachel, care era infirmieră, o să ştie ce să facă cu ea. În mintea lui năucă şi recunoscătoare, fusese încă o sarcină concretă pe care a îndeplinit-o, la fel ca înregistrarea certificatului de deces, rezervarea crematoriului şi a mesei din Docker’s Club, găsirea unei companii care să prepare mâncarea, publicarea în *Evening News* a anunţurilor despre moarte şi înmormântare sau drumul până la un magazin de caritate, unde dusese hainele mamei ei.

Pe Walk ieşeau din cârciumi din ce în ce mai mulţi beţivi, care cântau sau chiuiau. Pe urmă, de undeva din spatele ei, au răsunat un ţipăt şi un

zgomot de sticlă spartă, urmate de o tăcere înfiorătoare, şi mai dramatică întrucât a fost sfâşiată de nişte urlete mai degrabă animalice decât umane. Alison nu s-a oprit din mers, bănuind cine era responsabil pentru ele. Şi totuşi a fost afectată pe tot parcursul drumului ei spre casă de dispoziţia malefică şi suferinţa lui Begbie. Prins în psihoza doliului, îşi luase o voce drăcească, ce domina toate celelalte sunete: scrâşnetul maşinilor de pe stradă, freamătul copacilor despuiaţi sub suflarea vântului, râsetele zgomotoase ale fetelor bete, ţipetele bărbaţilor care ieşeau sau intrau prin cârciumi. Creierul i se înnegurase de remuşcări, la fel de putred ca amfetamina-praf, murdară şi umedă, dintr-un pliculeţ. S-a gândit la suferinţa lui June, la chipul mort al mamei sale, apoi la femeile din grupul de poezie, gagicile alea care parcă absolviseră o şcoală de pe o planetă îndepărtată. La cum a făcut dragoste cu Simon, cu Alexander, apoi cu tipul ăla, pe care îl cunoscuse cu o noapte în urmă la Bandwagon. Andy? Nu, Adam. Preţ de o clipă a avut senzaţia că, dacă îşi închide ochii, o anumită matriţă, o oarecare ordine o să i se aştearnă în minte, dar i-a fost prea frică să încerce.

În beznă, o maşină de poliţie cu sirena pornită, urmată de surata ei mai mare, ambulanţa, au trecut vâjâind pe lângă ea.

1. Casuals: suporteri ai clubului Hibernian, care se luau la bătaie cu orice altă galerie; erau recunoscuţi prin faptul că se îmbrăcau cu haine foarte scumpe, importate din Europa.

Ocean

Lupi de mare

1.Taxe vamale şi accize

Sick Boy, cu rucsacul în spate, îşi spune că prietenul său, Renton, chiar este un *bulangiu drogat şi aschilambic*; că până şi Spud sau Matty arată acum mai bine decât el. Mergând cu paşi repezi prin vama inundată de o lumină strălucitoare, toate celulele trupului lui Sick Boy urlă: *el nu-i cu mine*. În aer pluteşte un miros apăsător de transpiraţie stătută, mai degrabă accentuat decât acoperit de damful deodorantelor ieftine şi oribile. Funcţionarul îndesat, cu o pânză de păianjen tatuată pe mână, scoate o ţigară şi se preface că e nepăsător, dar Sick Boy îşi dă seama că i-a ginit. Va trebui să treacă prin vamă în fiecare zi, iar dacă Marriott îi porunceşte, uneori va avea în chiloţii plini de sudoare şi o pungă măricică cu droguri de calitate.

Nicksy, ţinând în mână o geantă de voiaj din imitaţie de piele, oglindeşte declinul lui Sick Boy. Stă de vorbă cu Marriott, dar privirea ironică i se concentrează pe o dâră de salivă care i se scurge din gură, prelingându-se apoi pe bărbia bărbatului mai în vârstă. Nicksy e absorbit de oroarea dilemei lui ascunse: dacă-l mai suportă *încă o secundă*, atunci e convins că o să moară, dar dacă o lasă baltă, n-o să mai poată să lucreze nicăieri în acest oraş mizerabil.

În orice caz, Renton, cu două pungi de plastic în mână, este singurul pe care îl reţin şi îl percheziţionează. Are un zâmbet tâmp şi plin de tupeu pe chip, pe când vameşii cu mutre sumbre scot pe o masă câteva tricouri decolorate şi nişte chiloţi şi se uită la ei. Între timp, rezerva lui de droguri îi arde între degetele de la picioare din adidaşi. Din fericire, în ultimul moment luase hotărârea să lase acasă tocul de ochelari cu echipamentul de preparat şi mulţumeşte cu o înclinare stânjenită a capului când vameşii îi fac semn să treacă. Nicksy e departe în faţa lui şi nu aruncă nici o privire înapoi.

Ies din vamă pe nişte uşi din sticlă şi ajung la docuri, unde sunt şfichiuiţi de un vânt malefic şi nemilos. Norii inflamaţi, de culoarea ardeziei, sug

lumina din văzduh, pe când se îndreaptă spre gang ca să se urce pe puntea vaporului mare şi alb, căruia i se dăduse mai nou, după privatizare, numele *Libertatea de a alege*, în loc de fosta denumire, *Braţe întinse peste mare*.

Deşi din exterior pare impozant, interiorul vasului este un furnicar anost de punţi din oţel, vopsite în verde şi alb, cabine şi scări. Trecând prin mai multe uşi batante ostile, ei coboară pe o scară sinistră, afundându-se din ce în ce mai mult în străfundurile navei, spre zona rezervată echipajului.

Renton studiază coşciugul îngust, cabina pe care e nevoit s-o împartă cu Nicksy (are grijă să-l cazeze pe amicul lui în patul de jos, întrucât descoperise că acesta mai făcea uneori pipi în pat) şi îşi doreşte nespus să-şi pună capul pe pernă. Dar sunt trimişi foarte repede să urce din nou pe trepte până pe punte – transpiraţie, plămânii chinuindu-se să găsească aer şi gambele dureroase – pentru ponteţialul supliciu al iniţierii. Aici ei primesc o geantă albastră acceptabilă cu emblema Sealink. Fiecare geantă conţine câte o vestă roşie şi o cravată de mătase sau o eşarfă şi câte o cămaşă, respectiv o bluză, în funcţie de sexul „agentului“. (După privatizare, când nu mai există sindicate, tuturor li se spune aşa în loc de „steward“. Agenţii sunt plătiţi mai prost.) Supervizorul, un bărbat slăbănog, scund şi cu ochelari, de vreo treizeci de ani, cu o tunsoare în stilul Beatles-ilor şi splendid în cămaşa lui de culoarea untului, le spune celor doisprezece membri ai grupului de noi recruţi că e responsabilitatea lor să-şi spele noile veşminte şi că trebuie să poarte o cămaşă *curată* tot timpul.

— Este de o importanţă capitală, vorbeşte peltic supervizorul, pe care l-au poreclit instantaneu Cămaşa Crem, cu ochii aţintiţi asupra lui Sick Boy, care stă în picioare în partea din spate a mulţimii, împreună cu Renton şi cu Nicksy, aţi înţeles?

— Da, se răsteşte Sick Boy, făcându-i pe bobocii adunaţi pentru instructaj să se răsucească spre el, ca apoi să adauge: Nu poţi să conduci un vapor dacă nu eşti vaporos.

Cămaşă Crem se uită la el de parcă s-ar fi şucărit, dar pe urmă se răzgândeşte şi îi ignoră cuvintele, prezentându-le mai apoi vaporul. Renton şi Sick Boy o recunosc în acelaşi timp pe fata cu părul vâlvoi, pe care o văzuseră când aşteptau să dea interviul de angajare.

— Singura gagicuţă mai acceptabilă din ofertă, îi zice Sick Boy lui Renton pe un ton dispreţuitor. Vânzătoarele alea grăsane şi boccii mi-au zâmbit, îşi înclină el capul spre cele două femei care merg sfioase lângă ei, dar îmi pare rău, fetelor, voi sunteţi sortite să staţi la cratiţă şi să faceţi şmotru, nu să vă hârjoniţi în dormitor!

Renton le aruncă o privire fugară, spunându-şi în sinea lui că una dintre ele nu-i chiar atât de nasoală, apoi revine în poziţia iniţială.

— Ai impresia că-s sfecle?

— Nu fi infantil şi sexist. Chiar dacă o gagicuţă are un copil, asta nu înseamnă că s-a prescris, face mişto Sick Boy.

Renton se decide să-l ignore.

— Puicuţa aia, se linge el pe buze, referindu-se iarăşi la fata cu părul vâlvoi şi rotindu-şi ochii cu o scânteie vicleană în ei, aşa cum îi place mult lui Sick Boy, e superbă, şopteşte el, pe când coboară pe o altă scară îngustă.

— E acceptabilă, Renton, nu superbă.

Sick Boy trage adânc aer în piept, sperând că o parte din el îi va ajunge până în picioare.

— Duten măta. Uită-te la părul ăla ca alu Robert Plant, spune Renton, pe când bobocii se chinuiesc să urce pe următoarea punte, împrăştiindu-se.

Îl vede pe Nicksy, care se scarpină într-o ureche deja stacojie, dar nu-l poate zări pe Marriott.

— Eşti un tânăr foarte ţicnit, domnule Renton. Tu zici Robert Plant, eu prefer să mă gândesc la Farrah Fawcett-Majors, îi spune Sick Boy, pe când Cămaşă Crem, după ce înşfacă un blocnotes, le aruncă o privire.

Îşi începuse discursul şi, confruntat cu concurenţa din spate, îşi ridică cu un decibel tonul vocii, punându-le eticheta de potenţiali scandalagii.

— Deci când sună alarma, noi toţi trebuie să trecem la operaţiunea de evacuare.

— Mda, şi totuşi ariun păr mişto, îi trage un ghiont Renton lui Sick Boy, oricum ai lua-o. Şi în fond îmi bag pulan Farrah Fawcett-Majors, Kate Jackson e cea mai sexy dintre îngerii lui Charlie. Vocea aia răguşită…

Sick Boy se uită la Cămaşă Crem, care încă mai suflă aerul fierbinte şi comprimat printre buzele alea pline, ţuguiate şi bune de supt pula ale lui, care fără doar şi poate că ar putea să-l propulseze în rolul de vedetă pe tărâmul poponarilor, şi care acum se smiorcăie, vorbind despre ce-ar trebui ei să facă dacă vaporul se scufundă. *Mă fut piaiurelile lui, dacă se întâmplaşa ceva, fug pânla prima barcă de salvare, îmbrâncindu-i pe toţi puţoii din drumu meu, ce morţii măsii*. Se strecoară mai aproape de Renton.

— Dar acum vorbim despre o femeie, Rents. O femeie *sexy*. Putem să ne contrazicem pe tema Fawcett-Majors vs Jackson, ori Plant vs Page, dar analogia pe care ai folosit-o în contextul ăsta e homosexuală şi mă deranjează. Te-a apucat curiozitatea de când eşti pe vaporul ăsta, Rent Boy?

îl întreabă el, pe când Cămaşă Crem înţepeneşte şi îşi mai ridică încă o dată tonul vocii.

— …să ştiţi unde se situează exact fiecare punct de evacuare…

— Duten măta, pula ta o să fie ultima pe cario s-o sug, zice Renton, iar Fata Cu Părul Vâlvoi îl aude şi îşi duce o mână la gură ca să-şi înăbuşe un chicotit.

— Poate că o să fie ultima, da observ că nici nu excluzi o asemenea posibilitatea. Ăsta e un argument în favoarea mea, nu crezi?

— Am făcut o metaforă, ce mama dracu, bulangiu ceieşti, şopteşte Renton. Sigur că exclud o asemenea posibilitate şi asta sută la sută.

Fata Cu Părul Vâlvoi se mai uită încă o dată prin preajma-i, dar de această dată îi măsoară cu privirea, obligându-l pe Cămaşă Crem să-şi ridice încă o dată tonul vocii.

— …conform Legii Sănătăţii şi Protecţieii Muncii din 1974…

— Mă bucur că aud asta, îi zice Sick Boy lui Renton.

— Da n-a prea părut să te deranjeze.

— O, Doamne, replică Sick Boy pe un ton sarcastic şi plin de amărăciune, gândeşte-te la punctul meu de vedere. Mereu am vrut să mă uit în jos la păru tău prost vopsit, cu rădăcini roşcate, pe când dinţii tăi stricaţi să mă râcâie la coaie. Asta a fost o fantasmă a mea de când eram un năpârstoc. Şi n-o să mi se împlinească dorinţa asta niciodată. Huuuo. Vai de mine!

Vocea lui indignată se ambalează pe parcursul acestei tirade, atrăgând râsetele mai multor boboci, iar Cămaşă Crem se satură de gălăgia lor.

— Poate… îi aruncă el lui Sick Boy o privire pe care destinatarul acesteia o interpretează îngrijorat ca fiind de tipul apleacă-te-şi-desfă-ţi-picioarele, apoi se uită din nou la lista lui, Simon… n-ai vrea să ne spui şi nouă gluma? Desigur, asta dacă e mai importantă decât sănătatea noastră şi siguranţa de pe vaporul nostru!

— Nu-i o glumă, ăăă… Martin, scoţianul italian fanfaron îşi aminteşte brusc cum se prezentase supervizorul, tocmai îi spuneam prietenului meu că, având în vedere că m-am născut într-o comunitate de marinari şi că familia mea străbate oceanele de multe generaţii la vânătoare de balene, în traulere şi flote de nave comerciale, mă simt minunat că Sealink mi-a oferit o asemenea şansă.

Expresia Cămăşii Crem sugerează faptul că el tot mai bănuieşte că se face mişto de el. Însă Sick Boy rămâne impasibil, astfel încât supervizorul chiar se înduioşează.

— Mersi, Simon… poate că nu-i cea mai bună slujbă din lume, declară el foarte emoţionat, dar nici cea mai rea. Însă partea asta a instructajului este deosebit de importantă, aşa că insist ca toată lumea să fie foarte atentă la ce spun.

— Bineînţeles, Martin, am foat prea entuziasmat, îi zâmbeşte el dulce, te implor, acceptă-mi scuzele.

Cămaşă Crem afişează un scurt zâmbet îmbietor, care-i întoarce pe dos stomacul lui Sick Boy, iar pe urmă ascultă şoaptele pline de admiraţie ale lui Renton.

— Clasic, Sick Boy, mai ales termenul „flotă de nave comerciale“, şi nu marina comercială. O să mi-o notez!

Nicksy, care se strecurase până lângă Renton, începe să vorbească despre sensul vieţii.

— Ce a fost asta, Mark? Ei?

Bună întrebare, se gândeşte Renton, pe când Cămaşă Crem bate câmpii în continuare.

— …legislaţia a fost concepută în general pentru a încuraja iniţiativa. Are scopul de a plasa iniţiativa pentru protecţia muncii fiecărui angajat în parte. Prin urmare, noi cu toţii suntem ofiţeri ai protecţiei muncii şi avem responsabilitatea de…

Noi toţi trebuie să niasumăm responsabilitatea acţiunilor noastre, şi-a amintit el ce zicea tatăl lui, referindu-se la Micu Davie. Zvâcnetul bătăii intransigente a morţii în pieptul lui Renton: ştie că nici n-o să-l mai vadă şi nici n-o să-l mai audă vreodată pe fratele lui. Îşi înghite nodul din gât care nu e acolo: de fapt ai murit demult, aşa cum e proverbul.

Gândindu-se la Micu Davie, îi vine în minte câinele Giro. Începuse să latre în toiul nopţii, un sunet bizar de ritmat, asemănător cu tusea Micului Davie. Pentru Renton, zgomotul e mai mult decât o tortură, e o confirmare ciudată. Acum el e singurul care se trezeşte în beznă, pentru a pune mâncare în castronul căţelului. Într-o noapte şi-a dat seama că Giro a ros pungile cu amfetamină de pe măsuţă.

— Nu-ţi face bine să stai cu noi, amice, a spus el cu tristeţe în voce, văcărindu-se că se ataşase prea mult de animal.

Renton admira modul în care se trezea din somn Giro: nu era nevoie să se spele pe dinţi şi nici să se îmbrace, ci era instantaneu gata să plece în parc. Şi îi plăcea la nebunie faptul că fetele din London Fields îi acordau multă atenţie, văzându-i câinele. *Vai ce drăguţ e!*

Câinele ăsta o să-mi aduco pizdă, fie că vreau fie că nu.

Dar Nicksy îl tot bate la cap.

— Ce pula mea căutăm noi aici, Mark? Adică… chiar aşa?!

Ce morţii măsii ştie bulangiuăsta despre sensu vieţii? îşi spune Renton în sinea lui, pe când Marriott, acum în faţa lor, stă nemişcat, cu mâinile împreunate în faţă.

— …aşa că mai întâi avem nevoie, zice Cămaşă Crem, disperat să atragă atenţia celor douăsprezece perechi de ochi, de doi voluntari care să fie ofiţerii noştri pentru protecţia muncii… în ideea că un voluntar face cât doi bărbaţi numiţi cu forţa… sau femei, bineînţeles… cercetează chipurile lipsite de orice expresie… aşa că îi rog pe cei interesaţi să ridice mâna…

Toate mâinile rămân pe lângă corp şi majoritatea capetelor se înclină acum pentru a contempla puntea din metal vospită în verde.

— Haide, măi, îi imploră Cămaşă Crem înspăimântat, e vorba de protecţia muncii! Ne afectează pe toţi!

Însă nimeni nu se înduplecă să accepte, iar el nu se alege decât cu câteva priviri alunecoase şi temătoare. Clătinând cu amărăciune din cap şi bosumflându-se, Cămaşă Crem îşi consultă blocnotesul, apoi îi studiază iarăşi cu privirea pe toţi.

Acum Renton îşi dă seama că l-a apucat tremuriciul. Are nevoie de ceva.

Din fericire, Cămaşă Crem deja i-a numit la întâmplare în rolurile de ofiţeri de protecţie a muncii pe un tip tânăr, care clipeşte întruna şi are nişte cicatrici de dimensiunea unor cratere de pe lună rămase în urma acneei, şi pe una dintre vânzătoarele cu coapse zdravene, care flirtaseră cu Sick Boy, încheind, slavă Domnului, discuţia. Un alt supervizor vine cu paşi mărunţi lângă Cămaşă Crem şi intervine cu o voce piţigăiată de posedat.

— Iar acum, vă rog să vă duceţi în cabinele voastre şi să vă schimbaţi în uniformă. Peste douăzeci de minute ne întrunim în cantină, unde veţi fi trimişi la posturile voastre.

Toţi se cară, iar Renton mai zăboveşte o secundă sau două, sperând să vorbească cu Fata Cu Părul Vâlvoi, dar ea discută cu cel de-al doilea supervizor, pe care el l-a poreclit Bluză Bej, aşa că o ia spre cabinele echipajului, care sunt în străfundurile navei. Îl găseşte pe Nicksy în cabină, cu geanta Sealink pe jos, îmbrăcându-se în uniformă.

— Eşti bine, frate?

— Nu prea, să-mi bag pula, măi, spune el şi-şi trage cămaşa de culoarea untului pe bustul lui îngust, apoi se încheie la nasturi, îşi potriveşte elasticul papionului în aşa fel încât să nu-l strângă prea tare, apoi vesta care e prea mare şi atârnă pe el. Ne vedem în cantină.

— S-a făcut… Renton se hotărăşte să se ţină tare.

Lasă heroina acolo unde e, strivită între degetele lui de la picioare şi adidaşi, şi în schimb ia nişte amfetamină dintr-o punguţă aflată în buzunarul din faţă al blugilor. Doar aşa e în stare să reziste la muncă o tură întreagă. După ce drogul îşi face efectul, el se duce la cantină, unde se întâlneşte şi cu ceilalţi. Se simte îngrozitor, de parcă ar scârţâi cu unghia pe o tablă, iar amfetamina mai degrabă îi sporeşte simptomele sevrajului, deşi energia frenetică îi distrage atenţia de la ele.

Avântul amfetaminei îl face să trântească violent mai multe uşi batante din partea cantinei rezervată echipajului. Fără doar şi poate, norocul ţine cu cei curajoşi, căci îşi dă seama de faptul că lista de corvezi îi lăsase impresia Cămăşii Crem că el face parte din echipa Bluzei Bej, în timp ce Bluză Bej pare să creadă pe dos. Neavând nici o intenţie să-i contrazică, nici pe ei şi nici lista de distribuţie a corvezilor prin rotaţie, Renton decide să nu facă nimic, doar să bântuie pe vapor, asemenea unei fantome.

Lângă mâncare s-a format o coadă. Lui Renton nu-i e foame, dar supa de linte de pe meniu pare comestibilă şi se gândeşte că totuşi *trebuie* să mănânce şi el ceva. Face mişto de bucătarul trufaş, cu ţinuta lui ţeapănă de soldat şi cu tichia lui mare şi albă.

— Ce mai faci, şorţuleţule? se răsteşte el, în faţa audienţei, plin de energia toxică a amfetaminei, sporită de ţipetele debordante ale poponarilor, chicotele admirative ale nebunilor şi un zâmbet încântător al Fetei Cu Părul Vâlvoi.

Bucătarul rămâne impasibil: ochelarii lui groşi cu ramă neagră şi petele roşii de la ficat de pe gât, un vulcan mocnind în pânză albă apretată. Renton îşi dă brusc seama, prin aroganţa lui drogată, că insolenţa sa e o greşeală. Bănuiala i se confirmă când un steward englez de la cabine, veteran şi homosexual, îi sâsâie:

— Nu-l şucări pă bucătar, frate, e super mârlan.

E o propoziţie pe care Renton n-a mai auzit-o până acum: nu-l şucări pă bucătar.

Nicky nu-i acolo şi nu-l vede nici pe Sick Boy, iar gagica drăguţă Fawcett-Plant trăncăneşte cu una dintre vânzătoare, aşa că Renton decide să renunţe la supă şi să hoinărească pe navă, ca să scape de privirea glacială şi ameninţătoare a bucătarului. Pe când pleacă de acolo, îl aude cum zbiară la un ajutor de bucătar:

— Cine e puţoiul ăla scoţian tupeist?

Pe când urcă treptele, Nicksy simte greutatea respiraţiei în plămâni. Când ajunge sus, se uită prin uşile cu hublou la mare. Angajaţii sunt pe punte, aşteptând ca vehiculele şi pasagerii să se îmbarce. Îl zăreşte pe Marriott, care se sprijină de balustradă şi fumează o ţigară, cu ochii scăpărători din silueta cadaverică şi paradită mereu fixaţi asupra lui. Urmându-i direcţia privirii, îl vede pe Sick Boy cum stă la taclale cu gagica aia cu părul blond şi vâlvoi. Nicksy îi studiază ţâţele mici şi corpul voluptuos şi bine clădit, părul care îi flutură în vânt, gândindu-se: graţioasă, dar fără vreo urmă de poftă trupească.

— Ai la tine haşiş? o întreabă Sick Boy.

— Da, puţin, spune ea, încercând fără succes să-şi ţină bulclele care-i zboară în toate părţile, pe când primele maşini urcă pe rampă, iar pasagerii nerăbdători îşi târăsc picioarele pe pod, sperând zadarnic ca barul să fie deschis.

Sick Boy îl aude pe Cămaşă Crem cum îi spune unui coleg apatic:

— Întotdeauna mă emoţionează partea asta, îşi flutură el cu grandoare braţele, urmărindu-i cu privirea pe pasagerii care se înghesuie în faţă, aşa îmi dau seama de ce sunt aici.

Sick Boy se zgâieşte la pasageri şi îşi spune în sinea lui că deja îi urăşte pe toţi. Apoi răsună sloganul „Man-chis-tihr la, la, la…“ pe când o gaşcă de tineri pământii la faţă, cam de vârsta lui, urcă ţanţoş pe punte. Se răsuceşte spre fata cu părul.

— În cazul ăsta o să trec prin cabina ta mai târziu. Nu pot să dorm fără să fumez ceva.

— OK, spune fata, cu capul zvâcnindu-i scurt pentru a-i sugera că înţelege complimentul. Mă cheamă Charlene.

— Simon, încuviinţează din cap Sick Boy.

Cămaşă Crem cârâie intrucţiuni pentru angajaţii care trebuie să-i conducă pe pasagerii la cabinele lor, pe când cetăţenii britanici se scurg pe navă. Nicksy pleacă cu paşi sfioşi şi urcă treptele spre puntea superioară. După puţin timp, o sirenă scoate un zgomot ca de băşină, urmată aproape imediat de un hârâit şi o zguduitură, când motorul navei porneşte. Vaporul iese încet din port, mărindu-şi viteza când ajunge în larg, unde e urmărit de pescăruşii surescitaţi. Pe urmă aude paşi în spatele său, urmaţi de un strigăt:

— Nicksy, bulangiule!

Se răsuceşte şi vede bretonul pleoştit al lui Billy Gilbert, un fost coleg de la West Ham, care poartă un tricou Adidas maro cu crem. Îi sare în ochi dintr-un grup de băieţi care vin pe punte spre el. Toţi sunt agitaţi şi crispaţi,

aidoma unor ogari cenuşii care aşteaptă în laţ să se deschidă uşa de pe pistă şi ca iepuraşul mecanic să ţâşnească pe teren. Billy îl măsoară din cap până-n picioare pe Nicksy, în uniforma lui.

— Mişto ţoalele tale, frate. Poţi să spui că-s la modă.

Mulţi chicotesc, iar Nicksy vede alt prieten din Ilford, Paul Smart, şi încă vreo câteva feţe cunoscute din gaşcă. Nu-şi dă seama ce se întâmplă.

— Ce naiba vreţi?

— Uau, ce ciufut eşti, zău aşa, Nicks. Se poartă naşpa cu tine aici, pă *Titanic*?

El trage aer în piept şi se forţează să zâmbească.

— Mda, scuze, Bill, nu-i chiar atât dă naşpa, îmi câştig şi eu o pâine.

— Mergi la meci mai târziu?

— Aşa mă bate gândul, minte Nicksy. Deşi citise un articol din *Standard* şi avea impresia că următorul meci din Cupa UEFA e în Upton Park. Dacă termin la timp rahatu ăsta dă tură.

— Marfă, atunci ne vedem în Bulldog, spune Billy, apoi se uită-n dreapta şi-n stânga, de parcă s-ar aştepta la o ambuscadă. Am auzit că pe barca asta sunt o grămadă dă inşi care ţin cu Manchester United, să-mi bag pula.

— Ai auzit prost. Şi te bate gândul să-i fugăreşti până-n Surrey?

— Poate, râde Billy.

Un puşti cu ten bolnăvicios şi breton, îmbrăcat cu un tricou Sergio Tacchini, vine în fugă la ei, surescitat, şi scânceşte:

— Sunt o droaie de inşi dân Manchester în baru dă jos, să mor io!

Atunci gaşca se cară, o ia pe scară în jos, trecând cu paşi repezi pe lângă Sick Boy, care urcă, pe lângă Cămaşă Crem şi alţi angajaţi, iar Nicksy o ia brusc în direcţie opusă.

— Par puşi pe scandal, zice Cămaşă Crem. Simon, ai vrea ca tu şi prietenii tăi… se uită pe listă, Mark şi Brian, să veniţi cu mine? Unde sunt ceilalţi?

Sick Boy îşi dă seama că şi Rents şi Nicksy, ca şi ofiţerii pentru protecţie a muncii desemnaţi de Cămaşă Crem, au dispărut.

— Nu prea ştiu.

— Primul drum din sezon şi deja e plin de huligani, şuieră dezgustat Cămaşă Crem. Hai să stăm cu ochii pe ei şi să avem grijă să se calmeze.

— Ei, bine… spune Sick Boy fără nici o tragere de inimă.

Cămaşă Crem evident că-l cam place. Încă nu prea ştie cum să profite de chestia asta, dar e încântat că poate.

Pe punte, Nicksy dă peste o femeie cu braţe cărnoase, care poartă o jachetă flauşată fără mâneci. Pare cam şucărită şi îi spune că s-a rătăcit de fiica ei.

— Vino cu mine, scumpo, o găsim noi, spune el şi o ia de acolo.

2. Sarcini rezonabile

Recunosc că sunt puţin cam prea ataşat de heroină şi că asta-mi face cam rău, da în capu lu Renton o rotiţă a cam luat-o pe alături. Mi-e ruşine cu el, cu mucii ăia care i se preling în continuu din nas şi cu vocea aia fornăită pe care a căpătat-o în ultima vreme, ar suge pişatu direct din pula unui gherţoi dacă ar şti că s-ar alege cu niscaiva marfă. Se ascunde, nu-i greu să-ţi dai seama de asta. Dar de ce anume? De ce altceva decât de fricile lui? De cea mai mare angoasă a lui? Că gena aia de handicapat care l-a produs pe buşitu de *fratello* există şi în el. Bine că ţi-ai dat seama, Rent Boy. Ţi-ai dat seama de asta.

La început nu mă simt prea naşpa, am luat înainte o doză şi sper să-mi ajungă tot schimbu. Mi-e dor de Lucinda şi nu posă dorm fără cineva care să mă-ncălzească. Charlene aia pare o tipă mişto şi decisă, o artistă în futut fără-nici-o-obligaţie. Mâncăm căcat, urmărindu-i cu privirea pe pasagerii care chiar sunt scursurile societăţii şi care se târăsc pe navă ca vitele. Deşi din fericire, mai sunt prin adunătura aia şi vreo două târfuliţe. Apoi ne punem în mişcare. De fapt noi, personalul de la cabine, adică „agenţii“, nu trebuie decât să facem act de prezenţă şi să stăm cu ochii pe „clienţi“, adică aşa cum li se spune acum pasagerilor.

După aia mi-am dat seama că mă simt cam îngrijorat pentru că nu ştiu unde e bulangiul ăla de Renton. Probabil că a găsit un spaţiu strâmt şi întunecat unde să se ghemuiască, sunt sigur diasta. Cuvântu *a rezista* îmi răsună în creier, când sunt smuls de lângă Charlene şi forţat să merg cu Cămaşă Crem după gaşca de londonezi care trec în fugă pe lângă noi spre bar. Aud cum frânturile de cântece din direcţia aia sunt întrerupte brusc de un zgomot asurzitor, care nu poasă fie decât de sticlă făcută ţăndări. Apoi se aud ţipete, iar Cămaşă Crem se năpusteşte prin uşile barului, agitându-şi braţele în aer, pe când pasagerii intră în panică şi ţâşnesc afară, apucaţi de streche.

Io intru după el, printre călătorii care se retrag din bar. O încăierare între beţivi are loc în cealaltă parte a barului. Cred că sunt West Ham împotriva lui Manchester United, dar habar n-am şi mi se fâlfâie. Violenţa e un instrument util uneori, da să recurgi la ea din plăcere e un viciu rezervat rataţilor ca Begbie, despre care am auzit că s-a ales cu un an de închisoare pencă a rănit un puţică din Lochend. Însă bătaia se înteţeşte, câţiva maimuţoi se-nvârtesc bezmetici pe margine, iar alţii se distrează gesticulând aiurea, însă majoritatea bătăuşilor au format o tornadă, cu vreo doisprezece inşi în centru, care se caftesc cu nădejde. Pasagerii sunt curprinşi de panică şi ţâşnesc afară, copiii şi femeile ţipă, iar ceilalţi bulangii protestează şucăriţi că sunt „nişte animale“. Cămaşă a la Crème mă zgâlţâie de umeri, implorându-mă:

— Trebuie să-i oprim! Distrug tot barul!

— Cred că de data asta eu mă abţin, Martin, şi îi las pe cei de la securitate să se ocupe, îl anunţ eu, pe când un pahar se face ţăndări de tejgheaua din spatele nostru. Sau poliţia? Ştii, oamenii care sunt plătiţi bine şi au de ce să-şi rişte vieţile în asemenea situaţii?

— În fişa ta de post scrie şi despre „orice altă sarcină rezonabilă pe care conducerea o socoteşte adecvată“.

— Bine! zbier io, răsucindu-mă brusc cu spatele la caft. Pe aici, pe căldarea asta ruginită şi sifilitică de rahat, există cumva şi vreun vânzător?

Boul Crem, simţindu-se trădat, îmi aruncă o privire scurtă şi bosumflată, dar face pe viteazu, poate că vrea Medalia Regală pentru Hărnicie, şi se duce fix în mijlocu bătăliei. Io îl urmez precaut, dar totu devine un infern când ultimii pasageri, pe care până atunci nu-i impresionase scandalu, burlaci care fuseseră pe punctu să se bage şi ei în tămbălău, se decid acum că chestia-i depăşeşte şi se împing să iasă de acolo şi să se care cât mai departe de învălmăşeala cu pricina. Se sparg şi mai multe pahare, gulerele sunt înşfăcate şi zgâlţâite, iar strigăte sugrumate ca oamenii să li se alăture în încăierare răsună în încăpere. Io ar trebui să mă car n pula mea diaici, da pasta treso văd, căci Cămaşă Crem sâsâie, se strâmbă şi trage băşini ce-l proiectează fix în mijlocu învălmăşelii, zbierând:

— OPRIŢI-VĂ! OPRIŢI-VĂ!

Spre mirarea mea, unii microbişti încremenesc temporar, probabil că tuturor le e jenă să se ia la bătaie cu piticania asta, poponaru pe tocuri. Evident că toţi sunt sau aspiră să fie băieţi de băieţi şi şi-au dat seama instantaneu că dacă se bagă la o luptă corp la corp cu graţiosu cariare curu bombat, asta n-ar face decât să le scadă statutu. Până la urmă un puştiulică

pifan, aschilambic şi jegos, îmbrăcat cu un tricou scumpuţ, se duce şi îi dă Boului Crem un croşeu de dreapta gingaş, îl pune-n cur şi-i sparge nasu. Cei din nord consideră că ăsta e un semn să bată în retragere, zbierând ameninţări, pe când se îndreaptă spre ieşire. Ca printr-un miracol, bătaia a luat sfârşit.

— Vrei şi tu una mică, bulangiule? mă întreabă puştiulică.

Cu sunetu ăla naşpa de pumn izbind în os încă răsunându-mi în minte, io mă gândesc că mi-ar prinde bine să-i resping propunerea, mersi frumos. Gesticulez spre câţiva tipi mai în vârstă, care din fericire îi zic nerăbdătorului tinerel Jedi să se calmeze, convingându-l să se care după nordicii care bat în retragere. Cei câţiva pasageri care au mai rămas aici sunt paralizaţi de frică, dar băieţii West Ham, probabil cu excepţia tânărului Skywalker, par să fie nişte huligani prea civilizaţi ca să terorizeze civili.

— Îmi pare rău, băieţi, că v-am întrerupt din îndeletnicirea voastră, spun eu pe un ton binevoitor, dar ei deja s-au apucat să-i fugărească pe nordici.

Io îl ajut pe Cămaşă Crem să se ridice în picioare şi să iasă din bar, având grijă să mă ţin departe de merlot-ul ăla, fără îndoială infectat, care i se prelinge din nasu vraişte, pe veştmîntul sfânt al companiei căreia îi poartă numele.

— Nu tresă… protestează el, ducându-şi o mână la nasu rupt, pe când îl conduc prin uşa dublă, distrug nava…

— Nu-ţi face griji, marinare, insist io, strecurându-mi o mână sub jacheta lui şi extrăgând de acolo portofelul, pe care-l bag cu iscusinţă în buzunaru pantalonilor mei. O să dea vina pe busculadă. Băieţii ăia o să se caftească zdravăn unu pe altu, adaug io. Hai să te duc la infirmerie.

Îl duc jos pe rănitu cu căcat pe vârfu pulii şi-l depun în infirmerie, unde o grăsană sinistră, gen Hattie Jacques, bandajează capul rănit al unui sonat. Cei doi amici ai lui o freacă sfioşi pe acolo, zâmbindu-şi superior unu altuia, pe când tipu rănit vorbeşte cu accent de Manchester:

— N-am venit aci să mă caftesc cu West Ham, am venit aci să lio trag ălora dân Anderlecht…

— Stai aici, Martin, eu mă duc să văd dacă pot să-i liniştesc puţin, zic io şi-l las acolo pe Boul Crem, cu intenţia de a mă duce direct în cabina mea să trag un pui de somn.

Nu-mi dau ăştia destui bani, aşa că n-am de gând să intervin între două şlehte de handicapaţi hotărâţi să se caftească între ei ca chiorii. Nici n-ar avea *cu cât* să mă plătească ca s-o fac.

Pe drum spre cabină, o iau pe punte şi-mi trec în revistă câştigu: patruzeci şi două de lire, un card bancar şi o fotografie cu un nepot homosexual caraghios, cu ochi strălucitori, cu o şuviţă blondă şi groasă de păr, care se ridică spre ceruri, aidoma unei îngheţate din cornet. Bag banii în buzunar şi arunc restul în marea nemiloasă. Mă simt încântat că am săvârşit o infracţiune perfectă. N-o să găsească niciodată portofelu, iar probabil toţi huliganii West Ham şi Manchester United o să aibă parte de o percheziţie corporală riguroasă, executată de poliţia olandeză în Hook, care o să fie avertizaţi prin telefon de către regina cea răzbunătoare.

Cobor la cabină şi fumez umpic de marfă cafenie, apoi moţăi. Sunt atent să nu bată cineva la uşă, da n-am de gând să deschid absolut nimănui. Ştiu că Renton ţine ascunsă de mine niscaiva heroină pentru simplul motiv că, dacă ar fi avut vreo suspiciune că am ascuns de el nişte marfă, atunci sunt sigur că ar fi venit instantaneu după mine.

Mă scol după ce am dormit cât am avut chef, hotărât să-l găsesc pe d-alde Coaie Roşcate şi sunt surprins să văd că vaporul deja e ancorat în Hook şi că maşinile coboară pe mal. Baru de sus e făcut praf, vreo doi cretini şi o grăsană boccie mătură podeaua, pe când Bluză Bej face poze cu obiectele distruse, probabil ca să le dea companiei de asigurări. Văd un echipaj al poliţiei olandeze pe doc, dar se pare că nu catadicsesc să aresteze pe nimeni, iar gaşca din mahalale se cară, urlând: „Suntem ticăloşii în roşu şi albastru“. Un angajat poponar zguduit îmi spune că un tip a fost dus la spital cu beregata tăiată, aerul marin probabil că l-a făcut pe vreun sandilău să-şi piardă cumpătu.

Ahoi, marinarilor!

Urc în birou, unde-l văd pe Cămaşă Crem cu un bandaj zdravăn pe mutră, vorbind într-un aparat de emisie-recepţie, mai mult ca sigur cu poliţia sau cu securitatea portului. Pune jos receptoru şi pare pe punctu să-mi fută crezu că m-am cărat.

— Cum te simţi? îl întreb io primu, plin de îngrijorare prefăcută.

— Bine… mersi pentru ajutor… dar tu unde-ai fost?

— L-am căutat pe Mark şi am încercat să-i calmez un pic pe pasagerii mai furioşi. O doamnă în vârstă se speriase foarte tare de atâta violenţă. M-am gândit că e mai bine să stau un pic cu ea.

— Da… bună idee… Doamne, o să fie nasol când domnul Benson o să afle ce s-a întâmplat. Zvâcneşte la gândul ăsta. Ne vedem jos în bar.

— În regulă, zic eu şi îl salut laconic.

Afară, pe puntea presărată cu cioburi de sticlă, un handicapat cu gura căscată, împinge o perie cu entuziasmul trândav al unui leneş schilod şi sedat. Să-mi bag pula, sunt atât de mulţi indivizi cu nevoi speciale pe vaporu ăsta, încât orice persoană relativ normală ajunge să fie considerată imediat indispensabilă, fie că vrea, fie că nu.

Aşa că mă întorc în crâşma distrusă şi-l văd acolo pe Nicksy, fără papion şi cu vesta descheiată, care şade la bar şi soarbe dintr-un păhărel cu scotch. Pe barman, care îmi spune că e Wesley din Norwich, îl doare fix în cur, e fericit că n-a păţit nimic, aşa că îmi iau un whisky pe care n-am nici un chef să-l beau şi mă prefac că dau noroc cu Nicksy.

— *Slàinte*.

N-o văd nicăieri pe micuţa Charlene şi unde morţii măsii e bulangiul de Renton?

3. Bac

Îmi place la nebunie ideea dia fi ceea ce cunoscătorii în ale fotbalului numesc „comisar delegat“: adică să nu fiu blocat într-un singur rol. Aşa că mă plimb pe vapor şi stau la taclale cu lumea, pentru a mă asigura că totul en perfectă ordine. Schopenhauer susţinea că un om poate să fie el însuşi doar dacă e singur, pe când Nietzsche era de părere că marile idei îţi vin când te plimbi. Io mă pot imagina în postul de căpitan, aşa că vreau să mă plimb umpic pe navă ca să văd cine e la bord, poate să invit una sau două doamne drăguţe la masa căpitanului şi să liamuz cu poveşti decoltate despre viaţa marinarilor din portu Leith.

Sunt un lup de mare: am chestia asta în sânge. Mă gândesc că lu Sick Boy i-ar plăcea la nebunie să fien locu meu acum, deşi probabil că şi el pune la cale vreo şmecherie.

De deasupra siaud voci ridicate, care-mi sugerează violenţe, iar asta înseamnă că tresă muncesc, aşa că io cobor, mă duc departe de scandaluăsta, merg pe scară în jos, spre cabine. Dedesubt sunt o droaie de maşini şi de camioane parcate. Un gagiu îmbrăcat în salopetă şi cun şorţ peiel ţipă de pio punte de sus că n-ar trebui să fiu aici. Asta-i tipic pentru mine. Mereu sunt într-un loc unde ar trebui să nu fiu. Planeta Pământ de exemplu.

— Da. Bine. Ne vedem mai târziu, flutur io o mână spreiel, apoi îmi văd de drum.

De deasupra siaude un zdrăngănit, de parcă un talger uriaş s-ar fi făcut ţăndări. Simt cum motoarele de dedesubt măresc viteza vaporului care traversează Marea Nordului. Ajung pe puntea cea mai de jos, printre şirurile de vehicule. Mă simt bine, marfa asta cafenie e mişto. Aşa că mă aşez pe jos, printre maşini. Timpul trece… sau nu. Mi se rupe. Încerc să pornesc motoru unei maşini bengoase, da dupaia mă gândesc să-mi bag pula, lupta de clasă poasă aştepte, pe când marfa nu. După o vreme sunt smuls din moleşeală de sunetu unor paşi, când câţiva inşi coboară şi se urcă în maşini. Mă ridic în picioare şi mă împleticesc pe treptele metalice spre punţile superioare, piormă intrun bar, care-i complet distrus.

— Am ratat distracţia? le zâmbesc io afectat lu Sick Boy şi lu Nicksy.

Gagiu ăla, Cămaşă Crem, e şi el acolo, dă ordine angajaţilor care încearcă să facă curăţenie. Una dintre vânzătoare îşi face număru cu mopu, ştergând stropii groşi de sânge vărsaţi pe jos. Cămaşă Crem îşi linge cu nădejde mucii. Mă gineşte şi face:

— Unde ai fost? Piormă vine mai aproape de mine, arătându-mi nasu spart. Ai băut?

— Mi-a fost foarte rău, zic io, apatic şi cu pleoapele grele, crecă am gripă. Am fost nevoit să mă întind umpic. Am băut o grămadă de Night Nurse. Mi s-a spus că nu te adoarme, zic io, uitându-mă la Sick Boy în speranţa co să mă susţină.

El intervine fără nici o tragere de inimă:

— Păi, aşa e dacă ai constituţie de gagicuţă.

Asta-l derutează pe Boul Crem.

— Dacă ţi-a fost rău, ar fi trebuit să vii la mine sau să te duci la supervizorul tău.

— Asta a fost problema, se pare că n-am fost pe lista nimănui, declar io, dar, ăăă… n-am ştiut unde să mă duc, ăăă, nu… îi zic io bulangiului, adoptând apărarea aia şmecheră când tiapuci să faci pe prostu, ca un viţel la poarta nouă, o metodă verificată care exasperează autorităţile.

— Julian! ţipă Cămaşă Crem spre Bluză Bej şi, tot aşa cum atunci când eşti mahmur ca dracu, de la teve siaude *Songs of Praise* care te zgârâie pe creier, bulangii nu reuşesc să găsească numele meu pe nici una dintre listele lor sifilitice. Bine, atunci o să munceşti la bucătărie, cu bucătarul, se strâmbă Cămaşă Crem cel-cu-curu-bombat, bucuros că şi-a obţinut jalnica victorie.

Ah-ah… ura îşi face apariţia…

Asta nu-i o veste bună. Da o să mă ocup diasta mai târziu, că acum suntem în pauză şi vreau să mă bag în pat. Da Sick Boy ninu vrea să audă una ca asta, are chef să se distreze în Amsterdam.

— Suntem la juma de oră de cel mai mişto loc de pe Pământ pentru distracţie, iar tu ai de gând să stai întins într-o cutie de pe puntea aia împuţită a unui vapor din port, simţindu-te rău şi încercând din răsputeri, dar fără succes, să te masturbezi? Bine. N-ai decât. Ratatule!

Io mă simt strâns cu uşa, pencă mai mulţi inşi se holbează la mine, iar printre ei e şi frumuşica de Fawcett-Plant, cu ochii scânteietori şi buzele ţuguiate.

— Bine, mă trezesc io că cedez. Da am nevoie de nişte amfetamină.

Unu-zero, Williamson.

Nicksy nu prea are chef, da Sick Boy a preluat comanda plin diavânt. Io aflu că pe gagica Fawcett-Plant o cheamă Charlene, iar ea zice pe un ton mieros:

— Mă bag şi eu.

Iomi dau seama că ticălosuăla băftos probabil că deja s-a vrăjit cu Charlene. Era inevitabil, mă gândesc.

— Haide, măi încuiaţilor care stricaţi petrecerea, spune Sick Boy, o să facem rost de nişte amfetamină, iar dupaia o să evaluăm situaţia.

— Nu ştiu, face Nicksy, poate că Marriott are nevoie dă noi, ştii… se uită la Charlene.

Ea înţelege aluzia şi spune:

— Bine, mă duc să mă schimb. Ne vedem peste cinşpe minute, bine?

— Meserie, îi spune Sick Boy, iar piormă se răsteşte la Nicksy. Dă-l în pula mea pe Marriott. Nu sunt convins că mă bag în combinaţia asta, vreau ca mai întâi să văd despre ce-i vorba.

— Sunt diacord, încuviinţez io din cap. Asta e prima noastră seară liberă. Io n-am de gând să stau cu poponaruăla dependent de heroină şi să-l aud cum bate câmpii cu gangsterii lui. Bulangiu tresă se mai calmeze umpic.

Aş fi zis că Nicksy o să sioftice, pencă el a aranjat să niangajăm, da pare că i se rupe.

— OK, ridică el din umeri. Trebe să recunosc că mă calcă pă nervi, zice el şi aruncă o privire prin bar, stă tot timpul pă capul meu.

Aşa că ne schimbăm ţoalele, iar piormă coborâm de pe vapor şi luăm trenuleţu spre Dam. Suntem io, Sick Boy, Nicksy şi frumoasa Charlene, care e fardată şi poartă nişte ţoale care par scumpe. Parcar fi o gagică din aia plină de bani, care se duce la o prezentare de modă sau ceva de

genuăsta, da are şi salopeta Sealink cu ea. Pe când se duce la toaletă, Sick Boy îmi şopteşte:

— Ce morţii măsii e asta? E detectiv în poliţie sau ce?

— Noo… nu fi cretin, fac io.

El îşi ridică privirea, iar piormă o expresie de concentrare siaşterne pe mutra lui.

— Oricum, ascultă, mă gândesc că facem o tâmpenie. Ar trebui să le vindem marfa albă a lu Swanney din Edinburgh gherţoilor ăştia de piaici.

Nicksy îi aruncă o privire nimicitoare.

— Scuze, frate, nu te oftica, da ştii despre ce vorbesc, zâmbeşte Sick Boy.

Charlene se întoarce cu câteva cafele, e foarte prevăzătoare, căci cafeaua sporeşte efectu amfetaminei. Io fac câteva linii, iar toţi tragem vârtos pe nas, în afară deia, care se mulţumeşte cu puţin.

Coborâm în Gara Centrală. La fel ca majoritatea turiştilor cariau coborât de pe vapor, o luăm la stânga, direct spre cartieru de curve. E benga să le vezi pe gagicuţele din vitrină şi pe puţoii care vând droguri fără nici o reţinere pe străzile de pe lângă Newmarket. Intrăm într-un bar, io şi Sick Boy comandăm limonadă, iar Charlene şi Nicksy câtio bere care vine la masă în pahare mici. Stăm la taclale, mai ales io şi Nicksy, care povestim multe chestii despre noi şi Matty, din apartamentuăla de pe Sheperd’s Bush. După o vreme Charlene devine absentă şi se cară.

— Probabil că-i o curvă angajată la o agenţie şi s-a dus să-şi facă tura într-un hotel, spune Sick Boy, da se plictiseşte repede şi se cară într-o „misiune de recunoaştere“, cu indicaţia să se întâlnească cu noi la Gara Centrală, peste două ore.

Probabil că şi-a aranjat ceva cu Charlene, mârlanu. Da n-ar fi trebuit să se ferească de mine. Mi se rupe.

Nicksy s-a pus pe băut la greu, sticlelialea de bere goale stau aliniate ca soldaţii în faţa lui, iar el mănâncă căcat. Pare că a cam luat-o razna. Iarăşi vorbeşte despre gagicuţa aia, Marsha, piormă despre măsa şi tacsu şi despre cum se ceartă cu ei, da că de fapt îi iubeşte mult. Individu e unul dintre cei mai mişto puţoi pe care-i cunosc. A fost super mişto din partea lui să ne primească laiel pe mine şi pe Sick Boy, pe care nu-l cunoaşte aproape deloc. Într-o zi o să mă revanşez faţă deiel.

Da io n-am stare şi iau hotărârea să o şterg umpic diacolo şi să-l las cu băutura lui. Aşa că ies din bar şi hoinăresc pe străzile pavate cu piatră, urmărindu-i cu privirea pe beţivii care se holbează la gagicuţele din vitrine

şi gândindu-mă cât de demenţial e locuăsta. O iau spre canal şi ajung într-o piaţă mare, căreia ei îi spun Leidseplein. Piormă mă uit la ceas şi-mi dau seama c-ar trebui să mă întorc. Un gagiu care pare varză, cun accent pe care nu-l recunosc, se ia de mine pe stradă. Îmi vinde nişte amfetamină. Trag o linie şi e uimitor de bună. De fapt e rachetă, iar io mă simt mai puţin blegit şi parcă heroina mi se pare şi mai mişto. Amsterdam-ul e cel mai tare n pula mea! Odată şo dată tot o să ajung să locuiesc aici. Tipu îmi spune că-i sârb şi piormă îmi zice că, dac-o iau pe străduţele cu magazine, o să ajung mai repede la Gara Centrală.

Deşi e târziu şi e întuneric, toate magazinele mai sunt încă deschise. Marea Britanie e un cimitir de căcat în comparaţie cu Europa. Mergând pe stradă, dau nas în nas cu Charlene, care iese dintr-un magazin pentru gagici. Mai întâi ginesc geanta cu Sealink pe cario ţine în mână, iar piormă şi păru ăla al ei.

— Bună, fac io, iar ea se uită la mine speriată şi nervoasă. Unde-i Sick Boy?

— Naiba ştie, nu l-am văzut. E prietenul tău, spune ea, mestecând şi uitându-se preocupată prin preajmă.

Probabil că a mai luat nişte amfetamină.

— Îmi cer scuze, ăăă, am crezut că sunteţi… ăăă…

— Cu el? Mă laşi?! Poate c-o fi foarte mândru dă el, dar nu toată lumea îl place!

Mi-e imposibil să spun câde superb sună cuvintele astea pentru urechile mele.

— La cumpărături? o întreb io.

— Ceva dă genul ăsta.

Mergem să bem o cafea la o cafenea de pio străduţă laterală, iar ea mă întreabă despre Nicksy, iar io îmi dau seama că m-am rătăcit deiel şi de Sick Boy: cine ştie ce pizda măsii o mai pune ăsta la cale. Iau hotărârea să nu-i spun că am plănuit să ne întâlnim, aşa că stăm la taclale o veşnicie, iar piormă ne urcăm într-un tren de mai târziu. Io sunt muci, dan vervă de la amfetamină, pe când trenu merge iute ca fulgeru prin beznă. Având în vedere ciam văzut pe drumul spre Dam, nu pierdem prea mult, pencă peisaju olandez e monoton şi de căcat. Simt o nevoie uriaşă să-mi trec degetele prin păruăla demenţial al lui Charlene. Păru gagicilor e meseriaş, mă gândesc că m-aş putea califica stilist, da doar de gagici, să mor io. Sick Boy a făcut asta după liceu, asta a fost prima şi ultima lui slujbă serioasă.

Şefu lui cu greu i-a tolerat degetele înfipte în ucenicele lui sau în cliente, da a pus piciorun prag când şi le-a înfipt şin casa de marcat.

Charlene îşi trecio mână prin claia de păr şi spune:

— Stau singură în cabină. Nu m-au pus cu nimeni. Vii la mine la o ţigară?

— Bine.

— Când spun ţigară, de fapt mă refer la futut, zâmbeşte ea complice.

— Mişto, zic io.

Îmi place stilu gagicii, da-mi dau seama că mai am un motiv pentru care mă droghez. Dacă n-aş fi varză, atunci mi s-ar fi sculat la greu auzindu-i propunerea. Da şi acum sunt piaproape. Mă întreb dacă să-mi pun braţu în juru taliei ei ori dacă s-o sărut sau ceva de genuăsta. Da nu mă obosesc, dacă am înţeles io greşit sau dacă face mişto de mine? Trăncănesc în continuare.

Urcăm iarăşi la bord. E destul de linişte şi din fericire nu-i văd nici pe Sick Boy şi nici pe altcineva pe drumu spre cabina ei, iar ea îşi dă imediat jos geaca.

— Haide, măi, spune ea, şi-şi descheie cămaşa.

Futui morţii măsii, nu glumea! Mă dezbrac şi io, mi-e teamă că put, pencă nu prea m-am spălat în ultimele zile, iar respiraţia mea probabil că duhneşte. Sunt în pielea goală şi crecă arăt ca un briceag mare, pencă am o erecţie uriaşă, care îmi suge tot sângele din corpu meu vlăguit. Am senzaţia că o să explodeze şi o să se târască diacolo, un parazit care îşi abandonează gazda pe care a stors-o, iar trupu i se prăbuşeşte, aidoma unei coloane de cenuşă.

Charlene se dezbracă tacticos, îşi pune pe umeraş geaca şi fusta elegantă. Îşi scoate cămaşa, da îşi lasă pe ea doar sutienu şi chiloţii; sunt dintr-un material transparent lila, îi pot vedea sfârcurile sânilor ei mici şi părul pubian, deşi pare că păru ei blond e natural. E micuţă, vine la mine, unduindu-se pe lângă pula mea, ca Jimmy Johnstone, şi mă îmbrăţişează.

— Eşti foarte slab, şopteşte ea, cu braţele în juru gâtului meu, iar ochişorii ei de asiatică sunt ridicaţi spre mine.

Îmi dau seama că probabil toată lumea o mângâie pe păr, aşa că o pipăi pe cur şi o duc spre pat. Îi dau jos chiloţii, dezvăluind un smoc de păr auriu şi catifelat, iar ea spune:

— Nu vrei să ne bulănim mai întâi?

Respiraţia mea probabil că o să-i cam taie chefu, da-mi bag pula, păru lu Charlene e răsfirat pe perna răpciugoasă, piormă ne sărutăm, iar ei nu pare

să-i displacă, aşa că pronunţ cuvintele fermecate care par să meargă de fiecare dată, deşi mă exictă pe mine mai mult decât pe gagică:

— Vreau să-ţi ling pizda…

— Nu prea cred, zice ea, crispându-se.

— Cum aşa?

— Nu suntem *iubiţi*. Doar ne futem. Haide, Mark, fute-mă!

— Mai târziu, murmur io, şi alunec în jos, cu limba pe burta ei, în buric, iar piormă pe păruiei fin şi rar.

— Mark… protestează ea, da io ajung la clitorisu ei şi-l simt cum se întăreşte sub limba mea. Mâinile ei mă trag de cap, da piormă expiră şi face: Ah, mă fut… fă ce vrei ce pizda măsii…

Iar io simt cum ea începe să se relaxeze, iar piormă brusc se încordează, da de data asta e benga, iar io nu mi-aş putea desprinde capu diacolo nici dacaş vrea, pe când ea are un orgasm, apoi încă unu şi încă unu…

Pânla urmă mă împinge uşurel şi geme:

— Iau anticoncepţionale… hai… fute-mă…

— Nu-ţi face griji, zău, fac io şi intru în ea, ne futem o vreme, iar ea mai are încă un orgasm, e pe val după toate orgasmele alea clitoridiene. Asta mi-aduce aminte de…

Băgamiaş pula… cât o să mai dureze?

Îmi dau seama că drogurile, care uneori te fac să ţi se scoale mai greu, mă împiedică să ejaculez. Mi-o scot, iar ea se urcă pe mine, piormă i-o trag pe la spate, iar ea se urcă iarăşi pe mine, iar mie-mi place la nebunie păru ei lung şi des, atunci simt în mine cum de sub amorţeală urcă o mâncărime violentă, iar pânla urmă îmi dau drumu. Mă doare pula, da simt o uşurare super.

Ne prăbuşim grămadă, fleaşcă de transpiraţie, pe patul îngust şi metalic din cameră. E mişto că suntem amândoi atâde slabi. Închipuie-ţi să zicem, Keezbo şi Mel Grăsana din Gillsland sau una dintre vânzătoarele alea care să-ncerce s-o pună aici. Nici gând! Probabil că pentru puţoii ăştia iun cerc vicios: le e greu să-şi facă rost dio pizdă, aşa că se deprimă, mănâncă prea mult, le e şi mai greu să-şi facă rost dio pizdă, se deprimă şi mai rău…

— A fost nemaipomenit… super mişto… spune ea, iar mie mi se pare cea mai dulce simfonie pencă nici o gagică nu mi-a mai spus asta pânacum, adică, de fapt doar o dată, şi aproape am impresia că ea i se adresează altcuiva care e cu noi în cabină.

— Unde ai învăţat să dai limbi aşa mişto?

N-am avut curaju să-i spun că de la o curvă din Aberdeen.

— O, ştii tu… am oareşce talent…

— Chiar că ai, susură ea laudativ, iar eul meu se umflă puternic, da mă ustură ca curu pe unde mă piş.

Mă arde de parcă vreun puţoi a tras cu un laser în ea, iar io sunt prea agitat ca să dorm, aşa că o întreb:

— Ce-ai făcut înainte să lucrezi aici?

— Am furat, zâmbeşte ea, frecându-mă pe cercel, de parcar fi pe punctu să mi-l şmanglească. Încă mai fac asta, spune ea şi-mi arată geanta cu Sealing de pe masă.

Fireşte, ţoalele. E hoaţă profesionistă. Abia mă abţin să nu-i spun de combinaţia cu Marriott. Da mai bine nu, o las baltă şi trag un pui de somn bizar de la droguri, la ea în braţe, conştient de faptu că în curând o să înceapă tura de dimineaţă şi o să ne fută piamândoi.

Nu-i de mirare că dimineaţa înfrigurată aduce printre noi o atmosferă de neîncredere, ură otrăvită şi paranoia. Nu între mine şi Charlene, noi suntem benga, deşi ea îşi pune genunchiu în pieptu meu şi pur şi simplu mă alungă la mine în cabină la puţin timp după miezu nopţii. Mă cocoţ deasupra lu Nicksy şi moţăi vreo patrujde minute, până când alarma mă zdrobeşte, trezindu-mă brusc din somn.

Acum o atmosferă nasoală domneşte peste masa la care ne luăm micu dejun în cantină. Se pare că Marriott a ciocănit la uşa mea toată noaptea. Nu-i deloc amuzat, iar îmbufnarea lui mă prinde pe picior greşit. Pune pe masă o tavă cu un castron cu cereale şi cafea, iar piormă vine în spatele meu şi siapleacă să-mi spună la urche:

— Am avut nevoie dă voi azi-noapte, bulangiilor, şuieră el ca o viperă spre mine, Sick Boy şi Nicksy. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut marfă?

Ne uităm unul la altu, da nu spunem nimic.

— Nu schimbaţi subiectul n pula mea, ne ameninţă el, aşezându-se pe scaun.

— Păi, zice Sick Boy, şi eu îţi urez să ai o dimineaţă cât mai frumoasă!

Io încep să mă simt strâns cu uşa şi terorizat sau o chestie de genuăsta. De parcaş fi fost obligat să mă bag în combinaţia asta. Mi-am făcut nişte calcule: cât câştig, câtă pârnaie fac dacă sunt prins, faţă de banii pe care mi-i dau, şi pur şi simplu nu merită. Puţoiuăsta are impresia că suntem sclavii lui. Ei bine, să-mi bag pula dacă io sunt sclavu lui.

— N-ar trebui să fie frumoasă, spune Marriott, iar io posă văd cum mocneşte ura în Sick Boy, pe când căcănaru boşorog şi plin de dava se uită iscoditor laiel, ca să siasigure că-l recunoaşte drept şef. Ai înţeles, Simon?

— În privinţa lui ar trebui să-ţi faci griji. Sick Boy arată spre mine, probabil băşicat că am şters-o cu Charlene. *Mancaza di disciplina*.

— Ce naiba spune? îl întreabă Marriott pe Nicksy.

— Dracu' ştie.

Bulangiuăsta ne crede dependenţi de heroină, aşa cum e el. Da io nu prea cred: io mare diferenţă între a fuma umpic sau a ţi-o băga în venă doar din când în când şi a-ţi face o carieră din dependenţă, o marionetă moartă pe dinăuntru a unui puţă-bleagă căruia i se rupe la greu de tine.

Marriott siapucă să ne fută iar la creieri, în stiluălal lui de drogat, incoerent şi egocentric.

— Cum v-apucă tremuriciu, vă-ntoarceţi n pula mea în oraş şi căutaţi nişte heroină, căci, dacă v-o băgaţi aici în venă, iar Curtis e dă gardă, chiar dacă nu vă prinde el, o să vă prind eu, spune el, cu ochii bulbucaţi şi arătând la fel de ameninţător şi periculos ca Benny Hill într-un tutu de balerină. Să nu-i daţi vreun motiv rezonabil să vă percheziţioneze, că imediat o să vă dezbrace-n pielea goală, o să-şi bage mâinile înmănuşate în curu vostru şi o să vă scoată din intestine toată cina, cu jumătate din poliţia din Essex de faţă.

Io-l văd pe Sick Boy cum îşi dă ochii peste cap, un gest batjocoritor şi dramatic, care sugerează că ideea îi cam surâde. Marriott se întunecă la faţă când vede complicitatea noastră chicotită, da nu renunţă la tentativa dia ne înspăimânta.

— Iar după aia e şi mai nasol, căci dacă băieţii se prind ce faceţi, vă bagă într-un butoi găurit, vă aruncă în mare şi vă lasă acolo.

Nu ştiu dacă exagerează sau vorbeşte tâmpenii, da nici unu dintre noi n-are chef să-l contrazică. Io simt cum privirea îmi alunecă în poală, iar piormă spre Nicksy.

Marriott se ridică în picioare, aproape că nici nu s-a atins de cereale, da se sprijină cu pumnii de masă, iar încheiturile degetelor lui sunt albe.

— Să nu-mi mai trageţi clapa, că n-o să vedeţi nici un sfanţ dă la mine, zice el, făcând spume la gură, iar piormă se cară.

Sick Boy clatină din cap.

— Cine-i puţică ăsta? În ce ne-ai băgat, Nicksy?

— Păi, n-ar fi trebuit să bateţi palma, mormăie Nicksy.

— Am avut o altă înţelegere. Puţoiu ne-a făcut o propunere. Mi s-a părut mişto. Acum nu mi se mai pare. Punct. Prietenu meu Andreas poasă facă rost de tone de marfă cafenie. Daco trecem prin vamă, să moară măsa dacă…

Sick Boy îşi coboară vocea pencă, pare-se, acum e rându lu Cămaşă Crem să se fâţâie pe lângă noi. Presupun că în curând o să se îmbarcheze pasagerii şi o s-o pornim pe mare spre frumoasa Anglie. Îşi drege vocea, ţinându-şi nelipsitul blocnotes, arată spre ceasu lui de la mână, iar piormă facio piruetă pe tocurile lui înalte şi se cară.

— Băga-mi-aş pula, spune Sick Boy pe un ton dispreţuitor, nu pot să trag nici o băşină pe nava asta fără să fiu agăţat de vreun poponar. Economia, piaţa neagră, nu-i nici o diferenţă între ele; toţi vor să ţi-o bage-n cur, declară el.

— Păi, mai bine ne punem în mişcare. Ne aşteaptă încă o dimineaţă de rahat. Toată lumea la posturi!

Futere

Ce dimineaţă naşpa, umedă şi mohorâtă, frate, mă duc săl vizitez pe Franco la pârnaie, gen. Am stabilit cu June, cu măsa şi cu frasu Joe o zi în care să mă duc, când nimeni să nu mai fiiacolo, ştii. Ario condamnare diun an, da o să iasă în şase luni. Mda, doi tipi din Lochend, puşi pe băută după meci, iar lu Franco i sa năzărit că, dacă Cha Morrison ia tras o sticlăn cap lu Larry, şi el ar trebui să lio tragă celor doi tipi din Lochend. Da tipu nu era de fapt prieten cu Morrison şi a reieşit că e văru lu Saybo. Aşa că asta a cam băgat zâzanie în gaşcă, iar Saybo nu se duce săl viziteze pe Cerşetoru în HMP Saughton. Mda, Ali s-a întâlnit cuiel mai devreme în seara aia şi a zis că era complet dement şi pus pe scandal.

Aşa că noi, toţi vizitatorii, suntem uzi şi dârdâim de frig, pe când ne punem lucrurile în cutii, cheile şi ceasurile şi chestii de genuăsta, nu că io aş avea vreun ceas, gen, danţelegi despre ce vorbesc. Îţi dau un jeton în schimb, iar dupaia niam dus şi niam aşezat pe scaune la mese, cu gardienii care stau cu ochii pe noi. Begbie îşi faciapariţia, iar io tresă recunosc că arată benga la bulău. Are muşchii şi mai umflaţi peiel de când trage de fiare în puşcărie. Singuru lucru carel scoate din minţi e că Cha Morrison e în Perth, fincă abia aştepta săl înfrunte pe individ. După cum zice chiar el, ăsta era singuru motiv pentru care voia să ajungă la pârnaie. Mă întreabă ce mai e prin Leith şi alte chestii de genuăsta, iar dupaia începe sămi facă morală că mam apucat de heroină.

Exact când îmi spun în sinea mea că am făcut o greşeală să vin în vizită laiel, Franco pare că se sictireşte de toate astea, gen.

— Auzi, mersi cai venit… face el, doar că mă simt de căcat când mă uit la cei care vin în vizită. Piaici nu se întâmplă nimic şi ajungi să nu-ţi mai doreşti sauzi ce sentâmplă piafară.

— Bine, frate… încuviinţez io din cap, fincă înţeleg ce spune motănelu, nici mie nu mia plăcut să vină lume în vizită la mine când am fost în Doc Guthrie, ştii?

— Aşa că nu-ţi mai pierde vremea venind aici. Nu prea posă discuţi cu miniaici, se uită el spre gardienii care stau în picioare, şi nici nu prea putem

să ieşim la o băută n pula mea. Dacă ai ceva să-mi spui, du-te la maicămia, o să-mi transmită ea ce-i zici, mâncaţiaş.

Probabil că io păream umpic cam sictirit pencă nu mam simţit apreciat, frate, căci el se uită la braţu meu caria fost în gips şi face:

— Nu mai face mutra asta smiorcăită, de parcaş vrea să-ţi dau papucii, că nu-ţi dau papucii! E frumos din partea ta că ai venit, zău. Io-ţi zic doar să nu îţi pierzi vremea venind aici, dacă tiaştepţi să fac conversaţie.

— Bine… mişto. Ăăă… Hibs a bătut sâmbătă.

— Ştiu cia făcut Hibs, mâncaţiaş, Spud. Au şi aici ziare de rahat şi teve, bulangiu cretin ceieşti, clatină din cap motănelu.

Io încerc altă strategie.

— Ai văzut emisiunea aia diaseară despre maimuţele din Gibraltar? A fost benga, frate. Nam ştiut asta despre maimuţe, zău, mă mai gândeam laiele, gen, da nam prea ştiut mare lucru despre ele, dacă nţelegi ce zic. Însă asta chiar că ma pus pe gânduri, ştii? Era o maimuţă…

El pur şi simplu îşi ridică o mână ca să mă facă să tac, de parcar fi un împărat roman sau ceva de genuăsta.

— Nu l-am văzut, zice el, încheind discuţia. Dupaia adaugă: Ce-ţi mai face mâna?

— Benga, frate, e ca nouă, parcă naş fi păţit nimic.

— Ţi-am zis io c-o să-ţi treacă! Şi cât tămbălău ai făcut pentru o mână ruptă! Bulangiule, am crezucai murit, aşa cârâiai!

— Mda, ăăă, scuze, frate, fac io, iar dupaia îi spun că Rents şi Sick Boy îi trimit salutări din Londra, adico minciună fincă în general se şucăresc când îi aud numele, da aşa se mai întâmplăn gaşcă, gen.

Nu că Cerşetoru ar aprecia. Deşi chestia e că, în sinea lui, se bucură că mă vede. Da aşai gagiuăsta, ştii?

Însă un om în cuşcă nu poasăţi facă bine, gen, aşa că sunt încântat să ies pe poarta închisorii şi să mă întorc în lumea reală. Nu car fi mult mai mişto acolo. În puşcărie nai nimic de făcut, dai cam la fel şi afară, doar că nu stai doar între patru pereţi. Da măcar în pârnaie primeşti trei mese pe zi, ştii? Plictiseală, frate. Parcai avea în tine un mic robinet, din care picură acid în maţe. Îţi roade toate organele. Noaptea n pat e cel mai naşpa. Încerc sămi întind mâinile şi picioarele, da nici numi dau seama când înţepenesc iarăşi, cu pumnii strânşi, şi vorbesc singur o grămadă de tâmpenii înfricoşătoare. Asta nu poasă facă bine nici unui motănel, frate.

Iar afară e futere pentru unii, gen, ştii? Io niciodată nam fost rapid, deşi la şcoală alergam iute ca gându. Da la douăşunu de ani şi cu cheia de la

propriuţi apartament în mână, posă stai umpic şi să te relaxezi, frate. Da io am prea multe de dus şi asta mă distruge. Totu e pe viaţă şi pe moarte. Eşti stresat dacă ai slujbă, eşti stresat şi dacă nai. Toată lumea e pe cont propriu, calcă pe cadavre şi siomoară ntreiei. Nu mai există nici un strop de solidaritate, ştii? Nu mai e de muncă, totu sa dus de râpă şi nu mai ai unsă te duci.

Toată ziua miam simţit gura ca naiba de uscată, da crecăi din cauza heroinei ăleia cafenii pe cariam luato aseară de la Johnny. Am avut impresia că motănelu extrăgea urina când a scoso, asta fincă arăta mai degrabă ca praful de cacao, nu ca dava, ştii? Am fost cât paci să cânt: „Mâna pe cană, avem ciocolată caldă Cadbury's!“, ca în reclama aia. Daiel spune că doar diasta a putut să facă rost. Îmi suflec mânecile şi mă scarpin pe buba care mă mănâncă de pe braţ. O zgândăr şi iese puroi galben din ea. Da io doar îmi las iarăşi mânecilen jos. Ah, frate nici măcar nu mă pot uita laia…

Când cobor din autobuz în Leith, ultimu gagiu pe care mă aştept săl văd, îmbrăcat în trening şi făcânduşi rondu pe bulevardele biciuite de vânt ale fermecătorului port, e Premiu Doi.

— Hei, Rab, frate, fac io când motănelu îşi faciapariţia ţopăind pe Bonnigton Road.

— Spud… face el, iar dupaia siopreşte, da fuge pe loc, pe când îmi spune ce face printre gâfâieli, iar io aflu că sa lăsat de băutură şi că are o nouă gagică pe nume Carol, care e prietenă cu Alison, aşa că vrea săşi recapete forma fizică şi negociază cu un băiat din Falkirk o angajare de probă, da poate o săl sune pe fostu lui şef de la Dunfy.

Dupaia se cară, ţopăind pe tălpile adidaşilor Nike, şo ia spre Junction Strasse.

Păi, e benga să vezi un băiat aşa optimist. Slab şi sănătos, fără nici un strop de băuturăn el, făcând sex sălbatic cu o fräulein şi având ocazia să câştige câţiva bănuţi pentru frumoasa lui. Dacă stai să te gândeşti, motănelu le are pe toate, frate, da presupun că asta nunseamnă nimic dacă totu e doar naşpa, disperarea care pătrunde în coconu tău pufos. Io simt invidie, da, frate, pură invidie care se înverzeşte ca Jimmy O'Rourke pio parcelă de varză.

Da am şi io o mică chestie de făcut în dupamiaza asta, aşa co iau pe Newhaven Road, spre Bowtow. Când ajung la depozitu lui, Matty e deja acolo. Tresă zic de la nceput că Matty e unu dintre puţinii băieţi cu care nu mănţeleg bine. Avem doar o relaţie de afaceri, ştii? Şi ştiu că ma rugat săl

ajut fincă Rents şi Sick Boy sunt la Londra, Tommy, alt motănel îndrăgostit, nu vrea să se bage, iar Franco acum e oaspetele Maiestăţii Sale.

Pe vremuri credeam că ostilitatea dintre noi e din cauza faptului că Matty e din Fort, iar io din Kirkgate, care nui în cealaltă partia lumii, da nu, fincă Keezbo e din Fort, iar Matty se poartă şi mai naşpa cuiel. Da tot mai cred că pe undeva e şi din motivuăsta. Acolo au o mentalitate diferită de toţi cei din Leith, adică io, care sunt din Kirkgate sau Sick Boy din Bannanay Flats. Da băieţii ăştia sunt pur şi simplu naşpa, ei bine, au mentalitate de *Fort*, dacă mănţelegi. Aşa că încerc să discut despre asta cu Matty. Fac:

— Voi, motăneii din Fort sunteţi nevoiţi saveţi o atitudine defensivă fincă sunteţi în cartieru care se cheamă Fort, arată ca un Fort, iar voi sunteţi baricadaţi înăuntru, adică sunteţi separaţi de restul Leith-ului. Vezi, gen, io sau Sick Boy suntem băieţi de cartier, şi noi suntem în regristruăla cu locuinţe sociale de la primăria Edinburgh-ului sau geva de genuăsta, da noi suntem în expansiune, fincă nu suntem baricadaţi înăuntru, ca voi. Suntem lângă mare. Aşa încât e normal să avem o altă mentalitate, Matty. Ştii?

Dalde Rents sau Sick Boy ori Keezbo ar fi intrat în discuţie în momentuăsta, da Matty face doar:

— Bulangiule, o să fac rost de cheile de la un apartament din Wester Hailes. Ea îl vrea, da pe mine nu prea mă deranjează, ăăă, nu.

Şi cu asta basta, frate. Doar despre chestii din astea discutăm. Asta îmi dă de bănuit că Matty nar face niciodată prea mulţi purici în lumea rock-ului; chiar dacar cânta mai mişto la chitară. Adică, închipuieţil pe motăneluăsta întrun studio cu Frank Zappa şi the Mothers of Invention, ei dansează frenetic, iar el se răsuceşte spreiei şi face: „ o să fac rost de cheile de la un apartament din Wester Hailes“. Vreau să zic, ce o săi răspundă motăneii ăia, gen? „Mişto, gagiule, hai să luăm nişte LSD.“ Adică tresă te descurci în orice situaţie socială, ştii?

Aşa că noi doar descărcăm diverse cutii cu obiecte de furat din furgonetă şi le ducem în depozit, iar io, deşi nui deloc cald, transpir. Îi povestesc lu Matty despre marfa ciudată cafenie alu Swanney, daiel spune doar „Mda, aşa e, nu se mai găseşte marfă albă“. Dupaia mapuc săi povestesc despre vizita la Franco şi aflu că şi Matty sa dus laiel. În sfârşit mai stăm şi noi umpic de vorbă! El îmi povesteşte cum sa luat Franco deiel din cauza lu dalde Swanney şi a altui gagiu, Seeker şi Davie Power, da iomi dau seama că nu prea posaud ce zice fincă totu mi se pare distorsionat şi în ceaţă. Mă simt ameţit şi sunt nevoit să mă aşez pe asfalt, dupaia mă gândesc dacă nu cumva marfa de ieri a fost periculoasă sau aşa ceva…? Mă uit la buba aia

plină de puroi de pe braţ, unde miam băgat acu, da era seringa mea personală, iar Keezbo a luat şi el umpic…

— Bulangiule, ciai păţit? îi aud io vocea lu Matty, pe când îmi ridic privirea spre razele firave ale soarelui. Haide bă, mongoloidule, tresă ne terminăm treaba aici!

Da io nus pe fază. Ceva en neregulă. Sunt varză. Mie greaţă şi totu sentunecă în juru meu pe kilometri întregi…

— Tresă mă duc la spital, Matty, crecă o să mor, gen…

— Hei, bulangiule, ciai păţit?

— Mă car, frate, zic io şi mă ridic, împleticindumă pe picioare cantrun coşmar, iar Matty zice cum o să poată el să descarce toate cutiile de unu singur, da io mă împleticesc ca un beţiv pe Ferry Road.

Borăsc şi dupaia cad, mântind spre balustradă, iar o gospodină cu un copil mă întreabă dacă mă simt bine, iar io mă ridic în picioare şi mai merg umpic pe stradă… dupaia…

Pe mare

Fără îndoială că prima săptămână la Sealink a fost plină de evenimente: o încăierare, umpic de marfă şi sex benga. *N-ai cum* să descrii mai bine ce s-a întâmplat. Şi colac peste pupăză, Marriott a stabilit prima acţiune de contrabandă pentru diseară. N-am nici o şansă să rezist nici măcar o lună aici.

Ăsta e cel mai ciudat loc undiam muncit pânacum. Nu se compară nici măcar cu Gillsland's, cu tot cu concursu de căcare de luni dimineaţă alu Les. În privinţa angajaţilor, *Libertatea de a Alege* e ca *Marie Celeste*. Am devenit experţi în a evita orice sarcină, nu doar noi, sezonierii, ci şi angajaţii permanenţi. Lor li s-au dat să semneze noi contracte de muncă, iar asta înseamnă mai multe ore pe tură şi mai prost plătite, aşa că motivaţia le lipseşte cu desăvârşire. Prin urmare, pasagerii care vor ceva, nu ne pot găsi nicăieri. Iar în rarele ocazii când ne pot vedea, noi mergem ţanţoş pe vapor, co expresie hotărâtă prefăcută pe chip, când de fapt noi suntem mereu în căutare dio şpagă. Vocea gângăvită alu Cămaşă Crem pare că vorbeşte cu fantomele; un nume precedat diun „Unde-i…“ temător. Desigur nimeni nu bănuieşte nimic.

Faptu că am fost trimis la bucătărie ar fi trebuit să fio pedeapsă, da s-a dovedit a fi o pleaşcă meseriaşă, e mult mai bine decât steward. În primu rând, riscu dia te confrunta cu găşti de huligani microbişti sau cu grupuri de holtei puşi pe băute e mai mic. N-am nici un chef să mă ocup diasemenea rahaturi. Şi, sincer vorbind, mi se rupe şi de faza cu contrabanda lu Marriott. Dacă asta înseamnă să trec între ture prin vamă cu două grame de praf, atunci e bine. Da să trec prin vamă cu zece grame de marfă cafenie brută, fără să clipesc, doar ca un bulangiu grăsan să-şi cumpere ghiuluri, să conducă un BMW şi să stea într-o vilă de pe Costa del Sol? Îmi bag pula, n-am nici un chef. În armata lu Thatcher sunt milioane de fraieri care stau la coadă pentru o slujbă din asta. Am vorbit cu Sick Boy despre asta, iar el e diacord cu mine. Singura problemuţă e cum să-i dau vestea lu Marriott. Da mi se rupe, am alte chestii care mă preocupă acum.

Clang, bang, bang, face vaporu spumegând prin Marea Nordului, stoluri de pescăruşi care ţipă şi vin în urma lui, hrănindu-se cu excrementele sale. Bang, bang, bang facem io şi Charlene, după ce ea mă înhaţă de guler, mă trage pe puntea de jos şi mă fute sălbatic pe patu din cabină, iar păru îi flutură sau io îi sug ori îi ling pizda fermecătoare şi smocu de păr până când ea geme de plăcere ori până când io mă sufoc. Guriţa ei mică de păpuşă în juru pulii mele, ochii nebunatici scăpărându-i, pe când se loveşte de gâtu ei. În ce priveşte sexu oral suntem în competiţie: fiecare vrea să-l aducă mai repede pe celălalt la orgasm. Io câştig diobicei, deşi mă gândesc la mutra de pizdă a lu Ralphy Gillsland când mă apropii de momentu culminant, pentru a nu-mi da drumu. Apetitu meu sexual nu mai e ca înainte, da cel puţin faptu că fumez marfa cafenie pare că nu l-a şters complet, nu ca atunci când îmi băgam în vene marfa albă. Libidoul de tânăr împotriva dependenţei cronice de heroină reprezintă probabil ultima bătălie dintre forţa irezistibilă şi obiectul imuabil. Da nu poasă fie decât un singur câştigător, aşa că tresă am grijă câtă dava bag în mine. În anumite privinţe chiar mă ajută: în loc să mă excit prea tare şi să vreau să mi-o bag cât mai repede, sunt mai destins şi mai preocupat de preludiu. N-am ştiut pânacum că poso faci şi cu degetele, iar în ce priveşte limba aia de rahat, sunt ca tipuăla din Kiss sau ca grăsanu din Bad Manners cariarată ca Keezbo…

Pe punte io petrecere eternă, pencă clienţii matoi se vrăjesc ca chiorii cu angajaţii ţâfnoşi care fumează sau sunt dependenţi de heroină. Râca lu Sick Boy pe mine şi pe Charlene, pentru că nio tragem, s-a spulberat rapid când şi-a dat seama că fetele cuminţi sunt moarte după marinari şi că iun beneficiu imens să ai cabina plină de femei bete. E singuru bărbat cariare cabina lui, pe caria obţinut-o în urma unei escrocherii. I-a zis lu Cămaşă Crem:

— Eu am obiceiu să fiu cam ciudat când dorm, Martin, şi mi-ar fi jenă să mai pui pe cineva să doarmă cu mine. Ţi-aş rămâne dator dacă m-ai scuti pe mine şi pe alţii de aşa ceva, repartizându-mi o cabină în care să dorm singur, dacă se poate.

Pseudo-poponaru cu curu jos i-a aruncat o privire compătimitoare şi a zis:

— Poţi să te bizui pe mine, o să văd ce pot face.

Însă până acum n-am trecut prin vamă decât cu o cantitate mică de heroină. M-am căcat pe mine chiar şi când l-am văzut pe Frankie, tipu cu cariam băut în cârciuma Globe. Era un tip mişto. Da odată am vrut să trec şi

nu era acolo, era alt gagiu. Io m-am ţinut tare şi m-am întors, am luat-o în direcţie opusă, până când l-am văzut pe Frankie care venea la mine.

— Am fost să mă cac, a zâmbit el voiois, înlocuindu-l pe celălalt tip şi făcându-mi semn să trec cu o înclinare a capului.

Iniţial, cea mai mare problemă a mea a fost bucătaru. Adică de fapt nu el, el s-a dovedit a fi un tip de treabă, după ce l-am cunoscut mai bine. Ci munca pe cario făceam sau, mai precis, căldura. Doar cei cariau muncit vreodată într-o bucătărie industrială au idee cât e de sufocantă şi interminabilă. Io pânla urmă m-am descurcat, da asta doar pencă sunt cu Charlene. Ea zice că suntem „amici care se fut“. A ţinut morţiş să-mi spună că a fost cu un tip cariacum e la pârnaie şi că io doar îi ţin locu temporar.

Aşa că tresămi ţin pasiunea sub control şi nu-i prea uşor. În ochii mei, ea e echivalentu feminin al Angliei: o prinţesă din Chatham într-un şantier naval din Kent. Şi mai tresă ţin cont şi de tipu din puşcărie. Charlene nu vrea să vorbească despre el, iar mie-mi convine asta, da zice că a fost condamnat din cauza unui furt şi nu pentru violenţă, iar asta m-a mai liniştit umpic. Însă, indiferent cariar fi motivu pentru caria intrat la bulău, nimeni n-are cum să fie prea încântat dacă un puţoi se-nfruptă din budinca lui de lămâie. Totuşi nu posă zici că-i foarte romantic să ţi-o tragi piun pat îngust, da cel puţin şi iai la fel de zbuciumată ca mine şi, după ce niam făcut treaba, urcăm pe punte, oarecum dezbrăcaţi, atâta cât să nu fim indecenţi dacă ne vede careva, şi admirăm răsăritu bolnăvicios şi aspru al soarelui peste port. Rafale îngheţate de ploaie bicuiesc clădirile joase din prefabricate din port şi şuieră în juru structurilor de pe vas, pe deasupra şi în spatele nostru. Bălţi din ce în ce mai mari se formează pe rocile denivelate din docuri. Siluete solitare se luptă cu vântul, legând parâme groase pe stâlpii de pe chei sau pur şi simplu merg de la o clădire la alta, cu blocnotesuri în mână. Păru vâlvoi alu Charlene se zbate-n vijelie, iar noi stăm în picioare, îmbrăcaţi cu tricouri şi pantaloni de trening, şi jucăm un joc: când unuia dintre noi i se face insuportabil de frig, strigă MĂ PREDAU, iar atunci ne retragem imediat, mergând cu spatele pânla scara îngustă şi coborâm în străfundurile împuţite ale navei, la cuibuşoru nostru părăginit, ca piormă să ne bulănim şi să ne mai futem încă o dată.

Deci, plecăm în Amsterdam, după prima noastră tură, şi şedem în Grasshopper, io şi Sick Boy, în timp ce Charlene joacă biliard cu două gagicuţe scoţiene, care fumează ţigară de la ţigară şi râd răguşit, pasagere cu care am venit încoace pe vapor. Nicksy intră pe uşă, arătând ca un şcolar

înfricoşat, împreună cu Marriott, cariare capsa pusă şi ochii bulbucaţi, iar când gineşte fetele nu pare deloc încântat. Înclină din cap spre uşă.

Ioi arunc o privire lu Sick Boy. Ne cerem scuze gagicuţelor şi ne ducem afară după Nicksy şi Marriott, iar piormă intrăm într-o cafenea aglomerată de vizavi şi niaşezăm pe nişte scaune. O chelneriţă vine la masa noastră, iar noi comandăm cafea.

— O să fie diseară, zice Marriott. Luăm fiecare câte zece grame.

Io sunt pe punctu să refuz, da Sick Boy intervine primu.

— Scuze, marinare. Bună propunere, da, de data asta, mă simt nevoit să refuz.

— Ce? Ce… pizda mătii zici? Faci mişto… am la mine căcatul, face el semn din cap spre geanta Sealink, careie la picioarele lui, iar piormă îi deschide fermoaru şi trage marginile-n lături, dezvăluind cinci pachete.

— După cum ziceam, mi-ar plăcea să te ajut, da, *de data asta*, mă simt nevoit să refuz.

— Duten morţii… şi ce naiba fac cu căcatuăsta?

Ochii lui de bufniţă constipată liaruncă o privire arţăgoasă câtorva turişti cu rucsace, care stau la masa de lângă noi. Unu dintre ei are drapelu Canadei, ăla cu frunza de arţar, în rucsac. Noi, cei din Scoţia, de generaţii întregi exportăm puţoi meseriaşi în Canada. Şi ce s-a întâmplat? Ei sunt nişte fraieri plicticoşi, iar noi nişte drogaţi bezmetici din clasa de jos.

— Nu-i problema mea, zice Sick Boy, plin de îngâmfare.

Marriott se răsuceşte spre mine, cuprins dio panică oarbă.

— Doar n-ai dă gând şi tu să mă laşi baltă, nu?

— Că tot ai adus vorba despriasta, ba da, îi zic io, iar bărbia lui e cât paci să se izbească de podea. Bulangiul pare că nu-i hotărât dacă să-mi trago palmă sau dacă să izbucnească-n plâns. Îmi pare rău, amice, n-o lua personal, mint io, da tu niai cam forţat să ne băgăm în combinaţia asta. Mi-am calculat profitu: grame, cât timp o să stau în închisoare, cât o să câştig. Pur şi simplu nu merită.

— Dar n-o să ajungeţi în nici o închisoare, să-mi bag pula, scânceşte el plin de frustrare, v-am povestit despre tipii de la vamă! Combinaţia e beton!

— Atunci n-ar trebui să fie nici o problemă să găsiţi persoanele potrivite şi deschise la minte, care să ardă de nerăbdare să profite de această unică oportunitate de afaceri pe care o propui tu, fac io, distrându-mă acum, pe când ginesc zâmbetu larg de pe mutra lu Sick Boy.

Marriott se sufocă şi se răsuceşte spre Nicksy.

— Mi-ai zis că sunt dă nădejde, bulangiu ce eşti…

Pe Nicky îl apucă damblaua.

— Pă cine morţii mătii faci tu bulangiu, mă!? Ţâşneşte în picioare şi siapleacă peste Marriott, care încearcă să eschiveze, lipindu-se de spătaru scaunului. Crezi că doar la tine şi la tranzacţiile tale dă căcat cu droguri mă gândesc, labagiu scârţan şi căcănar ce eşti!

Turiştii canadieni, amândoi albi la faţă, ochelarişti viguroşi, se răsucesc pe scaunele lor şi ne privesc speriaţi. Nicksy tragiun şut în geanta cu Sealink peia, care se răstoarnă, iar un pachet cu marfă alunecă pe dalele de piatră. Tresă recunosc că n-am mai văzut niciodată zece grame de heroină şi, deşi pachetu nu-i decâde mărimea unei punguţe cu bomboane, nu ca pliculeţu obişnuit de jumade gram, care înseamnă cam două boabe de mazăre, mie tot îmi vine să-l iau! Însă Marriott e mai rapid ca mine: scoate un sunet gâlgâit şi plonjează sub masă, pune pachetu la loc în geantă şi închide agitat fermoaru dintr-o singură mişcare.

Noi ne facem semn din cap unu altuia şi ne ridicăm în picioare, piormă o luăm spre Grasshopper.

— V-arăt io vouă, urlă Marriott, pe când chelneriţa aduce la masă patru cafele cu lapte.

Noi aruncăm o privire peste umăr şi râdem, când imbecilu se chinuieşte să scoată din buzunar guldenii ca s-o plătească.

— Biniai făcut că i-ai zis cretinului unsă se ducă, frate. Sick Boy ridică braţu lu Nicksy în aer, de parcar i-ar anunţa victoria la un meci de box, pe când traversăm strada. Parcă eşti un huligan de la Inter City Firm!

— Am impresia că o să fie nevoie de toate relaţiile pă care le avem ca să ieşim din porcăria asta, spune el piun ton melancolic, căci s-a cam şucărit, nu-i aşa?

— Mda, sunt io de acord, da iun muist patetic. N-o să ne facă nimic.

— Nu din cauza lui îmi fac griji. Nicksy clatină din cap, iar piormă se uită semnificativ la mine. Doar n-oi crede că aia e marfa *lui*?

— Mda… io mă simt brusc ameţit şi cam prost, am o senzaţie de prăbuşire în burtă.

— Domnilor, cred că scurta noastră relaţie cu Sealink se apropie de final, declară Sick Boy, deschizând uşa şi intrând în Grasshopper. Pe când Nicksy şi cu mine încuviinţăm din cap, el adaugă cu dezinvoltură: Dar acum doamnele vor distracţie, aşa că noi trebuie să le distrăm!

Dezertare

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Marriott îşi întâmpină foştii camarazi dezertori cu o expresie plină de ură, pe care doar un om obligat să treacă de unul singur prin vamă cu cincizeci de grame de heroină este în stare să o acumuleze. În pofida faptului că a reuşit, el are impresia că a năduşit pân-a dat jos mai multe kilograme decât i-ar face bine siluetei lui sfrijite. A luat hotărârea să-şi rezolve singur problema, fără să-l sune pe şeful lui, căci acest lucru n-ar fi făcut decât să-l nemulţumească şi mai mult pe Gal, iar până la urmă tot el ar fi fost nevoit să rezolve problema. Însă acum este copleşit de resentimente sumbre. De îndată ce o să facă rost de noi recruţi, o să apeleze la ajutorul mahărilor, iar găozarii ăia o s-o încaseze.

Tăcerea meditativă a lui Marriott îi anunţă pe Renton, pe Sick Boy şi pe Nicksy că, fără doar şi poate, îl bate gândul să se răzbune. Aşa încât, după ce s-au întors în Hackney, iau hotărârea că nu-i un lucru înţelept să mai lucreze la Sealink. Faptul că Charlene s-a hotărât şi ea să dea bir cu fugiţii îi uşurează sarcina lui Renton. În pofida faptului că nu ştie prea multe despre ea, doar că se întreţine din furturi, că e din Chatham şi că „de obicei“ locuieşte în Kennington (în optimismul lui, l-a confundat cu Kensington, până când ea l-a lămurit), o place şi vrea s-o cunoască mai bine. Îşi petrec restul nopţii în Beatrice Webb House, Renton simţindu-se euforic că Sick Boy şi-a luat tălpăşiţa, probabil s-a dus la Lucinda sau la Andreas, unde îşi petrece cea mai mare parte a timpului în ultima vreme. Pe salteaua din camera de oaspeţi, după ce dimineaţă s-au încins puţin făcând dragoste, ea îi spune:

— Mă bucur că nici tu nu vrei să te întorci pe barca aia sifilitică. Ştiu ce puneaţi la cale… cu individul ăla Marriott sau aşa ceva. Toată lumea vorbea despre asta.

— Ce?

Renton este înspăimântat, dar simte şi mai multă uşurare că au dat bir cu fugiţii. Nu că ar fi fost discreţi, îşi dă el seama cu amărăciune, dar adevărul gol-goluţ este că nimănui nu-i pasă. Însă asta o să se schimbe: compania o

să aibă grijă de chestia asta. În fond acum suntem în epoca spărgătorilor de grevă şi a informatorilor.

— Nu te băga în căcaturi din astea, îl sfătuieşte Charlene, sprijinindu-şi capul în cot.

Trăsăturile ei simetrice sunt cam încreţite de soarele firav de dimineaţă, care se prelinge printre jaluzelele din răchită, lăsându-i impresia lui Renton că, în pofida nasului ei cârn şi a siluetei de spiriduş, ea este probabil mai în vârstă decât el.

— O să stai multă vreme la închisoare dacă te prind. La dracu', crede-mă că-i o chestie nasoală. Ştii, Benson a angajat săptămâna trecută o companie dă securitate.

— Da asta doar ca să aibă grijă ca să nu mai fie scandaluri. Din cauza caftului ăluia dintre microbişti.

Charlene îşi mijeşte şi mai mult ochii.

— Chiar crezi că doar din cauza asta? Eşti cam fraier.

Nu-i aşa. Renton ştia ce se petrece la serviciu. Dar a convins-o că incidentul, pe lângă ranchiuna lui Marriott, l-a făcut să-şi piardă răbdarea. Nu vrea să-i spună că în nici un caz n-o să se întoarcă la Sealink dacă nu vine şi ea. Dar oare *ce* plănuieşte ea să facă pe termen lung? Fără doar şi poate că el îi cunoaşte nevoile, iar acum se duc iarăşi în West End.

Charlene s-a coafat, are părul blond strâns într-o coadă pe ceafă, mai puţin două şuviţe care-i atârnă fiecare pe câte o ureche, cârlionţi ţepeni de la fixativ. El s-a îmbrăcat, la îndemnul ei, cu singurul lui costum bleumarin Provi din Leith, pe care-l poartă doar la nunţi şi înmormântări. Pe când el aşteaptă pe Carnaby Street, ea fură pentru el nişte pantofi din piele neagră şi o cămaşă de mătase de culoare albastru deschis, cu o cravată asortată, un gest care aproape îl face să plângă de bucurie. Renton e dat pe spate de competenţa ei profesională, căci are geanta Sealink căptuşită cu folie de aluminiu ca să nu declanşeze alarma din magazine. Ghemuindu-se într-o alee laterală, el îşi schimbă cămaşa şi adidaşii ponosiţi, apoi se întoarce la lumină, printre oamenii puşi pe cumpărături.

— Acum eşti pregătit, spune ea, îndreptându-i cravata, de parcă ar fi prima zi de şcoală.

Se duc în John Lewis's de pe Oxford Street şi ies de acolo încărcaţi de marfă, iar Renton cumpără nişte heroină cu un tricou Fred Perry. În toaletă, el fumează puţin din marfa pe care abia şi-a cumpărat-o, mai ia şi puţină amfetamină de calitate, pe când îşi trece în revistă captura. Stă acolo o veşnicie, cu mica fereastră deschisă, încercând să aerisească. Până la urmă

iese de acolo cu mişcări dezinvolte şi faţa destinsă, temându-se ca Charlene să nu-l fi părăsit sau să nu fi fost arestată, dar se relaxează când dă cu ochii de zâmbetul ei poznaş. Se iau de braţ şi ies ţanţoş din magazin, mândri de succesul lor.

Se pipăie şi se sărută tot drumul până la Highbury & Islington, iar Renton îşi trage mucii şi-i înghite, pentru a n-o mânji cu ei pe faţă. Palma lui o apasă pe burtă, sub cordonul din talie al fustei ei, fără a încerca să coboare. Mâna ei îl strânge de pulpă, iar încheietura mâinii i se freacă de semierecţia indusă de droguri. Pe când el, drogat, îşi face planuri de viitor, Charlene e terorizată de amintirea chinuitoare că iubeşte pe altcineva şi că ar trebui să-şi ia inima-n dinţi şi să-i dea papucii partenerului său scoţian. Când pleacă din tronsonul Victoria spre metroul de suprafaţă care duce în Dalston Kingsland, vinovăţia o face să se poarte rece şi detaşat, dar Renton e prea drogat şi prea imatur emoţional încât să observe sau să-i pese că dispoziţia ei s-a schimbat. Intră în Beatrice Webb House, iar când văd că liftul nu e defect, oftează triumfători în acelaşi timp, complet zăpăciţi de faptul că au ajuns să fie pe aceeaşi lungime de undă.

În apartament, Nicksy şade pe fotoliu, prefăcându-se că se uită la reluări din *Crown Court*, pe când meditează la incidentul sinistru. Că sarcina era prea avansată ca să se mai poată face ceva legal. Au spus că au scos tot de acolo exact la ţanc, dar că au fost nevoiţi să folosească forcepsul şi că se scoate totul deodată sau pe bucăţele dacă sarcina e mai avansată. Că ăla, ĂLA, merita mai mult decât o ghenă de gunoi.

Le adresează lui Renton şi lui Charlene un salut superficial, pe când ei se năpustesc în cameră şi se trântesc pe canapea, dar au ochi doar unul pentru celălalt, nici nu se uită la televizor.

— *Crown Court*… benga… spune Renton pe când Nicksy aruncă o privire spre bucătărie.

— Mark… trebuie să-ţi spun ceva… zice Charlene, aplecându-se ţeapănă, dar Renton se năpusteşte asupra ei şi o reduce la tăcere cu un sărut adânc.

Încep să se hârjonească, râzând isteric, apoi se pipăie iarăşi. Nicksy observă că prietenul lui scoţian şi Fata Cu Părul Vâlvoi au căpătat atitudinea aia arogantă „uită-te-la-noi-că-tocmai-am-inventat-sexul“ caracteristică celor care se fut după o pauză lungă. Sceneta lor în stil Bonnie şi Clyde îi zgândăre singurătatea, iar el se gândeşte din nou la Marsha, care stă la şapte etaje de prefabricate mai sus, şi la fructul avortat al iubirii lor, care putrezeşte într-o groapă de gunoi.

Charlene îi trage brusc o palmă zdravănă lui Renton, ridicând un deget spre el, şi insistă:

— Vorbesc serios – dar el încă se maimuţăreşte şi o muşcă de degete, aidoma căţeluşului care stă întins la picioarele lor, pe podea.

Lui Nicksy nu-i plac fetele timide, dar crede că Charlene se umflă prea tare în pene. Modul cum îşi trece mereu mâna prin părul ăla şi apoi studiază reacţia tipilor, din punctul lui de vedere, o face să pară teatrală. Mai e de părere că nu-i chiar atât de frumoasă pe cât se crede ea, deşi trebuie să recunoască faptul că are un păr superb.

Renton şi Charlene îşi şoptesc ceva şi, crispaţi, se retrag în camera de oaspeţi, pe saltea. Nicksy se hotărăşte să cerceteze piaţa Dalston. Un prieten de-al lui din Ilford are mai multe walkmanuri de contrabandă, iar el cunoaşte un indian care cumpără lucruri de furat, fără să pună nici o întrebare.

Afară nu-i o zi prea minunată. A plouat mai devreme, iar norii jegoşi şi umflaţi ameninţă să îi ude din nou. Scuipă în şanţ, încercând să scape de gustul acru al urii de sine, şi meditează la ce ar trebui să facă cu viaţa lui haotică. Aidoma slujbei de la Sealink, este posibil ca şi perioada cât a stat cu chirie în Beatrice Webb House să se apropie de final. Poate că o să-i ducă pe Giro şi colecţia lui de cântece Northern Soul, la mama lui acasă, în Ilford. Ei îi plac câinii, iar el o să fie fericit acolo, în curtea din spate. O să-i ceară voie mai întâi: nu şi-ar dori ca el să ajungă în holocaustul canin de după Crăciun, din adăpostul de pe Gants Hill.

În apartamentul de la etaj din Beatrice Webb House, Charlene şi Rents se joacă cu Giro în camera de zi. Îşi pasează de la unul la altul poşeta ei din piele, iar căţelul încearcă s-o prindă cu gura lui de sclav. La a şaptea tentativă, el o prinde, pe când Renton o ţine zdravăn de celălalt capăt.

— Dă-mi-o! La dracu’, o să-ţi rupi dinţii, Giro, spune Charlene uitându-se la câine, apoi la Renton, nemulţumită că au făcut iarăşi dragoste şi că ea încă nu i-a spus ce voia să-i zică.

Ei bine, asta a fost ultima oară.

— No, nu tresăi dai drumu, spune el.

Cuvintele lui au un sens invizibil, iar ea se simte copleşită de duioşie. Şi-o înăbuşă.

— Ce?

— Nu tresăi dai drumu, zice el ţinând de poşetă, pe când Giro mârâie încet pe nas, altfel câinele se-nvaţă prost. Capătă impresia că e masculu dominant în haită.

— Şi totuşi n-are prea mulţi concurenţi în apartamentul ăsta, pe bune.

Renton îi aruncă o privire şi e pe punctul să spună „Îmi bag pula, cred că m-am îndrăgostit de tine“, deşi nu-i prea sigur c-ar zice adevărul, iar, dacă aşa stau lucrurile, atunci nu prea ştie dacă ar fi o mişcare strategică bună în acest moment. Aşa că ezită. Apoi Charlene se răsuceşte spre el şi spune:

— Trebuie să ne oprim.

— Ce? întreabă Renton, simţind brusc cum ceva din străfundurile lui cedează.

Degetele slăbesc strânsoarea genţii, iar Giro o smulge din mâna sa, plecând triumfător cu cucerirea lui.

Privirea lui Charlene e severă şi concentrată.

— Ştii la ce mă refer.

— N-am nimic împotrivă, spune el complet dărâmat. Pe urmă se apucă să bată câmpii, plin de suferinţă: Da… e benga… să fim împreună. Şi fututu şi toate astea. Şi tu ai zis…

— Mda, aşa e, declară ea, dar ţi-am zis dă la-nceput, nu suntem împreună.

— Nici n-am zis asta.

Aude copilul din vocea lui şi îşi aminteşte cum era el în copilărie, când mânuia un băţ în Fort. Apoi, pe faleza din Blackpool, cu faţa plină de lacrimi lipită de pieptul unei necunoscute.

— Eşti un tip dă treabă, dar ţi-am zis, am pă altcineva.

— Deci eşti cu un alt tip. Renton e uluit de tonul lui plin de amărăciune şi de faptul că-şi doreşte să spună: „Bag mâna-n foc că are o pulă mai mare decât a mea“, dar se abţine şi în schimb zice: Înţeleg că-i un tip cariarată mişto.

— Aşa cred. Ţi-ar plăcea dă el. Seamănă cu tine.

— Sigur, spune Renton pe un ton nepăsător. În ce fel?

— Păi, în primul rând îi plac puţin cam prea mult drogurile. Şi îi plac Northern Soul şi muzica punk. Uite… ţi-am zis dă la început că am pe altcineva. Niciodată n-a fost vorba să avem o relaţie stabilă.

— N-am nimic împotrivă, spune el, fără a fi prea convins de ce zice, apoi clatină din cap amărât şi parcă vorbeşte singur: Ce ciudat, nu voiam decâsămi trag o gagică care să nu vrea o relaţie serioasă cu mine, să fim doar prieteni. Aşa cum ai zis tu: amici care se fut. Ca Sick Boy care are şi el vreo două acasă, fără complicaţii, fără nimic. Şi asta am avut cu tine…

— Mda, deci problema-i rezolvată, nu?

— Nu, pencă acum vreau mai mult decât atât, zice el şi se gândeşte la gagicile cu care a fost în ultimul an sau aşa ceva; Fiona, după care gagica aia mişto din Manchester, parcă Roberta era numele ei, pe urmă altele pe care nu vrea să şi le aducă aminte.

— Mie mi se pare că nu prea ştii ce vrei.

Renton simte cum ridică din umeri.

— Io vreau doar să mă fut, să fiu cu cineva, să ne petrecem timpu împreună şi să ne futem. Asta-i de bază.

— Atunci nu te uita aşa la mine!

— Aşa cum?

— Ca un pui de focă orfan, imobilizat pe un sloi de gheaţă şi căruia o să-i zdrobească cineva creierii cu o măciucă!

Zâmbetul ţeapăn al gurii lui Renton se extinde fără nici o tragere de inimă până la ochi.

— Nu mi-am dat seama. Scuze. Doar că tu eşti o gagică mişto… clatină el din cap plin de afecţiune, chestia aia cu folia de aluminiu din geantă e cea mai tare.

Charlene se uită la el, apoi se întinde pe canapea şi se gândeşte la Charlie, din Scrubs. Într-o bătaie îşi pierduse doi dinţi din faţă, iar asta îl face să pară idiot, lucru care ei, cumva pervers, îi place la nebunie. Ei doi sunt iubiţi încă de când erau copii, în Medway Towns. Rochester şi Chatham. Da, îl iubeşte pe Charlie. Mark e mai tare în pat, dar asta n-o să dureze, cu câtă heroină fumează el. Dar ea îl place.

— Eşti primul tip care n-o ţine langa cu părul meu, chestie care mă calcă pă nervi, zice ea cu o voce şovăitoare.

Umerii lui Renton se mai ridică puţin, într-un gest dispreţuitor.

— E într-adevăr nemaipomenit, da uneori mă gândesc că ar fi mai mişto dac-ar fi mai scurt. Ţi-ar accentua ochii ăia frumoşi, rosteşte el tărăgănat, simţind un junghi surd de dezgust în străfundurile lui, iar mintea îi zboară iarăşi la heroină.

Charlene îi zâmbeşte lui Renton, întrebându-se dacă s-a ofticat. Dar el pare trist. Ea îl iubeşte pe Charlie, dar ştie că închisoarea n-are cum să-i fi prins bine şi încă nu ştie cât de mult l-a schimbat în rău. E suficient de pragmatică încât să-şi păstreze şi alte opţiuni. Se bucură să afle că Mark ţine la ea. Se ridică în picioare, scrie numele „Millie“ şi un număr de telefon pe un carneţel de lângă telefonul de pe hol, apoi rupe foaia de hârtie. Şi Renton se ridică în picioare, căci are impresia că aşa trebuie să facă în acel moment. Înghesuie foaia de hârtie în buzunarul blugilor lui.

— Nu-i al meu, e al unei prietene din Brixton. Ştie cum să ia legătura cu mine dacă vrei să mă vezi. Lasă-i numărul tău, iar ea o să mi-l dea şi o să te sun eu.

Renton stă în faţa ei şi n-are de gând să se dea la o parte. Preţ de o clipă Charlene are impresia că îi blochează drumul, dar ei nu i s-a părut genul care să facă scandal. De fapt, pe când îl îmbrăţişează, o nedumereşte cât de detaşat pare el şi că acceptă situaţia, cât de uşor îi vine brusc acum, după ce adineauri i-a zis câtă nevoie are de ea. Simte cum o copleşesc regretele.

— Eşti un tip minunat, spune ea, îmbrăţişându-l mai strâns.

Dar el se foieşte ca un bebeluş rebel în braţele unei mătuşi îngăduitoare.

— Bine… eşti benga… ăăă, ne mai vedem, Charlene, spune el impasibil.

Pleacă pleacă pleacă… heroină heroină heroină…

Charlene se desprinde din îmbrăţişare şi face un pas înapoi, ţinându-l de mâini şi măsurându-l cu privirea. Se minunează de cât de slăbănog e şi de oasele lui ascuţite, de zâmbetul lui care-i dezvăluie dinţii galbeni.

— Măi, o să mă suni, da? A fost mişto… în pat sau aşa ceva… spune ea.

— Mda, ţi-am zis, spune Renton, dar toţi nervii din trupul lui urlă PLEACĂ, iar, spre imensa lui uşurare, Charlene iese pe uşă, cu geanta Sealink pusă de-a curmezişul pe un umăr cu cureaua extensibilă, care-i acoperă o ultimă imagine a fundului ei frumos, pe care el a ajuns să-l considere altarul lui.

Deşi imaginea asta i s-a întipărit în minte, o ultimă privire de rămas-bun i-ar fi prins bine.

I-a dat papucii studentului, o hoaţă i-a făcut vânt.

O să supravieţuiesc, uraaa.

De îndată ce aude uşile liftului de pe hol, Renton fuge la rezerva lui de droguri, din frigiderul care mârâie şi protestează. Heroina stă la rece lângă o ţelină şi o salată verde şi putrezită dintr-un sertar. Se întoarce pe canapea cu tocul de ochelari în mână, arcuindu-se peste măsuţa joasă, presărată cu gunoaiele leneşilor, şi se apucă să prepare. Se enervează când aude zgomotul uşii trântite, temându-se că Charlene s-a întors. Însă e doar Nicksy, care îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Renton, apoi se duce în bucătărie, unde aranjează instantaneu două linii de amfetamină pe masa care se clatină, şi declară ca un punkist că Anglia e de căcat.

— Totul s-a dus dă râpă, frate.

Renton arde heroina, flacăra brichetei pâlpâie, îmbrăţişând lingura. E cam îngrijorat, pentru că marfa nu-i prea curată, dar *pare* că se dizolvă într-un elixir clocotitor.

— Scoţia şi toate astea, spune el răspicat, uitându-se la Nicksy. E adevărat, optimismul de după război fără doar şi poate că a dispărut de tot. Nivelul ridicat de trai, şomajul inexistent, Legea educaţiei din 1944[1], toate au dispărut sau au fost compromise, în sensul că nu mai au nici un rost. Acum toată lumea e pe cont propriu. Nu mai suntem deloc uniţi. Dar nu-i chiar atât de rău, meditează el, măcar acum avem mai multe tipuri de dorguri.

Nicksy ţâşneşte în picioare, se duce în pragul uşii de la bucătărie şi în camera de zi. Arată spre lingură şi conţinutul ei, enervat, cu falca de jos în convulsii şi părul lins lipit de craniu.

— Mai las-o baltă, Mark. Ai spus că nu-ţi mai bagi în vene căcatu ăsta.

Renton îşi ridică prvirea, iar pe chip i se citeşte indignarea refractară şi arogantă.

— Lasă-mă-n pace, Nicksy. M-a părăsit, hă.

— Of… aha. Îmi pare rău, zice Nicksy, ducându-se iarăşi în bucătărie.

Nu ştie de ce. Face o piruetă pe gresie şi apoi vine iarăşi în camera de zi. Trebuie să fiu activ, îşi zice el.

— Ai fost acolo, prietene, observă Renton, strângându-şi cablul lămpii de pe masă în jurul bicepsului aschilambic, şi apoi trăgând de el cu dinţii. Nu-i prea mişto, nu-i aşa? se văicăreşte el, tulburat că vocea-i i se pare smiorcăită. *Băga-mi-aş pula. Chiar că acum vorbesc pe nas*.

— Nu. Nu-i mişto.

— Da, Charlene s-a cărat. Ariun iubit. Iese în curând din puşcărie.

Renton îşi bate uşurel o venă din încheietura mâinii.

— Păi, asta n-o să te ajute.

— Nu-i vorba să m-ajute, aşa *sunt* io. Caracteristica principală a scoţienilor e că sunt traumatizaţi, îi explică Renton, înfigându-şi lent acul în piele. Pentru noi să te droghezi nu-i o distracţie şi nici măcar un drept al omului. E un mod dia trăi, o filosofie politică. Rabbie Burns spunea: whisky-ul şi libertatea merg mână-n mână. Orice s-ar întâmpla în viitor cu economia, indiferent ce guvern de rahat ar veni la putere, fii sigur că noi *tot* niam îmbăta şi niam vârî căcat în vene, anunţă el, trepidând în euforia aşteptării, pe când îşi trage sângele roşu închis în seringă, iar apoi îşi lasă venele hămesite să bea soluţia.

Ai ajuns acasă, băiete…

Uau… ce mişto e…

Renton se prăbuşeşte pe canapeaua ponosită, iar arcurile împung tapiţeria şi-i susţin greutatea, aidoma unor oameni care duc pe umeri un coşciug, şi râde căscând fără motiv.

— Să fumezi căcatu… pur şi simplu e prea scump…

Nicksy n-are timp nici să se uite la televizor şi nici pentru remarcele de drogat ale prietenului său. N-are stare, amfetamina şi-a făcut efectul, iar el se foieşte în fotoliu. Simţind o duhoare intensă care vine dinspre adidaşii lui, el ţâşneşte în picioare. Se uită la tavanul incredibil de anost.

Marsha.

Se năpusteşte pe uşă afară, pe holul blocului, de parcă apartamentul i-ar fi luat foc.

1. Lege prin care învăţământul gimnazial a devenit gratuit pentru fete şi clasa muncitoare.

Din dilemele drogatului: nr. 1

Nicksy a tulit-o pe uşă. Bulangiu-i un pachet de nervi în ultima vreme. Ce naiba o fi păţit mahalagiuăsta londonez ciufut, ţepar şi limbist, de i se rupe de toţi şi de toate?

Probabil gagica aia Marsha de sus. Femei. Ce câmp minat împuţit. Studentu pe care-l fuţi şi piormă-i faci vânt. Hoaţa îţi fură inima şi…

MI S-A SCULAT…

Băga-mi-aş pula…

MI S-A SCULAT N MORŢII MĂSII…

Hopa… mă ridic n picioare şi mă duc la budă. Mă piş îndelung, parcă ar dura luni întregi. Câinele s-a trezit şi se bălăngăne cu labele din faţă, ţinându-se de closet şi uitându-se la şuvoiu meu de pişat. Îşi bagă nasu înăuntru, jetu meu îl stropeşte, scheaună şi se prăbuşeşte pe podea, uitându-se la mine de parcaş fi un bulangiu.

— Giro… scuze, amice…

M-am plictisit să mă tot piş… haide odată… haide odată… haide odată…

GATA…

GATA…

BANG BANG BUM BUM…

O bătaie în uşă. Scutur-o. Bag-o în pantaloni. Mişcă. Deschide uşa.

E gagicuţa aia, Marsha, şi ţipă o droaie de porcării. Despre Nicksy, care vrea să siarunce de pe bloc… bate câmpii despre bebeluşi morţi…

E nebun de legat n pizda măsii… da poliţia… Doamne, e poliţia… un poliţai în uniformă nătărău şi un gabor cu urechi clăpăuge, care ne spun amândurora să coborâm cu liftu…

Liftu o ia în jos, iar ea încă mai urlă tot felu de lucruri despre Nicksy, că-i e rău şi că e dement şi că ce morţii măsii vrea de la ea, iar io mă gândesc…

ÎMI BAG PULA…

N-o să mă lase să mă-ntorc şi să-mi iau marfa…

E MARFA MEA, CE MAMA DRACU!

Blocurile turn din Londra

Lucinda e calea mea de acces spre o viaţă mai bună. A venit momentu să n-o mai frec şi să dau lovitura: să-i pun un inel pe deget, să mă mut de tot în apartamentu ei din Notting Hill şi dupaia s-o las imediat borţoasă, ca o poliţă de asigurare. Moment în care tatăl, ei baştanu angloid, o să-şi dea seama că Tânăru Williamson *n-o* să plece nicăieri. Pe urmă n-o să trebuiască decât să stau în banca mea şi s-aştept vreo câţiva ani până când o să pun laba pe averea familiei. În buzunaru meu e cheia pe care scrie devotament cu D mare, inelu pe care l-am cumpărat de la magazinu ăla de bijuterii scumpuţ de pe Oxford Street.

Fără îndoială, ea e genu de fată pe care s-o duci la mama acasă şi chiar aş putea să fac asta, căci lu Rents şi mie a cam început să ni se facă dor de Caledonia. Cecul cu ajutoru de şomaj înseamnă o călătorie la două săptămâni spre sud cu National Express, iar Nicksy spune că ar vrea să plece din apartament şi să se întoarcă la mama lui pentru o vreme. Iar io vreau să văd şi ce mai face Spud. Cred că o duce cam rău.

Iar Lucinda vrea să trăiască în sărăcie. Mă uimeşte că atât de mulţi dintre prietenii ei vor chestia asta. Pentru un novice, probabil că ei arată, se poartă şi chiar vorbesc ca nişte sărăntoci, dar undeva pe drumu vieţii lor, îndesat într-o scorbură ascunsă privirii, îi aşteaptă un imens teanc de biştari, pentru care ei n-au muncit niciodată. Un morman care schimbă totu. Un teanc de lovele care-mi sugerează: *du-te-n pizda mă-tii, şarlatan superficial*, ori de câte ori vreunul dintre ei se apucă să behăie în argoul lor smiorcăit de mahala. Acum face şi ea la fel, deocamdată la mişto, da ştim amândoi că, dacă aş încuraja-o umpic, o să adopte obiceiu ăsta ca pe un instrument de coafat. Îmi spune că vorbesc ca Sean Connery şi e curioasă să afle tot felu de lucruri despre Leith şi despre blocu Bannanay. Da dacă vrea cartier de sărăntoci o să-i dau eu cartier de sărăntoci, şi tresă recunosc că perspectiva de-a i-o trage pe o saltea plină de pete de spermă şi de sucuri vaginale ale sutelor de oameni care au locuit pe rând în blocul turn Hackney are o anumită frumuseţe depravată. Pe urmă, imediat după ce o să ne futem, o să scot inelu şi o să plecăm spre nord ca s-o cunoască pe mama. Acasă sunt

unele feţe (ca să nu zic pizde) de care mi-e dor, dar în primul rând vreau să mă asigur că nenorocitu a cărui pulă scârboasă mi-a dat viaţă n-o mai chinuieşte pe mama.

Coborâm la Dalston Kingsland, din mizerabilul tronson nordic londonez, ce are avantajul că practic e pe gratis, şi o luăm spre Holy Street Estate. Lucinda, aşa fiţoasă cum e ea, mă strânge mai tare de braţ, adeverindu-mi bănuiala că e umpicuţ prea delicată pentru zona asta. *Nu-ţi fie frică, frumoasă doamnă, Simon e lângă tine*.

Mica hoaţă, puicuţa Charlene Fawcett-Majors-Plant, pe care o babardea Rents, vine spre noi pe cealaltă parte a străzii. Amândoi întoarcem capetele în altă direcţie, ne prefacem că nu ne-am văzut. Io am la braţul meu o marfă mai bună decât paraşuta *aia*, să mor dacă te mint, deşi Lucinda mă scoate din pepeni, bătând câmpii despre cât de „autentic“ e totu pe aici. Dacă voiam „autentic“, aş fi rămas în Leith, da io o las în pace să se agaţe de închipuirile ei de gagică bogată. Da s-a prins că io şi Charlene ne ignorăm intenţionat: mai suspicios decât orice efuziune sentimentală.

— Cine era fata aia?

— A, curva aia ciufută cu care şi-o trage Mark.

— Dar cum a rămas cu Penny? întreabă ea sumbru.

— Tocmai, mă răstesc eu. Are principiile morale ale unui şobolan individul. Cred că…

Ce pula mea….

— Ce se întâmplă?

Lucinda mă strânge iarăşi mai tare de braţ, pe când mulţimea se adună sub Beatrice Webb House. Uitându-mă în direcţia în care privesc ei, văd că cineva stă pe marginea blocului turn, s-a urcat pe pervazu ferestrei n pizda măsii! Se pare că se ţine cu un braţ de ceva dinăuntru, singurul colac care-l mai ţine pe lumea asta. Şi să-mi bag pula dacă nu-i *Nicksy*.

— Futu-i morţii măsii! E colegul meu de aprtament. Nicksy!

— Simon, ce chestie îngrozitoare… ce face…?

Trebuie să recunosc că primu lucru care-mi vine-n minte e speranţa arzătoare c-o să se arunce: doar ca să devin protagonistu poveştii unei vieţi scurte şi tragice. Mă gândesc la colecţia aia de discuri, pe care aş împărţi-o cu Mark. Biştari pentru niţică marfă cafenie, pe care piormă am exporta-o. Bulangiii nici măcar n-ar şti ce e. După aia îmi dau seama că nu e pe pervazu ferestrei noastre, ci la un etaj mult mai sus. En apartamentu curviştinei ăleia toante!

După care o văd în mulţime pe ţicnita de Marsha, înconjurată de un grup de negrotei cu priviri pofticioase şi de nişte zdrahoni din Caraibe, care nu stăteau la capătu cozii când se împărţeau raţiile de orez şi mazăre. Ea mă gineşte şi vine la mine, cu ochii scăpărători şi demenţi.

— A venit la mine în apartament, în pizda mă-sii de prost, şi s-a apucat să urle! Dupe aia s-a suit pe pervaz în pizda mă-sii, mă jur!

— E nebun de legat, îi zic io.

Marsha mă priveşte aprobator, da mie mi se rupe, aşa că nici măcar n-ar trebui să se prefacă sau, mai bine zis, nu în halu ăsta. Lucinda şi ea, două londoneze din clase sociale diferite, una rafinată şi cealaltă sărăntoacă, se uită una la alta ameninţător, dar cu precauţie. Marsha se răsuceşte spre mine şi zice:

— Ar trebui să ai grijă de el! E colegul tău de apartament!

— *Que sera sera*, declar io, pe când ochii descreieraţi ai gagicuţei demente se răsucesc scăpărând dinspre mine spre etajul paişpe. Nu mai avem nimic să ne spunem unu la altu.

Ginesc capu roşcat al lui Rent Boy şi mă duc spre spatele lui ascuţit şi tremurător, deşi, când ne vede, ochii lui vicleni se abat preţ de o clipă spre pieptul Lucindei.

— Poliţia nia zis să ieşim din bloc, bombăne el. Nu vor să mai fie nimeni pe scară. Au trimis un puţoi să vorbească cu el! Marfai pe măsuţă şi toate alea!

De data asta devin foarte atent la ce spune. Îmi trag o palmă-n cap exasperat.

— Dacă face vreo prostie…

— Poliţaii poasă ntoarcă tot apartamentu cu curun sus, se răsteşte Renton printre dinţii lui încleştaţi şi galbeni.

Lucinda mă trage de mână.

— Nu-i nimic, Simon, mă linişteşte ea, Poliţia Metropolitană ştie ce face. Sunt calificaţi să intervină în asemenea situaţii.

Sunt calificaţi. Brixton. Ferma Broadwater. Stoke Newington. David Martin. Blair Peach. Colin Roach[1].

— Da, se pricep.

El încă mai stă pe pervazul îngust, ţinându-se de cadrul ferestrei. Cum naiba o fi reuşit să ajungă acolo? E o încuietoare de siguranţă, pe care trebuie s-o deşurubezi ca să deschizi fereastra atât de larg, încât să poţi ieşi pe pervaz. La intrarea în bloc e un cordon de poliţai, nimeni nu poasă intre. O babă pocită se smiorcăie că trebuie să urce ca să-şi hrănească pisica.

Poliţaii parc-ar fi surzi, nici n-o bagă-n seamă. Ce morţii măsii face cretinu ăla, toată tevatura asta din cauza unui muist de doi bani? Marsha ţopăie pe loc, acum plânge şi e consolată de sora ei. Gagicuţa se fute binişor, da-i atât de dusă cu pluta, încât niciodată n-o să se poată vindeca. Şigul îşi dă şeama de aşta, Sean, nu? *Dlagoştea e oalbă, Şimon*. Complexul şalvatolului, Sean, de ţe îl ale atâta lume? *Habal n-am, flate*.

E greu să-mi dau seama dacă Nicksy vrea să se arunce sau dacă deja crede că n-ar fi o idee prea bună, da e prea paralizat de frică ca să intre în casă. Îl aud pe Rents cum bombăne ceva de genu: „Bulangiu vrea atenţie“, iar eu sunt total de acord cu el. După care strică totu, adăugând:

— Io ar trebui să fac asta, nuiel, zice şi îşi răsuceşte spre mine faţa aia de drogat, albă ca varu şi plină de coşuri. Charlene tocmai mi-a dat papucii!

— Îmi pare rău, spun eu, zvâcnind niţel, căci văd cum Lucindei i se-nvârtesc rotiţele-n cap, de parcă s-ar gândi *Credeam că are o relaţie cu Penny aia*…

Vagabondu ăsta roşcat nenorocit s-a futut cu ea doar vreo două săptămâni, adică nu prea mi se pare o chestie gen Romeo şi Julieta. Cred că nu poate să se mişte de acolo. O strâng de mână pe Cinders, Cenuşăreasa mea, şi arăt spre etajul paişpe, ca să-i abat gândurile. Ochii i se măresc, iar gura ei formează un oval tremurător.

Mă gândesc că, dacă s-ar prăbuşi în linie dreaptă, Nicksy ar cădea pe asfalt, pe când dacă ar sări ca să se sinucidă, ar putea să nimerească pe iarbă. Oricum şi-o ia. Ar face mai multă mizerie pe asfalt, probabil. Asta dacă-i crapă pielea. La gându ăsta, simt cum mă trec fiorii pe gambe, urcă pe picioare şi îmi ajung la mâini, iar inelu începe să-mi zvâcnească. Brusc îmi doresc să nu sară, să îl salveze cineva, îmi doresc asta din toate celulele corpului meu, să-mi bag pula. M-a făcut puţoiul. Băiatu super pizdos. Simt cutiuţa din plastic în buzunar, care conţine inelul ăla cu diamante, şi vreau s-o duc pe Lucinda sus şi s-o fut benga, iar dupaia, când încă mai e într-o transă diaia bestială, s-o cer în căsătorie şi să-i pun porcăria pe deget. Câştig pe toată linia, Williamson, iar bulangiu ăla egoist de Nicksy strică totu!

Cenuşăreasa tresă meargă la bal!

Apoi un poliţai apare la fereastră. Vorbeşte cu Nicksy care, pare-se, e speriat ca curu. Mi-aş dori să am un binoclu, da e clar că acum negociază. Gaboru nu se mişcă, da nu pot să-i disting trăsăturile, iar mişcările lui sunt abia schiţate. Circu continuă – mie mi se pare că o veşnicie – deşi probabil că cel mult câteva minute, iar pe urmă Nicksy se uită în jos, apoi îşi târăşte picioarele pe margine. Poliţaiu îl apucă de braţ, îi zâmbeşte ca să-l

liniştească, îl ajută să coboare în apartament, mai întâi un picior, apoi şi celălalt.

Dispare înăuntru, iar lumea izbucneşte în urale, apoi aplaudă politicos, de parcă ar fi la un meci de cricket. În pofida faptului că acum nu se mai întâmplă nimic, doi handicapaţi în uniforme de poliţie – un mocofan cu urechi clăpăuge şi o blondă cam grăsană, o răpciugoasă complexată – tot nu ne lasă să trecem.

— Trebuie să aşteptăm ordinul, zice umflata, ducând la nas un aparat de emisie-recepţie, care hârâie.

Pânla urmă, caraliul umflat decide că nu mai sunt şi alţii pe pervazu vreunei ferestre din bloc, aşa că se milostivesc de noi şi ne lasă să ne întoarcem la casele noastre.

Mulţumesc, poliţailor.

Liftu e iarăşi stricat, aşa că ne chinuim să urcăm pe scară şapte etaje. Măcar asta îi arată Lucindei – leoarcă de traspiraţie – ce viaţă au ăilalţi, iar Renton se smiorcăie şi bombăne despre cât de nedreaptă e viaţa, tipic ca să atragă cât mai mult atenţia. Recunosc râsul batjocoritor de la un etaj de mai sus, e Marsha. Se uită în jos la noi, cu mâinile în şolduri.

— Deci asta-i iubita ta gomoasă? Din cauza ei nu mai vii să mă fuţi, bă?

Îi văd pe Lucinda şi pe Renton cum cască gura la mine şi simt cum mă albesc la faţă. Lucinda se răsuceşte pe călcâie şi coboară treptele, iar io fug după ea.

— Cinders! Stai!

Ea se opreşte şi se întoarce cu faţa la mine.

— Lasă-mă-n pace! Du-te naibii!

— Din două-n două zile vine noaptea la mine, ce?! Eu mă uit în sus şi o văd pe Marsha care se sprijină de balustradă, cârâind ca o vrăjitoare voodoo din Caraibe, o grămadă de dinţi albi imenşi, pe o faţă zbârcită.

— E nebună, Cinders! E gagica lu Nicksy!

— Are un neg mare şi negru pe unu din coaiele lui albe, râde ea strident, iar soră-sa i se alătură.

— Care coaie? întreabă Renton buimac, iar muistu chiar *încearcă să-mi dea o mână diajuto*r.

Îmi duc mâna la frunte şucărit, înfigându-mi degetu mare şi arătătoru în tâmplele care-mi zvâcnesc de durere.

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace în pizda mă-tii! ţipă Lucinda, apoi îşi coboară vocea. Nu-mi vine să cred… eşti un mincinos şi un pervers… chiar mi-e milă de tine, râde ea pe nas, gâjâit, în ton cu râsu dispreţuitor al

jamaicanei, o mahalagioaică ridicolă şi piţigăiată, care se aude de sus şi răsună pe scara blocului.

— Băga-mi-aş!

Îmi trag o palmă peste cap încă o dată, pe când cotcodăcelile hârâite de deasupra se sting, iar Marsha şi sora ei o iau în fugă pe scară în sus.

— E de căcat să fii părăsit… acum tuturor ni s-au dat papucii… remarcă Renton ca tâmpitu. Du-te după ea!

— Nici gând. Acum totu s-a dus de râpă: viaţa mea s-a sfârşit, îi zic eu, împingându-l ca să trec pe lângă el şi urcând treptele.

Dupaia aud un „Morţii măsii!“ sâsâit. Iar pe urmă ţâşneşte pe lângă mine, sărind ca o capră dementă trei trepte deodată. Când ajung în apartament, Renton deja strânge de pe măsuţă heroina şi ustensilele aferente.

— AJUTĂ-MĂ, N PIELEA PULII, BULANGIULE!

N-am ce să fac şi mă supun, terminăm de strâns exact când se aude o bătaie la uşă. L-au adus pe Nicksy, e cu un poliţai şi cu o femeie care se uită dezaprobator la noi. Renton pune ceainicul pe aragaz şi face nişte ceai. Femeia ia tulburată o cană ciobită şi murdară cu West Ham, pe când ea şi poliţaiu îl aşează pe Nicksy pe canapea. Sunt distrus şi simt o imensă nevoie să mă întind, ca să meditez la ce opţiuni, din ce în ce mai restrânse, mi-au rămas. Mă duc la fereastră şi o văd pe Lucinda cum traversează cu paşi repezi şi apăsaţi Kingsland Road, spre staţia de metrou de la suprafaţă, care o s-o ducă spre vest şi spre viaţa ei mişto.

Viaţa mea s-a sfârşit. E ţăndări.

— N pula mea, te simţi bine? spune Renton din spatele meu.

— O să-mi revin, îi zic eu.

— Vorbeam cu Nicksy.

Arată spre amărâtu de pe canapea.

— Mda… geme Nicksy, ridicându-şi privirea de şobolan pe punctu de-a se îneca într-un canal.

Poliţaiu îşi pune mâna pe umăru legumei veştejite.

— Brian trebuie să vină cu noi ca să stăm puţin de vorbă, iar pe urmă o să vină acasă.

Îi aruncă o privire gagicii nemulţumite, despre care cred că io asistentă socială de căcat. Nu-mi stă deloc în fire să crecă toţi care au o anumită profesie sunt naşpa, da toţi asistenţii sociali sunt de căcat.

— Nimic nasol, spune el, zărind expresia beligerantă a lui Renton, doar că i-ar prinde bine să vorbească puţin cu cineva.

Cinders…

Într-un fel, o iubesc…

— Poasă vorbească cu noi, protestează Renton, suntem prietenii lui.

Eu mă gândesc *doar tu, Rent Boy*. Nu-i în stilu meu să colecţionez rataţi (adică dacă n-au vagin).

Of, Cinders, vino înapoi… Deja am cumpărat porcăria aia de inel!

Poliţaiu se uită la noi, cu un zâmbet trist pe chip, şi clatină din cap. Nicksy ridică din umeri, cerându-şi scuze ca un laş, de parcă ar recunoaşte că a fost fraier, chestie foarte adevărată. Eu iarăşi m-am răzgândit. Dacă te bate gându să faci aşa ceva, măcar ai curaju s-o faci pân la capăt, nu te căca pe tine şi nu renunţa, ca un măscărici fără coaie. Ia exemplu de la Spud, care se zbate să trăiască, montat la un aparat de rahat, pe când laşu de poponar angloid nici măcar n-are coaie să-şi curme viaţa. Ia exemplu de la mine, abandonat de iubita mea, care urma să-mi fie logodnică, iar io încă rezist. Încă mă lupt.

Renton se duce după nenorocit pân la lift. Io mă duc după el: doar fincă nu găsesc nimic mai bun de făcut. *Poate Cinders se întoarce la mine*.

Nicksy iese din Beatrice Webb House şi urcă într-o maşină împreună cu asistenta socială, care porneşte motoru şi-l ia de lângă noi, fără doar şi poate ca să-l fută zdravăn la creieri pe undeva. Gaboru care l-a convins să renunţe se răsuceşte spre alt poliţai, după care se uită la blocul cenuşiu cu locuinţe sociale, care se profilează pe cerul albastru deschis şi declară:

— E foarte înalt.

Ce spirit meseriaş de observaţie! Suntem onoraţi să avem un expert din poliţia metropolitană printre noi! Cu toate astea, mă trezesc că mă uit şi io în sus, gândindu-mă cum să mă răzbun pe curva aia neagră nimfomană. Dacă labagiu ăla de Nicksy i-ar fi tras-o cum trebuie, n-ar mai fi avut nevoie să se bulănească cu mine, iar io acum mi-aş fi făcut planuri pentru o nuntă în înalta societate!

Renton pare fascinat de poliţaiu salvator, un mutant ras în cap, slăbănog şi înalt, cu pielea măslinie. Are nişte ochii blajini, care par să râdă tot timpu şi care nu se potrivesc deloc cu gura aia a lui subţire şi crudă.

— Cum l-aţi convins să intre?

Gaboru se uită la el plin de dezgust, dar dupaia pare că se înduioşează umpicuţ.

— L-am ascultat. Am vorbit şi l-am ascultat.

— Cia păţit?

— Voi sunteţi prietenii lui, ridică din umeri caraliul, poate că o să vă spună când o să fie în stare.

Renton pare niţeluş cam ofticat. Se foieşte cam stânjenit, după care îşi aţinteşte privirea asupra poliţaiului.

— Da ce i-aţi zis de l-aţi convins să intre?

Poliţaiu zâmbeşte sumbru.

— I-am spus că, oricât de îngrozitor i s-ar părea totul acum, prin asta trecem cu toţii în tinereţe. După aia e mai uşor. Că trebuie să rămână cu amintirea asta, nu să renunţe la tot. Că viaţa e un dar.

Viaţa mea cu Lucinda. Distrusă. Şansa mea. Ţăndări. Totu din cauza lu Nicksy!

Renton pare că reflectează puţin la asta. Adoptă postura drogatului, învelindu-se cu braţele, deşi nu e frig. Bulangiul ăsta drogat o să atragă şi mai mult atenţia poliţiei decât Nicksy, dacă dârdâie aşa în public, în faţa unui poliţai.

— Aşa e? Adică o să fie mai uşor? întreabă el pe un ton disperat.

Gaboru clatină din cap.

— Pe dracu’. E şi mai rău. Toate speranţele ţi se fac chisăliţă. Doar că te obişnuieşti cu tot căcatul ăsta.

Renton pare la fel de tulburat ca mine, apoi ne uităm unul la celălalt şi ne dăm seama că poliţaiu nu glumeşte n pula mea. Mă gândesc la bietu Spud. Renton îi aruncă o privire deznădăjduită caraliului.

— Da dacă nu te obişnuieşti, dacă nu te *poţi* obişnui?

Poliţaiu se uită iarăşi spre bloc, ridică din umeri şi arcuieşte buza de jos.

— Păi, fereastra aia tot acolo rămâne.

1. Referiri la mitinguri de protest din Marea Britanie, soldate cu pierderi de vieţi omeneşti.

Botulism prin plagă

Tam intră agale în salon, mă vede şi vine la mine. Ario expresie de îngrijorare pe mutră, da miemi vine să ţip, posă respir, frate, chiar posă respir! Câde benga e!? Da, vreau săi spun că miau zis co să mă fac bine, da acum nu posă vorbesc, gen, nu posăi răspund din cauza tubului din gât. Nu podecâsă respir. Iar Tam a nţeles asta şi mă strânge de mână. Aşa că siapucă să bată câmpii, îmi spune că fost plecat o săptămână în nord, gen, să urce pe dealuri cu Lizzie aia, şi a venit cât a putut de repede. Io mă gândesc, şi io miaş da drumu repede cu ea[1], deşi ştucă nu la asta se referă şi mă bucur căi aici. Acum se uită la mine co privire tristă şi face

— Of, Danny, ce bulangiu sonat mai eşti şi tu. Cio să ne facem cu tine?

Io arăt spre tub, iar dupaia infirmiera de gardă, Angie, intră în salon. Tommy o întreabă carei treaba.

Poso aud pe Angie cum îi dă toate detaliile, aşa cum tresă facă cu toată lumea care vine să mă vadă.

— A intrat împleticindu-se la urgenţă, vedea dublu, vorbea incoerent, nu putea să-şi ţină ochii deschişi şi nici să şi-i mişte prea bine.

Tommy încuviinţează din cap, piormă se uită la mine, de parcar spune zău? Şi e ceva deosebit?

— Diagnosticul e botulism prin plagă, îi zice Angie.

— Ce-i asta?

Angie clatină din cap. Meseriaşă, Angie asta, chiar dacăi de la ţărănoia din Sighthill! Sau, mai bine zis, o ţărancă, dacaşa se spune. Da nu, crecă astai o chestie misogină.

— Ceva foarte grav, îi spune ea lu Tommy. Dar din fericire medicii i-au găsit repede diagnosticul, aşa că am putut să-l tratăm, montându-l la aparat şi dându-i antitoxina botulinică. Probabil că o să se facă bine.

— Din cauza dav… heroinei? îi pune Tommy aceeaşi întrebare pe care ia puso şi mama, săptămâna trecută, după ce miam recăpătat cunoştinţa.

Toţi vorbesc în juru meu şi mă calcă pe nervi; chiar dacă am tubu ăstan gât, asta nunseamnă că nu posă aud, gen. Ştii?

Angie nui răspunde direct, dar capătă o expresie mâhnită, dar blajină, aşa cum aveau cei mai buni profesori de la şcoală, şi spune:

— Ai făcut prostioare, nu-i aşa, Danny?

Nu prea am ce săi spun, naş avea nici dacă tubu ăsta nar finfipt n gâtu meu, gen.

— Să faci ce-ţi spun şi să ai grijă de tine când ieşi diaici, zice Tommy, cu ochii lui căprui pătrunzători străpungândumă pânăn măduva oaselor, dupaia mă strânge de mână.

Io încerc să spun „mişto“ dami simt muşchii gâtului cum se încordează în juru tubului rigid, aşa că mapucă umpic convulsiile, îl strâng şi io de mână şi încuviinţez din cap. Tommy siapucă să bată câmpii despre cia mai făcut, ştii, în Highlands şi toate astea? Io nu vreau să mă piş pe bărbatuăsta îndrăgostit dio gagică benga, da el numa „eu şi Lizzie“ în sus, „eu şi Lizzie“ în jos. Presupun că aşa e viaţa, da chestia e că întâlnirile între alte pisicuţe îndrăgostite sunt plictisitoare, mai ales dacă tu nai parte diaşa ceva, gen. Pânla urmă mă strânge de mână atâde tare, mai mai să-mi rupă oasele, şi spune:

— Ne vedem la meci.

Dupaia se cară, da doctoruăla tinerel pakistanez, domnul Nehru, intră în salon, el a fost cel care ma salvat şi e co gagică. E îmbrăcată cun soi de costum şi are ochelari, da nu pare să fie asistentă socială. Are părul negru lucios şi meseriaş, lung pânla umeri.

— Danny… Danny băiete… mâine îţi scoatem tubul! E bine, da! face domnul Nehru.

Io ridic cele două degete mari, pencă gagiul pur şi simplu mia salvat viaţa, să mor io, frate. Îmi place vocea lui melodioasă şi felu cum îşi balansează capu când vorbeşte. Mda, frate, când gagiui aşa de entuziasmat, mă molipseşte şi pe mine, gen. Ştii? Diasta am nevoie, frate, de cineva care să mă motiveze în fiecare zi. Să mă sfătuiască şi să mă încurajeze, gen. Sămi spună că sunt în regulă şi că sunt bun la suflet. Cineva ca domnul Nehru.

Domnul Nehru se răsuceşte spre gagică, ea are nişte ochelari mişto cu ramă roşie şi lentile puţin fumurii, e foarte slabă, gen picioare lungi ca de ţânţar, el îi zice:

— Danny a făcut botulism prin plagă. E o afecţiune care poate fi mortală şi care vine de la sporii bacteriei *Clostridium botulinum* când contaminează o plagă, iar apoi germinează şi produc toxina botulinică, ce atacă nervii. A

fost foarte norocos, nu-i aşa, Danny băiete?! intonează el, iar io îi fac cu ochiu.

Îi spune gagicii slăbănoage cu ochelari căn ultima vreme a văzut mai multe cazuri de botulism de plagă, de la injecţii în piele sau în muşchi cu heroină.

— Dar de ce? întreabă gagica, cu un accent elevat.

— Motivele pentru creşterea incidenţei de botulism nu sunt clare, dar se poate bănui că au fost contaminate unele loturi de heroină şi că s-au produs unele schimbări în modul de injectare.

— Foarte neplăcut… Aş putea să vorbesc puţin cu el?

— Sigur! Te aude. Vă las singuri ca să vă cunoaşteţi mai bine.

Gagicuţa îi adresează domnului Nehru un zâmbet crispat, dar când se aşează lângă mine, ochii i se luminează, de parcar fi foarte surescitată. Io mă gândesc „ce sentâmplă?“ da nu posă spun nimic!

— Danny… înţeleg că ţi-a fost tare rău, fiindcă ai fost bolnav şi din cauza dependenţei tale de heroină. Dar eu sunt aici să te ajut, să te ajut să scapi de ea.

Io nu posă spun nimic, da soarele, care e în spateleiei, o scaldă întro lumină orbitoare şi splendidă, poate căi un răspuns la rugăciunile mele, gen, pencă ea pare la fel de pură ca Fecioara Maria, ştii?

— Vreau să te ajut, să colaborez cu tine într-o instituţie nouă şi inovativă pe care am înfiinţat-o. Acolo, în instituţia asta modernă, mai sunt şi alţii ca tine, o să lucrăm cu un tip pe nume Tom Curzon, care e unul dintre cei mai competenţi din domeniu. E probabil expertul cel mai cunoscut din Marea Britanie în recuperarea dependenţilor de droguri centrată pe client. O să colaborezi cu noi şi o să ne laşi să te ajutăm să te simţi mai bine?

Io încuviinţez din cap şi spun da da da în capu meu, dupaia îmi ridic cele două degete mari.

— Asta e o veste nemaipomenită, zâmbeşte ea. După ce îţi mai revii puţin, o să aranjez să fii transferat de aici în proiectul de recuperare, spune ea, iar gagica pare sincer entuziasmată. Sunt Amelia McKerchar şi sunt aici să te ajut, Danny, spune ea şi-mi strânge mâna transpirată.

Iar io am impresia că am fost salvat, frate, salvat diun înger păzitor! Mă aşteaptă vremuri mai bune!

1. Joc de cuvinte în limba engleză: *to come* înseamnă „a veni“ şi, în acelaşi timp, „a ejacula“.

Penurie

Din dilemele unui dependent de droguri nr. 2

Bulangiu crecăi la un pas de moarte, la cât căcat îşi bagă-n vene. Mă împleticesc spre el de undiam picat inconştient, pe linoleumu rece, răpciugos şi crăpat, şi-mi pun capu pe pieptu lui: inima-i bate slab, abia siaude.

— Matty, trezeşte-te.

Da imediat îmi doresc să nu-mi mai fi bătut capu cuiel, pencă puţoiu se trezeşte şi e chinuit şi disperat. Mai întâi el, piormă Alison, pe care nici măcar n-am văzut-o că stătea întinsă pe canapea. Se văicăresc că se simt foarte rău, că totu e de căcat şi că vor să scape de dependenţă. Piormă micuţa Maria iese dârdâind din dormitor, unde s-a dus cu Sick Boy, plângând din cauza mamei şi a tatălui ei. Sick Boy e în spatele ei, dârdâind şi el, ca un pisoi nou-născut, un ochi îi clipeşte convulsiv, şi zice:

— Tăceţi dracu din gură! Ce adunătură de rataţi! Ios singuru diaici care ştie să se distreze?

Io mă duc la toaletă şi mă piş, mi-e prea frică să mă uit în oglinda din baie. Când termin, gagicuţa aia Jenny, prietena Mariei, iese din dormitor. Cu ochii ăia mari şi umezi ai ei, pare o fetiţă de zece ani îngrozită, dar siapropie ezitând de mine.

— Ei spun co să mai faci rost de nişte marfă, scânceşte ea, masându-şi o urmă roşie de pe încheietura mâinii.

O rană comercială? Culturală? Un accident de muncă.

— Maria mi-a făcut injecţia, acolo, face ea. Da io nu mai vreau, acum vreau să mă duc acasă. Se uită la mine, de parcaş fi un soi de gardian din închisoare, iar ea mă imploră să-i dau drumu. Ce crezi car trebui să fac?

— Dutiacasă, zic io, clătinând stăruitor din cap, iar piormă aruncând o privire spre uşa care dă în camera de zi, nici măcar să nu mai intri acolo ca să le zici pa. Pur şi simplu n-ai cum să te ţii la distanţă, iar io deschid brutal uşa şi-i arăt scara. O să le spun că ţi-e rău şi tiai dus acasă. Pleacă, o îndemn io, pe când aud vocile stridente şi isterice din camera de zi şi-mi doresc ca gagicuţa asta să se care naibii diaici în clipa asta. Dutiacasă! Mai repede…

Ea iese din apartament, înclinându-şi recunoscătoare capu spre mine. Io închid uşa în urma ei şi mă întorc pe holu friguros şi plin de mucegai în camera de zi.

Sick Boy, carei tolănit piun fotoliu puf, lângun perete, ţipă peste vacarmu diacolo.

— Io ies la vânătoare. Ochii lui mari mă ginesc. Cine vine?

Daiei stau cu toţii acolo, dârdâind şi tânguindu-se. Seamănă co înmormântare comunală de palestinieni, unde bocitoarele îi cinstesc pe ultimii martiri cariau aruncat cu bolovani. Maria zice ceva de genu că şi-ar dori să moară, iar Ali se ridică de pe canapea s-o liniştească.

— Nu spune asta, Maria, eşti doar o puştoaică…

— Da mă simt de parcaş fi deja moartă… mă simt ca dracu, se smiorcăie ea, strâmbându-se şi încreţindu-şi faţa amărâtă.

— Ce melodramă de căcat, spune Sick Boy uitându-se la mine, şi se ridică în picioare, ţinându-se de calorifer. Cine vine cu mine?

— Io… îi zic şi ne ducem pe hol.

El cască gura la mine, cu ochii lui mari şi trişti, piormă punio mână pe umăru meu.

— Mersi, Mark, şopteşte el. Scapă n pula mea de nenorocitele astea răpciugoase. S-au dus zilele când puteai să le faci să tacă doar îmbuibându-le cu muie, acum doar dava, dava, dava.

— Da… fac io. Da tresă rezişti cumva, nu?

El încuviinţează crispat din cap, iar piormă ne târâm picioarele pe hol, spre uşa de la intrare.

— N-ar fi trebuit să ne întoarcem aici, suspină el, clătinând din cap, m-aş fi descurcat io cu Andreas… Aveam marfă bună de la Tony… trăiam în puf, frate, acolo trăiam în puf, să-mi bag pula…

Maria urlă:

— Unde-i Jenny? Dacă s-a cărat o să-i fac pizda praf!

O aud pe Ali că zice ceva, încercând s-o calmeze, pe când Sick Boy şi cu mine ne strecurăm grăbiţi pe uşa de la intrare, aidoma unor hoţi care fug de la locu crimei. Vocea lu Matty cârâie după noi îngrozită:

— Să ne spuneţi dacă faceţi rost!

Noi nu ne oprim şi nici nu ne uităm înapoi. Când ieşim din bloc pe stradă, auzim pe cineva cum zbiară de la fereastră, da nu întoarcem capu să vedem cineie.

Însemnări despre o epidemie 6

Comisia de sănătate lothiană
Confidenţial şi personal
Cazurile de HIV înregistrate în luna februarie

Gordon Ferrier, 18, Edinburgh North, curier pe motocicletă şi boxer amator, uz intravenos de droguri.

Robert MacIntosh, 21, Edinburgh North, spălător de ferestre, uz intravenos de droguri.

Julie Mathieson, 22, Edinburgh North, studentă la teatru, un copil, uz intravenos de droguri.

Philip Miles, 38, Edinburgh North, bucătar şomer, trei copii, uz intravenos de droguri.

Gordon Murieston, 23, Edinburgh North, sudor şomer, uz intravenos de droguri.

Brian Nicolson, 31, West Lothian, inginer de construcţii şomer, uz intravenos de droguri.

George Park, 27, Edinburgh South, muncitor şomer, un copil, uz intravenos de droguri.

Christopher Thomson, 22, Edinburgh North, brutar şomer, uz intravenos de droguri.

Un port sigur

Acum am mâinile reci totimpu. Parcă nu-mi mai circulă sângele. Nu eram aşa. Chiar şi dacă-i cald afară, io tot îmi frec mâinile, le lipesc una de alta şi suflu-n ele. Simt o apăsare-n piept. În sistemu meu respirator se acumulează mereu flegmă vâscoasă.

Bum bum bum…

Da io mi-am făcut-o cu mâna mea. Nimeni nu m-a obligat: nici Dumnezeu şi nici Thatcher. Am izbutit: am distrus statul suveram alu Mark Renton înainte ca bulangiii ăia să siapropie de el cu bila lor pentru demolare.

În casa alor mei io atmosferă ciudată. E atâde linişte după moartea Micului Davie. Chiar şi când era în spital îi simţeam prezenţa. Mama şi tata se fâţâiau de colo-colo, pregătindu-se la nesfâşit pentru vizite, adunau tot felu de chestii ca să i le ducă, trăncăneau totimpu despre starea lui cu rudele şi vecinii. Acum nivelu de energie din casă s-a dus la fund şi parcă nimeni n-ar mai avea nici un scop, erau amândoi în pat când am ajuns io, vineri seară târziu. Billy era încă treaz.

Io venisem doar ca să iau nişte discuri pe care să le vând, da pân la urmă m-am uitat la box cu Billy, iar pe urmam dormit în patu meu. Metabolismu meu e mai rapid cu marfa. Mai demult treceau zile-ntregi până să simt nevoia de heroină. Acum doar vreo patru ore, n pula mea. Am devenit mai apatic şi mai leneş, probabil ca să-mi conserv energia şi să nu consum heroină. Sunt iritabil. Plictisit. Neatent. Şi, mai presus de toate, nepăsător. Iun chin teribil să mă ridic de pe canapea (pentru orice altceva în afară de heroină).

Keezbo şi cu mine am apelat la un tratament cu metadonă, iar Sick Boy s-a luat şi el după noi. Îţi uşurează sevraju, da e de căcat, încă mai dârdâim ca dracu şi căutăm totimpu marfă. Io i-am zis asta gagicii de la clinică, iar ea spune că avem nevoie de niscaiva „cârpăceală“, abia dupaia o să dispară simptomele sevrajului. Sămi bag pula dacă nu-i aşa!

În cea mai mare parte a timpului, când nu umblu după heroină, citesc romanu *Ulise* de Joyce, pe cariam fost încântat că l-am găsit la biblioteca

McDonald Road. Pânacu n-am înţeles nimic din ea, mi se părea plină de aiureli anoste, da acum m-a absorbit şi halucinez ca un drogat cu LSD pe cuvintele şi imaginile invocate în mintea mea. Mi-aş fi dorit s-o aduc cu mine aici, la mama.

În programu cu metadonă, tresă dai zilnic câtiun raport la clinica spitalului Leith. Spitalu o să se închidă la anu, da tresă mergem acolo pentru evaluare şi ca să-mi iau siropu cu gust de laxativ. Seamănă cun ajutor de şomaj, da cu mai mult spirit comunitar. Acolo ne întâlnim co droaie de dependenţi de heroină. Unii par stânjeniţi, se furişează şi se strecoară prin colţuri, altora li se rupe şi abia aşteaptă să te-ntrebe dacă ai la tine. Unii sunt pur şi simplu handicapaţi. Dacă n-ar fi heroina, ar fi alt drog. Majoritatea nus aşa, sunt doar nişte băieţi ca toţi ceilalţi, care s-au drogat ca să uite de toate şi să scape de ruşinea că freacă manganu. Plictiseala i-a făcut s-o ia razna şi să umble cu limba scoasă după droguri. În mare nu se manifestă deloc, şi-au pus o mască de impasibilitate, vorbesc în batjocură, dispreţuitor, au un umor negru. Nu-şi pot permite să le pese şi ştiu că daco să mimeze apatia mai multă vreme, chiar o să devină aşa. Şi au dreptate.

Metadona e de căcat. Nu te face să te simţi bine, da ei îmi spun să fiu perseverent, pencă îmi reglează sistemu şi e mult mai bine decât fără. Uneori, la clinică, se uită la tine ca la un cobai şi-ţi vorbesc şoptit şi respectuos. Iau probe de sânge, nu doar pentru HIV, a ţinut morţiş să sublinieze tipu. Măcar ei fac ceva. În sfârşit s-au prins că se petrece ceva nasol în ţara asta.

Da la miniacasă nu prea se-ntâmplă nimic. Mi-am dat seama că, atunci când maicămia şi taicămiu nus acasă, Billy şi cu mine nu mai suntem în competiţie, nu ne mai gândim că ne detestăm reciprov şi chiar ne-nţelegem destul de bine. Ne uităm la un boxer american care-l domină pe ultimu alb nenorocit în care ne puseserăm toate speranţele.

Piormă Billy spune ceva de genu

— Nu mai posă suport ce se petrece pe stradă n pula mea.

— Vrei să te-ntorci printre ei?

— Poate.

Io mă abţin să mai spun ceva. Billy şi cu mine nu semănăm deloc când vine vorba de chestii din astea şi, deşi crecăi prost şi că-i lasă să profite deiel, e viaţa lui şi nu-i treaba mea să-i spun cum să şi-o trăiască. Da el mai vorbeştiumpic despre asta. Despre ofiţerii care sunt nişte labagii şi care se cacă pe patrulele civile, da că, atunci când eşti cu prietenii lângă tine, ai impresia că şi tu faci parte dintr-o comunitate. Săptămâna viitoare are

proces pencă l-a caftit piun bulangiu într-o crâşmă, aşa că-i foarte preocupat de subiectu ăsta.

Billy s-a mutat în camera lu Davie, care e cea mai mişto pencă are vedere la râu. Faptu că i s-a repartizat cea mai tare cameră unui om cariar fi fost la fel de fericit şintr-o pivniţă sau o mansardă nia cam şucărit umpic pe mine şi pe Billy când niam mutat aici din Fort, acum câţiva ani. Da bulangiul s-a repezit plin de tupeu să o ceară după moartea Micului Davie. Însă nu-i prea nedrept pencă io n-am nici un chef să mă-ntorc aici. Acum partea lui din cameră pariabandonată. Şi-a luat fotografia înrămată cu Donald Ford din anii ’70, din şiru de suporteri ai lu Hearts, şi pergamentul cu caligrafie pe care l-a făcut la ora de artă (singura lui realizare din cei unşpe ani de educaţie la stat), pe care sunt scrise cu cerneală cafenie versurile complete ale imnului „Hearts, Glorious Hearts“. King Billy din plastic, pe cal, care era pe pervaz şi privea dezgustat spre blocurile infestate cu hibernieni, şi el a dispărut, din fericire.

Banda adezivă pe caria pus-o acolo cu mulţi ani în urmă e încă pe podea, lipită pe covor. O dezlipesc şi văd o linie groasă, mai închisă la culoare decât albastrul deschis, decolorat de razele soarelui. El o numise Zidul invizibil al Berlinului, îl delimita de afişul meu din Cupa Campionilor din ’72, cu Stanton, o fotografie din ’73 cu echipa Hibs şi cele două trofee în vitrină şi o altă poză cu Alan Gordon, când trage un şut în minge. Mai e şi una recentă cu Jukebox. Am o fotografie superbă cu biserica de pe St Stephen’s Street, unde Tommy a scris cu spraiul cu vopsea IGGY E DUMNEZEU pio partia clădirii şi un fotomontaj cu adolescenţi punkişti şi fotografii cu jazzeri, de nici nu ştii care tunsoare e mai jenantă. Ar trebui să-mi mut patu lângă fereastră, pencă Billy n-o să se mai întoarcă aici.

Ba chiar s-a dus şi *şi-a cumpărat un pat dublu* pentru fosta cameră alu Billy, ca să şi-o poată trage mai ca lumea cu Sharon când rămâne peste noapte laiel. Un pat unde se fut gherţoii care ţin cu Hearts. Cum pula mea poasă i se scoale perversului, când mama şi tata sunt în camera dialături? N-are nici un pic de respect? Io n-aş aduce niciodată vreo gagică aici, în *casa lu mama*.

Aşa că mă trezesc târziu, sâmbătă dimineaţă, e aproape unşpe. Nu mi-e foame, da mama şi tata se miră când mă văd şi insistă să rămân la masa de prânz. Iun soi de tradiţie ca ea să facă mâncare cu carne tocată devreme, diobicei la prânz, ca noi să ne putem duce dupaia în Easter Road sau la Tynecastle, ori, în cazu lu tata, uneori în Ibrox. Chiar dacă acum fotbalu nu mai joacun rol prea important în vieţile noaste, ţinem încă de obiceiul cu

mâncarea din carne tocată de la prânz într-un mod pervers. Faţa albă de masă îşi faciapariţia, piormă şi cratiţa cu mâncare din carne tocată, care clocoteşte în ea, cu o ceapă mare plutind deasupra. Piormă şi crochetele din cartofi piure, apoi şi mazărea. Da din mişcările tăcute şi ţepene ale lu mama, îmi dau seama că ceva nu-i în regulă: probabil s-au prins că am probleme. Maicămia îmi arunco privire încrâncenată pe deasupra mesei, a rămas fără ţigări. Îi cere lu Billy, dar el ridică din umeri. Mi-amintesc că l-am auzit odată spunând ceva de genu că o să fumeze mai puţin sau o să se lase de fumat.

— Tresă cobor după ţigări, zice ea.

— N-ai nevoie de ţigări acum, Catherine, i se adresează taicămiu de parcar vorbi cu un copil.

Rareori îi pronunţă numele întreg, iar io îmi dau seama că ceva nu-i în regulă, căci se uită stânjeniţi unu la altu şi apoi, cu coada ochiului, la mine. Io mă joc cu carnea tocată pe farfurie. Am mâncat umpic de crochete din piure, da carnea tocată mi se pare prea sărată, buzele mele crăpate şi uscate mă ustură din cauza ei, iar boabele de mazăre sunt ca nişte biluţe verzi şi zbârcite, căci au stat prea mult în cuptor. Maicămia nu poasă gătească nici s-o pici cu ceară, da, chiar dacar fi Delia Smith, tot n-aş putea să mănânc totu, căci dârdâi şi clipesc din cauza luminii care intră pe fereastra mare.

N morţii măsii, venisem doar să iau nişte discuri!

Văd cu coada ochiului cum mama se ridică în picioare, scotocind prin rafturile dulapurilor şi răsucind pernele de pe banchetă şi de pe scaune, doar-doar o găsi vreo ţigară rătăcită piacolo. Mă cam sperie, iar io dau să-i spun „Te rog, stai naibii jos şi mănâncă“, când taicămiu se întoarce spre mine şi zice, aruncându-mi o privire glacială şi acuzatoare:

— Vreau să te-ntreb ceva. O chestie serioasă. Eşti unu din ăia?

De data asta se referă la drogaţi, nu la poponari.

— Spune-ne că nu-i aşa, fiule, spune! mă imploră mama, stând în spatele scaunului de pe care s-a sculat.

Se sprijină de spătaru lui, cu încheiturile degetelor albe, de parcă s-ar pregăti pentru un şoc.

Dintr-un motiv sau altu, nici măcar nu posăi mint.

— Sunt într-un program cu metadonă, le zic io, o să scap de dependenţă.

— Cretin de rahat ceieşti, spune Billy pe un ton batjocoritor.

— Păi, asta e, declară tata cu răceală în voce. Piormă se uită la mine cu o privire imploratoare. Ei?

Nu pot decât să ridic din umeri.

— Eşti dependent de heroină, îşi mijeşte tata ochii, un dependent de heroină împuţit şi mincinos. Un drogat. Asta eşti, nu-i aşa?

Eu îmi ridic privirea spre el.

— Dacă-mi pui o etichetă, mă depersonalizezi.

— Ce?!

— Aşa zice Kierkegaard.

— Cine dracu mai e şi ăsta? face Billy.

— SØren Kierkegaard, un filosof danez.

Pumnu lu taticămiu loveşte în masă.

— Păi, mai biniai renunţa la porcăriile astea! Pencă acum totu s-a dus de râpă, studiile tale, orice şansă aveai în viaţă! Un filosof de rahat nu te poate ajuta acum! Ăsta nu-i doar unu dintre capriciile tale tâmpite, Mark! Nu-i ceva cu care să te joci până când te plictiseşti! Asta-i o chestie gravă! Îţi dai cu viaţa de gard acum!

— Of, Mark… începe mama să plângă, nu posă cred. Mark, copilu nostru… universitatea… eram atâde mândri, nu-i aşa, Davie? Eram atâde mândri!

— Droguăsta te poate omorî, am citit despre asta, declară tata. E ca şi cum tiai juca cun pistol încărcat! O s-ajungi în spital ca tipuăla, Murphy. A fost cât paci să crape, Dumnezeule!

Mama începe să plângă: hohote gâfâite, poticnite, sugrumate. Io vreau s-o consolez, să-i spun că totu o să fie bine, da nu posă mă mişc. Parcaş fi paralizat pe scaunu ăsta n pula mea.

— Ce tăntălău, îl aprobă Billy, numa un nebun poasă ia căcat din ăla.

Pare-se că politeţurile dintre noi au revenit la normal, aşa că îi arunc o privire maimuţoiului, plină diun dispreţ pur şi făţiş.

— Spre deosebire de obiceiu matur, decent şi plin de amabilitate dia sparge capetele necunoscuţilor în locuri publice?

Billy pare furios preţ dio clipă, da piormă trece peste ciam zis, căci un zâmbet îngăduitor i se insinuează pe mutră.

— Am vorbit despre asta! zbiară tata. Am vorbit despre el şi despre prostia *lui* de rahat toată săptămâna! Arată cu degetu mare spre Billy, fără a se uita la el. Acum tresă vorbim despre *tine*, băiete!

— Uite, le zic io, întinzându-mi palmele spre ei. Nu-i mare scofală. Am ţinut-o prea mult în chefuri şi m-am ales cun obicei cam naşpa. Ştiu că am o mică problemă, da o s-o rezolv io. Mă duc la clinică şi particip într-un program cu metadonă, încetu cu încetu o să renunţ la heroină.

— Mda, da nu-i chiar atâde uşor! scânceşte mama pe neaşteptate. Am auzit io cum e, Mark! SIDA!

— Tresă ţi-o injectezi ca să faci SIDA, clatin io uşurel din cap, iar io doar am fumat. Da am terminat-o cu asta. Heroina-i pentru fraieri, aşa cum spune Billy, da, pe când rostesc cuvintele aprobatoare, ca un handicapat ce sunt, nu mă pot împiedica să arunc o privire fugară spre braţu meu.

Taicămiu mă vede şi, iute ca fulgeru, mă înşfacă de mânecă şi-o suflecă, dezvăluind urmele pline de coji şi puroi.

— Da? Şi atunci ce-i cu astea?

Iomi trag instinctiv braţu.

— Foarte, foarte rar mi-am injectat-o, da niciodată n-am folosit acelaşi ac cu alţii, zic io rugător. Uite… ştiu că mi-a scăpat de sub control, da acum încerc să rezolv problema.

— Zău? scrâşneşte mama, uitându-se îngrozită la braţu meu. Păi, nu s-ar zice că te chinuieşti prea tare!

— Ei bine, fac şi io ce pot.

— Se automutilează, Davie!

— Bine că măcar recunoaşte că are o problemă, Cathy, o linişteşte tata, măcar ăsta-i un lucru bun, pare el să devină mai împăciuitor. Piormă îşi îndreaptă ochii ăia scăpărători şi disperaţi spre mine. La Londra tiai apucat diasta?

Io nu mă pot abţine să bufnesc în râs, auzind ce spune. Aici îmi fac mult mai uşor rost de marfă.

— N-ai decât să râzi, spune el piun ton plângăreţ, da Simon nu-i ca tine, nu-i aşa? Stevie, micu Hutchie, nici el nu-i ca tine, nu?

— Nu, le zic io, cine ştie de ce, poate pencă n-am chef să-l bag şi pe Sick Boy în asta. Ei nu s-au atins de heroină. Doar io.

— Mda, fraier de căcat, spune mama pio voce plină diamărăciune.

— Da de ce, băiete? mă întreabă tata piun ton implorator. De ce?

Io nu ştiu niciodată ce să răspund la întrebarea asta.

— Mă simt bine.

Ochii îi ies din orbite, de parcă vreun puţoi l-ar fi izbit pe ceafă cu o bâtă de baseball.

— Iisuse, şi dacă tiarunci de pio stâncă probabil că te simţi bine, asta până ajungi jos! Sper să-ţi vină mintea la cap, pentru numele lu Dumnezeu!

— Am impresia că trăiesc un coşmar, bolboroseşte mama, asta e, un nenorocit de coşmar!

Piormă urmează o tăcere plăcută, posauzi cum ticăie încetişor ceasuăla scump cu pendulul care se leagănă, cel pe care taicămiu l-a luat de la prietenu lui escroc, Jimmy Garrett, din piaţa Ingliston. Dupaia răsună. Siaud douăsprezece bătăi lente, deşi e trecut de douăşpe, măsurându-ne viaţa în bătăi de inimă… bum… bum… bum…

Io încerc să mănânc umpic de carne tocată, da sistemu meu de îngurgitat e buşit. Poso simt cum coboară pe gât, da muşchii nu-mi funcţionează. Parcă s-ar acumula în esofag, iar io aş putea să mă înec chiar şi co înghiţitură mică, da imediat am un sentiment de uşurare când, în sfârşit, îmi ajunge în stomacu încordat şi mic cât o minge de tenis. Mama, care stătea cu ochii pe mine, pare că meditează la ceva, piormă se ridică de pe scaun, cu o disperare bruscă şi dementă care ne supără pe toţi, se năpusteşte la dulap şi ia un plic pe care mi-l dă.

— Ăsta e pentru tine, spune ea piun ton acuzator.

Are timbru de Glasgow. Io habar n-am de la cine e sau ce conţine. Brusc devin conştient de faptu că şase ochi incandescenţi sunt aţintiţi asupra mea şi-mi trasmit că n-ar fi o idee bună să-l bag în buzunar ca să-l deschid mai târziu. Aşa că-l deschid. Io invitaţie.

Domnul şi doamna Ronald Dunsmuir
au onoarea de a-l invita pe
Mark Renton
la nunta fiicei lor
Joanne April cu domnul Paul Richard Bisset
la
St Columbia Church of Scotland,
Duchal Road, Kilmacolm, Renfrewshire, PA13 4AU
în ziua de
Duminică, 4 mai 1985, la 1 PM,
iar după aceea la
Bowfield Hotel and Country Club,
Bowfield Road, Howwood, lângă aeroportul Glasgow, Renfrewshire, PA9 1DB
RSVP: 115 Crookston Terrace, Paisley, PA1 3PF

— Ce e? întreabă mama

— Nimic, doar o invitaţie la o nuntă. Prietenu meu, Bisto, de la universitate, îi zic io, uimit că se căsătoresc şi consternat că m-au invitat şi pe mine.

Joanne probabil că e borţoasă, e singuru motiv pentru care ar facio, pencă mai au amândoi încun an de studii la Aberdeen. Ultima oară am văzut-o pe Joanne pe Union Street. Mă duceam bosumflat şi plin de mine spre Don’s. Ea era cu înco gagică, nici nu s-a uitat la mine, ci şi-a strâns mai mult gluga hanoracului în juru capului şi a traversat strada.

Mama se uită-n gol, clătinând din cap, pe când lacrimile compacte, aidoma unor lentile, vin buluc peste ochii ei. Piormă se încruntă la mine supărată.

— Ai fi putut să fii tu în locu lui… cu gagicuţa aia drăguţă, Fiona, se smiorcăie ea. Sau chiar şi cu Hazel.

Se răsuceşte spre taicămiu, care înclină din cap spre ea şi o strânge uşurel de mână.

— Mda, am scăpat ca prin urechile acului, zic io.

— Nu-ncepe cu asta, Mark! Să nu cumva să-ncepi cu asta, ce naiba! Ştii foarte bine la ce se referă mama ta, urlă tata.

Da io ştiu foarte bine că am stat destul piaici şi acum, că faza cu heroina nu mai e un secret, nu mai am nici un chef să îndur interogatoriul lor plictisitor despre cu-ce-am-greşit. De fapt şi de drept, ei au greşit cu văicărelile lor egoiste care au futut şi vieţile altora. Nu io am vrut să mă nasc şi nu mi-e frică să mor. O să fie la fel ca înainte dia mă naşte, nu creca fost prea mişto, da nici de căcat, că mi-aş fi amintit. Venisem aici doar ca să-mi iau discurile alea de rahat. Billy se uită la mine, ştiind *prea bine* ce fac, da nu spune nimic.

Dau o tură prin baie ca să şparlesc din calmantele lu maicămia, piormă o iau pe Walk, chinuindu-mă să car discurile pe care liam vârât în geanta Sealink. Din fericire dau peste Matty şi peste Sick Boy la Kirkgate. Arată la fel de naşpa cum mă simt io şi nici unu nu moare de fericire când îi rog să care pe rând geanta. Matty totuşi acceptă, dami dau seama că n-o face decât pentru a-şi da seama ce e înăuntru. Şi abia atunci m-a fulgerat revelaţia: Bowie, Iggy, Lou, toţi o să dispară.

— Băi, bulangiule, ar fi nasol să rămâi fără ele, îmi pune Matty în cuvinte cu agerime gândurile.

— O să le trag pe casete, spun io în chip de scuză.

— Băi, bulangiule, te şi văd, face el.

Sick Boy e tăcut, merge gârbovit, cu braţele încrucişate peste piept.

Să mor daco să mă contrazic cu căcănaru ăsta.

— Atunci o s-o pun pe Hazel să le întregistreze, rezistă bine la plictiseală.

Matty ridică din umeri şi intră în magazin. Sick Boy rămâne afară ca să fumeze, pe când io trântesc discurile pe tejghea. Tipu le studiază co mutră pe cario ştiu: şi io am făcut asta dio grămadă de ori la serviciu.

— Posă-l vând pe Bowie, zice el, da nimănui nu-i plac Iggy, the Stooges sau Lou and the Velvets. Prea vechi.

BULANGIU CĂCĂNAR.

Aşa că primesc o sumă de rahat pe ele, Matty se preface că se uită pe discurile şi pe casetele din magazin, da numără-n gând toate bancnotele şi monedele pe care tipu mi le pune-n mână. Când ieşim pe stradă, îl vedem pe Olly Curran, care vine pe Walk, bulangiul fiţos din National Front, poponaru nedeclarat.

— Ce mai faci, Olly?

— Misssto… zice el, sâsâind ca un şarpe ceie, privindu-ne de sus mai întâi pe mine, dupaia pe Sick Boy şi piormă pe Matty.

Posă-ţi dai seama că ne consideră nişte scursuri: facem de ruşine specia umană.

— Eşti unu dintre Connelli, i se adresează el lu Matty piun ton oarecum acuzator.

Matty, cu ţigara în mână, îşi răsuceşte inelu, de parcar vrea să-şi regleze creieru.

— Da, şi?

— Acum nu mai stai în Fort, clatină Olly din cap.

— Nu, în Wester Hailes, ăăă.

Olly îi arunco privire de gardian, una din aia şi mai tupeistă sau mai tâmpă decât a unui poliţai, şi tace. Aşa că io fac:

— Văd că ai guleru scrobit ca în armată, Olly.

El zâmbeşte, ochii perverşi i se umplu de ură imbecilă, piormă se umflă-n pene şi face:

— Păi, unii dintre noi se respectă.

— Mda, păi, fără doar şi poate că pare imaculat. Am auzit că nevastă-ta spală rufele la Bendix.

— Ssssigur, şuieră el încetişor, precaut, da plin de îngâmfare, aşa face.

Sick Boy încuviinţează din cap şi spune:

— Cunosc o tipă care era moartă dupaşa ceva. Nu puteai să pui nimic în maşina de spălat. Totu trebuia dus la Bendix.

— Mda… uneori e agasant, meditează Olly, pencă are maşină de spălat.

— Da dacă s-a obişnuit să-şi ducă rufele la Bendix… zâmbeşte cu înţeles Sick Boy.

Io mă chinuiesc să rămân impasibil, iar gura căscată ca o peşteră alu Matty şi ochii lui ca strugurii storciţi sugerează că puţoiu bănuieşte că ceva e putred, da habar n-are despre ce-i vorba.

— Da, declară Olly, mama ei era la fel.

— Da fără îndoială că mai foloseşte din când în când şi maşina de spălat, afirmă Sick Boy.

— Foarte rar.

— Pumpariu că ţi-ar plăcea să mai spele rufele şi cu maşina, nu? face Sick Boy.

— A, chiar încerc uneori, daia o ţine langa cu Bendix.

— Mai duci şi tu acolo rufele din când în când? îl întreb io.

— Mai făceam asta înainte să mă însor, da. Da piatunci eram marinar şi trebuia sarăt mereu impecabil… ce… ce… face Olly, pencă noi nu ne mai putem abţine, de ce râdeţi? Puneţi voi ceva la cale! Vă ştiu io! Ştiu ce faceţi!

— Ce facem? replic io.

El se uită la încheietura mâinii mele, la puroiu care se prelinge printre cojile ruginii, pe pielea mea albă, ca de găină.

— Accident de muncă, îi fac io cu ochiu, daiel îşi răsuceşte privirea dezgustată şi îşi continuă drumu pe Walk.

— Direct spre Bendix! urlă Sick Boy.

Mă doare când râd. Mă ustură coastele. Dami dau seama că de fapt ne batem joc de mine, de noi, căci durerea mă copleşeşte şi ne uităm unul la altul, orbiţi de muci, simţindu-ne ca nişte leproşi într-un lagăr. Trecătorii se holbează îngroziţi la noi şi ne detestă: posă le simţi dispreţu.

— Hai să ne cărăm diaici, zice Sick Boy.

Durere. Durere psihică.

E şi mai nasol când ajungem la Tollcross. Matty rămâne afară.

— Băi, puţoilor, io nus binevenit aici, spune el.

În casă, plantele de pe pervaz par la fel de putrede şi de pleoştite ca Johnny, care şade cu câteva linii de amfetamină în faţă. Io fac marea greşeală să-i dau banii pe care-i datorez. El îi şterpeleşte şi nu mai vrea să ne vândă nimic.

— Doar o punguţă, frate.

— Îmi pare rău, puştanilor, da nu-mi permit, prietene.

— Da tocmai ţi-am dat nişte lovele, ştii că mă ţin de cuvânt.

— N-ai bani, te razi pe bot. Pe piaţă e marfă puţină, aşa că ajunge la cei care plătesc cu banii jos. Dacaş fi n locu vostru, aş face rost de bani şincă

repejor.

— Haide, măi, Johnny, suntem prieteni, ce naiba…

— Frate, frate, da brânza e pe bani, pulache, acum suntem doar cunoştinţe, face el. Lebădoiu Alb acum nu-i decât o rotiţă într-un angrenaj, tovarăşe. Îşi umple plămânii cu sulfat. Sunt mai degrabă şef de magazin la Virgin acum, nu proprietaru de la Bruce's Record Shop. Dacă mă-nţelegi.

Are dreptate. Acum nu mai există praf alb, cel cafeniu a invadat piaţa la greu. Swanney îl vinde pentru alţii, adică a coborât zdravăn în ierarhie. Aşa că ne-ntoarcem de undiam plecat. Matty bombăne când ajungem la parter:

— Nema? Bulangiule, cum adică nema?!

Puţoiu niacuză că nu vrem să-i dăm, iar cearta continuă pe stradă. Mongoloid nenorocit, face el.

— Mi-aş dori să nu mai foloseşti cuvântuăsta de căcat, Matty.

— Asta pencă fratitu a fost aşa, zice el, iar cuvintele tabu ies sfârâind pe gura încrâncenată a bulangiului împuţit.

— Nu, sindromu Down probabil că era singura boală pe care n-o avea handicapatu, îi zic io, făcându-l de ruşine pe el, dar şi pe mine în acelaşi timp.

— Îţi zic că n-avem nici umpic de marfă, bombăne Sick Boy. Şi termină cu chestia asta că *nu vrem să-ţi dăm*. Spune-mi tu cum diam putea *să nu vrem să-i dăm* unui blegoman care nici măcar nu ştie cum să-şi bage mâinile-n buzunar!

La care Matty amuţeşte şi ne continuăm drumu în tăcere. Ajungem pe Foot of the Walk, dârdâind amărâţi, şi auzim un urlet care ne-ngheaţă sângele-n vine:

— SI-MOHN!

Două puştoaice agitate şi penale sunt în faţa la Central şi ne cheamă laiele. E ultimu loc undiam vrea să ne ducem acum, da ele nu acceptă nici o scuză. E gagicuţa aia, Maria Anderson, şi mica ei prietenă, Jenny. Aflu că Jenny e verişoara lu Shirley, aşa că Matty nu-i prea încântat. Nici io. Îi zic să se care, iar ea încuviinţează din cap, de parcar fi de acord, da mai rămâne cu noi, n-are nici un chef s-o şteargă. Au refuzat să le servească în Cenny, aşa că mergem în Dolphin Lounge. Niaşezăm într-un colţ şi bem cu toţii Pepsi, pencă are zahăr, iar Nelly vine din Crown Bar, care e alături, îşi ia o bere şi siaşează la masa noastră. Siapucă să mănânce căcat despre Begbie şi Saybo, da pe mine nu mă interesează, pencă încerc să mă izolez de ce se discută în juru meu, ca să găsesc o cale dia face rost de dava. Daiel îmi susură la ureche, mă întreabă:

— Crezi cam făcut o mişcare greşită?

Io n-am auzit cia zis, aşa că n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte, aşa că spun:

— A fost decizia ta, Nelly, ridic io din umeri, surprinzându-i privirea lu Jenny, şi mă aleg în chip de răspuns cu o privire plină de regrete care se preschimbă rapid în indignare.

Să se ducăn pizda măsii păroasa mucoasă; acum pică toate ca piesele de domino şi nus asistentu social al nimănui, nici măcar al meu.

Nelly mi siadresează pio voce constipată:

— Şi?

Mai vin încă două fete care sialătură haremului lu Sick Boy.

— Sealink, face una dintre gagicuţe, arătând spre geanta acum goală de la picioarele mele, pronunţând *Sealunk*, cu accent din Leith.

În mod normal aş atenta la firimiturile lăsate pe masa îmbelşugată alu Sicko, da acum nici vorbă diaşa ceva. Bowie, Iggy şi Lou s-au dus cu toţii. Să-mi bag pula, sunt distrus.

— Uită-te-n juru tău, scumpete, n-ai cum să negi, îi spun io lu Nelly.

— Chiar că nu poţi! face puţoiu, crezând că-mi pasă de problemele lui.

Nu mă pot gândi decâla tipuăla, SØren, caria zis că nu poţi să dai sfaturi decât dintr-un port sigur, iar nepăsarea deplină îţi dă cea mai mare siguranţă.

Iubita număru unu alu Sick Boy e micuţa Maria, frumuseţea funebră din blocu Bannanay. Arată bine, da e moartă după heroină. Se zvoneşte că Sick Boy a făcut-o dependentă, dan încercarea ei dementă dia găsi vinovatu, lumea diobicei greşeşte la greu cu aiureala asta de „ce ticălos malefic l-a îndemnat pe fiul sau fiica mea să se drogheze?“. Dacă pe piaţă apare un căcat, atunci lumea o să-l încerce. E inutil şi n-are sens să dai vina pe vreun coleg de şcoală pencă plodu tău a făcut gripă. Las-o baltă cu molipsitu, *schimbatu* e de bază. De fapt e doar ură de sine, pencă niciodată nu şi-au dat seama că progenitura lor s-a preschimbat în altcineva.

Totuşi Sick Boy *iun* bulangiu şi fără doar şi poate că n-a avut o influenţă bună asupra ei.

— La şaişpe anişori nu prea faci furori, rânjeşte el, pe când mângâierile palmelor lui de Iuda o fac să zâmbească strâmb, iar şcoala a lăsat-o mai moale, ai. Acum suntem în legalitate, nu, dulceaţă? Un cuplu pe care statu îl binecuvântează!

Are pe cap o pălărie obraznică, cu borurile răsucite, pe caria luat-o de pe undeva, probabil de la una dintre fete, chestie care îl scoate din pepeni

vizibil pe Nelly.

Nelly mă gineşte că mă uit la pălărie. Îmi adresează un zâmbet care sugerează „ce pervers e“. Piormă spune pe o voce joasă:

— Ştii că Goagsie s-a făcut de râs? A fost prins când încerca să se furişeze n clinica aia.

— Poate că voia doar să-şi vadă fişa din programu cu metadonă. Acum mergem toţi acolo.

— Nu, puţoiu a intrat prin efracţie în cantină şi a fost prins. Plângea ca o fetiţă de rahat, fornăie Nelly.

Io mă uit la Sick Boy, care e călare pe Maria, dar, în acelaşi timp flirtează cu Jenny.

— Io scumpică gagicuţa. Ştii, asta dacă inima mea nu ţi-ar aparţine ţie, Maria, îi zice el piun ton oarecum ameninţător, iar Jenny chicoteşte.

Matty înclină crispat din cap spre mine.

— Bulangiule, hai să ne cărăm diaici, mi-e rău ca dracu, spune el din colţu gurii, pe unde i se preling balele.

Io mă răsucesc spre Sick Boy.

— Vii şi tu?

— Nu… Ricky Monaghan ario sursă. Mă duc acolo să văd dacapare.

— Fraier mai eşti, Monny n-are nici un gram, se răsteşte Matty plin de dezgust.

— Hai, alege, roşu sau negru, şi învârteşte ruleta n pula mea. *Io* rămân aici, zice el şi o strânge-n braţe pe Maria, care niarunco privire agresivă.

Io îi fac semn din cap lui Matty. Mi se pare important să nu stăm pe loc, aşa că-i lăsăm în plata Domnului.

Deci Matty şi cu mine ieşim pe stradă, sub lumina necruţătoare, printre toţi beţivii ăia care mişună prin jur şi care nu-ţi vor decât să-ţi facă rău şi să te fută la creieri, iar io tremur ca un fulg Cadbury din gura unui foto-model anorexic.

— Auzi, Mark, îmi pare rău… că am zis chestia aia despre Davie, gen. Am sărit calu.

— Nu-ţi face griji, zic.

— Zău, bulangiule, doar fincă eram disperat.

— Nu-ţi face griji, repet io, prea nervos ca să discut despre rahaturi din astea cu individu.

Intrăm în magazin ca să luăm ţigări pentru Matty. Doamna Rylance en spatele tejghelei; păru argintiu ţâşneşte din faţa ei rumenă şi bucălată. Îmi vede privirea aţintită asupra puşculiţei ei galbene din metal plastifiat.

— Animalele nu-ţi pot spune când e ceva în neregulă cuiele, băiete. Sinceră să fiu, le prefer oamenilor. Sau, mai bine zis, unor oameni, mă pironeşte ea cu o privire compătimitoare. Ce mai face Danny? Iun tip mişto.

— Se pare că se simte mai bine, da, ăăă, declar io cam ţâfnos, pencă simt o nevoie uriaşă să mă car diacolo, da mă uit la Matty, care se scotoceşte cu mişcări lente în buzunar după mărunţiş, gândindu-mă că urăsc să fiu sclavul dependenţei meschine şi inutile a altora. Acum e plecat la un proiect.

— Proiect… băbătia mă imită ca o proastă, pe când pescuieşte grijulie monedele din mâna unsuroasă alu Matty, de parcar fi giuvaeruri într-un closet înfundat.

Un grup de puştani intră pe uşă, iar ea îşi mijeşte ochii de şoim spre ei, din spatele lentilelor. Io văd cum Matty încremeneşte, pe când io şterpelesc puşculiţa galbenă de pe tejghea şi o vâr cu iuţeală în geantă. Charlene m-a învăţat asta: totimpu să am la minio geantă pentru ciordit. Ca să furi ai nevoie şi de o ocazie bună, nu doar de planuri. Săvârşesc fapta, uitându-mă doar la capu din lână metalică al doamnei Rylance, pe când îi dojeneşte pe plozi, şi la Matty, care se uită ca girofaru cu ochii lui sticloşi.

Ieşim pe stradă, iar când uşa se închide în urma noastră, doamna Rylance zbiară cât o ţin bojocii:

— PUŞCULIŢAAA MIAAA! PUŞCULIŢAAA MIAA PENTRU PISICI! CINE MI-A LUAT PUŞCULIŢAAA MIAAA PENTRU PISICI?!

Da li siadresează puştanilor drăguţi, pe când noi o tulim pe stradă. O să ne ducem direct la Swanney acasă după ce vedem cu ce niam ales. Ne tragem sufletu în Queen Charlotte Street, zgâlţâind puşculiţa din plastic. E destul de grea. E plină cu monedele noi de o liră.

Brusc ne dăm seama că suntem vizavi de circa de poliţie din Leith, aşa că ne cărăm naibii diacolo şi-l luăm pe 16 spre Tollcross. Johnny nu-i acasă, da, din fericire, Raymie e.

— Intraţi şi cumpăraţi-mi jucăriile, oftează el pio voce de pe vremea lu Bowie-Tony-Newley, iar piormă îşi închidiun ochi şi se uită la Matty. Da tu nu erai *sine die'd*, Matty, băiete? Poate-ţi doreşti să încheiem tranzacţia înainte ca Lebădoiu Alb să se întoarcă?

— Daaa…

Aşa că niapucăm s-o împungem cu un cuţit, da nu izbutim să deschidem cutia! Matty încearcă s-o taie, da lama reculează în metalu ăla plastifiat şi se înfige în cealaltă mână cu care ţine cutia, iar sângele roşu împroaşcă cutia galbenă şi podeaua din lemn arsă cu ţigara.

— FUTUI MORŢII MĂSII! urlă el, sugându-şi propriu-i sânge, ca un vampir. Ioi iau locu, da de pomană n pula mea. Se vede că-i plină de bancnote de zece lire şi de monede dio liră, da nici măcar nu posă clintesc capacu, pencăi prins bine cu nişte zimţi îndoiţi.

FUTUI N CUR PE TOŢI!

Raymie scoate un ciocan şi izbeşten cutie cuiel, da capacu nu cedează.

— Io cânt serenade, iar ei siocupă cu decoratu, spune el, punând ciocanu jos.

Remarcele lui, venite din senin, care pe vremuri mi se păreau comice, acum mă zgârâie pe creieri ca curu. Iau ciocanu şi încerc să sparg porcăria, da lipiciu ăla malefic şi robust, polimeru ăsta căcăcios nebiodegradabil, cancerigen şi sintetic nici măcar nu se zgârâie. Nici măcar cun fierăstrău nu merge, crecăi nevoie diun aparat de şlefuit. Raymie îşi pierde răbdarea.

— Domnilor, ar trebui să plecaţi din locuinţa aceasta modestă înainte ca Johnny să se întoarcă. Afacerile nu-s tocmai înfloritoare pe partea de furnizori, puişorilor, şi o să iasun mare tămbălău din cauza heroinei înainte ca voi să puteţi sparge chestia asta.

Raymie-i cam ciudăţel, da ne face un serviciu. Johnny şi-a tras o atitudine bizară, când vine vorba de bani, şi e mai instabil, cu toată amfetamina şi calmantelialea pe care le ia. Dacă are impresia că ne batem joc deiel, n-o să ne mai dea nimic.

Matty şi cu mine ne uităm de la unu la altu şi ne hotărâm s-o ştergem ca să vedem dacă pila lu Sick Boy, Monny, şi-a făcut apariţia. O luăm spre port, da piormă ne decidem să fentăm Foot of the Walk şi Kirkgate, ca să trecem pe la Keezbo în Fort. Stă la etaju D din blocu Fort, la două apartamente depărtare de locu undiam crescut io.

— Urc la Keith, Matty, tu rămâi aici.

— De ce?

Io deschid geanta şi scot puşculiţa pe cario zgâlţâi lângă dovleacu lui. Jumătate de faţă îi încremeneşte, de parcar faciun atac cerebral.

— Pencă am de gând să-ţi arunc porcăria asta de sus. O laşi să cadă pe asfalt, o să crape, iar piormă o să bagi mangoţii în geantă. Bine?

Matty clipeşte, de parcă vreun bulangiu i-ar fi dat cu sprei iritant în ochi.

— Da… bulangiule, se pot împrăştia…

CE PULA MEA MAI E ŞI ASTA?!

Amândoi auzim de sus un soi de ecou al unei discuţii. Capu îmi vâjâie. Mă cuprinde o panică îngrozitoare, care-mi palpită-n ceafă. Da sunt ok, e din cauza porcăriei de metadonă… Îl trag pe Matty de mânecă.

— Keezbo şi cu mine o să coborâm ca să-ţi dăm o mână diajutor, acum n-avem timp să stăm la discuţii!

Matty îşi tragiumpic mucii şi încuviinţează din cap, uitându-se în juru lui şi dârdâind. Io arunc punga lângă picioarele lui. Intru în scară şi urc pe trepte pânla etaju D. Îi văd pe balcon pe mama şi pe tatăl lu Keezbo. Moira, cu păru ei şaten creţ şi ochelari cu ramă de baga şi Jimmy, un tip scund ca un butoiaş, îmbrăcat cu bluză albă şi pantaloni negri, stau lângă uşa apartamentului, pe hol. Pe când mă apropii de ei, urletele se înteţesc, se aud *din* apartamentu lu Keezbo. Jimmy şi Moira se uită unu la celălalt înfricoşaţi, apoi intră iarăşi în apartament şi încearcă să-mi trântească uşa-n nas.

— Ce s-a întâmplat? Keith urlă?

— Nu mai veniţi aici, nici unu dintre voi, face Moira, împingându-se cu tot corpu în uşă, da io mi-am băgat umăru şi şoldu în crăpătura uşii şi nu mă las.

Cutia pe cario ţin în mână e înăuntru, şi mi-e teamă că o s-o înhaţe, aşa că intru cu forţa în apartament. Păsările au ieşit din cuşcă şi îşi flutură aripile pe faţa mea!

— Nu lăsa păsările să iasă! ţipă Moira, iar acum mă trage înăuntru şi închide uşa.

Io scenă ca de balamuc: câţiva papagali şun cintezoi zboară în juru Moirei, unul e pe umăru ei, iar altul aterizează pe dosu palmei. E îmbrăcată cu un pulover din lână angora, da n-are nimic pe dedesubt, nici o bluză, doar un sutien, iar puloveru nu e încheiat ca lumea pencă posă văd o cicatrice roşie decolorată pe sub burete şi sunt sigur că am văzut ceva care se mişcă acolo, poate ţâţele ei. Îşi trage puloveru peia şi se-ncheie la vreo doi nasturi, iar amândoi întoarcem capu stânjeniţi. Jimmy stă ca un laş în faţa scării, cu colţurile gurii lăsate în jos. Păsările ciripesc în juru nostru, disperate şi pline de pretenţii.

— Haide, măi Moira… Jimmy, îi rog io, vreau doar să-l văd pe Keith…

Piormă aud un urlet:

— MARK! CHEAMĂ POLIŢIA N PULA MEA!!

Pasărea zboară de pe mâna Moirei, iar Jimmy aruncă o privire în bucătărie şi zbiară:

— ÎNCHIDIO!

— Jimmy, ce mama dracu…

Ce pula mea, mă chinuiesc să înţeleg ce se-ntâmplă, da văd că au construit un gard din sârmă, ca o cuşcă uriaşă, care separă scara de restul

casei. Pe mocheta de pe trepte sunt o grămadă de ziare, unde păsările îşi lasă găinaţu. Parcar fi transformat tot etaju inferior al apartamentului – camera de zi, dormitoarele şi baia – într-o gigantică colivie, iar ei locuiesc doar în holu şi bucătăria de deasupra! Moira îmi aruncă o privire ostilă, iar Keezbo ţipă după ajutor, pe când ea deschide cuşca spre scară şi intră înăuntru, îndemnând păsările s-o urmeze. Păsările se duc după ea, ca şobolanii după flautist, iar Moira piormă iese repede diacolo şi le închide înăuntru, după care se răsuceşte spre mine.

— Pleacă, zice ea, deschizând uşa de la intrare.

Keezbo încă urlă, da parcă *n-ar* fi înăuntru. Probabil că e în vechea colivie de pe balconu din spatele bucătăriei!

— MARK! AJUTĂ-MĂ! M-AU ÎNCUIAT AICI!

— Ce pula mea? Eşti pe balcon, Keezbo?

În clipa aia îşi faciapariţia sora lu Keezbo, Pauline. E pe scară, în colivie, iar papagalii galben cu verde şi albastru zboară ciripind în juruiei.

— L-au încuiat afară pe balcon. Se răsuceşte spre ei. N-aveţi cum să-l ţineţi acolo, mamă, spune ea şi o bufneşte plânsu.

Moira încă ţine uşa de la intrare deschisă şi răcneşte:

— IEŞI AFARĂ! iar pizda aia de Margaret Curran îşi bagă şi ea nasu, vaca aia cu faţă de topor, o întruchipare a disperării.

— Nu mai suportăm, Moira, o să chemăm poliţia dacă nu încetaţi cu vacarmuăsta. Deja a trecut o zi! Iar păsările alea… nu mă deranja colivia de pe balcon, da asta din casă e prea de tot! Nu-i igienic. Cât mai durează?

— Cât o fi nevoie, e viaţa lu fiimiu la mijloc!

Încep să se-ncaiere una cu alta, da io intervin şi o-ntreb pe Moira:

— Ce dracu i-aţi făcut lu Keith?

— L-au încuiat pe balcon, se smiorcăie Pauline, cu faţa încreţită de suferinţă şi lipită de cuşcă, înconjurată de păsările care-şi fâlfâie aripile.

Io îi îmbrâncesc pe Jimmy şi pe Moira şi intru în bucătărie. Geamu translucid şi zăbrelele care separaseră încăperea de colivie şi de hol au fost scoase, iar în locul lor sunt scânduri bătute-n cuie. Keezbo e afară, bătând cu pumnii în lemn şi zbierând:

— AJUTĂ-MĂ, MARK… AJUTĂ-MĂ N PULA MEA!

— Nu intră aici până când nui iese toatotrava aia din organism, spune Moira.

Io mă răsucesc brusc şi-mi apropii faţa dia ei.

— Eşti nebună, ce morţii mătii?! E în sevraj, zic io, gândindu-mă la Nicksy. O să sară de la etaj sau o să-ncerce să coboare pe burlan! Hai să

vedem ce face!

Mă întorc cu spatele la ea şi încerc să desprind şuruburile şi să deschid uşa. Jimmy nu încearcă să mă oprească, da degetele aschilambice şi albe ale Moirei mă înşfacă de încheietura mâinii.

— Nu… nu… îl forţăm să se lase aşa…

— Îl omorâţi, are nevoie de îngrijiri într-un centru de recuperare! ÎI E ATÂDE RĂU ÎNCÂT O SĂ SARĂ! îi ţip io în ureche, iar ea pânla urmă se înduplecă şi-mi dă drumu.

Curva aia plină de buboaie, Curran, a intrat în casă. O aud cum bombăne de pe hol.

— Tu ai plecat diaici! N-ai dreptu să te întorci! Cară-te la casa ta de lângă râu, la casa aia pe care *noi* ar fi trebuit s-o primim!

— Nu mai stăm acolo… niam mutat, îi zic io şi văd cum mutra cretină de vacă i se destinde de nedumerire şi consternare, pe când io izbutesc să scot încă un şurub. Toate ferestrele dau spre râu… şi avem un balcon doar al nostru, unde bate soarele… iun loc frumos…

Ea se sufocă de furie.

— Balcon… râu… cum de… cum mama dracu… cum naiba aţi…? se bâlbâie ea, iar piormă o scânteie-i apare-n ochi. Atunci apartamentu în cariaţi stat pânacu e gol, nu?

Io desfac încun şurub. Cu coada ochiului, observ că un papagal încă e lipit de puloverul din angora al Moirei exact peste ţâţele ei din plastic. Mamă Doamne…

Puloveruăla din lână de angora s-a descheiat iarăşi, iar între ţâţele ei sunt câţiva pui de pasăre, posă le vezi căpşoarele care ies diacolo, ciocurile deschise care cer de mâncare. *Să-mi bag pula*… Mă uit la Moira, iar ea îmi aruncă o privire încruntată ce pare să spună „Şi ce dacă?“.

Io mă apuc să desprind ultimu şurub… nu posă mă uit la aşa ceva…

— Casa ta! insistă Margaret Curran, acum nu stă nimeni acolo, nu?

— Ba da… o familie de pakistanzei s-a mutat acolo săptămâna trecută. Io slăbesc şurubu, iar Jimmy îi spune Moirei ceva de genu să siacopere.

— Da cum au… cum pentru numele lu Dumnezeu au…?

Curran se cacă peia şi se pregăteşte să se ducă la departamentu care repartizează locuinţele sociale. Şurubu iese din lemn, iar uşa se dechide.

Keezbo stă în picioare, îmbrăcat cu paltonu lui cel lung, şi arată ca un cârnat rozaliu, înfăşurat într-un sângerete.

— Au vrut să mă omoare! Voi! Arată spre Jimmy şi Moira. VOI!

Papagalu mare de pe pulovăru Moirei zboară spre tavan, iar ea se uită îngrozită la Keezbo, strângându-şi puloveru în juruiei pentru a ascunde cuibu de păsări dintre ţâţe. Îşi dă seama că el a rupt plasa care izola balconu.

— AI GRIJĂ SĂ NU IASĂ MICUŢU TUPEIST DIAICI! PĂSĂRILE SĂLBATICE O SĂ-L OMOARE!

— ÎMI BAG PULAN PAPAGALII TĂI! AI VRUT SĂ MĂ OMORI!

— NOI AM ÎNCERCAT SĂ TE SALVĂM CE PIZDA MĂSII! îi urlă Moira în ureche, iar io îmi dau seama că nu şi-a pus dinţii, şi piormă se răsuceşte spre Jimmy. ZI ŞI TU CEVA, JIMMY!

— Mi-a fost frig, mormăie amărât Keezbo, frig şi foame!

— Ba ţi-a fost poftă de drogurialelea de căcat, droguri droguri! cârâie Moira, ZI ŞI TU CEVA, JIMMY! FI BĂRBAT, CE PULA MEA, IISUSE, ŞI SPUNE-I FIULUI TĂU CU CIA GREŞIT!

— Moira… haide, măi…

— Am bani, Keith. Agit cutia. O deschidem şi ne rezolvăm!

— Ştiu cum să deschid aşa ceva, domnule Mark, face el, cu ochii mari şi luminoşi, pe când Moira se încruntă la Jimmy şi închide trântind uşa de la balcon, ademenindu-l cu pieptu ei artificial pe Micuţu Tupeist să rămână înăuntru.

— Acum toată lumea tresă se calmeze… Moira, o imploră Jimmy.

— SĂ MĂ CALMEZ N PULA MEA! ÎŢI ARĂT IO CUM MĂ CALMEZ, JIMMY, SCUMPETE! E FIU TĂU CE MAMA DRACU!

— Ne grăbim, fac io spre Keezbo, uitându-mă peste balustrada balconului şi văzându-l pe Matty care stă în picioare pe asfaltul din curtea interioară a blocului. MATTY! Da aici sus bate vântu, iar ţipetele noastre se pierd. MAAA-TYYYYY!

Pânla urmă cretinu se uită nedumerit în sus.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă Jimmy, ieşind pe balcon, pe când Moira behăie despre lucrurile cu caria greşit faţă deiel.

Piormă ne ameninţă brusc:

— O să vă reclam la poliţie piamândoi n pula mea! O să vedeţi voi!

— Bravo, Moira! zbiară Margaret Curran.

— Dacă… păi, dacă… o să bagi şi poliţian treaba asta, se bâlbâie Keezbo, o să le spun celor de la Protecţia animalelor că ai păsări între ţâţe! Eşti dusă cu pluta!

— Nu sunt între ţâţele mele! Io n-am ţâţe! Iar acum nu mai am nici fiu, ce morţii măsii, Iisuse!

Ei urlăn continuare, iar io agit cutia, pe când Matty îşi flutură o mână spre mine ca tâmpitu. Ioi dau drumu să cadă şi mă uit după ea, se izbeşte de asfalt cu un bubuit asurzitor, se sparge, iar monedele ţâşnesc ca dintr-un duş strălucitor prin curtea interioară a blocului. Futui, n-aş fi crezut co să se-mprăştiaşa! Matty e acolo, da nişte puştani îşi fac apariţia din senin şi se bat cu Matty pe banii noştri, să-mi bag pula!

— CĂRAŢI-VĂ DIACOLO! CĂRAŢI-VĂ DIACOLO, BULANGIILOR… NU-I LĂSA… FUTUVĂN CUR!

Keezbo şi cu mine ţâşnim prin bucătărie, pe lângă măsa şi tatsu, Pauline şi băbătia de Curran, ieşim pe uşă, fugim pe hol şi coborâm treptele câde repede ne ţin picioarele.

— NU-L LĂSA SĂ IASĂ PE MICUŢU TUPEIST! ţipă Moira.

Noi ieşim pe holu blocului şi coborâm pe scară, iar Matty ţipă jalnic la ticăloşii ăia mici şi hoţomani:

— Dă-mi-i înapoi…

Noi culegem monedele de rahat, iar micuţii bulangii se cară diacolo, da piormă doamna Rylance vine de după colţu blocului şi vede cioburile galbene ale puşuculiţei sfărâmate, arată spre ele şi urlă:

— SUNT BANII MEI… SUNT BANII PENTRU PISICI!

Doamna Curran se bagă şi ea în seamă şi zbiară de la balcon:

— HOŢII! HOŢII! RENTONII ŞI CONNELLII… ŢIGANI TICĂLOŞI TÂLHARI PERVERŞI! FURĂ TOT CE NU-I AL LOR!

Io adun banii de pe jos, da, băgamiaş pula, lângă noi opreşte o maşină de poliţie, din care coboară doi gabori, aşa că o tulim diacolo, cu buzunarele pline de mărunţiş. Îi auzim cum cheamă ajutoare prin staţia de emisie-recepţie, iar noi o luăm pe Madeira Street, fugim spre Ferry Road, piormă pe Largo Place, dupaia o luăm spre râu, cu monedele agitându-se şi zdrăngănind în buzunare. Un poliţai s-a suit din nou în maşină, da altu, un bulangiu îndesat, ţâşneşte după noi, când ajungem pe promenada Water of Leith. Da, să-l fut n gură, întorc capu să văd dacă poasă niajungă din urmă, ar vrea el, cu ochii ca nişte găoaze din zăpadă, pe faţa aia albă şi bulbucată, care se înroşeşte din ce în ce mai tare, pe când îşi umflă obrajii cu aer, bulangiul cu mutră de şobolan gras iatâde comic, încât simt cum îmi zvâcneşte stomacu numai gândindu-mă la asta. Îl trimit pe fraieruăsta îmbuibat şi crescut în Gumley să fugă după trei băieţi de cartier din Leith? Nişte băieţi *cariau fost educaţi* să fugă de poliţai ce pula mea? Caralii ăştia sunt veniţi cu pluta pe conductă futui n gură!

Desigur, mă uit încă o dată în spatele meu şi-l văd cum s-a oprit şi gâfâie, s-a aplecat şi se ţine de genunchi, pe când noi trecem pe sub podu din Junction Street. Piormă rămâniacolo, ca un fotbalist incompetent, răsuflând din greu şi clătinându-şi mutra grasă nemulţumit, de parcun arbitru a fluierat, iar noi nioprim brusc şi o luăm agale cam nervoşi spre o furgonetă, pe când cartonaşu roşu e ridicat spre cer. Ghinion, grăsuţule! Malu ăsta pe trei laturi ale râului e de partea noastră, depozitele astea multe, străzile pavate cu dale de piatră şi blocurile cu apartamente ieftine îşi adoră progeniturile şi îi urăsc pe poliţaii boşorogi care nu niau adus decât bătăi de cap diun an întreg. Chiar şi Keezbo se calmează şi respiră mai uşor, deşi are faţa stacojie, iar sudoarea se scurge şiroaie peiel. Matty e mult înaintea noastră, dar se uită în spate şi siopreşte ca să niaştepte.

— Băi, bulangiilor, spune el, gâfâind, nu ştiu de undiau au apărut plozii ăia… parcar fi fost Maxwel-ii ăia din Thomas Fraser… nici măcar n-ar fi trebuit să fie lângă Fort…

Pe mine mă bate gându să urc în fugă pe scara din West Bowling Green Street şi să mă ascund în casa părinţilor mei, da nu tresă te caci unde mănânci, aşa co tăiem spre Fort, trecând pe lângă raţele care înoată pe lângă fabricile abandonate şi pe lângă apartamentele noi. Zărim blocu Bannanay care se înalţă în spatele clădirilor de pe cealaltă parte a râului, pe când încetinim pasu, ca să ne tragem răsuflarea, şi încercăm să părem nonşalanţi. Keezbo respiră zgomotos, cu mâinile-n şolduri, Matty îşi suceşte capu, ca o bufniţă. Îmi dau seama că mi-am uitat acolo geanta Sealink, da doar atât n pula mea.

O alee îngustă duce în strada care dă în curtea interioară a unui bloc nou de bogătaşi, da locatarii nu crecă s-ar sfii să dea alarma dacă văd indigeni pe proprietatea lor. Aşa că trecem câde repede putem piacolo. Pe podu din Sandport Place nici măcar nu-i vedem la dreapta noastră, cum ne pândesc pe aleea din Coalhill, aşteptându-ne nu într-o furgonetă, ci în două maşini de patrulare.

FUTUI MORŢII MĂSII…

Nu mai suntem în stare s-o luăm la fugă. Nu mai avem heroină şi nu mai avem nici un strop de drog în sânge.

Pe Matty şi pe mine ne prind cu aceeaşi pereche de cătuşe, iar pe Keezbo singur, cu mâinile-n faţă, piormă suntem duşi într-o celulă de detenţie de pe High Street. Haios, da deşi mă aşteaptă un sevraj probabil mai nasol ca niciodată, într-un fel simt şi uşurare, pencă totu s-a terminat. Acum mă gândesc la următoarea provocare: dezintoxicarea. Şi mă gândesc co să mă

ajute, sămi bag pula, n-o să mă lase aşa, pencă-mi clănţăne dinţii-n gură şi mă piş pe metadonă.

Keezbo e total distrus. E pe punctu să izbucnească-n plâns, se tot duce la closet şi bate în uşă.

— Mai întâi am stat pe balcon, mormăie el, acum sunt prins aici!

Crapă-ţi capu, grăsanule.

Matty stă pio banchetă, cu ochii aţintiţi pe podeaua din faţa lui. Doi poliţai intră cu trei căni cu ceai, iar el îşi ridică privirea şi-mi ia cuvintele din gură:

— Tres-ajungem la spital, frate, îi spune el unui poliţai. Ne e foarte rău, gen.

Poliţaiu ario mutră impasibilă şi fermă. Iun tip cam rotofei, da ario privire ageră, un porcuşor care tocmai şi-a răsturnat troaca, da aşteaptă cu nerăbdare altă porţie de lături.

— Mă bătea gându să vă cazez la North British Hotel vreo două săptămâni. Adică pâno să vă simţiţi mai bine, gen. Sau poate preferaţi la Caledonian?

Matty se răsuceşte spre mine şi spre Keezbo şi face ca cretinu:

— Nu ştiu, voi ce credeţi?

— Crecar fi cazu să-ţi dai seama când se face caterincă de tine, Matty, fac io.

— Aha… bine…

Gaborii râd de zici co să le explodeze mutrele strâmbe de căcat. Keezbo se aşază pe banchetă şi se zgribuleşte lipit de perete şi, cu toate că mi se pare că-l trădez pe Matty, nu mă pot abţine, deşi m-a apucat o durere de fac pe mine, să râd de gluma lor.

Din dilemele dependentului de heroină nr. 3

Poliţaiu se uită la mine plin de dezgust. Nu-i de mirare, el nu vede în faţa ochilor lui decât un puţoi răpciugos, dârdâind şi zvârcolindu-se pe scaunul tare din camera de interogatoriu.

— Sunt înscris într-un program, le zic io. Verificaţi, dacă vreţi. Mi-e rău pencă nu niau dat destulă metadonă. Au zis că tresă-mi regleze-n timp doza. Vorbiţi cu gagica de la clinică dacă nu mă credeţi.

— Ei nu zău, ce mama naibii, faceiel, co expresie răutăcioasă pe chip. Oare de ce nu mi se rupe sufletu pentru tine, dragul meu prieten?

Bulangiul are ochii negri şi reci înfipţi într-o faţă albă. Dacă n-ar avea păru negru şi tuns în castron şar avea nasu mai mare, ar semăna cu unu dintre papagalii Moirei şi ai lui Jimmy. Celălalt gabor, un gherţoi, un blond cam efeminat, joacă rolu poliţaiului bun.

— Spune-ne cine ţi-a dat marfa, Mark. Haide, măi băiete, spune-mi nişte nume. Eşti un tip de treabă şi eşti prea deştept ca să intrin aceeaşi oală cu ceilalţi. Clatină din cap şi piormă îşi ridică privirea spre mine, bosumflat şi meditativă. Eşti la Universitatea din Aberdeen, nu aşa.

— Da dacă o să vorbiţi cu cei diacolo, o să vedeţi că sunt înscris într-un program… la clinică, gen.

— Pun pariu că studentele alea se fut benga! În cămin. În locu tău mi-aş fi tras-o totimpu acolo, ei, amice? face Capu în Castron.

— Doar un singur nume, Mark. Haide, măi amice, mă imploră Căpitanu Simţitor.

— Io vă zic, spun io cât se poate de sincer, mă duc la un tip care siocupă cu pariuri sportive, îl cheamă Olly. Nici măcar nu ştiu dacă-i numele lui adevărat. Sincer. Angajaţii de la clinică o să vă confirme…

— S-ar putea spune că închisoarea e ca un cămin, există doar o diferenţă, face Capu în Castron, n-ai prea multe şanse să te fuţi piacolo. Adică, râde el, nu cu ciniai vrea tu!

— Sunaţi-i pe cei de la clinică, îi implor io.

— Dacă mai aud o dată cuvântu clinică, băiete…

O mai ţin umpic langa cu căcaturi din astea, până când, din fericire, un avocat din oficiu, care mi-a fost repartizat, vine şi pune capăt chinului. Gaborii se cară, iar avocatu îmi dă vestea pe care-mi doream s-o aud. Am diales între două variante distincte: ori să intru la pârnaie (adică pânăncepe procesu), ori într-un centru de dezintoxicare, într-un program nou, unde tresă particip patruşcinci de zile, că altfel o să fiu acuzat de infracţiune.

— Nu-i o alegere uşoară. Asta-nseamnă să nu mai iei nici un medicament. N-o să mai iei nici metadonă.

— Băgamiaş… icnesc io. Da am vreo şansă să fiu condamnat? Doar pentru o puşculiţă sifilitică?

— Nimic nu-i sigur în ziua de azi. Dar nu cred că o să scapi. Erau banii strânşi de o vânzătoare în vârstă pentru o asociaţie de caritate pentru animale.

— Dacă prezentaţi aşa lucrurile… Simt cum umerii mi se cocoşează de povara adevărului.

Individu îşi scoate ochelarii. Se freacă pe urma care i-au lăsat-o la baza nasului.

— Pe de o parte guvernu încurajează autorităţile să fie foarte dure în ce priveşte consumul de droguri, pe de altă parte îşi dau seama că dependenţa de heroină a devenit o problemă din ce în ce mai mare în comunitatea noastră. Aşa că sunt mari şanse să ajungi în închisoare, dacă nu accepţi să te înscrii în programul de dezintoxicare. Părinţii tăi sunt afară şi ştiu în ce situaţie te afli. Ce vrei să faci?

Decizii peste decizii.

— Mă înscriu în program.

St Monans (propaganda interpersonală)

Nus încântat de faza cu dezintoxicarea, da aparent am avut diales doar între asta şi închisoare, iar io n-am vrut să risc. Dracu ştie ce s-a întâmplat cu Matty, da Keezbo a făcut o înţelegere cam ca a mea. S-a mutat în apartamentu din Monty Street cu mine şi s-a băgat în programu cu metadonă, da în oraş încă se mai vindea heroină, iar nouă încă ne mai place să ne drogăm împreună. Am murit de râs când l-am dus prima oară la clinică, iar ei i-au făcut testu ăla de SIDA. Gagicuţa care pune întrebări despre şansele să te fi molipsit face:

— Eşti activ sexual?

— Da, diobicei, face Keezbo, fără să ştie la ce se referă, da uneori îmi place să stau pe spate, cu tipa deasupra, să facă ea toată treaba. Tresă mai şi fie şi nişte variaţii uneori, nu?

— Vreau să spun, în momentul de faţă ai vreo parteneră cu care faci sex?

— Da dacă ţi-aş spune, cum aş putea să mai am vreo şansă la tine? face Keezbo, cu un zâmbet larg pe faţă.

Asta a fost partea haioasă. Diobicei îţi pun o droaie de întrebări. Io am avut vreo două interviuri co piticanie de individ pisălog pe nume domnu doctor Forbes şi unu cu o englezoaică osoasă care e psiholog clinician. Liam zis ciau vrut să audă, doar ca să scap deiei. Keezbo a zis ca făcula fel.

Când niam întors în apartament, am încercat să cântăm umpic, da tobele lui şi amplificatoru meu, iar dupaia şi mixeru, ajunseseră în consignaţia Boston de pe Walk, iar cu banii de peiele niam cumpărat marfă. Însă chitara bass e încă intactă.

Unii zic căi în regulă, da mie nu-mi foloseşte la nimic metadona şi deseori mi-e rău. Când nu mi-e atâde rău şi posă ies din casă, tot oraşu mi se pare mort. Sick Boy a dispărut în ceaţă, maicăsa zice că s-a dus la mătuşa lui, în Italia. Swanney s-a dat la fund, iar Spud se pare ca fost transferat direct din spital într-un centru de dezintoxicare. Begbie e la bulău, Tommy şi Premiu Doi sunt îndrăgostiţi, Lesley se zvoneşte căi gravidă, iar Ali, care e combinată cun mahăr mai în vârstă, nu răspunde niciodată la telefon.

Da misteru cel mai mare a fost cu Matty: nimeni n-a auzit nimic de el. Poatia ales închisoarea şi e ţinut în custodie, da zvonu e că a scăpat cu o condamnare cu suspendare, adical naibii de blândă, pencă ar fi trebuit să-i percheziţioneze casa. Dacar fi făcut-o, ar fi găsit lucruri furate. Mă întreb ce le-a zis poliţailor, transpirând sub luminilialea diacolo şi simţindu-se ca dracu din cauza sevrajului. Iar în cei priveşte pe ceilalţi, toţi ăilalţi mai importanţi din Leith – prieteni, gagici, microbişti – dăia mi se fâlfâie. Nu mă interesează decât dava.

După ce niam făcut vizita obligatorie la clinica din vechiul spital Leith, i-au dat lu Keezbo o trimitere, iar în ziua următoare s-a cărat la dezintoxicare. Probabil că li s-a părut că mă simt exclus, pencă infirmiera, o gagică benga pe nume Rachael, care-i prietenă cu Ali, m-a anunţat:

— Tu o să urmezi, Mark. Încearcă să rezişti până atunci.

Aşa că am frecat-o mai mult prin apartament, am citit şi am reflectat la Matty. Că nu-i un turnător. Eşti aşa doar din naştere. Ori eşti spărgător de grevă şi turnător, ori nuieşti. Iar el nuie. Aşa că am fost umpic surprins când s-a strecurat în apartament într-o noapte, cu o mutră cam şucărită, nu vicleană, cum e diobicei. M-a întrebat unde-i Keezbo, iar io i-am spus.

— Mă fut n ei, face el, io nu mă duc la dezintoxicare. Nu fac asta fără vreun sprijin.

— Dai dau medicamente ca să-l ajute.

— Pula! L-au scos de pe metadonă! Îmi bag pulan somniferele lor sau în paracetamol sau în ce pizda măsii ior da! Oricum ar vrea s-o ntoarcă, tot dezintoxicare pe uscat e! Pe bune, bulangiule, nici nu mă gândesc, declară Matty. Bă bulangiule, ar fi trebuit s-alegi procesu. Io am stat doar patru zile acolo, pe metadonă, şi dupaia am ieşit co condamnare de şase luni cu suspendare. Frate, ai fi putut să rezişti patru zile de detenţie, mai bine decât o săptămână pe uscat şi dupaia cinci săptămâni să fii futut la creieri în centruăla de dezintoxicare de căcat!

Nu-mi place să recunosc, da bulangiu mă face să mă cac pe mine. Metadona nu-i deloc perfectă, da fără ea şi fără să am acces la heroină, mă aşteaptă vremuri grele. Da deşi mă căcam pe mine, gândindu-mă la dezintoxicare, tot nu eram pregătit să dau o tură pe la mititica, chiar şi doar pentru câteva zile de detenţie.

Matty n-a stat prea mult pe la mine. I-am zis că n-am heroină, da i-am tras bulangiului o ţeapă cât casa. S-a dus în pizda măsii dupo vreme, aruncându-mi ca diobicei un „sună-mă“.

La două zile după ce l-au luat pe Keezbo, maicămia şi taicămiu au venit la mine. Au aflat că stau singur aici, aşa că mi-au zis că mă iau cu ei acasă până când îmi găsesc un loc în programu de dezintoxicare. Io n-am murit de fericire, da ei au insistat, că le era teamă să nu iau o supradoză sau aşa ceva, dacă stau singur. Da deja metadona şi-a făcut efectu, iar io am devenit pasiv şi inert, aşa că i-am lăsat să mă ia diacolo. Nu s-a întâmplat mai nimic la ai mei acasă, mai mult am tras la aghioase, am citit şi m-am uitat la televizor. Mi-amintesc că m-a sunat Nicksy, mi-a zis că Giro, căţelu, s-a adaptat la mama lui acasă, dar că se plictiseşte şil bate gându să se mute undeva cu Tony. Ştiam cum se simte. Da io n-am mai stat acasă decât câteva zile, citind James Joyce la mine în cameră, că piormă tata a intrat pe uşă şi mi-a zis să-mi fac bagajele. Mi-a spus că am „intrat“ la dezintoxicare pe tonu cu care se lăuda la alţii că „am intrat“ la facultate acum câţiva ani. N-a izbutit să-şi ascundă încântarea din voce.

Partea proastă a fost că, atunci când m-am dus la clinică, ei fuseseră deja anunţaţi de chestia asta, aşa că m-au scos de la raţia de metadonă. Aşa că mi-am pus în valiză nişte haine şi nişte cărţi. Am găsit nişte foi cu sigla primăriei, pe care mi le dăduse acu o mie de ani Norrie Moyes şi de care uitasem. Plănuisem să mă răzbun pe Curran-i, da n-a ieşit nimic din asta. Liam pus într-un dosar şi liam înghesuit în valiză.

Pe drum plouă ca curu, în mijlocu pustietăţii din Fife. Io stau pe bancheta din spate, pe când tata conduce în tăcere, iar mama trăncăneşte emoţionată printre ţigările fumate una după alta. Când ajungem acolo, trecând printr-un sat sifilitic, cu câteva case, o biserică şi o cârciumă, parcăm în faţa unei clădiri albe fără etaj, iar mie mi-e groaznic de rău, sunt crispat şi înţepenit, simţind deja lipsa metadonei. Nici măcar nu posă cobor din maşină, când tata se dă jos şi-mi deschide portiera. Aeru rece năvăleşte înăuntru, iar pe mine mă străbate un junghi de groază care mă face să transpir.

— Nu vreau!

Pe când o aud pe maicămia cum spune ceva de genu că mi se ofero şansă s-o iau de la început, taicămiu face:

— Păi, acum depinde numai de tine, băiete, şi mă înşfacă de braţ, trăgându-mă afară din maşină.

Io mă apuc de spătaru scaunului.

— Da ce drept ai tu să mă obligi să mă duc acolo?

Maicămia se uită la mine, îşi dă peste cap ochii ei mari şi demenţi şi îmi desprinde mâna de spătaru scaunului.

— Ne pasă de tine, fiule, asta ne dă dreptu… Dă drumu!

Iar taicămiu mă mai smuceşte o dată, iar io ţâşnesc din maşină, clătinându-mă, iar el încearcă să mă ajute să-mi păstrez echilibru, ţinându-mă de geacă de parcaş fi o păpuşă din cârpe.

— Haide, măi băiete, revino-ţi, spune el co blândeţe fermă şi încurajatoare.

Io mă ţin pe picioarele care-mi tremură şi-mi dau seama că din ochii care mă ustură se scurg lacrimi şiroaie, aşa că le şterg pe mânecă laolaltă cu mucii. Maicămia coboară din maşină şi clatină meditativ din cap:

— Nu ştiu de ce ni se-ntâmplă toate astea…

— Poate că Dumnezeu e de vină, îndrăznesc io să spun, pe când simt că strânsoarea lu taicămiu slăbeşte, vă mai pune încă o dată la încercare, gen.

Ea se uită la mine şi se năpusteşte spre noi, urlând la tata:

— Ai auzit cia spus? E dracu gol! Arată spre mine. Tu auzi ce zici, nerecunoscător mucos…

— E din cauza drogurilor, Cathy, sevrajul, spune tata piun ton autoritar şi sumbru, aţintindu-şi asupra mea ochii mijiţi. Acum, că maicămia e cu scandalu, tata poasă facă pe binevoitoru.

Taicămiu e impulsiv, da nui place să-şi iasă din pepeni. Miacămia e în general mai relaxată, aşa că strategia mea e s-o fac să joace rolu negativ, chestie care, în mod ciudat, deseori dezamorsează furia lu taicămiu. Da acum mi-e rău de crăp şi nu mai am timp. Am gâtu iritat şi-mi vine să-mi scot ochii. Strănut de două ori, convulsii seismice, care-mi zgâlţâie corpu, iar taicămiu mă priveşte îngrijorat.

Io mă uit prin preajmă, da n-am unde să fug.

— Haide, mă îmboldeşte tata, cu o undă de nerăbdare în voce.

Mergem pe aleea acoperită cu pietriş până la uşa clădirii albe şi intrăm. Înăuntru se simte atmosfera aia de omniprezenţă a statului care te ţine sub control: pereţi de culoarea magnoliei, mochetă cafenie, neoane în tavan, ce răspândesc o lumină necruţătoare.

Ne întâmpină directoarea centrului, o femeie slăbănoagă, cu părul creţ, închis la culoare, care e prins la spate, cu ochelari cu rame roşii şi trăsături frumoase, delicate. Mă ignoră, în schimb le strânge mâinile părinţilor mei. O matahală de puţoi viguros, cu breton blond, îmi zâmbeşte.

— Sunt Len. Îmi ia geanta. O duc în camera ta.

Taicămiu îşi răsuceşte capu ca să vadă ce-i prin jur.

— Pare că nu-i prea rău, fiule. Mă strânge uşurel de mână. Are ochii umezi. Rezistă, băiete, şopteşte el. Avem încredere în tine.

Gagica ochelaristă şi slăbănoagă trăncăneşte cu mama, cario priveşte precaută.

— St Monans e în principal un demers de cooperare dintre două comisii de sănătate şi trei departamente de asistenţă socială. Tratamentul de aici constă în dezintoxicare, urmată de terapie centrată pe client şi şedinţe de consiliere de grup.

— Ahaa… bun…

— Grupul e esenţial din punctul nostru de vedere. Are rolul de a combate structurile comunitare de afară, care întăresc comportamentele dependentului de substanţă.

— Aha… mişto, zice mama, uitându-se la draperii şi frecând materialu între degetu mare şi arătător.

— Păi, n-o să vă facă probleme, face tata, răsucindu-se spre mine. O să profiţi de şansa asta care ţi sioferă. Bine?

— Bine, zic io, uitându-mă la oraru care-i afişat pe peretele din spatele lui. Scrie TREZIREA 7.00 AM. Băgamiaş pula.

O să profit de prima şansă să mă car naibii diaici.

— Orice-i mai bine decâsă stai cu rataţii şi vagabonzii ăia, ca tipuăla Spud. Sau Matty ăla. Indivizii ăştia n-au nici o ambiţie. Clatină din cap.

— Izolarea de mediul care întăreşte comportamentul de dependenţă de substanţă este unul dintre elementele principale ale programului nostru. Oferim un cadru strict şi structurat şi dăm o şansă clientului dependent de substanţă să-şi cântărească faptele, aşa grăit-a Slăbănoaga-Ochelaristă.

— O să te tragă-n jos dupăiei, fiule. Am văzut-o cu ochii mei, mă avertizează mama, privindu-mă ameninţător, dar plină de remuşcări.

— Sunt prietenii mei. Am dreptu să stau cu ciniam chef, zic io, auzind o uşă trântindu-se undeva departe, urmată de o voce răstită care proferă ameninţări.

— Drogaţi, zice ea piun ton dispreţuitor.

— Şi? Nu fac rău nimănui, zic io, surprinzând privirea îndurerată a Slăbănoagei Ochelariste.

Îşi dă seama că se aflăn mijlocu unei dispute din familie, da are sentimentul responsabilităţii pencă asta se petrece pe teritoriu *ei*. Nimeni altcineva nu pare să audă groaza din camera îndepărtată sau paşii furtunoşi de pe coridor.

Poate, cine ştie, o să mă şi distrez piaici.

— Nu *fac rău nimănui*? suspină tata mâhnit. Ai fost prins cu mâţa-n sac, fiule, ieşind din magazin cu cutia aia! Era o femeie bătrână, fiule. O

pensionară, care-ncearcă să-şi câştige pâinea şi să ajute animale bolnave. Sigur îţi dai seama ce porcăriai făcut, băiete, ziceiel şi arunc-o privire spre Slăbănoaga Ochelaristă sensibiloasă, da neutră, ca să găsească un sprijin în ea, iar piormă se răsuceşte spre mine. Nu se poate să nu-ţi dai seama în ce hal pari în toată povestea asta!

Un mârlan nenorocit cariorcum o să dea ortu popii n curând… pârâcios boşorog şi bulangiu…

— Mai binai sta cu Tommy, Francis şi Robert, fiule, insistă mama. La meciuri sau chestii din astea. Mereu ţi-a plăcut fotbalu!

Simt un junghi brusc de panică şi-mi vine să mă chircesc din cauza frisoanelor şi ameţelii care mă cuprind. Dan loc diasta, mă răsucesc spre noua mea gazdă.

— Daco să mă simt foarte rău, mai posă primesc metadonă aici?

Privirea Slăbănoagei Ochelariste e reţinută şi impasibilă. Se uită la mine de parcă doar acum m-ar fi zărit pentru prima oară. Clatină lent din cap.

— Programul are scopul de a te scăpa complet de droguri. Aici o să scapi şi de dependenţa de metadonă. Aici o să faci parte dintr-un grup, dintr-o *societate*, aici, la St Monans, există o comunitate care lucrează, se odihneşte şi se joacă împreună şi, nu vreau să te mint, dar *o să fie* greu, spune ea, uitându-se la părinţii mei.

— Iar acum, domnule şi doamnă Renton, dacă nu vă deranjează, chiar ar trebui să-l cazăm pe Mark.

Slavă pulii!

Maicămia mă strânge-n braţe diai zice că vrea să mă sufoce. Taicămiu, remarcând tulburarea mea vizibilă, se mulţumeşte să încuviinţeze obosit din cap. E nevoit s-o smulgă de lângă mine, pencă plânge cu lacrimi de crocodil.

— Dai puiu meu, Davie, întotdeauna o să fie puiu meu…

— Haide, Cathy, hai acum diaici.

— O să mă rezolv aici, mamă, o să vezi. Încerc să schiţez un zâmbet.

Plecaţi odată! Acum!

Vreau să mă-ntind. N-am chef să fac parte din grupu de cretini al Slăbănoagei-Ochelariste, din societatea ei de căcat. Da, cu toate astea, pe când părinţii mei îşi târăsc picioarele spre ieşire, deja am fantezia că o să mă-ndrăgostesc deia; io şi Slăbănoaga-Ochelaristă pio insulă din Caraibe, cu o cantitate inepuizabilă de heroină, pe care niam procurat-o de la şefii ei din sistemu diasigurări medicale. E ca o gagică din aia bibliotecară gen sexy, care devine super futabilă când îşi despleteşte păru şi-şi desface cocu.

Aşa că Len mă conduce la mine în cameră. Deşi pare binevoitor şi integru, iun mare bulangiu, ca un paznic blajin, da nu mi-ar plăcea să trec pe lângă el. Aprinde lumina fluorescentă, care pâlpâie ca un stroboscop dintr-o discotecă, iar piormă se stabilizează, scăldând camera într-o lumină oribilă, însoţită diun bâzâit ca de insectă. Io mă întind pe pat şi cercetez cu privirea încăperea. Iun hibrid modern între o locuinţă din Aberdeen şi cabina din *Libertatea De-a Alege*. Are mobilă identică, cu biroul şi rafturile încastrate şi un scaun ca în căminu facultăţii, un dulap similar şi o comodă. Da Len-Bretonelu îmi spune să nu mă fac prea comod. În camera de conferinţe io şedinţă specială de instruire, pare-se cu scopu ca subsemnatu să-i cunoască pe ceilalţi. Mă întreb dacă Spud şi Keezbo sunt piaici ori dacau fost trimişi în altă parte.

— Câţi suntem aici?

— În momentul de faţă avem nouă clienţi.

Da mai întâi mă procopseşte cun orar, acelaşi pe care l-am văzut pe perete la intrare.

— Acum vreau să-ţi explic puţin asta…

Comisia lothiană de sănătate/ Departamentul de asistenţă socială regională lothiană

Grupul de dependenţi de droguri St Monans

Orarul zilnic

7.00 AM	TREZIREA
8.30 AM	MICUL DEJUN
9.30 AM	MEDICAŢIA
10.00 AM	MEDITAŢIA
11.30 AM	GRUPUL DE ANALIZĂ A PROCESULUI
1.00 PM	MASA DE PRÂNZ
2.30 PM	CONSILIERE INDIVIDUALĂ
4.00 PM	TERAPIE DE GRUP – ASPECTE ALE DEPENDENŢEI DE DROGURI
6.00 PM	MASA DE SEARĂ
7.30 PM	RECREERE/FITNESS
8.30 PM	GUSTAREA DE SEARĂ
11.00 PM	STINGEREA

— Trezirea-i la şapte dimineaţa? Crecă asta-i o glumă!

— Da, e mai greu la-nceput, îmi dă Len dreptate, da tiobişnuieşti repede. Ideea e să facem niţică ordine în haosu din vieţile voastre. Ne adunăm cu toţii la micul dejun, unde trebuie să vină toată lumea, chiar dacă sunt la cura de dezintoxicare, după care vi se împart medicamentele de care aveţi nevoie.

— Da şapte dimineaţa io oră ridicolă, mă smiorcăi io. Ultima oară când m-am trezit la ora asta a fost pe vremea când munceam la Gillsland. Şi meditaţie? Ce-i asta? Doar n-o să zic rugăciuni şi nici n-o să fac incantaţii sau aşa ceva!

Len râde şi clatină din cap.

— N-are legătură cu religia, nu ne luăm după modelu NA/AA. Nu-ţi cerem să te supui lui Dumnezeu sau unei forţe atotputernice, deşi, dacă simţi nevoia, nici n-o să te descurajăm. S-a dovedit a fi o tehnică foarte eficientă şi populară pentru clienţii dependenţi de substanţă de până acum.

Singura forţă atotputernică la care mă voi supune vreodată e Paddy Stanton sau Iggy Pop.

— Ce-i chestia asta cu dependenţa de substanţă?

— Preferăm să folosim termenu ăsta în loc de *drogat*.

— Bine, ridic io din umeri.

Degetu lu Len bate uşurel în foaie, atrăgându-mi din nou atenţia spre orar.

— Grupul de analiză a procesului ne dă ocazia să apreciem felul cum funcţionăm ca membrii ai comunităţii şi să punctăm orice aspect legat de acest lucru. Îţi imaginezi şi tu că discuţiile astea pot fi foarte aprinse. După masa de prânz, avem şedinţe individuale, unde o să lucrezi cu Tom sau cu Amelia. După aia facem o şedinţă de grup ca să vorbim despre diferite aspecte ale dependenţei de substanţă. După cină avem liber şi aici există televizor, masă de biliard şi, de asemenea, echipament de fitness sau instrumente muzicale. Nu sunt cine ştie ce, de fapt doar nişte gantere şi o chitară, dar sperăm să primim mai multe în curând. Mai este şi o gustare de seară opţională, de obicei doar ciocolată caldă sau Horlick şi biscuiţi. Stingem luminile în toate locurile comune şi televizorul la ora unsprezece. În timpul programului, care durează patruzeci şi cinci de zile, nu ai voie să vorbeşti la telefon, poate doar în anumite circumstanţe speciale şi după ce primeşti acordul unui membru senior al personalului de aici. *Sunt* permise scrisorile, dar orice mesaj pe care-l primeşti va fi deschis şi aprobat înainte

de a-ţi parveni. Sunt interzise orice fel de droguri, inclusiv alcoolul, pe perimetrul institutului. Excepţie fac nicotina şi cofeina, deşi nu sunt recomandate, rânjeşte el. N-ai voie să pleci din institut în timpul tratamentului, poate doar dacă participi la vreun proiect extern, sub supravegherea personalului.

— E ca o puşcărie de căcat!

Len clatină din cap dezaprobator.

— În închisoare pur şi simplu te încuie acolo, iar pe urmă te dau afară. Noi vrem să te faci bine. Se ridică în picioare. Bine, acum avem o mică şedinţă de instruire, special pentru tine, dar, mai întâi, dă-mi voie să-ţi arăt ce mai avem pe aici.

Îmi prezintă „instiutul“, cum îi zic ei. Îmi spune că suntem în satul St Monans, în East Neuk din Fife, aproape de Anstruther, un fost orăşel pitoresc de pescari, acum dedicat turismului. Da, pencă n-o să ieşim deloc diaici, poasă fie la fel de bine şi la Cucuieţii Din Deal. Satu şi proiectul poartă numele St Monans, un sfânt de care n-a auzit nici dracu. Sfântu Patron al Pulii Fripte, adicun nume perfect pentru locuăsta. Centrul e o clădire în formă de U, cu o grădină mărginită de ziduri în spate. Are zece dormitoare, o bucătărie, o sufragerie şi o cameră de agrement, cu o masă de biliard şi un televizor. Lângă camera de agrement e o mică seră, care dă pe verandă şi în grădina înconjurată de arbori înalţi.

— Iar asta e sala de şedinţe, spune Len, deschizând o uşă, da, când intrun ea, primu lucru pe care-l aude:

— RENTON, BULANGIU CEIEŞTI, iar piormă râsete, urmate de aplauze.

Nu-mi vine să cred, n pula mea. Sunt cu toţii aici!

— Slavă pulii! Bulangiilor, mă trezesc io că scâncesc plin de încântare.

Parcaş fi ajuns la o petrecere surpriză!

— Acu suntem toţi, băieţi, râde Johnny Swan, îmbrăcat cu *cămaşă şi cravată* n pula mea.

E şi Keezbo, chiaun ca dracu, cu coatele pe spătaru fotoliului şi capu rezemat de pumnu lui dolofan, şi Spud, care şade dârdâind, cu braţele în juru corpului, în postura aia tipică pentru un dependent de heroină.

— Motănelule, ziceiel.

Iar Sick Boy stă prăbuşit piun scaun din colţ. Io înclin din cap şi mă aşez lângă el.

— Ce casă frumoasă are mătuşă-ta.

Îmi adreseazun zâmbet obosit.

— N-am avut de ales.

Spud îl roagă pe Len să-i dea ceva pentru crampe stomacale, iar Sick Boy şi Swanney mă prezintă unui băiat din Niddrie pe nume Greg Castle, căruia nu mă miră că i se spune Roy. Mai e un puţică sperios, Ted din Bathgate şi un tip din Glasgow cu ochii negri şi un nas spart şi coroiat, care e cunoscut sub numele de Skreel. A venit ieri şi dârdâie ca curu. Mai e şi o singură gagică, o puştoaică cu păru creţ ca mătura, pe nume Molly, care îmi aruncă o privire ostilă şi se strâmbă la mine. Urmele de pe dosul încheieturilor ei subţiri şi albe sunt destul de urâte, da pălesc pe lângă tăieturile de chirurg competent de diferite dimensiuni. Însă cel mai oribil e un zdrahon de motociclist, pe nume Seeker, cu care n-am vorbit niciodată, dal ştiu din auzite. Ochii lui sticloşi se hobează umpic la mine, stăpungându-mă ca un aparat de radiaţii Roentgen, după care întoarce capu, de parcă liar fi văzut pe toate şi acum s-a plictisit deja.

Swanney îmi face pe furiş cu ochiu şi scoate discret o lamă mică de bărbierit. Îl ginesc cum şi-o bagăn gură, sângele i se scurge pe mâini, apoi se uită la Len care se cacă peiel.

— Mi-a crăpat copca…

— Infirmiera n-a venit…

— Îl ajut io să se şteargă, mă grăbesc io să mă ofer voluntar.

— Bine…

Îi surprind pe Sick Boy, pe Keezbo şi pe Spud cum niaruncă mie şi lu Swanney nişte priviri ca pumnalele, pe când o tăiem pe hol, spre budă. El are echipamentu în gheată şi pregăteşte repede marfa.

— Ultima tranşă, frate. Bucură-te deia, că niaşteaptă vremuri grele…

Îşi scoate cravata şi mă strânge cu ea de braţ. Tragem pe nas nişte amfetamină, mie-mi pică pe mână, pe când el îmi tragio palmă şi bagă acu, iar heroina îmi ajunge în creier şi-mi alungă toată durerea din lume.

E super benga, bulangiule…

Mă aşez euforic pe closet, pe când Swanney se droghează, spunându-mi că şi-a păstrat marfa pentru el, da asta-i ultima doză. Scoate pliculeţu cu amfetamină şi îl terminăm, deşi ăsta-i ultimu lucru pe care mi-l doresc.

— Ia şi tu! îmi zice el, pe când se chinuieşte să-şi aranjeze cravata. Dacă ăştia îşi dau seama că eşti drogat, s-a zis. Îşi dă ochii pe spate. Da piaici e OK, sunt o droaie de furnizori.

— Ha, Johnny, icnesc io, adică, mişto din partea ta, frate.

— Mi-a făcut plăcere, face el.

Când ne-ntoarcem, Len-Bretonelu şi Slăbănoaga-Ochelaristă s-au pus pe ţinut discursuri, da nimeni nu-i ascultă, toţi stau prăbuşiţi pe scaunele lor, iar noi niaşezăm lângă ei. Aici o să fie bine. Sunt diai mei: echipaju St Monans.

Punctul culminant

Pentru Alison, timpul devenise o serie fragmentată de impulsuri biologice primare.

Bill şi Carole, ceilalţi doi colegi de serviciu din echipa ei, ştiau despre relaţia lor, dar erau discreţi, îi înţelegeau, ba erau chiar oarecum protectori. Însă, la fel ca Alexander, au remarcat în ce stare venea Alison la serviciu, asta dacă reuşea să ajungă. Nu se mai putea să continue în felul ăsta. Acum era aici, se furişase înăuntru la zece şi jumătate. Alexander a condus-o ostentativ direct la el în birou, cu ochii scăpărându-i şi un zâmbet macabru pe buze.

— Uite, poate că pentru tine nu înseamnă mare lucru, a zis el, dar suntem în punctul culminant al unei epidemii în oraşul ăsta. Nu pot să te favorizez în detrimentul celorlalţi. Haide, măi Ali, a implorat-o el brusc, cu vocea şoptită de îndrăgostit înlocuind-o pe cea de şef, îţi cam baţi joc!

— Scuze… doar că… a clipit ea din pricina luminii care străpungea jaluzelele ferestrei largi din spatele lui, autobuzele circulă îngrozitor…

— Chiar cred că ar trebui să ne gândim la un transfer, poate înapoi la RCP. E vina mea, n-ar fi trebuit să mă bag…

O scânteie sălbatică a licărit în ochii lui Alison. Gura i s-a strâmbat într-o ostilitate îmbufnată.

— Dacă e vina ta, de ce să fiu eu transferată?

Lui Alexander i s-a părut fufă şi pentru prima oară a avut temporar impresia plină de snobism că era din clasa de jos: *o fată de cartier*. Şi i s-a făcut ruşine că gândea în felul ăsta. N-avea ce să-i răspundă. Era nedrept, ştia asta. Da, putea să-i amintească de statutul lui şi de rolul decisiv pe care-l avea în bătălia cu boala, dar nu era de părere că ea ar fi vrut să audă un asemenea argument. Venise momentul să fie sincer, la fel de direct şi de crud cum fusese şi ea cu el, când îi spusese că se mai vede şi cu alţi bărbaţi.

— Tanya şi cu mine… ne-am hotărât să mai facem o încercare, de dragul copiilor…

La auzul acestei veşti, Alison a simţit că ia foc. Nu ştia de ce, nu-şi dorise nimic de la el şi nici măcar nu-şi închipuise că ea şi cu Alexander ar

fi putut avea o relaţie pe termen lung. Poate că era doar şocul că fusese respinsă sau poate faptul că se combinaseră o afectase mai mult decât îşi dăduse ea seama.

— Foarte bine, i-a răspuns ea, cât de elegant a putut. Privirea lui melancolică i-a sugerat că o nimerise binişor. Mă bucur şi n-o spun doar de faţadă, a declarat Alison, deşi, la un anumit nivel, era o minciună. N-am vrut niciodată să mă *mărit cu tine*, Alexander. A fost doar sex. Fii realist.

Umorul ei subtil şi expresia oarecum indescifrabilă a ei l-au afectat până-n măduva oaselor. O iubea şi se simţea foarte descurajat de natura iremediabilă a lucrurilor.

— Nu ştiu dacă se mai cuvine să lucrăm împreună în continuare…

— Of, du-te-n pizda mă-tii, acum chiar că-ncepi să mă calci pe nervi, iar asta-i puţin spus, s-a răstit ea la el, cu un râset sec şi amar. Eu aveam probleme de căcat, tu aveai probleme de căcat, n-ar fi trebuit să ne futem, dar am făcut-o. S-a terminat, iar io n-am nici un chef să spun tuturor ce s-a petrecut.

— Bine… a spus el cu o voce tremurândă, simţindu-se ca un copilaş bleg.

Pasivitatea lui a mişcat ceva din Alison. S-a gândit la mama ei, care, deşi fusese pe moarte, nu se putuse revolta. Versurile din poezia aia clasică a lui Dylan Thomas vibrau înăuntrul ei. Stătuse cu gura căscată în faţa trupului care se ofilea, atât de distrus şi de degradat, încât devenise practic un cadavru mult înainte de ultima bătaie a inimii ei. În acelaşi timp, şi-a dat seama că aspiraţiile şi idealurile îi fuseseră profund zguduite. Ce naiba mai era şi asta, toată aiureala de la primărie, porcăria despre copacii ăia de rahat? Erau doar o droaie de aberaţii împuţite, bune doar pentru tâmpiţi pompoşi, care să-şi dea talente cu o preocupare din asta.

— Ştii ceva? O să-ţi uşurez sarcina, a spus ea brusc, pe un ton mârâit. Îmi dau demisia. De la primărie. Mi s-a luat!

— Nu fi proastă, n-ai cum să-ţi pierzi slujba, Alison. N-o să te las să faci aşa ceva, a zis Alexander, simţind cum cuvintele lui se prăbuşesc implacabil în hăul care se crease între ei.

— Nu mai vreau să am nimic dia face cu tine, a spus ea şi a ieşit din biroul lui, în sala spaţioasă a angajaţilor, fără să le arunce nici o privire lui Bill şi lui Carole şi trântind uşa după ea. A luat-o pe coridoarele cu lambriuri de stejar pe pereţi, pe podeaua pardosită cu marmură, prin uşile grele rotative şi a ajuns la piaţeta cu coloane din faţa primăriei. A zbughit-o

pe Royal Mile, în direcţie opusă faţă de unde se afla apartamentul ei, simţindu-se mai bine decât oricând, dar ştiind că senzaţia n-o să dureze.

El era bleg, s-a gândit ea plină de dispreţ. Şi ea fusese bleagă, dar asta era consecinţa faptului că se combinase cu un bărbat eminamente laş. Poate că asta era o calitate. N-ai cum să ştii.

Nu posă le ştii pe toate.

Oraşul era frumos. Era perfect. Da, cartierele sărace erau oribile şi acolo nu găseai nimic frumos, dar în centru erau de toate. Alison şi-a continuat drumul, uluită de cât de minunat era oraşul ei natal. Lumina, care se revărsa peste castel, făcea ca străzile din oraşul vechi să pară argintii. Era cel mai frumos loc din lume. Nimic nu se compara cu el. Şi copacii erau frumoşi. N-aveai cum să-i laşi să ia copacii de acolo.

Alison tocmai trecea pe sub o schelă, când patru tipe bete, ţinându-se de braţ, au ţopăit pe lângă ea, cântând, de parcă ar fi fost o petrecere de gagici, deşi era dimineaţă. S-a răsucit, plină de invidie, să se uite după ele cum se bălăngăneau pe stradă, disperată să afle motivul bucuriei lor enigmatice. Asta a inspirat-o să se lase în voia impulsurilor ei, care au îndemnat-o să intre într-un bar simplu mobilat din umbra castelului. Era devreme şi nu mai erau şi alţi clienţi acolo. O fată îndesată şi apatică, cu o privire critică, i-a dat un pahar de vin alb. Ea s-a aşezat pe un scaun de sub fereastră şi a luat un *Scotsman* pe care cineva îl lăsase acolo. Gândul a amuzat-o. *Am înşfăcat un ziar vechi şi ferfeniţit Scotsman, într-o bodegă. Iarăşi*.

A frecat piciorul lung al paharului între degetul mare şi arătător, uitându-se la lichidul dinăuntru, de culoarea urinei. Pe urmă, o singură înghiţitură din substanţa acră ca oţetul aproape c-a făcut-o să vomite. A doua înghiţitură a fost mai bună, iar a treia pare-se că i-a curăţat cum trebuie papilele gustative. A răsfoit ziarul şi privirea i-a fost atrasă de un editorial:

> Oficialităţile scoţiene şi primăria locală din Edinburgh sunt demne de laudă pentru acţiunile lor oportune privind cea mai gravă epidemie cu care s-a confruntat vreodată capitala Scoţiei. Atacul năvalnic asupra copacilor noştri şi, prin urmare, asupra istoriei şi tradiţiilor noastre, săvârşit de boala îngrozitoare a ulmilor, ne îngrijorează pe toţi. Boala a făcut deja o mulţime de victime, dar pierderile ar fi fost mult mai mari dacă n-ar fi existat strategia actuală de a identifica şi de a arde copacii infectaţi şi dacă aceasta n-ar fi fost pusă în aplicare atât de rapid şi de ferm.

Alison s-a trezit că ochii îi alunecă spre partea de jos a ziarului, pe scrisorile primite de la cititori. Era şi una de la un medic dintr-un cartier mare al Edinburgh-ului. El avertiza că analizele efectuate aleatoriu au relevat o incidenţă foarte crescută a infectării cu virusul HIV. Ea şi-a studiat o iritaţie de pe încheitura subţire a mâinii.

O idee a început s-o roadă; copacii care putrezeau pe o parte a şoselei West Granton şi oamenii, în apartamentele cu varice, cărora li se spunea aşa din cauza armăturilor de mântuială, care putrezeau şi ele la fel. Toate morţile astea. Toate bolile astea. De unde veneau? Ce însemnau ele?

Ce o să se-ntâmple?

A plecat din bar, meditând pe drumul spre casă. Începuse să bată un vânt puternic, care se învârtoşea prin toate ungherele şi cotloanele, părând că zgâlţâie oraşul, de parcă ar fi fost un platou de filmare. Ce ciudat cum clădirile construite în jurul unui castel de pe o stâncă erau atât de şubrede, dar acum stânca era acoperită de schele, căci încercau s-o consolideze ca să nu se sfărâme. Tăind-o spre Lothian Road, ea a luat-o spre est, prin Princes Street Gardens. A mers pe Leith Street, apoi pe Leith Walk şi a ajuns la apartamentul ei din Pilrig, unde şi-a pus jacheta în cuier. Pe urmă s-a uitat în oglinda din baie. S-a gândit la mama ei, la cum îi plăcea să iasă împreună la o cafea, să-i arate câte o bluză sau nişte pantofi pe care îi cumpărase, să bârfească pe seama vecinilor sau rudelor, ori să discute despre emisiunile la care se uitau la televizor. S-a spălat şi şi-a clătit mâinile, amintindu-şi că a pus prosoapele în coşul cu rufe. S-a dus la fierul de călcat ca să ia prosoape curate. Pe urmă privirea i-a fost atrasă de trusa de bărbierit, pe care Alexander o lăsase acolo, înghesuită şi uitată în fundul dulapului. A desfăcut fermoarul şi s-a uitat la ce conţinea: o perie, un brici şi un baton de săpun pentru ras. A luat peria şi şi-a lipit-o de bărbie ca să vadă cum i-ar sta cu barbişon. Pe urmă a pus-o înapoi în trusă şi a scos briciul cu mâner de os. A desfăcut lama. Cât de uşor şi de periculos i se părea, ţinându-l în mână. Alison şi-a suflecat mâneca până deasupra bicepsului şi s-a tăiat pe vene şi pe arteră. Sângele cald a ţâşnit pe gresia de pe jos.

Mamă…

Se simţea bine, de parcă suferinţa s-ar fi scurs afară din corpul ei, odată cu sângele, de parcă o tensiune înfiorătoare s-ar fi evaporat. O liniştea. A alunecat spre perete.

Mamă…

Dar, pe când şedea acolo, totul s-a schimbat; era prea mult sânge. Mai întâi a fost cuprinsă de o greaţă crescândă, iar după aceea o teamă disperată a străpuns-o. Gândurile au început să i se dizolve şi a simţit că e pe punctul să leşine.

Tata Mhairi Calum…

A smuls prosopul de pe suport şi l-a înfăşurat strâns în jurul rănii, apăsând cât de puternic a fost în stare. S-a ridicat, sprijinindu-se de perete,

s-a dus împleticindu-se în camera de zi şi s-a năpustit spre telefon. Îşi simţea pulsul în craniu, formând 999 şi chemând o ambulanţă printre gemete.

— Am făcut o greşeală, s-a auzit ea zicând de nenumărate ori. Vă rog, veniţi cât mai repede.

Şi asta-i puţin spus…

Prosopul era deja îmbibat de sânge. Cu greu s-a târât în genunchi până la uşa apartamentului şi a deschis-o. A stat acolo lângă uşă, aşteptând, simţindu-şi pleoapele din ce în ce mai grele.

…puţin…

Revenindu-şi cât de cât în simţiri la spital, s-a simţit asaltată de o procesiune de chipuri solemne, care au anunţat-o că au ajuns la ea tocmai la timp, i-au spus cât de aproape a fost de moarte şi au subliniat cât de norocoasă a fost de data asta.

— Vă rog, nu-i spuneţi tatălui meu, i-a rugat ea de mai multe ori, când i-au cerut impasibili informaţii despre cum să ia legătura cu cea mai apropiată rudă.

— Trebuie să anunţăm pe cineva, i-a explicat o infirmieră scundă, de vârstă mijlocie.

Nu i-a dat prin cap decât să le dea numărul de telefon al lui Alexander.

I-au pus copci şi i-au făcut o transfuzie cu trei sferturi de litru de sânge. Alexander a venit mai târziu şi a doua zi a dus-o acasă, în apartamentul din Pilrig. I-a adus mâncare chinezească şi a rămas peste noapte pe canapea. Ea încă mai dormea în dimineaţa următoare, când el, după ce s-a dus să vadă cum se simte, a plecat la serviciu. Ieşind din apartament, s-a uitat la fotografia din portofel cu cei doi copii ai lui. Trebuia ca el şi Tanya să fie alături de copiii lor. Dar în acea seară a trecut să vadă cum se mai simte Alison şi i-a spus că a anunţat că ea este într-un concediu de două săptămâni, apoi i-a zis, cu un zâmbet sumbru, că i-a ignorat cererea de demisie.

— N-am primit nici o scrisoare oficială de la tine.

S-au aşezat, Alison pe canapea, iar el pe fotoliu şi au vorbit despre experienţele lor de doliu. Alexander ştia că experienţa lui era mai limitată.

— Tatăl Tanyei a murit acum doi ani. Un infarct miocardic fatal. De atunci ea e mereu furioasă, mai ales, se pare, pe mine. Dar ce pot să fac? Nu l-am ucis eu. Nu-i vina *mea*.

— Dar nici a ei.

Alexander a reflectat la asta.

— Nu, aşa-i, a căzut el de acord, şi nici tu nu eşti de vină că mama ta a murit. Aşa că n-ar trebui să te pedepseşti de parcă tu ai fi vinovată pentru asta.

În acel moment s-a uitat la el, din ce în ce mai anxioasă, şi i-a permis s-o vadă cum plânge pentru prima oară de când se cunoscuseră. Asta nu l-a făcut să se simtă aşa cum şi-ar fi închipuit el; solid, masculin, protector. Trăsăturile i se schimonosiseră oribil, îi înţelegea foarte bine suferinţa deznădăjduită şi neputinţa de a o face să dispară.

— Niciodată nu mi-am dorit să mor, a spus Alison, părând sincer înfricoşată, iar apoi închizându-şi ochii, de parcă s-ar fi confruntat cu o asemenea perspectivă. Nici măcar o secundă… Doctoru mi-a zis că, dacă artera ar fi fost tăiată un milimetru mai adânc, probabil că aş fi murit în câteva minute din cauza hemoragiei. Eu doar voiam să scap de tensiunea aia…

— Nu poţi să scapi de ea. Nimeni nu poate. E oribil, dar nu putem decât să-ncercăm să ne obişnuim cu povara ei.

Ea i-a aruncat o privire amărâtă când a auzit ce spune. Îi era recunoscătoare că fusese alături de ea, dar s-a simţit uşurată când el s-a pregătit să plece. Spera ca el să nu se mai întoarcă niciodată. El a părut că înţelege acest lucru.

— Îţi doresc din toată inima numai bine, Alison, i-a spus el.

Când a plecat, ea s-a simţit fericită doar să zacă pe canapea, în întuneric, încă mai mirosindu-i loţiunea după ras din cameră, să simtă uşoara arsură de pe dosul mâinii, unde o atinsese plin de tandreţe. Pe urmă Alison a căzut într-un somn cicatrizant, ignorând mesajele telefonice care se adunau pe robot. La un moment dat s-a trezit şi s-a târât până-n dormitor, apoi s-a strecurat sub pilotă. A dormit oarecum liniştită până la prânz, apoi s-a trezit, parcă simţindu-se mai puternică. Şi-a încălzit o conservă cu supă, a mâncat, şi-a pus un pulover cu mâneci lungi şi s-a dus pe Leith Walk pentru a-şi vizita tatăl.

Jurnal de dezintoxicare

Ziua 1

Ameţit ca un melc după heroina de la Johnny. Ştiam că o să fie ultima doză înainte de o pauză lungă şi am simţit cum îmi iese din organism aproape imediat după ce mi-am dat seama cât de bine mă simt. După câteva ore mă zvârcoleam deja. Restul zilei am stat mai mult întins în patul îngust, încercând să-mi recapăt răsuflarea şi transpirând ca o curvă din schimbul doi, pe când vigoarea îmi ieşea în clocote din sânge.

Ferestrele înguste, care nu se pot deschide, sunt înconjurate de copaci mari şi ostili, care atârnă peste curtea din spate, mărginită de ziduri, şi acoperă aproape toată lumina. Clădirea pare lipsită de aer; singurele sunete sunt gemetele tulburătoare ale unui nenorocit dintr-o cameră de alături. Evident, nu sunt singurul puţoi de la dezintoxicare.

Pe când amurgul de plumb se aşterne, liliecii dansează afară, într-un petic de lumină, la care copacii nu pot ajunge. Mă scol din pat şi mă duc la fereastră, apoi mă întorc iarăşi în pat, mergând ca un nebun, dar mi-e prea teamă să ies din cameră.

Ziua 2

ÎMI BAG PULA-N TOŢI.

Ziua 5

Au lăsat pe birou jurnalul mare, legat cu spirală şi cu paginile răsfirate, dar în ultimele zile m-am simţit prea rău ca să scriu ceva în el. Au fost momente când chiar mi-am dorit să mor, căci durerea şi suferinţa date de sevraj sunt permanente şi intense ca curu. Mi-au dat nişte calmante, care probabil nu sunt decât rahaturi placebo inutile. Poţi să-ţi dai seama că ei vor ca tu să simţi toată tortura asta.

Dacă aş fi avut echipamentul şi energia necesară să mă sinucid, probabil că ieri aş fi făcut-o. În ultimele zile mi s-a părut că m-aş fi putut îneca în propria-mi sudoare. Oasele mele de căcat… mă

simt de parcă aş fi într-o maşină, care e strivită într-un cimitir de maşini. E atât de crâncen în pizda mă-sii. Mă gândesc la Nicksy şi la Keezbo şi la faptul că aş fi evitat asta în locul lor, dacă aş fi ştiut că o să mă simt aşa. De ce oi fi acceptat în pula mea?

AM NEVOIE DE HEROINĂ, SĂ MOR EU.

Am mare nevoie.

Ies din cameră doar ca să mă duc la toaletă sau la micul dejun, singurul moment al zilei când li se pretinde celor de la dezintoxicare să li se alăture celorlalți. Îmi beau ceaiul cu cinci cuburi de zahăr, cu Coco Pops şi lapte, le halesc cât de repede pot. Mă îndop cât pot acolo; de obicei mănânc acelaşi lucru şi la prânz şi seara, dar seara doar la mine în cameră.

Aseară sau acum două seri m-am dat jos din pat ca să mă duc la baie. Pe coridor erau două lumini slabe pe plintă şi am fost cât p-aci să mă cac pe mine, când o lighioană strălucitoare şi leoarcă de transpirație a venit agale spre mine. O parte a creierului îmi şoptea să-mi continuu drumul, iar monstrul mi-a aruncat o privire fugară şi a mormăit ceva când am trecut unul pe lângă celălalt. Am spus „Ce mai faci?“ şi mi-am văzut de drum. Când am ieşit din budă, din fericire, creatura dispăruse. Nu ştiu dacă a fost un vis sau o halucinație.

Ziua 6

O vijelie de ciripituri agresive m-a trezit dintr-un somn înțepător şi plin de coşmaruri. Cu greu m-am dat jos din pat. Nu prea mai pot să mă uit în oglindă. M-am simțit prea nasol ca să mă bărbieresc, aşa că mi-a crescut o barbă roşcată, rară şi neîngrijită, care pare mai roşie şi mai deasă decât e din cauza coşurilor de pe față. Vârfurile gălbui sunt şi ele dezgustătoare, dar cel mai mult mă deranjează cele două buboaie de rahat de pe obraz şi de pe frunte. Îmi zvâcnesc sub piele, aidoma unui solo de bass al lui Peter Hook, iar fața mă doare din cauza lor ori de câte ori încerc să mă mişc. Dar ochii mei m-au şocat cel mai tare; parcă s-au înfundat în orbite şi în creier, au o expresie de mortăciune învinsă.

„Monstrul“ din seara aia era matahala aia de motociclist, Seeker. Bulangiul nu arată mai bine nici ziua.

Sick Boy se vrăjeşte cu gagica aia refractară, Molly. „Iubirea e cel mai periculos drog“, a declarat el solemn, cu o expresie serioasă pe chip. Bineînțeles că ea pune botul la porcăriile astea, căci a încuviințat din cap. Eu mă simțeam prea nasol ca să intru în jocul ăsta al lui de căcat, iar Spud îmi şoptea la ureche că procesul de dezintoxicare nu-i chiar atât de naşpa. „Da mă tot gândesc cât de benga e că-i pasă cuiva de noi, Mark.“

Când m-am ridicat de la masă, am auzit cum un bulangiu cu nasul pe sus, probabil Swanney sau Sick Boy, îmi spune Catweazle, adică fraierul ăla ticnit de la teve. Îmi dau seama că exact aşa arăt din cauza părului meu ciufulit, a bărbii şi a mersului împiedicat. Mă bucur şi am un sentiment de uşurare când mă întorc la mine în cameră.

Iarăşi am avut un interviu de evaluare cu doctorul Forbes, care a venit de la clinica gratuită pentru drogați. Practic mi-a pus aceleaşi întrebări de căcat ca şi până acum. Nu m-am putut abține să nu mă holbez la capul lui; e prea mare pentru corpul său, arată ca marioneta lui Gerry Anderson.

La masa de seară mănânc tot Coco Pops, apoi mă retrag în apartamentul meu. Trăiesc ca-n puf. Len intră în cameră şi vorbeşte puțin cu mine, mai ales despre muzică. Avem o discuție cam lipsită de zvâc despre Beefheart şi despre cât de bun e sau nu Clear Spot (eu – un disc benga) sau Trout Mask Replica (el – un album de căcat). Îmi pomeneşte iarăşi despre chitara din camera de agrement.

Ziua 8

La micul dejun am mâncat un pic de porridge. Cu sare. Slăbănoaga-Ochelaristă a făcut un comentariu despre sarea în porridge (ea şi-a pus zahăr într-al ei), iar eu am râs puțin de tabieturile ei englezeşti. Ea a insistat că e scoțiană, dar Ted şi Skreel i-au zis că scoțienii gomoşi sunt din toate punctele de vedere identici cu englezii. Eu am menționat că în Anglia mai sunt şi oameni din clasa muncitoare şi că clasa socială a luat locul naționalității în discuția noastră. (Ce mama naibii – uită-te la studentul bulangiu din fața ta!)

Gagiul ăla, Tom, a ascultat cu mare atenție ce vorbeam, la fel şi Seeker, iar o gagicuță nouă, brunetă, cu bărbia ascuțită şi ochii albaştri, pe care Slăbănoaga-Ochelaristă ne-a prezentat-o sub numele de „Audrey din Glenrothes“, de parcă ar fi fost o concurentă în Generation Game[1].

SAR DE CUR N SUS DE BUCURIE CĂ TE CUNOSC!

Audrey a venit în locul lui Greg „Roy“ Castle, primul care a renunțat la programul de dezintoxicare. Pare-se că n-a mai putut să reziste aici şi a ales în schimb să stea cu chirie la Majestatea Sa, în Saughton. Audrey a înclinat arțăgoasă din cap spre noi, pe urmă a rămas tăcută pe scaun, rozându-şi unghiile. Mi-a fost milă de ea, căci abia ieşise dârdâind din coconul de dezintoxicare al camerei ei, una dintre cele două gagici din grup. Arăta chiar mai nasol decât mă simțeam eu, iar dinții-i clănțăneau în gură, aidoma jucăriei unui copilaş.

— Sunt convinsă că o să te simți foarte bine aici, Audrey, a spus Swanney, cu sarcasmul prelingându-i-se de pe limbă, apoi a adăugat: Nu trebuie să fii dependentă de droguri tari ca să stai aici, dar ăsta ar fi un avantaj!

Ziua 9

Mă aşteaptă încă o dimineață insipidă şi teribilă. Afară, petalele albe ale margaretelor de pe pajiştea plină de rouă şi şofranul galben, alb şi violet, se întind, aidoma unui val oceanic, de-a lungul bazei zidului din piatră. Nu-i prea rău.

Eu stau aici şi scriu căcatul ăsta, mă întreb de ce – poate pentru că n-am nimic altceva de făcut n pula mea. Mi s-au dat două dosare: un jurnal, cu câte o pagină rezervată fiecărei zile din programul de patruzeci şi cinci şi o anexă, căreia ei îi spun „jurnal intim“. Slăbănoaga-Ochelaristă mi-a explicat că ar fi pentru ca eu să pot „elabora orice temă din jurnal pe care simt nevoia s-o aprofundez“. Se pare că jurnalele nu vor fi citite de nimeni, aşa că putem scrie în ele orice. Putem să citim ce vrem din ele în şedințele de grup care vor urma. Dar nimeni n-o să scrie nimic în ele (sau, mai bine zis, nimic important) aşa că mă fut. Uşile de aici nu se pot încuia, aşa că nimic nu-i în siguranță. Bulangii de la conducerea institutului habar n-au cum sunt puțoii de aici. Să ții un jurnal intim când Sick Boy şi Swanney îți dau târcoale? Ete na!

Nu mă pot gândi decât la un singur lucru: de ce pula mea sunt eu aici? Cum mama dracu’ am ajuns eu aici?

Ziua 12

CE MORȚII MĂ-SII VOR
BULANGII ĂŞTIA DE LA MINE?

Ziua 13

— Sinceritate, zice Slăbănoaga Ochelaristă, când abordez subiectul la micul dejun. Un ou moale şi fâşii de pâine prăjită. O să înțelegi mai bine când o să vii în grupul de analiză a procesului.

Păi, m-a cam pus la punct. Probabil că m-am bosumflat, pencă ea adaugă:

— Ăsta-i scopul jurnalelor

Dar când mă-ntorc la mine în cameră, mă apuc imediat să scriu. Chiar dacă nimeni nu scrie nimic (aşa cum se pare că e opinia

generală), eu o să fiu cel care îşi notează totul.

Slăbănoaga-Ochelaristă trece pe la mine şi-mi spune că s-ar bucura dacă m-aş duce la grupul de meditaţie. Eu accept, practic doar ca să petrec mai mult timp cu ea. Stăm în lotus pe jos, iar ea pune o casetă şi se aşează în faţa noastră. Mă holbez la sânii ei mici, de sub bluza neagră, strâmtă şi elastică de pe ea, minunându-mă de modul în care se întinde, ca o pisică, şi îşi arcuieşte spatele înainte de a se aşeza în postura lotus. Ne pune să facem exerciţii de respiraţie şi să ne încordăm, apoi să ne destindem diverse grupuri de muşchi din corp. Ar trebui să-mi închid ochii, dar eu mă uit la ea, pe urmă văd că Johnny se zgâieşte în aceeaşi direcţie ca mine. Îmi face cu ochiul complice, ca un maniac sexual, aşa că eu îmi închid ochii şi reeeeeeessssspiiiiiir…

După şedinţă, stau un pic la taclale cu ea. Îmi spune că, dacă învăţăm să ne relaxăm muşchii, pe urmă ne putem reduce nivelul de anxietate. Eu n-am încredere în nici o teorie care pune efectul înaintea cauzei, aşa că nu-s prea entuziasmat de ce zice ea, dar când ajung la mine în cameră, încerc să mai fac încă o dată exerciţiile.

Keezbo a plecat de aici. Spud îmi spune asta după masa de prânz, când eu citesc Joyce şi mă uit pe fereastră. Grăsanul din Fort ar fi trebuit să-şi termine dezintoxicarea, dar l-au dus la spital, pare-se din cauza „efectelor secundare ale medicaţiei“, mă-ntreb ce pizda măsii o însemna asta. Ei spun că o să se-ntoarcă în curând printre noi.

Bulangiul umflat de microbist care ţine cu Hearts probabil că în clipa asta şade în Village Inn, cu o halbă de bere rece în faţă, acum că nu mai are nici o chimicală în el.

— Nu-i aşa că aia-i o carte benga, Mark? întreabă Spud, pare-se că i-a trecut un gând prin una dintre cămăruţele alea mai curioase ale labirintului din creierul lui.

— Mda.

După care pleacă, iar eu mă întorc la birou. Despre ce să scriu? Despre sentimentele mele, spune Slăbănoaga-Ochelaristă. Cum mă simt? Păi, mă simt excitat ca dracu. Îmi dau seama că mă detoxifiez, nu pentru că sunt deprimat şi deznădăjduit, iar pe urmă anxios şi surescitat, ci pentru că singurul meu refugiu sunt obsesiile trupeşti din ce în ce mai intense. Mă gândesc la Lesley cu mine în pat, la Sully acasă, de Anul Nou, dorindu-mi s-o fi lins ca lumea, s-o fi călărit cu pula între sânii ei mari, ori măcar să-i fi dat nişte muie. Acum mi se pare că am ratat o oportunitate şi mă simt ca un prost bleg, măcinat de reproşuri – încă o şansă futută.

IDIOTULE IDIOTULE IDIOTULE IDIOTULE IDIOTULE IDIOTULE IDIOTULE

După-amiază mă masturbez, gândindu-mă la Joanne Dunsmuir.

Stau cuminte când nu citesc Joyce şi nu mă masturbez, mă dezintoxic şi îmi ispăşesc păcatele.

Ziua 14

Citind din ce am scris până acum, îmi dau seama că, repetând dialogurile pe care le-am auzit, textul iese mai degrabă ca un roman sau ca un set de povestiri, nu ca un jurnal. Iar asta îmi place. Nici picat cu ceară nu aş ține un jurnal obişnuit.

M-am dus la primul grup de analiză a procesului. A fost demențial în pula mea! Oamenii au sărit unul la gâtul altuia, fără să-şi tragă pumni; Johnny Swan şi gagica aia Molly au țipat unul la celălalt în public, obligându-i să intervină pe Tom şi pe Slăbănoaga-Ochelaristă. A fost prea de tot, căci oricum nu mă simțeam prea minunat, aşa că am ales să-mi iau masa de prânz la mine în cameră, nişte peşte fiert la abur, pe care n-ar fi trebuit să-l mănânc, pentru că sunt vegetarian.

În seara asta m-am dus şi eu cu toți ceilalți în camera de agrement, dârdâind. De la masa de biliard lipseşte bila pe jumătate galbenă. Am bănuiala că Johnny Swan, care şi-a trecut o mână peste craniul meu proaspăt tuns, a aruncat-o din invidie peste zidul care mărgineşte curtea, căci e singurul care nu joacă. Sick Boy şi Swanney pun la cale ceva, au discutat despre Alison. Sick Boy făcea:

— Lozinska, marea feministă. Dar cum susține emanciparea femeilor faptul că suge pula pentru heroină? Explică-mi, te rog. Asta doar pentru că mă mai futeam şi cu altă gagică, nu doar cu ea. Nesimțita aia roasă de ciudă încerca doar să mă țină departe de cea mai strâmtă pizdă pe cariam avut-o vreodată. Te prinde cantro menghină.

— Pizdă de calitate, l-a aprobat Johnny.

Dracu’ ştie despre ce vorbeau, dar probabil că a fost ceva special, căci niciodată nu sunt de aceeaşi părere unul cu celălalt. În orice caz, am observat că Spud a tras cu urechea la ce vorbeau, apoi s-a strâmbat la ei, s-a răsucit pe călcâie şi s-a scofâlcit, ca un şoarece într-un cuptor cu microunde.

M-am întors la mine în cameră, plănuind să mi-o iau la labă cu gândul la Joanne Dunsmuir.

Joanne Dunsmuir.

Oare ce mă fascinează atâta la ea? Nu arată prea bine şi fără îndoială că n-are o personalitate prea plăcută, dar mă masturbez mai des gândindu-mă la ea decât la altă gagică.

Fac atmosferă şi mi se scoală la greu. În mintea mea, Joanne stă întinsă pe burtă, iar eu îi ridic fusta în carouri maro cu negru şi îi trag de pe ea chiloții negri lucioşi, dezvăluindu-i fesele tari şi bombate.

Doar până aici am ajuns, căci pe urmă am auzit o bătaie în uşă, iar Spud a năvălit peste mine în cameră. Era cam zguduit şi n-a băgat de seamă că aveam mâinile în pantalonii de trening. S-a aşezat pe taburetul din rafie, foindu-se şi sugându-şi buza de jos.

— Oamenii spun tot felul de chestii… locul ăsta e un coşmar odios… mă simt de căcat, Mark, chiar de căcat, iar oamenii vorbesc doar porcării.

I-am spus să nu-şi facă griji, căci Sick Boy şi Swanney doar încercau să se dea în spectacol. Că nu sunt decât nişte aiureli.

— Dar de ce tresă spună chestii din astea despre Alison? Alison io gagică benga!

— Pentru că e un găozar traumatizat, frate. Toţi suntem. Însă să sperăm că o să ne facem bine. Nu contează chestiile alea misogine, de fapt ei doi îşi dau aere unu faţă de altu. Chiar dacă toţi handicapaţii ăştia vorbesc de parcă ar fi violatori, o să ajungă nişte soţi sub papuc, care o să aibă mare grijă de fiicele lor. E doar o mască.

El îmi aruncă o privire acuzatoare şi melancolică, de parcă ar fi un copil căruia i s-a spus că nu există Moş Crăciun. Se tot uită ba la mine, ba în jos, de parcă s-ar pregăti să spună ceva, dar piormă o lasă baltă.

— Tu şi Matty… ~~tu~~ voi aţi furat banii ăia pentru protecţia pisicilor! ~~De la~~ Alu doamna Rylance! ~~Din magazin~~ Din magazinuăla!

LA NAIBA CU ASTA.

— ~~Da, asta am făcut. Aşa am ajuns aici, din cauza unor monezi sifilitice. Când te gândeşti cât ne-am chinuit s-o deschidem~~. Da, asta am făcut. Aşa am ajuns aici, din cauza câtorva lire de căcat, dintr-o puşculiţă cretină din plastic. Cât ne-am chinuit s-o deschidem… asta ne-a băgat la închisoare băgamiaş pula! Un mârlan caria vrut să dea o lecţie drogaţilor! O puşculiţă sifilitică!

— Păi, nar fi trebuit să faceţi asta, Mark, s-a răţoit Spud la mine, n-ar fi trebuit să-i faceţi aşa ceva bătrânei doamne Rylance şi nici pisicilor… Pencă nui ca şi cum ai fura dintrun magazin, gen, io cutie cu fonduri pentro asociaţie caritabilă, gen, o femeie bătrână care face şi ea ce poate pentru animalele abandonate. Asociaţie caritabilă pentru animale, gen.

— Am înţeles ce vrei să zici, frate, am înţeles ce vrei să zici, mi-am fluturat eu o mână ca să-mi subliniez spusele. Când o să ajung bogat, o să le trimit un cec cu o sumă mare de bani celor din Liga de Protecţie a Pisicilor şi Adăpostului Lothian pentru Pisici.

— Un cec… a repetat el ca un papagal pe o voce monotonă, iar asta a părut că-l mai calmează un pic, deşi amicele mele feline o să fie ultimele ~~care o să vadă vreun sfanţ dacă o să fiu vreodată bogat~~ CARIO SĂ VADĂ VRIUN SFANŢ DACO SĂ FIU VREODATĂ BOGAT. (Asta e mai degrabă ce gândesc ~~eu~~ io. Uneori. Mai degrabă. Uneori. Oare de ce

nu spun ce gândesc? De ce pula mea să fiu la fel ca toţi ceilalţi? Adică, cui îi prinde biniaşa ceva?)

Aşa că-i zic lu Spud:

— Vezi tu, io vreau ca mai întâi să scap de orice urmă de drog din organism, iar dupaia să-mi controlez dependenţa. Să nu depăşesc, să zicem, două sau trei grame pe săptămână. Să fio regulă super strictă. Să rămân în punctu unde simţi euforie, da, dacă nu se mai găseşte heroină pe piaţă, să nu fie sevraju atâde nasol, ci să-l suport cu ajutoru calmantelor sau sedativelor până când o să se găsească iarăşi ca diobicei. Io chestie ştiinţifică, Danny. Sau matematică. Totul are un punct de optim. Io am exagerat şam fost mult prea neglijent, aşa că l-am depăşit pial meu.

— Gagicuţa asta caria venit, Audrey, pario gagică mişto, ştii? A stat lângă mine la micu dejun, a făcut el, devenind brusc timid, ca un elev din ciclu primar, aşa cum i se-ntâmplă uneri, când aparen peisaj vreo gagicuţă pizdoasă. E cam tăcută, ştii, aşa că io m-am uitat laia şi am făcut: „Nu tresă zici nimic, da dacă vrei să vorbim între patru ochi, gen, îţi stau la dispoziţie, ştii?“. Ea doar a încuviinţat din cap.

— Foarte frumos din partea ta, Spud. E fâşneaţă, frate. Io i-aş tragio. Cât ai zice peşte n pula mea.

— Nu, na fost aşa, a protestat el timid, io gagică mişto, iar io voiam doar săi fiu de folos, ştii?!

— Da o să ieşi diaici în curând, Spud, o să poţi să impresionezi o grămadă de fecioare frumoase în Port cu poveşti din experienţa ta de dezintoxicare şi despre ciai trăit când ai fost pe punctu să dai colţu.

— Nu, nu vreau să măntorc n Leith. Mă plictisesc acolo. Clatină din cap. Pur şi simplu nus pregătit pentru asta, frate…

Pe urmă şi-a pus ~~capul în~~ capun mâini, iar io am simţit cum împietresc când ~~el a izbucnit în plâns~~ peiel l-a apucat bocitu. Bocea ca lumea, cu scâncete piţigăiate şi pline de muci, ca un copilaş.

— Am făcut numai porcării… şi m-am certat cu mama…

Mi-am pus un braţ în juru lui, am avut senzaţia că îmbrăţişez un burghiu pneumatic.

— Haide, măi Danny, linişteşte-te, frate…

El şi-a ridicat privirea spre mine, stacojiu la faţă şi cu nasu plin de muci.

— …dacaş putea sămi găsesc o slujbă, Mark… şi o iubită… cineva de care să-mi pese…

Pe urmă Sick Boy s-a împins în uşă şi a deschis-o. Şi-a dat ochii peste cap, ca un poponar, iar Spud s-a frecat la propriile-i felinare roşii.

— Vă deranjez?

Spud a ţâşnit în picioare.

— Să nu mai spui lucruri de căcat despre Alison! Săți ții fleanca, ai auzit?! Te porți cu gagicile… NUI CORECT, ŞTII?! PUR ŞI SIMPLU TE PORȚI NAŞPA!

— Daniel… a făcut Sick Boy, cu palmele ridicate în sus, care-i problema?

— TU! ŞI CEI CA TINE!

S-au proțăpit unul în fața celuilalt şi s-au apucat să urle, cu fețele la câțiva centimetri distanță una de alta.

— Ai nevoie de pizdă n pula mea! s-a răstit Sick Boy pe un ton disprețuitor.

— Iar tu tresănveți săi respecți pe oameni!

— Scuteşte-mă de axiome răsuflate!

— Nuți închipui că scapi de mine pencă foloseşti cuvinte din astea gomoase, a țipat Spud, cu obrajii rumeni şi ochii înlăcrimați. Io zic că tu tresănveți să te porți mai frumos cu lumea!

— Mda, că ție ți-a prins bine pânacum, ce morții mătii!

— EŞTI LA DEZINTOXICARE, BĂIETE!

— MĂCAR IO AM NEVOIE DE MAI MULT DIO MÂNĂ SĂ NUMĂR PIZDELE PE CARE LE-AM FUTUT!

— O SĂ TE SPARGĂ CAREVA LA BOT ÎN CURÂND!

— ŞI TU O SĂ FII ĂLA, GEN, NU-I AŞA?

Negocierile au răsunat prin pereții subțiri ai institutului, iar Len şi Slăbănoaga-Ochelaristă s-au năpustit în cameră pentru a încerca să calmeze spiritele. Să-mi bag pula dacă aveam cea mai mică intenție să mă bag între ei: n-aveau decât să se caftească. Deşi iun tip blajin, Spud e în stare să se certe dacă ariun motiv întemeiat, iar io posă bag mâna-n foc că l-ar cotonogi pe Sick Boy. Da ar fi fost un adevărat spectacol să-i văd cum îşi trag pumni.

— Nu aşa se rezolvă conflictele, cu țipete şi amenințări. Nu-i aşa, Simon? Nu-i aşa, Danny?! ciripeşte dojenitor şi retoric Slăbănoaga-Ochelaristă, în stilul ei de profesoară constipată.

— El a început! a scâncit Spud.

— Pe naiba! Eu am venit aici să vorbesc cu Mark şi tu te-ai apucat să țipi din toți bojocii!

— Fincă tu… a ezitat Spud, … fincă tu îi vorbeşti pe la spate pe ceilalți!

— Chiar ai nevoie dio pizdă, sămi bag pula!

Pe când Spud s-a răsucit şi a plecat din cameră, eu am zis:

— Cred că toți avem nevoie, e o axiomă generală, furând cuvântul pe care, fără doar şi poate, Sick Boy îl găsise în dicționarul lui mult-iubit, cu speranța firavă că Slăbănoaga-Ochelaristă o să flirteze cu mine sau că măcar o să glumească puțin cu mine, dar ea a ignorat voit comentariul meu.

Bietul Spud clocotea de furie, dar o să-şi ceară scuze de la Sick Boy zece ani de acum înainte, după cio să-l copleşească vinovăția

catolică. Dacă oricum o să fii nevoit să-ți ceri scuze, ai face mai bine să-l şi cafteşti pe bulangiu, merită: o eroare de judectă din partea lui. Len s-a dus după el, iar Slăbănoaga-Ochelaristă se uita la Sick Boy şi la mine de parcar fi crezut co să-i mărturisim totu.

Dar noi ne-am zgâit la ea.

— Amelia, e o dispută domestică, am zâmbit eu, o chestie din Leith.

— Păi, atunci să rămână în Leith, a replicat ea.

— Nu-i chiar atât de uşor, când juma' de Leith e aici, a remarcat Sick Boy, iar Slăbănoaga-Ochelaristă a părut ofuscată, pe urmă a ieşit şi ea pe uşă.

Sick Boy s-a uitat pe coridor după Slăbănoaga-Ochelaristă.

— Amelia, Amelia, dă-mi voie să te pipăi n pula mea, a spus el, ridicându-şi sprâncenele şi bătându-se uşurel între picioare. Probabil că ar accepta… în alte condiții.

Ziua 15

Păsările care ciripesc asurzitor sunt negre, coțofene alb cu negru, care şi-au făcut cuib pe unde au apucat în copacii de lângă fereastra mea. Sunt aici de două săptămâni, dar mie mi se pare că au trecut doi ani.

Senzațiile aproape că mă copleşesc. Mirosurile din trecut: parfumul dens şi pătrunzător al tortului de ciocolată făcut de mama, damful ascuțit de amoniac al pişatului Micului Davie de la care te usturau ochii când te aşezai în fața televizorului.

Sick Boy mă scoate din minți, pencă tot timpul îşi schimbă țoalele. Seara se îmbracă elegant, de parcă s-ar duce într-un club, şi duhneşte ca curu a loțiune după bărbierit. Ziua poartă pantaloni de trening şi tricou. Amândoi stăm o grămadă de timp lângă maşina de spălat, pentru că transpirăm mult. După micul dejun am văzut-o şi pe Molly acolo, vârând în maşină nişte lenjerie intimă. Nu-mi place gagica, dar, după ce am văzut-o, am fost nevoit să mă duc la mine în cameră şi să fac o labă scurtă. Mocheta zici că-i un patinoar presărat cu spermă uscată.

Molly e în grupul de meditație, Sick Boy la fel şi încearcă să-i saboteze permanent toate apărările.

— Am terminat-o cu tipii din cauza lu Brandon, o aud eu că spune.

El îi răspunde:

— N-ai dreptul să spui aşa ceva. Ai inimă şi suflet, ai viață sentimentală. Eşti o fată frumoasă şi ai atât de multe de oferit. Într-o bună zi o să apară şi tipul care ți se potriveşte, declară el, cu privirea aia pătrunzătoare şi onestă a lui.

O face să-şi treacă mâinile prin păr, şoptind:

— Chiar crezi asta despre mine?

— Sunt absolut sigur că-i aşa, afirmă el pompos.

Dar grupul de analiză a procesului îmi aduce aminte de motivul pentru care mă droghez. Noi ar trebui să analizăm felu cum ne comportăm unii cu alţii aici, în institut, dar în general totu se transformă în certuri, ţipete şi înjurături, care se „rezolvă“ inevitabil cu ajutorul unor îmbrăţişări ipocrite propuse de Tom sau de Amelia. Însă totul seamănă puţin cu ora de închidere din Cenny, Vine sau Volley. Încurajările pe care suntem obligaţi să ni le adresăm unu altuia nu par a fi doar iluzorii sau laude false. De pildă, cel mai bun lucru pe care Molly îl poate spune despre Johnny în cadrul uneia dintre împăcările astea teatrale e că-i place puloveru lui în dungi late alb şi bleumarin. Mărul discordiei lor este faptu că el vinde droguri, iar pentru asta primeşte întruna o droaie de reproşuri. Până la urmă se ridică în picioare şi declară:

— Îmi bag pula. Nu mai înghit căcat de la voi. Mă car.

— Vreau să mă car înseamnă vreau să mă droghez, se adresează rugător Tom siluetei care se îndepărtează. Nu face asta, Johnny. Nu fugi. Stai cu noi.

— Ete na, zice el, ieşind din cameră şi trântind uşa după el.

— Când simţim nevoia să fugim şi să ne izolăm de ceilalţi, atunci există riscul să ne apucăm iarăşi de droguri, explică Tom.

Întrunirea se încheie într-o mare confuzie şi haos. Tom crede că „am făcut progrese“ şi spune că e „sănătos“ să scoţi la lumină conflictele.

Iar io citez cuvintele memorabile ale Lebădoiului Alb: ete na.

Ni s-a dat voie să ne înregistrăm singuri casete, pe care să le punem în camera de agrement. Swanney, care stă singur acolo de când a plecat în mijlocu şedinţei, a adus o casetă de 45 de minute cu „Heroin“ de the Velvets, „Cocaine“ a lui Clapton, „Comfortably Numb“ a lui Floyd, „Sister Morphine“ a lui Rolling Stones, „Needle and the Damage Done“ a lui Neil Young şi alţi tipi meseriaşi.

Pe partea cealaltă e „Suicide is Painless“ (pe genericul din MASH), „Seasons in the Sun“ a lui Terry Jack’s, „Ode to Billy Joe“ a lui Bobbie Gentry, „Honey“ de Bobby Goldsboro şi „The End“ a lui Doors, printre altele. Slăbănoaga-Ochelaristă o confiscă instantaneu, zicând că-i „necorespunzătoare“.

Acum îmi petrec cea mai mare parte a dimineţii în curtea interioară din spate. Într-un colţ e un suport de gantere de diferite greutăţi. Zdrahonul de motociclist, Seeker, e singuru puţoi care le foloseşte, aşa că m-am dus şi eu lângă el. E frig, ~~dar~~ da după o vreme nu mai simţi asta, ~~pentru că~~ pencă transpiri de la efortu fizic.

Pui la cuptor la masa de prânz. Am mâncat din el.

Am făcut laba şi am citit cea mai mare parte a după-amiezii. Tocmai mă pregăteam să trag un pui de somn, când Swanney, cu ochii bulbucaţi, de parcă ar fi cu drogu-n vene, năvăleşte la mine în

cameră, se aşază pe pat şi-l apucă vorbăraia. Aflu că Raymie e în Liverpool (sau în Newcastle, nu mai ştiu) iar Alison „s-a lăsat şi a vândut totul“.

— A venit poliția şi au întors apartamentu cu curun sus. Noroc că pe piață nu se mai găsea deloc heroină şi că n-au putut să-l prindă pe Lebădoiul Alb decât cu rezerva lui personală şi cu puțină amfetamină. Mi-au făcut o ofertă de căcat. E o porcărie, Rent Boy, spune el. Nu posă mă las. Nu-mi place când sunt treaz. Dacă nu iau heroină, mă stresez prea mult din cauza tuturor fleacurilor de zi cu zi. Pur şi simplu am nevoie de heroină!

— Înțeleg ce spui.

— Da un bulangiu mârlan m-a dat în gât. Raidul ăsta al poliției, am văzut toate semnele clasice cam fost turnat, sunt sigur diasta. Da cine? m-am gândit io. Păi, n-am chef să arăt cu degetu pe cineva, Lebădoiului Alb nu-i stă în fire una ca asta, el preferă să navigheze pe râul iubirii şi al cunoaşterii; da cine e singuru puțoi caria fost arestat în ultima vreme şi n-a fost trimis nici la bulău şi nici aici?

Îmi dau seama imediat despre cine vorbeşte, da fac pe prostu.

— Bulangiu ăla laş de Connell, ăsta a fost. Ştiu că Matty e prieten cu tine, Mark, îi eşti loial pencăi din Fort şi alte chestii din astea, da totimpu îmi dădea târcoale şi mă întreba tot felu de lucruri, de exemplu voia să afle de unde-mi iau marfa şi alte căcaturi din astea.

Mă gândesc la o poză veche cu mine şi cu Matty, în care stăm lângă zidurile Fortului, îmbrăcați cu tricouri Hibs. Crecă piatunci aveam cam opt ani.

— Face pe şmecheru. Voia să intre şi el pe filieră, Johnny. N-ar ciripi la poliție.

Sunt sincer. La fel ca toți ceilalți, mi s-a părut ciudat că Matty a primit doar o condamnare cu suspendare şi a stat doar câteva zile amărâte în arest, n-a fost trimis nici la bulău şi nici la dezintoxicare, da nu crecăi turnător.

Ziua 16

Am avut prina şedință individuală de consiliere cu Tom Curzon, „supervedeta de la dezintoxicare“, cum îi spune Slăbănoaga-Ochelaristă. Mai mult ca sigur că i s-au aprins călcâiele după el.

Tom pare să siaştepte de la mine să vorbesc numai eu. Nici vorbă diaşa ceva: m-am închis imediat în mine. Crecă mai biniar fi încercat să bea dintr-o nucă de cocos din Aberdeen. A fost o şedință cam dură, căci am încercat să câştig într-o bătălie a voințelor.

Ziua 17

Iarăşi m-au trezit păsările alea agasante. M-am dus să mă plimb în grădină, deşi plouă ca curu. O scenă tulburătoare sub un tufiş de lângă zidul din spate: o cioară împiedicată ciuguleşte din pieptul unui porumbel mort, până când găseşte un intestin, pe urmă îl trage afară răsucindu-l şi se apucă să-l mănânce. Scena mă hipnotizează şi mă întreb dacă porumbelul încă mai era în viață, poate muribund, dar încă viu, când cioara a făcut primele găuri cu ciocul în pieptul lui.

Mă gândesc la asta când mănânc micul dejun, mă simt buimac şi mi-e greață.

Keezbo se întoarce, dar rămâne la el în cameră, nu iese de acolo. Refuz să bat la uşa lui, e mai bine să-i las grăsuțului puțin spațiu personal, e evident că are nevoie de aşa ceva. Ted din Bathgate îmi spune că a auzit despre Begbie că a bătut un bulangiu din Saughton, da pare-se că nu pe Cha Morrison.

Un gagiu cu care mă-nțeleg bine e Skreel, tipu din Glasgow. A fost prins când a încercat să lovească un taxi. Dormea în diverse adăposturi pentru vagabonzi de pe aici şi din Glasgow şi încă mai are vânătăi galbene la ochi, care i-au rămas în urma cafturilor. Când a ajuns aici, i-au tăiat părul lung, căci era plin de păduchi – i-am spus că la asta m-aş fi şi aşteptat de la cineva din Glasgow. Are multe bube pe mâini, pe picioare şi pe brațe, mai multe decât am mai văzut eu până acum, şi le afişează de parcă ar fi decorații. E puțin şchiop de la o căzătură nasoală şi de la faptul că nu mai are nici o venă disponibilă, aşa că începuse să-şi injecteze şi în artere. S-a lăudat că anul trecut lua 750 mg de heroină pe zi, chestie care nu mă miră. Dinții lui sunt stricați şi îl dor toti timpul; el dă vina pe barbiturice, care îi plac la fel de mult ca heroina. N-ai cum să nu-l respecți pe Skreel, iun meseriaş. Pot să zic un singur lucru bun despre cei din Glasgow: nu se-ncurcă cu jumătăți de măsură.

— O să mor în curând, şefule, mă anunță el voios la o masă de prânz compusă dintr-o salată aproape deloc comestibilă cu brânză pentru mine sau plăcintă, cartofi prăjiți şi fasole pentru toți ceilalți. (Skreel are un metru optzeci şi trei, deci trei centimetri mai mult ca mine.) Nu vreau să fiu lucid când o să se-ntâmple asta, mă-nțelegi?

Ziua 18

M-am trezit şi am văzut soarele auriu care străluceşte pe cerul albastru. În curtea interioară, m-am bucurat simțindu-i căldura pe brațele mele dezgolite şi ascultându-le pe coțofenele surescitate

care-şi făceau cuib în platani, care mi s-au părut că seamănă cu încurajările galeriei de fotbal din anii ’50. Îmi vine să mă duc pe partea cealaltă a desişului verde şi a zidurilor mari din piatră de culoare închisă. Spre orizontul ăla orbitor.

Îmi place din ce în ce mai mult să trag de fiare. Seeker şi cu mine facem în general mai multe exerciții împreună dimineață şi după-amiază, după micul dejun şi masa de prânz. Mie-mi place disciplina lor, faptul că împing în sus, să simt cum îmi năvăleşte sângele în trup şi cap, forțele misterioase dinăuntrul meu. Seeker ridică greutăți mult mai mari decât mine şi chiar au început să se umfle muşchii pe el, are o conformație care îi permite asta, dar eu observ că şi grupurile de muşchi de pe mine devin din ce în ce mai vizibile pe brațe şi pe umeri. Ar fi marfă să arăt şi eu ca Iggy Pop, vânjos ca o felină; vânjos şi cu muşchii bine conturați, dar să rămân zvelt şi suplu. Seeker îmi arată cum să fiu mai sistematic: serii de exerciții pe care le repet şi alte chestii din astea. Înainte aş fi ridicat greutăți până când aş fi obosit sau m-ar fi apucat plictiseala. Interacțiunea asta dintre noi e importantă, căci Seeker nu-i un tip prea vorbăreț, adică faptul că-i place să tacă e probabil singura lui calitate. Poartă ochelari de soare şi înăuntru.

O şedință agasantă cu Tom; mă întreabă despre ciam discutat cu domnul doctor Forbes la clinică.

— Eşti deprimat, Mark?

— Sunt la dezintoxicare pentru dependență de heroină, îi zic eu. Pe urmă adaug, oarecum în glumă: În Fife.

— Dar înainte de asta? Fratele tău a murit anul trecut. Ai suferit după el?

Am vrut să-l întreb „De ce n pula mea amărâtă să sufăr după un om care mă umilea şi cu care mi-era ruşine tot timpul? Dacă tu ai fi fost un găligan sensibil şi mişto, dar egocentric, care a crescut în Leith, n-ai fi fost încântat să scapi de sursa chinurilor tale?“. Dar în schimb am zis:

— Bineînțeles. A fost foarte trist.

Ziua 19

M-am grăbit să-l judec! Seeker vorbeşte! Mi-a spus că acum câțiva ani a avut un accident grav de motocicletă. I-au pus o plăcuță de metal în bibilică şi un pivot în picior. Durerea e suportabilă vara. Însă iarna, doar marfa îi face bine, aşa că a devenit dependent. Am mai aflat că poartă ochelari de soare pentru că îi e greu să suporte lumina de când a avut accidentul. Puțoiu nu mănâncă căcat; neoanele de aici din tavan sunt foarte puternice, iar eu am de obicei o durere îngrozitoare de cap, asemănătoare cu o migrenă,

când mă duc la culcare. Descoperim că amândoi suntem matinali, aşa că eu accept să fac un program mai lung de ridicare a greutăţilor înainte de micul dejun.

Acum ştiu cum se simte Tom cu noi, ceilalţi. De parcă aş fi descoperit ceva foarte important despre el.

Ziua 22

Aiureala asta cu jurnalul îmi provoacă o dependenţă la fel de mare ca heroina. Dar e şi la fel de periculoasă; căcaturile astea personale pe care simţi nevoia să le scrii în el. A trebuit să rup pagina pe cariam scris-o ieri şi încă vreo două foi din jurnalul intim, le-am mototolit şi le-am aruncat în coşu de gunoi. Dacă le citea vreun bulangiu? Ei zic că-i confidenţial, dar oare ce-nseamnă asta aici?

Len m-a ginit că ridic greutăţi cu Seeker, aşa că mă consideră pregătit pentru grupul de discuţii despre drogaţi – SCUZE! – de discuţii despre dependenţa de stupefiante.

Grupul de analiză a procesului ne cercetează comportamentele la modul general, pe când grupul ăsta se ocupă doar de aspectele dependenţei noastre de droguri şi de lucrurile care se leagă direct de ea. Ne aşezăm în semicerc, iar oasele curului meu slăbănog se împing în tăblia ondulată şi alunecoasă din lemn laminat a scaunului. În cameră nu mai există decât o tablă cu foi de hârtie şi câteva carioci. Tom stă cu degetele lui lungi încrucişate peste genunchi, nici el nu pare că se simte mai confortabil, căci contracţia şi încordarea corpului său lung şi deşirat eclipsează aerul de nonşalanţă pe care încearcă să-l afişeze. Poartă saboţi, iar bulangiul n-are nici cea mai mică idee despre faptul că 80% dintre cei din cameră cred despre el că-i un labagiu iremediabil.

Nu eram deloc încântat, căci în dimineaţa aia se ţipase la greu în grupul de analiză a procesului; Ted e un mic ticălos agresiv, iar el, Sick Boy şi Swanney s-au luat zdravăn la harţă unul cu celălalt. S-au oprit doar când Seeker a zis brusc: „Daţi sonorul mai încet n pula mea. Mă futeţi la creieri şi mă doare capu“. Iar ei au procedat întocmai, pencă toată lumea îi ştie de frică lu Seeker.

Tom m-a prezentat, deşi io îi ştiu pe toţi.

— Aş vrea să-i urez bun venit în grup lui Mark. Mark, ai putea să ne spui ce ţi-ai dori tu de la şedinţele astea?

— Doar să nu mai iau droguri, să mă rezolv şi să-i ajut şi pe ceilalţi să facă la fel, aud eu o voce firavă şi piţigăiată de cercetaş, care vine undeva dintre gura şi nasul meu. Swanney chicoteşte, iar Sick Boy strânge din buze.

Deşi ăsta a fost un impuls la care toată lumea a vrut să adauge câte ceva, după aia doar s-a bătut câmpii, iar în şedinţa asta de grup şi nu s-a ajuns nicăieri.

Pe urmă am luat hotărârea să mă duc la Keezbo, care o tulise direct la el în cameră.

Când am intrat, el şedea pe patul lui şi se uita într-un album cu fotografii. Bine că una dintre fotografii m-a ajutat să-ncep o conversaţie cu bulangiul. În ea apăream mai mulţi din Fort, pe vremea când eram copii. Eu sunt unul dintre cei mai înalţi, iar părul meu părea şi mai roşcat pe atunci.

O poză mi-a atras atenţia doar pentru că n-o mai văzusem până acum. Câţiva dintre noi, pe vremea aia doar nişte copilaşi, stăm în picioare pe un teren viran de lângă Fort. Eram o echipă în uniformele de Wolverhampton, pe care convenisem să le cerem părinţilor noştri de Crăciun. Aveam vreo nouă ani.

Oricum, eu am început să ţin cu ei când i-au făcut pilaf pe Hearts în Texaco Cup din Tynecastle, deşi îi lăsaseră pe tălâmbii ăia să câştige în primul meci, la Molineux! În poza asta suntem eu, Keezbo, Tommy, Premiu Doi, Franco Begbie şi Deek Low, care stăm în picioare pe rândul din spate, iar în faţa noastră stau pe vine Gav Temperley, „Englezu“ George Stavely (care s-a mutat înapoi în Darlington), Johnny Crooks, Gary McVie (care a murit într-un accident cu o maşină furată acum câţiva ani), corcitura Alan „Mutră de ciocolată“ Duke (progenitura unui marinar – sau, mai bine zis, a spermei lui – indian din Caraibe, de pe un vapor care a oprit în port) şi Matty Connell.

— N-am mai văzut poza asta, i-am zis io lu Keezbo.

M-a frapat faptu că, în fotografiiliastea vechi, Matty deja începuse să se ofilească, era doar o fantomă vagă, ori, ca în poza asta, pleca pe furiş; avea faţa despicată de marginea albă a hârtiei fotografice şi doar un singur ochi viclean vizibil.

— M-aş mira, a zis Keezbo, răsucindu-şi capul spre mine pentru prima oară de când intrasem la el în cameră. Ştii cinia făcut-o?

— Nu. Tatăl tău?

— Nu: tatăl tău.

— Da cum ai făcut rost deia?

— Mi-am făcut-o din negativ. Mama ta i-a dat maicămii negativele fincă pe ele era şi petrecerea aia de la noi de Anu Nou.

S-a aplecat să-mi arate nişte poze cu ai mei şi ai lui, alţi câţiva prieteni şi vecini care se făceau mangă. Bulangiul ăla fascist, Olly Curran, era şi el acolo, chiar şi pe atunci părea la fel de şmecher, doar că avea părul negru, nu grizonat. Însă altă poză mă impresionează cel mai mult. Inima-mi stă în loc când îi văd zâmbetul minunat şi tâmp al Micului Davie, pe trupul ăla al lui ca un acordeon umplând cadrul unei fotografii lucioase Kodak. Tata se uită la el cu un amestec de iubire şi tristeţe. E o poză care

întotdeauna mi s-a părut fascinantă şi în aceeaşi măsură dezgustătoare. Am vrut să-i spun ceva lu Keezbo, dar am reuşit doar să îngaim:

— Ce ciudat că n-am mai văzut până acum poza aia.

La masa de seară erau haggis, napi şi crochete de cartofi. Am încercat să nu mănânc haggis, dar alternativa nu era decât un ou-ochi şar fi mers ca dracu cu crochete din piure şi napi, aşa că m-am înfipt îniel.

În şedinţa de consiliere din după-amiaza asta, Tom mi-a pus întrebări despre jurnal.

— Ai mai scris în el?

— Da. Zilnic.

— Bine. Dar în jurnalul intim?

În partea aia din spate. Al meu e plin de chestii legate de masturbare (concret), dar Tom părea atât de solemn şi de curios, încât m-am hotărât să-l mint.

— Seamănă mai mult cu un roman sau cu nişte eseuri. Presupun că aşa experimentez, lucrez la nişte chestii.

— Ce fel de chestii?

— Un eseu pe care nu l-am terminat la facultate, m-am apucat io să-i torn gogoşi şi pe urmă m-am încins. Adică l-am predat, dar mi s-a părut că nu l-am terminat de fapt. Era despre F. Scott Fitzgerald. Ai citit ceva de el?

— Mărturisesc că nu. Nici măcar Marele Gatsby.

A mimat destul de bine că-i pare rău.

— Eu prefer Blândeţea nopţii, iar, pe când rosteam cuvintele astea, am simţit un junghi ascuţit în piept care poate fi numit tandreţe, căci prin minte mi-a zburat imaginea Fionei, pe feribotul spre Bosfor, scăldată de lumina jucăuşă a soarelui, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

Chiar şi drogată părea atât de senină şi de demnă. O iubeam o iubeam o iubeam voiam să mă topesc în oasele ei. Acum absenţa ei parcă m-ar fi ros pe dinăuntru. Nu mi-am putut da seama cum am ajuns să plec de lângă ea, din căminul din Aberdeen, şi să ajung aici, cu Tom. Prin minte mi s-a perindat rapid un şir de chipuri: Joanne, Bisto, Don, Donna, Charlene – şi am înghiţit brusc în sec, când o amintire înnegurată s-a prăbuşit în mine aidoma unui avion lovit de o bombă. Orice scrii cu creionul poate fi şters, spre deosebire de gurile noastre murdare şi mincinoase, care ne fumează vieţile, scoţând aburi otrăvitori şi uriaşi, negri ca un cărbune şi insolubili. Afară, o rafală bruscă şi mânioasă de ploaie a biciuit fereastra, de parcă niar fi implorat s-o lăsăm să intre. Io m-am uitat spre geam, iar Tom mi-a aruncat o privire sumbră şi nerăbdătoare, care mă îndemna să continuu.

— Despre romanul ăsta am scris, mi-am înflorit io minciuna, pentru a-i distrage atenţia de la anxietatea mea. Când m-am văzut

aici, mi-am dat seama că n-am înțeles deloc ideea romanului, probabil cam ca însuşi F. Scott.

— Cum aşa?

Şezând acolo şi născocind aiurelile astea, am avut o revelație uluitoare: o revenire a unui gând care mi-a trăsnit prin cap pentru prima oară, când ne întorceam cu vaporul ăla în Istanbul, rahatul pe care ar fi trebuit să mi-l notez.

— Fitzgerald a crezut că scria despre boala psihică a soției lui. De fapt el scria despre propria-i prăbuşire în aburii alcoolului. În a doua parte a cărții e doar un tip bogat care şi-o ia la labă când se îmbată.

CUM DE N-AM ÎNȚELES UN LUCRU ATÂT DE FUNDAMENTAL ŞI DE EVIDENT?

— Interesant, a spus Tom, cercetându-mă cu privirea. Însă oare boala psihică a soției lui nu cumva a fost unul dintre motivele pentru care a început să bea atât de mult?

Mi-am dat seama unde vrea s-ajungă bulangiul. În loc de soția bolnavă psihic, pune frate mort handicapat. M-am gândit că-mi bag pula. Venise momentul să-l aburesc.

— Există o teorie conform căreia F. Scott a fost oarecum luat la trei păzeşte de Hemingway, un personaj mai dinamic, de părerea căruia îi păsa mult. Dar tot nu ține. Asta seamănă puțin cu ideea că declinul lui E.M. Forster a fost provocat de criticile aduse de D.H. Lawrence, care era mai puțin inhibat. Dar alcoolismul lui Fitzgerald şi teama lui Forster de a-şi exprima sexualitatea – era poponar pe ascuns – (Tom a părut bulversat) – homosexual – au dus la declinul lor. Asta nu înseamnă că Hemingway şi bătrânu D.H. nus nişte mârlani care au profitat de slăbiciunile colegilor lor mai şubrezi. În fond şi competiția literară e la fel ca oricare alte competiție.

— Sunt foarte curios să citesc cărțile astea. Am citit Lady Chatterley la universitate…

— Fii şi îndrăgostiți e mai bună.

— O s-o citesc, a declarat Tom şi, ca să-mi țină isonu, mi-a dat Cum devenim persoane alu Carl Rogers.

O să mă apuc deia după ce termin cu James Joyce.

Mai târziu, Sick Boy a venit la mine în cameră, iar eu i-am povestit despre şedința pe care am avut-o.

— Ei cred că totul se referă la sex. Şi-a fluturat o mână disprețuitoare. Aşa e, dar nu cum cred ei. Nu m-am înțeles niciodată bine cu bulangiul ăla de Tom, din cauza asta am cerut să fiu transferat la Amelia. În prima şedință mi-a spus că vrea ca eu să fiu sincer. Aşa că io i-am zis că am vrut să mi-o trag cu aproape toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată. Şi nu numai asta, dar că mi-am dorit să mă implore să le fut n pula mea. El a spus că sunt manipulativ şi că am o tulburare legată de sexualitate. Eu i-am zis „Nu, frate, asta se numeşte sexualitate

masculină. Orice altceva e negare“. Nu i-a plăcut deloc! Nu i-a plăcut deloc ca realitatea să-i invadeze lumea lui de cititor al ziarului Guardian, plină de aiureli gomoase de clasă mijlocie.

— Mişto de tine… am căscat eu, obosit şi dorindu-mi să se care, ca să pot trage un pui de somn. Mă mir că Amelia te-a primit după toate astea.

— Da… ori sunt o provocare pentru ea, ori e atrasă de mine. Una sau alta. Şi în ambele situații eu pot să profit.

Mi-am ridicat sprâncenele neîncrezător, dar el nu glumea.

— Ascultă, apropo de chestiuni sexuale… Vocea i-a coborât într-o şoaptă vicleană. Vreau să-ți cer părerea. Am auzit o povestioară despre un gagiu… un băiat care s-a lăsat futut în cur de o gagică…

— Despre ce morții mătii vorbeşti?! O tipă care a futut în cur un băiat? Aşa-zisa gagică era de fapt un travestit sau aşa ceva?

— Nu… era o gagică normală. S-au dus la ea acasă, iar ea şi-a prins un vibrator mare cu nişte curele şi i-a tras-o în cur…

— Uau… am simțit cum mi se închide involuntar sfincterul.

— …iar lui i-a plăcut… sau aşa a zis ea.

— Mie mi se pare dubios!

— Mda… a zis el, pe urmă s-a mai gândit umpic… ei bine, tipu susține că nu voia să aibă o pulă de tip în el, că n-ar lăsa decât o gagică să-i facă aşa ceva.

— Aha…

— Deci tipu ăsta e hetero sau homo?

— Îl cunosc?

Şi-a frecat buzele una de cealaltă.

— Da… să nu mai spui… a făcut el o pauză, de parcă ar fi mutat mobila printr-o cameră din capului, … da Alison mi-a povestit asta.

— Stai puțin… Ali a fost tipa care i-a tras-o cu un vibrator băiatului?

— Da… a spus el şi a mai zis că numai cu condiția asta acceptă ca tipu s-o pună cu ea. Îți dai seama despre cine vorbesc, nu?

Chipul fostului meu coleg de trupă, roşu şi transpirat, ca atunci când a intrat țanțoş pe scenă, în Triangle Club din Pilton, mi-a venit brusc în minte.

— Hamish? HP?

Sick Boy a zâmbit sumbru.

— Heterosexual poponar îl cheamă, se pare, de la naştere. Alison susține că el n-a făcut-o niciodată cu un bărbat. Eu personal, clatină el din cap, am dubii. Ce crezi: e homo sau hetero şi doar încearcă să aibă tot felu de experiențe?

— Şi a futut-o pe Alison după ce şi-a pus curu la bătaie?

Sick Boy a ezitat preț de-o clipă.

— Nu… pe urmă a zis pe un ton mai afectat, nu, în nici un caz nu i-a tras-o.

— Dacă i-ar fi tras-o dupaia, aş zice că doar vrea experienţe noi. Da pencă n-a futut-o, aş zice că-i mai degrabă poponar decât heterosexual.

— Aşa zic şi io! a exclamat Sick Boy pe un ton triumfător, de parcă chestia asta i s-ar fi părut extrem de importantă. Nu faptu că a acceptat să vadă cum e când gagica i-o tragen găoază cu vibratoru îl face să fie poponar – pe Hamish, gen – ci că n-a futut-o dupaia! A fugit de pizda ei, de parcar fi fost o gaură neagră din spaţiu, prinţesă de rahat ceie! Şi am auzit asta chiar din gura ei. Evident, eu sunt discret de felu meu, aşa încât sper să-ţi ţii gura.

— E de la sine-nţeles, am minţit eu.

O povestioară interesantă, desigur, dar piormă a stat o grămadă de timp pe capu meu. Mi-a vorbit despre fete, despre familie, despre Hibs, despre Leith, despre Begbie şi piormă iarăşi despre fete, „…unul dintre dezavantajele faptului că am o pulă atât de mare e că uneori le rănesc…“ adică despre orice lucru cariar fi putut să mă ţină treaz. Am adormit, iar când m-am sculat din somn peste câteva ore, luminile încă mai erau aprinse, şi mă aşteptam ca el încă să mai stea pe patul meu şi să bată câmpii, dar plecase.

Jurnalul intim: Alan Duke

Întotdeauna am avut remuşcări pentru cum m-am purtat cu Alan „Mutră de ciocolată“ Duke în copilărie. Pe atunci, tatăl lui Matty, Drew, mă alinta spunându-mi „zgâmboi roşcat“. Ceilalţi copii din Fort s-au luat după el, însă de obicei îmi spuneau aşa ca să-şi bată joc de mine. Odată, când şedeam pe treptele Bibliotecii din Leith şi ceilalţi făceau mişto de mine, eu m-am răsucit spre Duke şi i-am zis: „Termină, Mutră de ciocolată“. Asta a stârnit intantaneu hohote de râs şi a ajuns ciuca bătăilor în locul meu.

L-am văzut cât suferă pe măsură ce trecea timpul. A ajuns ţapul ispăşitor. Matty, un labagiu famelic subnutrit şi rebel, Begbie, cu un tată puşcăriaş şi alcoolic, Keezbo, cu complexul lui că-i prea gras, o mamă obsedată de papagali şi toată casa o colivie, şi eu, da, eu, cu fratele meu handicapat, toţi îl terorizam pe Dukey când nu mai puteam să îndurăm stresul. Mai târziu, cei de teapa Curran-ilor au devenit făţiş răutăcioşi şi plini de ură cu el.

Deşi oricine ar fi putut să-i pună porecla „Mutră de ciocolată“, totuşi eu am fost cel care a făcut-o şi care a dat tonul pentru ce a păţit după aia. Întotdeauna m-am simţit ca un rahat din cauza asta.

Ziua 23

Am primit ceva prin poştă! E o casetă cu melodii înregistrată de Hazel (printre trupe se numără Psychedelic Furs, Magazine, Siouxsie, Gang of Four – lui Hazel întotdeauna i-a plăcut muzica bună). Mi-au dat-o, după ce au ţinut-o la ei o zi, pentru a se convinge că nu-s ascunse droguri în ea. Dacă ar fi cunoscut-o pe Hazel, nu s-ar mai fi chinuit, singurul drog pe care l-am consumat cu ea a fost vodcă. E mişto să primeşti ceva prin poştă. Fireşte, tipu care primeşte cele mai multe chestii, toate ~~de la fete~~ numa de la gagici, e Sick Boy.

Mă întorc la mine în cameră, iar, pe când Bowie cântă despre faptul că te izbeşti mereu de aceeaşi maşină, eu citesc scrisoarea:

Dragă Mark,

Sper că dezintoxicarea merge bine şi că ai puterea să reziști acolo. Ieri am văzut-o pe mama ta pe Junction Street. Mi-a spus că se duce la biserică ca să aprindă o lumânare şi să se roage pentru tine. Ştiu că tu râzi de chestii din astea, dar mie mi se pare că asta arată cât de mult îi pasă ei de tine, tuturor celor din familia ta le pasă. Şi mie.

Eu tot la Binns sunt şi plănuiesc să plec într-o excursie cu Geraldine Clunie şi cu Morag Henderson în Majorca. Geri e colegă de serviciu cu mine, iar pe Morag o ştii de la şcoală.

Am văzut Roxy Music la Playhouse! Zău, Mark, a fost nemaipomenit! După care m-am mai văzut cu câţiva în cârciuma Mathers de pe Broughton Street, pe Kev Stewart, Gwen Davidson, Laura McEwan, Carl Ewart, toţi m-au întrebat cum o duci şi toţi, ca şi mine, au spus că le e dor de tine. TE ROG, poţi să te întorci printre noi aşa cum erai înainte?

Ai grijă de tine.

Cu drag,

Hazel xxxx

Citesc mesajul şi simt cum ceva mi se mişcă în coşul pieptului. Fac ghemotoc scrisoarea şi o arunc în coşul gol de gunoi (femeia de serviciu a luat de acolo paginile rupte din jurnal şi şerveţelele umede de hârtie), pe urmă o iau imediat înapoi, o netezesc şi o pun în buzunarul din spate al pantalonilor.

Cum eram înainte? Cum pizda măsii eram?

Mă liniştesc şi mă duc să meditez un pic cu Spud şi cu Seeker. Pe urmă, după o pauză de cafea, când Seeker povesteşte despre motocicletele pe care le-a avut, Slăbănoaga-Ochelaristă ne spune că şedinţa de analiză a procesului o să înceapă în curând, aşa că ne ducem, aidoma unui regiment de zombi extenuaţi, în sala de şedinţe. E o atmosferă dulceagă, cu o undă sinistră de melancolie blegoasă; o droaie de îmbrăţişări şi de laude ipocrite. Dar asta nu face

decât să deplaseze toată agresivitatea în grupul de discuții despre drogați de după-amiază.

Ochii lui Tom sunt umpic prea frenetici. Cămaşa lui în carouri roşu cu negru e plină în față de firimituri de la fursecurile fragede şi pline de zahăr pe care le înfulecăm la greu în şedințele astea.

— Am plăcerea să v-o prezint pe Audrey, care vine printre noi pentru prima oară în grupul ăsta. Bună, Audrey.

— Bine ai venit la dezintoxicare, spune Swanney cu accent jamaican. Acum ştiu de unde s-a molipsit Matty de obiceiul ăsta enervant. Susține că-l detestă pe Johnny, dar vrea să-i semene.

Molly, lângă care se aşează Audrey, pare-se că mai nou îl place pe Tom şi nu poasă sufere pe nimeni altcineva, cu excepția lu Sick Boy.

— Ei bine, zice ea pe un ton trufaş, io am venit aici să mă rezolv şi vreau să am mintea cât mai flexibilă şi să-i dau lu Tom o şansă să-şi facă meseria. Sunt singură că şi Audrey vrea acelaşi lucru.

Toate privirile se îndreaptă spre Audrey care tace şi-şi roade unghiile, cu ochii ei mari şi albaştri plini de suferință.

— Mersi… Molly, spune Tom, pe când camera vibrează de suspine disonante şi de câte un chicotit stingher.

Tom are privirea ațintită asupra lui subsemnatul, de parcă m-ar îndemna să vorbesc, dar, îmi pare rău, marinare, am pornit-o cu pânzele sus spre Portul Tăcerii. Seeker îşi întinde picioarele, îşi încrucişează mâinile pe ceafă, cască cât îl țin fălcile, apoi revine iarăşi la expresia lui de motociclist fioros. Arată ca un leu care tocmai a mâncat un pit bull.

Mie îmi tot fuge privirea spre Audrey. Pare cam varză, dar toată lumea ~~arată aşa~~ arataşa după dezintoxicare. Sick Boy deja a poreclit-o Panarama Ciudată pentru că o cheamă Audrey Todd[2]. Nu-i de mirare că aproape niciodată nu-şi scoate nasu din camera ei. Poartă nişte blugi albaştri decolorați şi se vede că are craci super benga dacă te uiți mai bine la ei. Tom se uită la ceilalți, pe urmă iarăşi îşi aținteşte privirea asupra mea.

— …Mark?

Intruziunea lui mă băşică şi mai mult pentru că mi-a surprins privirea deşănțată. Ce situație nasoală! Aşa că-i cazu s-o scald:

— Nu posă mă rezolvi, frate. N-o să se-ntâmple una ca asta.

— Te rezolv io, grăieşte Swanney, sau, mai bine zis, te-aş rezolva dac-aş avea cu ce.

Se alege cu câteva râsete sinistre.

— Eu n-am spus că o să te rezolv. Tom clatină din cap. Doar tu poți să faci asta.

Eu încuviințez din cap, acceptând adevărul evident al spuselor sale.

— Atunci, mă simt obligat să te întreb, de ce mai eşti aici?

Pot să aud cum Molly ţâţâie dezaprobator în chip de răspuns la întrebarea mea.

— Sunt aici ca să vă ajut, spune Tom.

— Deci aşa, mă trezesc eu că spun, nu poţi să mă rezolvi, da posă mă ajuţi să mă rezolv io. Să mă încurajezi. Să facilitezi procesul. Ăsta-i şpilul?

— Da, ăsta e.

— Şi de ce vrei să faci asta?

— Înţeleg. Vrei să ştii ce motive am?

— Nu, zâmbesc eu, doar să lămuresc problema.

Asta e una dintre armele lui Tom din arsenalul interpersonal. Te zgândăre până când te superi, după care face „Eu doar voiam să lămuresc problema“. Nu-i place când îi fac şi eu la fel. Nările i se dilată, pe când expiră încet.

— Mark, tot timpul avem discuţii din astea în cerc vicios şi n-ajungem niciodată nicăieri. Hai să le renunţăm la ele în grup, să le păstrăm doar pentru şedinţele individuale, aşa cum am fost amândoi de acord.

— Aşa cum tu ai fost de acord.

— Bine, în orice caz, hai să renunţăm la ele în grup.

În clipa asta, Molly exclamă:

— Ha! Iarăşi e la fel. Pencă mereu e vorba doar despre Mark, asta e problema!

Ios încântat să fiu de partea târfuliţei cretine.

— Uau. Dependentu de heroină vrea să primească atenţie! Ştire de pagina-ntâi!

— Măcar unii dintre noi ne dăm silinţa. Tu vrei doar să te umfli în pene în faţa prietenilor tăi, spune ea, apoi se uită plină de dispreţ la cei care formează semicercul.

Audrey mai muşcă încă o dată dintr-o unghie.

De fapt Molly a nimerit-o. Crezusem că studiile ei se rezumă la mui luate prin şoproane, da evident că m-am înşelat; are intuiţie. Singurul scop al meu în şedinţele astea e să mă hlizesc cu băieţii. Dar nu mi-ar prinde bine ca Tom să afle chestia asta, aşa că mă trezesc că spun cât de sincer sunt în stare:

— Uite, mie mi-e foarte greu să mă descurc cu toate astea, arunc eu o privire în jurul meu, şi încerc să aflu cum le e şi celorlalţi, atâta tot.

Da jos pălăria în faţa lu Tom; îşi ridică sprâncenele de exasperare şi-i mătură cu privirea pe toţi cei prezenţi.

— Astăzi vreau să vorbesc despre lucrurile care vă fac să simţiţi nevoia de drog. Când simţiţi nevoia să consumaţi droguri?

— În orice zi cu „i“ în ea, spune Spud şi toată lumea chicoteşte pe bună dreptate.

Tom îl ignoră pe Spud (deşi el vorbeşte serios), pencă nu asta caută individu. Are nevoie de ceva de care să se lege.

— Când ies pe uşa apartamentului, zice Keezbo, şi el cu o expresie gravă pe chip.

Eu sunt umpic cam îngrijorat din pricina grăsanului. Şi-a pierdut orice simţ al umorului, iar asta era o parte foarte importantă a lui.

Însă, de data asta, Tom reacţionează la intervenţia lui.

— Mersi… Keith.

— Când stau cu bulangii ăştia, zice Sick Boy, uitându-se la mine, la Spud şi la Swanney.

— Ei bine, aşa mai stăm de vorbă, afirmă Tom, îndreptându-şi umerii şi aplecându-se pe scaun. Keith a spus că afară. Unde locuim. Mediul. Simon a pomenit despre anumite relaţii, prietenii. Presiunea dintr-un grup întăreşte comportamentul ăsta inadecvat şi autodestructiv.

Eu nu mă pot abţine şi scot un hohot de râs dispreţuitor.

— Păi, asta-i o idee super benga n pula mea, închide-i pe toţi împreună într-un centru de dezintoxicare!

— Rents are dreptate, face Skreel. Am cunoscut unii oameni de treabă aici, nu mă-nţelege greşit, se uită el la noi, asigurându-se că n-a jignit pe nimeni, da nici unu dintre ei n-o să mă ajute să mă las de heroină.

Însă Tom îşi păstrează calmul. Poate că Slăbănoaga-Ochelaristă nu mânca rahat când zicea despre el că e „unul dintre cei mai buni din domeniu“.

— Fireşte că sunt limite în serviciile pe care le poate oferi o instituţie. Dar – şi acum doar aş vrea să arunc un fitil – oare găştile n-ar putea oare să întărească şi un comportament benefic?

— Adică abstinenţa? Cumpătarea? intervin eu. De parcă bulangiii de aici şi-ar dori să fie mai cumpătaţi.

— Dar tu vrei să scapi de droguri?

Aici urmează o tăcere lungă şi mormântală, pe când ne uităm unul la celălalt. Marea Minciună care atârnă în spaţiul dintre noi. Pe buzele noastre, ale tuturor. Marea Minciună care ne permite să participăm la jocul ăsta al dezintoxicării, care susţine toată secta asta tâmpită şi ridicolă. Ce-ai putea să zici? Swanney pare să se prindă că acum miza-i mare, aşa că intervine ca să schimbe subiectul. Are un zâmbet pe mutră, dar, în acelaşi timp, e foarte serios.

— Am nenorocit atâde mulţi oameni, încât, dacaş renunţa la droguri, vinovăţia şi remuşcările m-ar omorî. Pur şi simplu nu merită.

— Are dreptate, spun eu, grăbindu-mă să vorbesc şi detestându-mă pentru asta.

Dar am fost sincer şi ştiu că şi Johnny a fost la fel. Câte regrete care îl împovărează şi îl macină pe dinăuntru s-au acumulat de-a lungul vieții lui? Eşti nevoit fie să înveți să fii mai bun şi să trăieşti cu povara faptelor tale, fie să tiobişnuieşti să nu-ți mai pese.

— Păi… da… zice Tom, dar nu uitați că institutul e experimental. Dacă n-are rezultate, chiar o să fie închis.

Sick Boy îl ia în vizor pe Tom, poate puțin nervos din cauza faptului că m-am băgat în discuție fără să fac caterincă.

— Deci noi cu toții trebuie să ne unim forțele de dragul institutului! Asta-i o chestie super meseriaşă!

Însă nu-i de ajuns să-l enerveze pe Tom.

— Ştii care-i alternativa… Simon. Toată lumea de aici are de facto o condamnare cu suspendare.

Asta întotdeauna ne pune pe gânduri. Deşi aici e nasol, iun adevărat bordel în comparație cu cea mai drăguță închisoare. Io, de când mi-am mai petrecut câtio noapte beat la mititica, ştiu un singur lucru, nu sunt făcut pentru aşa ceva. Mi-am jurat atunci şi jur şi acum: N-O SĂ FIU NICIODATĂ ÎNCHIS DIN CAUZA HEROINEI. O să accept orice porcărie de dezintoxicare care mi se oferă şi o să semnez în josu paginii mai bine decât să-mi petrec un minut în spatele gratiilor, să-mi bag pula.

Tom se răsuceşte spre Skreel.

— Martin…

— Zi-mi Skreel.

— Scuze, Skreel. Tu ce ți-ai dori de la grupul ăsta?

— Io vreau să scap de dependență şi să mă simt bine, minte el.

Tom încuviințează tacticos din cap, îşi mai ține o secundă privirea ațintită asupra lui, pe urmă se răsuceşte spre Johnny.

Swanney e total idiot, Dumnezeu să-l aibă-n pază. Ştie cum să întărâte pe oricine.

— Bineînțeles că e dificil, ridică el din umeri, pencă ştim cu toții cât de benga, cât de minunată poate fi o doză de heroină, mai ales când ți-e rău.

Limba îi țâşneşte printre buze şi un rânjet i se întinde pe față, făcându-l să semene cu o şopârlă care a prins din aer o muscă suculentă. Skreel zvâcneşte, iar mutra palidă a lui Molly capătă o fermitate încrâncenată. Audrey le dă o pauză unghiilor ei şi siapucă să-şi mestece vârfurile părului, pe când Spud şade cu capu în mâini, emițând din când în când câte un geamăt firav, iar Johnny continuă:

— …Când senzația aia frumoasă, fermecătoare îți curge prin vene şi ajunge la creier, incredibila euforie, când toate problemele din lume, tot căcatu, pur şi simplu se fac praf şi pulbere în juru tău. Toată durerea dispare. Doar de la o doză mică, *o doză mică*…

meditează el de-a dreptul obscen, pe când Molly, Audrey, Spud, Ted şi Skreel se foiesc pe scaunele lor.

— Ajunge, te rog, Johnny, spune Tom.

— Io doar spuneam, zice el cu un zâmbet fals pe chip, că nu-i chiar atâde rău, fincă dacar fi fost, nimeni n-ar fi făcut-o.

— Şi nici n-ar fi scos bani din asta, spune printre dinți Molly, începând o dispută mai veche.

Tom flutură o mână spre ea, ca s-o calmeze.

— Aud ce zici, Molly, dar acum aş vrea să discutăm despre daune. Mi-ar plăcea să vă gândiți la ce ați pierdut când v-ați apucat de heroină.

Se ridică în picioare şi se duce la tabla cu foi de hârtie, apoi ia o cariocă.

— Para, țipă Sick Boy.

Tom se răsuceşte spre el cu o expresie nedumerită pe chip.

— A fost iubita ta?

— Cea mai meseriaşă pe care am avut-o vreodată, rânjeşte Sick Boy, iar toată lumea râde.

Bietul Tom stă țeapăn şi nemişcat, ca un vibrator fără Duracell.

— Ăăă, lovele, zice Spud plin de bunăvoință.

Încercarea lui de a-l împiedica să se facă de râs în continuare e bine-venită, deşi gâtu lu Tom devine şi mai stacojiu ca diobicei, pe când scrie „BANI“ cu majuscule de aceeaşi dimensiune.

— Prieteni, zice Ted.

Carioca neagră a lui Tom scrie „PRIETENI“.

— Eu vorbesc doar în numele meu, spune Keezbo, privindu-l cu tristețe pe Sick Boy, dar ce-ai spus tu despre iubite, domnule Simon… se uită la Audrey şi la Molly, sau despre iubiți, ca să nu fiu misogin… da dorința dia te fute dispare.

Răsună câteva râsete jenate din diverse colțuri ale camerei.

— Nu neapărat, intervine Swanney. Cel mai mişto sex pe care l-am făcut a fost când eram cu heroina-n vene, la-nceput, gen.

— Mda, la început, rânjeşte disprețuitor Sick Boy. Probabil ca fost singura oară când ți-ai tras-o cu cineva fără să plăteşti.

Swanney îi arată degetul.

— Da n-a fost atunci când ai bătut la uşa mea şi ți-era greață, ei?

Sick Boy se foieşte în scaun, dar tace mâlc.

Se aşterne tăcerea. Parcă toată lumea simte cum se mişcă ceva între picioare, pulele alea care, de o vreme încoace, n-au fost folosite, urlă că vor să treacă la acțiune. Sau, în cazu lu Molly şi alu Audrey, pizde care n-au fost folosite prea des, ori, mai bine zis, cariau fost folosite de mii de ori, dar n-au prea simțit mare lucru.

Aşa că mai stăm puțin de vorbă, despre aceleaşi căcaturi. Însă obosim repede, iar faptul că participanții la întrunire cască

semnalizează că a venit vremea unei pauze de cafea: cel mai uleios elixir negru ca smoala, atât de doldora de cofeină, încât te izbeşte ca amfetamina pură. Alături sunt fursecuri cu zahăr şi, cel mai important lucru, ţigări. Practic toţi puţoii de aici sunt foarte dependenţi de nicotină, chiar şi Tom. Toată lumea se uită cam urât la mine, căci eu urăsc ţigările.

Însă pauzele sunt cele mai mişto. Toţi ajung să-şi povestească vieţile pe scurt. Cu excepţia lui Audrey, iar eu îi admir prudenţa faţă de anturajul ăsta. Sick Boy şi Maria Anderson au avut un mic scandal cam nasol, dar când mama ei a ieşit din închisoare, a luat-o imediat pe Maria cu ea la fratisu, în Nottingham. Sick Boy face pe indignatul.

— M-au acuzat cam fost peştele ei, fornăie el, adresându-i-se lui Seeker. Isteria asta anti-droguri le îmbogăţeşte foarte, foarte mult imaginaţia unora.

— Da cea mai bună metodă să ţii o curvuliţă sub control, zice Seeker, iar ăsta chiar e dement, e s-o bagi pe heroină. Dupaia-ţi construieşti harem. Pur şi simplu faci din ele ce vrei cu undiţa aia invizibilă, mimează el că pescuieşte, iar piormă, când ai terminat, liarunci înapoi.

Sick Boy îi aruncă o privire dispreţuitoare, deşi se vede că îi place discursul misogin al lui Seeker. Molly e oripilată, iar Tom, ca un cavaler, încearcă să-i abată gândurile, vorbind cu ea. Dar ea n-are nici un chef, aşa că se răsuceşte spre Seeker şi zice:

— Eşti scursura scursurilor!

— Zău? Cam moralizatoare şi cu nasu pe sus pentro curvă, zâmbeşte el, apoi bagă un fitil: Poatiaşa a fost şi cu tine şi iubitătu.

— Nu ştii nimic despre mine!

Seeker o priveşte impasibil.

— Ştucă tu erai singura care stăteai pe spate şi ţi-o trăgeai în pizduliţă cu puli de toate culorile şi dimensiunile, iariel a fost cel care a avut primu dava când a apărut pe piaţă.

— Brandon era bolnav! Ce-aş fi putut să fac?

— Da băiatuăla a avut mare succes cu tine, remarcă Seeker pe un ton plin de admiraţie. Încă mai faci ce vrea el.

Molly îşi împinge pumnii în piept, de parcă ar încerca să scoată de acolo o lance cu vârf de os. Izbucneşte în lacrimi, ne întoarce spatele şi iese pe uşă, ducându-se la ea în cameră.

— Asta nu i-a prins bine, îi zice Tom lu Seeker şi apoi vrea să se ducă după Molly, dar îl opreşte Sick Boy, care vrea să profite de oportunitatea asta apărută din senin.

— E OK, îi susură el lui Tom, vorbesc io cu ea.

Noi, ceilalţi, ne terminăm cafelele şi ne reluăm şedinţa în grup. După câteva minute, Sick Boy şi Molly ni se alătură. Eu sunt dezamăgit de el, aş fi crezut că deja i-a dat jos chiloţii.

Discutăm despre cum ne face să ne simțim heroina şi cineva pronunță cuvântul „anestezic“. Tom îl preia imediat.

— Dacă heroina e un anestezic, atunci ce vrem să anesteziem cu ea?

De când tu şi eu au devenit noi, domle Față Palidă Guralivă?

Aşa că bulangiul ne desparte în două grupuri, ne dă carioci şi foi de pe tablă, apoi ne spune să ne punem cu toții creierele la contribuție sau să asociem liber şi să găsim răspunsurile. Grupul Unu e format din Spud, Audrey, Molly, Ted şi Keezbo. Grupul Doi conține prințişorii mai neastâmpărați: eu, Seeker, Sick Boy, Swanney şi Skreel.

Grupurile îşi aduc ofrandele, care sunt lipite pe perete cu Blu-tac.

GRUPUL UNU GRUPUL DOI
SOCIETATEA OAMENI
ÎNCERCĂRILE ŞI SUFERINŢELE MINCINOŞI
DIN VIAŢĂ
DISPUTE CU CEILALŢI AMBIŢIE
EXTERMINAREA ANIMALELOR BANI
(LĂCOMIA OMULUI)
FACTURI NEPLĂTITE MAŞINI
GĂSIREA UNEI SLUJBE ŞI CALCULATOARE
AJUTORUL DE ŞOMAJ
POLITICIENI TELEFOANE
PLICTISEALĂ TELEVIZIUNI
CÂND PIERDE ECHIPA DENTIŞTI
PREFARATĂ DE FOTBAL TIMP
COMENTATORI SPORTIVI SPAŢIU
PROGRAMELE DE ŞTIRI CORUPTE MUZICĂ
IUBITE/IUBIŢI SEX
DISPUTE ÎN FAMILIE ISTORIE
GALERIA HEARTS
RUGBY
BĂRBI
SABOŢI
REABILITARE

Tom cercetează cu privirea listele, mângâindu-se pe bărbie, de parc-ar fi o pizdă, cu o expresie tulburată pe chip.

— Avem vreun voluntar din Grupul Unu care să ne explice cum ați gândit…?

Spud e desemnat purtător de cuvânt, aşa că se ridică în picioare şi se apucă să trăncănească despre animale.

— Mă deprimă când le văd cum suferă, frate. Nu mă pot stăpâni, gen. Vedeţi voi, gându că speciile sunt exterminate din cauza lăcomiei omului…

Răsună câteva râsete, da Spud e îndemnat să continue. Totu pare că duce la „dispută“.

— Aşa că presupun, sintetizează el, că în general disputele, gen.

Când se ajunge la grupu nostru, nimeni nu s-a pregătit să se ridice în picioare şi să prezinte lista. Menţinem o tăcere unanimă. Tom ne întreabă pe rând, da toată lumea îl priveşte impasibil. Până la urmă, Spud, încercând să ne dea o mână de ajutor, arată spre lista de pe foaia noastră şi face:

— Sunt de acord cu calculatoarele, poasăţi dea mari bătăi de cap, gen, când ăia de la forţele de muncă te trimit la un curs din ăsta.

Începe o discuţie lungă şi plină de aberaţii despre şomaj şi strategiile de recalificare propuse de forţele de muncă, care durează o veşnicie.

Ceasul de pe perete are nevoie de o baterie, căci s-a oprit la patru jumate. Brusc, Tom, vizibil obosit, încheie dezbaterile, aşa că ne strecurăm afară de acolo şi o luăm spre următoarea căsuţă zilnică a orarului nostru.

Eşec total.

Sick Boy dispare imediat împreună cu Molly. N-ar fi trebuit să-l subestimez pe puţoiu ăsta băftos.

„Îl cuprind cu braţele da şi îl trag spre mine, iar el îmi simte sânii parfumaţi da inima-i bate nebuneşte în piept şi da am zis da vreau Da.“

Când ajung la mine în cameră, pun la casetofonul meu de rahat Kill City de Iggy Pop şi James Williamson, şi îl ascult la căşti. Sunt obsedat mai ales de un anumit cântec „Johanna“, care îmi aduce aminte de Joanne Dunsmuir.

Aproape că-mi smulg vârful pulii, masturbându-mă cu gândul la ea.

Mâzgălesc în toaletă sigla

doar ca să încep o polemică despre graffiti.

Ziua 25

E tot o dimineaţă mohorâtă, dar măcar plouă mai puţin. Ca de obicei, doar Seeker e treaz, aşa că ne facem exerciţiile în tăcere.

În restul dimineţii scriu, scriu, scriu. Îmi place felul cum vârful îngust şi neted al pixului îmi trage mâna după el pe foaie. Am ajuns să cred că tot ce scrii, oricât de prost sau de banal ar fi, înseamnă ceva. Când am scris chestia aia ieri, în jurnalul

intim, mi-am amintit că Crăciunul când am primit echipamentul Wolves a fost exact înainte ca Hibs să bată Hearts cu 7-0 la Tynecastle.

Ne-am dus afară doar ca să facem poza aia cu echipa: doar una pentru că era ger. După Anul Nou, Billy a fost trimis la Boots în Kirkgate, ca să developeze filmul cu pozele făcute de sărbători. Da io n-am văzut niciodată fotografia aia cu noi în echipament Wolves. Mi-amintesc că Begbie m-a rugat să i-o arăt şi mi-a tras una la şcoală, când i-am zis că n-a ieşit. A crezut că nu vreau să i-o arăt.

Probabil că bulangiuăla de Billy a distrus-o şucărit pencă am tot făcut un mişto criminal deiel din cauza masacrului de la derby.

S-a lămurit misterul. Futul n cur de nesimțit.

Da fraieru a uitat de negativele pe care mama i le-a dat Moirei Yule. Aşa că, peste mai mult de zece ani, am văzut poza în albumu lu Keezbo.

Haide Hibs. Golul câştigător al lui Steve Cowan, dintr-o pasă a lui Jukebox Dury în Fir Park.

În orice grup există un mascul alfa, iar Seeker e baştanu de aici, chestie de care se vede de la o poştă că Swanney nu-i prea încântat. E evident că amândoi au fost în concurență şi s-au aprovizionat din aceeaşi sursă, aşa că se poartă foarte rece unu cu celălalt.

În timp ce noi, ceilalți, ne-am dus în camera de agrement sâmbătă după-amiază, ca să vedem scorurile meciurilor de fotbal, Sick Boy a fost absent, pencă şi-a tras-o cu Molly, piormă a venit să se dea mare în fața lu Seeker cu experiența noastră catastrofală de pe vaporul din Essex, deşi n-a rostit nici numele lu Marriott şi nici pialu Nicksy. Însă se vedea că Seeker şi Swanney erau cu urechile ciulite. Skreel s-a apucat să vorbească despre Glasgow şi despre tipii pe care-i cunoaşte în Possil. Ted, deşi e din Bathgate, a stat umpic în Dundee, aşa încât zice că şi piacolo se vinde marfă. Eu am pomenit de Don din Aberdeen, chestie care pare să-l impresioneze pe Seeker.

— Mişto tipu.

— Ce mai face?

— Dracu ştie.

Parcă pe mutra lui s-ar fi închis vizoru unei căşti de gheață.

La ceai, ficatul care miroasea a pipi cu ceapă îmi întăreşte hotărârea de a fi vegetarian.

Sincer să fiu, nu-s prea mulți inşi carnivori până-n măduva oaselor care adulmecă şi se uită invidioşi la budinca mea de ouă, care nu-i mai comestibilă, ci e uscată ca o pizdă de călugăriță bătrână.

Deşi uneori senzațiile mă copleşesc, mă bucur că am scăpat de metadonă: mă simțeam de parcă aş fi avut un prezervativ gigantic

întins pe toată pielea. Nu prea mai tremur, dar încă mai am suişuri şi coborâşuri. Ba viața mi se pare lipsită de sens, ba, în următorul minut, sunt plin de optimism şi mă gândesc la viitor. Keezbo e total pesimist când aude planurile mele legate de trupă; de obicei doar despre asta vrea să vorbească. Am vrut să discut cu el despre muzică şi despre cântecul meu „Cigarettes R Us“, dar Keezbo a făcut „Şşşş, domnule Mark, începe Only Fools and Horses!“. Aşa că m-am întors la mine în cameră şi am citit din Ulise.

După o vreme, Seeker a bătut la uşă şi s-a aşezat pe scaun, parcă trupul lui mătăhălos a umplut toată camera. Am lăsat cartea din mână, iar el a luat-o.

— Ai citit Hell’s Angels?

— Alu Hunter S. Thompson? Da, mi-a plăcut la nebunie.

— Bulangiuăla te prosteşte-n față. A inventat totu. Io cunosc câțiva băieți din Oakland.

— Da?

— Da, face Seeker, pe urmă a declarat sus şi tare că se lasă de heroină: diacum încolo doar o s-o vândă. Că altfel iadevărat ce se spune: te droghezi cu marfa din stoc. Şi oricum drogurile-s de căcat. Prima oară e cel mai mişto. Dupaia nu vrei decât să obții aceeaşi senzație.

Ciudat cum de sunt total de acord cu tot ce spune, gândindu-mă în acelaşi timp că aş face aproape orice ca să fac rost de umpic de heroină. Parcă ceva mi se mişcă pe sub piele, o informație biochimică, care se târăşte de-a lungul trupului meu. O nevoie de-a dreptul corporală, ceea ce boxerii numesc „memoria muşchilor“.

Seeker s-a holbat la coperta romanului Ulise cu o concentrare alarmantă, de parcar fi încercat să absoarbă conținutul cărții direct ~~în capul lui~~ n capului. Piormă şi-a ridicat privirea, şi-a dat păru pe spate şi a făcut:

— Crecă porcăria aia de Fools and Horses s-a terminat.

Mi-amintesc că am scos din mine un căcat imens de campion de dimineață, după micul dejun. Totul pare că revine la normal. Încă mă mai simt cam agitat, dar şi oarecum benga. E cam mult spus euforic, dar fără doar şi poate că aştept ceva. Mă simt atâde bine, încât simt nevoia să ies în oraş şi să mă fac zdrențe!

Asta e problema!

Ziua 26

Izolarea noastră şi ploaia necontenită de afară îmi dau impresia că toată lumea de pe planetă s-a înecat, iar noi suntem ultimii rămaşi în viață. Viitorul omenirii e în siguranță în mâinile noastre! Sunetele triste şi poticnite ale capodoperei lui Bowie, „Low“, se amestecă cu zgomotul ploii violente de afară.

Ne-am luat rămas-bun de la Spud. La micul dejun i-am dat o mică scrisoare, în care i-am spus că o să-mi fie dor de el. A fost încă un exercițiu conceput de Căpetenia Mafiotă a Dezintoxicării, Tom, în care erai pus să completezi propoziția de pe cartea poştală:

O să-mi fie dor de Danny pentru că…

Eu am scris:

…e prietenul meu cel mai bun.

Spud le-a citit şi s-a uitat la noi, răvăşit de emoție, dar cu privirea ațintită mai ales asupra lui Audrey şi a lui Molly. Molly rupea un cupon de reduceri dintr-o revistă, pe când Audrey şi-a muşcat articulația degetului mare de la mâna dreaptă. Se tot uita de la una la alta. Când ne-a îmbrățişat, nu s-a dezlipit de Audrey, care deja părea speriată, iar pe urmă de Molly, foarte multă vreme, ca un disperat, şi a făcut la fel chiar şi cu Slăbănoaga-Ochelaristă. Părea înduioşat şi confuz, pe când îl conduceau spre ieşire, şi tot întorcea privirea spre gagici, cu o expresie plină de amărăciune. Sick Boy stătea într-un colț, strângând din fălci, dar eu îi cunoşteam expresia şi-mi dădeam seama că bulangiul pusese ceva la cale!

A sosit un taxi, iar mama lui Spud, Colleen, a coborât din el şi l-a luat cu ea. N-am putut decât să tremur de frică în sinea mea, sub privirea ei plină de reproşuri, pe când îmi fluturam o mână spre el din pragu uşii. Pe când taxiul se îndepărta, zgâlțâindu-se, pe aleea din pietriş, cu Spud încă uitându-se la noi, trist şi confuz, Sick Boy m-a tras laiel în cameră. Era aplecat, cu fața schimonosită, abia putea să vorbească printre hohotele de râs.

— I-ai văzut… i-ai văzut fața? Pe bune, l-ai văzut cum era… mamă Doamne… l-ai văzut cum… se uita la gagici? Cu ochii ăia mari şi trişti, ca ai unui cățeluş? Cum le-a îmbrățişat cu atâta disperare?

A izbucnit într-un râs zgomotos. Eu am început să mă prind.

— Am scris pe cartea lui poştală: „O să-mi fie dor de Danny pentru că… e cel mai dulce băiat pe care l-am cunoscut vreodată şi cred că m-am îndrăgostit de el“. Ştiam eu c-o să creadă că e una dintre gagici! I-am tras-o! Chiar ai văzut ce mutră avea tăntălăul?

Nu m-am putut abține şi am izbucnit şi io în râs. Bietul Spud.

— Ce nesimțit eşti… săracu, o s-o ia razna…

— Da e întărire pozitivă, ăsta e scopu grupului, nu? râdea el în hohote.

— Da, dar bazată pe sinceritate.

— Am uns şi io umpic rotițele sociale.

Aşa că ne-am dus în camera de agrement, chicotind ca doi plozi cretini, iar Tom a spus ceva de genu că se bucură văzându-ne atât

de binedispuşi.

La întrunirea de analiză a procesului, am vorbit despre jurnalele intime, iar Tom ne-a îndemnat să citim din ele în grup. Bineînțeles că nimeni în afară de mine nu scrisese absolut nimic, sau, chiar dacă o făcuseră, n-au recunoscut. Nici eu. M-a bătut gându pervers, da plauzibil, că toți ticăloşii ăia şi-au ascuns la ei în cameră câte un Război şi pace scris cu heroina-n vene.

Încă o dezamăgire pentru Tom (ce meserie de căcat are!), iar întrunirea a luat sfârşit după obişnuitele glume de rahat şi platitudinile moralizatoare care te fac ori să-ți rozi unghiile, ori să ridici din umeri.

Mie şi lui Sick Boy ne-a venit o idee, aşa că l-am întrebat pe Tom dacă putem să folosim maşina electrică de scris din birou.

— Vreau să m-apuc de scris, da scriu atâtde urât, că trebuie să folosesc maşina de scris.

— Bineînțeles! a exclamat el şi fără îndoială că i s-au întărit sfârcurile la perspectiva unor dezvăluiri îmbelşugate şi picante. Poți să scrii cât vrei. O să am grijă să nu te deranjeze nimeni.

Poți să scrii cât vrei.

Săracul Tom, n-o să afle nimeni ce am scris în jurnalele mele, da l-am făcut să creadă pe bulangiu că sunt pe cale să am o revelație. Chestia e că, la îndemnurile lu Sick Boy, m-am decis să mă răzbun pe Currani, foştii mei vecini din Fort, pencă au făcut atâta scandal la înmormântarea Micului Davie şi în general pencă i-au vorbit de rău pe cei din clanu Renton. Am scos foile cu sigla departamentului care repartizează locuințele sociale din primărie, pe care le-am primit mai demult de la Norrie Moyes. L-am pus pe Sick Boy să mă ajute la întocmirea scrisorii, iar el s-a aşezat lângă mine, cu fidelu lui dicționar Collins în poală.

Primăria locală a oraşului Edinburgh
Departamentul de repartizare a locuinţelor sociale
Waterloo Place, Edinburgh
Tel: 031 225 2468
Director: J. M. Gibson

Dl şi dna Oliver Curran
D 104 Fort House
Leith
Edinburgh EH6 4HR

25 martie 1985

Dragă domnule şi doamnă Curran,

PROIECTUL DE REPARTIZARE Orăşenească a Spaţiului Tactic

După cum probabil că aţi aflat, strategia guvernului central de a promova vânzările caselor deţinute de stat a dus la o scădere a numărului de locuinţe disponibile pentru primăria locală a oraşului Edinburgh, mai ales a locuinţelor mai bine dotate. Aceasta are un impact evident asupra capacităţii noastre de a ne respecta obligaţiile contractuale faţă de cetăţenii care au nevoie de spaţiu locativ.

Din acest motiv şi pentru că vrem să ne respectăm promisiunea de a oferi şanse egale tuturor, stimulând astfel şi crearea unui Edinburgh multicultural, primăria a conceput un program inovativ numit Proiectul de Repartizare a Spaţiului Tactic (P.R.O.S.T.). Acest proiect îşi propune să integreze familiile fără locuinţă în loturile de apartamente disponibile în prezent (acordând prioritate familiilor din etniile minoritare), ţinând cont de constelaţia dispersiei nevoilor şi stocului de locuinţe disponibile pe perimetrul oraşului.

Ni s-a adus la cunoştinţă faptul că fiica dumneavoastră s-a căsătorit recent şi s-a mutat din apartamentul cu patru camere în care locuiţi cu chirie la stat la adresa sus-menţionată.

Vă aducem la cunoştinţă că din data de luni, 15 aprilie 1985, această cameră va fi repartizată domnului şi doamnei Ranjeet Patel.

Bucătăria şi camera de zi, cu echipamentul din dotare, vor rămâne deocamdată în uzul dumneavoastră exclusiv, căci utilajele necesare gătitului şi refrigerării vor fi instalate în camera repartizată noii familii. Însă aranjamentul va putea fi revizuit oricând. Fireşte, veţi fi obligaţi să folosiţi baia în comun cu domnul şi doamna Patel, cu copiii lor şi cu părinţii lor în vârstă.

Pentru a facilita o tranziţie cât mai uşoară şi mai eficientă în P.R.O.S.T., primăria, în colaborare cu Departamentul pentru Educaţie, a organizat la un institut din vecinătate cursuri de cultură şi limbă bengali pentru începători, la care, conform contractului dumneavoastră de închiriere, participarea este obligatorie. Cursurile sunt ţinute sub tutela Proiectului de repartizare a odăilor pe străzile unite. Veţi fi anunţaţi în legătură cu ora şi locul unde se ţin aceste cursuri la o dată ulterioară.

Aveţi trei zile lucrătoare pentru a contesta această decizie. Pentru aceasta, vă rog să-l contactaţi pe domnul Matthew Higgins la numărul de

mai sus, cu interiorul 2065, în legătură cu dosarul având numărul de înregistrare: D104 FORT/CURRAN/PORCI.

Vă mulţumesc anticipat pentru cooperarea în acest proiect şi aştept cu nerăbdare să colaborez cu dumneavoastră şi cu ceilalţi chiriaşi din cartier pentru a asigura succesul acestui proiect incitant şi inovativ.

Cu stimă,

J. M. Gibson

J. M. Gibson

Directorul Departamentului de Repartizare a Locuinţelor Sociale

Tipul cu care le-am zis să ia legătura, Higgins, era şef în alt departament. Norrie îl detestă, aşa că-i fac şi lui un serviciu. Am terminat scrisoarea şi ne-am tăvălit de râs. Atraşi de frivolitatea noastră vehementă, Slăbănoaga-Ochelaristă şi Tom au intrat în cameră, iar el ne-a întrebat:

— Ce se întâmplă?

— Scriem în jurnale, aşa cum ne-ai zis.

— N-am crezut c-o să fie atât de amuzant…

— Are şi părţi mai comice, a zis Sick Boy, ridicând o sprânceană à la Roger Moore către Amelia Slăbănoaga-Ochelaristă.

— În regulă, ne-ar prinde bine şi puţin umor inofensiv la şedinţa de grup, a spus Tom pe un ton politicos, iar Slăbănoaga-Ochelaristă i-a aruncat o privire din aia adoratoare gen ce-te-aş-mai-fute-chiar-acum.

Ziua 27

Diversiunea mea năstruşnică cu Sick Boy înseamnă din păcate că acum tresă mă apuc serios să mă screm de ceva pentru Tom. Aşa că aseară am stat până târziu şi am scris, contemplând razele lunii care se strecurau printre copacii firavi în curtea mărginită de ziduri. Bătrânul zid din piatră sugerează că probabil aici se înălţa o casă veche, o vilă impozantă, presupun, care a fost demolată pentru a construi pe locul ei clădirea asta funcţională şi urâtă ca curu.

Dar cu pixul şi carnetul ăsta gol şi privind pe fereastră, nu m-am simţit niciodată mai lucid sau mai viu. Mă simţeam cam la fel când scriam eseuri la universitate, dar acum e altfel. În loc să caut idei pe care să le dezvolt, să le dezbat şi apoi să găsesc într-un final o ipoteză, când scriu ce vreau, adică doar chestii subiective, în jurnalul intim, simt cum mă apropii diun soi de adevăr. Scriind, te poţi folosi de propia-ţi experienţă, dar te poţi şi detaşa de ea. Poţi să descoperi anumite adevăruri. Inventezi personaje. Incidentele pe care le născoceşti le lămuresc

şi le explică uneori mai bine decât ele în sine pe cele care s-au petrecut deja.

Pe urmă revin la Ulise. Dacă termin cu căcatu ăsta, pe urmă îmi mai rămâne doar Jimmy J; e minunat să cunosc viziunea lui asupra oraşului Dublin. Cândva o să mă duc şi eu acolo să-l văd.

Când până la urmă aţipesc, mă trezeşte Sick Boy – bulangiuăsta parcă n-ar dormi niciodată – ca să-mi zică doar că a fost dat afară din şedinţele individuale cu Slăbănoaga-Ochelaristă, iar acum trebuie să se întoarcă la Tom. E puţin spus că asta nu-l prea încântă.

— Ea zice că am avut un comportament indecent. Bineînţeles, îi e teamă că o s-o fac să renunţe la faţada ei de fecioară insensibilă. Asta doar pentru că i-am spus pe şleau: Trebuie să fiu sincer cu tine, Amelia. Avem o problemă. Am sentimente profunde pentru tine. Bineînţeles, ea imediat face: „Asta nu se cuvine“. Mă fut, parcă-i mutantu ăla, Dalek: NU SE CUVINE… NU SE CUVINE…

— Ce morţii mătii, Williamson, sunt varză dioboseală. Tocmai aţipisem. Asta nu putea s-aştepte până mâine?

Parcă aş fi vorbit cu pereţii.

— Aşa că io îi spun „Nu poţi ca mai întâi să-mi spui că trebuie să vorbesc despre sentimentele mele, iar după aia să te ascunzi în spatele unor roluri ori de câte ori chiar o fac. Nu se poate ca eu să ridic tot felu de bariere între noi, iar după aia tu să pui limite când îţi convine; asta e doar ipocrizie. E pur şi simplu o minciună. Păi, se vedea că i-am băgat-o la fix.

În pofida faptului că eram extenuat, m-a năpădit curiozitatea.

— Ce-a spus?

— A, porcăriile uzuale: a bătut câmpii cum că e aici să mă ajute ca să scap de droguri şi că eu sunt mincinos şi manipulativ – ştii cum încearcă ei să-ţi răstălmăcească vorbele. A spus că ar trebui să analizez de ce nu pot să intru în relaţie cu o femeie şi altfel decât sexual.

Am încercat să rămân impasibil.

— Şi tu ce-ai zis?

— I-am zis: dar cine a pomenit despre sex? Că n-am încercat s-o seduc la rece şi că m-am simţit profund ofensat de aluzia ei. Am fost de acord cu ea că nu s-ar cuveni să avem aici altă relaţie în afară de cea client/terapeut; că asta ar sabota şi dezintoxicarea şi postul ei din institut şi că o respect prea mult ca să fac aşa ceva. Că i-am mărturisit sentimentele mele pentru a încerca să lămuresc cât mai bine o situaţie care ar putea deveni dificilă. Asta a pus-o la punct.

— Mirific. Eşti un bulangiu pervers, dar şi un geniu nemaipomenit. Şi ce-a zis ea? Ce ţi-a răspuns?

Se vedea că-şi înăbuşă indignarea şi că a luat hotărârea să ţină cont doar de laude.

— Părea cam stânjenită, aşa că am insistat. „Chiar mi-ar plăcea să ne vedem când plec de aici, după ce se termină tratamentul“, i-am spus eu. „Mă gândesc că poate ai un partener sau poate ai o relație stabilă…“ Ea a rămas impasibilă, dar eu mi-am dat seama ce simțea, „Adică să fim amici, să bem o cafea şi să stăm de vorbă. Doar atât îți cer acum“. Se uită la mine, cu expresia aia indescifrabilă a ei, şi-mi spune „Eşti foarte tânăr, Simon…“ „Şi tu eşti tânără“, i-am replicat eu. Atunci mi-am dat seama că încerca să nu roşească, dar a zis, încercând să pară nonşalantă „Cred că sunt mult mai în vârstă decât îți închipui tu“. „Ciudat… credeam că suntem cam de aceeaşi vârstă“, i-am spus eu. „Evident, ai studiile încheiate, aşa că probabil ai un an sau doi mai mult ca mine… dar nu contează.“ „Da“, curva asta înghețată a trecut şi ea la atac, „nu contează. Ce contează *e* că relația noastră terapeutică a fost compromisă. O să aranjez să te întorci la Tom pentru şedințele individuale.“ Băga-mi-aş pula, am simțit cum intru în panică la greu şi am încercat s-o conving să se răzgândească. „Dar cu el n-am o relație la fel de bună cum am cu tine.“ Ştii ce-a zis?

— Nu. Ce?

— „E modul cum intri într-o relație, asta-i problema.“ Şi dupaia n-a mai vrut să vorbească cu mine.

Din nou a stat aproape toată noaptea ca să-mi țină un monolog insipid, turnându-mi în mare o grămadă de bazaconii ca să se scuze. După o vreme n-am mai auzit nici un cuvânt din discursul lui, dar chestia bizară a fost că acum nu mai voiam să plece, căci vocea lui era ciudat de relaxantă şi mă adormea. Dar bulangiul şi-a pocnit degetele sub nasu meu de vreo două ori, aşa că i-am spus să se care n pizda măsii. Dar după ce a plecat, m-am trezit iarăşi.

Ziua 28

Cât o mai ploua afară n morții măsii? Crecă plouă ca dracu fără nici o pauză de când am venit aici. Cât o să mai pot să admir membrele sfrijite ale copacilor şi să văd cum păsările se prăbuşesc din văzduh? Sau să mă uit la streaşina posomorâtă şi să-mi reproşez că viața mea e nasoală?

Sunt deprimat ca curu. Mă simt ca Neil Armstrong, care umblă de colo-colo într-un costum greoi de cosmonaut, un strat de gheață plină de abur există între mine şi restu universului. M-aş simți mai fericit pe lună. Armstrong, Aldin – şi cel de-al treilea nenorocit, pe care nimeni nu ştie cum îl cheamă, ăla care s-a dus până acolo şi n-a ieşit deloc din modulu de comandă – mă-ntreb de ce mama naibii s-au mai întors.

Ziua 30

Micul dejun: terci de ovăz, pâine prăjită, ceai.

Meditația: O labă poticnită, frustrantă şi prost făcută la mine în cameră.

Grupul de analiză: Molly e pasiv-agresivă cu Audrey şi o face intenționat să se simtă prost, încercând s-o manipuleze să vorbească despre ea însăşi.

— Mă simt tristă când tu stai acolo şi nu zici nimic, Audrey, pencă io crecă tu ai multe de oferit grupului, dar acum nu ne laşi să ne dăm seama de asta. Mă simt singură pencă sunt singura gagicuță care mai spune câte ceva în grupu ăsta.

Auds stă acolo şi-şi smulge cu dinții pielițele din juru unghiilor. Nu spune nimic.

Tom încuviințează tacticos din cap, apoi îi aruncă o privire lui Audrey:

— Audrey, asta cum te face să te simți?

Audrey se răsuceşte spre el şi spune pe o voce monotonă:

— O să vorbesc când am chef, nu când le convine altora.

După care îi aruncă o privire glacială lui Molly. Molly e la fel de zguduită ca şi noi, îşi retrage cuvintele şi se chirceşte pe scaunu ei. Super mişto!

AUDREY E CEA MAI TARE!

Ședința de grup despre dependența de droguri: Molly Bloom, după ce a fost cotonogită psihic de Auds, revine în forță şi se ia de patriarhat. Îi are în vizor pe vechii ei duşmani: Seeker şi Swanney.

— De ce fac parte din grupu ăsta dacă sunt dealeri? Dacă scot bani încurajând dependența altora, scuze, se uită ea la Tom, dependența de substanță? Io nu văd motivu. Pur şi simplu nu-l văd.

Ei rămân impasibili, bucurându-se că ea e furioasă. Io sunt umpic cam băşicat că-i critică întruna pe amicii noştri furnizori. Ce ne-am face fără ei? Gându ăsta mă sperie! Dava, dava, dava, cât de mult te iubesc; căcatuăla alb imaculat pe care-l luăm cu atâde mult entuziasm la Johnny acasă. El îi zice Prafu Alb din China, da căcatuăsta n-a fost niciodată în Orient, şi nu mai e un secret că era produs chiar la noi în oraş. La mine a fost dragoste la prima vedere, căsătorie la primu fum. Mda, iubesc dava. Viața ar trebui să fie totimpu ca atunci când ai heroină-n vene.

— Poate că de fapt noi cu toții încurajăm în felu nostru dependența, afirm eu şi mă sperii brusc de faptu că am ajuns să vorbesc ca Tom.

El însuşi reflectează:

— Dar asta nu-i de fapt boala?

— Nu-i o boală.

— Bine, starea, spune el şi face semnul ăla de ghilimele cu degetele, dacă asta vă convine mai mult. Aruncă o privire în jur, spre noi toţi, care ridicăm din umeri în chip de zi-i-cum-pizda-mă-tii-vrei. Noi nu folosim modelul strict medical al adic… dependenţei de substanţă, recunoaşte Tom, iar eu nu mă pot abţine şi mă umflu triumfător în pene pe scaunu meu, pe când toată lumea icneşte la scăparea asta a lui.

Tare profi mai e şi ăsta, Brian, cred că pe tipul ăla Curzon l-ar şucări la fel de mult ca pe noi greşeala asta involuntară.

Consiliere individuală: M-am simţit ca curu şi n-am spus nimic „semnificativ". Pe urmă Tom m-a rugat să-i spun câte ceva despre relaţiile mele. Mi-a fost prea ruşine să vorbesc despre familia mea sau despre Fiona şi Hazel, aşa că am trăncănit mai mult despre Charlene, spunând despre ea că e „iubirea vieţii mele". Nu s-a şocat prea tare când i-am zis că e hoaţă profesionistă.

— Ce ţi-a plăcut la ea?

— Părul ei. Era superb, o adevărată forţă a naturii. Avea şi un cur benga sau aşa ceva.

— Şi ce aspecte ale personalităţii ei te-au atras la ea?

— Mi-a plăcut cât de competentă era. Faptul că vedea imediat care era paznicul în magazin. În general erau bărbaţi între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani şi, ca limbaj al corpului, păreau hoţi amatori. Când nu se prefăceau că studiază marfa, se uitau la clienţi; le evaluau hainele, pe urmă le studiau feţele şi mâinile. E suficient să te îmbraci cu haine scumpe, în 80% din cazuri te lasă în pace. Sunt cu ochii doar pe treninguri sau pe etichetele hainelor. O emblemă Adidas pe vreo haină tot timpul îi linişteşte. Din geanta de şutit a lui Charlene de obicei ieşea mânerul unei rachete de badmington, ca să-i completeze imaginea de tipă sportivă sănătoasă. Când ieşea la furat se machia cu farduri scumpe, asta lăsa impresia că face parte din clasele superioare, că locuieşte pe lângă estuarul Tamisei sau că se numără printre Tinerii Conservatori. Da n-o încântau prea mult ţoalele mele. „Arăţi ca un hoţ drogat, Mark", îmi spunea ea.

Am văzut cum muşchii chipului lui Tom se destind încet-încet, iar pe urmă se lasă în jos.

Din jurnalul intim: încercare de a pătrunde esenţa problemei mele

Recunosc că pe undeva şi dintr-un motiv obscur şi generalizat, îmi fac rău cu chestia asta cu heroina. Dar nu sunt de acord cu rahatuăla pe care-l susţin rataţii neputincioşi, cum că e o boală.

E PE DRACU O BOALĂ.

Eu mi-am făcut-o cu mâna mea. Acum aş fi putut să termin facultatea sau să mă logodesc cu o fată frumoasă. Da, aş putea să

spun despre adicție că e o suferință şi să mă asimilez în modelul medical, dar acum, că mi-am terminat dezintoxicarea, oficial nu mai sunt dependent fizic de heroină. Şi totuşi în momentul de față tânjesc după ea mai mult ca niciodată; toată chestia aia socială; să o cumpăr, să o pregătesc, să mă droghez şi piormă să stau cu celelalte fantome traumatizate. Să-ți târăşti picioarele de colo-colo în toiul nopții, ca un vampir, să te duci în apartamente slinoase, în zonele cele mai prăpădite ale oraşului, ca să vorbeşti despre tot felu de căcaturi cu alți ratați țicniți şi instabili. În primul rând cum aş putea să fiu atât de nebun încât să prefer o astfel de activitate – să fac dragoste cu – o fată dulce, să mă duc la un film sau la un concert, ori să beau câteva beri şi să mă duc la un meci de ~~fotbal~~ FITBAL FITBAL FITBAL N PIZDA MĂSII cu prietenii mei? Dar aşa e. Dependența psihologică e mai tare ca oricând. Îmi distruge viața, dar am nevoie de ea.

Nu sunt gata să renunț.

Dar dacă sunt sincer şi le mărturisesc asta lu Tom şi Ameliei, atunci pentru mine totu s-a sfârşit.

Ziua 31

Swanney pleacă de aici, cura lui s-a încheiat. Cei mai mulți se simt uşurați, pencă a fost cam mârlan cu ei. Crecă la el iun mecanism de apărare. Ceva îl sperie: e un lucru care se ascunde în străfundurile lui, dar pe care îl poți sesiza. Diobicei cu mine e de treabă, ca atunci când ne-am cunoscut, la ~~fotbal~~ fitbal. Când vine la mine în cameră să-şi ia rămas-bun, îmi zice că vrea să facem rost de lovele ca să plecăm împreună în Tailanda. Trăncăneşte despre fete asiatice, zice o chestie ciudată, că pizda lor e de la stânga la dreapta, nu de sus în jos, iar io mă trezesc că nu pot să ascult ce spune. E greu să asculți fanteziile libidinoase ale altcuiva, când ale tale sunt atât de vii şi de primitive.

Aş da orice să dau la buci acum.

Din jurnalul intim: Despre efracție

Trebuie să fiu sincer şi să recunosc: îmi place la nebunie să intru prin efracție în casele oamenilor! Iar principalele motive nu sunt nici măcar câştigul financiar sau lupta politică de clasă (deşi eu am intrat sau am vrut să intru în case mari şi gomoase). Nu, principalul motiv este că sunt curios să văd cum trăiesc alții. În general mă port frumos în casele unde intru şi îi încurajez pe complicii mei să facă la fel. Într-una din case, familia plecată în vacanță mi s-a părut foarte mişto din pozele de pe pereți şi de pe frigider, aşa că le-am scris un mesaj în care îmi ceream scuze

pentru bătăile de cap şi trauma pe care le-am provocat-o intrând prin efracţie în casa lor. Am sublinat că nu era nimic personal în asta şi că aveam nevoie de bani, le-am spus cum am reuşit să intrăm şi chiar le-am făcut nişte recomandări sumare privind sistemul de securitate.

În ultima casă, cea cu QC, unde am scris pe perete chestia aia despre Cha (mai ales ca să-l calmez pe Begbie, care mi s-a părut că o luase razna periculos de mult), comportamentul meu a fost ieşit din comun.

Ştiu că nu-i aşa, dar eu mereu m-am considerat mai degrabă un oaspete şi nu un hoţ.

Ziua 32

Mi-e dor de Spud şi de Swanney (probabil că doar mie de ultimul dintre ei). Keezbo e foarte deprimat. Repetă întruna aceleaşi prostii nasoale. Tot timpul mi se pare că-i pe punctul de a-mi spune un lucru profund, aşa că îi zic să stea jos, îmi ciulesc urechile, iar pe urmă el revine la aceeaşi chestie veche, că a fost încuiat pe balcon de Moira şi de Jimmy, în Fort. Îmi place la nebunie tipul, dar începe să mă calce pe coaie şi mi-am dat seama că-l evit cât pot.

Acum îi înţeleg pe Tom şi Slăbănoaga-Ochelaristă; probabil că ei se simt aşa tot timpul. Dami bag pulan ei, sunt plătiţi pentru asta.

Din jurnalul intim: despre maicămia şi maicăsa.

Mă duceam cu mama la dentist. Aveam vreo zece ani. Era o zi caniculară, aşa că ne-am oprit în Princes Street Gardens, unde ea a băut un ceai, iar eu nişte suc de fructe. Un grup de turişti ne-a rugat, într-o engleză stricată, să le spunem pe unde s-o ia, iar ea s-a apucat să trăncănească într-o franceză impecabilă şi a stat mult de vorbă cu ei.

Pe urmă, după ce ei au plecat, ea avea o expresie ruşinată pe chip. Stânjenită că a făcut asta de faţă cu mine. Am întrebat-o unde a învăţat atât de bine limba franceză. Am insistat. Până la urmă mi-a mărturisit că a avut o bursă la Şcoala de fete a lui James Gillespie, dar că mama ei, bunica Fitzpatrick, a fost o bulangioaică şi n-a lăsat-o să se ducă. A zis că „e prea departe“ de Penicuik, că tresă „schimbe două autobuze“. Partea cea mai nasoală e că după aia mama a zis „crecă a fost mai bine aşa“.

Chiar şi pe atunci m-am gândit: a fost pe dracu mai bine.

Ziua 33

După micu dejun, în institut au venit două persoane noi. Un puştan, care şontâcăie şi-şi târăşte picioarele după el cu viteza melcului şi care are o pronunțată tendință să-i curgă balele, şi o gagică extraordinar de grasă, chiar mai umflată decât Keezbo. N-are cum n pula mea să fie dependentă de heroină. Da nu prea mă interesează ce se întâmplă cu ei, pencă abia aştept să mă car diaici, ce morții măsii, şi sunt hotărât să mă țin tare până atunci.

Totuşi îmi dau seama că nu posă-i sufăr, deşi cei doi par atât de singuri, atât de speriați. E patetic şi nasol că simt asta, da pentru mine bulangii ăştia doi sunt nişte necunoscuți, intruşi în mica noastră gaşcă.

Ziua 34

Mereu se găseşte câte un ins care să se fi supărat pe cineva cu o zi în urmă, aşa că la micul dejun de obicei se petrece câte o împăcare emoționantă. În dimineața asta, terciul de ovăz e bun, mai degrabă gros, nu moale sau plin de cocoloaşe.

Molly e futută regulat de Sick Boy, iar asta îl supără pe Seeker, care – în postura lui de mascul alfa – fără doar şi poate crede că el ar trebui să aibă prioritate la pizde. Cam naşpa pentru el că, în societatea umană, să domini e puțin mai complicat decât în lumea animalelor. Puțoiul cel mai tare nu are neapărat şi cel mai mare succes la pizde; de fapt rareori se întâmplă asta. Când vine vorba de futut, uneori stă la coadă în spatele tipului mai arătos, a vorbărețului tupeist sau chiar şi a sportivului, haiosului sau intelectualului. Nu-i de mirare că e atât de nervos.

Seeker şi cu mine încă mai tragem de fiare. Ritualul ăsta, nu şedințele individuale sau de grup cu Tom, m-a ajutat să îndur depresia asta nasoală şi agasantă. Ieri, când am încercat să-i spun că nus în stare, bulangiul nici n-a vrut să audă diaşa ceva. „Haide. Apucă-te.“ Ştiu destule despre psihopați, având în vedere experiența mea cu Begbie, încât să-mi dau seama când nu se poate sta de vorbă cu ei, aşa că m-am ridicat şi m-am străduit să-mi fac exercițiile. Şi într-adevăr, pentru că m-am forțat să ridic greutățile, am simțit cum mi se încordează muşchii şi cum îmi circulă sângele prin vene, iar atunci am început să mă binedispun.

Aşa că am fost salvat de cel mai tare dealer de droguri din oraş!

A stat mereu lângă mine, ca o cloşcă, urmărindu-mă cu privirea din spatele lentilelor întunecate şi reci, mereu pe fază ca să prindă greutățile în mâinile lui uriaşe, dacă eu nu mai puteam să fac față. Culmea ironiei, de când m-am apucat de asta, pe brațele

mele se umflă din ce în ce mai mult venele, se împing în piele ca să iasă la suprafață. Mă întreb: oare ăsta e adevăratul motiv?

Săptămâna trecută am descoperit într-un sertar o coardă pentru sărit şi m-am apucat să fac exercițiul de trei minute de sărituri, ca un boxer, apoi un minut pauză, şi am ajuns la şase serii după ce ridic greutăți, iar acum încă mai sunt la flotări şi genuflexiuni din săritură. Mă revanşez şi îl conving pe Seeker să sară cu coarda, deşi inițial a fost sceptic. Mi se pare ciudat când el sare pe veranda din spate, dezbrăcat până la brâu, cu părul prins în coadă şi purtând ochelarii lui de soare, cu lentilele ca două oglinzi.

M-am apucat să scriu şi mai multe chestii în jurnalu intim. Încerc să-mi dau seama cum am ajuns în mocirla asta. A reieşit că totu a început când m-am dus cu taicămiu la Orgreave.

Ziua 35

Iarăşi mă simt nemaipomenit! Coarda aia e cea mai tare. Nu pot să-mi țin fleanca în şedința individuală cu Tom. Deşi ştiu că mâine probabil o să gândesc altfel, deocamdată mi se pare că-i un tip meseriaş. Chiar a citit Blândețea nopții şi e mişto că am cu cine să vorbesc aici despre cărți, filme şi politică. O discuție lungă despre Scorsese şi De Niro, iar el insistă că au colaborat cel mai bine în Taximetristul, iar mie mi se pare că în Taurul mânios. „Taximetristul a fost filmul lui Schrader“, insist eu, „el a fost geniul din umbră“.

Şed afară în grădină, după masa de seară, când toți ceilalți se duc direct la televizor. Seara îşi aruncă umbrele peste copacii care se înalță deasupra mea, iar vrăbiile aterizează, fâlfâindu-şi aripile, pentru a ciuguli firimiturile aruncate de mine. Abia pot să aud vocile drogaților care se ceartă şi bat câmpii, din cauza glasului bubuitor al crainicului de la teve.

Din jurnalul intim: cum l-am înjunghiat pe Eric „Eck“ Wilson la şcoală

Eram în clasa a şasea, la ora de desen tehnic, iar profesorul nu plecase din sală. Două lovituri pe ceafa mea şi râsetele căscate. Nu era prima oară când pățeam asta şi mi-am dat seama imediat cine mă atacase. M-am răsucit şi am scos instinctiv briceagul.

HÂRŞ! Pe mâna lui Eck Wilson. Odios! N-o să uit mutra lui. HÂRŞ! Pe piept. HÂRŞ! Pe burtă. O lovitură plănuită şi îngrozitoare, atunci chiar am vrut să-l rănesc pe Eck, care încremenise.

Nu erau răni nasoale, dar a curs mult sânge, iar Eck a intrat în şoc. Şi eu la fel. Printre cei care au asistat la incidentul ăsta, se număra şi Gary McVie, hoțul piroman de maşini din Fort (RIP),

care mi-a luat cuțitu. „Dă-mi-l mie, Mark“, a spus el şi l-a băgat în buzunar. A țipat la toată lumea să stea jos şi să-şi țină fleanca, iar ei au procedat întocmai, toți în afară de vreo doi bulangii execrabili, care chicoteau când profesorul, domnu Bruce, s-a întors în clasă. Mie mi-a fost teamă că Bruce o să vadă sângele, că pe urmă o să vină poliția şi o să mă ducă la bulău. Dar a sunat clopoțelul, iar Eck a ieşit din clasă, cu un mers cam cocoşat. Nu m-a pârât, iar, după ce afară m-a amenințat plin de furie că o să mă omoare, s-a cărat şi s-a dus să-şi trateze rănile.

L-am văzut peste vreo două zile la geografie. N-aveam nici un cuțit la mine şi eram îngrozit, aveam un ghem de țepi în stomac. Prevedeam o bătaie şi eram sigur că Eck o să mă facă muci. Dar el nici vorbă: s-a aşezat lângă mine şi s-a apucat să mă lingă-n cur, mi-a oferit dulciuri – bomboane cu şerbet de lămâie, dacă mi-aduc bine aminte – şi mi-a zis „mereu ne-am înțeles bine…“, adică, fireşte, o mare minciună.

Eu am stat acolo, fără să spun nimic, delectându-mă şi simțindu-mă încurajat de teama disperată şi linguşitoare din ochii lui, şi de gustu bomboanei lipite de ceru gurii mele, care s-a topit într-o explozie de şerbet.

Ziua 36

Sick Boy ne părăseşte, îşi împachetează lucrurile, inclusiv dezgustătorul dicționar ferfenițit Collins. Pentru majoritatea lumii nu e decât un instrument de culturalizare, dar în mâinile lui e mai periculos decât un revolver încărcat. Sora lui, Carlotta, îl ia cu Datsun-ul ei. E foarte sexi… diseară o să fac patruzeci de labe, gândindu-mă la ea! Beton! Pe el l-a cam şucărit că am flirtat la greu cu ea. La un moment dat, mi-am trecut palmele pe brațele ei dezvelite şi am simțit mirosul părului ei negru şi lucios. Am încercat să am cât mai multe senzații, ca să-mi amintesc mai târziu de ele. Carlotta chicotea, iar Sick Boy s-a desprins din îmbrățişarea cu Molly, care părea dia dreptu distrusă, ca să-mi tragă un şut poznaş, dar în acelaşi timp şi răutăcios, în fluieru piciorului.

— Să ai grijă de prietenu meu, îi spun eu Carlottei, îmbrățişându-l bărbăteşte, încântat de faptul că se zbate neputincios şi stânjenit în brațele mele, acum viguroase.

M-am împrietenit cu bulangiul ăsta, doar ca să mă duc la el şi să le fac ochi dulci surorilor lui şi maică-sii, pe vremea când încă nu se îngrăşase. Nu puteai să intri în casă decât când puțică ăla duşmănos de taică-su era plecat diacasă. Dacă îmi deschidea el uşa, făcea: „Deci tu eşti tipu ăla din Fort, ai?“, aşa, piun ton superior, de parcă blocu Bannanay ar fi fost Barnton sau ceva de

genuăsta, n pizda măsii! Mă punea să aştept afară până când ieşea Sick Boy şi era imposibil să nu fiu sâcâit de handicapații din partea locului, care ştiau că sunt din cealaltă parte a Junction Street.

— Să fii cuminte, zice Sick Boy, cu ochii mijiți, şi ne vedem peste câteva săptămâni.

— O să ies de aici săptămâna viitoare, îi amintesc eu.

— Mă duc umpic în Italia: da de data asta pe bune. O să-mi prindă bine să scap puțin de mlaştina asta împuțită, spune el, aruncând o privire disprețuitoare spre copaci şi spre cerul fumuriu, iar apoi se răsuceşte spre crispata de Molly.

— Sună-mă când te întorci! zice ea şi-l ia în brațele ei slăbănoage.

Eu pot să-i văd fața deasupra umărului ei. Îmi face cu ochiul şi ridică din sprâncene, apoi îi şopteşte la ureche:

— N-ai cum să scapi de mine, iubi. Chiar n-ai cum să scapi de mine.

Piormă se desprinde brusc din îmbrățişare şi se duce la maşină.

Îi urmărim cu privirea cum se îndepărtează. Molly fuge înăuntru. Tom îmi pune cu blândețe o mână pe umăr.

— I-ai pierdut pe Danny, pe Johnny şi acum şi pe Simon. Dar bucură-te că tu o să fii următorul care-şi termină cura.

Mă duc în camera de agrement, unde Molly pare dărâmată, dar Keezbo o consolează, aşa gherțoiu umflat pe mine mă lasă-n pace.

Mă întorc la mine în cameră şi citesc.

Mă deranjează Slăbănoaga-Ochelaristă, care-mi spune că am o şedință cu Molly. Mă întreb la ce dracu se referă, iar ea se înmoaie şi-mi spune „Scuze, cealaltă Molly“.

Cealaltă Molly e o englezoaică țeapănă cu mutră de cal, pe nume Molly Greaves, un psiholog clinician care a venit în vizită la institut. Nici dacă şi-ar dori n-ar putea să fie mai diferită de Moll a noastră. Am cunoscut-o la clinică, unde am răspuns la întrebările ei insistente şi intruzive, într-o buimăceală supusă. Acum sunt mult mai posac şi mai rezistent la intruzivitatea ei, aşa că nu prea ne-nțelegem unul cu altul.

Seara stau pe veranda din spate cu chitara şi zdrăngăn sub cerul negru ca cerneala, dar se rupe o coardă şi n-am cu ce s-o înlocuiesc, aşa că distracția mea se duce de râpă.

Ziua 38

Tom mi-a intrat pe sub piele. O să fiu externat săptămâna viitoare, dar, pe lângă faptul că m-a programat pentru încă o şedință inutilă cu psihologul clinician, în şedințele noastre

individuale şi-a schimbat atitudinea blajină. Astăzi m-a privit fix în ochi şi mi-a spus cu o detaşare înghețată:

— Fii sincer față de tine însuți, Mark.

— Ce?

Mă prinsese pe picior greşit şi m-am gândit iarăşi la Marea Minciună. Daco să mă facă să io spun.

— Cooperează cu mine.

— Cum adică?

— Eşti un tip inteligent. Dar nu eşti chiar atât de inteligent. Căci, deşi ai citit şi ai învățat mult, tot nu poți rezolva misterul, nu poți să-ți dai seama de ce îți faci atâta rău.

— Crezi? îl provoc io, deşi ştiu că bulangiul are dreptate.

— Nu ştii de ce eşti dependent de heroină, iar asta te irită ca curu. Îți jigneşte vanitatea de intelectual şi imaginea de sine.

Parcă mi-ar fi tras un pumn în burtă. Pentru că era adevărat. Am rămas perplex, dar, mai mult decât atât, umpic zguduit, şi de trecerea asta a lui la o atitudine mai agresivă, dar şi de ce mi-a zis.

BULANGIUL.

Nici măcar n-am putut să aud ce zic, atât de tare-mi clocotea sângele-n creier, aşa că m-am apucat să bat câmpii. Am zis ceva de genul ăsta:

— Nu posă apreciez lumea asta, aşa cum e ea acum. Îmi face rău, tot căcatu ăsta pe care l-am creat şi pe care nu-l putem îmbunătăți. Asta mă răneşte. Am hotărât să n-o mai înfrunt, să mă retrag din ea, dacă vrei să folosesc termenuăsta hipiot de căcat!

Iar asta e mult mai coerent decât ce-am zis eu.

— Nu-i normal să crezi asta când eşti tânăr, a replicat Tom. Pur şi simplu eşti deprimat. Ce te deprimă, Mark?

N-am putut să-i răspund.

— Lumea.

— Nu e lumea, a clătinat el grav din cap. Aşa-i, e nasoală, dar cei ca tine ar trebui să încerce s-o facă mai bună. Iar în afară de asta, tu eşti destul de deştept încât să te descurci şi să prosperi în orice societate. Ce e?

— Dava mă face euforic, i-am zis io. Aş fi spus orice ca să sparg buba, să evit confruntarea cu Marea Minciună. Dintotdeauna mi-a plăcut să fiu euforic.

— Deci ai ajuns la vârsta când îți dai seama că lumea e de căcat şi că nu poate fi reparată prea uşor. Treci peste asta. Maturizează-te n pizda mă-tii. În privirea lui a apărut un soi de fermitate. Trăieşte-ți viața. Şi ce dacă lumea e aşa?!

— Atunci e asta. Îmi suflec mâneca şi-i arăt cicatricile înțepăturilor de ace.

Marea Minciună.

Cu toţii jucăm un joc de rahat: jocul dezintoxicării. E nevoie să părem diacord cu angajaţii clinicii şi să le încurajăm iluzia că vrem să renunţăm la heroină. Însă doar câţiva – sau poate nici unul – dintre noi au intenţia asta. Nu vrem decât să scăpăm de heroina din organism ca să putem dupaia să revenim la doze mai mici. Da nu vrem să renunţăm de tot la ea, n morţii măsii! Vrem să nu mai fim dependenţi ca să nio putem băga în vene, fără a mai fi în pericol să ne scape de sub control. A câştiga la jocul ăsta depinde în primu rând de capacitatea noastră de a-i păcăli piangajaţii clinicii şi de capacitatea lor dia se păcăli singuri, crezând mitul că noi chiar vrem să ducem o viaţă de rahat, fără droguri.

ŞI ATUNCI CE AM FACE?

Doar Seeker vrea altceva: să găsească un loc în Tenerife, unde geru îngrozitor din timpu iernii să nui afecteze metalu din corp.

Am mai scris ~~puţin~~ umpic despre excursia aia în Yorkshire cu tata. Scrisul e refugiul meu, viaţa de aici ar fi insuportabilă, dacă n-aş scrie. Am făcut un experiment şi am încercat să scriu sub forma unei povestiri, să vorbesc despre modu cum m-au afectat incidentele.

Din jurnalul intim: despre Orgreave

Nici măcar lemnul rigid al banchetei vechi şi incomode nu izbuteşte să-mi atenueze senzaţia de izbăvire. Îmi aduce aminte de căminul universităţii din Aberdeen; când zăceam întins în beznă, încălzindu-mă în exuberanţa că îmi lipseşte teama care creştea în pieptul meu, aidoma flegmei vâscoase dintr-al lui. Căci orice zgomot aş auzi de afară, maşinile scrâşnind pe străzile înguste ale cartierului sărac, măturând uneori cu farurile camera asta veche şi mucegăită, beţivii care protestează sau cântă serenade ori ţipetele sfâşietoare ale pisicilor torturate de plăcere, ştiu că n-o să aud acel zgomot.

Nici o tuse.

Nici un ţipăt.

Ziua 39

Mare tevatură, căci se pare că Skreel şi-a luat tălpăşiţa azi-noapte. S-a întors varză dis-de-dimineaţă, târându-şi picioarele, cu un zâmbet de drogat pe chip şi sângele prelingându-i-se din nasu mare şi spart, şi a răspuns întrebărilor ridicând cu dezinvoltură din umeri. Se pare că a reuşit să facă rost de heroină în Kirkcaldy. După părerea mea, bulangiul merită o medalie pentru iniţiativa lui. Stă cu noi doar vreo juma de oră, probabil ca să ne

fie dat drept exemplu negativ, iar piormă vine poliția şi-l ia ca să-l ducă la închisoare.

Avem o previzibilă şedință de urgență de analiză a procesului, ca să discutăm despre „sentimentele noastre“ față de incident. Emoțiile sunt intense, iar Ted, care se împrietenise cu Skreel, siapucă să țipe la Len, la Tom şi la Amelia, apoi iese val-vârtej din cameră, reproşându-le că sunt nişte „turnători de rahat“. Molly behăie piun ton pițigăiat că Skreel „ne-a dezamăgit pe toți“. Păi, fără doar şi poate că bulangiul m-a dezamăgit pe mine, pencă nu mi-a zis că evadează şi că ştie un dealer prin apropiere. Aş fi sărit gardu cu el n pizda măsii. Fiind cam recalcitrant din fire, îmi țin gura n pula mea şi bag doar o afirmație filosofică: „A plecat. Nu văd nici un motiv pentru care să ne întrebăm de ce sau să ne facem reproşuri. Hai să trecem pestiasta“.

Grăsana – o cheamă Gina – tocmai a ieşit de la dezintoxicare, da încă dârdâie ca dracu şi se smiorcăie tot timpu: „Nu mai posă suport…“, zice şi siapucă să se legene cu curu pe palme, ținându-şi brațele dolofane lipite de corp. Puştanu care-i cu ea se numeşte Lachlan, sau Lachy, ne spune el cu o voce sfioasă. Lacheul guvernului, mi se pare mie, căci e sub tutela unei agenții guvernamentale.

Molly şi ~~Slăbănoaga-Ochelaristă~~ Amelia sunt acum prietene la cataramă, iar doamna Bloom aproape că s-a transformat într-o clonă; i-a furat cu neruşinare ținuta şi gesturile surorii ei mai gomoase. S-a apucat să trăncănească în seara aia, în camera de agrement, despre „relațiile destructive care întăresc comportamentele negative“ şi că „n-o să se mai combine niciodată cu tipi de genu lu Brandon sau chiar şi alu Simon… pur şi simplu ăştia încearcă să te facă din vorbe“.

Cât de repede uită totu! Da, am râs umpic în sinea mea de chestia asta, căci sunt sigur că, dacă Sick Boy ar fi intrat în secunda aia pe uşă, chiloții i-ar fi ajuns în juru gleznelor cât ai zice peşte.

— Mă bucur că te-ai învățat minte, zice Seeker şi-mi adresează un zâmbet sumbru complice, pe când Keezbo îşi smulge şi-şi roade pielițele uscate din juru unghiilor lui care-i sângerează.

— Da, aşai! se rățoieşte ea belicoasă, iar piormă ne aruncă o privire disprețuitoare şi se cară plină de furie.

Ziua 40

Astăzi pe piața nomadă de drogați: PLEACĂ: Seeker, VIN: hipiotul boşorog şi împuțit din Leith, Dennis Ross, şi un dement cu mutră de şobolan din Sighthill, pe care-l cheamă Alan Venters.

Mie chiar o să-mi fie dor de Seeker (şi de data asta sunt singuru lui admirator), mai ales pencă ştiu că acum o să-mi fie mai greu să

m-apuc de tras de fiare în fiecare dimineață şi după-amiază.

Ziua 41

E o dimineață minunată, iar eu mă trezesc devreme ca să ridic greutăți şi să sar coarda. Spre surprinderea mea, Audrey vine şi bate la uşa verandei. Mie mi se pare că e fiica lui Bowie, cu ochii cenuşii, spune ceva, spune ceva… când ea mi se alătură în tăcere, ca de obicei, trage puțin de fiare şi apoi sare coarda. Dar după aia, stăm de vorbă în grădină. Audrey nu zice nimic, da e evident că nu-i pasă de Seeker. O cam înțeleg. După o vreme intrăm la micul dejun, pe când ceilalți se scoală suspinând şi căscând în cor, dar disonant.

Pe meniu: ouă jumări şi cârnați vegetarieni uimitor de gustoşi, cu o grămadă de sos brun. Partea proastă: gagiul ăla Venters stă singur la masă, dârdâind, dar are o atitudine amenințătoare. Audrey şi Molly sunt vizibil speriate de el. Puțoiu ăsta e periculos. Însă nu-i problema mea.

După ce am terminat cu Joyce, am trecut la Carl Rogers. E mai interesant decât credeam: vreau să termin cartea înainte să plec de aici, ca să-i fac plăcere lui Tom.

Ziua 42

Plouă ca naiba o jumade oră, iar piormă ploaia parcă se evaporă în cerul argintiu, plin de nori jigăriți şi friguroşi.

Audrey l-a înlocuit pe Seeker şi ne facem împreună exercițiile. După aceea stăm de vorbă despre muzică şi despre viață. Îmi spune că a lucrat ca infirmieră cu bolnavi incurabili, dar că a făcut o depresie nasoală şi s-a apucat să şterpelească morfină din dulapul cu medicamente prescrise pe bază de rețetă specială.

Aşa că ne-am împrietenit şi am şters-o de pe lista celor la care mă gândesc când fac laba. Tonomatu e limitat. Nu posă faci laba cu gându la prieteni, chiar dacă au țâțe şi pizde: pur şi simplu mie nu-mi surâde chestia.

Molly şi Ted ne părăsesc. Şi-au încheiat cura. Ted vine la mine şi face: „La început nu mi-a plăcut de tine fincă am crezut că eşti un mincinos îngâmfat, pencă mereu te cărai de lângă noi sau stăteai singur. Dupaia mi-am dat seama că nu voiai decât umpic de linişte, ca să rezişti aici cum poți, în felu tău“. L-am îmbrățişat cu uimitor de multă afecțiune. Sunt şi mai surprins când Molly mă îmbrățişează, mă sărută pe obraz şi-mi spune „O să-mi fie dor să mă contrazic cu tine, dementule“. Am sărutat-o şi eu şi i-am urat toate cele bune. Ted şi Molly sunt cele două persoane care mi-au plăcut cel mai puțin dintre cei pe care i-am găsit la venire, dar o

să-mi fie dor de ei, căci mi se fâlfâie complet de nou-veniți. Slavă pulii că joi mă car de aici. Abia aştept.

Stau treaz şi citesc din Rogers sau scriu despre Orgreave.

Ziua 43

Keezbo îşi încheie cu succes proiectul nostru pentru drogați/dependenți de stupefiante, da nu pare prea încântat diasta.

— Fruntea sus, prietene, îi spun eu, Gaşca Muzicală din Fort o să-şi reia în curând activitatea. Cei mai tari.

— Cei mai tari… răspunde el cu tristețe în voce.

Ce naiba se întâmplă cu bulangiuăsta care ține cu Hearts? Ce mutră sumbră are! Mi se rupe sufletu! Înainte dia se căra mă îmbrățişează şi parcaş fi maltratat de un urs bărbierit, gras şi transpirat.

— O să-mi fie dor de tine, spune el, de parcă n-o să ne mai vedem niciodată!

Piormă umflatu îmi dă un plic. După ce pleacă, îl deschid; înăuntru e fotografia cu noi îmbrăcați în echipament Wolves.

Ziua 44

Brian Clough a stat patruzeci şi patru de zile la Leeds United. Mai bine el decât mine. E cam puțin timp ca să schimbi ceva într-un club. E cam puțin timp ca să-ți schimbi viața.

Mi-amintesc de piesa aia superbă a lui John Cooper Clarke „Beasley Street“ şi versurile „Emoționat, inspectorul vine…“ Păi, să mor io, că azi au venit trei deodată: de la Ministeru Sănătății, de la Departamentul de Asistență Socială şi, respectiv, de la guvernu scoțian. În Daily Express a apărut un reportaj despre „evadarea“ lui Skreel şi despre „hotelul de cinci stele pentru drogați“, plus un editoral binevoitor, unde scria că ar trebui să se închidă institutul. Len îmi spune că un pedofil scârbos, cu o legitimație de presă, stă lângă intrare şi îi bate la cap pe angajați să dea declarații.

E surprinzător cât de multe porcării posă scrie căcănarii ăia prăpădiți (presa) şi cum hadicapații duşi cu pluta (cititorii) se revoltă brusc furioşi, iar pe urmă scursurile oportuniste (politicienii) li se alătură imediat. Aşa e viața în Marea Britanie. Deci acum o să se întocmească „un raport exhaustiv despre institut“.

Chestia asta de fapt ne uneşte. Ne simțim ca nişte vedete şi nu facem decât să lăudăm institutul. Întrucât eu sunt cel mai vechi, vorbesc cel mai mult, deşi Audrey îşi spune şi ea părerea, iar Dennis Ross, fiind cel mai în vârstă dintre noi, este şi cel mai

matur şi mai coerent dintre nou-veniţi, aşa încât are o contribuţie minunată. (În lumea eunucilor, chiar şun tip cu pula de cinci centimetri nu se poatiabţine să îşi dea aere.) Susţinem în faţa birocraţilor încuiaţi că nu-i deloc uşor să treci prin aşa ceva. Nu-i floare la ureche.

Tom, Amelia, Len şi ceilalţi angajaţi sunt vizibil nervoşi. S-ar putea ca institutul să se închidă. Eu refuz să mă duc la „întrunirea de urgenţă a rezidenţilor“, căci mâine-dimineaţă plec acasă, şi prefer să mă uit la ştiri. A fost confiscată o mare cantitate de heroină, iar poliţia şi politicienii se reped să-şi sugă pulile şi să se lingă-n pizdă reciproc, bătându-se cu pumnii în piept că au câştigat „războiul anti-drog“.

Ei, nu zău. Sigur că da. Cretini veniţi cu pluta pe conductă.

Ziua 45

Şi următorul participant la Jocu Dezintoxicării e: nimeni altul decât vechiu meu amic Mikey Forrester! Înco dată o să scrâşnească din dinţi şo să transpire laiel în cameră toată săptămâna, ţinându-se departe de ceilalţi şi temându-se şi de propria-i umbră.

Eu i-am surprins frica şi confuzia din privire şi m-am uitat la trupul lui scheletic. Cum poasă i se-ntâmpliaşa ceva unui tip atâde de treabă? m-am întrebat eu.

Pe urmă, când m-a văzut, ochii i-au licărit, şi-a târât picioarele până la mine şi a făcut:

— Mark… ce mai faci, frate? A aruncat o privire prin preajmă, îngrijorat şi suspicios. Care-i treaba pe aici?

Mi-am dat seama că şi eu eram ca el acum câteva săptămâni, mă simţeam la fel de speriat. Aşa că l-am dus la minen cameră, el s-a aşezat şi a început să dârdâie, cu pielea ca a unui pui jumulit, iar io i-am spus sincer ce părere am. Se pare că amărâtu idiot a încercat să spargă o farmacie din Liberton.

— Am văzut-o pe Christane F aia pe video, ştii?

Handicapatu a bătut câmpii în continuare n pula mea, iar eu am încercat să-l ascult, da abia aşteptam ca mama şi tata să vină cu maşina şi să mă ia diaici. Nu m-am înşelat, pencă Len a venit la mine în cameră, iar Mikey a gemut când i-am predat ştafeta de dezintoxicare psihică, iar nenorocitu a fost dus laiel în cameră, unde-l aşteaptă zilele lungi şi îngrozitoare ale dezintoxicării.

Da io m-am cărat diaici, după ciam terminat de făcut bagajele. Ultimele obiecte pe care le-am pus în geantă au fost jurnalele. Mi-au fost prietene bune, da m-aş mira să mă mai văd vreodată cu ele. Nu poţi să-ţi înţelegi viaţa decât privind în urmă, dar tresă ţi-o trăieşti cu gându spre viitor.

Mi-am luat rămas-bun de la Audrey, care mai are încă o săptămână de stat şi i-am zis că strategia ei de a-şi băga picioarele în totu şi de a nu bate la ochi e cea mai bună. Un sărut, o îmbrățișare, schimbăm numere de telefon, iar io mă duc în birou pentru formalitățile de externare.

Postscriptum – ziua 45 (după-amiază)

E adevărat ce se spune: să nu asculţi niciodată pe la uşi, pencă se poate s-auzi ceva nasol despre tine. Îmi făcusem bagajele, îi aşteptam pe mama şi pe tata şi m-am gândit să-i înapoiez lu Tom cartea de Carl Rogers. Uşa biroului lui era întredeschisă, iar io am auzit vocea Ameliei, care rostea numele lu Sick Boy. Adică de fapt nu i-am auzit *numele*, da am fost convins că vorbea despre el.

— …foarte manipulativ. Cred că a ajuns să creadă singur în propaganda pe care o face.

Io m-am dus mai aproape, atras de durere, aidoma unei molii de flacără. Am auzit-o cum schimbă brusc subiectu.

— …dar aşa e Simon. Pe urmă mai e şi Mark, care pleacă astăzi.

Am încremenit.

— Nu-mi fac prea multe griji pentru el pe termen lung, a zis vocea subţire şi moale a lui Tom. Dacă o să ajungă la douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani, instinctul de supravieţuire o să intre în funcţiune, o să scape de toată angoasa asta existenţială şi o să fie bine. Dacă până atunci o să reuşească să nu moară de supradoză sau să nu ia SIDA, pur şi simplu n-o să mai vrea să se drogheze cu heroină. E prea inteligent şi descurcăreţ; până la urmă o să se plictisească de jocul ăsta de-a ratatul.

Aşa cam intrat peste ei, bătând în uşă din mers.

— Mark…

Slăbănoaga-Ochelaristă a roşit ca o mironosiţă. Pupilele lu Tom s-au dilatat vizibil. Amândoi păreau stânjeniţi ca curu. Oare pencă i-am prins când discutau despre mine, pencă au folosit cuvântu „drogheze“, sau poate termenul neprofesional şi peiorativ „ratat”? Oricum, am savurat momentu, întinzându-i lu Tom *Cum să devii o persoană*.

— O lectură interesantă. Ar trebui să o răsfoieşti şi tu.

Piormă m-am răsucit pe călcâie şi m-am dus în camera de agrement, unde mi-am luat superficial rămas-bun de la ceilalţi inşi diacolo, de care nu-mi pasă. Doar Audrey era importantă, iar de la ea îmi luasem *rămas-bun* ca

lumea. Tom a rămas la el în birou, evident prea stânjenit să se mai complice cu faza lui cu cărţile poştale.

Mă duc afară cu tot cu bagaje ca să-i aştept piai mei. Norii de culoarea laptelui cu vanilie se împrăştie pe cerul albastru deschis, iar un stejar impozant acoperă soarele.

Pietrişul din spatele meu scârţâie sub paşii cuiva, iar iol văd pe Tom cu se insinuează spre mine, cu o expresie îndurerată şi buimacă pe mutră. Evident că vrea să ne-mpăcăm.

— Mark. Ştii, îmi pare rău…

Poasă se ducăn pizda măsii şi să-şi ia toate platitudinile alea linguşitoare ale lui şi îmbrăţişările mincinoase şi să şi le bage fix în rectu lui duplicitar şi manipulativ.

— Nu înţelegi ce furie mocneşte înăuntru. N-o să înţelegi niciodată, îi zic io, gândindu-mă la Orgreave, iar pe urmă, dintr-un motiv sau altul, la Begbie. Io îmi fac rău şi mă maltratez ca să nu-i rănesc pe cei care n-o merită. Iar asta pencă nu posă ajung la oameni ca tine, pencă tu ai legea de partea ta. Simt cum în mine se ridică o furie uriaşă. Dacaş putea să-ţi fut lumea, nu mi-aş mai pierde vremea să-mi fut io viaţa mea!

În acel moment, o maşină familiară intră scârţâind pe aleea de pietriş, iar feţele super-surescitate ale lu mama şi tata contrazic cea mai mare parte a cuvintelor mele. Suferinţa pe care le-am provocat-o face ca vorbele mele batjocoritoare şi trufia să devină penibile: ideea că motivele mele au şi ceva nobil în ele. Da-mi bag pula. Îi întrorc spatele lu Tom şi institutului şi mă duc la maşină.

— Baftă, Mark, spune Tom, şi să ştii că sunt sincer.

Io sunt furios pe mine însumi, da negru de supărare pe bulangiuăla. Îmi bag pulan birocratu mincinos, slugarnic şi laş.

— Nu se vede *deloc*. Asta dacă ţi-ai dorit vreodată să fii sincer n morţii mătii, îi zic io, pe când tata se dă jos din maşină. Dacă vrei să faci ceva util, stai cu ochii pe bulangiuăla de Venters.

Despic aeru cu mâna, ca să nu mă mai gândesc la asta. Taicămiu se încruntă la mine, da amândoi se bucură că mă văd, şi io pe ei, aşa că mă aşez pe bancheta din spate a maşinii.

— Băiatu meu, băiatu meu, băiatu meu… spune mama, venind în spate lângă mine şi îmbrăţişându-mă, piormă îmi punio grămadă de întrebări, pe când tata vorbeşte cu Tom şi semnează nişte hârtii.

Io habar n-am ce actes alea. Formularele de externare?

După o vreme, tata se întoarce la maşină şi se urcă la volan.

— Cia fost asta? Tu şi domnu Curzon?

— Nimic. Doar o mică ciondăneală. Uneori se cam încing spiritele piaici.

— Ce ciudat, exact asta a zis şi el, zâmbeşte tata, clătinând din cap, pe când io simt un nod în gât.

— Of, fiule, fiule, fiule, spune mama, cu lacrimile prelingându-i-se pe faţă, deasupra zâmbetului larg. O întinereşte mult, iar io îmi dau seama că n-am mai văzut-o aşa de multă vreme, arăţi atâde bine! Nu-i aşa, Davie?

— Aşa e, zice taicămiu, răsucindu-se, strângându-mă de umărul meu vânjos şi privindu-mă aidoma unui fermier care cercetează un taur premiat la Royal Highland Show.

— Slavă Domnului că s-a terminat tot coşmaru ăsta!

Preţ de două clipe inima-mi stă în loc, temându-mă că motoru hârâit al maşinii n-o să funcţioneze, da tata îl porneşte şi, slavă Domnului, ne îndepărtăm de institut. Mai mulţi s-au adunat pe trepte, da io nu-mi întorc capu. Mama îmi ţine mâna-n poală, când nu-şi aprinde ţigara, căci încă mai e sclava fumatului. Traversăm podu spre Edinburgh, când un cântec familiar siaude la radio, ispitindu-mă s-o iau iarăşi pe autostada aia a prafului alb.

Ei nu observă, căci vorbesc despre faptu că e o zi superbă şi că diacum încolo putem să începem cu toţii o viaţă nouă. Da mintea şi corpu meu, stâlpii primitivi din templul abstinenţei de şase săptămâni, se zvârcolesc la unison, aidoma unei freze de şlefuit, jinduind după prima punguţă cu heroină. Simplul gând mă umple de transpiraţia rece a surescitării, care îmi iese prin pori. Abia aştept n pula mea. Da iau hotărârea să-ncerc să mă abţin de dragu lor. Dintr-un motiv sau altu, taicămiu forjează maşina, iar scumpa mea mamă şi cu mine ne izbim unu de celălalt, pe când roţile scrâşnesc la fiecare curbă.

Iunie, 1969, în Blackpool. Luna încă e o brânză verde, da în curând o să fie împachetată, iar astronauţii americani o să lipeasco etichetă peia, iar piormă o s-o azvârle în congelator. O plimbare pe Golden Mile. Timpu care se scurge până când bunicu Renton inspiră din nou greoi şi zgomotos şi timpu care s-a scurs de la ultima plimbare pe faleză, adică mai mult de un an. Mi-amintesc când m-am uitat ultima oară la decoraţiile din cutia aia metalică a lui. El remarcă crispat: „Ei vor să-ţi prindă bucata asta de metal în piept doar ca să-ţi acopere cicatricile metalului pe care l-au vârât n tine“. Îmi aduc aminte că atunci mi-am zis: nu, nu, bunicule, nemţii *au făcut asta. Englezii ţi-au dat decoraţia!*

Acum îmi dau seama că bietu puţoi se prinsese care era adevăru.

Traversăm oraşu spre poarta din Leith. Nu-i char atâde târziu: vânzătorii de pe Walk îşi trag cu nădejde obloanele. Când ajungem acasă, îmi dau seama că ceva nu-i în regulă. Brusc, luminile din camera de zi se aprind şi văd o grămadă de lume: Hazel, Tommy, Lizzie, Premiu Doi (cariarată bine şi are lângă el o blondă), Billy, Sharon, Gav Temperley, doamna McGoldrick, vecina din bloc, prietenii lu Billy, Lenny şi Granty, toţi rânjesc şi-şi ridică spre mine paharele cu şampanie; toţi în afară de Premiu Doi, care bea suc de portocale. În bucătărie, deasupra mesei pline cu prăjituri, sandvişuri şi mici rulouri cu cârnaţi, pe care nu le poţi vedea decâla nunţi şi înmormântări, piun afiş improvizat cu litere verzi pe fundal alb scrie:

BRAVO, MARK, BINE AI VENIT ACASĂ!

Nu-i chiar ceremonia de absolvire a facultăţii pe care mi-o închipuiam eu, da totuşi e mişto. Taicămiu îmi dă un pahar cu şampanie.

— Dă-l pe gât. Da ia-o mai uşor, zău aşa.

Ia-o mai uşor.

Îmi cobor privirea spre lumina portocalie şi greţoasă, care pâlpâie în juru buştenilor din plastic din şemineu, sorb din băutură, o simt cum mi se scurge pe gât, trece prin stomac, prin ficat şi prin rinichi, îmi intră în sânge şi-mi încinge creieru. Bulele îmi fâsâie în cap, pe când Hazel mă masează pe braţ, plină de admiraţie, iar colţurile gurii i se ridică.

— Ăştia-s muşchi?

— Aşa s-ar părea, declar io, umplându-mi paharu, convins că asta o să-mi sporească nevoia pe cario simt cum pune stăpânire pe mine şi nu o s-o satisfacă.

Mă duc iarăşi la ea, când Tommy mă opreşte din drum şi mă prinde într-o îmbrăţişare bărbătească.

— Lasă dracu porcăria aia, Mark, mă îndeamnă el cu o voce sugrumată.

— Ai dreptate, Tam. Mi-am învăţat lecţia. Asta nu-i *chiar* o minciună, pencă chiar am învăţat *o* lecţie. Doar că nu aia la care se gândesc ei. Ce mai face Spud?

— Nu mă-ntreba. Mai rău ca oricând. Închipuie-ţi că s-a chinuit atâta cu dezintoxicarea aia de pomană.

— Aha, zic io cu nonşalanţă, dar în sinea mea mă simt încântat. *Bravo, Murphy, băiete*! Da Matty?

— La fel ca Spud, doar că în *Wester Hailes*.

Înţeleg ce vrea să zică Tommy. Deci domnu Connell o duce cel mai rău. Remarc că Hazel vorbeşte cu Premiu Doi şi cu gagică-sa, aşa că-mi înşfac geanta şi mă duc în camera mea, pun jurnalu la fundu unui dulap plin de cărţi şi alte căcaturi vechi.

Când mă întorc în camera-de-zi, mama se ceartă cu Billy, fluturând o felicitare pe care vrea ca el s-o semneze.

— Nici gând, clatină el din cap, nu semnez nimic care să-i ajute pe Currani. Îţi aduci aminte cum s-au purtat la înmormântarea lu Billy?

— Da niau fost vecini, fiule… Îmi aruncă o privire rugătoare. Tu o să semnezi felicitatea asta cu urări de sănătate pentru Olly, nu-i aşa, băiete?

— N-am ştiu că e… cia păţit?

— Aaa, n-ai de unsă ştii… a făcut un infarct, spune mama cu tristeţe în voce. Susţine că a primit o scrisoare naşpa de la primărie. Da, s-a înfuriat atâde tare, încât a aruncat-o imediat în foc. Piormă s-a dus acolo şi s-a apucat să zbiere la ei din toţi bojocii despre arabi şi indieni, chestii din astea, ştii cumie el…

— Handicapat, zice Billy.

— …şi s-a ambalat foarte tare, pencă primăria a spus că nu i-au trimis nici o scrisoare. Da el urla şi a încercat să-l atace pe funcţionaru de la ghişeu, aşa că au chemat poliţia. Păi, el atunci a plecat, da s-a prăbuşit lângă Waterloo Place, aşa că l-au dus direct la spital.

Simt cum mă trec fiori şi cum mă albesc la faţă. Mama îmi pune în mână felicitarea şi pixu. Billy se uită la mine.

— Doar n-o să semnezi asta, nu-i aşa? Îl urai pe ticălosu ăla!

— Tresă trăieşti şi să-i laşi şi pialţii să trăiască. E doar o felicitare şi nu i-aş dori nimănui să păţească aşa ceva, îi zic io.

Piormă studiez felicitarea, pe care io caricatură cu un băiat trist, pe un pat de spital, cu termometru-n gură şi pe ea scrie: ÎMI PARE RĂU CĂ EŞTI BOLNAV. Deschid felicitarea, iar pe cealaltă pagină e acelaşi gagiu, acum în plină vervă, cun pahar de şampanie în mână, îi face cu ochiu unei infirmiere sexoase, care-l mângâie pe păr. Mesaju scris e: ÎŢI UREZ SĂ TE FACI BINE CÂT MAI REPEDE ŞI SĂ FII LA FEL CA ÎNAINTE!

Aşa că pun felicitarea pe măsuţa lipită de perete şi scriu: Numai bine, Olly. Mark.

— Bravo, fiule, îmi zâmbeşte mama plină de duioşie, piormă îmi şopteşte la ureche, aşa eşti tu *cu adevărat*, fiule. E bunătatea din tine, aşa ca pe vremuri, înainte ca drogurile să te zăpăcească de cap şi să te înrăiască, piormă mă sărută pe mine, cel *autentic*, pe obraz.

Ioi fac cu ochiu şi mă răsucesc spre Billy.

— Ţi-aminteşti când echipa Wolves i-a bătut pe Hearts în finala cupei Texaco? Voi aţi câştigat cu unu-zero acolo, da aţi încasat-o cu trei-zero la Tyney? Câţi jucători mai ştii că au fost atunci în echipă?

— Băgamiaş pula… spune el, încruntându-se, nu mai ştiu pe nimeni din Hearts! Hai să vedem, evident era Derek Dougan, Frank Munro… oare şi Billy Hibbitt? … Kenny Hibbitt… apropo de Curran-i… era şi tipu caria înscris două goluri, un scoţian sau aşa ceva… Hugh Curran! Cine mai era? Billy se răsuceşte spre tata, care trăncăneşte cu Tommy şi cu Lizzie. Tată, strigă el, echipa aia Wolves care i-a bătut pe Hearts în Cupa Texaco…

— O super-echipă, zice tata, ştergându-se la nas cu un şervet de hârtie. Ţi-aminteşti când v-aţi cumpărat cu toţii uniforme de Wolves, de Crăciunu ăla? A trebuit să-ţi fac rost de ea?

— Da. Fort Wanderers[3]. Niai făcut poza aia de grup de Crăciun. N-a ieşit, declar io, aruncându-i o privire suspicioasă lu Billy. Păcat, nu?

Da nu contează, încă mai am imaginea aia în minte. De la stânga la dreapta, pe rându din spate: io, Keezbo, arunc io o privire spre tipii cares cu gagicile lor, Tommy şi Rab, pe urmă iarăşi spre Billy. Franco şi Deek Low şi toţi ăilalţi. În faţă, stând pe vine, iarăşi de la stânga la dreapta sunt Gav, George Englezu, Johnny Crooks, Gary McVie şi-ţi aminteşti de bietu Gazbo? Mutră de ciocolată Dukey şi Matty care poartă tricou de atacant.

Billy pare cam nedumerit, iar tata spune voios:

— Păi, bine că porcăria aia pe cariai luat-o nu ţi-a distrus memoria!

Nu, nu mi-a distrus-o. Pencă singuru lucru de care mi-amintesc limpede io anumită adresă din Albert Street şi cele şapte cifre din numărु de telefon pe care mi l-a dat Seeker. Mă duc la Hazel şo iau de talia mlădioasă. Ea îmi zâmbeşte, impecabilă în rochia aia galbenă a ei, cu ciorapii ăia trei sferturi din nylon, miroase superb şi arată ca o vedetă americană de cinema din anii ’50 care joacă rolu de fetişcană bogată. Mă întreb dacă s-o duc în apartamentu din Monty Street şi să fac sex nasol cu ea sau să plec în căutarea lu Johnny, Spud, Matty, Keezbo&Co, ori să mă car şi să mă văd cu bunu meu prieten şi instructor personal din sala de sport, Seeker.

1. Concurs de televiziune, unde concurenţii sunt membrii aceleiaşi familii, dar din diferite generaţii.
2. Joc de cuvinte: „Tawdry Odd“ în original.
3. Hoinarii din Fort.

Avanti

O să vă faceţi o idee despre cum e aici când o să vă zic că cea mai mişto e gara. Fireşte, nu le-am spus celor de acasă, din Leith, că oraşu natal al mamei mele e de căcat, nu seamănă câtuşi de puţin cu peisajele alea toscane, scăldate într-o lumină superbă, de unde i-am făcut să creadă pe ţăranii ăia tălâmbi că se trag cei din familia Mazzola. În probabil cea mai frumoasă ţară de pe planetă, oraşu ăsta e ca un ghimpe printre trandafiri. Chiar şi cele mai naşpa regiuni din Italia sunt mult deasupra oraşului ăsta de căcat. Îmi dau seama chiar şi de ce familia mamei mele a emigrat în *Scoţia*.

Când eram mic oraşu nu mi se părea atât de urât. Nu-mi scăpase faptu că mare parte din el era încă îngropat sub alunecarea de teren din anii ’60, dar pe atunci mi se părea doar un loc misterios, un oraş subteran din imaginaţia unui copil, nu bârlogu putred al corupţiei şi neglijenţei primăriei. Deşi departe de a fi pitorească, vechea fermă a familiei mi se păruse romantică, nu o mocirlă rurală bătută de vânt, pe atunci chiar şi imensa curte plină de Fiaturi ruginite, care încă mai domină coliba prăfuită, pentru mine era un loc de joacă, nu o pată sinistră în peisaj. Şi n-am observat că pământul din jurul aşezării era sterp, iar locuitorii atât de insipizi şi de deprimaţi, încât s-ar fi integrat cu uşurinţă printre cei din Gorgie Road.

Singurele lucruri care mă impresionează sunt cafeneaua din gară, unde stau pe scaun şi sorb dintr-o cafea italienească minunată, şi vechiul şopron, unde văru Antonio a avut grijă să lase un morman de perniţe pentru îngenuncheat în biserică, înainte de a se căsători şi de a pleca în Napoli, unde a devenit un funcţionar modest la stat. Respectând tradiţia din familia mea, aici mi-am făcut până la urmă de cap cu Massima. Înainte de a mi se permite să rup sigiliul, am îndurat două săptămâni de săruturi, pipăieli frustrante şi mui de fată catolică pe care le mai văzusem şi în Scoţia (slavă pulii că m-am dus la o şcoală nereligioasă, singuru lucru pentru care îi sunt recunoscător bulangiului de taică-meu), urmate de o droaie de rugăminţi, linguşeli, ameninţări şi, până la urmă, promisiuni disperate de iubire şi de a mă căsători cu ea. Iar Massina are aproape douăzeci de ani! Verişoara mea, Carla, m-a avertizat, după ce practic ne-a aruncat unu în braţele celuilalt, ca

o ucenică de matroană italiană care se respectă: are un iubit. Aşa că ne furişăm, de parcă am fi fost urmăriţi de poliţie, de la gară la şopron.

Însă perseverenţa mă caracterizează, iar acum mă delectez cu cafeaua, fără să fiu deloc şucărit că trenu Massinei, care vine dintr-un sat aflat la două staţii de cale ferată, întârzie aproape treizeci de minute. Unde e Duce când am nevoie de el? Nu contează, cel mai mult îmi place să aştept în băruleţu ăsta, cu uşa lui de sticlă, uitându-mă la bătrânii obezi, care joacă cărţi la masa vecină. Sorb din cafea, ascultând maşina lucioasă de esspreso care şuieră soporific şi care-mi aminteşte de locomotivele cu abur de pe vremuri. Mă gândesc la faptu că pentru bieţii oameni din oraşu ăsta, lucrurile nu s-au schimbat prea mult de atunci încoace: încă mai trebuie să promiţi că o să-ţi petreci toată viaţa împreună cu o tipă ca s-o fuţi! Azi am ajuns la litera „C“, iar cuvântul e:

CONTRETEMPS, substantiv, pl. idem, o complicaţie neprevăzută şi nefericită[1].

Efectu cafelei pătrunde prin moleşeala provocată de soarele după-amiezii, care se prăvăleşte prin fereastră. Casiera închide casa de marcat, care ţăcăne. O pisică roşcată dolofană îmi aminteşte de Keezbo, căci stă tolănită pe gresie, sub razele soarelui, ridicându-şi leneşă privirea când clienţii sunt obligaţi s-o ocolească sau să păşească peste ea.

Afară, văd prin vitrina pe jumătate acoperită de abur doi gagii tineri, care se jucaseră pinball mai devreme, cum se înghiontesc în joacă. Unu poartă un tricou Juve, echipa cu care ţine Antonio. Pare că sunt o grămadă din ăştia pe aici, deşi probabil nu pentru multă vreme, căci Napoli l-a luat pe Maradona. Bieţii puţoi; prevăd c-o să acumulaţi o droaie de frustrări sexuale, *fratellos*. E ciudat că pe aici puştii se ţin de mână, ca gagicuţele de vârsta lor de acasă. Şi asta până pe la sfârşitul adolescenţei! Închipuie-ţi cum ar fi să mă plimb pe Walk, ţinându-mă de mână cu Renton, Spud, Tommy sau Franco! Deşi lu Franco probabil că i-ar plăcea, căci mi-l închipui îmbrăcat într-o uniformă de însoţitor la clasa a doua, intrând cu trenu în sala de aşteptare a bogătaşilor din *Libertatea de a alege*. Gândindu-mă la ţara mea de baştină, îmi amintesc de Mark şi de dezintoxicare, apoi scot din portofel foile împăturite. Sunt cele pe care le-am luat din coşu de gunoi de la el din cameră, însemnările din jurnalele lui. O merita, căci în felu ăsta m-am răzbunat pentru faptu că a fost mârlan şi a adormit când eu încercam să discut cu el despre unele chestii importante. O astfel de

neglijenţă trebuie pedepsită; tresă fii precaut în ziua de azi, că altfel o s-o încasezi.

Ziua 21

M-am trezit în mijlocul unui vis cu Fiona, dis-de-dimineață. O pipăi, pe când ea stă lipită de un perete, dar îmi alunecă din mâini şi se preschimbă într-un diavol hidos. Deşi e un monstru, mie încă mi se mai pare important s-o fut, dar apoi mă trezesc… căci în întruparea ei din ectoplasmă parc-aş încerca să țintuiesc o meduză de perete… M-am trezit cu pula bleagă în mână, într-un crepuscul zgomotos de ciripituri.

După micul dejun (terci de ovăz, pâine prăjită şi ceai), îmi fac ritualul deja obişnuit de a trage de fiare pe verandă, împreună cu Seeker. Când mă întorc la mine în cameră, sunt surescitat, dar obosit, adică de obicei starea optimă pentru a citi, însă mă tot foiesc şi nu mă pot concentra. Mă năpădeşte o senzație odioasă de groază şi abandon, atât de intensă, încât m-apucă tremuriciul. Pe urmă simt că nu mai pot să respir. Camera parcă se-nvârteşte şi-mi dau seama că am probabil un atac de panică sau de anxietate şi sunt nevoit să mă întind, încercând să-mi reglez respirația, până când o să-mi treacă. Îmi trece repede şi totul revine la normal, doar că chiar mă cac pe mine.

În şedința mea cu Tom, mă simt iritat de orice. El se prinde şi mă întreabă de ce sunt băşicat. Eu îi spun că mă simt nasol pentru că am fost bulangiu cu o persoană pe care o iubesc, dar că nu pot să discut despre asta. El îmi sugerează să scriu în jurnal. Sunt pe punctul de a mai face o criză, de data asta pentru că izbucnesc într-un râs sarcastic, apoi şedința se termină.

N-am stare. Am senzația că ceva mă roade pe dinăuntru. Iarăşi simt că nu pot să respir, deşi sistemul meu respirator e mai sănătos decât oricând. Datorită greutăților şi sportului pe care-l fac, aerul îmi pătrunde-n el aidoma heroinei printr-un ac. Nu acum. Încerc să mă opun, amintindu-mi ce a zis Kierkegaard: „anxietatea este vertijul libertății“. Da poate mie nu mi-e scris să fiu liber.

Petrec ore-ntregi singur cu gândurile mele, care-mi clocotesc în cap cu o asemenea violență şi forță, încât am impresia că o să-mi crape capul. Tom are dreptate: pare singura mea opțiune. Trebuie să elimin cuvintele înainte ca ele să iasă doar când vor din mine. Răsfoiesc jurnalul intim şi scriu în el.

Din jurnalul intim: cum am trădat-o pe Fiona când am futut-o pe Joanne Dunsmuir

Eu am avut iniţiativa; în Talisman Bar din Waverley Station. Joanne şi cu mine am băut cu Bisto şi cu Fiona în trenul cu cariam plecat din Londra. Parcă n-am fi putut să ne încheiem excursia, uluitoarea aventură pe care o trăisem. Am coborât la Waverley, iar Bisto a luat-o spre Aberdeen. S-au despărţit sărutându-se pe obraz, nicidecum ca despărţirea mea zbuciumată de Fiona, în Newcastle.

Ne-am dus în barul din gară şi am mai băut puţin. Joanne era cam ofticată şi mi-a zis că nu vrea să se afle că ea s-a combinat cu Bisto. Dialogul a căpătat profunzimea şi ferocitatea care prevestesc de obicei belele între sexe. Dintr-un impuls aberant, am rugat-o să mă sărute, iar pe urmă ne-am pipăit. Amândoi eram frenetici.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat ea, cu ochii scăpărându-i de dorinţă.

I-am şoptit la ureche.

— Cred că ar trebui să ne futem…

Aproape că am ejaculat de excitare.

Am plecat din bar şi am ieşit cu bagajele, ea cu un rucsac, eu cu o geantă jerpelită, pe ieşirea din spate a gării, am urcat dealu şi am ajuns la intrarea din Calton Hill Park, unde se duceau poponarii noaptea. Da atunci nu era noapte, era încă după-amiază, iar soarele încă mai era sus pe cer.

Tocmai mă despărţisem de Fiona, fata de care mă îndrăgostisem. Însă acum era vorba doar de sex. Fiona şi cu mine nu ne făcusem declaraţii de drgoste şi nici nu vorbiserăm despre viitor. Nu-i spusesem niciodată că n-o să mă mai văd şi cu alte tipe. Nu eram nişte burghezi patetici. (Acum, când scriu cuvântu ăsta, mă crispez; doar unui labagiu de student i-ar trece prin cap să-l folosească, dar aşa eram eu pe atunci).

Aşa că Joanne şi cu mine am urcat treptele în tăcere, cu coloanele rotunde şi abundent ornamentate ale Monumentului Dugald Stewart înălţându-se în stânga noastră. Un puţoi tinerel, cu o căciulă ca un prezervativ pe cap, a trecut pe lângă noi, iar monumentul mare şi falic al lui Nelson s-a ivit în faţa noastră. Mi-a amintit motivul pentru care urcam acum dealul. Mi s-a făcut greaţă şi m-au cuprins îndoielile, dar ne-am continuat drumu, cărându-ne bagajele ciudate şi mergând unul lângă altul. M-am uitat la Doc Marten-ii roşii ai Joannei, la ciorapii ei fini şi negri, la fusta ei scurtă şi mulată pe trup, la jacheta ei de blugi, la părul care-i fremăta într-o parte şi la trăsăturile ei ascuţite din profil, cu rucsacul care parcă ar fi vrut s-o încalece. Totul mi se părea rupt de realitate, ca într-un vis, şi m-a bătut gândul s-o iau la sănătoasa, ca un copilaş. Dar, deşi ea mi se părea rece şi detaşată, nu mai fusesem niciodată atât de excitat n pula mea. Vuietul maşinilor de pe străzile oraşului s-a estompat. Următorul

simbol al sentimentelor mele de pe atunci, tunul portughez, şi-a făcut aparţiţia acuzator, pe când ne apropiam de monumentul Nelson.

Oare bulangiuăla chiar mai voia încă unu aici? Se află exact deasupra locului unde oamenii apără zi şi noapte democraţia, lângă Parlamentul scoţian. Şi da, pe o placă de afară, sunt gravate cuvintele:

ANGLIA SE AŞTEAPTĂ DE LA TOŢI LOCUITORII EI SĂ-ŞI FACĂ DATORIA

Ne-am oprit ca să ne uităm la el, complet bulversaţi de cât de ostentativ şi de vizibil complexată e Scoţia. Joanne a spus printre dinţi, plină de mânie:

— Ce porcărie, băgamiaş pula! Parcă am fi nişte nulităţi! Aici, la noi în ţară! Ne fură totu!

Pe mine m-a copleşit furia, eram furios pe toţi şi toate, pe mine, pe ea, pe toată lumea. Dorinţa de-a ne fute pare că trecuse demult. Pe urmă Joanne mi-a aruncat o privire şi m-a sărutat violent pe buze. M-am excitat instantaneu şi ne-am apucat să ne bulănim. Joanne ştia să sărute.

— Haide, i-am spus eu laconic.

Nu ştiu de ce, dar am crezut că o să se răsucească pe călcâie şi o să plece, dar ea a mers lângă mine spre partea din spate a parcului, cu vedere la Salisbury Crags.

Am văzut desişul de ferigi în partea dreaptă şi mi-am dat seama că am găsit locul potrivit. Acolo era o poieniţă, în mijlocul hăţişului format din ferigi, copaci şi tufişuri. O oază parcă făcută pentru futai în aer liber. Ne-am azvârlit pe jos bagajele şi ne-am aşezat pe iarbă, aidoma unui cuplu care se pregăteşte de un picnic. Cu un gest ciudat de sfios, Joanne chiar şi-a netezit fusta. Deasupra ochiului avea o mică cicatrice pe care nu i-o remarcasem până atunci. Am tras-o spre mine şi am sărutat-o. Am lins-o acolo, pe cicatrice, şi i-am umplut faţa de salivă, aidoma unui câine. Ea m-a sărutat, muşcându-mă de buza de sus. Mâna mi s-a dus spre ţâţele ei pe sub tricoul pe care ea şi l-a scos, apoi şi-a descheiat sutienul, lăsându-mă apoi să-i mângâi şi să-i dezmierd sânii mici şi tari, pe când ea mi-a deschis nasturii de la blugi şi mi-a scos puţa afară, zicându-mi disperată:

— Ar trebui să ne futem acum… chiar acum…

Pe urmă s-a întrerupt, şi-a desfăcut şireturile de la pantofi, iar eu mi-am dat jos adidaşii.

Am întrebat-o dacă a lins-o cineva în pizdă vreodată, iar ea a spus:

— Nu, da tu o s-o faci, bine?

Iar eu i-am răspuns:

— Da, da, să mor dacă n-o s-o fac…

Şi dintr-o singură mişcare i-am tras dresul şi chiloţii de pe ea, apoi m-am înfipt în flocii ei dulci şi catifelaţi. Limba i-a despicat vulva şi s-a răsucit pe loc. Reacţia ei violentă m-a luat prin surprindere, căci imediat a icnit de mai multe ori, apoi a murmurat:

— O să-ţi sug pula aia a ta împuţită… o să ţi-o sug până-ţi dă sângele…

Iar apoi s-a răsucit pe spate şi s-a târât, înfigându-şi coatele în iarbă, până când i-am simţit limba cum îmi linge coaiele care mi se bălăngăneau, piormă gura ei s-a strâns în juru pulii mele. Amândoi eram puşi pe treabă, iar io mi-am îndreptat privirea spre tufişuri pentru a încerca să-mi abat atenţia de la tensiunea intensă care se acumula în mine. Brusc, m-a împins de şolduri în sus şi şi-a scos pula mea din gură, dar şi-a înfipt unghiile în fesele mele. Mi-am dat seama că ea îşi dădea drumul în spasme rapide şi violente, aşa că m-am răsucit şi m-am apucat s-o fut mai întâi încet, apoi sălbatic, iar ea a avut mai multe orgasme. Tronurile lui Arthur şi Salisbury Crags se înălţau deasupra noastră şi ni se rupea de trecători sau de cei care făceau jogging pe poteca de sub dâmbul ascuns privirii lor. Aveam speranţa că ferigile şi platanii o să ne acopere, pe când ne futeam sub cerul Edinburgh-ului. Încercam să nu facem zgomot, dar ea gemea, de parcă ar fi făcut o criză de eplilepsie, atâde tare, încât la un moment dat chiar am întrebat-o dacă se simte bine, da ea s-a înroşit la faţă şi a avut încă un orgasm în chip de răspuns. „Ah, ce mama dracu…“ a spus ea, părând că-şi detestă ultimul orgasm, dar hotărâtă să stoarcă orice strop de extaz din el. Eu mă simţeam euforic şi eram foarte absorbit de situaţie. Nu mi-o pusesem niciodată atât de sălbatic c-o gagică atât de desfrânată. Da eu încă nu-mi dădusem drumu, aşa că mi-am scos-o şi i-am răsucit trupul inert şi extenuat, i-am dat la o parte bucile moi, am scuipat în curu ei şi mi-am băgat degetul mai întâi până sub unghie, apoi şi mai mult. Ea a rămas tăcută, pe când sfincterul ei mi-a înhăţat degetul, dar era totuşi destul de relaxată, chestie care m-a înnebunit, căci ori de câte ori am încercat să-mi bag degetul în curu unei gagici sau s-o conving să şi-l bage ea într-al meu, întotdeauna fuseseră crispate. I-am spus ce am de gând să fac şi mi-am împins pula în curul ei. Mi-a luat multă vreme până când să-mi intre, dar, foarte încet, am reuşit până la urmă. Am muşcat-o de ureche şi de gât, scuipând şuviţe de păr, pe când ea ţipa „Termină odată! Termină odată!“, aidoma unui antrenor de box şi, deşi nu puteam să mă mişc prea mult în ea, pentru că era prea strâmtă, eram disperat de dorinţă şi am ejaculat în fundul ei.

Pula mea semi-bleagă a alunecat afară şi ne-am întins unul lângă celălalt, asemenea unor victime dintr-un accident feroviar, iar după aia un val gros de panică şi de dezgust s-a pogorât asupra

noastră. Pe mine m-a paralizat; Joanne s-a ridicat prima în picioare. În acel moment nu mă puteam gândi decât la Fiona, pe urmă la Bisto, care probabil coborâse deja din trenul spre Aberdeen. Eram răvăşit de frică şi de ură de sine, gândindu-mă la consecințele acțiunilor mele. Joanne a stat o vreme cu genunchii la gură, pe urmă şi-a pus sutienul, chiloții şi bluza. Apoi şi-a tras pe ea ciorapii şi şi-a încheiat şireturile de la pantofi. Buimac, m-am hotărât să las baltă facultatea, să nu mă mai întorc niciodată acolo, gândindu-mă la dava, dava, dava; acum aveam nevoie de ea mai mult decât oricând. Mi-am strâns țoalele de pe jos şi m-am îmbrăcat. Joanne nici nu s-a uitat la mine, s-a ridicat în picioare şi a zis: „O să plec“. Şi a zbughit-o de acolo, fără să-mi arunce nici o privire. Iar eu m-am cufundat şi mai adânc în mocirla din străfundurile sufletului meu, când mi-am dat seama că ei nu-i era ruşine. Mi-am dat seama că nu-şi dorise de la mine decât ce avea deja.

FIONA…

Am încercat să-mi revin în fire.

FIONA…

Mi-am scos inima şi, ca pe o pâine, am sfâşiat-o în bucăți, pe care le-am aruncat rațelor, doar-doar o să mai fiu iarăşi cu ea.

SIMT CĂ MOR CÂND SCRIU PORCĂRIILE ASTEA.

N-a fost decât sex. Fiona şi cu mine nu ne-am făcut niciodată vreo declarație de dragoste şi nici planuri legate de vreo eventuală viață împreună.

Aşa că de ce m-am simțit atât de deprimat n pula mea?

De ce am avut impresia că am făcut un lucru îngrozitor, că am distrus ceva foarte prețios, absolut de pomană?

Şi, sfârtecat de privirea aspră a Joannei şi de gura ei abătută şi strâmbă, m-am împleticit pe deal în jos, spre Leith şi moartea din familia mea.

Aş fi zis că-l cunosc bine. Loialul Mark Renton care a stat lipit de iubiţica lui din şcoală, curva aia ursuză de Hazel, care poasă spargă o petrecere doar burzuluindu-se o dată. Pe urmă i-a agasat ca curu pe toţi cu cât de mult o iubeşte pe futabila aia de Fiona. Toate sforăielile alea plictisitoare şi non-sexiste de mascul, când de fapt el se dovedeşte a fi doar un pervers acaparator, ca noi, ceilalţi. Chestia e că un *contretemps* minor ca ăsta e normal pentru majoritatea tipilor, dar el o să aibă remuşcări din cauza asta ani întregi, ca un bleg ce e. Şi nici măcar o singură dată nu pomeneşte de mine! Maestrul lui în materie de sex! Dacă n-ar fi stat cu mine atâta vreme, n-ar fi izbutit niciodată să capete nici un strop de încredere ca s-agaţe ceva! Atunci, cu Tina Haig, în parc, a trebuit practic să-i scot pula din

pantaloni şi să i-o bag în pizdă! Ca atunci când speli un closet cu o perie roşcată. M-am cam întristat fincă trenuleţu tocmai opreşte lângă peron.

Îmi înăbuş impulsu să mă ridic în picioare şi să mă duc la Massima, deşi o văd cum se dă jos din tren şi păşeşte pe peron cu atâta graţie, aruncând o privire în jur, zărindu-mă şi apoi fluturându-mi un zâmbet crispat şi neliniştit, care-mi sugerează că ceva nu-i în regulă. Sper că vinovăţia catolică n-a copleşit-o în aşa hal încât să fiu nevoit să mă chinui prea mult ca s-o fut. Sigiliul a fost rupt, aşa că nu mai am nici un motiv de îngrijorare. Deci hai să ne distrăm şi să ne căim pentru toate păcatele deodată; din câte ştiu, magazinu universal al păcatelor n-are nici o casierie expres pentru obiecte puţine! Ochii Massimei sunt monstruos de mari, părul îi e negru ca cerneala, iar sprâncenele ei sunt mari şi arcuite pe măsură. Se pare că acum mă tentează mai degrabă trăsăturile obraznice şi frumuseţile mai puţin convenţionale. Gagicile blonde, despre care toată lumea crede că-s drăguţe, ca Marianne şi Esther, sunt ca nişte păpuşi insipide, personalitatea lor e definită de fardurile pe care se chinuiesc să şi le aplice ore întregi. Când se demachiază fără nici o tragere de inimă *înainte* să se bage în pat, ţi se pare că te fuţi cu nişte stafii.

Massina iese pe uşa rotativă purtând o rochie scurtă, bleumarin, din pânză cadrilată, aşa cum avea Ben Sherman acum o mie de ani; cracii ei goi ar excita şi pe cel mai încuiat hipopotam, inducându-i niscaiva deprinderi de rinocer.

— Simon, mă salută ea, cu bâzâitu ăla aproape mecanic, ca o gargară, aşa cum vorbesc majoritatea italiencelor, da ceva nu-i în regulă cu ea.

E cam ţeapănă când se aşază pe scaun, iar în ochii ei se distinge limpede o scânteie de îndoială.

— Am fost atât de speriată… îmi mărturiseşte ea, apoi spune în italiană ceva ce nu izbutesc să înţeleg. Se prinde din expresia mea că habar n-am la ce se referă, aşa că revine la engleza ei stricată. Mi-a… întârziat.

Contretemps! Iarăşi forţe cosmice!

— Adică ţi-a întârziat? Simt un nod în gât. Ţi-a *întârziat* ciclul?

— *Si*… Mă priveşte în ochi cu felinarele ei sticloase.

Şpilu e să nu-ţi pierzi cumpătu. Să rămâi calm. P-asta ai mai auzit-o până acum şi probabil că ai s-o mai auzi şi altădată… posă te cari, mai sunt şi trenuri pe lumea asta. N-o să fii niciodată genu să accepţi nişte cărţi care ţi s-au împărţit pe nedrept…

Aşa că îi iau mâinile într-ale mele şi spun:

— Nu te grăbi să tragi concluzii, iubito. Hai să facem un test… un test ca să vedem dacă eşti sau nu. Şi orice s-ar întâmpla, o să trecem prin acest mic *contretemps* împreună. Haide, arunc io o privire prin preajmă, hai să plecăm diaici.

Aşa că plecăm din baru gării şi o luăm pe şoseaua pietruită, care duce la vechea fermă, făcându-ne tot felu de planuri pe drum. Când ajungem la şopronu din spatele fermei, unde caprele jigărite pasc pe iarba firavă, eu deja am izbutit s-o liniştesc. Atâde bine, încât bretelele rochiei alunecă lejer de pe umerii ei înguşti, iar io dau la o parte draperia închisă la culoare de bucle ciufulite, pentru a-i dezvălui gâtul desăvârşit, care parcă-i făcut să fie sărutat de un vampir.

— O să-mi arăţi Edinburgh-ul, Simon, geme ea sub muşcătura mea iubitoare.

Io îi şoptesc la ureche, pe când mâinile mele îi alunecă agile pe spate pentru a-i desface sutienul alb, minunându-mă de cât de maronii sunt ţâţelialea ale ei

— Încearcă să mă opreşti, iubito, încearcă să mă opreşti, îi zic io.

Da ştii ce? Io nici nu mă gândesc la biserică, la plozi sau la cum ar fi s-o văd cum se umflă şi cum devine gospodină, iar pe urmă cum se mulţumeşte doar cu o partidă de sex sâmbătă dimineaţa, chestie care mi-ar permite să flirtez cu gagicuţele frumoase din cartier: nu, nu, nu, îl confundă cu altcineva pe Simone. Deşi deocamdată aparent mă preocupă doar rotunjimea incredibil de frumoasă a taliei şi şoldurilor ei, în fundal persistă imaginea mea în trenu care pleacă din gara locală spre Napoli, pe urmă mai departe spre Turin, Paris, Londra şi Edinburgh.

— Singur, draga mea, întotdeauna singur, susur io cu o voce răguşită, pe când îmi strecor mâinile de-a lungu taliei pe sub chiloţi. Dacă în tine creşte o viaţă, prinţesă catolică, du-te în nord, unde un doctor nazist, care face avorturi fără nici o tresărire, o s-o scoată de acolo, sau primeşte pedeapsa şi alege să trăieşti ca o paria printre religioşi…

Ea suspină în chip de răspuns şi slavă pulii că habar n-are despre ce vorbesc, căci dupaia o fut de n-are aer; asta-i o mare ţeapă pentru Preafericitul Papă, da ăştia-s munţii mei şi asta-i vâlceaua mea. Caledonia să trăiască!

1. O ceartă sau discuţie în contradictoriu.

Chestii cafenii

Mam cam dat la fund pencă încă mai tremur ca varga după dezintoxicare şi după criza aia din spital. Azi-noapte am transpirat ca dracu şi pur şi simplu am intrat în panică: doar fincă mia fost teamă că mam ales cu porcăria aia pe cario fac toţi. La un moment dat nam mai putusă respir, de parcaş fi uitat *cum* să fac asta. Ştucă am făcut analiza, gen, şi miau zis căs în regulă, da ceva e putred. Înainte spuneau că doar poponarii o fac, nu caş crede că doar poponarii o merită, gen, da mă sperie gându co poţi lua şi prin ace sau chestii din astea. Aşa că nam prea dormit azi-noapte, încercând să respir şi ascultând cum pisicile din spate se bat şi fac sex. Mam simţit total uşurat când sa făcut dimineaţă. Adică abia atunci am putut în sfârşit să adorm.

Toată lumea sa apucat de heroină. Mai demult erau doar câţiva motănei mai bătrâni şi mai şmecheri, ca Denny Ross şi Sambuca Agnes, piormă au fost ăia careşi doreau să aibă coaie, gen Rents, Sick Boy şi subsemnatu, cei care probabil cau fost prea zăpăciţi de devizul „ba pa mătii“ al rockerilor, gen, ştii? Adică te străduieşti prea mult să zgudui sistemu, frate. De parcă lumii îi pasă vrumpic de ce fac băieţii de cartier, atâta vreme cât nui deranjează peiei. Acum e foarte la modă prin bastionaele din beton de la periferia Edinburgh-ului (aşa cum le zice Sick Boy), iar băieţii cariacum şase luni beau bere şi făceau mişto de noi şo bagăn vene, pencă de fapt nau nici o altă preocupare. Johnny Swan o vinde, dai paranoic şi crede că poliţaii posăi bată oricând la uşă cu câţi demenţi sunt acu piaici.

Aşa că io stau în casă la greu. Măcar acum mănţeleg mai bine cu mama, gen, ăstai un lucru bun. Mă tot bate la cap să mă mut la ea, da miemi placiaici, pe Monty Strasse. E mişto să ai apartamentu tău o vreme, aşa eşti un tip sofisticat şi independent, ştii? Rents e încă la dezintoxicare, iar Sick Boy sa dus în ţara lui natală. Sau, mai bine zis, ţara natală alu maicăsa. În apartamentu ăsta încap cam două persoane, prea mic pentru trei, da pentru una singură e lux antâia, aşa că probabil o să mă mut acasă când motăneii o să intre pe uşiţa lor specială. Deocamdată e marfă să stau aici şi să mă uit la filmu ăsta cu Stallone, da mie greu să mă concentrez asupra lui. Prea multă violenţă, frate, *pour moi* e naşpa. Cei ca Begbie sunt în închisoare pencă au

făcut fapte rele în viaţa reală, iar actorii de genu lu Stallone fac caterincă când se ocupă cu chestii din astea şi sunt plătiţi la greu. Doar fincă se prefac că sunt demenţi, ca Franco sau Nelly! Deci asta înseamnă că un gagiu ca Franco nare nici un motiv să se potolească, de ce so facă dacă bogătaşii de la Hollywood sunt plătiţi să fie caiei, gen?

Aşa e, nu, ei?

Aşa că scot caseta şi pun *Vrăjitorul din Oz*. Ştucăs cam mare pentru filmuăsta şi că nus homălău, da io aş putea să mă uit laiel de dimineaţa până seara, în fiecare zi, să mor dacă te mint. Piormă îmi trece prin cap ideea tâmpită că poatemi poartă ghinion să mă uit la filmuăsta, pencă toţi poponarii care fac SIDA se uită la *Vrăjitorul din Oz*. Da nu, frate, astai o tâmpenie, nus un dement superstiţios. Şii super mişto să mă uit laiel singur, în linişte, fără să mă fută nimeni la creier. Ştii?

Miam luat o ceaşcă cu ceai, de fapt e un bol de supă cu ceai (da are o toartă, nus chiar atâde incult!) pe care scrie *Souper Hibernian* şi juma de pachet de biscuiţi digestivi cu ciocolată. Mă simt can puf! Doar cam sărit calu cu înmuiatu şi am fărâmat de tot un biscuit care sa dus la fundul mării. Nu contează, o sămi recuperez epava după ce am să sorb tot oceanu de ceai fierbinte şi dulce. Mă simt în largu meu şi mă gândesc la băieţeii ăia Munchkin şi la cum studiourile din Hollywood iau considerat cetăţeni de mâna a doua, cam aşa cum suntem văzuţi şi noi, şomerii, de când e Thatcher la putere, gen, când aud cheia în broască şi cineva intră în apartament.

Of, frate…

Tresă fie Rents, nu poasă fie Baxter, proprietaru, pencă Gav Temperley mia zis că boşoroguăla de treabă a fost găsit mort în apartamentu lui din London Road. Zău aşa, Sick Boy mi-a zis să fiu cu ochiin patru după fiisu, care sar părea căi un hrăpăreţ antâia, da io nu iam văzut mutra piaici, ştii? Da să mor io, frate, mare păcat ca un bătrân cu atâtea case şi chiriaşi să moară de unu singur şi să nu fie găsit decât după atâta timp. Treso sun pe băbuţa aia mişto *Eleanor Baxter*… doar oameni singuri pe lume, zău aşa.

Aşa că mă ridic să văd cine e şil văd în hol pe Sick Boy, cu bagajele şi un *Evening News* sub braţ.

— Spud.

— Sic… Simon, ce mai faci, frate?

— Danny băiete… ai slăbit, zice el, piormă face: Toate bune?

— Da, binenţeles, replic io, pencă astai întrebarea pe care ţio pun mai nou cei care vor să ştie de fapt dacă ai SIDA. Ca SIDA, cărămida, ştii? De

ce teai întors? Credeam că mai stai în Italia, gen.

El Sickerino are expresia aia laşă pe chip şi face

— Ăăăă… politica de la sate. Pe acolo nu te poţi purta ca aici, Danny, spune el şi se bate uşurel pe coaie, tresă ai grijă unde ţi-o bagi; Preafericitul Papă îşi ţine enoriaşii mai din scurt decât mocofanii din tavernele de piaici. Lucrurile s-au cam încins piacolo şi m-am gândit că ar fi mai prudent din partea mea dacă ies de pe scenă. Aruncă ziaru pe masă. Uită-te ce scrie aici, Claudia Rosenberg e la Venue în seara asta. Încerc să fac rost de bilete. Trece pe lângă mine şi se duce în camera de zi. Unde-i telefonul? Vede ce miam pus la video. Mamă, ce i-aş mai tragio lu Judy Garland, în fustiţa aia a ei cadrilată… scuze, frate, n-am vrut să te deranjez dacă-ţi făceai şi tu o labă scurtă.

— Nu… doar mă uitam la film, gen… fac io, pe când Sick Boy ia receptoru şi siapucă să formeze un număr de telefon.

— Alo… posă vorbesc cu Conor? Spune-i că-l caută Simon David Williamson, o să ştie el despre cine-i vorba… Sick Boy îşi pune mâna pe receptor. Ce labă tristă. „Posă-ntreb cine-l caută?“ îşi dă ochii pe spate. Alo! Con!… Benga!… Mişto, frate, mişto. Da tu?… Minunat! Ascultă, dementule, e destul de urgent, aşa că las politeţea deoparte, *sper să mă poţi ierta*, trec direct la subiect. Am vreo şansă la două bilete la o anumită cântăreaţă olandeză, în seara asta? …Sună meseriaş! Eşti super tare, frate, un geniu!

La fraierit. Iar io nus prea încântat pencă acum mă cam feresc de mulţimi, sunt cam claustrofob, gen, ştii? Da El Sickerino pare foarte fericit şi e de căcat să dezamăgeşti un motănel atâde entuziasmat, ştii? Şin afară diasta, e vorba de Claudia, cântăreaţa olandeză, io adevărată legendă!

Sick Boy se duce la una dintre valize şii deschide fermoaru, apoi scoatio sticlă de vin roşu

— Adu două pahare curate, Danny, că acum bem Chianti! Doamnele din Leith să se păzească, pencă ne ducem şi la petrecerea de după spectacol! Hai, compadre, dă-i bătaie!

Aşa că mă duc la bucătărie, da nu găsesc decât un pahar. O să il dau lui. Spăl pentru minr bolu cu *Souper Hibernian*, în care e şi biscuitu înmuiat. Bem vreo două pahare şi ne uităm umpic la *Vrăjitoru din Oz*. Piormă mergem per pedes la spectacol, oprindu-ne pe drum în Joe Pearce ca să bem o bere. Io mă simt benga şi nimăcar nu mă deranjează că e mare aglomeraţie în the Venue. Chestia mişto la Sick Boy e că, atunci când are iniţiativă, tipu ario atitudine din aia… nu chiar autoritară, ci mai degrabă

îndreptăţită, pencă e un bambino italian şi a fost crescut de mama şi de surorile lui, care l-au răsfăţat, aşa zice Rents şi are dreptate, fincă se vede de la o poştă. Da Sick Boy iun tip de treabă. E cam crud şi le vrăjeşte pe gagici, dai merge bine. Deseori măntreb: dacă io maş purta mai nasol cu gagicile, oare aş avea mai mare succes? Da niciodată nu reuşesc să fac asta.

Înăuntru e om lângă om şi şpilu e să treci de coloanelialea enervante. Sick Boy se înghionteşte prin mulţime de parcar fi proprietaru localului, iar io pur şi simplu mă ţin după el. Doar câţiva plescăie din limbă şi se uită cam urât la noi, da el le zâmbeşte fermecător şi ajungem repede în faţă. Puţin dupaia, o trupă de patru inşi – chitară, bass, tobe şi clape – vin pe scenă şi cântă o piesă instrumentală. O gagică benga de lângă noi face:

— CLAUDIA! CLAUDIA! TE IUBIM!

Şi, aşa cum maşteptam, *Femeia* vine pe scenă, îmbrăcată în negru, în stil gotic, în uralele tuturor.

Ştucă nui frumos să spun asta, da sunt cam dezamăgit, pencă io credeam că Claudia Rosenberg arată ca fotomodelu ăla zvelt, mlădios şi cu păru cârlionţat de pe coperta revistei *Street Sirens*, da probabil că asta a fost acu o mie de ani, ştii? Acum e cam boşoroagă şi arată ca o mamă. Adică probabil că în realitate chiar e mamă, da ştii, ca o gospodină din aia cam trecută din Leith, care joacă bingo. E cam umflată şi cam pământie la faţă, fumează ţigară de la ţigară pe scenă. Gagica de lângă mine zbiară încă o dată:

— TE IUBIM, CLAUDIA!

Claudia o aude şi aruncă mulţimii o privire acră şi glacială, apoi începe să cânte „They Never Stay“. Are o voce benga şi sumbră, la fel ca înainte, da trupa cântă prea corect ca să nu fie făcătură, aşa că de fapt am putea sascultăm asta şi la radio.

Însă Sick Boy nu se poate abţine să nu fie cam mârlan şi face spre mine:

— Uită-te la boşoroaga asta nazistă cu bărbie dublă. Când te gândeşti că pe vremuri arăta meseriaş!

— Da cântă bine, frate, şi nui nazistă, e evreică, ţip io.

— E olandeză, iar ăia sunt doar nişte nemţi marini, spune el piun ton dispreţuitor. Îmi bag pula n nordu Europei, sudu Europei e cel mai tare, răcneşte el, zâmbindu-i pisicuţei dulci de lângă mine.

— Da nui prea tânără, aşa că nare cum sarate la fel ca în zilele ei de glorie, insist io.

— Heroina, bat-o vina, arată el spre scenă, asta n-a îmbătrânit natural. Ne-am dat jos din căluşei la ţanc, Danny, băiete.

— Aşai, fac io. Nam vrut săi spun mai multe, pencă io nu prea mam lăsat. Încerc doar să nu revin la dependenţa aia *nasoală*, gen. Am auzit că iniţial heroina a fost concepută să tiajute sarăţi mai tânăr, da sămi bag pula daco să dezbat problema asta cu Sick Boy fincămi place spectacolu. Chiar măncântă melodia aia „My Soul Has Died Again“. Este despre cum e atunci când te simţi de căcat şi posă mă identific cu el. Claudia cântă majoritatea pieselor ei vechi, iar dupaia un bis meseriaş cu „A Child to Bury“ şi o versiune superbă a „The Nightwatchman’s Cold Touch“.

Piormă Sick Boy spune:

— Hai să mergem la petrecere. Îţi dai seama cât de invidios o să fie Renton?

Io mă gândesc: mda, no săl prea încânte ca lipsit de la asta, gen.

În culise e demenţă, cei mai mulţi sunt alungaţi de paznici, da Sick Boy îl gineşte piun tip şi intrăm într-o cameră co droaie de băutură şi de mâncare. Sunt şi vreo două gagici drăguţe, iar Sick Boy se duce imediat la ele. Io pur şi simplu nam atâta tupeu când vine vorba de gagici; numi ţine, să mor dacămi ţine. După o vreme trupa îşi face apariţia şi se aşează sau stau la discuţii, iar io îmi dau brusc seama că Claudia şade lângă mine! Ariun pahar din plastic cu tărie în mână.

Mă bate gându să zic „Benga spectacolu“, da pur şi simplu amuţesc şi îi adresez un zâmbet timid, gen. Piormă ea îmi zice, pur şi simpu spune:

— Da hie cum hi se spune? cu glasul ăla aspru şi melodios.

Respiraţia îi putia tutun. Adică, la toată lumeai aşa, gen, în afară de Rents, că el nu fumează, sau Tommy, pencă fumează foarte rar, da la ăia normali aşa e, gen. Însă respiraţia ei miroase a fum, la fel ca a unei anumite doamne Robinson.

— Ei… Danny…

— Imi plahe de tineee… zice ea, rânjind, iar io posă văd că dinţii ei sunt super-naşpa, galbeni, iar unii sunt sparţi. Cam ca ai mei, probabil. Cu ce te ocupi, Deenii?

— Deocamdatăs şomer, gen, pe alocaţie.

Mă izbeşte cu cotu ntro parte. Frate, e la fel de dementă ca Begbie!

— Htiu he ie aia alocahie. Tu ehti unu din milioanele lui Maggie, nu?

— Foartiadevărat, frate. Aruncat la gunoi de politica lu Thatcher, gen.

Ea aruncă o priviren jur şi îmi zice la ureche.

— Cred ca ar trebui sa te iau cu mine in camera mia de hotel, unde putem bia cognac ca lumea. Duce paharu din plastic în lumină şi se strâmbă la mine. Cognac adevarat. Hi-ar plăhea asta, Deenii?

— O da… benga! fac io. Ăăă… stai umpic săi spun prietenului meu că plecăm.

Eaşi trage pe faţă o expresie îmbufnată şi se uită la Sick Boy, care en elementu lui cu cele două gagici, el şi chitaristu din trupă. O văd că fornăie, mi se pare super că Sick Boy no impresionează, cii place de mine! Aşa că mă duc la el şil trag dioparte.

— Am cam puso, motănele. Claudia mi-a propus să mă car cu ea. Da nu prea ştiu ce să fac.

El îi aruncă o privire, pe când ea discută co gagică, piormă se uită la mine.

— E cam ofilită, da tresă te duci! Gândeşte-te că faci o faptă caritabilă! Şi la cât de invidios o să fie Renton. Băgamiaş pula, că şi Iggy şi-a băgat-o! Şi Lennon. Sau Jagger. Şi Jim Morrison. Posă-ţi bagi *pula ta* acolo unde şi-a băgat-o Iggy!

Io nu mă gândisem la asta, da probabil că asta o să fie cireaşa de pe tort, gen.

— Aşai, motănele. Dacă prezinţi aşa problema, atunci tresă profit neapărat de ocazie, ai?

— Aşa mai merge n pula mea! face Sick Boy, iar dupaia se încruntă şimi spunen şoaptă. Apropo de fapte caritabile, îţi dau un mic sfat: înfige-ţi-o fix în cutia ei cu ciocolată!

— Hă?

— Fute-o-n cur. Moale sau tare, bagă-ţi-o prin spate n găoaza ei de căcat.

Ăsta nui un lucru prea frumos, aşa căi spun:

— Ăăă… nu preami place să vorbesc despriaşa ceva, gen…

Felinarele lu Sick Boy îi scapărăn cap. Poate ca luat ceva, probabil cocaină, gen. Chitaristuăla mai mult ca sigur că ia dat nişte prafuri.

— Ascultă. Mă trage de mânecă. Păsărica ei transpirată o să fie ca Marele Canion. Iggy Pop a scris cântecu ăla „Rich Bitch“ de pe *Metallic KO* despre ea. Ţi-aminteşti când spune că pizda unei gagici era atât de largă încât ai fi putut să te plimbi prin ea cu-n camion? Ei bine, se ştie că vorbea de Claudia. Iar Iggy ario pulă cât un cal, iar asta se-ntâmpla în anii ’70, înainte ca ea să fete orfanii, să aibă prolapsul uterin şi o histeroctomie. Dacă n-ai în dotare un Turn Eiffel, nici măcar n-o să se atingă pe margini. Aşa că unge-ţi scula şi bagă-i-o în tainiţa strâmtă şi cafenie, îmi porunceşte el, vârându-mi un pacheţel în buzunaru gecii.

— Ce… am prezervative, îi zic io. Cu toată SIDA asta, frate, mi se pare firesc să le car după mine. Nu ştii peste cine posă dai, ei.

— Lubrifiant. Unge-ţi scula, pune-o pe spate, desfă-i şi îndoaie-i picioarele, ţinteşte jos şi o să-ţi intre fără probleme. Fii perseverent. O să-i placă la nebunie. Gagicile din Europa sunt înnebunite după aşa ceva. În Italia am făcut-o ca să evit copilaşii şi să nu-l supăr pe Preafericitul Papă de la Roma. Eşti din Irlanda, ar trebui să le ştii pe astea! Imobilizează lighioana cu măciuca ta şi n-o să mai ştie dacă vorbeşte-n olandeză sau e-ntr-o transă religioasă, bulangiule!

— Bine…

Aşa că măntorc la Claudia, care se ridică de pe scaun, cu capu dat pe spate, iar piormă iese din cameră. Io mă duc după ea, dai arunc din mers o privire lu Sick Boy, care-şi ridică spre mine cele două degete mari, iar chitaristu mimează că-şi taie gâtu. Io întorc capu. Claudia e cun gagiu scund, iar io mă sperii umpic că poate vrea so punem în trei, ştii câde libertini sunt olandezii, sunt foarte toleranţi sau chestii de genuăsta, dami dau seama că e şoferu. Ieşim din clădire, iar el se suie în faţă, iar ea şi cu mine ne urcăm în spate. Gagica drăguţă care a stat lângă mine aşteaptă afară şi strigă spre Claudia:

— TE IUBIM!

Pe mine nu mar fi deranjat so luăm cu noi, da Claudia îi zice:

— Pleaha drahu de aihi, cretino, iar maşina o ia din loc.

Ne ducem la Caley Hotel. Frate, acum sunt emoţionat ca curu, aşa că mapuc să bat câmpii, îi povestesc despre concertu ei şi spun că-mi place la nebunie noua versiune din „The Nightwatchman“ cu soloul de chitară alu Darren Foster, da ea îmi pune o mână pe gură şi zice:

— Ssss. Nu-mi plahe daca vorbehti prea mult.

Aşa că io nu spun nimic, dar ajungem imediat la Caley, iar portaru ne deschide portiera maşinii, noi ne dăm jos şi intrăm în hotel. Arătăm ca nişte vagabonzi, da motăneii care lucrează în hotel ne ling în cur pencăi vedetă. Da posă bag mânan foc că naş fi putusă traversez nici recepţia asta gomoasă dacaş fi fost singur. Sunt candelabre de cristal, coloane, catifea şi un covor gros… trecem pe sub o arcadă impozantă şi ajungem la lift… uau, frate…

Urcăm cu liftu la ea în cameră. E beton acolo; crecar intra două apartamente din Kirkgate în camera asta. Ario baie gigantică, iar ea se tolăneşte pe patu imens cu baldachin şi bate uşurel în aşternut. Io mă cac pe mine, pencă mereu fac aşa când sunt co gagică, da nu le zic nimic băieţilor, pencă miam traso doar cu trei tipe până acum. Să rămâi calm io adevărată artă, da când o să mă lovească adrenalina, încordarea aia încrâncenată şi tremurândă, no să mai fiu în stare de nimic, frate, pencă simt cum se

crispează toţi nervii din mine. Sunt pur şi simplu timid cu gagicile, ăstai defectu meu, ştii? Sincer să fiu, nu preami plăcea Claudia, pencă şia dat jos blugii strâmţi şi are coapse enorme şi fleşcăite, iar io mă uit la bărbiile ei suprapuse şi mă gândesc iarăşi la coperta revistei *Street Sirens*, piormă mă-ntreb: oare asta chiar e Claudia Rosenberg?

Văd ca scos nişte chestii şi să mor dacă nu fumează nişte dava dintr-o pipă de staniol. Plămânii i se umplu de fum şi se cam ameţeşte. Îmi oferă pipa, iar io ştiu că încerc acum să mă cam las, da sunt atâde emoţionat că trag umpic din ea, tuşesc, o fac să râdă în hohote, da numi pasă fincă simt cum mă destind şi mă calmez, mia dispărut complet frica, frate.

Benga.

Acum nu mai sunt emoţionat.

Aşa că mapuc sămi dau jos ţoalele şi mă duc lângă ea, în patul imens. Ea îşi răsuceşte faţa umflată de gospodină spre mine.

— Ehti un tip de treaba, spune ea, mângâindu-mă pe sfârcuri, de parcă io aş fi ăla cu ţâţe, gen.

— Iontodeaunam…tiam… admirat…

— Sss… Îmi pune iarăşi degetu pe gură, iar cealaltă mână se strecoară sub pantalonii pe care încă nu mi iam scos. Frate, a trecut atâde multă vreme de când nam mai puso, încât chiar şi cu heroinan sânge şi tot mi se scoală la greu. Ai un penis foarte lung. Foate lung. Nu-i prea gros, dar e foarte, foarte lung!

Nui prea gros…

Mă gândesc la cia zis Sick Boy şi mă duc sămi pun prezervativu, desfac lubrifiantu şi mă ung pe pulă. Ea şia scos chiloţii şi simt un miros de frunze putrezite, e puternic, da nu zic nimic. Probabil că e dependentă cronică de dava şi nu le prea mai are cu igiena personală, ştii? Aşa eram şi io înainte de dezintoxicare. Da asta mă duce cu gându la Janis Joplin sau la Billie Holiday şi la cum stăteau ei cu flocii, ştii?

Atunci Claudia asta începe să urle:

— Fute-mă! Fute-mă!

— Bine… Aşa că mă urc pe ea, o pun în poziţie, îi dau în spate picioarele grăsane şi ţintesc jos, o pun lângă găoaza ei şi împing…

Ochii i se bulbucă şi înţepeneşte.

— HE FAHI?!

— Păi… io… încerc… să ţio bag în fund, gen, îi zic io.

Ei bine, frate, ea îmi dă un brânci şi mă înşfacă de păr.

— DA-TE JOS DE PE MINE! PLEACA DE AICI!

Io mă dau jos de pe ea, da mă ustură pielea capului, iar peia au apucato pandaliile, mă aleargă cu încetinitoru în juru patului, pencă amândoi suntem varză, ios în pula goală, iar ea dezbrăcată de la brâu în jos, ariun tricou negru pe ia, iar io încerc sămi înhaţ pantalonii, da nu reuşesc şi fac:

— Îmi pare rău… îmi pare rău… calmeazăte…

— Crezi ca dacas mai in virstă pot fi folosita pe post de closet?!

— Nuu… am vrut doar să…

Ea se năpusteşte spre mine şimi tragiun pumn fix deasupra ochiului.

— IEŞI AFARĂ! zbiară ea, iar io chiar asta am de gânsă fac, doar sămi recuperez ţoalele, da ea mă loveşte cu pumnii şi cu picioarele, pe când io fug prin cameră, nu posă dau şi io în ea fincăi femeie, aşa că mă duc să măncui în baia spaţioasă până se calmează.

— Mai ia nişte dava… fac io.

Da ea încă mai ţipă la mine să plec, aşa că deschid uşa, da pencă ma zăpăcit de cap, ialtă uşă, aia care dă în holu hotelului, iar ea mămpinge pe coridor şi închide uşa după mine!

Auuu, fraaaateeee…

Arunc o privire pe coridoru pustiu, o implor, bat în uşa solidă, o rog ca măcar sămi arunce ţoalele, da o aud cum zbiară din cealaltă partia uşii

— Îhi arunc pe geam toate hoalele tale de cacat!

— NUUU! TE ROOG! fac io, bătând cu pumnii în uşă, da un tip din camera dialături iese pe hol, iar io fac: Tresă majuţi, dămi o mână diajutor…

Însă gagiul intră înapoi în cameră şi trânteşte uşa în urma lui. Io arunc o privire pe hol şi numi dă prin cap decâsă iau un capac de farfurie şo tavă de piun cărucior de la room-service, să mio pun pe una peste coaie, iar pe cealată pe fund. O iau pe coridor, uşile liftului se deschid, iar un cuplu iese din el, chicotind. Io mă urc în lift, da se opreşte la etaju următor şi o femeie vrea să se urce împreună cu băieţelu ei, da piormă se opreşte.

— Bărbatul ăsta n-are haine pe el, zice copilaşu, iar mama gomoasă îl trage după ea.

Io apăs pe buton, iar liftu coboară şi uşile i se deschid spre recepţia aglomerată.

Am îmbulinato, frate, cio să le spun poliţailor? O cântăreaţă olandeză bătrână mia azvârlit ţoalele pe fereastră pencam încercat sămi înfig pulan curuiei? Sigur o sajung la pârnaie! Aşa co iau la sănătoasa, frate, ţâşnesc în fugă prin recepţie, fără să mă uit la nimeni, îmi ţin cât mai strâns vesela din metal, da posaud o droaie de icnete pânajung la uşă.

Portaru cu joben zice:

— Vesela asta este proprietatea hotelului!

Da io dejas afară şimi văd geaca întro baltă de lângă taxiuri, iar piormă Fred Perry-ul într-un şanţ… da undemi sunt blugii?… Of, frate; îmi ridic privirea şi văd că pantalonii sunt piun stâlp, da stau să cadă… Aud nişte gagici care râd dintro crâşmă de pe cealaltă parte a străzii… e Rutland, frate… cel mai naşpa loc unde să fiu văzut aşa… da uite că pantalonii cad… am doar un adidas, aşa căl las naibii acolo, arunc vesela şimi înşfac ţoalele. Portaru, care urlă ceva legat de poliţie, vine după mine şi ia capacu, iar io alerg în curu gol pio alee laterală, cu ţoalele făcute ghemotoc în faţa mea. Un taximetrist care se uita la mine râzând mă încurajează umpic din taxiu lui, pe când io o iau pe Rutland Street, cobor nişte trepte până întrun subsol mucegăit. Da nu mă deranjează. Îmi trag pantalonii pe mine, cu picioarele reci şi ude pe pământu jilav şi jegos, pencă a plouat ca curu, piormă îmi pun tricoul şi geaca. Când urc iarăşi pe stradă nu mai îndrăznesc să trec pe lângă Caley sau Slutland pânla staţia diautobuz, aşa co iau pe jos spre Rutland Square. Am tălpile îngheţate când trec pe lângă clădirile gomoase ale avocaţilor şi birourile elegante din piaţeta Georgian, cu coloanele alea impozante, şi mă bucur căi târziu şi că nui nimeni prin preajmă. Picioarele mele sunt mânjite cu noroi şi o să fac pneumonie, o sajung iarăşi în spital, sunt convins diasta. Mă uit la gropile din asfalt şi bolborosesc poezioara aia pentru copii:

Calci pio banană şiţi rupi coloana
Calci întro groapă şi capuţi crapă.

În ambele variantei e la fel pencă oricum ţio iei de nai aer, da poate aşa şi e: pur şi simplu aşai viaţan Scoţia, gen. O cotesc spre Shandwick Place şi traversez strada spre Quaich Bar, iar dupaia ajung în staţia diautobuz de lângă biserica aia mare, St Dodes, iar oamenii se uită la picioarele mele goale de parcaş fi un vagabond handicapat, care trăieşte din mila statului. Vine autobuzu 12 şi slavă Domnului că am în buzunar destule monezi şi că nau căzut când mia azvârlit pantalonii pe geam. Autobuzu siopreşte, iar io îmi pun banii în tăviţă. Şoferu se uită la picioarele mele.

— O seară grea?

— Îhî.

Iar pe când şed în autobuz, mă gândesc că poatei un soi de karma. Poate că Dumnezeu na vrut ca cururile gagicilor să fie folosite în felu ăsta. *In*

Through the Out Door[1], aşa cum ar fi zis Zeppelin. Aşa că mă întorc în Monty Strasse şi urc scara până la apartament. Sick Boy, gagicilialea mişto de la petrecerea de după concert şi chitaristu sunt acolo şi fumează praf cafeniu. Şi Rents e acolo, pare varză şi flutură o mână leneşă spre mine. E cu Hazel, care nu siatinge de marfă şi nu pare să fie prea încântată.

Sick Boy mai pune nişte dava pe staniol.

— Te-ai întors devreme, armăsarule. Însămi dau seama de ce n-ai vrut să rămâi laia peste noapte! Dă-mi mai multe detalii şi cât mai picante, bulangiule, se răsteşte el la mine.

— Am auzit cai agăţat şi tu ceva… se bâlbâie Mark, râzând încetişor.

— Bună, frate… cum a fost la dezintoxicare?

— Păi, vezi şi tu, ridică el din umeri, aruncându-i lu Hazel, careşi întoarce capu o privire împăciuitoare.

— Deci nu-ţi place să spui cum a fost c-o gagică, ei? Te admir. Ai clasă, zice Sick Boy, venind spre mine cu pipa din staniol. Ia umpic din asta, amice. Da unde-ţi sunt pantofii n pula mea, eşti dement?

— Io poveste lungă, frate, fac io, luând pipa, pencă acum nam nici un chef să refuz nimic, ştii?

1. Când intri pe ieşire.

Afaceri

A fost un drum lung şi agitat cu maşina, căci ploaia biciuia parbrizul, împiedicându-l să vadă bine şoseaua. Acum l-a izbit oboseala, brusc şi pe neaşteptate; doar când a căscat cu poftă de mai multe ori şi-a dat seama că pocnetele şi fâşâitul ştergătoarelor aveau un efect soporific asupra lui şi că parcă l-ar fi apăsat pe pleoape. A clătinat din cap, a clipit rapid şi şi-a încleştat mâinile pe volan. Un semn rutier, strălucind verde şi fosforescent sub farurile maşinii sale i-a adus la cunoştinţă că se apropia de destinaţie.

Russell Birch nu mai fusese până atunci în Southend, dar auzise că putea fi mare agitaţie pe acolo, însă când a intrat în oraşul de pe litoralul din Essex, s-a prins repede că vremea urâtă sabotase petrecerile din weekend. După ce a ieşit de pe A13, a trecut pe lângă gară şi a luat-o spre Western Esplanade, unde cel mai mare debarcader din lume încă îşi etala locurile de agrement, deşi acum părea aproape pustiu. Pare-se că oamenii deja ajunseseră unde îşi doriseră să se ducă şi apoi se adăpostiseră în cârciuma sau barul preferat. Doar câţiva cheflii mai curajoşi şi îmbrăcaţi mai şleampăt, şfichiuiţi de ploaie, goneau pe străzi, îndreptându-se plini de stoicism spre altă destinaţie.

Russell conducea cu viteză mică pe esplanadă, căutând intersecţia şi oprindu-se la semafoare, când două fete, aidoma unor pliculeţe îmbibate cu apă dintr-un ceainic, au ieşit brusc din întunericul ud în faţa lui, obligându-l să frâneze.

— Du-ne şi pe noi, a ţipat una dintre ele, cu părul ei blond platinat acoperindu-i faţa cu cârlionţi uzi leoarcă.

El a fost cât p-aci să accepte; dacă nu s-ar fi grăbit şi nici n-ar fi avut marfă periculoasă la el, probabil că ar le-ar fi luat pe fete. În schimb şi-a văzut de drum, forţându-le să se dea la o parte, deşi aveau tocuri.

— Bulangiule, a auzit-o pe una dintre ele cum scrâşneşte printre dinţi în noaptea sinistră, pe când se îndepărta în viteză de ele.

I-a luat destul de multă vreme să găsească locul întâlnirii. Era puţin în afara oraşului, o bodegă destul de gomoasă, cu pretenţii de local rustic, de genul celor atât de frecvent întâlnite prin astfel de zone periferice din

Anglia. A intrat într-un mic parcaj din spatele cârciumii, înconjurat de un gard din împletitură de nuiele, care se chinuia să ţină la distanţă încâlceala de tufişuri şi copaci din grădinile învecinate. Doar câteva lumini despicau bezna aproape deplină, dezvăluind o singură maşină aflată acolo, un BMW negru. Russell a parcat la o distanţă prudentă de el. Sigur erau ei, probabil deja intraseră în cârciumă. A deschis portiera şi a păşit în ploaie, fiind conştient că mâinile îi tremurau.

Oare bărbaţii ăştia cu care se pregătea să se întâlnească erau infractori înrăiţi sau, mai degrabă, doar nişte trepăduşi ca el, ducînd în cârcă un singur individ fioros care-i obliga să facă asta, aşa cum era el cu fostul lui cumnat?

A intrat în cârciumă pe uşa din spate, a trecut printr-o seră îngustă şi a ajuns într-un bar spaţios, cu tavan jos. Deşi avea sub un metru optzeci, Russell tot a fost nevoit să se aplece ca să nu se lovească de nişte grinzi fixate de plafon. Cârciuma era practic pustie. Deşi vremea era îngrozitor de aspră, părea imposibil ca un bar să poată rezista cu atât de puţini clienţi într-o seară din weekend. Nu mai erau acolo decât doi bărbaţi, care stăteau în picioare lângă un foc care trosnea, şi un barman cu ochii lipiţi de un televizor suspendat, care, din profil, părea dublura actorului din rolul lui Arthur în *On the Buses*.

Russell a luat hotărârea să nu se ducă imediat şi să-i salute pe bărbaţii de lângă şemineul mare din piatră. Ar fi fost nepoliticos, asta dacă în domeniul lui de activitate ar fi existat vreun protocol. Presupunea totuşi că există; în rest peste tot existau reguli de conduită, de ce în acest domeniu ar fi altfel?

Când barmanul s-a întors spre el pentru a-i lua comanda, impresia că semăna cu Arthur i s-a diminuat, dar nu s-a risipit complet. Russell a comandat o halbă de London Pride şi a fost dezamăgit când a observat că bărbatul avea accent din nordul Angliei, nu iritant ca al lui Arthur, londonez de mahala. A încercat să-şi amintească numele actorului, însă nu i-a venit nimic în minte.

Cei doi bărbaţi se uitau la el. Unul dintre ei, slab, cu o tunsoare în creastă, s-a apropiat de el cu paşi smuciţi. Probabil doar o marionetă amărâtă, el părea să fi fost trimis de celălalt bărbat: un individ trupeş, cu o alură ameninţătoare, care i-a zâmbit cu o bunăvoinţă zglobie psihotică. Preţ de o clipă, Russell a avut impresia că-l ştie de undeva, dar şi-a dat seama că i-a recunoscut doar rânjetul. Era identic cu al tuturor tâlharilor şi bătăuşilor pe care-i cunoscuse vreodată.

Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo geantă, aşa încât s-a bucurat că şi el îşi lăsase pachetul în portbagajul maşinii. Ar fi fost recomandabil să

facă tranzacţia afară, în parcajul întunecat şi retras. A început să se simtă mai încântat de el însuşi, mai încrezător în forţele-i proprii, iar primul bărbat s-a aşezat lângă el.

— Ce mai faci? a sâsâit bărbatul, pe o voce moale, dar metalică.

Vorbea puţin cam efeminat, iar neputinţa pe care o degaja i-a ridicat şi mai mult moralul lui Russell.

— Binişor. Dar tu?

— N-am de ce să mă plâng. Vii de departe?

— Din Edinburgh.

Chipul bărbatului a zvâcnit uşor în chip de răspuns. Evident că era un soi de test, deşi jalnic. Bărbatul i-a spus că-l cheamă Marriott, iar Russell s-a gândit instantaneu la Steve Marriott din Small Faces[1], o trupă care îi plăcuse întotdeauna.

— Vino să bem ceva împreună.

N-a găsit nici un motiv să-l refuze, mai ales după un drum atât de lung. Focul era îmbietor, deşi, când Russell s-a apropiat de el, celălalt bărbat a avut o atitudine dubioasă. Nu i-a întins mâna, ci l-a salutat pe Russell doar cu un zâmbet răutăcios, iar pe urmă s-a dus la bar. S-a înapoiat cu trei whisky-uri mari.

— Scotch. Scotch pentru scoţian, a comentat el, părând încântat de sine însuşi, pe când punea paharele pe poliţa de deasupra şemineului.

Russell ar fi preferat un cognac, dar, când a sorbit din lichidul de culoarea chihlimbarului, şi-a dat seama că era un whisky bunicel, deducând din aroma de fum şi turbă că provenea din Islay. L-a încălzit, aidoma focului care-i pârjolea picioarele. Halba lui era pe bar, dar a lăsat-o acolo.

— Noroc.

Bărbatul rotofei a spus în sfârşit că numele lui este Gal.

— Unii zic că-i neprofesional să socializezi şi să te simţi mişto, dar eu nu sunt de acord. E bine să asociezi un nume oamenilor. Mai bine să ştii cu cine ai de-a face. În domeniul nostru e nevoie să ai încredere.

O ameninţare latentă mocnea sub pojghiţa tonului cu care vorbise. Limbajul său glumeţ nu se potrivea cu ochii lui afundaţi în grăsime, oblici, care ajungeau până la marginea sprâncenelor sale, de parcă bărbatul ar fi fost progenitura unor persoane înrudite. Însuşi faptul că se afla în prezenţa lui l-a făcut pe Russell să-i înjure în sinea lui pe fostul său cumnat, pe sora lui cretină şi propria-i neputinţă, căci încă o dată se trezise într-o astfel de situaţie. Ştia că părinţii lui îl considerau acum un ratat, ca pe Kristin, nu un descurcăreţ şi un lider, ca pe Alexander. Cu toate acestea, Russell se consola

cu gândul că ei nu ştiau cu ce se ocupă. Cu o săptămână în urmă, mergea cu maşina pe Leith Walk şi o văzuse pe fata cu care se futea fratele lui, îndreptându-se spre centrul oraşului. Părea schimbată; ciufulită, matoală, fără doar şi poate dependentă de heroină, ca şi individul ăsta, Marriott. Poate că acesta era blestemul din familia sa: să fie atraşi iremediabil de scursurile societăţii.

După ce-l salutase cu atâta exuberanţă, Marriott părea că acum îl tratează cu răceală, de parcă ar fi crezut că Russell nu era un om destul de important încât să se pună bine cu el. Apoi brusc a afirmat:

— Nu prea mă omor după cei din Edinburgh. Odată am avut o experienţă nasoală cu nişte inşi din Edinburgh.

Russell s-a uitat la el, neştiind cum să reacţioneze, dar evident Gal era şeful şi i-a aruncat o privire glacială lui Marriott.

— Acum e vorba de Seeker. E prieten cu mine.

Marriott a amuţit.

Gal l-a mai pironit cu privirea câteva secunde, iar pe urmă s-a întors spre Russell, cu acelaşi zâmbet plin de o bunăvionţă ameninţătoare pe chip.

— Deci îl cunoşti pe Şeful?

— E cumnatul meu, a zis Russell.

I s-a părut mai inteligent să omită „fostul“.

Gal l-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, părând dezamăgit, fără îndoială, de Russell, dar probabil, şi-a închipuit el, şi de Seeker.

— Săracul de tine.

Russell a rămas impasibil, gândindu-se că, dacă i-ar fi zâmbit complice sau s-ar fi încruntat în chip de dezaprobare, Gal l-ar fi putut înţelege greşit.

— În orice caz, a continuat Gal, nerăbdător, nu putem să stăm aici şi să dăm din gură toată seara. Hai să facem tranzacţia, a zis el şi a golit paharul dintr-o singură sorbitură, lucru care i-a îndemnat pe ceilalţi doi să-l imite.

Russell a observat că Marriott se chinuia să-şi termine whisky-ul, căci mâna îi tremura, dar căutătura răutăcioasă de pasăre răpitoare a lui Gal a rămas aţintită asupra lui până l-a dat pe gât. E un whisky bun, i-a spus el pe un ton plin de reproş asociatului său, care se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe nevoia de a vomita.

Drumul până la parcaj a fost un adevărat chin. Russell era copleşit de groaza că-l aşteaptă o lovitură în ceafă, care i-ar fi făcut ţăndări craniul, iar după aceea cei doi l-ar putea înghesui în portbagajul BMW-ului, ca pe un sac cu cărbuni. Ar fi zăcut puţin acolo, lângă pachetul din geantă, care fusese împachetat în hârtie pentru cadouri (un detaliu pe care fusese cât p-

aci să i-l zică lui Seeker, dar se abţinuse), până când ar fi ajuns în pustietatea sumbră, care urma să-i fie loc de veci. Sau poate că i-ar fi luat banii lui Seeker cu forţa şi l-ar fi lăsat pe el să-i explice totul. Fiecare pas făcut în ritmul bătăilor inimii prin parcajul întunecat şi pustiu părea o parte a procesiunii funeste spre mormânt.

Dar Gal s-a dus cu nonşalanţă la maşina lui şi s-a întors cu o cutie, împachetată într-o hârtie identică pentru cadouri, şi a făcut schimbul. Russell n-avea de gând să-l deschidă şi să-i verifice conţinutul; în oricare dintre pachete ar fi putut fi orice. Fără îndoială că ambele părţi implicate în această tranzacţie aveau multă încredere una în cealaltă.

— Drum bun până acasă, dar dă-i bătaie. Am auzit că aveţi o droaie de clienţi care vă aşteaptă acolo, în Edinburgh, a zâmbit din nou Gal, amintindu-i de data asta lui Russell de un comis-voiajor rafinat, şi spune-i lui Seeker că bătrânul Gal îl salută.

Pe urmă s-a răsucit spre nefericitul de Marriott. Russell a simţit cum i se rupe inima de cât de mult se identifica cu prăpăditul ăsta, un fârtat lacheu, care nu ştiuse să se oprească la timp.

— Bine, bulangiule, hai să ne cărăm dă aici în pula mea.

Russell s-a dus ţeapăn la maşină, cu pachetul pe care l-a pus pe scaunul din stânga şoferului. A urmărit cu privirea cum BMW-ul s-a pus în mişcare şi a ieşit din parcaj. Mâinile lui de pe volan erau ude şi tremurau, dar s-a binedispus repede. Tranzacţie se încheiase. Izbutise. Era un triumf. Acum Seeker fără îndoială că îi era dator. El o să-şi primească partea şi o să fie chit.

A pornit motorul şi a ieşit din parcaj, îndepărtându-se de oraş, spre nord, către Cambridgeshire. S-a oprit la o cabină veche de telefon, lângă un atelier de reparaţii auto construit mai recent. A pus pachetul în portbagaj, ca nu cumva să-l apuce dorinţa catastrofală de a-i examina conţinutul.

On the Buses.

În rolul principal era evident Reg Varney. Stan. Dar cine era în rolul partenerului său, Jack? Blakey, controlorul, numele actorului era Stephen şi încă ceva, era sigur de asta. Iar Olive, soţia lui Arthur, era Anna Karen. Asta îi rămăsese în minte, căci rareori auzea un nume întreg format din două nume de botez de femeie. A format un număr la telefonul vechi şi negru Bakelite, un aparat din altă epocă, care cu greu îşi mai îndeplinea precara misiune. I-a răspuns fostul lui cumnat.

— Da?

— Eu sunt. Totul a mers bine. Adică, nu m-am uitat ce-i înăuntru, am luat doar pachetul, aşa cum ai zis tu.

De cealaltă parte a firului s-a aşternut o tăcere apăsătoare.

— Ăăă, Gal îţi trimite salutări.

— Dă-l în pizda mă-sii pe Gal. Vino imediat cu marfa.

Vorbea de parcă Russell ar fi fost la colţul străzii, nu la şase sute de kilometri distanţă. Era extenuat; trebuia să se odihnească. Ar fi fost periculos, sigur avea să atragă atenţia poliţiei în circumstanţele astea…

— Uite, sunt foarte obosit. Nu ne-ar face bine nici mie şi nici ţie dacă aş fi oprit din cauza unui accident, a protestat el.

— Vino-n morţii mă-tii aici acum. Sau chiar co să ai un accident. Nu mă face să-ţi spun de două ori.

Cu alcoolul care-i ardea în stomac şi în creier, lui Russell îi veni să urle „Du-te dracu'! Du-te dracu,' căcănar ignorant ceieşti!“. Dar, cine ştie de ce, a spus doar:

— Bine, o să vin cât de repede pot.

Pe urmă telefonul a amuţit, iar Russell Birch, plângând de exasperare, s-a gândit la drumul obositor până la Edinburgh. Pe când punea receptorul în furcă, culmea ironiei, numele actorului din rolul lui Arthur în *On the Buses* i-a năvălit în minte.

1. Trupă rock din Londra.

Din dilemele unui dependent de heroină nr. 4

Ştiu că io sunt alesul. Io pot să îndur asemenea condiţii şi să trec mai departe. Ştiu asta nu numai că pencă posă înţeleg totu, ci simt asta pânăn străfundurile fiinţei mele. Inteligenţă raţională şi emoţională: posă fac tot căcatuăsta. Nus un dependent de heroină de rahat, doar mă prefac că sunt. Adevăraţii dependenţi de heroină sunt fraierii ca Swanney, Dennis Ross sau chiar şi micu pervers de Matty Connell. Nişte răpciugoşi care s-au apucat deia încă de când se băteau urşii-n coadă. Tom are dreptate, e doar o chestie temporară, iar io sunt doar un tip tânăr care-şi face umpic de cap. O să-mi treacă.

O să fiu în regulă.

Sunt prea deştept şi ştiu prea multe n pula mea ca să pic într-o astfel de capcană. Sună arogant, da, dai adevărat n pula mea. Ştiu că mă plac un anumit gen de gagici şi că pot – dacă mă străduiesc destul – să liatrag şi pialtele.

Căcatu ăsta nu-nseamnă nimic pentru mine. Ştiu că toată lumea spune asta; io vrăjeală, da, dan cazu meu iadevărat, pencă ios adevărat. Posă fac asta, da o s-o iau mai uşurel, să mor io. Posă renunţ oricând, doar prin propria-mi voinţă, sămi bag pula.

Pur şi simplu o să renunţ.

Dar nu acum.

Dulcea pârnaie

Bulangiul zice că a intrat la pârnaie doar pentro infracţiune rutieră, dai ştiu io pe tâmpiţii ăştia, mint dengheaţă apele, pencă n-o să recunoască niciodată cau molestat sexual un plod n pula mea. Ştiu ciar păţi atunci bulangii ăştia. Dantodeaunas metode să afli cia făcut un bulangiu, sămi bag pula. Iar io am primit informaţia dintr-o sursă de încredere, mâncaţiaş, un tovarăş adevărat. Nui doar o bârfă din pârnaie. Şi nu mam chinuit atâta ca să aflu minciuni de căcat.

Iar io nus singuru puţoi care se credea un tip periculos; când i-am zis lu puţică ăla din Glasgow, Albo, că stăn celulă cun pedofil, s-a repezit la mine ca descreieratu, să mor io. Da, nimeni nu s-a lăsat mai greu convins caiel când i-am zis cum e bulangiuăla. Asta pentru mine înseamnă că ceva nui în regulă, mâncaţiaş.

A fost uşor. Am aranjat cu gardienii să nu se bage, pencă şi ei îi urăsc pe pedofili. Aşa că m-am strecurat în celula lu Albo, după masa de seară, şi l-am văzut pe Monstru că stă pe patu lui de rahat şi citeştio carte; bulangiul chiar părea inocent ca curu. Da pe mine nu m-a fraierit, să mor dacă am vriun interes să te mint. Io ştiam adevăru, pencă Rents mi-a zis cum e bulangiul, iar Rents n-ar inventa o chestie de genuăsta, nui stă în firiaşa ceva.

Aşa că i-am zis bulangiului

— Eşti aici pentro infracţiune rutieră, da?

Iar el îşi ridică privirea şi face:

— Ce? Ce vrei… ce-i asta? cu mutra aia pe cario fac ăia care vor să prindă muşte cu gura lor plină de căcat, iar dupaia a pus cartea jos n morţii măsii.

Iol las să se ridicen picioare şi fac:

— Tiai dat la copilaşi, la fiica ta şi dastea, iar piormă iam tras un cap n gură.

Lam nimerit la fix, pecam auzit cum iau crăpat oasele şi dupaia a scos un schelălăit din ăla, aşa cum îţi imaginezi car faciun porc când i se taie gâtu la abator n pula mea. Păi, io voiam săl distrug pe bulangiu, săi tai maţele de

căcat şi săi crestez mutra de pedofil, da, neavând briceag, am fost nevoit săl pocnesc în cap cu picioru şi săl aud cum ţipă, da dupaia urletele sau transformat în nişte gemete firave, înainte caiael săşi piardă cunoştinţa. M-am pişat pe bulangiu, iar piormă am avut remuşcări faţă de colegu lui de celulă, aşa că iam zis când am ieşit diacolo că s-a pişat peiel, ei.

Aşa că mam simţit foarte încântat, mâncaţiaş, în ziua aia am făcut o faptă bună când iam servit violatorului de copii o doză din propriui medicament. Mai târziu am aflat n pula mea că numele bulangiului la care se referise Rents era *Albert* McLeod, nu *Arthur* McLeod, pe care parese l-a cocoşat luna trecută un puţoi tupeist şi a fost trimis la bulăul Peterhead ca să nu mai fien pericol.

Deci crecă, păi, da, iam traso altui gagiu, mâncaţiaş. Da e uşor săi confunzi, pencă McLeod iun nume des întâlnit. Însă tipu pe care lam spart, adică, sandilăul *arăta* ca un violator de copii n pizda măsii şi se vedea de la o poştă căi un golan. Când o să ies diaici, o săi zic lu Rents că am caftit pialtcineva. Însă toată lumea mai greşeşte din când în când şi măcar io o să posă stau co beren faţă şi o să mă tăvălesc de râs cam făcut asta, mâncaţiaş.

Însemnări despre o epidemie 7

Comisia de Sănătate Lothiană
Personal şi confidenţial
Cazuri de SIDA înregistrate în luna martie

Alasdair Baird, 28, Edinburgh North, profesor de engleză, un copil, uz intravenos de droguri.

Christopher Ballantyne, 20, Edinburgh North, tâmplar de mobilă şomer, uz intravenos de droguri.

Michelle Ballantyne, 18, Edinburgh North, ucenică de coafeză, uz intravenos de droguri.

Sean Ballantyne, 23, Edinburgh North, şomer, soldat în rezervă din armata britanică, un copil, uz intravenos de droguri.

Donald Cameron, 26, East Lothian, barman cu jumătate de normă, doi copii, uz intravenos de droguri.

Brinsley Collins, 17, Edinburgh North, elev, atlet şi jucător de rugby, uz intravenos de droguri.

Matthew Connell, 22, Edinburgh North, şomer, un copil, uz intravenos de droguri.

Andrew Cuthbertson, 19, Edinburgh North, şomer, un copil, uz intravenos de droguri.

Bradley Davidson, 17, Edinburgh South, YTS[1] Edinburgh, uz intravenos de droguri.

Alex Foulis, 19, Edinburgh North, şomer, hemofil, transfuzie de sânge.

George Frenchard, 20, Edinburgh North, şomer, uz intravenos de droguri.

Andrew Garner, 23, Edinburgh South, şomer, uz intravenos de droguri.

Colin Georgeson, 16, Edinburgh North, elev, uz intravenos de droguri.

David Harrower, 26, Edinburgh North, actor, uz intravenos de droguri.

Douglas Hood, 17, West Lothian, zidar şi constructor YTS, uz intravenos de droguri.

John Hoskins, 30, Edinburgh North, ospătar şomer, uz intravenos de droguri.

Derek Hunter, 42, West Lothian, marinar pe nave comerciale, şomer, uz intravenos de droguri.

Nigel Jamieson, 18, Edinburgh South, şomer, uz intravenos de droguri.

Colin Jefferies, 22, Edinburgh South, funcţionar la poştă şi cântăreţ/chitarist într-o trupă rock, uz intravenos de droguri.

David McLean, 20, Edinburgh North, şomer, uz intravenos de droguri.

Anna McLennan, 23, Midlothian, infirmieră acreditată de stat, uz intravenos de droguri.

Lillian McNaughton, 22, Edinburgh North, croitoreasă, uz intravenos de droguri.

Michael McQuail, 28, Edinburgh North, muncitor şomer, doi copii, uz intravenos de droguri.

Lewis Manson, 21, Edinburgh North, şomer, uz intravenos de droguri.

Deborah Marshall, 25, Edinburgh North, învăţătoare, contact sexual cu o persoană care se droghează intravenos.

Derek Paisley, 26, Edinburgh North, inginer şomer, electrice Ferranti, participant la cursuri de programare pe calculator fără frecvenţă, doi copii, uz intravenos de droguri.

Greg Rowe, 18, Edinburgh North, ucenic tâmplar YTS, uz intravenos de droguri.

Scott Samuels, 27, Edinburgh South, instructor de karate, contact sexual neprotejat cu o persoană care se droghează intravenos.

Brian Scott, 19, Edinburgh North, Consiliul Organizaţiei din Transporturi YTS, uz intravenos de droguri.

Kenneth Stirling, 24, Edinburgh South, şomer, uz intravenos de droguri.

Michael Summer, 20, Edinburgh North, instalator de conducte, uz intravenos de droguri.

George Thake, 22, Edinburgh South, student la contabilitate în University of Edinburgh şi câştigător al premiului Duke of Edinburgh, uz intravenos de droguri.

Eric Thewlis, 27, Edinburgh North, inginer de termodinamică, uz intravenos de droguri.

Angela Towers, 20, Edinburgh South, vânzător, British Home Stores, nu se cunoaşte modul de transmisie.

Andrew Tremenco, 21, Edinburgh North, student la ştiinţe economice la Heriot-Watt University, uz intravenos de droguri.

Norman Vincente, 45, Edinburgh South, patron de restaurant, trei copii, contact sexual neprotejat cu o persoană care se droghează intravenos.

Susan Woodburn, 20, Edinburgh North, muncitoare la Whisky Bonds, un copil, contact sexual neprotejat cu o persoană care se droghează

intravenos.

Kylie Woodburn, 6 luni, Edinburgh North, anticorpi din naştere.

Keith Yule, 22, Edinburgh North, zidar şomer şi toboşar amator, uz intravenos de droguri.

1. Youth Training Scheme – program de calificare a tinerilor.

Trainspotting la Gorgie Central

Chiar şi pe tărâmul somnului, Renton a simţit sevrajul în momentul când trupul adormit l-a înştiinţat de dezechilibrul acut din celulele sale văduvite de heroină. Prin amorţeala oboselii, el simţea cum miezul fiinţei sale iese la suprafaţă, de undeva din interiorul saltelei sau, şi mai adânc, de sub parchetul din clădire, din ţărâna moale şi caldă, se ridică din ce în ce mai sus şi ajunge în corpul ăla jupuit şi deteriorat al lui.

Visa (sau oare se gândea?) la heroină. La plăcerea imensă când se uită la pereţi, cu gândurile împrăştiindu-se lent peste tot, aidoma siropului care se varsă dintr-o conservă răsturnată. Brusca revelaţie că aceste gânduri obsesive sunt disparate a fost urmată de apariţia mâncărimii pe care o urăşte: spasmul răzleţ în trupul său până acum relaxat şi satisfăcut de somnul milostiv şi liniştit de peste noapte. Şi totuşi, dacă s-ar scărpina unde-l mănâncă, după aceea ar apărea şi mai multe mâncărimi, iar pe urmă ar începe chinul adevărat. E încă groaznic de obosit, dar nu-şi găseşte nici o poziţie confortabilă. Furnicătura este înlocuită de un junghi violent, mai întâi în picioare, apoi în spate. Când începe să tremure, îşi dă seama că, fără doar şi poate, nu e doar imaginaţia lui, drogul chiar iese din el.

Se ridică în capul oaselor, tremurând, lângă altcineva. E Hazel.

— Cât pizda măsii e ceasu…? se aude el întrebând cu o voce firavă, răguşită şi rugătoare.

Următorul lui gând este: *nu niam futut. În nici un caz*. Cel puţin, i se pare imposibil. De trei săptămâni se luptă cu heroina, căci a rezistat doar opt ore după ce a fost externat din St Monans. De două ori au izbutit să se împerecheze crispaţi şi au rămas nesatisfăcuţi, ca de obicei. Dar asta s-a întâmplat cu mai mult de două săptămâni în urmă. De atunci n-a mai fost decât faza cu „bate-mă pe venă, bagă-mi drogu şi nouăjşase“ pe care el şi cu Sick Boy o numiseră aşa, într-o glumă sinistră, ca reacţie la tricoul porcos care apăruse mai nou şi pe care scria „dă-mi vin, du-mă la restaurant şi şaişnouă“.

Dar ea e încă aici. Mai vine din când în când, uneori aduce mâncare, alteori, şi mai bine, paracetamol. Într-o fascinaţie efemeră, el o priveşte cum

doarme: frumoasă, senină, scăpată temporar de sursa obsesiei ei.

Îi miroase părul. Parfumul se dizolvă în mirosurile mai puţin agreabile din patul unde el şi Sick Boy sau Spud dorm deseori împreună, cu capul lângă picioarele celuilalt. Se gândeşte la faptul că Hazel, din anumite puncte de vedere, preferă ca el să fie un dependent de heroină asexuat, ca să nu se mai simtă ameninţată. Îşi aminteşte conversaţia înfiorătoare din prima seară, când ea a venit, iar el era muci după dezintoxicare; probabil că ea n-ar fi zis nimic, dacă el n-ar fi fost în starea aia.

— Nu-mi place sexu. Nu din cauza ta, n-am nimic cu bărbaţii… doar că tata… obişnuia să…

El a ascultat-o împotriva voinţei lui: informaţia parcă ar fi venit de la mulţi kilometri distanţă, prin amortizoarele psihice ale drogurilor. I-a spus de mai multe ori:

— E OK. Îmi pare rău…

— Nu-i vina ta. Am vrut doar să ştii. Am tot încercat să-mi placă, da nu pot. Spun asta pencă ştiu că te vezi şi cu alte gagici.

— Bine… păi, nu chiar, a spus el, recunoscător că schimbase subiectul.

Ea îl descrisese ca fiind un soi de crai, ca Sick Boy. Da chiar se întâlnea cu mai multe fete decât, să zicem, bietul Spud. În acel moment se gândise la Charlene, la trăsăturile ei ascuţite, în contrast cu abundenţa extravagantă a cârlionţilor care le înconjurau. La Fiona, cu fruntea ei unsuroasă pe care el o iubea şi la cum ea a izbutit să scape de problema asta, aşa cum reuşise să scape şi de el. La faptul că i-a fost prea temă să accepte iubirea pe care Fiona i-o oferise.

Un laş şi un ratat.

— Deci ce s-a întâmplat cuia în Aberdeen? Păreaţi foarte apropiaţi.

— Păi, ştii… drogurile, a minţit el.

Un laş şi un ratat. Ei nu-i plăceau. S-a uitat în ochii trişti, de un verde deschis ai lui Hazel. Ai fi zis că sunt căprui, aşa crezuse el întotdeauna. Poate că din pricina părului ei, căci Hazel probabil se născuse cu o claie de păr castaniu şi des. Brusc, gândul acesta i-a provocat greaţă: mama ei arătându-i bebeluşul tatălui pedofil şi zâmbitor, care probabil că a declarat „Are un păr castaniu superb. Ar trebui să-i punem numele Hazel[1]“. Renton a simţit un nod în gât şi s-a grăbit s-o întrebe:

— De ce te vezi cu mine, adică de ce stai aşa de mult cu mine?

Acum vede cum raza de lumină străpunge, aidoma unui laser, drapelele bleumarin, care nu pot acoperi întreaga fereastră, şi se concentrează pe

chipul ei. Ochii săi închişi, dinţişorii ei uşor ieşiţi în afară, care strălucesc.

— Îmi place de tine, Mark, i-a spus ea.

— Dar cum *poate* să-ţi placă de mine? a insistat el, îndurerat şi confuz.

— Eşti un tip de treabă. Mereu ai fost.

Asta l-a făcut pe Renton să creadă că, indiferent cât de nasoală ar fi părerea ta despre tine, unii oameni nu se lasă manipulaţi. În noaptea aia el i-a zis:

— Dormi cu mine. No să tiating.

Ea ştia că o să se ţină de cuvânt.

Aşa că de atunci au dormit împreună în pat cea mai mare parte a nopţilor, dependentul de heroină şi victima unui incest, recruţii care s-au oferit voluntari şi s-au înrolat în armata celor cu disfuncţii sexuale, ajutându-se unul pe celălalt să adoarmă. Nu ştiau dacă asta era o formă de iubire. Însă ştiau că erau mânaţi de nevoie.

Renton îşi umple nările. Silvikrin, Vosene sau Head & Shoulders? Îşi aduce aminte, cuprins de o ruşine sumbră, că odată a îndemnat-o să ia heroină. Se gândise că ar fi fost un lucru pe care l-ar fi putut face împreună. Ea a refuzat ferm, iar el a luat-o ca pe o jignire atunci. Însă nu şi acum. Acum nu i-ar mai da nimănui nimic. Nu mai avea nimic de dat.

O mângâie cu tandreţe pe păr, minunându-se cât de catifelat pare. Îşi aminteşte când Hazel a venit pentru prima oară la el. Ea era în clasa a şaptea, iar el într-a opta. Ea îi tot zâmbea pe coridor, în curte sau pe stradă. Pe urmă, prin intermediul unui prieten de la ora de civică, ea i-a dat un bilet:

Mark,

Vrei să fii prietenul meu?

Hazel xxx

După aceea, ea şi prietenele ei chicoteau într-o complicitate insolentă, ori de câte ori trecea pe lângă ele. Chiar şi prietenii lui bufneau în râs şi făceau mişto de el. Lumea a început să spună că erau iubiţi; că „erau împreună“.

Mark şi Hazel sunt în copac şi se S-Ă-R-U-T-Ă…

Asta îl oripila; nici măcar nu prea vorbeau unul cu celălalt. Hazel era o fetiţă mică şi dulce cu ochelari, care la treisprezece ani părea cu patru ani mai mică.

— Fute-o de-i sar capacele, şi-a amintit el că l-a ameninţat Sick Boy, că, dacă nu, o s-o fac eu.

Dar pasiunea ei nebună s-a risipit. N-a prea mai văzut-o până când Hazel mai avea puţin şi termina clasa a opta. Se schimbase fizic; ţâţe, farduri,

ochelari mai la modă, care îl cam excitau (şi-a pus mai târziu lentile de contact), avea de toate, iar picioarele ei căpătaseră o arcuire a gambelor care-i trimitea tot sângele din creier spre pulă. Dar mai şi pierduse ceva. Nu mai era insolentă şi părea să nu-şi mai dorească un iubit. În schimb îşi dorea un prieten. Şi asta au devenit. Înregistrau casete pe care şi le făceau cadou unul altuia, se duceau la concerte, ajunseseră la o intimitate afectivă, în vreme ce pretindeau faţă de ceilalţi că aveau o relaţie sentimentală obişnuită; petreceri de majorat, apoi, de la douăzeci şi unu de ani, nunţi, înmormântări, la toate se duceau împreună, erau ciudat de apropiaţi, dar şi răvăşiţi de resentimente stânjenitoare. Animalul ăla nenorocit o distrusese, deşi era copilul lui. Renton era foarte încântat că îi spusese asta la telefon lui Begbie. Pedofilul ăla probabil că învăţase deja ce-i aia durere.

Renton se dă jos din pat. Hazel începe să sforăie, fluierând încetişor. El îşi înşfacă blugii, aşa cum un paznic ar fi înhăţat un tânăr rebel şi bătăuş dintr-o discotecă, apoi îl imobilizează şi-l supune unui interogatoriu, apăsând cu piciorul pe buzunare, de parcă i-ar trage şuturi. Din primul scoate câteva monede, o bancnotă mototolită de cinci lire şi o listă de meciuri ale echipei Hibs, din al doilea un ambalaj, care iniţial îl aruncă într-o stare de euforie, dar imediat îşi dă seama că e gol, de fapt chiar parcă ar fi fost lins. Îi aruncă din nou o privire lui Hazel; acum îi e prea rău încât să mai fie prieten cu cineva. Trebuie să se ducă şi să caute heroină.

Îşi trage pe el hainele azvârlite pe jos şi se duce în camera de zi, unde dă peste Sick Boy, care e răvăşit şi dârdâie sub o plapumă, ca un instantaneu vizual care-i aminteşte de propria-i stare. Conform obiceiului său misterios, când nu poate dormi în pat, el preferă să doarmă pe jos, nu pe canapea, încolăcit în jurul fotoliului puf, care şi-a împrăştiat bobiţele din polistiren pe covorul ros, cafeniu. Sunt ca nişte viermi care s-au revărsat din el. Ca să nu mai încapă nici o urmă de îndoială, ochii lui Simon Williamson se deschid brusc, plini de o furie aprigă, se uită preţ de o clipă la silueta lui Renton, după care zbiară:

— Mai sună-l o dată pe Seeker!

— O să fie aceeaşi poveste de căcat ca aseară.

Renton îşi ia paltonul de pe uşă şi şi-l pune pe umerii care protestează sub povara lui. Şemineul electric, care a apărut după ce li s-a tăiat gazul pentru că n-au plătit factura, a fost aprins toată noaptea, împrăştiindu-şi căldura uscată în camera care s-a încins deja. Dar el dârdâie.

— Sună-l!

Cuvintele lui Sick Boy sunt inutile. Nervii lui Renton intonează acelaşi cântec şi mai obsedant. Mişcându-se ca o stafie prin cameră, el ia receptorul din plastic şi formează smucit numărul. Spre uimirea şi uşurarea sa, vocea răguşită a lui Seeker îi mârâie în ureche:

— Da?

— Seeker. Sunt Mark. S-a mai întâmplat ceva?

Interlocutorul expiră îndelung; Renton aproape că poate să vadă aerul cum iese prin găurile din receptor şi îi pârjoleşte urechea.

— Uite, ţi-am spus co să te sun de îndată ce aflu ceva. Nu ţin nici o fărâmă pentru mine. Aşami câştig io pâinea. Nu mai e nici urmă în tot oraşu, sămi bag pula. Ai înţeles?

— Da… scuze. M-am gândit să-ţi dau un telefon…

— Skreel spune că şin Glasgow e la fel. Sună pe cine vrei, nai nici o şansă. Îţi zic io când am vreo veste. Acum nu mă mai agasa, Mark, bine?

— Bine. Pa.

Telefonul amuţeşte.

Bulangiul ăsta n-are nici o problemă, reflectează Renton. Chiar s-a ţinut de program şi s-a lăsat. Cu banii pe care i-a pus deoparte o să-şi cumpere un apartament în Gran Canaria. Plănuieşte să stea acolo din noiembrie până în martie, pentru a evita ca intemperiile să-i afecteze sănătatea. De când a terminat dezintoxicarea, Seeker spune plin de dispreţ că heroina e doar pentru fraieri şi se străduieşte s-o şi dovedească: vinde marfă de calitate pe bani tipilor, iar cu gagicile negociază să primească în schimb pizdă sau felaţii.

Într-o noapte, când Renton şi-a târât picioarele dârdâind până la apartamentul lui de pe Albert Street, a văzut-o pe Molly, care zdrăngănea prin bucătărie, îmbrăcată cu un maieu şi nişte chiloţi decoloraţi, făcând ouă-jumări. Ei îi pierise toată vioiciunea impulsivă; se împrăştiase în cotloane mult mai întunecate decât acele străzi sumbre şi practic pustii. Părea îmbătrânită şi epuizată, părul ei creţ stătea ca o mătură flască, probabil că se dăduse cu vreo substanţă uleioasă pe el, iar când l-a recunoscut, i-a zâmbit. El i-a evitat privirea, temându-se că, dacă te uiţi prea multă vreme într-un hău, acesta o să intre şi în tine. În orice caz, zâmbetul glacial al lui Seeker i-a sugerat că în oraş îşi făcuse apariţia un nou şerif. Ca lucrurile să fie clare, el l-a anunţat pe Renton că a „avut o mică discuţie“ cu fostul ei iubit peşte/dealer. După ce i s-au vindecat fracturile pomeţilor, el a venit să lucreze pentru Seeker.

Seeker era mai musculos ca niciodată. A pipăit bicepşii pe cale de dispariţie ai lui Renton şi i-a spus că ar trebui să se lase de heroină şi să se apuce din nou de ridicat greutăţi. Deşi îi devenise client fidel, Seeker îi dăduse de înţeles lui Renton că îl supraestimase şi că pe urmă îl dezamăgise puţin pentru că încă mai era dependent de heroină.

— Mark Renton, a zâmbit el, eşti un tip ciudat. Nu prea mam prins niciodată cum eşti tu de fapt.

Aşa cum se întâmpla cu toate afirmaţiile lui, Renton era conştient că şi aceasta din urmă conţinea o ameninţare voalată. Dar, credea el, doar atâta respect şi afecţiune era în stare Seeker să simtă faţă de cineva. Renton îi refuzase propunerea de a trece la acţiune cu Molly şi s-a simţit uşurat că Hazel a refuzat să ia dava. Deşi rănile ei erau parcă făcute pentru heroină, totuşi marfa n-ar fi izbutit decât să i le agraveze; aşa încât acum se chinuia s-o ţină cât mai departe de droguri.

Sick Boy se ridică în picioare şi-şi trage plapuma pe el, ca pe o mantie. Pe urmă se trânteşte pe canapea şi se lamentează plin de suferinţă şi de disperare, pe un ton implorator:

— Ce ne facem?

— Dracu ştie. Mai încerc o dată la Swanney…

Renton ia receptorul din furcă, formează numărul şi aude acelaşi ţârâit care sună în van. Pune receptorul în furcă.

— Mergem pânacolo!

— Bine… Hazel doarme…

— Las-o aici, spune Sick Boy, n-o s-o deranjeze nimeni, pe urmă îi aruncă o privire încrâncenată lui Renton. *Cavoli riscaldati*, sau varză reîncălzită, după cum se zice în Italia. Niciodată nu-i bună.

— Mersi pentru sfat, îi replică el voios, ducându-se în dormitor. Hazel încă doarme, deşi nu mai sforăie, iar el mâzgăleşte un mesaj pentru ea:

Hazel,

Am fost nevoit să plec cu Simon ca să duc cuiva un mesaj. Nu ştiu când mă întorc, aşa că ne vedem mai târziu.

Mersi că ai înregistrat pentru mine toate casetele alea. Înseamnă enorm pentru mine. Mi-ai dat un lucru preţios, iar eu l-am pierdut din propria-mi prostie. Credeam că iubesc albumele, ca pe nişte obiecte vechi şi scumpe, pentru copertele lor împăturite, lista de cântece, însemnările producătorilor, grafică etc. Dar acum îmi dau seama că mă bucur cel mai mult că am o casetă cu lista de cântece scrisă cu mâna ta, cu desenele făcute de tine şi micile tale recenzii.

Te iubesc
Mark xxx
PS Chiar cred că eşti cel mai frumos om pe care l-am cunoscut vreodată.

Pune biletul pe pernă, lângă capul ei, pe urmă se întoarce la Sick Boy cu inima frântă şi făcută ţăndări. Pleacă într-o misiune pe care amândoi o consideră sortită eşecului, dar li se pare mai bine aşa decât să stea cu mâinile-n sân. Iau fiecare câte două pastile de Valium, pleacă de acasă şi o iau spre Leith. Sunt descurajaţi, iar plimbarea lor este sumbră şi tăcută, nici măcar nu chicotesc sau nu încuviinţează ironic din cap când trec pe lângă Bendix.

Se duc acasă la Alison, în Pilrig. Ea arată îngrozitor; nu-i fardată şi poartă un halat lung şi albastru, faţa ei e din ce în ce mai suptă şi cearcănele vineţii de sub ochi sunt accentuate de părul său prins la spate, iar Renton e nevoit să se uite de două ori la ea, pentru a se convinge că e chiar Alison. Fornăie şi nu poate să-şi împiedice şuvoiul de muci care i se prelinge dintr-o nară, e nevoită să-l şteargă cu mâneca.

— Am o răceală împuţită, ripostează ea, ca reacţie la privirile lor încruntate, sarcastice şi lacome.

Îi cer să-l sune pe Spud acasă la maică-sa, argumentând că nici unul dintre ei n-ar putea să dea de el, dacă la telefon ar răspunde Coleen Murphy.

— Danny s-a certat din nou cuia, le spune Alison. Aseară a dormit aici, pe canapea, acum s-a dus la Ricky Monaghan.

Sună la Ricky acasă, iar Spud răspunde la telefon. Înainte ca Sick Boy să-i pună vreo întrebare, el izbucneşte:

— Simon, ai dava? Mie tare rău, parcaş fi un şobolan otrăvit, motănele.

— Nu, suntem şi noi în aceeaşi oală. Dacă auzi ceva, să le spui neapărat să nu ne uite şi pe noi. Te sun mai târziu. Pune receptorul în furcă. În timpul convorbirii a pironit-o cu privirea pe Alison. Eşti sigură că n-ai nimic piaici? o întreabă el, pe un ton deopotrivă critic şi rugător.

— Nu. Nimic, zice ea, ridicând impasibilă din umeri.

— Bine…

Buza lui Sick Boy se arcuieşte în jos, apoi se grăbeşte să plece împreună cu Renton. Alison se bucură cînd ei pleacă, chiar şi Simon, căci fusese pe punctul de a le spune despre morfina care-i rămăsese de la mama ei. Să se ducă cu toţii la dracu’: n-ai de unde să ştii cât o să mai dureze penuria asta, îşi zice în sinea ei, tânjind după acul din argint al mamei ei moarte şi

imaginându-şi un ultim strop de sânge prins acolo şi apoi intrând în venele ei hămesite. *Mama şi-ar dori să-l am*.

Renton şi Sick Boy se trezesc iarăşi pe drumul arhicunoscut spre Tollcross. O iau pe Walk şi apoi pe Bridges, pe urmă traversează Meadows, fără să schimbe nici un cuvânt unul cu celălalt şi aproape fără să se uite unul la altul. Tăcerea lor este un consens serios, încă mai sunt în faza când, cu un efort de voinţă, pot încerca să-şi nege cea mai mare parte a suferinţei care-i macină. Ajung la apartamentul lui Swanney, dar pare la fel de neînsufleţit ca un studio de filmări pustiu.

— Şi acum ce facem? întreabă Sick Boy.

— Ne continuăm drumul până când vedem ceva sau ne gândim la *ceva*, ori până când ne întindem pe jos şi murim ca nişte câini.

Mergi mai departe prin vânt…

Mergi mai departe prin ploaie…

Billy şi cu mine ne-am plictisit atunci, când ne plimbam dis-de-dimineaţă în ploaie şi frig, aşteptându-l pe bătrânu nostru bunic, care gâfâie. Era absurd. El nu mai putea să facă asta. Piormă, chiar lângă blocul-turn, el s-a oprit brusc, a înţepenit şi a tras adânc aer în piept. A fost de parcar fi încercat să-şi tragă şrapnelu din el până-n miezu fiinţei. Un zâmbet ciudat i-a apărut pe buze, care i-a fost întrerupt dio tuse, şi a împroşcat cu salivă, pe când s-a încovoiat, prăbuşindu-se parcă cu încetinitoru pe esplanada din macadam.

— Stai aici! i-a poruncit Billy. Mă duc după ajutor!

A fugit pe faleză, a discutat cu doi adolescenţi care păreau stânjeniţi, piormă a zbughit-o de lângă ei, dar pe atunci am crezut că pur şi simplu a fugit de lângă mine, lăsându-mă să mă descurc singur cu ruşinea asta.

Fie ca visele să-ţi fie spulberate şi călcate în picioare…

Aşa că l-am urmărit cu privirea pe bunicul meu cum murea, uitându-mă din când în când şi spre ocean, când nu mai puteam să îndur priveliştea hidoasă şi tulburătoare. Pentru că, pe când se chinuia să respire, cu faţa lui rumenă care-i devenise stacojie, ochii lui bulbucaţi de amfibian şi daţi pe spate fiindu-i parcă smulşi din craniu, am avut senzaţia că ieşise din ocean şi rămăsese pe mal când marea se retrăsese. Am vrut să-i spun să intre-n apă, deşi era ridicol. Am simţit-o pe femeie înainte s-o văd, era dio vârstă cu mama, poate umpic mai tânără, şi încerca să mă aline la pieptu ei ce-mi înăbuşea hohotele de plâns, despre care nici nu-mi dădeam seama că ieşeau din mine, pe când doi bărbaţi au încercat să-l ajute pe bunicu. Dar el murise.

Mergi mai departe…

Billy s-a întors în fugă pe faleză, mi-a aruncat o privire încruntată şi plină de reproşuri, de parcar fi vrut să mă caftească pencă nu izbutisem să-l ţin pe bunicu Renton în viaţă până când a venit salvarea. Mi-amintesc că femeia aia a vrut să mă duc cu ea, iar io mi-am dorit s-o fac pencă era cumsecade, da Billy i-a aruncat o privire sumbră şi m-a luat de mână. Da când l-au luat pe bunicu, el m-a cuprins pe după umeri, iar piormă a cumpărat două cornete de îngheţată, pe drumul tăcut spre pensiune. Mama, tata şi bunica Renton plecaseră, da mătuşa Alice era acolo şi a avut grijă de noi.

În autobuzu cu care niam întors, bunica Renton era în stare de şoc, iar mama şi tata se uitau la mine, cum îmi puneam abţibildele cu jucători de fotbal în album. Manchester City: Colin Bell, Francis Lee, Mike Summerbee, Phil Beal, Glyn Pardoe, Alan Oakes. Kilmarock: Gerry Queen, John Gilmour, Eddie Morrison, Tommy Mclean, Jim McSherry.

— De ce nu spune nimic, Davie? mi-amintesc cam întrebat-o pe mama, cu Micu Davie, care-i gângurea ca ţicnitu în poală.

Tata parcă picase în transă, iar din când în când o strângea de mână pe mama lui.

— Şocu… o să-i treacă… a mârâit el.

Mergi mai departe…

S-au plimbat parcă o veşnicie, dârdâind, vârând monede în telefoane publice şi înveselindu-se de fiecare dată plini de speranţă, dar n-au primit decât acelaşi mesaj sinistru: nimic de făcut, nu-i nici o cameră liberă la han. Vocile acelea extenuate şi deznădăjduite de cealaltă parte a firului: gemând, de parcă şi-ar fi dat seama că Moartea deja le marcase uşile cu cruci desenate cu cretă. Totuşi ei îşi continuă drumul, se plimbă fără nici un scop, doar o masă inconştientă de sânge, oase şi respiraţie, lipsită de voinţă, se plimbă pentru a ajunge la o inerţie, la o amorţeală a intelectului, a sensibilităţii, a speranţei şi a conştiinţei. Toate calculele sunt exclusiv biologice.

Aruncând o privire la imaginea lui dintr-o vitrină pe lângă care trece, Renton se gândeşte la un urangutan; cu braţele legănându-i-se, de parcă ar purta brăţări din plumb, smocuri de păr roşu şi slinos care ies ca nişte ghimpi prin plasa de sudoare amestecată cu mizerie.

După o vreme îşi dau seama că sunt în Gorgie. În această parte a oraşului se simt ca doi intruşi. Pe aici parcă localnicii ţi-ar simţi mirosul de suporter al echipei Hibernian, reflectează Renton; nu doar gagiii care ies din

magazinele pentru pariuri sportive sau din crâşme, ci şi mamele tinere, îmbrăcate în trening, care-şi împing cărucioarele şi, într-un mod bizar şi foarte neplăcut, gospodinele bătrâne, cu gurile ca anusul unei feline, care se uită fioros la ei, ca nişte vrăjitoare, pe când se împleticesc pe stradă, bolnave şi paranoice.

Cine sunt oamenii ăştia, extratereştrii ăştia, printre care noi ne mişcăm cu atâta tristeţe?

Renton crede că plimbarea lor n-a avut nici un scop, nici un itinerariu. Dar unele fărâme de informaţii şi presupuneri i s-au întrepătruns în creierul încins şi i-au călăuzit paşii obosiţi. Sick Boy îl simte şi-l urmează, aidoma unui câine flămând, plecat în căutarea unui stăpân beţiv, care totuşi se poate dovedi capabil să-i ofere puţină mâncare. Se furişează pe Wheatfield Road, într-o tăcere mormântală, care pentru el înseamnă H-E-R-O-I-N-Ă, pe când Renton adulmecă aceeaşi duhoare stearpă de dava pe Albert Street.

— Ce naiba facem aici?

El îşi continuă drumul, iar Sick Boy îl urmează ca un căţeluş psihopat, cu tendoanele inflamate pe gât. Iarba a crescut aspră şi deasă printre dalele din piatră de pe stradă. Şi totuşi blocurile în stil victorian, cu locuinţe pentru săraci, li se par ocolite de soare când trec pe lângă ele, uitându-se la stadionul Tynecastle din spatele depozitului Wheatfield şi amintindu-şi de luptele de după meciurile de odinioară, care au avut loc sub acoperişul lui pe vremea când încă mai erau uniţi. Distileria se înalţă la capătul unei străzii primejdios de tăcute, iar la stânga există o alee îngustă, care şerpuieşte pe sub podul de cale ferată şi pe care ai putea să nici n-o vezi, se gândeşte el, dacă nu ştii că se află acolo.

— Aici e, spune Renton, aici o fac.

Îşi târăsc picioarele până sub el şi, la câţiva metri în faţa lor, o altă trecere de cale ferată se înalţă deasupra. Înghesuită între cele două poduri, la dreapta, văd o clădire cu două etaje în stil victorian, din cărămidă roşie, pe care scrie: FABRICA BLANDFIELD.

Această clădire este prima dintr-un şir de spaţii ale fabricii de medicamente, printre care şi birourile unde sunt primiţi agenţii de vânzări ai altor companii, care se interesează de oferta lor. Următoarele, cele de după a doua cale ferată, sunt mai puţin primitoare, fiind înconjurate de garduri înalte care au în vârf sârmă ghimpată. Renton gineşte imediat multitudinea de camere de luat vederi, îndreptate spre ei şi spre stradă. Observă că Sick Boy face acelaşi lucru, cu ochii lui mari şi bulbucaţi, care cercetează totul,

şi creierul său încins, care procesează informaţiile. Angajaţii mişună de colo-colo, ieşind sau intrând în schimburi.

Pe când îşi continuă drumul, Renton îşi spune gândurile:

— Probabil diaici şi-au luat iniţial heroina dalde Seeker şi Swanney, prafuăla alb spectaculos. Fără îndoială că Seeker a şantajat vriun nenorocit care lucra aici.

— Da! Sigur a venit diaici, zvâcneşte Sick Boy. Hai să-l sunăm!

Renton îi ignoră îndemnul, căci mintea lui înfierbântată încearcă să pună lucrurile cap la cap. Seeker şi Swanney probabil că aveau fiecare câte un fraier nenorocit care lucra aici şi pe care-l obligau să-şi asume un risc imens ca să scoată marfa din fabrică. Dar acum li se tăiase macaroana: probabil că furnizorii lor erau ori în închisoare, ori dăduseră bir cu fugiţii, ori şi mai rău. Compania se prinsese că marfa era furată şi îşi sporise măsurile de securitate, iar angajaţilor acum le era imposibil să mai scoată pe furiş praful din clădire. Acum Swanney şi Seeker ocupau o poziţie jalnică în ierarhia din ţară, erau sub cei care aduceau marfa cafenie din Afghanistan şi Pakistan, în loc să mai fie mari baştani pe plan local şi să vândă produsul pur, aşa cum făcuseră mai demult. Renton a aruncat o privire sumbră prin gardul solid, în curtea fabricii.

— Totu e aici. Cel mai mişto şi mai pur praf pe care l-am avut sau o să-l avem vreodată. În spatele porţii, gardului şi zidurilor ălora.

— Şi ce să facem? Îi rugăm pe puţoii ăştia să ne rezolve? spune Sick Boy pe un ton dispreţuitor.

Renton îl ignoră din nou, continuându-şi plimbarea grăbită în jurul sediului şi insistând ca Sick Boy să-l însoţească. Ochii agitaţi ai celui din urmă se îndreaptă în direcţia privirii amicului său, desprinzându-i din creier o idee care-i clocea acolo.

Bulangiul doar nu s-o gândi serios să…

Dar Renton niciodată n-a fost mai serios. Partea raţională a creierului său cedase nevoii stringente a răului. Muşchii încordaţi, oasele care-i zvâcnesc de durere şi nervii ciopârţiţi urlă necontenit: DA DA DA…

Fabrica de opiu. Şinele de cale ferată par să mărginească teritoriul fabricii, una dintre ele pare să despartă spaţiul fabricii de distilerie, iar cealaltă trece prin mijlocul ei. Trec pe lângă parcajul angajaţilor, uitându-se prin gardul imens la cea mai uluitoare clădire de acolo, un conglomerat de construcţii industriale: un paralelipiped mare şi argintiu, dintr-al cărui perete lateral ies o sumedenie de ţevi şi tuburi lucioase, iar unele dintre ele sunt îndreptate spre cer.

— Probabil că prelucrările chimice se fac acolo, spune Renton. Sigur acolo fac heroina, sămi bag pula!

— Mda… da… n-avem cum să intrăm n morţii măsii!

Următorul lucru care-i atrage atenţia lui Renton este rampa de încărcare, unde se află mai multe recipiente din plastic aşezate unele peste altele.

— Magazia. Mă-ntreb ce pula mea en cutiilialea.

Cască gura fascinaţi de recipientele puse teanc în spatele gardului de sârmă ghimpată şi al camerelor de luat vederi. Conţinutul unuia singur le-ar ajunge foarte multă vreme.

— Da nu putem să intrăm pur şi simplu… protestează cu voce firavă Sick Boy.

Pe când se furişează şi stau la pândă pe terenul viran de alături, despre care un afiş îi anunţă că este rezervat unui nou supermarket, încearcă să găsească o soluţie.

— Unde o fac şi unde o depozitează, meditează Sick Boy, dându-şi seama că Renton l-a convins să facă o încercare.

Le e rău şi pur şi simplu n-au de ales.

— În primul rând cum intrăm, încuviinţează din cap Renton, în al doilea rând, cum să ajungem la morfină.

— Probabil că în fabrica asta se produc tot felu de medicamente, nu doar heroină. N-am face decât să căutăm un IQ de trei cifre în Tynecastle, ce pula mea, scrâşneşte printre dinţi Sick Boy. Ce biniar fi să cunoaştem pe cineva care lucrează aici!

— Păi, nu putem să aflăm nimic de la Swanney sau de la Seeker, zice Renton.

— Asta aşa e.

Dând ocol agale teritoriului fabricii, ajung până la şoseaua aglomerată şi joasă Western Approach Road şi urmăresc cu privirea maşinile care intră în oraş. Pe vremuri acolo era o altă cale ferată, care ducea până la gara acum scoasă din uz Caledonian Station din West End, de pe Princes Street. *Sunt un imbecil de trainspotter*, îşi zice Renton în sinea lui, pe când îşi ridică privirea şi vede un tren care trece pe deasupra lui. Cele două căi ferate care trec prin fabrică probabil că fac parte din vechiul sistem feroviar local al Edinburgh-ului, care acum e folosit doar pentru transport de marfă, nu şi de pasageri. Însă pe lângă această parte a căii ferate nu trece nici o alee pentru biciclişti şi nici nu se construiseră blocuri în apropierea ei, aşa cum se întâmplase cu celelalte căi ferate vechi din Edinburgh. Iar terasamentele erau baricadate. Oare de ce linia circulară sudică rămăsese intactă, pe când

restul căilor ferate locale urbane din Edinburgh fuseseră scoase fără nici o reţinere din uz în urma vestitelor reduceri de fonduri din anii ’60? Probabil din cauza fabricii de dava. Ca să nu intre oamenii în ea.

— Pe acolo, zice Renton, intrăm pe la calea ferată.

— Da, da piacolo e complet baricadată, deşi nu poasă protejeze toată linia n pula mea. O să găsim noi o soluţie.

Bărbia lui Sick Boy iese ostilă în faţă.

Dar optimismul lui Sick Boy stârneşte instantaneu îndoielile lui Renton.

— E prea mult pentru noi. Dacă n-am fost în stare să trecem prin vama din Essex cu două pacheţele sifilitice, atunci cum o să ne furişăm într-o fabrică bine păzită?

— Ba da, o să reuşim. Sick Boy îşi îndreaptă privirea spre cerul senin şi albastru, iar pe urmă iarăşi spre calea ferată de deasupra. Pencă suntem obligaţi s-o facem!

Nu izbutesc să vadă nici o intrare şi nici o poartă care să dea spre Western Approach Road, pe când maşinile care strălucesc sub razele soarelui trec în viteză pe lângă ei. Se duc spre Murrayfield Stadium, care se înalţă maiestuos vizavi de complexul fapricii, apoi urcă cu greu pe o potecă ce şerpuieşte până la terasamentul căii ferate. Din acea poziţie care le permite o vedere de ansamblu, văd că cea mai importantă clădire din complex este o construcţie în stil victorian, din cărămidă roşie, cu acoperiş din carton ondulat, care se învecinează cu şoseaua, dar este mărginită de un gard uriaş din sârmă ghimpată pus peste zidul de beton al curţii interioare; accesul la calea ferată este blocat de o barieră similară. Un grup de muncitori ai companiei de căi ferate, cu căşti metalice pe cap, stau lângă un Portakabin şi se uită la ei suspicioşi.

— Îmi bag pula, hai s-o ştergem diaici, spune Sick Boy.

— Stai calm. Lasă-mă pe mine să vorbesc, zice Renton când un bărbat se apropie de ei.

— Ce faceţi aici?

— Scuze, frate, e proprietate privată?

— Da, e proprietatea Căilor Ferate, îi explică bărbatul.

— Nasol, zice meditativ Renton, aruncând o privire spre partea mai veche a fabricii, care se învecinează cu Western Approach Road. Sunt artist. Mi se pare că clădirea are o arhitectură fascinantă din epoca victoriană, e superbă.

— Mda, îl aprobă bărbatul, părând oarecum înduioşat.

— Ar fi nemaipomenit să pot face nişte schiţe. Ei bine, îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu face nimic. Dacă vreţi, puteţi facio cerere la departamentul de relaţii publice din Waverley Station şi poate co să vă dea un permis de trecere.

— Minunat! Probabil că aşa o să fac. Mulţumesc pentru ajutor.

Sick Boy se simte prea rău ca să i se alăture lui Renton în scena pe care o joacă. Un geamăt răsună din străfundul maţelor lui zdrobite, toată carnea sa inertă urlă după heroină, iar creierul i se umflă când simte duhoarea oribilă care vine dinspre corpul şi hainele sale. Îşi şterge un strop de mizerie vâscoasă întărită din colţul ochilor.

Simte o uşurare de nedescris când micul dialog ia sfârşit, iar ei o iau pe potecă spre şosea şi traversează spre terenul viran pentru a ajunge din nou lângă farbică. Renton se opreşte din nou pentru a arunca o privire spre calea ferată dintre clădirile în stil victorian, spre terasamentul şi podul de deasupra. În acel moment o vede şi i-o arată lui Sick Boy.

E o dependinţă obişnuită din cărămidă roşie, care pare să aibă un acoperiş din pânză. Are o uşă mică şi dreptunghiulară, vopsită în verde. Se află lângă ruinele unei clădiri mai vechi, acum un morman de cărămizi şi scânduri mucegăite, acoperite cu alge, mâl şi buruieni. Se opresc să se uite prin gard la ea, apoi pleacă repede de acolo, când doi indivizi îmbrăcaţi în costum ies din clădirea de birouri, o iau spre parcajul de pe cealaltă parte a şoselei, discutând aprins despre chestiuni profesionale. Dar ei ştiu ce au de făcut. Se întorc pe Gorgie Road, intră în oraş şi se opresc la Bauermeister’s, pe George IV Bridge, pentru a şterpeli harta departamentului de cartografie al guvernului, cu regiunea vestică a Edinburgh-ului, care acum îi obsedează.

Când se întorc în apartamentul din Montgomery Street, Hazel nu mai e acolo. Renton nu spune nimic. De îndată ce se aşează în camera de zi, se aude o bătaie timidă în uşă. O deschid şi îi văd pe Spud şi pe Keezbo, ca Stan şi Bran smiorcăiţi, bolnavi şi tremurânzi din cauza lipsei de dava. În camera de zi, Renton şi Sick Boy se apucă să îşi descrie planul, când brusc mai răsună încă o bătaie agasantă la uşă. E Matty, pare distrus. Renton observă că nici măcar n-a mai catadicsit să-şi mascheze începutul de chelie de la tâmple, coafându-şi părul din creştetul capului şi umflându-l la mijloc. Miroase de parcă ar fi un cadavru dezgropat, iar o parte a feţei îi zvâcneşte în continuu. Pare că se simte mai rău decât toţi ceilalţi. Se uită unul la altul şi iau hotărârea să-l includă şi pe el. Aşa că Renton îşi continuă rezumatul.

— E o nebunie, frate, no să ţină şo să facem pârnaie *la greu*, vă zic, o să facem pârnaie *la greu*. Vă zic, în nici un caz, frate, în nici un caz… icneşte Spud.

— După părerea mea, n-avem de ales, ridică Renton din umeri. Am vorbit cu oameni din Glasgow, Londra şi Manchester. Poliţia şi vameşii au confiscat o grămadă de dava în ultima vreme şi pur şi simplu nu mai există nici un pic de marfă cafenie n pula mea. E penurie totală. Aşa că ori dăm lovitura cu asta, ori ne dezintoxicăm aşa, pe uscat. E simplu.

— Am luat prea multă heroină ca să încerc aşa ceva, clatină din cap Sick Boy.

Sudoarea i se prelinge din pori, iar trupul i se revoltă doar la gândul ăsta.

— Chestia asta o să ne omoare. Şi să mor dacă cred că Amelia şi Tom din St Monans o să aibă vreun chef să ne primească iarăşi la dezintoxicare. Şi oare câtă vreme o să dureze până când vreun individ o să aibă tupeul să mai facă vreo livrare sau până când poliţaii o s-o scoată iarăşi la vânzare pe stradă? Prea mult pentru mine, asta-i cert n pula mea!

— Da voi ce credeţi, băieţi?

Renton aruncă o privire spre celelalte feţe crispate şi ochi demenţi.

— Pariun plan mişto, io mă bag, spune Matty cu o voce şovăitoare.

— Şi io, domnule Mark, domnule Simon, acceptă Keezbo.

Toată lumea se uită la Spud.

— Bine, zice el, cu un icnet resemnat şi abia auzibil.

Renton le arată două desene, pe care le întinde pe jos. Unul e harta OS, pe care el a tras linii cu carioca. Celălalt e un desen din care nu se înţelege nimic.

— Fireşte, nu cumva să pomeniţi despriasta nimănui, nici celor mai buni prieteni ai voştri. Le aruncă tuturor o privire. Slavă pulii că Franco en puşcărie. Ar chema toţi bulangii din lume şi piormă ar prelua conducerea. Şi ne-ar spune să-i caftim pe paznici până i-am face muci, nu să-i evităm!

Toţi se forţează să râdă pe înfundate, toţi în afară de Matty, care, observă Renton, deja începe să facă pe deşteptul. Are o mutră acră şi tot oftează dispreţuitor. Cu toate acestea, Renton arată spre şinele de cale ferată de pe hartă.

— Ne ducem la calea ferată din vechea gară Gorgie, aia de pe Gorgie Road. Parcăm maşina şi cărăm scândurile până la terasament, piormă le ducem pe şine pânla Murrayfield…

— Scânduri? Ce scânduri frate, eşti nebun? face Matty.

— Scuze, am uitat să vă zic că tresă trecem umpic pe la depozitu de cherestea ca să luăm diacolo două scânduri late şi lungi de cinci metri.

— Băi, Renton, crecă tu eşti cam dus cu pluta de scânduri.

Renton şi-a adus aminte că pe vremuri era cel mai bun prieten al lui. În vara anului 1979, când s-au dus la Londra îmbrăcaţi în punkişti. Acum i se părea că a trecut o veşnicie de atunci. Îşi înăbuşă furia.

— Ai răbdare, frate. Calea ferată se bifurcă înainte de Murrayfield. Şinele din dreapta separă fabrica de distilerie. Noi o luăm la stânga, pencă şinele alea trec fix prin mijlocu fabricii, iar acolo e o zonă unde gardu e foarte aproape de terasament. Arată spre desen. Pe cealaltă parte a gardului io dependinţă. Luăm scândura şi o sprijinim de vârfu gardului de lângă calea ferată…

— Să-mi bag pula, murmură Matty.

— …piormă urcăm pe scândură pânăn vârfu gardului. Unu dintre noi rămâniacolo, ceilalţi ne dau cealaltă scândură. Piormă o sprijinim cun capăt de acoperişu dependinţei şi cu celălalt de vârfu gardului, iar dupaia coborâm pe gard.

— Ca Spider-Man, ce pizda măsii, zice Matty pe un ton dispreţuitor.

— Da nui prea înalt gardu, gen? întreabă Spud cu o expresie înfricoşată în privire.

— Nu, o să fie uşor. Şi în fond tu ştii să te caţeri cel mai bine dintre noi, spune Renton.

Spud ridică o mână tremurândă.

— Da nu aşa, frate, nu aşa…

— Hai să fim sinceri, n-o să fie floare la ureche; dacar fi aşa, i-ar fi dat şi altcuiva prin cap s-o facă. Da nici imposibil nu e, insistă Renton, revenind la hartă. Dependinţa ariun burlan, aşa că putem coborî pe el pânăn fabrică. Piormă tresă găsim dava, care probabil va fi în recipientele din magazia de aici, arată el o zonă pe hartă, sau în clădirea asta, undei cel mai probabil co produc.

Matty se uită la Renton, iar apoi la ceilalţi. Clatină din cap.

— Băi, bulangiule, ce plan mai ai şi tu!

— Atunci hai să-l auzim pial tău, îl provoacă Renton.

— Nu mai fă pe deşteptu doar pencai fost la o universitate de fute-oi, Mark. Matty mătură dispreţuitor toată harta cu dosul palmei. Ăsta nui Marele Jaf din Tren, iar tu nu eşti Bruce Reynolds. Băi, bulangiule, tu eşti mai curând Bruce Forsyth, care bate câmpii cu hărţile şi cu desenele lui cretine!

Spud şi Sick Boy chicotesc puţin, pe când Keezbo rămâne impasibil. Renton trage aer în piept şi spune:

— Uite, io nu sunt un mare baştan. Am nevoie de marfă, arată el spre fabrica de pe hartă, şi doar aici poso găsesc.

— Băi bulangiule, pentru tine iun proiect ca la şcoală n pula mea! Păi, o să fie de parcam căuta acun caru cu fân. Băi bulangiule, nici măcar nu ştim undei dava aia de rahat! Au paznici, probabil şi câini…

Matty le aruncă celorlalţi o privire rugătoare.

— La primu semn că cevai în neregulă, ne cărăm diacolo n pula mea, spune Sick Boy. Că nici câinii sau sandilăii ăia de paznici n-o să vină după noi pe scânduri.

— Io zic căi nebunie curată! Adică, băi puţoilor, nio căutăm cu lumânarea!

Renton mai trage în piept nişte aer puturos din cameră. Matty îl scoate din minţi. Sevrajul îi roade creierul şi oasele, este vital când te simţi aşa să-ţi investeşti toată energia în dialoguri rezonabile.

— Bine. Atunci dezintoxică-te pe uscat.

După care Sick Boy se răsuceşte spre Matty.

— Ai auzit vreodată de elementu-supriză? Atacul Cavaleriei Uşoare? Trei sute de spartani? Bannockburn? Istoria e plină n pula mea de indivizi care au câştigat o droaie de bătălii inegale doar fincau avut tupeul să încerce. Oare au schimbat mottoul din Leith din „perseveraţi“ în „căcaţi-vă pe voi“ şi io n-am aflat?

Matty cade într-o tăcere care preţ de câteva clipe e molipsitoare, dar ţârâitul strident al telefonului o destramă şi îi calcă pe nervi. Renton şi Sick Boy se năpustesc deodată să răspundă, dar Renton ajunge primul la telefon şi se pleoşteşte instantaneu când aude vocea tatălui său de cealaltă parte a firului.

— Mark?

Sinapsele i se izbesc unele de celelalte.

— Tată… ce e?

— Avem nevoie de dava, îl aude el pe Sick Boy cum i se adresează lui Matty. Doar ăştia au, nimeni altcineva. Şi cu asta basta.

— Ce pui la cale? Sper că nu mai iei porcărie din aia, nu? îl întreabă tatăl lui.

— N-am diales. Nu se mai găseşte, anunţă el cu răceală în voce, pe când aude cum cearta se încinge în spatele lui.

— Păi, pari cam dezamăgit diasta!

— Ce vrei, tată? Mama tia pus să mă baţi la cap?

— Asta n-are nimic dia face cu mama ta! Hazel e aici, lângă mine! E dărâmată şi mi-a spus că tiai apucat iarăşi de căcatuăla!

Curvuliţă turnătoare frigidă şi traumatizată de căcat ceieşti…

— Uite, astai o aiureală. Spune-mi ce vrei sau închid telefonu.

— N-o să-mi închizi *mie* telefonun nas, băiete!

Un val de adrenalină bine-venită îl străpunge pe Renton, amorţindu-i temporar durerea.

— Ba da, peste zece secunde, dacă nu mă convingi cu ceva să n-o fac.

— Distrugi vieţile tuturor, Mark… a mamei tale şi mie… după ce a fost Micu Davie, n-a prea…

— Nouă…

— …nu ţi-am mai cerut nimic pânacum.

— Opt…

— Da nu-ţi pasă, nu-i aşa? Înainte credeam că totui o joacă pentru tine…

— Şapte…

— …da acum m-am convins, pur şi simplu ţie nu-ţi…

— Şase…

— …PASĂ! ŢIE NU-ŢI PASĂ DE NIMIC!

— Cinci, şi ce vrei?

— Vreau să te laşi! Vreau să te laşi de asta! Micuţa Hazel, ea…

— Patru…

— VINO ACASĂ, FIULE! TE ROG, VINO ACASĂ!

— Trei…

— TE IUBIM! Te roog, Mark…

— Doi…

— Nu-mi închide telefonu, Mark…

— Unu… deci, dacă nu mai ai să-mi spui altceva…

— MAAARK!

Renton pune cu blândeţe telefonul în furcă. Se răsuceşte cu faţa la băieţii care stau în picioare şi se uită la el, cu gura căscată, aidoma unor peşti exotici graşi, dintr-un iaz din grădina botanică, la ora mesei.

— Lu taicămiu i s-a pus pata să mă tragă la răspundere, aşa că probabil ar fi mai bine să ne cărăm dracu diaici, pencă ar putea să apară. N-avem timp pentru asemenea căcaturi acum.

Se înserează, iar pântecele norilor capătă o nuanţă rozalie. Renton se gândeşte că, indiferent cât de devreme te-ai trezi sau cât de târziu te-ai duce

la culcare, niciodată nu poţi să asişti la momentul când apare primul punctuleţ de lumină sau când prima tuşă de întuneric învineţeşte pielea fragilă; frumuseţea şi înţelepciunea înspăimântătoare şi insondabilă a tranziţiei. Pleacă din garaj cu furgoneta lui Matty, se opresc la Canasta Café de pe Bonnington Road, sub pretextul că mănâncă ceva, dar de fapt să-şi împartă pastilele de Valium pe care Renton le-a luat din dulăpiorul cu medicamente ale mamei lui. Înghit pilulele cu cafele cu lapte.

Renton îl urmăreşte cu privirea pe Keezbo cum mănâncă două gogoşi şi linge zahărul de pe încă două. *Avantajul heroinei: grăsanu chiar pare că slăbeşte*. El se chinuieşte să mănânce nişte ouă-jumări pe pâine prăjită înmuiată. Îl apasă în burtă. Şi pe Sick Boy tot aşa. Spud şi Matty izbutesc doar să bea nişte cafele şi să fumeze fiecare câte şase ţigări. Patronul în vârstă e deranjat de faptul că Matty bate cu ceaşca în masa din plastic pentru că îi tremură mâna. Sick Boy îl calmează.

— *È stanco: influenza*.

— Ai frecat-o cu Swanney ani întregi, îi şopteşte Renton lui Matty. Tresă ştii de unde face rost de marfă.

Gura crispată a lui Matty se strâmbă, acră şi plină de cruzime.

— Doar nu mi-ar fi zis tocmai mie o chestie ca asta, nu?

— Da nu eşti nici surd, nici orb. Şi nici prost, Matty.

Keezbo se ridică în picioare şi se duce la toaletă. Matty îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri şi îşi apropie capul de el.

— Băi, bulangiule, da rămâne-ntre noi. Bine?

— Da… nu-ţi face griji, gen, spune Spud.

— Prietenu lu Swanney, tipuăsta Mike Taylor, muncea la fabrică. Era magazioner. Tu l-ai văzut pe bulangiu, i se adresează el provocator lui Renton, care încuviinţează din cap, dar nu-şi aduce aminte cum arăta tipul. Prietenu lu Mike lucra la o companie de catering, care pregătea mâncarea pentru cantina lor. Ştii haleala aia din tăvilialea mari din aluminiu?

— Ca mâncarea de la şcoală? întreabă Spud.

— Exact, încuviinţează Matty, dar e vizibil iritat că a fost întrerupt. Ei bine, dava era scoasă diacolo în tăvilialea. Mike i-o trimitea lu Swanney şi mai erau pe filieră şi alţii. Da a fost prins şi pur şi simplu l-au concediat, fără să-l dea în judecată. Au ţinut totu sub tăcere pencă altfel şi-ar fi făcut reclamă nasoală. Da acum angajaţii sunt supravegheaţi ca curu, sunt camere de luat vederi peste tot, fac percheziţii aleatorii, tot tacâmu. Băi, bulangiule, acum nici o băşină nu mai posă tragi.

— Da cum e cu Seeker? întreabă Sick Boy.

— Băi bulangiule, n-ai vrea să ştii, dârdâie Matty. Îşi încleştează dinţii galbeni şi maronii ca să nu-i mai clănţăne în gură. Ăsta face legea. Nici măcar Grăsanu Tyrone n-a reuşit să pună laba pe bulangiuăsta.

Keezbo se întoarce de la toaletă, iar Matty amuţeşte. Se ridică şi ies pe stradă. Pe un afiş de lângă un chioşc de ziare care promovează un ziar local scrie:

STRĂZILE ORAŞULUI SUNT „INUNDATE DE HEROINĂ“

Ei îi aruncă o privire şi izbucnesc într-un râs batjocoritor şi sumbru.

— Bine ar fi, zice Sick Boy pe un ton dispreţuitor.

Se duc la depozitul de cherestea, de unde iau două scânduri din lemn de câte cinci metri fiecare. Vince, un angajat scund şi îndesat, cu păr închis la culoare şi ţepos, îşi dă seama că sunt puşi pe rele, dar îi cunoaşte pe Renton, pe Matty şi pe Keezbo de multă vreme, din Fort, aşa că n-are de gând să-i toarne. Zgomotul şi forţa necruţătoare a fierăstrăului îl tulbură pe Spud. Îşi închipuie că lemnul este de fapt membrele lui, care sunt retezate violent. Matty e distrus; stă în faţa depozitului, încercând frenetic să-şi aprindă o ţigară, dar fără să poată aprinde nici un chibrit. Renunţă şi îl roagă pe Sick Boy să-i dea bricheta. Pe când încarcă în partea din spate a furgonetei scândurile, care ajung până pe scaunul din faţă, de lângă şofer, el declară că se simte prea rău ca să conducă. Valiumul n-a avut nici un efect asupra lui.

— Nu poso fac.

Toţi se uită unul la altul, apoi Keezbo întinde o mână cleioasă. Matty ezită, dar la îndemnurile celorlalţi îi dă cheile. Se urcă în faţă, lângă Keezbo, pe când ceilalţi se suie în spate, înghesuindu-se incomodaţi de scândurile puse în diagonală. Nu pot să închidă uşile din spate, iar Keezbo este nevoit să se dea jos şi să le lege.

— Probabil co să fim arestaţi n pula mea înainte dia ajunge pânacolo, se văicăreşte Matty.

Sick Boy îşi flutură degetul pe la ceafă, pe când Keezbo se întoarce la volan, porneşte motorul, iar furgoneta o ia din loc. Renton urmăreşte cu privirea cum stropii de sudoare se măresc şi se preling pe scăfârlia şi pe gâtul lui ras, de parcă ar fi o sticlă rece de bere. Când ajung pe Ferry Road, îl văd pe Premiu Doi cum aleargă pe stradă, iar cei mai mulţi dintre ei îşi întorc privirea ruşinaţi. Când trece pe lângă furgonetă, dus pe gânduri, Renton observă cât de bine arată.

O cotesc pe Gorgie Road, pe o alee de lângă un teren viran, şi parchează furgoneta lângă un zid. Pot să audă zgomotul maşinilor de pe stradă, dar nu le văd când se dau jos; Renton şi Sick Boy ies prin spate cu cele două genţi Sealink. Deşi el şi-o pierduse pe a lui, Renton a aflat că Sick Boy a şterpelit mai multe de la compania unde au fost scurt timp angajaţi. Cea mai grea dintre ele conţine o rangă mică. Sick Boy aruncă o privire spre scândurile groase şi se decide să ia genţile. Înşfacă geanta lui Renton şi o ia înainte, lăsându-i pe Renton şi pe Matty să ducă una dintre scânduri, ţinând-o fiecare de câte un capăt, pe când Keezbo şi Spud o cară pe cealaltă. Au crampe, transpiră şi dârdâie, pe când urcă alene pe poteca năpădită de buruieni care duce la terasament.

— Băi bulangiule, nu-i o idee prea bună, spune din nou Matty.

— Atunci vino tu cu una mai bună, îi replică din nou Renton, pe când se chinuiesc să care scândurile spre calea ferată mărginită de gard.

Sick Boy, care alergase de-a lungul terasamentului, a găsit o spărtură prin talmeş-balmeşul de metal şi şipci ale gardului, tufişuri şi sârmă ghimpată. Aruncă genţile Sealink înăuntru şi se târăşte după ele. Toţi se strecoară prin spărtură, deşi sunt nevoiţi să tragă în sus gardul, iar Keezbo se târăşte pe burtă înăuntru, ca un soldat. Matty geme când iese prin spărtură, căci un tufiş de urzici îl înţeapă pe mână. Scânceşte şi se uită amărât la ea, pe când mâna îi palpită, iar băşicile pline de otravă i se umflă pe piele.

— Băgamiaş…

— E de la urzici, îi anunţă împăciuitor Spud, pe când ura mocneşte în Matty, aidoma otrăvii din mână.

Dar un val de euforie se pogoară asupra tuturor, provocat de micul lor succes, iar el nu se poate abţine să se lase molipsit: au ajuns pe terasament. Simt cum nerăbdarea lor devine din ce în ce mai optimistă, pe când privesc în josul căii ferate, mărginită de copaci şi de tufişuri, sub lumina amurgului.

Se preling ca sângele dintr-o rană adâncă de-a lungul terasamentului acoperit de pietriş. După ce se poticnesc de mai multe ori, renunţă şi aleg varianta mai uşoară, merg pe şipcile căii ferate, pe când şina uşor şerpuită le îndrumă paşii împleticiţi spre orizontul înceţoşat.

Marginea lumii se întunecă, iar soarele se prăbuşeşte îndărătul blocurilor şi a castelului străvechi, iar aerul răcoros devine puţin mai proaspăt, dar amplifică vaporii cu miros de chimicale pe care fabrica şi distileria încep să-i borască într-un jet neîntrerupt spre cer, aidoma unor tentacule nedesluşite, aproape străvezii. În faţa lor se află fabrica. De ce tocmai aici,

se întreabă Renton, de ce tocmai în oraşul ăsta? Renaşterea Scoţiană. Ai putea să tragi o linie din acea perioadă de faimă mondială a oraşului până acum, la capitala SIDEI în Europa, care să treacă exact prin mijlocul acestei învălmăşeli de fabrici şi depozite din perimetrul delimitat de gardurile protectoare. Era în special realizarea creierelor din Edinburgh în domeniul medicinei, invenţiilor şi economiei. De la minţile analitice ale lui Black şi Cullen, filtrate prin speculaţiile lui Hume şi Smith. De la dezbaterile şi faptele fiilor celor mai măreţi ai Edinburgh-ului din secolul al XVIII-lea, până la cei mai săraci, care se otrăvesc cu heroină la sfârşitul secolului actual. Un zvâcnet în ochi.

Noi în Scoţia…

Înaintează pe şine, iar întunericul este despicat doar de câte o lumină răzleaţă ce provine din camerele cu vedere la spatele blocurilor cu locuinţe ieftine.

— Tresă fim atenţi să nu vină vreun marfar, că pe linia asta transportă deşeuri chimice, şopteşte Renton.

Atmosfera optimistă nu ţine prea mult, pe când ei înaintează pe calea ferată. Scândurile îi apasă oribil pe umeri. Sunt nevoiţi să se oprească şi să facă o pauză, se aşează pe bârnele din lemn care ies din şine. Sick Boy, care până acum a cărat genţile şi a minţit că sunt mai grele decât par la prima vedere, e bătut la cap să facă schimb.

— Am o rană la mână, ce pula mea, protestează el, sugându-şi un deget.

— Cum pizda mătii ai reuşit să te răneşti? N-ai cărat nimic, îi reproşează Renton.

— Ba da, mai devreme, mormăie Sick Boy, uitându-se la Renton, care nu-l crede şi îi aruncă o privire mânioasă şi acuzatoare. Ce? O să-ncerc şi io futuvăn cur!

Matty se întinde, găseşte nişte frunze de ştevie şi se freacă cu ele pe mână. Umerii îl dor mai rău ca niciodată din cauza scândurii. Nici nu-i trece prin cap să mai care vreuna. Spud se uită îngrozit la Renton.

— Mă simt de căcat, Mark, acum e cel mai nasol. Ochii chinuiţi i se lărgesc. Crezi co să murim?

— Nu, calmează-te, frate, o să fim în regulă. Sevrajul e naşpa, da nu tiomoară, nu-i ca o supradoză.

Spud, cu ochii cât mingile de tenis, îşi şterge o cascadă de muci de sub nas, cu mâneca puloverului său galben şi aspru, apoi se răsuceşte spre Sick Boy.

— Da ciai face dacai mai avea doar câteva săptămânide trăit, gen? Adică, poatiam făcut SIDA. O grămadă de inşi au acum SIDA, gen.

— Căcat.

— Da ciai face dacai mai avea doar câteva săptămâni de trăit, ştii? Zic şi io.

Sick Boy răspunde fără nici o ezitare;

— Mi-aş cumpăra abonament pentru tot sezonu la Tynecastle.

— Glumeşti!

— Nu, fincă măcar atunci aş muri cu satisfacţia că l-aş lua cu mine măcar piunu dintre bulangiii ăia.

Spud se chinuieşte să zâmbească sarcastic. Keezbo îi aruncă o privire scurtă lui Sick Boy, de parcă ar fi pe punctul de a spune ceva, apoi se răsuceşte ca să admire şinele: rugina cafenie şi argintiul strălucitor. Pare distrus de suferinţa sevrajului: s-a scrântit şi delirează din cauza insomniei.

— Dava niaparţine nouă de drept. E produsă la noi în oraş…

— Aşai, Keezbo. Sick Boy răsuflă zgomots, ambalându-se indignat. Acţionarii sifilitici ai lu Glaxo se scaldăn bani, pe când noi suferim ca curu! Ne e rău şi avem nevoie de ea, ce morţii măsii!

— Da de drept heroina ia celor din Gorgie, zice Spud, pencă e partea din oraş cariaparţine galeriei Hearts. Ca petrolu din Scoţia. Asta dacam trăi întro societate cu adevărat socialistă, gen

— *Ştirile de la ora zece*. Sick Boy fredonează muzica genericului. Ding! Nui aşa!

Renton îi vede expresia necăjită a lui Spud şi încearcă să-l îmbărbăteze.

— Keezbo ţine cu Hearts, noi doar îl ajutăm să-şi ia partea. Încearcă să vezi lucrurile din perspectiva asta.

— Nu ştiu cum de cineva din Leith ar putea să ţină cu Hearts, spune Matty.

— Ei bine, io ţin cu ei şi fratitu la fel.

Keezbo se ridică în picioare şi se uită la Renton.

— Băi bulangiule, au construit fabrica de dava lângă Tyney pencă ştiu că acolo posă găsească o mulţime de fraieri de căcat care au nevoie de ceva care să lialine viaţa plină de suferinţă, i se adresează Matty pe un ton dispreţuitor lui Keezbo, care încă mai gâfâie, cu mâinile-n şold.

— Mie mia zis Drew Abbot că Leith a fost prin tradiţie în galeria Hearts, explică Spud, doar în ultimele două generaţii, gen, au început să ţină cu Hibs, pencă era mai aproape.

— Zău? întreabă Sick Boy, pe o voce obosită.

— Mda, docherii au ţinut mereu cu Hearts, pencă trebuia să fii mason ca să lucrezi în şantieru naval.

— Nu putem lăsa pe mai târziu discuţia asta cretină?! izbucneşte Renton exasperat. Dacă mi-aş fi dorit un curs de istorie, sămi bag pula dacă n-aş fi rămas la universitate! Hai să mergem!

— Ziceam şi io, se bosumflă Spud.

— Ştiu, Danny, zice Renton, luându-l pe după umeri pe Spud.

O lună plină pe trei sferturi, care s-a ivit printre nori, îi scaldă în lumina ei argintie. Dedesubt, maşinile trec torcând uşurel.

— Da asta-i o chestie foarte importantă. Tresă nu ne pierdem cu firea, că altfel am pus-o. Eşti cel mai bun prieten al meu, frate, îmi pare rău că am ţipat la tine. Îl masează pe spate pe Spud. E atât de subţire şi de sfrijit, încât nici nu-i vine să creadă că i-ar aparţine unei fiinţe umane.

— Scuze, Mark, mam descărcat şi io, adică bum, trosc, pleoşc, ştii? Încerc sămi abat gândurile pencă pur şi simplu mă cac pe mine, frate.

— N-o să păţim nimic, spune Renton, înşfăcând scândura de un capăt şi aruncându-i o privire lui Sick Boy, care plescăie din limbă, dar o ia de celălalt capăt.

Spud şi Keezbo îşi saltă scândura pe umeri. Înaintează alene de-a lungul căii ferate. De această dată Matty zăboveşte puţin, apoi ridică genţile.

Face câţiva paşi în spatele lui Renton, pe urmă se ia brusc de el.

— Băi bulangiule, da tu purtai un tricou cu Rangers, Rents. În ciclul primar.

— Uite, v-am mai zis de o sută de ori, taicămiu mi-a cumpărat mie şi lu Billy tricouri cu Rangers şi ne-a dus la Ibrox când eram mici, încercând să ne convingă să ţinem cu Huns, gâfâie Renton, contrazicând vocea fără trup din spatele lui. Billy a vrut să ţină co echipă din Edinburgh, aşa că tata nia dus la Tynecastle şi nia cumpărat echipament de Hearts. Se răsuceşte şi se uită mai întâi la Matty, apoi la Spud, care merge lângă ei, cărând cealaltă scândură, împreună cu Keezbo. Mie nu-mi plăcea deloc să mă duc acolo, uram cafeniul ăla jegos şi mirosuăla de distilerie, care mă scotea din minţi. Aşa că l-am rugat pe unchiu Kenny să mă ducă pe Easter Road. Piormă, când am mai crescut umpic, am început să merg cu voi, bulangiilor, acolo, îi aruncă el o privire lui Spud, apoi lui Sick Boy, cu toată lumea în afară de tine, Matty, pencă tu oricum nu tiai dus niciodată acolo! îi urlă Renton în faţă lui Matty, belicos şi caustic. Io n-am vrut să ţin nici cu Huns şi nici cu Hearts, după ce am văzut cum sunt, *io am ales cu cine să ţin*, aşa că sunt cel

mai sincer suporter al celor din Hibs, mult mai mult decât o să fiţi voi vreodată. Aşa că ţine-ţi fleanca, vagabondule!

Matty lasă genţile jos şi face încordat un pas în faţă. Asta îi obligă pe Renton şi, în consecinţă, pe Sick Boy să facă şi ei la fel cu scândura.

— Deci sunt un vagabond n pizda mătii? Băi bulangiule, da la tine tiai uitat vreodată în ultimu timp, răpciugosule?

— OPRIŢIVĂ! ţipă Spud, iar el şi Keezbo îşi lasă jos scândura şi se bagă între ei. Terminaţi cu porcăriile astea, pe bune! Numi place sămi văd prietenii că se ceartă!

— Da, liniştiţi-vă, handicapaţi de căcat ce sunteţi. Sick Boy clatină din cap şi apoi face semn spre blocurile cu locuinţe ieftine, unde sunt aprinse luminile din bucătărie. Nu mai ţipaţi co să cheme poliţia! Hai să luăm scândura aia de căcat!

— Lucrurile merg ca naiba… meditează Spud, dar Matty, deşi bombăne, ridică scândura, luându-i locul lui Spud, iar apoi o iau iarăşi din loc.

— O să fie mişto, domnule Danny, îi şopteşte Keezbo lui Spud, care, plin de o recunoştinţă mohorâtă, ia de jos genţile. O să ne alegem cu o grămadă de marfă şi o să păstrăm o parte pentru când o să ne lăsăm şi altă parte ca să ne lăsăm treptat de heroină.

— Aşai! exclamă Renton, de parcă ar fi avut o revelaţie. O să ne fixăm o raţie moderată pe zi, adică o cură ştiinţifică de reducere a dozei. O s-o măsurăm *ştiinţific*.

— Ştiinţific… spune Spud pe o voce monotonă.

Matty merge într-o tăcere de coşmar. Lemnul aspru îl răneşte pe gât, dar dacă ar muta scândura de pe umăr, şi-ar nenoroci şi mai tare mâna plină de băşici. Cerul albastru închis este acum luminat de strălucirea macabră a fabricii. Se gândeşte la Shirley, la Lisa şi la apartamentul din Wester Hailes. I se părea o închisoare ca o cutie de chibrituri, dar acum ar da orice să mai fie acolo, cu ele. Îl apucă brusc convulsiile şi scapă pe jos scândura, iar Keezbo îi dă şi el instinctiv drumul.

Renton şi Sick Boy îi imită instantaneu.

— Ce s-a întâmplat?

— Băi bulangiilor, nu posă… nu mai posă fac asta, se chirceşte Matty, frecându-se pe burtă. Am nişte crampe teribile n pula mea!

— Da navem diales, tresă facem asta, zice Spud şi ia scândura de la Matty.

Acum îşi dă seama cât de rău îi e probabil lui Matty, e dependent de mai multă vreme şi ia mai multă heroină decât oricare dintre ei.

Sick Boy, care-şi saltă scândura pe un umăr, îi aruncă o privire încruntată lui Matty.

— Nu ne lăsa baltă n morţii mătii!

Matty se răsuceşte şi face câţiva paşi în urma lor, ţinându-se de burtă. Îşi dă seama că a uitat de genţi, aşa că se împleticeşte amărât să le aducă, apoi îi urmează. Nu se poate abţine să se scarpine, îşi face nişte coji mari, după care le smulge şi îşi sfâşie carnea jupuită şi infectată, cu unghiile lui jegoase. Are ochii roşii şi obosiţi.

Îşi târăsc picioarele, aidoma unor pinguini constipaţi, spre locul unde terasamentul se apropie de gard. Pot să zărească dependinţa care lui Sick Boy i se pare mai impozantă ca până atunci. Pe Renton îl dor ochii, îi ia o vreme să se adapteze la întuneric, deşi curtea pustie a fabricii e luminată de reflectoare. Nu-i nici ţipenie. E ca un lagăr de concentrare, reflectează Renton, iar ei seamănă cu supravieţuitorii Belsen, care încearcă să *intre* acolo prin efracţie.

Uriaşa clădire argintie paralelipipedică le apare în raza viuală, cu ţevile care ies din ea precum nişte spaghetti cu hornul imens şi lucios şi celelalte coşuri ţâşnind din ea spre cer. Pe urmă răsună un zgomot firav şi un fâşâit al aburilor care ies dintr-o ţeavă, pe fundalul întunecat. În afară de câţiva nori răzleţi, ca nişte pete, cerul scânteietor este cavernos şi transparent, iar licărul galaxiilor îi surprinde, căci această minune este atât de aproape de blocurile părăginite şi murdare.

— Uau, băi… crezi că au tură de noapte? icneşte Spud.

— Nu, zice Matty cu respiraţia întretăiată, sunt doar maşinării, ca roboţii, care mai funcţionează. Nu poasă închidă aparatele şi dupaia să le pornească în fiecare zi. Tresă le menţină în funcţiune şi noaptea.

Sick Boy îl imită pe neaşteptate pe Begbie:

— Toţi handicapaţii de roboţi demenţi o să fie înjunghiaţi n pula mea, fie că-s androizi, fie că nu, ce morţii măsii.

Deşi se simt rău, izbucnesc în râs, sunt iarăşi prieteni buni, până când pe Spud îl apucă o criză de tuse uscată şi pare pe punctul să dea în convulsii. Îi îngrijorează pe toţi, mai ales că abia fusese bolnav, dar el se linişteşte brusc, cu ochii înlăcrimaţi, chinuindu-se să inhaleze puţin aer în plămânii lui şubrezi.

— Of, frate… repetă el de mai multe ori, clătinând din cap.

— Eşti bine, prietene? întreabă Renton.

— Mda… încerc sămi trag sufletul… of, frate…

Renton îi aruncă o privire lui Sick Boy, care încuviinţează din cap, după care pun scândura la jumătatea pantei terasamentului abrupt şi o lasă să cadă spre plasa deasă a gardului. Capătul scândurii se izbeşte violent de gard, provocând un freamăt stentorial al plasei metalice, iar pe urmă se opreşte, rezemându-se pe partea de sus a sârmei ghimpate. De teamă să nu fie văzuţi, ei se caţără înapoi pe calea ferată, unde se întind pe burtă şi se uită de acolo în curtea fabricii.

Nu văd nici o mişcare.

După câteva minute, Renton se ridică în picioare şi coboară alunecând spre scândură. Păşeşte pe ea, încercând să-şi dea seama dacă-l poate ţine, pe urmă urcă cu prudenţă pe lemnul pus la patruzeci şi cinci de grade spre sârma ghimpată, care luceşte sub lumina stelelor, pe când metalul ascuţit se înfige în scândură şi o ţine pe loc. Cu obrajii umflaţi, Renton ajunge în vârful gardului, scăldat în lumina vibrantă a lunii albe, care despică câteva clipe norii stratificaţi şi de nepătruns din faţa ei, după care fuge iarăşi până la terasament.

— E bine, le zice el celorlalţi, care deja sunt în picioare şi îl admiră ca pe un acrobat la trapez. Secretu e să nu te uiţi în jos. Dă-mi capătu celeilalte scânduri!

El o apucă de un capăt, iar Matty de celălalt. Prima scândură se arcuieşte puţin sub greutatea suplimentară a celei de-a doua persoane şi a celeilalte scânduri. Renton urcă plin de elan până în vârful gardului. Se leagănă periculos într-o poziţie de boxer, cu un picior în faţa celuilalt, pe când Matty se apropie de el şi îi împinge scândura.

— Punio jos… şopteşte Renton, uitându-se la feţele de zombi ale prietenilor săi şi încercând să-şi înăbuşe un gând care-l copleşeşte: „nu mai suntem umani. Ne-am lepădat pieile, aidoma unor şopârle şi ne-am descotorosit nu doar de trecutul nostru, ci şi de viitor. Suntem nişte umbre“.

Mâinile îi tremură violent, pe când se uită pe deasupra celei de-a doua scânduri la Matty, iar apoi o cară împreună şi o sprijină de prima. Preţ de o clipă, pare că o să alunece de pe ea, dar Matty o ţine zdravăn. Renton, cu o forţă şi un echilibru despre care nimeni n-ar fi bănuit niciodată că le-ar avea, ţine scândura de capătul dinspre el şi o împinge spre curtea fabricii. Când ajunge la celălalt capăt, o lasă să cadă; inima-i stă în loc preţ de câteva clipe, de teamă că scândura n-o să cadă pe acoperişul dependinţei, ci în gol, sabotându-le astfel definitiv misiunea, dar ea se izbeşte de prelată cu un zgomot surd. Euforia câştigă în faţa spaimei, iar el rămâne înţepenit pe stinghia din vârful gardului, aşteptând alarma, paznicii şi câinii.

Dar nu se întâmplă nimic, iar băieţii se adună în jurul capătului de pe terasament al scândurii. El coboară în fugă pe cealaltă scândură şi ajunge pe acoperiş mai uşor decât a urcat până în vârful gardului, căci cea de-a doua pantă este mai lină; parcă scândurile ar fi acele unui ceas blocat la cinci fără douăzeci.

— Haideţi, şopteşte el în întuneric.

Matty, în pofida durerii care-l sfârtecă, se mişcă aidoma unei feline şi ajunge lângă el în câteva secunde. Ceilalţi le pasează genţile Sealink. Doar acum, când planul pare a avea şanse de succes, Renton îşi dă voie să se gândească la faptul că făcuseră o prostie când luaseră cu ei două genţi uşor de recunoscut: mai bine ar fi fost Adidas sau Head. Rugându-se să nu se ajungă până acolo, el simte cum pânza fragilă şi aspră a acoperişului îi trosneşte sub tălpile subţiri ale adidaşilor săi ponisiţi.

E rândul lui Spud să traverseze până în curtea fabricii; o porneşte uşurel, punând prudentun picior în faţa celuilalt, pe urmă capătă viteză pe pantă. Pare cam buimac când ajunge în vârful gardului, dar coboară rapid pe acoperiş şi se opreşte în braţele lui Renton.

Îl urmează Sick Boy, bosumflat şi scârbit, de parcă ar merge în şosete pe un câmp plin de rahaţi de câine, dar îşi învinge reţinerile şi se ghemuieşte pe acoperiş, gâfâind tulburat. Privesc în curtea pustie ca un cimitir, luminată de felinarele care strălucesc firav în jurul lor. Două cutii metalice, cu ochi electronici, sunt vizibile, dar aceştia nu sunt îndreptaţi spre ei, ci spre poarta pe unde intră şi ies angajaţii. Renton se gândeşte la oamenii nevăzuţi care stau într-o gheretă pe undeva şi au sarcina de a privi la imaginile neclare de pe ecrane. Dar după câteva zile oare n-ai ajunge să vezi acolo doar nişte purici vagi alb-negru?

— Să-i spună cineva grăsanului să aştepte aici, mârâie Matty, aruncându-i o privire lui Keezbo, care se urcase pe prima scândură. N-o să reuşească n pizda măsii! Băi, bulangiule, o să rupă scândura aia de rahat şo să rămânem cu toţii blocaţi aici!

Cască gura unul la altul, cuprinşi de panică.

— O să ne mişcăm mai încet din cauza lui, îl aprobă Sick Boy, răsucindu-se spre Renton, dar Keezbo deja urcă pe scândură.

— Haide, măi Keith, îi şopteşte încurajator Renton. Puţini sunt cei care poasă intre în Wigan!

Sick Boy îşi trage o palmă în cap, uitându-se la Matty, pe când scândura se îndoaie sub greutatea lui Keezbo. Dar toboşarul îşi continuă ascensiunea, aidoma unui elefant care merge pe sârmă.

— Când ajungi în vârf, nu tiopri, fugi imediat în partea cealaltă, îi strigă Matty, ţeapăn de încordare, strângându-şi şi descleştându-şi pumnii pe lângă corp.

— În spiritul Cazinoului Wigan, Keezbo! îşi continuă Renton îndemnurile.

Keezbo ajunge în vârful gardului. Văzându-l cum înaintează, ei îşi simt stomacul în gât, pe când el zăboveşte vreo două secunde îngrozitoare înainte de a trece de pe o scândură pe cealaltă, pe urmă coboară în fugă până la ei, cu gura căscată şi ochii scăpărători, iar scândura se zvârcoleşte pe gard.

— Cel mai tare schior, Keezbo Yule. Renton pupă zgomotos fruntea transpirată a lui Keezbo, când acesta se opreşte pe acoperişul care scârţâie.

Sick Boy îl înşfacă de bucile grase şi îşi loveşte abdomenul de el, plin de încântare.

Sunt pe dependinţă, o clădire banală din cărămidă roşie, înaltă de vreo cinci metri şi cu suprafaţa de vreo patruzeci de metri pătraţi. Din acest punct înalt, ei se uită după paznici. Nimeni. Nici o cameră de luat vederi nu e îndreptată spre ei. Se uită unul la altul, minunându-se ca nişte copilaşi. Sunt cinci dependenţi de heroină din Leith, închişi într-un complex unde există cea mai mare cantitate de morfină pură din insulele britanice.

Renton coboară pe burlanul clădirii. E din plastic, nu din metal, aşa cum îşi închipuise el. Se întreabă dacă o să-l ţină pe Keezbo, dar nu spune nimic. Matty coboară după el, urmat de Spud, iar pe urmă de Sick Boy. Apoi se uită iarăşi îngroziţi la Keezbo, după care îşi îndreaptă privirile spre clădirile principale din farbrică, fiind convinşi că ţeava o să se rupă şi o să se prăbuşească peste ei, prinzându-i înăuntru, în capcană, ca muştele bolnave pe fâşia lipicioasă, iar angajaţii din tura de dimineaţă o să vină şi o să dea alarma. Însă Keezbo coboară poticnit jumătate din distanţă, iar pe urmă îşi dă drumul şi cade, aterizând în picioare cu un rânjet pe chip.

— Am intrat, domnule Mark, Danny, Simon, Matthew.

Renton îşi manifestă bucuria cu o singură lovitură de pumn în piept. Ochii lui Sick Boy par pe punctul să-i iasă din orbite, se chirceşte preţ de o clipă lângă dependinţă, de parcă ar avea dureri mari, pe urmă ţâşneşte în picioare. O iau spre stâlpii pe care sunt prinse proiectoarele, îndreptându-se spre zona de descărcare a mărfii din partea laterală a fabricii, unde recipientele din plastic sunt puse unele peste altele pe platforme mobile.

— N-o să fiiacolo nici umpic de dava, zice Matty, doar medicamente. Morfina sigur e încuiată pe undeva, se văicăreşte el.

Deşi îşi dă seama că e logic ce spune Matty, Renton insistă:

— Da sunt sigilate, apoi ia ranga din geanta Sealink. Ar trebui să ne convingem înainte dia începe să căutăm prin laboratoare şi magazii…

Keezbo şi Spud se ţin de încheieturile mâinilor şi ţopăie împreună în cerc, prinşi într-un dans turbat al sevrajului.

— Acu e acu, acu e acu, acu e acu… zbiară ei euforici, dar amuţesc când răsună o alarmă stridentă şi asurzitoare care zguduie întunericul.

Pare că vine de sub pământ, le vibrează în tălpile din cauciuc şi îi încremeneşte în cel mai puternic şoc paralizant pe care l-au trăit până atunci. Le sfâşie timpanele şi aproape că le taie simţurile. Cu greu pot să audă ţipetele bărbaţilor şi lătrăturile câinilor, căci frica îi îndeamnă să fugă prin vacarmul dezarmant spre locul unde se află dependinţa.

Nici unul dintre ei nu întoarce privirea; Renton ajunge primul, dar îşi lipeşte mâinile una de cealaltă, pentru a-i face vânt mai întâi lui Sick Boy, iar apoi lui Spud, pentru ca aceştia, plini de recunoştinţă, să urce mai repede pe burlan. Când ajunge şi el, până la urmă, pe acoperiş, vede scheletul luminat de lună, care presupune că e Daniel Murphy, cum dispare în ceruri, aşa că îşi dă seama că Sick Boy deja fugise spre terasament.

Acum Renton îşi permite să arunce o privire în urmă. I se pare că vede incredibil de multă lume care vine după ei şi care se îmbulzeşte în curtea întunecată: câini şi oameni, care zbiară tot felul de încurajări şi instrucţiuni psihotice de la unul la altul. Ignorând ţipetele şi mârâiturile din spatele lui, se năpusteşte pe scândură. În vârful gardului, aruncă o privire în urmă şi le strigă lui Matty şi lui Keezbo să se urce pe acoperiş. Pe urmă o lanternă îl orbeşte şi coboară împleticindu-se pe scândură, având senzaţia că o să se prăbuşească în hăul de pe partea sigură a gardului, dar ajunge până pe panta terasamentului şi simte cum Spud îl înşfacă de mână şi îl duce până la calea ferată. Se aruncă la pământ şi urmăresc cu privirea silueta lui Sick Boy, care se furişează spre sud pe calea ferată locală.

Renton şi Spud îl văd pe Matty cum ajunge pe acoperiş, cu luminile lanternelor paznicilor îndreptate asupra lui. Keezbo urcă ultimul pe burlan, paznicii aproape că-l prind, iar un câine ciobănesc sare cu botul la trei centimetri de piciorul lui. Pe când Matty se apropie de scândura sprijinită de gard, Renton şi Spud îl văd pe Keezbo, care reuşeşte ca prin minune să urce pe acoperişul dependinţei, cu câinii mârâind în urma lui. Se pare că sunt vreo opt bărbaţi şi patru câini, care latră unul la celălalt, iar oamenii care-i ţin de zgardă urlă în staţiile de emisie-recepţie, pentru a acoperi alarma, ce ţipă aidoma unei păsări mecanice monstruoase, ale cărei ouă sunt în pericol.

Keezbo e pe acoperiş. Dar când Matty ajunge în vârful gardului şi îşi începe coborârea, o răsucire a călcâiului face ca scândura din spatele lui să alunece şi să se prăbuşească în hăul negru dintre dependinţă şi gard. Keezbo e prins în capcană.

Pe când câinii latră, fugind în jurul clădirii, ei îl văd pe Keezbo cum, din cealaltă parte a gardului, îşi ridică privirea mai întâi îndurerată, apoi tristă, spre ei. Chipul i s-a schimonosit într-o expresie de suferinţă profundă, se simte trădat. Pe urmă brusc expresia i se dizolvă într-o resemnare amărâtă şi se aşează pe acoperiş, aidoma unui Buda înfrânt şi dependent de droguri, înconjurat de bărbaţii care urlă şi câinii care mârâie în spatele lui.

— Futuţi muman cur… Keezbo… şuieră Spud, pe când Matty li se alătură pe şine.

Renton ţâşneşte brusc în picioare şi zbiară spre curtea fabricii

— LĂSAŢI-L ÎN PACE, BULANGII FASCIŞTI DE CĂCAT CE SUNTEŢI! E MARFA NOASTRĂ CE PULA MEA! AVEM NEVOIE DEIA FUTUVĂN CUR! AVEM DREPTU LAIA CĂCAMAŞ PE VOI! Ia nişte pietre de pe terasament şi le aruncă peste gard spre paznici şi spre câini. Una îl loveşte într-o parte pe un câine, care schelălăie ascuţit. SĂ VĂ VĂD, BULANGII RĂPCIUGOŞI ŞI PLINI DE BUBOAIE CE SUNTEŢI!

Matty îl trage înapoi.

— Haide, măi! Băi bulangiule, tresă ne despărţim n pula mea, iar apoi îl văd pe Spud cum fuge pe calea ferată şi se duc după el.

Renton se uită din când în când în spate, iar pe urmă aleargă mai repede ca să-i ajungă pe ceilalţi din urmă.

— Grăsanu… mai bine nu… o să ne toarne, scrâşneşte el din dinţi, pe când aleargă cu toţii gâfâind spre ruinele gării scoase din uz Gorgie Station, unde se opresc ca să-şi tragă răsuflarea.

Sick Boy îi aşteaptă în întuneric. Renton simte că-i vâjâie capul din cauza efortului criminal al sprintului şi încearcă să tragă aer în piept.

— Nimeni no să toarne pe nici unu dintre noi, îi şopteşte gemut Spud lui Matty, inspirând adânc aerul, pe când privirea lui Sick Boy se mută de la unul la altul. Keezbo e de treabă.

— Ce pula mea s-a întâmplat la fabrică? şuieră Renton. De ce n-a putut să urce?

— Pur şi simplu a căzut înăuntru când am urcat peia, protestează Matty. Observă privirea acuzatoare a lui Renton. A fost un accident! Băi bulangiule, ce vrei să spui?

Renton se întoarce cu spatele, păstrând o tăcere sugestivă, dar Sick Boy intervine brusc în discuţie.

— Îţi spun io ce vreau *io* să zic. Un hoţ n-are dreptu să zică despre altcineva că e turnător.

— Ce? se răsuceşte Matty spre el.

— Puloveru ăla bleu Fair Isle pe care-l aveam. Arată spre Matty, cu buzele strânse acuzatoare. Ştii, ăla pe care mi l-ai şparlit atunci, din uscătoria blocului Bannanay.

— Nu ţi-am furat nici un pulover n pizda mătii! Matty se răsuceşte spre Spud ca să-l ajute. Băi bulangiule, asta a fost acum un secol, eram mici, toată lumea şparlea pe atunci!

— Mda, da nu se îmbrăca cu ce şparlea n morţii măsii! Le vindeau şi-şi cumpărau alte ţoale. Doar un vagabond *se îmbracă* cu cia şparlit, declară Sick Boy, aprizându-şi o ţigară şi trăgând un fum din ea. Mi-amintesc când i-am zis lu mama: „Matty Connell a şterpelit puloveru ăla pe care mi l-ai cumpărat, l-a avut pe el la şcoală“, zâmbeşte el pierit. Ştii cia zis? A făcut: „Lasă-i-l, fiule. Familia Connell e săracă, băiatu ăla are mai multă nevoie de el decât tine“. Asta a zis mama. Maicămia voia să dea ţoale unui vagabond, unui *sărăntoc plin de păduchi*, încuviinţează el cu blândeţe din cap, pe când rosteşte răspicat fiecare cuvânt, doar fincăi era milă de el.

— Deci asta crezi despre mine? Ei? Asta ai crezut despre minen toţi anii ăştia n morţii mătii?

— Da, ridică Sick Boy din umeri, aşa că dă-i drumu şi smiorcăie-te ca diobicei. Sărăcuţu Matty. Bietu *sărăntoc* de rahat.

Matty le aruncă o privire imploratoare lui Spud şi lui Renton.

— Ştii ce păreriam io despre asta, Matty. Renton e aplecat, stă cu mâinile pe genunchi, dar ridică o privire aspră spre el, despre obsesia ta de căcat să i-o tragi lu Keezbo. E din cauza lui Shirley. Erau doar nişte copii când au fost împreună, ce naiba! Acum e cu tine. Treci peste asta n pizda mătii!

— Ce…? Da n-are nici o legătură, protestează firav Matty, nefericit.

Sick Boy se ia de el.

— Am auzit că a fost tot tacâmu, ea cu Keezbo.

— Ceee…? icneşte Matty nedumerit.

Se uită la prietenii lui, strâmbându-se, i se par nişte străini, cu privirile lor glaciale şi paloarea de zombi, se gândeşte că mai bine ar fi rămas să înfrunte câinii.

— Aşa am auzit, zice Sick Boy, strângând din buze.

— De la ciniai auzit? ripostează Matty, mânios. DE LA GRĂSANU ĂLA?!

— Gagicile vorbesc între ele sau ceva de genu ăsta.

— Ce morţii mătii vrei să spui, Williamson?

Sick Boy îi aruncă o privire calculată lui Matty.

— A fost atunci când a ieşit prima oară cu Keezbo. O pulă mare, cu floci roşcaţi, în tine îţi distruge virginitatea, sângele ăla de fecioară care curge pe sulă probabil că a fost o experienţă memorabilă pentru ea. E pur şi simplu firesc să-şi amintească de ea *ori de câte ori* îl vede pe Keezbo. Aşa că e normal să-ţi rămână şi *ţie* în minte, frate, posă-nţeleg perfect asta.

Matty stă pironit locului, paralizat de o suspiciune înfricoşată.

— Ceeeeee…? face el încă o dată, neîncrezător.

Spud se smiorcăie abătut.

— Nu, măi băieţi, haideţi, măi, haideţi şi voi acum… aţi sărit calu… nu en regulă… pe când Renton şi Sick Boy savurează clipa când inconştientul lui Matty le defilează prin faţa ochilor.

— O. Să-ţi. Rămână. În. Minte, rosteşte Sick Boy pe o voce moale.

Matty pare că arde mocnit pe dinăuntru, iar pe urmă explodează:

— FUTUTEN CUR, PEŞTE PERVERS DE CĂCAT CEIEŞTI, şi se repede cu gâtul încordat spre el, pe când mucii i se preling din nas.

Pe urmă se uită în jos, la pietrele de sub picioarele sale şi se duce să ia una. Renton fuge după el şi îl prinde.

— Termină cu asta…

— BĂI BULANGIULE, O SĂ-L OMOR N PIZDA MĂSII! SĂ-MI BAG PULA DACĂ NU-L OMOR PE PEŞTELE ĂSTA PERVERS ŞI MINCINOS – şi se smuceşte spre Sick Boy, pe când Renton şi Spud îl ţin.

Sick Boy are o postură degajată şi trage cu o nonşalanţă teatrală din ţigara lui.

— Da, da, bine. Sigur.

— EŞTI UN OM MORT, FUTUTEN GURĂ, WILLIAMSON! zbiară Matty ascuţit, pe când se răsuceşte pe călcâie şi pleacă în beznă, iar Sick Boy se face că se fereşte de o piatră.

Spud se duce după umbra din ce în ce mai mică a lui Matty.

— Hei, Matty, aşteaptămă, motănele…

— Spud… protestează firav Renton.

— Lasă-i naibii pe bulangii ăia. Sick Boy îl înşfacă pe Renton de încheietura mâinii ca să-l reţină. Oricum e mai bine să ne despărţim. Patru inşi poasă bată la ochi.

Îl urmăresc cu privirea pe Spud cum se împleticeşte spre depozite după Matty şi dispare din raza lor vizuală pe Gorgie Road, nu se îndreaptă spre furgonetă, ci o iau pe stradă, trec pe lângă Stratford's bar, iar ei nu ştiu de ce Matty a luat-o în direcţia aia şi nici de ce s-a dus Spud după el.

Pe calea ferată care şerpuieşte deasupra cârciumii şi străzii, Renton şi Sick Boy îşi continuă drumul, îndepărtându-se de fabrică. Luna, care stă pitită în spatele unui văl de nori, îi aminteşte puţin lui Renton de chipul palid şi copleşit de durere al lui Spud, când dispăruse din raza lui vizuală.

— Matty, un şoricel veninos de rahat, zice Sick Boy, pe când merg cu paşi repezi pe şine. Cine i-a zguduit cuşca bulangiului? Toţi ne simţim rău ca curu, da măcar încercăm să ne ţinem tari.

— Puţică ăsta turbat e totimpu aşa, şi când nu-i e rău, replică Renton, dorindu-şi acum să-i fi tras una-n bot lui Matty. Mereu tresă se cace unde doarme. Grăsanu de Keith o să stea acum o grămadă de vreme la pârnaie, şi pentru noi, iar bulangiuăla îl mai şi bârfeşte!

Durerea se înteţeşte, iar Renton înjură efortul fizic inutil pe care e nevoit să-l facă şi care i-a eliminat şi ce-i mai rămăsese din heroină din organism. În curând n-o să se mai poată mişca. Au nevoie de Valium. Cu braţele în jurul corpului, ei merg pe şine până când ajung la podul de la Union Canal, însă securea morţii energiei lor le-a luat-o înainte spre pustietatea spectrală de deasupra, care parcă s-ar distinge de străzile adormite ale oraşului şi prin altă dimensiune decât altitudinea. Cu toate acestea, pe când canalul coboară, unduindu-se, spre nivelul străzii, pasajele reci şi cenuşii şi terenurile îngrădite prin care trec parcă ar fi desprinse din iad, iar Renton şi Sick Boy transpiră şi se scarpină, aidoma unor pui care abia au ieşit din găoace.

La Viewforth părăsesc canalul, iar o ploaie rece se pogoară peste ei. Împleticindu-se spre Bruntsfield, ei urmăresc cu privirea cum petele portocalii ale felinarelor împroaşcă străzile ude, iar apoi traversează Meadows şi o iau spre North Bridge. Trotuarele sunt pustii, se mai vede pe ici pe colo doar câte un beţiv în căutarea unui taxi, a unui bar deschis la această oră târzie sau a unei petreceri. Panica îi copleşeşte când liniştea nopţii e spulberată de o alarmă a seviciilor de urgenţă, alungându-i ca pe nişte şobolani spre terenurile îngrădite şi prost luminate din Royal Mile, pe unde coboară agitaţi spre Calton Road.

— Pur şi simplu nu-nţeleg cum e viaţa asta, spune Sick Boy, dârdâind.

Pe când merg pe străzile pustii şi întunecate, Renton e năpădit de amintiri cu Micu Davie. Casa e pustie şi neînsufleţită fără hărmălaie, familia e fragmentată. Uneori un lucru poate să pară inutil, ineficient sau

neproductiv, dar când îl iei de acolo, totul se prăbuşeşte de îndată şi devine de căcat. Până la urmă, el reacţionează la afirmaţia lui Sick Boy.

— E ciudat că acum suntem aici, iar peste un minut nu mai suntem. Peste vreo două generaţii nimănui n-o să-i mai pese. O să fim doar nişte lăbari îmbrăcaţi aiurea, în nişte fotografii decolorate, pe care vreun urmaş care se plictiseşte o să le scoată dintr-o comodă şi la care o să se mai uite din când în când. Că doar n-o să apară vriun puţoi faimos, care să facă un film despre vieţile *noastre*, nu-i aşa?

Renton îl sperie pe Sick Boy, care se opreşte brusc pe strada pustie.

— Te-ai lăsat păgubaş, frate. Despre asta-i vorba. Te-ai lăsat păgubaş.

— Poate, recunoaşte Renton.

Oare aşa e? Fără îndoială că la un moment dat nu mai poţi să găseşti nici o scuză, lacrimile ţi-au secat.

— Asta ne scoate din minţi pe toţi ca dracu. Dacă tu te laşi păgubaş, atunci toţi am pus-o, spune el, luând-o iarăşi din loc, pe când o maşină trece huruind pe lângă ei. Ştiu că toţi ne bârfim unu pialtu, Mark, da tu eşti ăla deştept. Atunci când am intrat să furăm din casa aia, tu ai salvat-o pe gagică, tu şi cu Tommy. Begbie ar fi lăsat-o să dea ortu popii, iar Spud, Keezbo şi cu mine n-am fi ştiut ce să facem. Da tu ai preluat iniţiativa. De unde ai ştiut ce să faci?

Micu Davie…

Renton simte o arsură, pe urmă ridică din umeri, de parcă ar spune: să mor dacă ştiu. După care se răsuceşte spre tovarăşul lui amărât.

— Da tu eşti ăla cu coaie, Si. Tu eşti mult deasupra noastră. Întotdeaua ai fost. Cu gagicile şi alte chestii de genuăsta…

— Da am făcut atâde multe chestii nasoale, Mark! Sick Boy îşi trage o palmă în cap, neaşteptat de violentă, pe când ies în spatele intrării în Waverley Station. Am dat-o-n bară la greu!

Un hău de suferinţă se deschide în Renton, iar el intră într-o panică oarbă şi-l împiedică pe Sick Boy să se dezvăluie.

— Şi io! Ştiu despre ce vorbeşti!

— Te referi la Olly Curran? Ne-am înţeles să…

— Îmi bag pulan bulangiu ăla! exclamă Renton plin de venin. Şi-a făcut-o cu mâna lui, rasist de căcat ce e! N-am nici cea mai mică compasiune pentru puţică ăla căcănar. Io mă refer la Fiona, zice el şi simte cum se rupe ceva înăuntrul lui, ca un baraj care se năruieşte. O iubeam şi am stricat totu n pula mea! Când am fost în vacanţă, îmi vedeam tot viitoru, îşi ridică el privirea spre Calton Hill, care se înalţă desupra lor, io şi ea pentru

totdeauna. Da mi-a fost teamă… m-am căcat pe mine de frică. Când m-am întors… ochii lui Renton sunt umflaţi şi roşii, gagica aia despre care ţi-am povestit, aia din Paisley, se combinase cu prietenu meu… eram beţi, am început să ne bulănim şi am dus-o acolo, arată el spre dealul întunecat şi sinistru, pe când ies împreună pe fâşia de şosea ce duce spre Leith Street, sau poate că ea m-a dus acolo, pencă probabil Fiona i-a zis că ne-am tras-o într-un parc din Berlinu de Est… m-a folosit ca să se răzbune pe prietena ei, n pula mea, da şi io am vrut, aşa că am futut-o în parc… gagica prietenului meu… nici măcar nu-mi plăcea tipa…

— Da sexu a fost benga, spune Sick Boy, încercând să strecoare niţică curiozitate în voce.

În fond, el cunoaşte toate detaliile. Erau acolo, negru pe alb, cu scrisul prietenului său, pe pagina aia mototolită din jurnal şi pe care fusese destul de şmecher şi o găsise în coşul de gunoi din camera lui Renton, în programul de dezintoxicare din St Monans, după ce prietenul lui adormise. Fusese surprins de expresivitatea şi fluenţa prozei lui Renton. Cât de frumos a povestit totul în acele propoziţii neprelucrate, cu scrisul acela gros şi cursiv. O păstrase ca să mai râdă din când în când, dar îşi dă seama că acum nu trebuie să-i spună nimic, căci hohote asurzitoare şi uscate de plâns ţâşnesc din pieptul lui Renton.

Renton se simte îngrozitor şi ridicol. O înşelase pe Fiona, aşa că a fost nevoit s-o rupă cu ea. Îl trădase şi pe Bisto, nu l-a mai putut privi niciodată în ochi. N-avea nici o scuză. Aşa era el, putred pe dinăuntru, meditează amărât… pe urmă îşi aminteşte cuvintele lui Tom Curzon, *poate e doar o fază prin care trec*…

Aşa că se uită la Sick Boy, care acum are capul aplecat şi pare să înţeleagă totul…

— Ce? Ce ai făcut *tu*?

Renton se opreşte pe strada întunecată şi se răsuceşte cu faţa spre prietenul lui.

Sick Boy simte cum ceva se zbate înăuntrul lui şi încearcă să-i scape pe gură, dar trebuie să se abţină. În schimb îi răspunde printr-un icnet diversionist.

— Matty…

— Dă-l n pula mea.

Iar acum Sick Boy îi mulţumeşte din suflet lui Renton pentru intervenţia lui, care-l împiedică să se dezvăluie. *Slavă pulii că totu tre să fie despre el*.

— Dar… crecă bulangiu ăsta… a turnat-o pe Janey Anderson cu ajutoru de şomaj. Io i-am povestit odată despre asta, a fost o prostie, i-am zis-o într-o doară. Se uită la Renton, încercând să-şi dea seama până unde poate să ajungă cu minciuna. Crecă el a ciripit n pula mea, Mark.

— Nu… a spus Renton cu o voce tremurândă, nici măcar el nu-i atât de mârşav.

Sick Boy se înconvoaie, slăbind hăţurile voinţei care îi ţin laolaltă trupul şi sufletul pline de silă şi scârbă, pentru a se pedepsi cu senzaţia de greaţă care-l sfârtecă.

— Mă simt groaznic…

— Şi io. Da suntem aproape de casă, frate. Tresă mai rezistăm doar umpic.

Urmează Elm Row, apoi Montgomery Street. Lângă uşa scării blocului se străduiesc să-şi revină în fire.

— După ce înghiţim şi ultima pastilă de Valium, zice Sick Boy, cu ochii înlăcrimaţi, gata. S-a zis, Mark. Am terminat-o definitiv cu dava.

Renton e vizibil impresionat de convingerea lui categorică şi încrederea sa de nestrămutat. Simte cum i se umezesc ochii, când imaginea lui Keezbo, rămas captiv printre duşmani, îl arde pe creier.

— Aşa să fie, spune el, atingându-şi uşor pe umăr prietenul, am terminat-o cu asta, iar pe urmă amândoi îşi ridică privirile spre cer, căci nu sunt în stare să intre în bloc, sunt îngrozitor de obosiţi şi înfricoşaţi de perspectiva nenumăratelor trepte impasibile, pe care le au de urcat până la apartamentul lor de la ultimul etaj.

Am terminat-o cu asta.

Luând această hotărâre, Renton contemplă generozitatea şi strălucirea stelelor şi se simte exuberant, de parcă ar fi primit drept recompensă posibilitatea de a să trăi un soi de copilărie veşnică; ideea că toată lumea ar putea fi a lui şi că s-ar putea uni cu orice suflet. În curând o să fie iarăşi liber. Îşi aduce aminte că, la sfârşitul vieţii, Nietzsche şi-a dat seama că nu poţi să renunţi atât de uşor la negativism, ci trebuie să-l trăieşti cu speranţa că o să ieşi din el pe cealaltă parte şi că o să-l laşi în urmă.

Heroină.

Fata aia din casa în care am intrat să furăm. De unde a ştiut el ce să facă?

Micu Davie.

Dacă n-ar fi fost acasă şi n-ar fi văzut cum îl îngrijeau, n-ar fi ştiut niciodată cum să se descurce: a înghiţit porcării, trebuie să vomite. Cum? Apă sărată. Conexiunile dintre neuronii lui îi fuseseră gravate în creier de

ţipetele sfâşietoare ale fratelui său agitat, care-l învăţase cum să îngrijească un om suferind. I se pare că o stea luminoasă străluceşte pentru el, de parcă i-ar face încurajator cu ochiul. Şi nu-şi poate înăbuşi gândul care-i apare în minte: *Micu Bărbat*.

Sick Boy se consideră prizonierul propriilor sale buze mincinoase. Zi de zi stă în faţa oglinzii din baie, văzând cum ochii lui devin din ce în ce mai reci şi mai necruţători sub tirania drogurilor şi a răutăţii brutale din lume. Însă minciunile pe care şi le-a spus lui însuşi şi celorlalţi îi permit această extravaganţă. Acum simte că un lucru important îi răscoleşte sufletul, iar de această dată îşi dă seama plin de mândrie că ar putea fi un adevăr care încearcă să iasă spumegând la suprafaţă. Tuşeşte şi-l elimină cu chiu cu vai din gât.

— Mai e un lucru, Mark, io ştiu că, orce s-ar întâmpla, indiferent ce porcării am face, mereu o să rămânem prieteni, tu şi cu mine o să ne susţinem unu pe celălalt, declară el, cu pieptul ridicându-i-se şi apoi lăsându-se iar în jos. O să trecem împreună prin asta, spune el şi intră în bloc, obligându-l pe Renton să-l urmeze.

— Ştiu asta, frate, zice Renton, cam buimac sub licărirea stelelor, până când uşa blocului se închide greoi în urma lor şi le stinge lumina. Diacum încolo meniul e pe uscat şi o s-o facem, pe bune. Pentru mine s-a zis cu asta, zâmbeşte el în întuneric, călcând apăsat pe treptele din piatră. Am întins coarda cât s-a putut cu heroina. A fost o etapă mişto, da droguăsta nu mai are ce să niaducă în afară de suferinţă, aşa că am terminat-o cu el.

— Aşa e, îl aprobă Sick Boy. Suntem campioni.

Călăuziţi de lumina firavă a becurilor din bloc, ei ajung pe palierul de la ultimul etaj. Pe când descuie uşa şi intră în apartamentul friguros, telefonul izbucneşte într-un ţârâit care îi zguduie până-n măduva oaselor.

Încremenesc şi se uită unul la altul preţ de o secundă care parcă ar fi absorbit întregul timp şi spaţiu.

1. Căprui.

MULŢUMIRI

Îi mulţumesc lui Emer Martin, care a citit un manuscris neprelucrat al romanului şi mi-a oferit multe încurajări şi critici pertinente.

Lui Robin Robertson, care a avut încredere în mine pe parcursul acestei cărţi despre care cred că e mai încâlcită decât acelea cu care ne-am obişnuit amândoi de-a lungul anilor.

Lui Katherine Fry, pentru înţelepciunea rară şi pentru agerimea ei incredibilă.

Tuturor celor de la Random House, Marea Britanie, din departamentele de promovare, drepturi de autor, vânzări şi marketing, care m-au susţinut extraordinar de mult de-a lungul anilor.

Lui Tam Crawford, pentru că Ally şi eu ne-am stricat de râs în Cenny, ascultându-i poveştile despre sâni şi papagali.

Lui Kenny McMillan, omul cu geanta.

Lui Jon Baird pentru Doric.

Lui Trevor Engleson, din conducerea Underground, lui Alex, Elan, Jack şi tuturor celorlalţi de la CAA, pentru că au fost de partea mea în Hollywood, şi lui George şi Laurei de la Independent Talent pentru faptul că mă reprezintă în Marea Britanie.

Prietenilor şi familiei din marile oraşe Edinburgh, Londra, Dublin, Chicago, Miami Sydney şi Los Angeles. Voi mă ţineţi pe linia de plutire. Chiar e vina voastră.

Vreau să-i mulţumesc din toată inima prietenului meu, regretatul Davie Bryce din Calton Athletic Recovery Group din Glasgow. Deşi acest sfânt nu mai e printre noi, datorită lui foarte mulţi oameni, care fără el ar fi murit, au acum o viaţă.

Şi, mai important decât orice altceva, n-am cuvinte să-i mulţumesc lui Beth, pentru dragostea ei.

Irvine Welsh, Chicago, octombrie 2011